

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

ДОБЛЕСТЕН ВРАГ
УБИЙСТВО В ЛАМЪТ
ДЖИМИ РЪЧИЦАТА
ЛЕГЕНДИ ЗА ВОЙНАТА НА
РАЗЛОМА

Значителен принос в жанра „фентъзи“.

— Уошингтън Пост —

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ЛЕГЕНДИ ЗА ВОЙНАТА НА РАЗЛОМА

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

ДОБЛЕСТЕН ВРАГ

РЕЙМЪНД ФИЙСТ И УИЛЯМ ФОРСЧЪН

Спасение на всяка цена?

Мародерите на „Хартрафт“ — елитна ударна част на Кралството, трябва да проникнат зад вражеския фронт и да се сражават в тила му. След съкрушителен сблъсък с цураните те се оттеглят към един пограничен гарнизон.

Кое е по-важно — животът или доблестта?

УБИЙСТВО В ЛАМЪТ

РЕЙМЪНД ФИЙСТ И ДЖОЕЛ РОЗЕНБЕРГ

Дърайн, Кетол и Пайроджил са трима наемници, прекарали двайсет години от живота си в чужди войни: срещу цураните и Буболечките, и таласъмите, а вече цураните, Буболечките и таласъмите за убиване са като че ли на привършване.

ДЖИМИ РЪЧИЦАТА

РЕЙМЪНД ФИЙСТ И СТИВ СТЪРЛИНГ

Реймънд Фийст се завръща заедно с майстора на американската алтернативна история Стив Сърлинг, за да разкаже цялата история на един от своите най-колоритни герои от Войната на разлома — джебчията, шарлатанина и мошеника Джими Ръчицата.

УИЛЯМ ФОРСЧЪН ДОБЛЕСТЕН ВРАГ

ПРОЛОГ

РАЗУЗНАВАНЕ

Дъждът беше спрял.

Лорд Брукал, рицар-маршалът на армиите на Запада, нахълта в командния павилион запъхтян като боен кон. Старият плещест и все още як командир махна с облечената в метална ръкавица ръка проклетата коса от очите си и изруга:

— Проклето време!

Боррик, херцогът на Крудий и негов пръв помощник-командир, изглежда стария си приятел с кисела усмивка. Брукал беше корав воин и изпитан съюзник в политиката на Островното кралство, а също така — и надарен пълководец. Но си беше и суетен. Сега например го дразнеше не друго, а начинът, по който буйната му грива се е сплъстила по черепа му.

— Още ли сме болни?

Боррик беше обаятелен мъж на средна възраст, с повече черно, отколкото сиво в косата и брадата. Беше облечен в обичайното черно — единственият цвят, който обличаше след смъртта на съпругата си преди много години — с кафявия табард на Крудий отгоре, с герба със златната чайка и кацналата над нея златна коронка, символ на кралската му кръв. Очите му бяха тъмни и пронизващи, в момента — изпълнени с лека насмешка към яда на отколешния му приятел.

Старият побелял херцог изруга — точно както очакваше Боррик:

— Не съм болен, проклетие! Малко хремав съм само.

Боррик помнеше Брукал още като млад. Гостувал беше на баща му в Крудий и той помнеше смеха му, грубоватия му хумор и блясъка в очите му. Дори след като червеникавокафявата му коса и брада побеляха, Брукал си беше останал жизнерадостен. Едва сега Боррик осъзна колко е остарял.

От друга страна, колкото и да беше остарял, лесно можеше да извади меча и да направи някоя беля. И отказваше да признае, че е болен.

Брукал смъкна тежките ръкавици и ги подхвърли на един от адютантите. Остави друг да свали от гърба му тежката, обшита с кожа пелерина, с която се беше заметнал, за да дойде от шатрата си. Носеше сини панталони и сива куртка, табарда си беше оставил.

— От проклетото време е.

— Още седмица и снегът ще завали не на шега.

— Според съгледвачите ни на север, около Небесното езеро, вече вали — отвърна Брукал. — Трябва да помислим дали да не върнем резервите в Ламът и Ябон за зимата.

— Е, може и да извадим късмет за по-меко време. Мисля да задържим половината. Другите ще наредя да се върнат в Ламът.

Брукал хвърли око на военната карта, разгъната на голямата маса пред Боррик.

— Не са прави ли кой знае какво напоследък, нали?

— Като миналата година. — Боррик махна с ръка към картата. — Тук дребна схватка, там — набег. Няма доказателства, че се стремят към голяма експанзия.

Боррик се загледа в картата. Нашествениците цуран бяха завзели голям район от планините Сивите кули и Свободните градове на Натал, но през последните пет години от войната като че ли се задоволяваха с удържането на стабилен фронт. Двамата херцози бяха осъществили успешен набег през долината в планините, използвани от цураните за опорен пункт, но оттогава не разполагаха с разузнавателни данни за това, което става зад вражеските линии.

Брукал издуха носа си в един от парцалите за смазване на оръжия и го хвърли в близкия мангал. Месестият му нос беше почервенял и лъснал. Деветгодишната военна кампания беше наложила отпечатъка си върху стареца.

Боррик си спомни за времето, когато за първи път бе съобщено за цуранските нашественици — от две момчета от замъка му, намерили останки от разбития цурански кораб на брега на Крудий. По-късно кралицата на елфите бе изпратила вест за чуждоземци, появили се в лесовете между нейния Елвандар и херцогство Крудий.

Оттогава светът се бе променил: никой вече не се удивляваше на това, че хора от друг свят са нахлули през магически портал. Боррик трябваше да води и да спечели война. Беше добавил с четка и мастило няколко щрихи по картата.

— Това какво е? — попита Брукал. Сочеше една от отметките му от тази сутрин.

— Нова миграция на Тъмни братя. Изглежда, голяма маса от тях се придвижват покрай южните склонове на Великите северни планини. Точат се по една тясна пътека покрай лесовете на елфите. Не мога да разбера какво ги е довело до планините точно по това време на годината.

— Черни души. Не търси непременно логика в тях — отбеляза Брукал.

Боррик кимна.

— Синът ми Арута събщи за голяма тяхна сила, сблъскала се с цураните, докато обсаждаха замъка ми преди пет години. Но онези Тъмни братя бяха прогонени от Сивите кули от цураните. Тръгнали бяха на север, при съплеменниците си в Северните земи. Оттогава си кротуват.

— Има една възможност.

Боррик сви рамене.

— Слушам те, приятелю.

— Адски дълъг път за нищо — изсумтя Брукал и избърса носа си с опакото на ръката. — А не са глупци.

— Тъмното братство може да са всичко, но глупци не са — съгласи се Боррик. — Щом са тръгнали масово, има си причина.

— Къде са сега?

— По последни сведения от съгледвачите — недалече от леса на елфите. Избягват джуджетата при Камен връх и патрулите на елфите, завиват на изток.

— Единствената цел натам е Небесното езеро — каза Брукал. — Освен ако после не завият на юг и да ударят по елфите или цураните.

— Защо Небесното езеро?

— Логично е, ако искат да се доберат до източния край на Северните земи. Има едни хребети, отделят се на североизток от Зъбите на света. Дълги са стотици мили и са непроходими. През Великите северни, покрай Небесното езеро, после право на север през Зъбите на света — така е най-прякото всъщност. — Старецът се почеса по мократа брада. — Нали затова си имяхме неприятности с кучите синове в Ябон.

Боррик кимна.

— В сравнение с набезите по гарнизоните ви, нас в Крудий общо взето са ни оставили на мира.

— Само да можем да разбера защо са тръгнали така масово на изток, и по това време на годината — измърмори Брукал.

— Нещо се гласи.

Брукал кимна.

— С клана на Гарваните воювам още от момче. — Помълча дълго. — Върховният им главатар Мурад е опасно псе. Ако тая сган от Северните земи се свърже с него...

— Какво?

— Не знам. Но ще е лошо. — Брукал пак огледа картата и попита: — Имаме ли наши в района?

— Само гарнизоните по цуранския фронт и няколко последни патрула, преди зимата — отвърна Боррик.

Брукал се наведе да огледа отново знаците по картата, после изведнъж вдигна глава и се изсмя.

— Хартграфт.

— Кой?

— Синът на един от скуайърите ми. Денис Хартграфт. Води една рота главорези, наречени Мародерите за барон Мойет. Там е.

— Какво прави там? — попита Боррик. — Името ми е познато, но не помня да ми е пращал донесения.

— Денис го няма по канцеларщината. Какво прави ли? Избива цурани на поразия, това прави. За него е лично.

— Можем ли да му съобщим някак за това преселение на Тъмните братя?

— Той действа независимо. До седмица-две ще се прибере в лагера на Мойет за зимата. Ще се обадя на барона да ми съобщи какви сведения е донесъл. — Брукал отново се засмя. — Макар че едно счепкване между него и клана на Гарвана ще си е съвсем на място, ако се стигне до това.

— Защо?

— Дълга е тя. Достатъчно е да ти кажа само, че враждата между рода му и кръволиците на Мурад е по-стара, отколкото между него и цураните.

— И ако се срещне с Тъмните братя, какво става?

Брукал въздъхна и отново избърса носа си.

— Ще загинат много хора.

Боррик се отдръпна от масата и се загледа навън през входа на палатката. Беше заваляло отново, вече на лапавица.

— Може пък да се разминат и този Харттрафт да се прибере в лагера на Мойет.

— Може. Но ако онази сган от север се изпречи на пътя на Денис: или ако папачта от Гарвана тръгне да ги пресрещне...

Брукал остави мисълта си недовършена. Но Боррик го разбра. Ако толкова много от Братството се окажеха между Харттрафт и базата му, кралските войници нямаха никакъв шанс да оцелеят. За миг си представи студените хълмове и ледената зима, почти надвиснала над тях, но побърза да се отърси от тази мрачна мисъл. Други фронтове и други конфликти го чакаха, а и не можеше да помогне на Харттрафт и хората му, дори и да знаеше къде са. Твърде много жертви беше взела вече тази война, за да не му дава сън поредната почти обречена част във вражеския тил. А можеше и да извадят късмет.

ГЛАВА 1

ТРАУР

Земята беше замръзнала.

Капитан Денис Хартрафт, командирът на Мародерите, стоеше смълчан и гледаше плиткия гроб, изровен във вкаменената пръст. Зимата бе дошла бърза и сурова, по-рано от обичайното, и след шест дни сух сняг и мраз земята бе станала на кокал.

„Проклет студ“. Не стига, че не можеше да отдаде последна почит на хората си с погребална клада, за да не издаде пушекът позицията им на цураните, ами и бяха заклещени тук във вражеския тил и нямаше как дори да извлекат телата в гарнизона за изгаряне. Само една дупка в земята, колкото да не ги ръфат вълците. „Това ли остава наистина накрая? Мрак и ледената прегръдка на гроба?“ С лявата си ръка — тази, с която боравеше с меч — той се почеса вяло по дясното рамо. Старата рана сякаш най-много болеше, щом снегът загърнеше земята.

Жрецът на Сунг обикаляше дългия гроб, мълвеше молитви и размахваше благославящо ръце. Вцепенен от скръб, Денис видя как няколко от мъжете също призовават един или друг бог — най-вече Тит-Онака, бога на войната. Други стояха неподвижни като него. Някои го погледнаха, видяха очите му и извърнаха глави.

Доловили бяха преглътнатия гняв и... празнотата му.

Жрецът се смълча, наведе глава и ръцете му се задвижиха треперливо да поставят над гроба магическата преграда. Богинята на непорочността щеше да го опази от оскверняване. Денис помръдна неловко и зарея поглед към помръкващите облаци — бяха като непроницаема сива стена на запад. На изток вече притъмняваше.

Нощта идваше, а с нея — и заканата за още сняг, първата силна виелица за годината. Години наред беше живял Денис в този край, знаеше, че скоро ще ги връхлети дълга и люта зима. Задачата му бе да изтегли хората си в базата в лагера на барон Мойет. А ако в следващите

дни натрупаше достатъчно сняг, това щеше да се окаже проблематично.

Жрецьт се отдръпна от общия гроб, вдигна ръце към тъмното небе и подхвана нова молитва.

— Край на службата — заяви Денис. Не повиши тон, но гневът му се вряза като нож в ледения въздух.

Жрецьт вдигна глава и го погледна стъписано. Денис се обърна рязко към струпаните зад него мъже.

— Имате една минута да се сбогувате.

Някой пристъпи до него и се окашля. И без да се обръща, Денис разбра, че е Грегъри от Натал. И че го укорява за грубостта към свещенослужителя на Сунг.

— Още сме в тила на врага, отче. Щом се върне съгледвачът, трябва да тръгнем — заговори Грегъри. — Снегът се усилва и ако удари виелица, ще е добре да сме на завет в Бастиона на Брендан.

Денис погледна през рамо високия тъмнокож щурмовак. Грегъри отвърна на погледа му с лека усмивка. Щурмовакът винаги го дразнеше с тази дарба безпогрешно да отгатва мислите му. Обърна се рязко, махна с ръка на десетината мъже, изкопали общия гроб, и викна:

— Не ми се мотайте! Заравяй!

Мъжете се заловиха за работа. Денис отиде до края на поляната — някогашен двор на чифлик до самата граница, отдавна изоставен в деветата година от Войната на разлома.

Очите му обходиха за миг порутените зидове, нападалите изгнили греди, рухналият таван. Развалините на постройката вече бяха обрасли с дръвчета и храсти. Изплува споменът за други едни руини, ала те бяха на петдесет мили оттук и сега трябваше да го изтласка от ума си. Отдавна се беше научил да отбягва този спомен.

Загледа се към гората напред, уж че чака да види връщащия се съгледвач. Обикновено разузнавателните патрули ги водеше Грегъри, но този път Денис го задържа до себе си в случай, че се наложи бързо изтегляне. За толкова години успешни акции в цуранския тил се беше научил кога да послуша инстинкта си. А и съгледвачът, когото бе пратил напред, беше единственият в ротата, способен да се промъква крадешком през леса по-добре и от наталеца.

Денис издиша бавно и опря гръб на високата ела. Въздухът беше прохладен и свеж, с мирис на зима, на бор и на сняг, ала всичко това не

стигаше до сетивата му. Все едно че целият свят бе мъртъв, че и самият той бе сред мъртъвците. Чувахе само хрущенето на обръщаната с лопатите замръзнала земя зад себе си.

Стъписан от проявената непочтителност, жрецьт пристъпи до високия наталец и го погледна питащо, но Грегъри само поклати глава. Огледа войниците около себе си. Всички мълчаха, чуваше се само вялото стържене на лопатите в заледената пръст. Мълчаха и гледаха Денис, спрял сам в края на леса.

Грегъри се окашля пак, този път по-силно, привлече вниманието им и им махна да действат по-бързо.

— Той ме мрази — промълви с малко тъга отец Корвин.

— Не, отче. Просто мрази всичко това.

Дворът на стария чифлик беше осеян с останките от битката — отъпкания сняг, тук-там зацапан с ръждивочервени петна, натрошените оръжия, трупове на петдесет и двамата цурани, останали там, където бяха паднали, с ранените, довършени с нож през гърлото. Погледът му се прикова в жреца.

— Не е ваша вината, че неволно причинихте този бой.

Жрецьт поклати унило глава.

— Съжалявам. Изгубих се, а и не знаех, че цураните са толкова близо зад мен.

Грегъри се взря в светлосините очи на стареца, но жрецьт отвърна на погледа му, без да мигне, без да наведе глава и за миг. Препитаващите се с просия жреци от който да било орден, дори на Богинята на непорочността, трябваше да са хора достатъчно корави, та да могат да преживеят в тази сурова земя с малкото, което им предложи провидението. Грегъри не хранеше капка съмнение, че боздуганът, висящ на колана на жреца, нерядко се е цапал с кръв и че отец Корвин е преживял немалко опасности и несгоди. А и наталецът умееше да преценява хората. Колкото и да изглеждаше смирен този жрец, зад привидната му кротост несъмнено се криеше твърд нрав.

— По-добре изобщо да не бях тръгвал от манастира да помагам.

— Отецът въздъхна и най-сетне наведе глава. — Загубихме се тримата, с братята Валдин и Зигфрид. Тръгнали бяхме за лагера на барон Мойет, хванахме грешна пътека и се озовахме в тила на цураните.

— Само горяни и елфи вървят по тези пътеки, без риск че могат да се изгубят, отче — подхвърли Грегъри. — Коварни са тези лесове.

Разправят, че понякога самата гора крие пътеките и прави нови, за да подведе неопитния пътник.

— Братята Валдин и Зигфрид ги плениха — заразнища случилото се жрецът. — Аз се отървах. Бях свърнал встрани от пътя да се облекча, когато ги хвана цуранският патрул. Щом ги повлякоха, побягнах в обратната посока. Като последен страхливец.

Щурмовакът сви рамене.

— Може да се нарече благоразумие, а не страх. Не сте дали възможност на цураните да заловят трети пленник.

Ала жрецът не изглеждаше много убеден.

— Нищо не сте могли да направите за тях — добави Грегъри. — Освен да останете с тях като пленник.

Корвин като че ли малко се поуспокои.

— Все пак беше глупаво от моя страна, че побягнах. Ако бях по-предпазлив, нямаше да ги доведа при вас. Щом видях човека ви, дето се криеше до пътеката, естествено тръгнах право към него.

Грегъри присви очи.

— Ако се беше скрил по-добре, нямаше да го видите, нали?

— Не знаех, че те са точно зад мен. — Старецът кимна към цуранските трупове.

Замислената като чиста и бърза засада с минимални загуби се беше оказала кървава баня. Осемнайсет души от Мародерите бяха загинали — близо четвърт от отряда на Денис — и още шестима бяха тежко ранени. Да, схватката бе завършила с победа за Кралството, но на много по-висока цена от нужното.

Жрецът отново подхвана разказа си, но Грегъри само го гледаше, без да слуша брътвежите му. Случилото се явно го беше потресло. Беше бедно облечен и със сандали вместо ботуши. По някои от пръстите му вече имаше петна от измръзване. Ръцете му леко трепереха.

Най-сетне старецът замълча. Съвзе се, въздъхна тежко и погледна към самотния Денис в другия край на поляната.

— Какво му е на вашия командир?

— Най-старият му приятел е в този гроб — тихо отвърна Грегъри и кимна към осемнайсетте тела, положени едно до друго в тесния изкоп, изровен в замръзналата земя. — Юрген служеше на дядото на Денис, преди да стане слуга на внука. Част от земята, заета от

цураните, беше на семейството на Денис. Баща му беше скуайър на Валинар, слуга на лорд Брукал. Загубиха всичко още в началото на войната. Вестта за нашествието не беше стигнала до Валинар. Старият скуайър и хората му дори не разбраха с кого се бият, когато умряха. Денис и Юрген се оказаха сред малцината оцелели след първото нападение. Юрген беше последната му връзка с миналото. — Грегъри замълча и погледът му се върна на отец Корвин. — И тази връзка вече се скъса.

— Съжалявам — отрони жрецът. — Съжалявам, че стана така.

— Е, станалото — станало.

Жрецът вдигна глава и го погледна с насълзени очи.

— Наистина съжалявам.

Грегъри кимна.

— Както казваше баба ми, „съжалявам“ няма да залепи счупеното гърне. Чистиш оцапаното и продължаваш. Я да ти намерим някакви ботуши, че до утре без пръсти ще останеш.

— Откъде?

— От мъртвите, разбира се. — Грегъри посочи купчината ботуши, оръжия и наметала, смъкнати от мъртвите, преди да ги погребат. — На тях повече не им трябват. А на живите ще вършат работа. Почитаме паметта им, но няма полза да се заравят с тях добри оръжия и здрави ботуши. — Посочи с брадичка. — Ей оня чифт там май ще ти е по мярка.

Отец Корвин потръпна, но отиде до купа и взе ботушите, които му посочи наталецът. Докато развързваше сандалите, Алвин Бари, новият сержант на ротата, пристъпи до ръба на изкопа, взе буца замръзнала пръст, хвърли я вътре и промърмори: „Пази ми място в Залата на Тит“. Имаше едно старо войнишко поверие, че Богът на войната кани храбреците за една нощ на пир, преди да ги прати на съд пред Лимс-Крагма. Бари сведе почитателно глава, обърна се, тръгна по пътеката през поляната и подвикна на бойците си да се строят за поход.

Спираха се бързо до изкопа, гребваха шепа пръст, хвърляха ги вътре и отминаваха. Някои правеха жестове за благославяне; един отпущи плоско шишенце, вдигна го, отпи и изля останалото бренди в гроба, а после хвърли и шишенцето.

Заравянето в земята не беше предпочитаният траурен ритуал в Кралството, но не един войник бе останал да почива в земята през столетията. А и войниците си имаха свой ритуал за сбогуване с мъртвите, ритуал, нямащ нищо общо с жреци и с богове. Не ставаше дума за изпращане на другари в Залите на Лимс-Крагма, защото те вече бяха заминали. Ставаше дума да кажеш „сбогом“ на хора, които само преди няколко часа са проливали кръвта си редом до теб. Ставаше дума да се сбогуваш с братята си.

Ричард Кевинсън, новобранецът в ротата, беше с последните. Млад скуайър от Ландонейр, той се беше спасил, когато цураните нападнали фамилното му имение. Беше се включил във войската с кипнала кръв и пламнал от жажда за мъст. Сега в очите му имаше сълзи, лицето му бе преbledняло, по бузата му се стичаше вадичка кръв от посичащия удар, засегнал го малко под ръба на очукания шлем. „Съжалявам“, изхлипа младокът, коленичи и гребна шепа пръст, без да откъсва очи от стария сержант, положен в центъра на гроба и заобиколен от мъртвите си другари. Мъжете с лопатите бързаха, но върху Юрген още нямаше пръст. Все едно че спеше — куртката му беше прогизнала от кръв, но изглеждаше сякаш всеки миг ще се изправи, ще се усмихне и ще оголи кривите си зъби. Младежът често беше мечтал за първата си битка, за геройствата, които щеше да извърши. Ала вместо това се бе озовал на земята, зяпнал беше застаналия над него враг като смразен заек, ръката му шареше по земята за изтървания меч и той пищеше от ужас... и тогава Юрген врхлетя и посече цуранеца с един удар.

Но за да спаси Ричард, Юрген се беше открил за атаката на вражеския копиеносец. Тъкмо беше погледнал младежа в очите, когато копието го порази. Усмихна се само за миг, като добър старец, помогнал на одраскало се дете, после лицето му се изкриви и копието изригна от гърдите му.

Ричард беше видял как изтече животът от очите на стареца. Беше само за миг, а му се стори като вечност — угасналата в тях светлина, осъзнаването, че старият без колебание е пожертвал живота си.

Сега отново погледна Юрген. Очите му бяха склопени — но в ума му, в кошмарите, които щяха да го спохождат всяка нощ до края на дните му, щяха да са отворени, втренчени в него.

— Аз трябваше да съм вместо теб — прошепна Ричард със стиснато от скръбта гърло.

Преви се и тялото му се разтърси от хлипове. Знаеше, че другите го гледат, преценяват го. Защо не плачеха? Изпитваше срам заради всичките си провали този ден.

Остави пръстта да се изсипе от шепата му и се сви, щом буцата падна върху лицето на Юрген. Отдръпна се смутен, присвит и разтреперан, без да може да скрие сълзите си.

Последните няколко пристъпваха мълчаливо, хвърляха шепата пръст и се отдръпваха — със сухи, безизразни очи.

Ротата започна да се строява за поход. Алвин задели няколко души за носилките с ранените.

Гробарите бяха почти привършили. Въпреки студа лицата им бяха запотени от усилието да приключат бързо.

В края на поляната Денис продължаваше да се взира с празен поглед към дърветата. Някакво смътно чувство отново го накара да се съсредоточи. От клоните над него излетя самотна птица. Отекна сърдито бърборене на катерица.

Лявата му ръка се спусна към дръжката на меча. Той погледна, през рамо. Грегъри беше коленичил до един от цураните и оглеждаше лицето му, сякаш можеше да научи нещо за тези нашественици от изопнатите му черти. Беше усетил същото като Денис — че някой иде насам. Погледът му пробяга към мъжете, строяващи се на пътеката. Няколко от старите вече реагираха. Други го забелязаха и също запосягаха за оръжията.

Денис се озърна към Алвин и остана разочарован — новият сержант бе закъснял с няколко секунди след Грегъри и него, но най-сетне вдигна лявата си ръка с дланта напред, а в същото време дясната му ръка резна през гърлото — сигналът всички да замълчат и да замръзнат на място. Денис отново се обърна към гората, без да издава команда.

Грегъри се вслуша за миг, погледна Денис, въздъхна облекчено и се усмихна.

По тъмната пътека навътре в леса пробяга сянка и Денис също се успокои.

Сянката отново се появи иззад едно от дърветата, вдигна ръка и Денис ѝ махна да се приближи. Съгледвачът притича. Беше облечен в

бяло, с кръстосани черни и кафяви черти — униформата, въведена от Денис за Мародерите за зимните акции из горите. Тичаше леко — така, както само той можеше да тича, и стъпваше толкова меко, че както казваха елфите, не оставяше следи дори в снега.

Щом спря пред Денис, той кимна и му даде знак да го последва.

Този етикет дразнеше понякога Денис. Съгледвачът беше приятел на Грегъри, не служеше официално в ротата му и като такъв, държеше да докладва най-напред на приятеля си. Повече от всичко останало, това бе и причината Денис да предпочита обикновено Грегъри да води разузнавателните акции. Когато наталският горянин се върнеше от акция, докладваше пряко на него. Не за първи път си даде сметка, че раздражението му е дребнаво, но не можеше да се отърве от него.

— Тинува — въздъхнаха няколко от мъжете, щом елфът се появи на поляната, и заприбираха оръжията в ножниците.

Елфът кимна за поздрав, извърна очи към отделението гробари, смълча се и наведе глава да отдаде последна почит на падналите. След това погледна Грегъри.

— Прав се оказа. Двама избягаха.

— И?

— Добри бойци, корави. Гонитбата беше дълга — равнодушно отвърна Тинува.

— Значи си ги догонил всичките? — попита Денис.

Елфът поклати глава. Явно беше останал без дъх след дългата гонитба.

Денис извади шишенцето от вътрешния джоб на куртката си и му го подаде. Елфът кимна благодарно, отпи и му го върна.

— Не съм сигурен. Командирът им може да е върнал бегач още преди да започне боят. Твърде много бяха следите по пътеката, за да мога да кажа. Ако имах повече време да проследя целия път, по който са дошли, щях да знам със сигурност. Но вие настояхте да се върна бързо.

Денис се изруга наум.

— Значи трябва да приемем, че някой се е измъкнал — заяви Грегъри.

— Това го приемам винаги — отвърна хладно Денис.

Грегъри не отвърна.

— И още нещо надушвам тука.

— Тъмните братя ли? — попита Грегъри и елфът кимна.

— Видя ли някакви следи? — намеси се Денис.

Елфът бръкна в кесийката на колана си и извади парче от счупена стрела.

— Тяхна изработка е — на клана на Гарвана. На не повече от левга оттук. Натъкнах се на следите им, докато се връщах насам, след като намерих двамата цурани. По снега имаше кръв. Убили са елен, наскли са го и са тръгнали на север. Четирима са били. Рано тази сутрин, след като заваля снегът.

— Само четирима? — попита Денис.

Елфът поклати глава.

— Много повече са. Аз намерих само една ловна група, излязла за храна. Лесът шепне за тях. Там става нещо. Нещо се мъти. — Кимна към планините на север, едва видими в сгъстяващия се мрак.

— Колко?

Тинува затвори за миг очи и помисли.

— Трудно е да се каже. Дълга е историята между нас, еледел и моредел. — Грегъри даде знак на Денис да не пита повече. — Трудни са за проследяване също като нас, освен когато са много. — Елфът отново се загледа на север. Там горе са. Далече. Но са много.

— Защо? — попита отец Корвин, застанал встрани от групата.

Те се извърнаха и само го погледнаха. Смутен, отецът наведе глава.

Никой не отвърна. Най-сетне елфът се размърда.

— Святи. Нещо започва да се мъти сред онези, които наричате Братството на Тъмния път. Тази война с цураните ни отклонява от голямата заплаха от Тъмните на север. Може би виждат предимство за себе си, докато човешките същества се избиват. Може би се стремят да се върнат на юг до Зеленото лоно и Сивите кули — не е трудно да се допусне, че гостоприемството на кланове на Северните земи се е изчерпало след тези девет зими.

— На юг ли се движат? — попита Грегъри.

Тинува сви рамене.

— Ловците, чиито дири видях, може да са събирали храна пред по-голяма орда или по фланга. Трудно е да се разбере дали се движат на юг, или насам.

— Още една причина веднага да се разкарваме оттук — прекъсна го рязко Денис. — Бездруго се задържахме адски дълго зад фронтовата линия. Мъжете заслужиха зимния си отдых в Тир-Сог, да се напият здраво и да изхарчат парите си по курви.

Замълча и погледна през рамо към гробарите. Бяха почти привършили. Двама влачеха нападали дървета и клони, за да ги струпат върху гроба. Няколко вече се прибираха в строя, окачили късите лопати на походните си торби. Едно опитно око днес щеше лесно да различи погребението, но ако снеговалежът продължеше, до утре гробът и труповете на цураните щяха да се скрият. През пролетта, когато снеговете се стопяха, гората щеше да погълне всичко.

— Алвин, подкарвай ги.

— Искате първо да говорите с момчето, сър — напомни му тихо сержантът.

Денис кимна и огледа колоната. Очите му се спряха на Ричард Кевинсън.

— Младеж, ти остани на място! — Ричард го погледна смутено. — Останалите да тръгват. До утре сутринта трябва да стигнем в бастиона на Брендан.

Двамата разузнавачи затичаха напред, от двете страни на пътеката, и запрескачаха с лекота пъновете и нападалите дървета. След няколко секунди се скриха в леса. След тях в лек бяг по пътеката поеха и шестимата от авангардното отделение.

Ричард Кевинсън се приближи, явно притеснен.

— Капитане?

Денис изглежда властно останалите — подканваше ги да ги оставят сами. Тинува се отдалечи, наведе почитително глава пред общия гроб и влезе в колоната, но Грегъри и жрецът се задържаха.

— Отче, идете при ранените — подкани го с рязък тон Денис.

— Благодаря ви, че ме спасихте, капитане — отвърна отец Корвин. — Но се чувствам виновен за бедата, която сполетя момчето, и желая да остана с него.

Денис се намери да изреве ядосано, но погледът на Грегъри го спря. Обърна се отново към Ричард.

— Щом се върнем в лагера на барон Мойет, ще те изключат от състава на ротата.

— Сър? — Гласът на Ричард трепереше.

— Включих те в ротата, защото изпитах жал заради трагедията ти. Напомнила ми е за моята, предполагам. Но се оказа грешка. През последните два дни едва успяваш да издържиш в колоната. Чух и че преди две нощи си заспал на пост.

Помълча за миг. Тъкмо Юрген му го беше съобщил, а после защити момчето, като му напомни, че самият Денис го бе правил в първата си кампания преди години.

— Теб видя свещеникът от пътеката, нали?

Момчето се поколеба.

— Вината не беше негова — заговори развълнувано отец Корвин. — Бях се спрял да си взема дъх от бягането. Гледах право в него. Нямахме как да не го видя.

— Това не е важно — срязва го Денис. Погледът му говореше ясно, че няма да търпи и дума повече от жреца с кафявия халат. — Е?

— Да, сър — унило отвърна Ричард. — Аз бях.

— Защо?

— Мислех, че съм се скрил добре.

— Щом този старец те е видял, бъди сигурен, че всеки цурански разузнавач ще те види. Опасен си и за себе си, и за цялата ми рота. Ще те разкарам. Можеш да кажеш каквото искаш на приятелите си. Можеш да си намериш място в някоя хубава, удобна част в Крондор. Там ум не трябва — препускаш, насочваш пиката и нападаш. Там можеш да станеш герой, като в песните и баладите.

— Исках да служа при вас, сър — прошепна момчето.

— Вече служи. С това се свърши. — Замълча, после гневът отново го облада. — Иди погледни за последно оня гроб, преди да тръгнем. — Едва сдържаше яда си и тихият му тон бе по-осъдителен от гневните крясъци. — Хайде, махай ми се от очите.

Младежът се вцепени. Лицето му бе пребледняло под първите снежинки, които започваха да се вихрят, понесени от отривистия вятър. Кимна, обърна се и си тръгна, навел глава. Когато влезе в строя, мъжете наоколо извърнаха очи.

Жрецът пристъпи крачка напред.

Денис изпъна пръст към лицето на стареца.

— Ти не ми харесваш. Самоуверен глупак, тръгнал да скита където не му е работа. Проклет да си — не знаеше ли, че тук се води

война? И не е война като онези, за които дърдорят шишкавите монаси и трубадурите край огнищата. Дано да си се наситил днес.

— Двата ми „шишкави“ приятели, както ги нарече, днес са пленници на цураните. — В гласа на отец Корвин се долавяше едва сдържан гняв. — Пожелах да служа в армията като лекувател. Само се моля да не ми се наложи някой ден да работя над теб. Да кърпиш плът, в която няма душа, е мъчна работа.

Корвин се обърна и се отдалечи. Средната част на колоната с носилките вече тръгваше и жрецът се присъедини към тях. Грегъри се изкиска тихо.

— Какво ти е толкова смешно, по дяволите? — сопна се Денис.

— Май те удари в земята тоя. Малко попрекали с момчето.

— Не мисля. За малко да ни избият всички заради него.

— Нищо не е сгрешил. Бях само на десет стъпки от него. Погрижих се да се скрие добре. — И сякаш му хрумна нещо, защото добави: — Този жрец има необичайно остро зрение.

— Все едно, момчето се разкарва.

— Така ли щеше да постъпи Юрген?

Очите на Денис бяха пълни с горчивина.

— Не ми говори за Юрген.

— Все някой трябваше да ти го каже. В ротата ти няма мъж, който да не споделя болката ти. Не само защото загубиха един доблестен човек, но и заради обичта си към тебе. Сега всички носят бремето на скръбта ти.

— Скръб? Откъде знаеш какво изпитвам?

— Знам — заяви тихо Грегъри. — Аз също видях какво стана. Юрген нямаше избор — откри се, за да спаси момчето. И аз щях да го направя, ти също.

— Едва ли.

— Мародерите станаха корави мъже, Денис. Но не и бездушни. Щеше да се опиташ да спасиш момчето, дори с цената на живота си, както постъпи Юрген. Младежът е обещаващ. Може да не си забелязал, не съм сигурен дали и той го разбра, но все пак той уби цуранеца, който се нахвърли върху него. Онзи, който за малко не го уби, го нападна отзад.

— Все едно. Момчето се маха.

— Това ще го убие. И двамата познаваме този тип бойци. В следващата битка ще направи нещо глупаво, за да си върне честта, и ще умре.

— Това е негов проблем, не мой.

— А ако покрай него загинат и други? Юрген какво щеше да каже за това?

— Юрген е мъртъв, по дяволите — изсъска Денис. — Не ми споменавай повече за Юрген.

Грегъри отстъпи, разпери ръце и поклати тъжно глава. Пристъпи до общия гроб — снегът вече покриваше кафявата пръст — и прошепна:

— Докато застанем отново заедно в светлината.

После отиде при ротата. Тинува застана до него и след миг двамата поеха в обратната посока на бегом, за да проверят дали някой не преследва частта.

След като и последният мъж напусна поляната, Денис остана сам.

Снегът вече се вихреше на парцали, биеше в лицето му и се стапяше на ледени вадички — те капеха от златистата му брада, с първите сребърни кичури от възрастта.

Той пристъпи до гроба, гребна шепа замръзнала пръст, хвърли я и прошепна:

— Проклет да си. Защо ме остави така, Юрген?

Никой вече не беше останал. Освен пороя от спомени. Владенията на Хартрафт не бяха нещо, с което да се хвали човек — гористи земи между Тир-Сог и Ябон. Няколко разпръснати селца покрай граничните блатата, селяшки имения на скуайър, на които знатните графове, барони и херцози от юга щяха да се намръщят и да махнат с ръка като на дребна печалба в игра на зарове. Но все пак бяха неговият дом, домът на баща му и на дядо му.

Юрген беше служил като войник още при дядо му, стария Ангъс Хартрафт, с прозвището Чаталестата брада — бяха му дали пограничните земи заради твърдата му служба срещу тъмните същества, обитаващи Севера. Юрген също така беше най-близкият приятел на баща му. А когато баща му загина в първия ден от Войната на разлома, когато цураните нахлуха в земите им, тъкмо Юрген спаси живота му в нощта, когато завзеха цитаделата.

Денис се взря в гроба.

„По-добре аз да бях загинал тогава“. И за миг изпита негодувание към загиналия старец.

Същата нощ загина Малена, невястата му едва отпреди няколко часа. Баща му беше заповядал да я изведе през тайния проход извън пламналото и обзето от хаос централно укрепление на имението. Той беше надмогнал желанието си да остане редом с баща си и беше извел Малена през тунела. После, извън спасителния проход, тъкмо когато свободата бе само на ръка разстояние, стрелата на един арбалет бе смирила сърцето ѝ завинаги. За миг беше зърнал убиеца на мигащата светлина на горящото укрепление, докато се обръщаше да побегне в тъмното, и този образ се беше впечатал в паметта му. Юрген го беше намерил коленичил в калта, прегърнал тялото ѝ. Беше се съпротивлявал, за да остане с нея, докато Юрген не го удари с плоското на меча си. След това го отнесе през реката и го спаси.

В онази нощ оцеляха петнайсет мъже от гарнизона, сред които Юрген и Денис. Карлийн, предпоследният от тях, бе издъхнал преди месец, от изтощени дробове. От тези петнайсетима вече оставаше само Денис.

„Е, вече си един мъртъв старец. Умрял заради едно глупаво момче и един дебел стар жрец. Подобава ти да умреш така“, помисли си той и устните му се кривнаха в тъжна усмивка.

„Късметът на Хартрафт“. Така го наричаха. Без слава, пари или блясък. Слуга на една фамилия с дребен сан и нищо повече. И накрая едно копие те пронизва в гърба, заради някакво непохватно хлапе.

Но знаеше, че Юрген — старият, вечно усмихнат Юрген — нямаше и да поиска да е другояче, щеше да е по-готов да загине заради някой глупав оръженосец, отколкото заради който и да било крал. Ако беше онзи луд крал в далечния Риланон, най-вероятно щеше да се подпре на меча си и нищо да не направи, решил, че такива могъщи и властни особи би трябвало да могат сами да се погрижат за себе си.

Вятърът се усили, застана тихо в клоните. Снегът вече се сипеше силно, засъска, принуди го да сведе глава.

Денис отвори шепата си и пусна пръстта над гроба. Нищо вече не му беше останало от миналото — само едно полузабравено име и един меч, окачен на кръста му. Баща му, Юрген, Малена — и тримата бяха в гроба. Равнодушният лес щеше да погълне и последния от тях.

— Денис?

Той вдигна глава. Беше Грегъри.

— Зад нас няма нищо. Но по-добре да тръгваме.

Тъмната се сгъстяваше. Тинува едва се виждаше, няма и на десетина крачки от тях, в началото на пътеката, преди да потъне в непрогледния лес.

Денис огледа поляната за последен път. Скоро дърветата щяха да погълнат всичко това. Вятърът се усили и той потрепери от студ.

— Все още имаш Мародерите — прошепна Грегъри.

Денис кимна и погледна цуранските трупове, пръснати по поляната. „Всичко, което ми отнеха“. Озърна се към пътеката, където мъжете го чакаха, и макар никой от тях да не беше от Валинар, видя сред тях лица, станали му толкова познати, колкото онези от родния му дом. Мародерите все още бяха живи. И той носеше отговорност за тях.

— И войната — отвърна хладно Денис. — Все още си имам войната. — Без да погледне повече назад, капитан Денис Хартрафт обърна гръб на гроба, излезе от поляната и потъна в мрака. Грегъри го изгледа, поклати тъжно глава и тръгна след него към Бастиона на Брендан.

Беше студено.

Командир Асаяга хвърли шепа въглища в мангала, смъкна железните ръкавици, разтърка длани над пламъците и въздъхна:

— Проклетата страна.

Вдигна купчината изпратени му заповеди и огледа приложената карта.

Лудост. Първият тежък сняг за сезона вече се сипеше от небесата, а очакваха от него веднага да вдигне частта си, за да подкрепи колоната, която трябваше призори да удари един от предните постове на Кралството.

Защо точно сега? Един дневен преход щеше да е лесен, но мракът вече се спускаше. Вятърът се усилваше, платнището на шатрата хрущеше заледено и той чуваше как се свлича снегът от клоните на дърветата около лагера.

„Играта. Все същата голяма игра“, помисли си той с безстрастен фатализъм. Знаеше със сигурност, че го пращат на изпълнима мисия,

само за да бъде опозорен един от роднинските му родове. Неговият дом, Кодеко, не беше достатъчно важен, за да привлече внимание към себе си, но беше свързан с клана на Канацаваи.

Той остави заповедите на масата и се отпусна в малкия походен стол. Не за първи път съжали, че е без гръб — столът, а и въобще. А и проклетата замръзнала земя, без меките възглавници по нея, да се отпусне човек като у дома. Прокара ръка по лицето си и поклати глава. Май ставаше прекалено подозрителен. Не беше задължително да е поредното коварство на Минванаби, само за да унизи някой политически враг у дома; можеше да е само поредната атака, замислена с добри намерения, но лошо планирана. Тъй или иначе задачата му беше ясна.

Асаяга изпрати да повикат Сугама, новия му силов командир.

— Хората да се строят. Пълно бойно снаряжение, продоволствие за пет дни. И да си облекат новите кожени наметала. Тръгваме преди залез.

— Накъде, командире?

Асаяга му връчи картата и Сугама я загледа напрегнато.

Сугама явно нямаше представа какво гледа върху парчето пергамент, но го зяпаше съсредоточено като учен, потънал в дълбок размисъл.

— Кралски преден пост. Трябваше да го превземем днес, но блестящият ни командващ е решил, че трябва повече хора, и ние сме „доброволците“.

— Висока чест е за нас, че командващият ни е избрал.

Асаяга изсумтя.

— Чест е, как не. На езика на Кралството целта ни се нарича Бастиона на Брендан.

— Ще се превърне в славно име за империята.

— Естествено — отвърна безизразно Асаяга. — Поредният славен подвиг в една славна война.

ГЛАВА 2

Дъждът бе леденостуден.

Денис Хартрафт се запромъква предпазливо и безшумно през колоната уморени бойци. Хората му стояха присвити и неподвижни в ранния пороен дъжд, мнозина със заредени стрели на лъковете. В мръсносивите си наметала бяха станали едно с леса. При все това се усещаше напрежението им — нещо не беше наред. Очите им го проследяваха, докато прибягваше ниско приведен от дърво към дърво. Още през нощта снегът бе преминал в лапавица, а после — в мразовит дъжд.

Това бе превърнало похода в жива мъка, но някакво вътрешно чувство бе принудило Денис да настои да продължат напред, решение, което Грегъри и Тинува одобриха безрезервно. Свиха на изток от форта „Лудия Уейни“, паднал от цураните предната пролет, и хванаха тясната козя пътека към Бастиона на Брендан, за да подходят от североизток.

Бяха на по-малко от четвърт миля от Брендан, когато Алвин Бари, повел авангардното отделение, нареди да спрат. Очакването за халби топла медовина и студен ейл в някоя уютна гарнизонна таверна моментално отстъпи място на мрачни предчувствия.

Хартрафт бе отраснал в тези гори и неведнъж интуицията му бе опазвала живота — здравата логика щеше да го е убила.

Юрген отдавна го беше научил да се вслушва в ритъма на древните дървета, да стои свършено неподвижен и толкова тихо, че най-сетне да се слее с гората и да усети пулса ѝ. Това чувство му подсказа, че трябва да е готов за най-лошото.

Юрген... Изтласка мисълта за него от ума си, докато подминаваше челото на колоната, и предпазливо продължи по следите на авангарда. Хвърли поглед през рамо и видя, че Грегъри също се промъква напред, от дясната страна на пътеката. Дъждът понамаля и двамата усилиха ход.

Денис чу цвърчене на катеричка, вдигна глава и за миг зърна Алвин, присвит зад едно паднало дърво малко под билото на ниското възвишение. Залегна и изпълзя последните петдесетина стъпки до него, за да остане скрит за онова, което можеше да е от другата страна.

Алвин го посочи мълчаливо, после вдигна два пръста към очите си — сигнал, че Денис трябва да продължи и да види сам.

Денис кимна, изпълзя иззад падналото дърво и продължи нагоре по оставената от сержанта диря; мъчеше се да не обръща внимание на ледената влага, просмукваща се през дрехите му.

Долови надвисналата тежко във въздуха миризма на пушек. Дъждът я беше прикрил. При ясен ден щеше да я е усетил от половин миля. Но освен миризмата на изгоряло дърво имаше и още нещо — печено месо?

Стигна до билото, избра си наблюдателен пост между две канари, пропълзя дотам, после предпазливо надигна глава.

Пушекът скриваше по-голямата част от сечището. Беше гъст, надвиснал ниско над земята, и много повече, отколкото щяха да вдигнат сутрешни готварски огньове. Разбра какво означава още преди капризният полъх на вятъра да отмете за миг дима. Показа се цялото сечище, няколкостотин разтега на ширина. В центъра, на върха на ниско възвишение, от Бастиона на Брендан бяха останали само обгорени, все още тлеещи развалини. Осъзна смразен, че миризмата на печено месо всъщност е от изгорени човешки тела. Какво бе станало?

Погледът му зашари, за да попие колкото може повече подробности, да прецени има ли непосредствена заплаха за хората му, да види дали току-що не са влезли в капан.

По отсрещния хълм не се движеше нищо.

Портата на дървения форт беше разбита с овен, поставен на рампа, карана на груби дървени колела. По палисадата от двете страни се виждаха килнати стълби за катерене.

Ровът изобщо не беше кой знае какво — нищо повече от средно голям изкоп, пълен с вода, която вонеше през лятото и замръзваше зиме. Виждаше се как тук-там ледът се е пропукал и все още не бе замръзнало. Укреплението трябваше да е било нападнато късно предната вечер или през нощта.

Откритите склонове около бастиона бяха отрупани с тела на мъртви цурани, може би сто или повече. Той се вторачи за миг в тях.

Любопитно — мнозина от тях бяха нападали по лице надолу по склона, сякаш бяха убити при бягство — а Денис знаеше, че цураните никога не бягат. Петнайсетина бяха струпани в югозападния край на сечището, един върху друг. Явно бяха оказали последна съпротива там, но срещу кого? Ако гарнизонът беше достатъчно силен, за да поведе контра щурм срещу цураните по склона, то стените и портата щяха да си стоят и Мародерите на Хартрафт щяха вече да са вътре и да ядат топла храна.

А щом Бастионът на Брендан беше паднал, то къде бяха цураните тогава? Денис се беше сражавал с тях през цялата война — те никога не оставяха мъртвите си да изгният, освен ако не ги избиеха до последния човек. Все едно, победителите в този момент би трябвало да гасят пожарите и да оправят портата, защото нали след като завземеха форта, той щеше да е тяхна твърдина.

Нищо. Никакво движение. Бастион на мъртъвци.

— Нещо не е наред тука.

Грегъри беше допълзлял толкова безшумно, че шепотът му стресна Денис. „Много му харесва това на проклетника — да ти се промъкне така и да ти покаже умението си“. Все пак успя да затаи яда си.

— С Брендан и момчетата му е свършено, но с цураните — също — прошепна Грегъри.

Денис не отвърна. Въпреки снега мършоядите вече кръжаха. На повече от миля назад по пътя беше забелязал липсата на врани и гарвани в гората — притихнали нощем, на разсъмване те обикновено бяха кресливи и шумни. Сега вече разбираше къде са били — на пир. Един гарван се спусна сред димящите руини и не се появи повече — още един знак, че вътре не е останал никой.

Възможно ли бе цураните да са се оттеглили заради неговото идване?

Не. Ако бяха дошли достатъчно, за да завземат Брендан, щяха да стоят и да се бият за него. Падането на това укрепление, заедно с Лудия Уейни на северозапад, държан от цураните, образуваше дълга цели двадесет мили постова линия, покриваща северния фронт. Защо да завземат толкова важен пункт само за да го изоставят веднага след това?

Засада?

Денис се огледа. Съгледвачът от Натал също оглеждаше внимателно горите от двете страни за някакъв знак, че се затваря капан.

Нищо. Всички врани и гарвани се бяха спуснали на сечището за своя пир, тъй че из гората не се чуваше шумният им грак. Другите звуци бяха обичайни: пукотът на покритите с лед дървета, поклащани от вятъра, звънливите капки на вече затихналия дъжд, зовът на други птици. Нищо повече.

Засада нямаше: иначе капанът щеше вече да е щракнал.

Двамата се спогледаха. Бяха стигнали до един и същи извод.

— Тъмните братя — прошепна Денис.

Грегъри кимна съгласен.

— Освен ако последният цуранин и последният кралски войник не са успели да се убият един друг едновременно, и аз мисля така.

Това, което виждаше, започна да се намества. Цуранска част беше обсадила форта. Около сечището се виждаше ивица отъпкан сняг, земята беше осеяна с раздрано платно от палатки. Обсадителният лагер беше в края на гората, на по-малко от стотина разтега. Над загасналите огнища още висяха котлета за готвене, а над една от падналите палатки вятърът люлееше заледен боен флаг. Забеляза дори мястото, където бяха приготвили грубия овен за разбиването на вратата — един пън от прясно отсечено дърво беше покрит с топящ се лед.

Навярно цураните тъкмо бяха завзели укреплението или бяха започнали щурм, когато Тъмните братя ги бяха ударили, бяха ги разбили и след това бяха продължили, за да унищожат и защитниците. Разположението на телата показваше, че цураните са се опитали да извършат пробив, че са тръгнали към югозападния ъгъл на сечището и пътеката, продължаваща право към владяната от тях територия. Струпаните на купчина мъртвци бяха спрени на стотина разтега от главната пътека, водеща в цуранската територия.

Денис се взря за миг към тази пътека и стомахът му се сви. Толкова често беше вървял по нея като момче — тя водеше право към бащините му имения... С усилие надви горчивия спомен, за да насочи вниманието си към настоящето.

С петдесет души в гарнизона на Брендан, цураните нямаше да предприемат щурм с по-малко от двеста души. Щом Тъмните братя се бяха намесили в клането, значи трябваше да са поне триста, ако не и

повече. Не рискувах в такива битки, освен ако успехът им не бе сигурен. С неговите шейсет и пет оцелели, с четиримата ранени, преживели нощния поход, които все още трябваше да бъдат носени, ако моредел все още бяха наоколо, положението на отряда беше бедствено.

Долови до себе си миризмата на Тинува. Мирисът на елфите беше странен, смътно различен от човешкия — не аромат, но сякаш носеше със себе си някаква топлина и жизненост, като първото пролетно утро. Усети дъха на елфа.

— Те са тук. Моредел — прошепна Тинува толкова тихо, че от повече от пет стъпки сигурно нямаше да се чуе.

Денис кимна и попита:

— Колко са?

Тинува прецени въпроса, някак прекалено дълго според Денис. Чувството на елфите за време бе някак много по-различно от човешкото. И след дългия си размисъл отвърна:

— Поне двеста. Може би повече.

— Сигурен ли си?

— Не — отвърна елфът. — Но виждаш ли тела на моредел долу?

— Не.

— Отнесли са всичките си мъртви и ранени. Трябва да са дошли с много голямо превъзходство, за да съкрушат толкова бързо цураните, иначе щеше да има повече следи от тях. Виж.

Денис погледна накъдето сочеше елфът, не разбра и попита:

— Какво да видя?

— Няма паднали стрели на моредел. Прибрали са ги на тръгване. Не искат да разберем, че са били тук.

Грегъри кимна, посочи овъглените и димящи руини на форта и рече:

— Това малко трудно ще остане незабелязано, приятел.

— Но ако го намериш през пролетта, няма ли да си помислиш, че цураните са го завзели и после са го напуснали? — отвърна Тинува.

Денис не се поколеба с отговора:

— Не. Цураните щяха да задържат тази позиция. На север е изоставеният рударски път, водещ към планините. На изток са блата и планини. След като контролират Лудия Уейни и повечето земя на запад оттук... Оттук могат да правят набези на юг зад фронта ни, докато не

ни изтласкат. — Изведнъж изпита тревога. — Тъмните братя още са наблизил!

— Вероятно превързват ранените си и изчакват снегът да спре, преди да се върнат, за да скрият мъртвите цури — прошепна Грегъри. — Но не мисля, че знаят, че сме тук. — Погледна към небето. Снегът отслабваше.

— Не залагай живота си на тази мисъл, приятелю. — Гласът на Тинува отново бе като полъх на вятър, едва доловим.

— Кръг — прошепна Денис.

Хлъзна се надолу и даде знак на Алвин да остане на позицията си и че тримата ще обиколят в кръг около укреплението и моределите в района. След девет години война Мародерите си бяха създали сложна система от ръчни сигнали, покриваща повечето ситуации. Алвин отвърна със знаци, че е разбрал.

След като се бе приближил до форта от запад, сега Денис пое на север, по протежението на ниския хълм. Владенията на моредел бяха на север, макар това да не означаваше непременно, че са нападнали оттам. Освен това другата главна пътека, свързваща Бастиона на Брендан с форта „Лудия Уейни“, навлизаше в северозападния ъгъл на сечището. Може би там щяха да се намерят следи, които да помогнат да се разнищи загадката.

Докато се придвижваше ниско приведен покрай хълма, не изпускаше от око развалините на форта. „Още една връзка с миналото изгубена в последния ден“.

Фортът беше един от десетината подобни по границата с Ябон, с гарнизонни попълнения от Тир-Сог. За разлика от планините на изток, където бяха големите проходи, пазени от пограничните барони — Железен проход, Северен страж и Висок замък — западните планини бяха прорязани с пътеки и тесни проходчета. Контрабандата на запад бе нещо обичайно, но никой от проходите не беше достатъчен за мащабно нахлуване. Затова и укрепленията бяха малки.

Всяко от тях се държеше от някой едър търговец или ханджия, който го поддържаше заради доходите, а баронът на Тир-Сог и графът на Ламът плащаха за настанения там гарнизон. Бяха много удобни спирки за търговци и кервани, тръгнали към центъра на Кралството, и поради това носеха добри доходи — до преди войната, разбира се.

Брендановото укрепление беше една от най-удобните спирки по търговските маршрути. Оттук човек можеше да продължи на юг към центъра на Кралството, на запад към Илит или Ламът, или на север, по къс маршрут, който щеше да го отведе до Ябон. Но Брендан и семейството му сега със сигурност лежаха вътре мъртви.

Очите на Денис шареха да попият всичко. Беше му мъчно. Брендан беше добряк, щедър към всички, винаги беше готов да предложи халба или печена мръвка на някой с по-лош късмет. Като момче, Денис често се беше отбивал тук, когато излизаха на лов с баща му и Юрген. Брендан беше от онези хора, които сякаш така и не остаряваха, замръзнал някъде в четиридесетте, с буботещ глас и шкембе, надвиснало над тежкия кожен колан, първокласен скандалджия и адски добър приятел на всички, които живееха изпълнения с опасности живот по границата.

Беше също така прочут измамник, стигнеше ли се до комара, и Денис беше свидетел, когато Юрген го хвана веднъж. Боят, до който доведе това, се превърна в цяла легенда, с носа на Юрген, който си остана кривнат на една страна, и Брендан, останал само с част от едното си ухо.

След това двамата бяха станали добри приятели — всеки харесваше буйния нрав на другия, — но никога повече не седнаха да играят на зарове или на новата лудост с картите, с нарисувани по тях картинки и числа. По време на нощния поход Денис си мислеше за Брендан и как щеше да реагира на вестта, че Юрген е мъртъв. Вече не се налагаше да се тревожи за това. Зачуди се кой ли от двамата е поздравил другия на прага на Залата на Лимс-Крагма. Навярно вече можеха отново да играят комар, стига такива игри да бяха позволени там, докато чакаха присъдата на Богинята на мъртвите.

След около двеста разтега възвишението започна да се спуска надолу към едно полузамръзнало поточе. Пътеката за форта „Лудия Уейни“ следваше потока и Денис спря и го огледа.

Имаше следи... и до потока от другата страна лежеше труп — цуранец с прерязано гърло. Земята около него бе с ледено розов цвят.

Тримата изчакаха няколко минути, като оглеждаха внимателно пътеката, потока и дърветата. Най-сетне Денис погледна Тинува и той му кимна. Елфът измъкна лък изпод наметалото, зареди стрела и го изпъна наполовина.

Денис вдиша дълбоко, смъкна се по пътеката, скочи като коткай леко примижа, щом ледът изпраця под краката му. Погледна първо на северозапад, към Лудия Уейни и с гръб към димящите руини на Бастиона на Брендан. Пътеката се губеше в гъстата утринна мъгла.

Нищо.

Грегъри скочи до него, с лъка си в ръка, и посочи нагоре по пътеката, напрегнат и готов да стреля. Пак нищо.

Денис погледна към земята и сърцето му замря. Беше разровена на кални локви, които вече замръзваха. Тръгна бавно и заоглежда следите. Голям отряд беше минал оттук, точно към изгорения форт; виждаше десетки и десетки стъпки, вероятно оставени предната нощ.

Следите не бяха от тежките сандали и меките платнени обуца на цураните, а от обутите в ботуши моредел, плюс по-дълбоките отпечатъци от коне и планински троли.

Смразяващото обаче бе в това, че имаше отпечатъци в обратната посока и те бяха пресни, толкова пресни, че капчиците влага се цедяха в тях, докато ледът се стягаше. Но не бяха толкова много, колкото в другата посока. Трудно бе да се прецени — навярно петдесетина най-много, и без коне.

Бойни загуби? Не, не беше видял и един труп на моредел около форта. Трябваше поне ранени да има, капки кръв, повлечен крак, но тези моредел бяха бягали. Защо тази припряност?

Вдигна глава. Тинува все още беше над него, стегнат и бдителен. Денис посочи пътеката, после на северозапад, и направи жеста за моредел, после опря върховете на пръстите до устните си, да покаже, че преминаването е било само преди минути.

Тинува кимна мълчаливо и тръгна напред. Грегъри също пое напред, като пресече пътеката и влезе в потока, за да не оставя следи.

Денис изгази до тялото на цуранина и го пипна по крака. Трупът тепърва започваше да се вкочанява, беше умрял най-много преди час-два — иначе нощният мраз щеше да го е втвърдил. Огледа земята около него и разбра, че е било съвсем лесно. Бил е на пост, да пази пътеката, докато продължава щурмът, или вече е бил заел позицията. Бяха го убили чисто, с промъкване, гърлото беше прерязано от ухо до ухо без следи от съпротива — освен последните спазми на умиращ.

Погледна отново на северозапад и видя, че Грегъри го гледа питащо. Денис посочи първо себе си, а после — към укреплението,

Грегъри кимна и потъна в загърнатия в мъглата лес.

Денис избра бързината за сметка на предпазливостта, излезе отново на пътеката и затича.

Сега задачата беше да разбере накъде са тръгнали другите моредели. Щом бандата им се беше разпръснала, за да избегне евентуално преследване, той щеше да поведе хората си най-напред след групата, тръгнала за форта „Лудия Уейни“, да избие моредел и после отново да заеме Брендановото укрепление. Щеше да изпрати Грегъри с Тинува обратно в базовия лагер на лорд Брукал за подкрепления, докато самият той с отряда възстановява бастиона. Но ако моределите наистина се върнеха да разчистят цуранските мъртъвци, както бе предположил Тинува, трябваше да се разкарат далече от района, преди да са дошли. Едно е да защитава възстановен форт, съвсем друго — да се биеш сред пепелища на гол хълм, обкръжен от всички страни.

Стигна до края на гората и се шмугна зад един висок бор. Оттук можеше да види повече подробности. Около северния подстъп имаше само двама убити цуранци — повечето трупове бяха при портата и пътя, водещ на югозапад, към безопасната им територия.

Забеляза нещо долу до потока. Сред дърветата се издигаше черна купчина. Беше почти покрита от снега. Трябваше му миг, докато окото му се нагоди, но най-сетне разбра какво е: мъртви моредели, няколко десетки. И картината започна да му се изяснява.

Умни кучи синове. Бяха изнесли мъртъвците си, за да объркат всеки, скрили ги бяха. След час-два сигурно щеше да види друга такава купчина сред дърветата. Ако силата им беше голяма, колкото допускаше Тинува, повечето сигурно бяха тръгнали към Лудия Уейни, но останалите вероятно се спотайваха наоколо, наблюдаваха сигурно от другата страна на сечището.

Адски умно. Тогава му хрумна и за друга явна възможност.

„Ако ние и цураните се биехме тук — разсъди Денис, — най-вероятно и двете страни в момента щяха да пратят за подкрепление. Щяха да стигнат до поляната и да спрат, също като нас“. Дали точно в този момент други очи, цурански очи, не оглеждаха форта и враговете също не се чудеха какво да предприемат? Любопитството обаче най-вероятно щеше да ги тласне да излязат. Щом излезеха на открито,

капанът щеше да щракне. Денис разбра с хладна увереност, че моределите, тръгнали по пътя за Лудия Уейни, не са сила, предприемаща нов набег, нито пък бягаха. Бяха наковалнята, изчакваща капанът да щракне, и бягащите от него щяха да се натъкнат на тях. Сигурно се криеха на не повече от няколкостотин разтега оттук, не повече от четвърт миля. И повече от всичко друго беше сигурно, разбра Денис, че в момента го наблюдават съгледвачи моредел. Ако не бяха видели Грегъри и Тинува, можеха да помислят, че е разузнавач, който скоро ще се върне по пътя, по който бе дошъл, за да докладва какво е видял на командира си; щяха да изчакат кралските войници да се появят с цялата си сила и тогава да щракнат капана си. Сега какво?

Заклещваме в чувал онези, които гласят капана от другата страна на сечището, тръгваме след по-малката група в засада зад мен, или се разкарваме веднага оттук?

Юрген винаги му беше казвал: „Бъди предпазлив, когато си имаш работа с тяхната раса“. Старият му приятел щеше да го убеждава веднага да се разкара оттук. Щом моредели бяха помели Брендан и цураните, значи несъмнено бяха достатъчно, за да унищожат до крак малкия отряд на Денис. Ако моределският съгледвач, който със сигурност го наблюдаваше, знаеше, че недалече оттук по пътеката чакат шейсетина премръзнали гладни войници на Кралството, щеше да докладва веднага.

Денис разбра какво трябва да направи.

Измъква се оттук, заобикаля и предупреждава кралските сили, които може би се приближаваха от юг. Знаеше, че ще трябва да стане, да огледа наоколо уж доволен, че не забелязва опасност, и бързо да се върне при чакащия го командир. Нека моредел си помислят, че е самотен съгледвач. Той нямаше да се върне по този път, нито която и да било кралска част, стига да успее да ги пресрещне. Нека Тъмните братя и цураните се побиеха малко помежду си. Моределите нямаше да се задържат в човешко укрепление, а ако цураните успеяха да ги прогонят, херцог Брукал, граф Вандрос Ламътски и барон Мойет можеха да решат как да ги изтласкат оттук и от Уейни през пролетта.

Денис и съгледвачите му си имаха сигнали, предвидени за подобни ситуации. Щеше да смъкне наметалото си и да го тръсне, уж за да го изцеди от водата. Това щеше да извести Тинува и Грегъри, че е под наблюдение и че трябва да се оттеглят незабелязано. Вече се

канеше да се изправи и да направи точно това, когато видя противника. При югоизточния край на сечището от дърветата излезе цуранин, лесно различим в яркосинята си броня.

Денис се ухили. Адски глупаво, но типично за тях. Да покажат дръзката си храброст. В ума на Денис моментално се оформи нов план. Освен една-две от най-добрите им части, цураните бяха непохватни глупаци в гората в сравнение с неговите Мародери. Моределите трябваше да знаят, че тук има още цурански части. Всъщност това намаляваше вероятността да знаят, че неговата част е наблизо. Капанът беше устроен за цураните. „Нека да се избият помежду си, докато се измъкваме, или с малко късмет цураните толкова ще отслабят моределите, че бихме могли дори да довършим и двете страни и да си върнем форта. Всъщност това май започва да става забавно“, помисли си той с вълча усмивка... и тъкмо в този момент чу изпращялата клонка.

— Това е капан! — изсъска командир Асаяга и посочи димящите руини на бастиона.

Сугама не отвърна нищо, но Асаяга и сам можеше да се досети какво мисли и какво се кани да предприеме първият му помощник-командир.

Нощният поход беше образец на глупост и прахосничество. Два часа бърз преход през деня щяха да ги доведат до същата позиция, но вместо това трябваше да изтърпят ужасно студената нощ. Хората му бяха изтощени, трепереха от проклетия студ, а извратените богове на този свят сипеха от небесата порой и сняг.

И сега — този проклет погром. Беше очевидно, че командир Хагамака от Гинеисите бе предприел атака, без да изчака подкрепленията, които водеше Асаяга. Мисълта, че съюзникът на Минванаби е паднал толкова отчаяно, толкова открито, можеше и да достави на Асаяга известно задоволство, ако не беше гледката на толкова мъртви войници на Империята, изклани в една безплодна битка. Поредното прахосничество на добри мъже. Но защо беше все пак тази спешна заповед за нощен марш, и то през опасна територия, щом Хагамака не бе искал да изчака?

Отначало заподозря, че Хагамака е искал да го унизи, да поиска подкрепленията, да започне атаката без тях и след това да го обвини, че не е успял да пристигне навреме.

Но след като огледа касапницата на бойното поле, се зачуди: беше явно, че щурмът се е превърнал в бягство, грамада от почти двайсетина убити беше струпана на няма и стотина крачки на откритото, пътеката от трупове минаваше чак до укреплението.

Никой гарнизон с петдесетина войници на Кралството нямаше да може да направи това. Дали нямаше още, скрити в разрушения форт, или някоя сила, изчакваща в гората, беше отрязала Хагамака? Но тогава защо укреплението беше пусто?

Кралството го смяташе за ключова брънка във веригата им, която пазеше северния им фронт. От източния бряг на Небесното езеро покрай най-северния връх на планините Сиви кули само веригите от дървени укрепления пречеха на цураните да ударят на изток, а после на юг в Тир-Сог и другите кралски градове на Ябон. По-рано тази година силите на Империята бяха завзели форта „Лудия Уейни“ на северозапад. Ако можеха да вземат и Брендан, щяха да контролират достатъчно от района, за да предприемат нахлуване в Ябон през пролетта. С второ нахлуване, което да притисне Свободните градове на югозапад, до една година Кралството щеше да загуби Ябон. Кралството знаеше това и съответно отчаяно укрепваше тези малки крепости с войска и продоволствие. Ако бяха унищожили Хагамака, в този момент трябваше да вдигат барикада зад разбитата порта, да поправят стената и... да плякосват труповете. Щяха вече да са разпратили вестоносци на юг за нови подкрепления.

Асаяга поклати глава. Не. Тук нещо ужасно не беше наред. Погледна към Сугама, но знаеше, че няма да получи от него мъдър съвет. В края на краищата той беше от рода Тондора и бе зачислен към силите на Асаяга уж за да се обучи в присъединяването на Тондора към войската на Главнокомандващия идущата пролет. Да накараш младши офицер да се обучава със сили на съюзник беше необичайна, макар и не безпрецедентна ситуация, но всички знаеха, че това е просто шарада. Тондора — макар публично да бяха „политически неутрални“ във Великия съвет — бяха от клана Шоншони и клиент на Минванаби, тъй че правеха всичко по заповед на Минванаби.

Въпреки че Сугама уж беше помощник-командващ, родословието и рангът му в имперския двор у дома щяха да го поставят много над Асаяга, стига да имаше надежда да осъществи амбицията си — и да го поиска. Тъй че можеше да има само една причина да изпълнява ролята на подчинен: да следи Асаяга отблизо. Асаяга беше от Кодеко, дребен дом, но от клана на Канацаваи, а Шинцаваи най-вероятно бяха следващите в списъка на противниците, които Минванаби искаха да съкрушат. Минванаби бяха твърде умни, за да се противопоставят открито на дома Кеда, най-влиятелния род от клана Канацаваи и една от Петте Велики фамилии в Империята. Но Шинцаваи, макар да бяха стара и почетна фамилия, с радващ се на високо уважение владетел в Камацу, внезапно се бяха отдръпнали от войната с други фамилии в партията Синьото колело, което беше създавало големи спънки на Главнокомандващия. Ходът всъщност бе подпомогнал каузата на Минванаби, но също така бе направил Шинцаваи политическа сила, с която трябваше да се съобразяват. А Минванаби никога не пренебрегваха такива потенциални противници. С дискредитирането на клана Канацаваи Минванаби щяха да отслабят Кеда и техните съюзници. Поредният заговор в Голямата игра.

За да бъде предотвратена тази възможност, на Асаяга от дома Кодеко бе заповядано да остане във войната — от водачите на клана. Привидно от партията на Жълтия цвят — все още в съюз с Главнокомандващия, — Асаяга беше логичният избор, който трябваше да бъде оставен на заден фон, за да държи под око Минванаби. Все някой трябваше да поеме — тази роля, тъй като заговорите и коварствата им бяха безкрайни.

Асаяга помнеше отвращението, което бе изпитал, когато до него стигна вестта за загубата на владетеля Сезу от Акома; макар и от клана на Хадама, владетелят Сезу все пак беше почтен човек, заслужил почит и уважение. Смъртта му бе резултат от манипулация на помощник-командира от Минванаби, който беше направил така, че подкрепленията му да „пристигнат със закъснение“ и да не могат да спасят Сезу и неговия син Ланакота. Сега за пастир на техния дом беше останала само Мара, неговата дъщеря, макар че според слуховете, които стигаха до него, тя, изглежда, се справяше добре.

Асаяга не споделяше безпокойството си с други. Това „закъснение“ намирисваше на същия вид машинации като онази

измяна спрямо Сезу в първата година на войната и това го тревожеше. Да воюваш срещу войниците на Кралството беше едно и дори да се изправиш срещу Горските демони, наричани от противника Тъмните братя, беше само въпрос на воински умения. Но предателствата на Голямата игра, явно достигащи през разлома от родния свят до тази далечна ледена граница... на този враг бе невъзможно да се противопоставиш пряко. А и дори в родината си Асаяга никога не беше харесвал политиката. В това отношение беше точно като баща си и това бе най-главната причина Кодеко да остане дребен дом в клана Канацаваи.

Погледът му се спря на старшия му щурмови командир Тасему, истинския помощник-командир, ветеран от самото начало на войната. Едноокият боец кимна, разбрал, че трябва да поговорят насаме, и му даде знак да се отдръпнат.

Сугама забеляза разменените между тях жестове и се окашля.

— Трябва да разберем какво е станало тук, командире. Може би двете страни са се унищожили взаимно. Можем да заемем форта и да го държим, ще си спечелим слава. Помислете какво ще се каже, ако това укрепление наистина е изоставено, а ние просто избягаме. Ако пропуснем тази възможност, цялата армия ще научи за позора ни.

„И ти със сигурност ще го разгласиш“, помисли си Асаяга. Впрочем дори само с тази фраза Сугама бе укрепил позицията си. Бележката беше поднесена като приятелски съвет и ако той я пренебрегнеше, щеше да се приеме, че Сугама е бил прав, и това щеше да му донесе още една точка в Играта. Вече бе невъзможно да се оттеглят, без първо да изпрати някого до укреплението и с това да разкрие присъствието си.

Асаяга изруга наум. Обърна се към Тасему и той му отвърна с невъзмутим поглед.

— Вие какво мислите, щурмови командир?

Самият факт, че командирът попита за мнение щурмовия, явно стъписа Сугама. Но към който и клан да принадлежеше, крайно време беше да остави зад гърба си железните цурански порядки, ако щеше да се бори с командир Асаяга. В тази война на един чужд свят човек не можеше да оцелее дълго, ако се придържа към формалности и обичаи.

— Трета сила го е направила — заяви Тасему.

— Кой?

Асаяга вече знаеше отговора. Идеята почти се беше оформила в ума му няколко минути след като се бе промъкнал до края на сечището.

— Горските демони.

— Демони? Митични същества! Невъзможно! — възкликна Сугама.

— Те са смъртни — обясни Асаяга. — Но тукашните отначало са ги наричали „демони“, защото е много трудно да ги доближиш. Носят се между дърветата като мъгла и могат да те нападнат ненадейно. Кралството ги нарича Тъмното братство. Смятаме, че са родствени с така наречените елфи.

— И наистина се бият като демони, когато поискат — добави Тасему. — Много са... трудни.

Хората на Асаяга потръпваха само при споменаването за тях. Бяха странен, неизвестен фактор на този свят. Логиката диктуваше тези същества да се съюзят с Кралството, за да отблъснат чуждия нашественик, както елфите и малките хора, така наречените „джуджета“. Но очевидно не го бяха направили. Често никой не ги виждаше цяла година, а после изведнъж някой патрул изчезваше или някой преден пост биваше унищожен. А щом се разбереше, че Кралството не е намесено в това, единственият възможен извод бе, че е дело на Тъмните братя. Този трети играч притесняваше всеки командир на север, защото действията на „горските демони“ бяха непредсказуеми.

Но не непредсказуемостта им тревожеше бойците му. Все пак те бяха войници и очакваха да загинат, ако се наложи. Това бе мястото им в реда на нещата. Да, войната срещу Кралството, особено тук, на север, беше смъртоносна, боевете бяха жестоки. Често не оставаше време да се погрижат за ранените и те получаваха доблестна смърт от приятелски нож, за да не попаднат в плен и да опозорят домовете си, като станат роби или още по-лошото — да ги обесят като престъпници или провинили се роби.

Но войниците на Кралството поне бяха човешки същества. Воюваха с доблест, с която тукашните варвари бяха изненадали Асаяга в началото. При обсадата на Крудий, водена от Камацу от Шинцаваи, негов братовчед, имаше негласен договор. Двете страни на няколко пъти тихо и кротко бяха прибрали мъртъвците си от бойното поле, бяха

ги изгорили на почетните клади, след което се връщаха в редиците си, за да подновят боевете на следващия ден. Обсадата беше приключила с оттеглянето на силите на партията Синьото колело.

Но тази обсада все пак беше научила Асаяга какво да очаква от кралските войници. Боевете с Тъмните братя обаче съвсем не изглеждаха така. Неведнъж той се беше натъквал на трупове, цурански, както и на хора от Кралството, накълцани най-ужасно: обезобразяването им явно беше правено, докато жертвата все още е била жива. Дори вече мъртвите разчленяваха: уши, отрязани за трофеи, струпани на камара глави. Като че ли просто обичаха да убиват човешки същества, правеха го просто за удоволствие. А и човек почти не можеше да ги види, преди да връхлетят. Сред бойците се бе появило суеверие, че ако загинат тук, на Мидкемия, и им бъдат отдадени траурни почести, духовете им по някакъв начин ще се върнат в родния свят на Келеуан. Но макар за това да не се говореше, хората започваха да вярват, че ако Горските демони насякат мъртвите и ги оставят на хранещите се с плът твари, то духовете на загиналите цурани ще блуждаят до края на времето, по тази студена и чужда земя. Никой жрец от никой орден не можеше да надвие това убеждение. Асаяга, като всеки друг командир, знаеше, че това суеверие дава допълнително предимство на Тъмните братя.

Погледна отново Сугама с надеждата, че думите на Тасему са го разколебали.

— Да ида ли да завзема форта, командире? — попита Сугама с такова равнодушие, все едно изобщо не беше чул думите на Тасему.

„Иди, ако щеш, при дяволите в пъкъла“, канеше се да му изръмжи Асаяга, но се овладя. Нов капан. За миг му хрумна да заповяда оттегляне, да задържи за малко Сугама и да му пререже гърлото, та да млъкне завинаги.

Знаеше, че бойците му изобщо няма да питат какво е станало със Сугама, щом ги настигнеше, но в базовия лагер имаше и други, не от дома Кодеко, и почти със сигурност щяха да видят предателство в тази единствена жертва.

Да пусне Сугама? По дяволите. Ако наистина се окажеше, че е било взаимно избиване или че кралската част е изоставила укреплението, колкото и невероятно да беше, то позорът, че е допуснал Сугама да го завземе сам, щеше да е непоносим. Щяха, освен това, да

решат че е страхливец, като е заповядал друг да поеме риска, вместо да даде доблестен пример, като го направи сам.

Още по-изнервящото беше, че Сугама продължаваше да диктува правилата, по които се играеше тази игра.

Погледна отново Тасему, но нямаше какво да си кажат. От осемдесетте мъже в частта повечето бяха новобранци, почти момчета, призовани на служба заради кръвната си връзка с дома Кодеко. Щяха да се подчинят безпрекословно, но още нямаха опит. Можеше да разчита на старото си ядро от двайсетина ветерани начело с Тасему, мъже опитни в тази война. Щурмовият кимна и даде сигнал с ръка. Вашеми и Тарку, най-старшият патрулен водач и най-ловкият редови ветеран, се надигнаха и затичаха ниско приведени назад по залегналата колона, за да приведат бойците в готовност.

Асаяга изгледа Сугама смразяващо.

— Остани тук.

Пое си дълбоко дъх, надигна се и пристъпи между дърветата на откритото. Закрачи все едно, че е излязъл на сутрешна разходка по пътя край семейното имение, а не настъпва сам и съвсем открит към изоставените димящи развалини. Подминаваше купчините тела и щом ги доближеше, сърцето му се свиваше. Повечето бяха убити със стрели, но някой ги беше изтръгнал и прибрал, за да скрие кои са нападателите. Начинът обаче, по който бяха издъхнали някои, говореше съвсем красноречиво. Не един от войниците първо беше получил рана. Но ако бяха войници на Кралството, смъртоносният удар щеше да е нанесен професионално и с уважение към достоен противник. Войнът и от двете страни щеше да остави на обречения миг за последна молитва, а сетне — да пререже гърлото му бързо и чисто. Той самият го беше правил неведнъж както с кралски войници, ранени твърде тежко, за да бъдат върнати в родния свят като роби, така и с някои от своите, които бе принуден да остави на бойното поле.

Мъртвите тук бяха убити с особена жестокост. Няколко бяха обезглавени. Той се спря за миг и погледна едно от лицата. Познаваше го бегло — офицер, с когото се бяха срещали няколко пъти в базовия лагер. Беше жестоко осакатен и предсмъртната агония, замръзнала на лицето му ясно говореше, че е бил изтезаван жив.

Асаяга преглътна и продължи напред. Укреплението беше само на стотина крачки, вече беше лесна мишена за стрелите. Портата беше

изкъртена, виждаше се вътрешността на двора — и проснати тела. На шкембето на един от мъртвите бяха накацали врани.

Може би все пак фортът бе изоставен?

И все пак...

Забави крачка. Нещо наистина не беше наред. Враните и гарваните. Не кълвяха. Бяха се спрели и гледаха не към него, а навътре, към нещо, все още невидимо за очите му.

Той спря и ръката му посегна към дръжката на меча.

Почти едновременно станаха две неща. Птиците, стреснати от нещо вътре и невидимо за него, изведнъж заграчиха противно, запляскаха с криле и литнаха, натежали след пира си. А отзад се чу предупредителен вик. Тасему.

— Капан! — изрева Асаяга.

В първите няколко мига помисли да затича към форта, но щом птиците се разлетяха, разбра, че ако в димящите развалини има някой, то той едва ли ще е сам — щяха да са готови да бранят портата и да го засипят със стрели.

Обърна се и затича назад към своите. Тасему стоеше на откритото с вдигнати ръце и сочеше назад към пътеката, от която току-що беше излязъл.

— Зад нас са! Горските демони идат!

Асаяга спря по средата между развалините и края на сечището. „Проклети да са! Влязохме им точно както го искаха“. Беше ясно какво ще стане. Сугама вече заповядваше на бойците да превземат форта и да се прикрият там.

„Не! Те искат точно това! Ще блокират портата. Ще ни привлекат на открито и ще ни избият със стрели“.

Трябваше да помисли, и то бързо. Погледна през рамо към опожарения форт. Гарваните и враните пляскаха с криле над него. Убежището изглеждаше мамещо. Твърде мамещо.

Войниците му вече излизаха на открито, тичаха с все сили, със Сугама начело. И в следващия миг един от бойците, току-що измъкнал се от дърветата, падна и от гърлото му, пронизано от стрела, бликна кръв.

Сугама дотича до него и изрева в паника:

— Стотици са!

Въпреки целия хаос Асаяга не можа да скрие усмивката си. Можеха да загинат всички в следващите няколко минути, но беше хубаво да види как Сугама за първи път вкухва суровата реалност на този свят.

Извади меча и го размаха над главата си, в сигнал за щурм. Когато мъжете добягаха на по-малко от десет разтега, той посочи с оръжието към северозападния край на сечището и викна:

— Не към форта! Капан! След мен!

Сугама спря за миг объркано, но една стрела профуча покрай главата му и той се обърна и тръгна след Асаяга.

Командирът затича. Едва беше изминал десетина крачки, когато чу отекналия от горите на юг сигнал на рог. Отвърна му друг, от укреплението!

Портата вече не се виждаше, а западната стена на укреплението или каквото бе останало от нея вече се падаше вдясно, на стотина крачки. Той поведе колоната си право нагоре през сечището, като се мъчеше да я задържи на еднакво разстояние между форта и дърветата. Край ухото му изсвистя стрела и се заби напред в снега отляво. Без да спира да тича, той хвърли поглед към форта. По стената се бяха изправили тъмни фигури с вдигнати лъкове. Горските демони. Никога досега не беше виждал толкова много от тях и толкова отблизо. Преди винаги ги зърваха съвсем бегло, като смътни, кошмарни привидения, мяркащи се между дърветата.

Асаяга беше разубеждавал няколко пъти това място през последната година и познаваше добре разположението му. В северозападния край на сечището започваше пътека, която водеше до форта, завзет от неговата част пролетта. Беше на четири левги оттук.

Най-вероятно пътеката щеше да се пази, но можеше да се опита. На изток бе територията на Кралството и непроходима блатиста земя в протежение на няколко левги — смъртоносен капан. Право на север се отиваше към владенията на Горските демони, каменисти пътечки на дивеч през високи проходи, също смъртоносен капан.

Продължи към пътеката, която можеше или да се окаже капан, или пътят към спасението, и тогава видя как някой залитна пред него, как се хвана за гърдите и кръвта бликна между плешките му.

Стъписан за миг, Асаяга спря. Умиращият го погледна с празни очи и рухна в снега.

Той постоя за миг — не знаеше какво да предприеме. Погледна наляво към дърветата. Може би щеше да е по-добре през тях, отколкото по пътеката, защото явно някой я прикриваше.

Затича отново и хората му го последваха. След няколко мига вече се приближаваха до края на сечището — и изведнъж откъм леса се изсипа дъжд от стрели и няколко от бойците му паднаха.

Той вдигна меча над главата си и поведе в атака към дърветата. Молеше се дано успее да отнесе със себе си поне един от враговете.

Денис Хартрафт се взря в окото на стрелеца, спрял на петдесетина крачки от него. Тъмният елф беше изпънал лъка си докрай. Забележителното обаче бе в това, че моределът беше настъпил и счупил замръзнала клонка, когато бе пристъпил иззад дървото, за да стреля — трябваше да е сравнително млад, за да направи такава глупава грешка.

Беше изтекла най-много секунда, откакто Денис чу пукота й.

Времето се изкриви и затече бавно. Той видя как се отпускат пръстите, за да пуснат изпънатата тетива, отблъсна се рязко от дървото, без да откъсва очи от моредела, видя как потрепери въздухът зад пуснатата тетива, чу звъна на полетялата стрела и шепота на перата, когато почти забърса лицето му.

Падна на земята, превъртя се през пътеката и гърбът му се натресе в някакъв камък. Изтекоха две-три секунди. Вече се беше изправил и видя как елфът отмята наметалото си, за да бръкне в колчана.

Инстинктът го тласна напред. С един скок прехвърли тясното поточе, скочи тежко на заледения, бряг и затича приведен нагоре, като посягаше за камата на колана си. Моределът вече беше извадил стрелата от колчана и я наместваше на тетивата.

Денис затича с все сила, хлъзна се на един заледен камък и падна — едва не изтърва камата, — после се изправи. Тъмният елф вече изпъваше лъка и той разбра, че няма да му избяга.

Ръката му се изви като змия и хвърли камата отдолу. Тя се превъртя лошо и удари елфа в гърдите с дръжката напред. Но ударът го изненада, той изтърва тетивата и стрелата отхвърча в страни.

Денис скочи рязко напред, докато елфът хвърляше лъка, за да извади своята кама. Присви се и удари моредела в гърдите с дясното си рамо. Болката от старата рана го опари, но чу как противникът му изпъшка, щом изби въздуха от дробовете му.

Двамата паднаха и се затъркаляха, вкопчени един в друг. Денис стискаше ръката на моредела, за да му попречи да извади камата. Боричкаха се и се търкаляха по заледената камениста земя. Моределът се опита да извика и Денис затисна устата му с другата си ръка. Моределът го ухапа и той стисна зъби, за да задави собствения си вик.

Търкаляха се, ритяха и драцеха в дива борба кой от двамата да оцелее. За миг видяха очите на врага си — толкова странни, като на Тинува, и в същото време изпълнени с гняв и убийствена ярост.

Чу викове, сякаш от много далече, но целият му свят сега бе съсредоточен върху тъмния елф, който се гърчеше като разлютена змия и се мъчеше да се отскубне. Превъртяха се отново, Денис се озова отгоре, лицата им бяха само на половин педя едно от друго. Моределът го удари с чело в лицето, зашемети го и погледът на Денис се замъгли.

Затъркаляха се по склона и паднаха в ледения поток. Денис изтърва ръката на елфа, той се отскубна и успя да измъкне камата. Ръката му се вдигна за фаталния удар. И в този миг той целият потрепери и се извъртя. Една стрела го беше пронизала. От гърба му изригна пенеста кръв.

Съществото изхъхри, скочи и побягна, въпреки че кръвта му изтичаше. Денис вдиша задъхано, завъртя се и видя горе на пътеката Тинува — вече беше извадил втора стрела, но задържа изстрела, щом Тъмният брат се олюля към сечището.

Тинува отпусна лъка, погледна Денис и изсъска:

— Ставай! Да бягаме!

Денис се изправи и закуцука нагоре по склона към Тинува.

— В капан сме!

Щом излезе на пътеката, зърна издъхващия моредел, а пред него — колоната цурани. До преди малко беше само един, а сега бяха поне стотина. Явно борбата му с моредела се беше проточила доста дълго.

Твърде много неща ставаха, и твърде бързо. Той залитна и се помъчи да си поеме дъх. Тинува го сграбчи за рамото и го избута — встрани от пътеката.

— Мрежата на моредел е широка. Изчакват нагоре по пътеката, на двеста разтега оттук. Готвят засада. Не знаеха, че сме тук онзи одеде беше един от фланговите им съгледвачи. До няколко минути ще ни намерят по дирите в снега. Грегъри ме прати назад да ти кажа.

В същия миг Денис видя как цураните отбиват от пътеката и тръгват натам, където се криеха хората му. Ходът предизвика реакция: откъм гората изсвистя дъжд от стрели.

„Проклятие! Вече сме разкрити!“

Затича нагоре по склона, Тинува тичаше до него. Взе за секунди разстоянието, което преди малко беше преодолял за няколко минути. Зърна Алвин Бари и десетина от хората си, бяха се надигнали между канарите и обстрелваха цураните. Няколко от цураните бяха извадили късите си арбалети и залегнали зад пъновете на сечището, отвърщаха на стрелбата.

Заехтяха рогове. От всички страни заизлизаха фигури в тъмни наметала, стотина или повече, и затичаха към тях; други се изливаха от развалините на форта. От юг прииждаха още. Хаос. Трябваше да помисли, но беше все още зашеметен от удара на моредела. Погледна отгоре към цураните и видя как един от тях, на по-малко от стотина стъпки от него, напада, вдигнал високо меч над главата си. Имаше нещо смътно познато в него — враг, с когото вече се беше срещал.

— Спри боя!

Гръмливият вик отекна сред дърветата. Беше Грегъри, тичаше с все сила през гората. Скочи на един камък и вдигна високо ръце, за да го видят и цураните на сечището.

— Спрете боя! Тъмните братя ни обкръжават! — изрева Грегъри. — Ще си уредим споровете по-късно! — Добави още нещо и Денис разбра, че е на речта на цураните. — Ако се бием едни с други, загиваме! Няма доблест в това да се лишим от живота си!

Цуранският воин, който водеше атаката, забави и спря. Грегъри добави още нещо и посочи назад през сечището.

— Ония, които наричаме Тъмното братство, върхлитат с голяма сила.

Водачът на цураните се обърна и погледна.

„Аз командвам“, напомни си Денис и за миг усети гняв от това, че Грегъри отново престъпва границите и че отново е прав. „Ако се бием с цураните, загиваме всички“. Насочи гнева към себе си.

„Трябваше да го схвана веднага. Грегъри го разбра. Юрген също щеше да го разбере“.

Завъртя се, за да прецени звуковете и разстоянията, без да се интересува повече от цураните. Видя как от водещата на юг пътека се появи колона от воители на коне, един беше вдигнал знаме — бяха отстъпници на служба на своите господари моредел. Усети как стомахът му се сви. Моредел наемаха конница само при настъпления, иначе човешки същества не им трябваха.

Около знаменосеца се изсипаха и десетина троли, като псета, готови да ги развържат, за да се нахвърлят върху плячката. Още бойци — пешаци — се изсипаха от гората отатък сечището.

„Там е главната сила“.

Отзад, на запад и северозапад, проехтяха рогове. Блокиращата сила на пътеката се разпръсваше, за да затвори мрежата. „Ако ни забавят и няколко минути, конниците и безмилостните същества с тях ще се приближат и ще ни избият“.

Беше ясно, че очакваха да се обърнат и да продължат по пътеката, където щяха да са обречени.

На север — нищо, само няколко поста. Нагло от тяхна страна: натам беше тяхната територия и я бяха оставили непокрита.

Значи на север. Това беше единственият изход!

Погледна отново към сечището. Цураните вече го бяха напуснали, движеха се бързо на север. Виждаше само гърбовете на оттеглящите се.

„Проклети да са. Трябваше уж те да отклонят заплахата, а сега се падна на нас!“

Ядосан на себе си, Денис вдигна високо ръка, завъртя я в кръг, пусна я рязко и затича, бойците му хукнаха след него.

Тичаше към пътеката, водеща към Лудия Уейни, и се молеше дано цураните да са тръгнали по нея и да са се напъхали в капана на моредел.

Стигна до пътеката и скочи долу без колебание. След няколко секунди хората му вече се плъзгаха по склона при него.

Погледна надолу. Никакви следи от цураните.

Проклятие! Бяха се измъкнали по някой друг път.

Един от мъжете до него, Берагорн, стар ветеран, изведнъж изпъшка и се преве, стиснал корема си, пронизан от стрела с черни

пера.

Видя ги да идват от мъглата — петима-шестима моредели. Други се заизсипваха между дърветата от двете страни на пътеката. Той се присви инстинктивно и една стрела изсвири над главата му. Още мъже се спускаха на пътеката, готови да побегнат.

„Не. Конниците от сечището ще ни догонят за минута“.

— Алвин! Прикривай ни! После през потока! — извика Денис.
— Останалите след мен на север!

Поколеба се за миг, като видя падналия на колене Берагорн. Посегна за камата си, за да изпълни приятелския си дълг, за да не попадне другарят му жив в ръцете на моредел.

Проклятие, беше я изгубил!

Берагорн беше отпуснал гръб на скалата и го гледаше умоляващо. Денис си пое дъх, стисна забитата в корема му стрела, измъкна я с един удар я заби в сърцето на другаря си.

Денис прескочи потока и затича нагоре по склона към мястото, където беше убил съгледвача.

Този път се задържа. Обърна се и погледна назад.

Крайт на колоната вече прекосяваше пътеката.

Алвин го беше чул — няколко души бяха останали с него и стрелите им забавиха атаката на тъмните елфи. Но и двама от бойците му паднаха при ответния залп. Денис видя как Тинува прескочи потока и се обърна с изпънат лък. Пусна тетивата и стрелата изсвистя и свали един от конете в началото на пътеката — ездачът изхвърча от седлото. Грегъри профуча покрай него през дърветата.

— След Грегъри! — изрева Денис и посочи.

Изчака още няколко секунди, сграбчи за рамото един от мъжете, който беше започнал да се хлъзга надолу, и го издърпа. Оказа се жрецът. Бутна го напред и му изрева да бяга. Канеше се да извика на Алвин да се оттегля, но сержантът си знаеше работата — хората му вече газеха през потока. Стрелци от двете страни на Денис ги прикриха и убиха двама моредели, които се опитаха да ги последват. Тинува профуча покрай него — ясен сигнал, че е крайно време да се оттеглят. На пътя вече имаше ездачи. В сечището се изсипваха стотици врагове. А другите врагове, цураните? Не му беше времето да мисли за това. Време беше да бяга.

Кръвожадните викове на моредел отекваха отвсякъде.

Ловът продължаваше.

ГЛАВА 3

МОРЕДЕЛ

Асаяга вдиша задъхано.

— Бързо, не спирай, по-бързо...

Думите бяха като заклинание, като молитва, заглушаваща собствената му болка.

Един от хората му беше рухнал в разкаляния сняг и Асаяга забави крачка. Щурмови командир Тасему стоеше над падналия и се мъчеше да го изправи.

— Ставай! — изръмжа Асаяга и удари падналия воин в гърба с дръжката на меча си.

Воинът вдигна глава. Беше Сугама.

— Проклет да си. Ти си офицер! — изсъска му Асаяга, за да не могат да го чуят останалите. — Значи се дръж като офицер. Трябваше да тичаш напред със съгледвачите! — Колкото и да презираше псето от Тондора, не можеше да унизи авторитета му пред бойците. Не за първи път Асаяга проклинаше тази война, в която пращаха офицери не от неговия дом да служат с неговите хора.

Сугама се изправи и залитна напред. Тасему изгледа Асаяга и поклати глава. Асаяга не отвърна.

Погледна през рамо. Отрядът му се беше разтеглил по пътеката. Мнозина сигурно бяха видели унизяването на офицер от друг дом. Разбира се, нямаше да кажат нищо — поведението на командира им явно показваше, че трябва да го забравят. Но все пак щяха да мислят за случая, някой можеше тихо да спомене за това на пост или край лагерния огън на другите, които не го бяха видели. И много от хората му щяха да се замислят над едно: че онзи, на когото се очаква да се подчиняват безпрекословно, е слаб мъж, че са го изпратили на фронта по причини, нямачи нищо общо с воинските му качества. Че е или човек, действащ като шпионин за Минванаби, или некадърник, изпратен от по-висшестоящ в клана му, за да бъде убит и да му спести неприятности, или и двете. Това можеше да ги накара да се поколебят

в критични моменти, а Асаяга знаеше, че колебанието може да доведе до смъртта на други.

Ех, да беше останал поне още един жив офицер от Кодеко! Само един син на Кодеко беше останал на родния свят и ако Асаяга загинеше, мантията на водач на клана щеше да се падне на по-малкия му брат Такумбе, ала последният син на рода никога нямаше да бъде изпратен тук. За пореден път прокле жестоката съдба, оставила дома му без нито един опитен офицер подръка, и машинациите на Минванаби, поставили този глупак за негова, дясна ръка. Ако преживееха този кошмар, щеше да повиши Тасему в силов командир, макар талантът му да беше по-пригоден за сегашната му длъжност. Щеше да върне Сугама в семейството му и да се оправя със своя позор. Бездруго едва ли можеше да стане повече враг на дома Тондора, отколкото вече беше. „Могат да ме убият само веднъж“, помисли си с фатализъм Асаяга и отново огледа бойците си.

Махна на Сугама да тръгне пред него и продължи нагоре. Гледаше в гърба крачещия пред него мъж и си мислеше сухо: „Ако падна, Тасему ще трябва да получава заповеди от Сугама. Още една причина да не се давам скоро“.

Бурята бе позатихнала и щом тесният път зави, той видя тесен процеп между хребетите отпред. Планинските ридове от двете страни на прохода бяха загърнати в сивите пелени на снегоносните облаци.

Спря за миг и се загледа нагоре. Никога не бе стигал толкова далече на север, тази планинска верига бе като някакъв далечен декор за неговата война.

Хакакса, предният му съгледвач, се беше смъкнал на колене, Сугама бе клекнал до него. Щом Асаяга се приближи, Хакакса вдигна глава.

— Превалът е още малко напред.

— Ха, превалът! — изсумтя Тасему. — При прохода ще имат нещо.

Асаяга кимна. Отново погледна назад. Хората му се тътреха, упорито стиснали зъби.

— Пет минути почивка — нареди Асаяга. — Отивам да огледам напред.

Тасему килна глава и го изгледа със здравото си око.

— Не. Ние със Сугама.

Погледна го отново с надежда, но Асаяга го пренебрегна. Не. Нож в гърба нямаше да има.

— Аз и Сугама — каза тихо Асаяга и продължи напред. Чуваше зад себе си тежкото дишане на мъчещия се да не изостане Сугама.

Снежната виелица от север ги биеше в лицата. Той чуваше стенения в кривите дървета от двете страни на прохода вятър.

Вдигна ръка на Сугама да спре, обърна се и докосна с пръсти носа си. Ноздрите му се разшириха. Сугама се закова на място, погледна го с любопитство, после разбра какво му показва, подуши въздуха и се ококори.

„Добре. Нека се научи, че тук трябва да използва всичките си сетива.“

Асаяга отби от пътя и тръгна предпазливо напред. Пътят зави и сърцето му замръзна. Сугама се промъкна до него и от устата му се изтръгна отчаяна въздишка.

Асаяга се взря напрегнато в стената отпред. Проходът през планинското било минаваше през процеп, скалните стени бяха почти отвесни на над сто стъпки височина от двете страни. Проходът бе преграден с каменна стена, висока десет стъпки, с груба дървена порта в центъра. Зад стената се виждаше проход, вероятно на гарнизонна постройка. Той въздъхна наум, щом си помисли за удобствата, които сигурно се криеха вътре.

Не виждаше никого, но димът, виещ се от покрива, издаваше всичко. Толкова далече на север гарнизонът трябваше да е на моредел.

— Можем ли да го заобиколим? — попита шепнешком Сугама.

Асаяга поклати глава.

— Няма да ни стигне времето. Не знаем колко близо са преследвачите ни — кралските войници може и да са ни спечелили време, но не знаем колко. Ако се опитаме да прехвърлим планината без път, моределите ще ни унищожат. Ще минат през прохода, ще ни пресрещнат...

— Но ако нападнем и онези след нас, от Кралството или моредел, ни настигнат, също сме обречени.

Асаяга се усмихна насила.

— Взимаме укреплението и го държим. После оставяме кучите синове от Кралството да седят отвън, докато Тъмните братя се изкачат дотук и ги избият. С четиридесет добри бойци мога да го държа срещу

триста или четиристотин. А освен това вътре е топло — добави той. — Трябва ни отдих, топла храна и място, където да се подсушим.

Думите му заглъхнаха, щом зърна някакво движение по стената. Часови, с наметало, заметнато над главата, надникна за миг от зъберите. Асаяга усети, че часовият гледа право към него, и замръзна. Накрая главата се скри.

Асаяга тръгна надолу по пътеката, Сугама вървеше след него.

— Защо ме удари там, отзад — изсъска Сугама. Едва дишаше. Асаяга забави крачка, докато се изравнят, и го изгледа сурово.

— Ако държиш на дуел точно сега, моментът е адски неподходящ. Не му е сега времето за цуранска чест. Нито за Голямата игра, жалко пале на Минванаби. Сега е време само за оцеляване. Ако умрем, няма да мога да се върна у дома и да видя по-малкия си брат пораснал, а ти няма да можеш да служиш на господарите си. Мъртъв, никой от двамата ни няма да може да служи. Разбираш ли?

Ядът на Сугама бавно затихна и той се огледа. Като че ли едва сега осъзна колко чужд е този свят, колко далече са от дома и колко дребнави изглеждат в този момент неща като фамилна чест и политика. Асаяга знаеше също така, че Сугама никога в живота си не е преживявал такъв студ.

— През нощта ще стане още по-студено. Толкова студено, че ако заспиш, ще умреш.

Сугама най-сетне кимна.

— Добре — продължи Асаяга. — Трябва ми помощта ти, за да поведем хората. Ако искаме да оцелеем, никой не може да оспорва заповедите ми. Който се колебае, който погледне към мен или Тасему, за да разбере дали трябва да се подчини на теб, може да причини смъртта на всички ни. Искам да ме следваш във всичко това, все едно че съм Господарят на твоя дом. Ако оцелеем и се върнем живи у дома, можем да решим този проблем както пожелаеш. Ще приема публичен дуел или можеш да се върнеш при Минванаби и да ги помолиш да изпратят убиец, който да се справи с мен. Каквото продиктува честта ти. Но ще направя всичко, за да се върнеш у дома без никакви пречки, стига да служиш на хората, които ни се подчиняват сега.

Сугама го погледна в очите, стъписан от суровите му думи.

— Нямаме време — повтори Асаяга. — Ще ми съдействаш ли?

Най-сетне Сугама кимна. Без повече думи, Асаяга му отвърна с отсечено кимване и тръгна обратно по пътя към завоя. Знаеше, че Сугама е шпионин на Минванаби, но също така беше и цурански благородник и нямаше да наруши дадената дума. Нямаше какво да се бои повече от него, докато не се върнеха зад фронтовата линия. Едва тогава щяха да си разчистят сметките.

Един от стрелците се напрегна, но като видя, че се приближават двамата му началници, отпусна лъка в треперещите си ръце. Студът, умората, това, че всички бяха прогизнали до кости, си казваше думата. Трябваше да завземат укреплението, иначе никой от отряда нямаше да преживее тази нощ.

Последните мъже се изкачиха и Асаяга ги погледна питащо.

— Не знам, командире — заговори уморено единият. — Няколко пъти ми се стори, че чух нещо... — Сви рамене. — Трудно е да се разбере при този вятър.

— Близко са — намеси се Тасему.

Асаяга го погледна. Стариият щурмови беше вторачил в него здравето си око. „Усетът“ го беше споходил.

Асаяга кимна и ги прикани да се съберат.

— Имам добра новина. — Мъжете го гледаха разтреперани, всички на ръба на изтощението.

— Намерих топло местенце напред по пътя. С огън, суха постеля, много храна, а сигурно и греяно вино, което да върне огъня в стомасите ни.

Неколцина вдигнаха глави. Леки усмивки замениха обичайното сурово цуранско равнодушие.

— Но първо ще трябва да убием обитателите му. Горски демони.

Струпаха се плътно около него, докато им обясняваше какво да правят. Гледаше ги в очите, мъчеше се да прецени силата им, а също така и отчаянието, толкова нужно, за да щурмуват недобре проучената позиция.

Мъжете започнаха да се престрояват, малцината с щитове — в предните редици, стрелците — по фланговете и в тила. Той зае мястото си в центъра на първия ред, както диктуваше традицията.

Не беше нужно да дава команда, просто тръгна напред и малката фаланга се раздвижи с него. Отначало закричи бавно, за да им остави малко време да си поемат дъх, докато настъпваха по стръмния склон.

Най-после завиха и стената на укреплението се издигна пред тях. Асаяга продължи ходом още няколко секунди — може би стражът гледаше в друга посока. Но докато тази мисъл се оформяше в ума му, отекна пронизителният вой на боен рог.

— Атака!

Затичаха право срещу портата с Асаяга начело. Краката им удряха тежко в кишата. Самотният страж горе вдигна лъка, прицели се и стреля. Асаяга чу как стрелата удари в щита на боеца вдясно от него.

Дървената порта се извиси пред тях и Асаяга се стегна за предстоящия сблъсък. Без да забавя, фалангата се стовари в дървената преграда — плът и броня, действащи като таран.

Беше се надявал, че напречната греда ще е свалена или ще е толкова слаба, че ще се прекърши от напора им. Усети как дървената врата леко поддаде навътре, изпъшка, воините му продължиха напора, краката им скърцаха и се хлъзгаха в замръзналата земя.

Портата удържа.

Войникът до него падна, без дори да извика. Камък, голям колкото човешка глава, беше пръснал черепа му. Асаяга погледна нагоре. Точно над тях имаше няколко моредели — хвърляха камъни, а един се целеше с лък. Полетяха копия.

Натискът на портата се оказа безплоден. Но Асаяга вече не можеше да се оттегли.

— Разпръсни се покрай стената! — изрева той. — Стой плътно до стената. Стрелци! Накарайте ги да се снишат!

Бойците, му се пръснаха. Зърна за миг Тасему, повлякъл един ранен новобранец към стената. Притиснати плътно до камъните, бойците бяха в относителна безопасност — стрелецът отгоре трябваше да се надвеси над бойниците, за да стреля, и тогава неговите стрелци от двете страни на пътя и на двайсетина разтега отзад щяха да го обезвредят.

Асаяга изчака една-две минути — мъчеше се да прецени колко души точно има от другата страна. Ако бяха само десетина, стрелците му щяха да свалят повечето. Още две минути се проточиха бавно.

Още няколко камъка изхвърчаха в дъга над стената, но хората му оставаха плътно притиснати до нея и никой не пострада. Положението беше патово.

— Не можем вечно да останем така. Мисля, че преследвачите ни са близо. Ако съм прав, ще дойдат и ще ни избият тука — обади се Тасему.

Асаяга кимна и изрева:

— По двойки! Всеки втори прескача стената. Готови!

Тасему посегна да прибере меча си.

— Не, аз тръгвам пръв.

— Ще престанеш ли да напираш да те убият? — попита кротко старият воин.

— Това е мой дълг.

— И ако те убият, Сугама поема командването?

Асаяга поклати глава и го погледна твърдо.

— Нямам намерение да загивам. А ако се случи, ти решаващ кой го поема. Хайде, сплитай ръцете.

Тасему изръмжа, но се подчини и се наведе.

— Готов!

Асаяга погледна наляво и надясно покрай стената. Повечето му бойци се бяха събрали на двойки и бяха готови, нямаше време да се изчакват по-мудните.

— Напред!

Вдигна дясното си стъпало в сплетените ръце на Тасему и се хвана за раменете му. Тасему се надигна с пъшкане.

Асаяга се надигна и се хвана за зъберите. Задраци с крака и се изкатери горе. Зърна моредела — с гръб към него: тъкмо пръскаше с брадвата си черепа на войника вдясно от Асаяга.

Асаяга стъпи на стената. Моределът се завъртя — жертвата му рухна — и пусна брадвата. Камата изсвистя в ръката му, изсъска като змия и той скочи към Асаяга. Вкопчиха се един в друг, превъртяха се и паднаха от няколкото стъпки височина на земята.

Ударът остави Асаяга без дъх, но той остана вкопчен в противника си и блокира удара, насочен в очите му, с увитото около ръката си наметало. С лявата си ръка извади късия си меч и го заби право нагоре, в ребрата на моредела. Изправи се, посегна над рамото си с дясната ръка и измъкна дългия меч.

От това, което видя пред себе си, сърцето му се смрази. Поне трийсет моредели бяха останали в резерва, повечето — въоръжени с лъкове и готови да поразят всеки, който се прехвърли през стената. Вдигна над главата си тежкия меч и се понесе с вик срещу враговете.

Кацнал на скалната стръмнина, Денис гледаше касапницата долу.
— Губят — заяви Грегъри.

— Нямаше нужда да ми го казваш — отвърна тихо Денис.

Не можеше да не го възхити безумната идея да се удари по залостената порта с човешки „таран“. Но щурмът се бе провалил и елементът на изненада беше загубен.

Видя как цураните се пръснаха покрай стената, докато от другата страна на прохода гарнизонът моредели се изсипваше от дългите дървени бараки и се строяваше — бяха готови да убият всеки, който се прехвърли през стената.

— Поне трийсет са — прошепна Грегъри.

Денис кимна.

„Проклятие!“

Мястото му беше познато. Баща му бе построил преградата долу, като част от външния фронт към северните тресавища. Моредел явно бяха използвали стената и бяха възстановили портата от другата страна, като бяха вдигнали и стражевите постройки — казармените бараки, построени от баща му, бяха изгорели преди години, още когато Денис беше момче. Тактически позицията не беше особено здрава — всеки, който познаваше района, можеше лесно да я заобиколи по хребета от двете страни, по старите пътеки, използвани често от контрабандистите. Точно заради това баща му я беше изоставил и беше вдигнал малкото укрепление, превърнало се след време в Бастиона на Брендан.

Точно по такъв контрабандистки маршрут беше решил да тръгнат, когато се оказаха само на миля от цураните.

Докато цураните долу се готвеха за щурма, Денис се беше прехвърлил с бойците си източно от прохода по стръмния склон. Виелицата беше задържала гарнизона вътре, точно както се беше надявал, тъй че нямаше патрули, които да ги пресрещнат в засада.

— Виж.

Грегъри сочеше назад, на юг. Трудно се виждаше от облачната пелена, но за миг тя се разнесе и Денис успя да зърне главния път, прекосяващ ниския хребет няколко мили по-назад.

Конници, които се движеха предпазливо, но упорито напред. След миг облаците ги скриха.

Бойците му се изкачваха на хребета. Бяха изтръпнали от умора и прогизнали до кости.

— Надявах се едната страна да избие другата — измърмори Денис. — А след това ние да довършим останалото. Трябва ни онзи подслон долу и портата, иначе с всички ни е свършено.

Грегъри кимна и го изгледа втренчено, без да казва нищо.

— О, проклетие — изсъска Денис и отново погледна надолу. — Това е лудост!

Първият моредел пусна тетивата и стрелата се отплесна от шлема на Асаяга. Той нападна слепешком, с надеждата смъртоносният му удар да отнесе с него поне един от враговете.

И в този момент видя как един моредел залитна напред и как върхът на копие щръква от гърдите му. След него падна друг, после още един.

Пронизителният боен вик надмогна вятъра като вой на вълци, нахвърлили се върху плячката си.

Асаяга погледна нагоре. Кралските войници се спускаха по почти отвесната стена на прохода. Няколко се хлъзнаха по заледения склон и западаха надолу с крясъци. Един се стовари отгоре върху връхлитащия към него моредел и ударът уби на място и двамата. Повечето войници успяваха да се задържат за кривите храсти, израснали по стената на склона, спираха за миг, пускаха се и отново се хлъзгаха, спираха отново и най-сетне скачаха на земята. Първият, който успя да скочи на крака, измъкна двуръчния си меч, нададе убийствен рев и нападна. Моределът пред него се обърна, заотстъпва и замаха с лъка в ръката си, мъчейки се да го използва като щит. Ударът го посече на две.

Водачът на бойците от Кралството се завъртя като котка и се сгъна пред един връхлитащ с копие моредел. Със смайващо

майсторство замахна отдолу с меча, още сгънал едното си коляно, посече моредела в бедрото и продължи атаката.

Още и още кралски войници скачаха долу, някои направо върху покривите на бараките и от тях — на двора.

Асаяга погледна към стената. Десетина от хората му се сражаваха с моределите по бойниците, други все още се мъчеха да се изкатерят, няколко лежаха убити.

Обърна гръб на кралските войници и затича към портата. Пазеха я две от съществата, с вдигнати мечове. Само за секунда той парира удара на първия, завъртя се бързо, порази втория под мишницата, докато той вдигаше меча си за удар, след това се обърна, замахна високо в лицето на първия и го заслепи. Моределът падна и бързият удар с острието във врата му сложи край на агонията.

Асаяга награби края на гредата, залостила вратата, надигна я и я хвърли настрани. Крилата мигновено се отвориха и бойците му нахлуха вътре с вдигнати мечове...

Гледката на кралските войници, довършващи последните моредели, ги накара да спрат устрема си. Асаяга също се обърна, стиснал меча.

Денис се изправи след удара, отсякъл краката на моредела, стисна меча си по-здраво и се огледа за нов противник. Друг тъмен елф връхлетя към него с вдигната бойна брадва и изведнъж залитна назад със стрела, забита в гърлото му. След миг Тинува се озова до него, заредил нова стрела.

Денис зърна за миг как Грегъри се стоварва върху дървения покрив и пропада през него. След секунди изскочи през вратата. Залиташе.

В този момент няколко моредели се обърнаха и побягнаха. Денис изсвири на Алвин и ги посочи. Сержантът кимна, изрева команда и шестима бойци ги подгониха.

Денис се обърна, видя отварящата се порта и нахлуващите през нея двайсетина цурани и се стъписа.

За миг пред очите му изплува споменът за щурма на родното му имение, разтварящата се с трясък порта, нахлуващите цурани, баща му, падащ на двора със стрела, забита в окото. Споменът за онова време,

споменът за Юрген, за всички мъртви, отприщи ледения му гняв и жаждата за мъст. Той вдигна меча и пристъпи напред да посрещне атаката.

Имаше нещо смътно познато у един от цураните — онзи, който бе атакувал портата и със смайваща ловкост беше свалил двамата моредели само за секунди. Същият — явно водачът им — изрева нещо на воините около себе си и в същото време пристъпи напред и вдигна меча си. Денис моментално разпозна стойката: беше „чака“, ритуалната поза за влизащия в дуел: мечът хванат с двете ръце, изправен отвесно, дуелистът — леко извърнат на една страна. Беше я виждал веднъж във вражеския тил, когато един цуранин бе предизвикал заради някаква обида друг на дуел. Две години по-късно един освободен цурански роб му бе обяснил какво е видял.

Денис поклати невярващо глава. Проклетият кучи син искаше да се бие с него на дуел! Няколко от войниците му се изсмяха и един вдигна лъка си да простреля пристъпващия напред цуранин. Но нещо в показния жест на чуждоземеца накара сърцето на Денис да трепне.

Бяха изтекли само няколко секунди и още докато водачът на цураните се приближаваше, бойците на Денис бяха довършили последните моредели и бяха готови за отпор на цураните, влизащи през стените и през портата. Той погледна бързо натам и разбра, че последните стрелци на противниците все още са въвн.

Дуел. И все пак... Денис осъзна, че всъщност мъжът не го предизвиква. По-скоро заявяваше, че е готов да се бие. Щеше да е дуел, ако той приемеше предизвикателството. Хвърли отново поглед към цураните. Чакаха кротко до портата да видят какъв обрат ще вземат нещата и бяха като огледални двойници на неговите бойци — точно толкова съсипани и уморени.

Денис обърна гръб на цуранския водач и изрева на хората си:
— Затворете портата!

След това се обърна отново към цураните и се помъчи да изрови от паметта си няколко думи от техния език. Познанията му бяха нищожни, няколко късчета от фрази, научени от Грегъри, но една от тях беше командата „Затвори!“

В отговор, цуранският водач изостави формалната поза и му изръмжа сърдито.

Денис осъзна, че водачът им е разбрал командата му като искане да се спрат последните му воини, които все още бяха отвън. В същия миг някъде по пътя зад портата, от юг, прозвуча рог. През портата нахлу стар цурански воин с млечнобяло ляво око и лице, обезобразено от белег от челото до брадичката, и се закова на място, щом видя кралските бойци.

— Моредел! — извика бегачът — дума една и съща на всички езици — и посочи навън.

Всички замръзнаха. Денис се взря във водача и погледите им се сплетоха. Усети до себе си Тинува и видя как елфът сниши лъка си.

Усещаше пресметливия поглед на цуранина върху себе си, знаеше, че омразата и недоверието са взаимни, и в същото време долавяше по-дълбокия страх — не толкова от смъртта, колкото от това да попаднеш жив в ръцете на моредел. Не беше професионалната омраза на един воин към друг в разгара на битката, омраза, зад която все пак съществуваше малко респект. Този страх беше първичен, ненавист и погнуса, осъзнаване, че в сърцата на приближаващите се врагове се е всмукала душата на една мрачна вселена.

Денис сниши меча си, опря върха му в земята и извика през рамо на хората си:

— Примирие! Бием се с моредел. Сметките си с цураните ще разчистим след това.

Няколко от войниците му изсумтяха, но повечето отвърнаха с одобрително ръмжене и отпуснаха лъковете мечовете си.

Цуранският водач извика нещо през рамо и Денис забеляза същата реакция от другата страна. Посочи стената на изток от портата, а после себе си. Цуранинът кимна, посочи гърдите си, после западната стена и изрева команда.

— Стрелци! — извика Денис. — Горے на стената и се прикрий. Стреляй по команда.

Затича към все още отворената порта. Влизаха последните цурани. Един от тях изрева, щом го видя, вдигна меча си и нападна. Цуранският водач извика, скочи пред Денис и парира удара. Нападналият го изгледа с гняв и го подмина.

Последните двама цурани влязоха — влачеха свой ранен другар — и командирът им натисна вратата. Денис му помогна. Затвориха двете крила, вдигнаха гредата и я напъхаха в скобите.

Денис надникна навън през един от процепите между дървените талпи на портата. След няколко мига от завоя на пътя се показва ренегат на кон, няколко горски троли тичаха след него. Ренегатът дръпна рязко юздите и спря. Денис зърна за миг още няколко конници, спрели точно на завоя. Самотният ездач започна да се обръща.

— Убийте ги! — извика Денис.

Стрелците му се надигнаха и след секунда ездачът, конят му и тролите лежаха по земята.

Цуранският командир го изглежда косо и изръмжа одобрително.

Залпът бе посрещнат с гневни викове. Някой изрева команда и всичко затихна. Денис гледаше напрегнато, надяваше се тази измет да щурмува и да ги избият до крак.

Изтекоха няколко минути.

Тинува се спусна от стената и застана до него. Цуранинът погледна елфа и се ококори, Тинува му кимна и му каза нещо на тяхната реч. Изненадан, цуранинът му отвърна кратко.

— Какво му каза? — попита Денис.

— „Почит към твоя дом“, традиционния цурански поздрав. После го поздравих за майсторството с меча. Не знам дали го видя, но наистина майсторски уби двама моредели.

Денис кимна и попита:

— Грегъри къде е?

— Натресъл се на една греда, когато пропадна през покрива. Замаян е малко, но нищо му няма.

— Ако преживеем тая нощ, ще намеря време да се посмея — отвърна Денис.

Тинува замълча, погледна през един от процепите и отново се обърна към Денис.

— Няма да щурмуват скоро. Мисля, че това е само авангардната част. Оставихме достатъчно клопки под снега, за да ги позабавят. Ще изчакат да дойде останалата част от ордата, за да се развърнат по фланговете ни.

Денис отново погледна към прохода. Мъглата се съгъстяваше, режеше силен вятър. Бурята бушуваше в пълната си ярост от другата страна на планината. Алвин се появи от мъглата, забави крачка, щом видя цуранина, после пристъпи напред.

— Сипахме ги.

Денис въздъхна облекчено. Поне едно нещо бе свършило както трябва. Никой нямаше да извести, че са тук. Обърна се отново към цуранина. Каква бъркотия, по дяволите!

— Ето какво ще направим — зашепна на Алвин и Тинува. — Половината от хората ни влизат в казармата. Да напалят огън. Събличат се, изсушават се, да се нахранят с топла храна. Да видят какви сухи дрехи може да се намерят от проклетниците, които бяха тук. Два часа, после сменяме с другата половина.

Посочи двете страни на прохода.

— Тинува, искам да вземеш десетима стрелци. Извеждаш ги горе по фланговете и задържате моределите и тролите — не искам да ни изненадат, както ние тях. Допускам, че тази сган е също толкова уморена като нас. Щом разберат, че държим и височините, ще се откажат поне за тази нощ. На около миля надолу по склона има стари рудни шахти на джуджетата. Сигурен съм, че ще се отдръпнат в тях, ще напалят огньовете да се сгреят и ще изчакат да се стъмни, за да ни обкръжат и заклецят. Излизаме два часа преди разсъмване, сухи и отпочинали.

— А новите ни приятели? — попита Тинува и посочи с очи цуранския командир.

„Проклятие“, помисли си Денис.

— Мисля да го уредим, преди да тръгнем. Широка река, помниш ли я?

Тинува се усмихна и кимна. И Денис се сети, че елфът със сигурност е знаел реката сто години преди самият той да се роди. За пореден път си даде сметка колко стара и дълголетна е расата на елфите, а това му напомни колко много рискуват те, когато влизат в бой: на везните се поставяха не някакви си десетки години, а векове. Една двойка елфи можеше да има не повече от две деца за сто години. Всяка смърт при тях значеше много повече за съдбата на расата им.

— При тази буря реката ще се е вдигнала. Тръгваме за брода на Гарт. Прехвърляме се и там ще имаме позиция, която и хиляда Тъмни братя няма да могат да атакуват. Има едно малко укрепление там, стоим на топло и чакаме, докато се откажат да ни гонят, след което се прибираме у дома.

— Добър план — отвърна Тинува, пак хвърли поглед към цуранина, кимна и се върна на стената.

От бойниците започнаха да слизат мъже. Тръгваха към казармата, а Тинува подбираше нещастниците, които трябваше да се качат от двете страни на прохода и да пазят фланговете.

Цуранинът се обърна и извика, едноокият воин изрева заповед и половината цурани също тръгнаха към дървената постройка. Денис видя как едноокият спря няколко души, каза им нещо, а те кимнаха и се върнаха на местата си, докато той заповядваше на други, явно на ръба на изтощението, да се подслонят.

Щом двете групи се приближиха, бойците се поколебаха, явно раздвоени между желанието да влязат вътре и нервността от това, че ще са толкова близо до заклетия враг.

Един от цураните каза нещо, посочи кралските бойци и понечи да извади меча си, но едноокият им водач го изби от ръката му.

— Тук вътре е топло, кучи синове такива. Хайде, влизай!

Беше Грегъри. Стоеше на отворената врата, а лумналият огън зад него подканяше. Денис се зачуди дали наталецът не го беше напалил нарочно, за да ги съблазни.

Двете групи стояха разколебани и се гледаха.

Грегъри каза още нещо, този път на цурански, и им махна да влизат. Едноокият ветеран се изсмя грубо и пристъпи през прага, хората му се изсипаха след него, последвани от кралските войници.

— Цуранският му наистина е доста добър.

Сепнат, Денис се обърна. Беше цуранският командир. Денис го изгледа с гняв.

— Не знаех, че говориш езика ни.

— Не си попитал.

— Проклет да си, трябваше да кажеш нещо.

— Нима? Я кажи, далече ли е до тази Широка река?

— Разбери сам. Ако ме надживееш.

Цуранинът се усмихна.

— Първо хората ни да се стоплят. Ние с теб — също. После можем да решим кой кого ще надживее утре.

Денис не отвърна. Погледна двамата мъртви моредели до портата, наведе се, дръпна наметалото на единия и се заметна с него.

Цуранинът направи същото с наметалото на другия, без дума повече да каже и без да откъсва очи от Денис.

Тъмнината се спускаше.

ГЛАВА 4

РЕАЛНОСТИ

Огънят грееше утешително.

Ричард Кевинсън седеше край огнището — беше си свалил и ботушите и се наслаждаваше на почти болезнените тръпки в премръзналите си стъпала. Разтърка ръце и ги протегна над пламъците.

Грегъри и едноокият цуранин се провряха през тълпата войници и хвърлиха два наръча дърва в пукащите пламъци. Парата се завихри на облачета над тежкия железен котел, повесен над огнището и пълен с къкреща яхния. Неколцина от мъжете, сред които и Ричард, в началото се бяха поколебали да хапнат от нея. В края на краищата, нали беше храна, стотвена от моределите, и кой знае какво имаше вътре — макар Тинува да беше уверил кралските войници, че приказките, че моредел ядат неща, вредни за хората, са само мит, старите убеждения се преодоляваха трудно. Най-сетне вълчийт глад надви предразсъдъците и мъжете — от Кралството, както и цураните — се струпяха, запротяха калаените си канчета и глинените паници и започнаха да ядат.

Пред гарнизонната барака бяха намерили и одран елен и щом опекоха десетина шиша, загълтаха първото горещо печено, което и двете страни не бяха вкусвали от дни.

Мнозина вече спяха дълбоко на дървения под, загърнати с наметалата си. От будните някои пушеха, други играеха на карти, трети просто седяха и се грееха край огнището.

Ричард загледа двама цурани, които играеха някаква игра с изкусно изваяни фигурки от слонова кост върху квадратно платно на бели и черни квадратчета. Единият играч усети погледа му и вдигна глава. Очите им се срещнаха и не се отклониха.

Ръката на цуранина се плъзна към дръжката на камата му и младият войник бързо извърна очи. Чу се груб смях, не на цуранина, а

на кралския войник, който седеше до Ричард и гледаше мълчаливата сцена.

— Ще ти клъцне гърлото от ухо до ухо, момче.

Беше Дарван, един от „старците“ в частта, влязъл още когато Денис и останалите от Валинар сформираха отряда на мародерите. Беше смъкнал ризата си и я бе окачил да съхне, оголил набраздените си от белези яки ръце. Едното му рамо беше малко хлътнало заради счупената кост, която така и не беше зараснала добре. Дарван се изплю в огъня и добави:

— Честта си изгуби, момче. Наведе си очите. За тях това значи, че си страхлив червей. Тия мръсни копелета сега ти се смеят.

Ричард бързо погледна към двамата цурани. Те се бяха навели над играта си и си шепнеха нещо. Никой от двамата не се смееше, но той се зачуди дали не си говорят за него.

— Бас държа, че си казват, че нямаш мъжество в гащите. Аз не бих ги оставил да им се размине, момче: лошо е за честта ти. Веднъж се показва страхливец, сега и пред цураните ли ще го направиш?

Ричард помръдна неловко. Двата цурана вече ги гледаха.

— Дарван! — Алвин Бари скочи между тях и цураните и изсъска: — Затваряй си проклетата уста!

Дарван се ухили.

— В достатъчно голяма каша се забъркахме, че да насъскваш момчето за бой — добави сержантът.

— Ще овонят тука — изръмжа Дарван. — Викам да избием тия копелета веднага, да излезем навън и да свършим и с другите.

— Заповед на капитана. Тая нощ си стоим кротко.

— Ха, капитанът... — Дарван щеше да каже още нещо, но ръката на Алвин го стисна за гърлото и го накара да млъкне.

— Искаш да се биеш утре? — прошепна заканително Бари и прониза Дарван с поглед. — Добре. Правим го, когато каже капитанът. А сега остави хлапето на мира. Само да си го използвал да започне белята, ще те убия лично.

С гръб към двамата цурана, които гледаха сцената с открито любопитство, Дарван едва успя да изграчи:

— Това момче? — Освободи се от ръката на сержанта и добави шепнешком: — Всички знаем, че е страхливец, Алвин. Юрген умря, за да спаси този боклук. И за какво?

Ричард се изчерви, усетил как погледите на всички в стаята изведнъж се насочиха към него. Беше въпрос на чест.

Сърцето му се разтуптя и макар да седеше съвсем близо до буйния огън, го прониза мраз. Върна се и споменът за всички мъртъвци на замръзналата поляна, гневният поглед на капитана, очите на Юрген — тъмни и празни.

Понечи да се надигне — коленете му трепереха — и ръката му посегна за камата. Колкото и да беше ужасен, трябваше да приеме предизвикателството.

— Не сега! — изръмжа Алвин. — По дяволите, момче, сядай, преди да е станала беля!

Ричард погледна двамата цурани. И двамата бяха станали, единият посягаше към камата си и той моментално осъзна, че макар и да не разбираха разговора, за тях размяната на погледи се превръща в покана за дуел. Останалите — кралски войници, както и цурани — се раздвижваха, отделяха се в две групи и в стаята се възцари тишина.

Алвин бутна Ричард да седне на пейката и изръмжа на Дарван:

— Лично ще те напердаша с камшик от единия край на лагера до другия, стига да се измъкнем живи от това! — Перна го през лицето с опакото на ръката си и Дарван се блъсна в дървената стена.

Мъжете в стаята бяха настръхнали, вадеха оръжия. Единствено това, че свадата беше между двама от кралските, накара цураните да се поколебаят и да не налетят срещу най-близкия враг. Дарван вдигна глава, ухили се и избърса кръвта от разцепената си устна.

— Това ще го запомня, Бари. За после.

Алвин се обърна към двамата цурани, които гледаха ту Дарван, ту Ричард, и протегна ръце в успокоителен жест. Едноокият цуранин се приближи и каза нещо неразбираемо. Посочи Дарван и се изсмя грубо. Напрежението полека се стопи, двамата седнаха и подновиха играта си. Другите цурани също се върнаха към заниманията си. Дарван бавно се надигна и изгледа с омраза едноокия, който трябваше да е нещо като техен сержант. Ветеранът го изгледа с безразличие и му обърна гръб.

Алвин и щурмовият водач на цураните се спогледаха, но не си казаха нищо, само си кимнаха. И двамата разбираха онова, което току-що се бе разиграло. И което рано или късно щеше да се случи отново. Но засега по-важни бяха огънят, топлата храна и краткият сън.

Ричард, който вече се чувстваше неловко в ъгъла си до огъня, стана и се отдръпна. Никой от другите в ротата не го погледна — държаха се, все едно че не бяха забелязали спречкването, но той долавяше безразличието им и дори по-лошо — презрението им.

Огледа претъпканото помещение. По ниските лавици висяха окачени наметала, одеяла, кожени елеци, ботуши и навои за краката и мятаха странни сенки на светлината на пламъците. Част от тавана, изкорубен при нападението, беше грубо запушен с дрипаво зебло от палатка и от него по пода капеше ледена вода. Всички принадлежности на предишните обитатели бяха ограбени — одеяла, дрехи, всичко, което бе сухо и можеше да топли. Миришеше на мокра вълна, на кожа, пот, яхния и — Дарван наистина беше прав, цураните миришеха другояче — миризма на мускус. Като видя как двама цурани извадиха кесийки от походните си торби и добавиха по щипка от силната подправка към гозбата си, Ричард реши, че особената миризма идва оттам — но все пак беше изнервяща, напомняше някак за това, че са пришълци от друг свят.

Грегъри, Алвин и едноокият, за когото Ричард мислеше като за „цуранския сержант“, крачеха напред-назад и държаха всекиго под око, готови да потушат пожара, преди да се е разразил.

Отец Корвин бе коленичил в другия край на помещението, където лежаха ранените — десетина мъже от отряда бяха получили рани през последните два дни. Никой не беше оживял от осмината, ранени в схватката в сечището. Четиримата преживели дългия нощен поход към форта на Брендан бяха оставени при оттеглянето, гърлата им бяха прерязани, за да им се спести агонията, ако попаднат живи в ръцете на моределите.

Ричард се приближи до жреца и погледна. Не знаеше името на войника, за когото се грижеше отецът, но беше млад, с пребледняло лице, по челото му бяха избили капчици пот. Беше си счупил крака при скачането от скалите в укреплението. Корвин го беше наместил с помощта на двама от бойците и сега го стягаше с шина и говореше тихо, все едно че утешава дете.

— Ще може ли да вървя утре сутринта? — попита войникът.

— За това ще му мислим утре, синко.

— Мога да му помагам — обади се Ричард.

— Ще питаме капитана — отвърна жрецът, но Ричард разбра по тона му, че ще му откажат. Момчето трябваше или да върви само, или да умре.

Корвин потупа утешително по рамото младия войник, стана и погледна към един от цураните, който лежеше на пода със стрела от арбалет, забита дълбоко в горната част на бедрото. До него седеше негов другар и се опитваше да му сложи храна в устата.

— Горкият кучи син — въздъхна Корвин и без да се колебае, отиде до тях и клекна до ранения. Двамата го изгледаха с безизразни като маски лица.

— Добре са те наредили — каза тихо Корвин и посочи стрелата.

Двамата цурани не отвърнаха нищо.

— Рано или късно трябва да се извади.

Отново — никаква реакция.

— Проклятие, нима не се грижат за ранените си? — попита Ричард.

— Явно нямат военен лекар — отвърна жрецът на Сунг. — Не е чак толкова дълбока. Сигурно се канят просто да го оставят тук — какъв смисъл от цялата агония, ако се опитат да я извадят. Ричард, донеси ми вряла вода. И искам да вземеш тия два ножа, единия го вкарай в огъня и го дръж около минута, втория го остави в огъня.

Докато говореше, жрецът извади две малки ками, окачени на кръста му, и му ги подаде. Младежът изпълни нареждането му и се върна с котле, пълно с кипнал чай, и с едната кама, нажежена до червено.

— Нямаше вода, само чай.

Жрецът се подсмихна.

— Ще свърши работа.

Извади навит на руло бял лен, откъсна едно парче и го натопи във врялата течност. После посочи стрелата и направи движение, все едно я дърпа.

Раненият го изгледа ококорен и поклати глава, а приятелят му отвърна нещо и замаха с ръка над стрелата, сякаш за да спре Корвин.

— Казва, че вече са се опитали да я извадят, че е стигнала до костта — обади се Грегъри; беше дошъл при тях. — Отче, просто го

остави на мира. С него е свършено. Тия проклети моределски стрели са с четири шипа.

— Затвори си устата и не ми се пречкай — изръмжа Корвин, извади кожено вързопче, разви го и измъкна няколко игли, вече с вдянати конци, пинцети и малки месингови скоби.

Погледна в очите ранения цуранин и замълви заклинание на някаква странна реч. Всички наоколо се смълчаха, защото в думите се таеше сила, усещане за друг свят. Ричард усети как го полазват ледени тръпки. Напевът продължи няколко минути. После Корвин бавно сложи ръка на челото на цуранина и леко започна да я хлъзга надолу, докато не закри очите му. След това я дръпна. Очите на цуранина бяха все още отворени, но изцъклени.

Корвин стисна стрелата с лявата си ръка и бавно, много бавно започна да я дърпа. Тя не поддаде.

— Забита е в костта, прав си — прошепна жрецът. — Ричард, помогни ми да го обърнем настрана и го дръж здраво.

Ричард се подчини. Очите на ранения все още бяха изцъклени. Жрецът продължаваше да оглежда раната и опипваше с пръсти крака от другата страна.

Корвин взе горещата още кама в дясната си ръка, опря върха ѝ в крака на ранения срещу раната, заби острието до средата и го завъртя.

Раненият изохка. Ричард погледна в очите му и видя, че съзнанието му се връща: зениците на цуранина се бяха разширили.

— Дръж го здраво! — изръмжа жрецът.

Стисна стрелата с лявата си ръка и започна да я бута, като в същото време издърпваше камата. След миг върхът на стрелата щръкна от прореза.

Раненият изкрещя и започна да се дърпа, но Ричард го стисна здраво и замърмори:

— Стига де, стига, ще се справиш.

— По дяволите, отче, ще му изтече кръвта! — извика Грегъри.

— Млъкни. Дай ми ножа от огъня! Бързо!

Жрецът продължи да бута стрелата през раната, измъкна я и я хвърли настрана. Взе отново камата си, срязва по-широко изходната рана и я разтвори с помощта на една от скобите. Посочи на другаря на ранения да държи скобата, взе пинсетите, бръкна в раната и издърпа артерията, от която бликаше кръвта.

— Не е главната, слава на Богинята — въздъхна той, докато Грегъри, коленичил до него, му подаваше току-що извадената от огъня нажежена кама — около дръжката ѝ бе увито парче тлеещо платно.

Жрецьт я взе, изруга, понеже си опари пръстите, и бързо опря острието до артерията. От раната със съсък изригна облак кипнала кръв.

Мъжът се загърни, опита се да изрита, но Ричард го държеше здраво. И усети, че незнайно защо е започнал да плаче.

„Това е цураин, по дяволите!“ И за миг изпита гняв към пришълеца — но продължаваше да го стиска здраво и да се опитва да го успокои.

— Почти приключихме — заяви жрецьт.

Извади горещата кама, завъртя я и обгори изходната рана. Накрая извади от котлето преварените превръзки, затъкна и двете рани и плътно превърза крака.

— Ще го закърпя по-късно. Нека да постоят отворени, за да мога бързо да бръкна, ако пак закърви.

Цялата операция бе продължила не повече от две минути. Жрецьт се отпусна, после хвана ръката на цуранина, който му бе помогнал, и я притисна над раната, за да забави кръвенето.

— Добре, Ричард. Добре се справи, синко.

Разтреперан, Ричард погледна цуранина. Видя сълзите в очите му и едва сега осъзна колко млад е врагът му: почти колкото него и кралския войник със счупения крак. Цураинът явно се мъчеше да се овладее, гледаше го объркано, със смесица между благодарност и омраза.

Жрецьт коленичи, каза тиха молитва, благослови е жест раната и накрая леко докосна с длан челото на ранения.

После избърса изстиналите вече ками, прибра си инструментите и вдигна стрелата, цялата плувнала в кръв и с късчета месо по шиповете, огледа я и въздъхна:

— Зло оръжие. Но костта поне не беше строшена. Може и да се оправя.

Хвърли стрелата настрана. Всички се бяха смълчали и го гледаха.

— Дал съм обет да лекувам. Все едно кого. — Погледна Ричард.
— А ти се държа храбро, момче.

Цуранският щурмови командир се приближи, поклони се на жреца и каза нещо. Корвин се обърна към Грегъри и той преведе:

— Каза, че раненият, Осами, вече има дълг към теб и кланът трябва да го зачете. Ако се бием и не те убият, ще трябва да те вземат за роб. Тъй че ако се бием, ще те оставят да си идеш, преди да ни избият всичките, за да не се налага да те пленяват или убиват.

Корвин помълча за миг, след това се изкиска.

— По дяволите! Кажи му, че според мен всички сте луди. Като се избие един друг, ще ви прибера всичките пари и каквото там използват цураните, и ще ги смятам за дарение за ордена ми.

Грегъри преведе и този път се засмя цуранинът. Всички се поотпуснаха. Горянинът се наведе до Корвин и посочи кожения пакет.

— Хирург ли си?

Жрецът сви рамене.

— Чиракувах известно време при един.

— Какво стана? — попита Ричард. — Монашеското призвание?

— Не, това дойде по-късно — отвърна отчето. — Бях наемник известно време.

Грегъри си спомни колко уплашен беше жрецът при първата им среща и едва скри изненадата си.

— Наемник?

Корвин кимна.

— Не всички наемници носят меч, горянино. С меч или лък не мога да боравя. Изкарвах си поминъка при рота инженери, които правеха обсадни машини. Дай ми двама души с брадви и за по-малко от час ще ти направя от един дънер таран, който ще разбие ей оная каменна стена за няма и десет минути. А за шест часа ти я събарям цялата. — Замълча умислено. — Повечето битки съм ги гледал отдалече, макар че няколко пъти ми е припарвало отблизо, докато се опитвах да срина някоя и друга стена. — Видя изненаданата физиономия на Грегъри и се усмихна. — Бях и доста добър сапър, също така. — Въздъхна и усмивката му се стопи. — А и доста опит съм понатрупал в опазването на живота на хората, повярвай ми. — Стана, Грегъри стана заедно с него. — После ми дойде призванието и влязох в храма.

Грегъри кимна.

— Мислех, че вие, жреците, лекувате с магия.

Корвин сви рамене.

— Като за всичко друго, за целебната магия трябва талант. Някои братя могат да изцерят всекиго за ден-два. По-рядко са тези, дето ще сложат ръка и раната ще изчезне, или кокалът ще заздравее за час. Такъв дар нямам. Трябва да разчитам на инструментите си и на молитвата. Малкото „магийка“, с която успокоих момчето, беше само един прост знахарски трик. Всеки може да го научи.

Грегъри не каза нищо. Корвин въздъхна уморено.

— Пък и никога не съм казвал, че съм чак толкова добър жрец, нали?

— Смяна на стражата след пет минути!

Грегъри и Корвин вдигнаха глави. Денис стоеше на прага. Асаяга бе до него и след миг изрева същата заповед на цураните. Хор от ругатни и стонове посрещна и двете заповеди.

Ричард отиде да си вземе наметалото, елека, ботушите и чорапите. Още не бяха съвсем изсъхнали и щом навлече влажните вълнени чорапи и подгизналите ботуши, той се намръщи. До него седеше един цуранин и мърмореше, докато увиваше навоите си. Погледна Ричард за миг и този път младежът не наведе глава.

Същият непроницаем поглед. Едноокият мина покрай двамата, излая нещо на цуранина и продължи. В погледа на мъжа до него имаше нещо, което Ричард за първи път успя да долови, и също така за първи път разбра нещо за тези пришълци. Разпозна в този поглед смесицата от уважение и омраза, присъща на всички войници към добрите сержанти. Почти се усмихна на тази реакция. Очите им отново се срещнаха и за миг като че ли цуранинът също беше готов да се усмихне.

И в този миг и двамата разбраха що за личност е другият. Обърнаха се, станаха, запасаха мечовете си и се строиха в отделенията си.

— Всички да слушат — каза Денис високо. — Отвън е спокойно, като изключим проклетото време — малко омеква, но все пак не е пролетна вечер. Първо и второ отделение на стената, и си дръжте ниско глупавите глави. Те могат да различат по-леко силуетите ви горе, отколкото вие — тях. И помнете — моределите виждат по-добре нощем от нас.

— Трето отделение с Грегъри ще осигури фланга на хълма вляво от нас — продължи той. — Грегъри ще избере няколко души да разузнаят напред. Тинува проследи Тъмните братя. Скрили са се в една изоставена мина на миля надолу по склона, но имат патрули. Значи така: два часа и сменяме постовете. Назначените за фланга и предния патрул ще получат допълнително един час отдых, щом се върнете. Цураните ще действат по същия начин и ще покрият десния фланг.

— Кога ще се бием с тях? — попита от дъното на помещението Дарван. Няколко души изръмжаха одобрително, но други замърмориха да си затварял проклетата уста.

— Когато аз ви кажа, а не преди това, тъпак проклет — сопна се Денис. — Хайде, марш навън!

Ричард тръгна с отделението си. Снежната буря продължаваше да бушува и той изохка, щом леденият вятър изплющя в лицето му. Покрай тях притичваха вътре окаяните мъже, поели първата стража.

— Трето отделение.

Грегъри излезе пред групата и им даде знак да го последват. На петдесет разтега над прохода бяха намерили тясна пътека, която се виеше на зигзаг по заледения склон. Едва се задържаха прави, спираха при всеки по-силен порив на вятъра, ревящ през прохода и готов да ги смъкне от ледената стръмнина. Нощта бе катраненочерна, бойците ругаеха, дори ветераните мърмореха, че е пълна лудост да се излиза на патрул в такава нощ.

Продължиха с усилие нагоре. Малко под билото срещнаха Тинува с още няколко души. Грегъри поговори малко с елфа, после първият патрул се спусна надолу към най-близкия заслон, а Грегъри махна на бойците да се съберат около него.

— Този път поне май имаме късмет. Бурята ги е задържала всички в старата мина, но това не е причина да не сме нащрек. Може и да е хитрина. Разпръсват се на трийсет крачки един от друг и гледайте да не се загубите. И си отваряйте очите. Аз отивам напред — и моля да не ме убивате, като се върна.

Мъжете се засмяха мрачно.

— Действай!

Отделението се пръсна сред дърветата под върха на възвишението. Ричард понечи да тръгне с тях, но Грегъри го спря.

— Ти идваш с мен.

— Аз?

— Да, ти. Да не си глух?

Ричард преглътна и си замълча.

Без повече думи, Грегъри тръгна по склона, прокрадваше се безшумно между дърветата. Ричард вървеше след него. Погледна надясно и видя прохода долу — и светлината на огъня, струяща от пробития покрив. Да можеше да си седи край огнището сега или още по-добре — да лежи топло загърнат и да спи...

За миг изгуби Грегъри от поглед и се ужаси. Примига, залитна напред и се стъписа от пукота на леда под краката си. Миг след това нечия ръка го стисна за гърлото. Той понечи да извика, но ръката го пусна... и той зяпна, като видя лицето на Грегъри.

— Първи урок. Никога не изпускай партньора си от поглед — зашепна наталецът. Гласът му беше спокоен, без никакъв укор — все едно че са излезли на лека разходка из гората и си бърбят сладко. — Гледаше към огъня долу, искаше ти се да си вътре на топло и забрави за мен.

Ричард кимна и изведнъж забеляза, че въпреки кротките думи Грегъри стиска в другата си ръка кама.

— Да, можех да те убия като бебенце в люлката. Запомни го, момче. Защото иначе ще те убият точно така.

Ричард успя само да кимне отново.

— Втори урок: никога не гледай към огън, когато си на нощен патрул. Светлината ти отнема зрението в тъмното. Гледаш встрани. Когато си на пост, стоиш с гръб към огъня. Заслепиш ли се, макар и за миг, това може да ти струва живота. Сега си извади камата. Тази нощ не е за стрелба с лък и за въртене на меч.

Грегъри се обърна и продължи напред. Този път Ричард се постара да върви плътно зад него, като се мъчеше да повтаря движенията му, плавните му стъпки. Забеляза в тях определен ритъм... няколко бързи стъпки, спиране, извърщане на главата, след това отново напред, само че под друг ъгъл; ново спиране. Грегъри спря, посочи надолу, Ричард погледна и видя стъпки в замръзналата кал и петно в снега: миналият оттук бе спрял да се облекчи.

— Трол — прошепна Грегъри. — Познава се по миризмата.

Ричард кимна. Горските троли в Южен Ябон, където бе отраснал, почти не се различаваха от животните, нямаха си език и не бяха по-

опасни от мечка или от лъв. Дреболия за въоръжена група мъже. Виж, планинските тролци си имаха реч, имаха си и оръжия и знаеха как да боравят с тях. А сега бяха в леса наоколо. Той стисна камата по-здраво.

— Нощни патрули — прошепна Грегъри. — Моределите ги наричат „съюзници“, но се държат с тях като с роби. Както и ренегатите, които вървят с ордите им. Всички си стоят сега в мината на топло, а тролите мръзнат навън. — Помълча за миг и добави тихо: — Глупаво. Тролите не могат да свършат работа в такава нощ.

Слязоха по склона, после се закатериха по следващия хълм, успоредно на пътя, по който бяха минали през деня. Ричард дори позна мястото, където се бяха отделили от пътя, с надвисналата скала и кривото дърво, израснало от нея.

Грегъри спря, посочи подветрената страна на канарата и вдигна ръка с два разперени пръста.

Сърцето на Ричард подскочи. Под завета на скалата се виждаха две тъмни сенки, сгушени до малък примигващ огън. Два... трола.

Младежът понечи да смъкне лъка от рамото си, но Грегъри поклати глава, посочи с пръст камата му, след което го прокара през гърлото си.

Коленете на Ричард омекнаха. Този безумец му казваше, че ще се приближат и ще им прережат гърлата!

Грегъри остана неподвижен за малко, като замръзнал в земята.

Ричард се присви до него, краката му трепереха. После Грегъри най-изненадващо се изправи и тръгна с небрежна походка напред, на откритото. Ричард остана на място. Без да се обръща, Грегъри му махна да го последва.

Ричард тръгна разтреперан след него. Тролите бяха само на трийсетина крачки.

Двамата се приближиха. Едното същество най-сетне се размърда и вдигна глава: бяха заспали и Грегъри го беше разбрал. Първият трол понечи да заговори, Грегъри му отвърна гърлено, изведнъж затича, връхлетя го и камата блесна на светлината на пламъците.

— Хайде, момче! Убий другия!

Ричард остана замръзнал на място и видя ужасен как камата посече надолу. Другият трол се надигна.

Сам не разбра как и кога съществото се озова срещу него и сякаш изпълни целия свят. Беше по-ниско от човек, но много по-широко в

раменете. Грозното му костеливо чело беше изпъкнало, под него лъщяха две малки черни очи. От разтворената паст се показваха два реда остри криви зъби, плътният кожен шлем на главата скриваше големите щръкнали уши.

Тролът замахна към него, избута го към скалата и Ричард заби камата в корема му. Съществуването изпъшка, от устата му лъхна воня, дългите нокти задрачиха към лицето на Ричард. Той наведе глава, присви се и ноктите се изстъргаха в скалата зад него.

— Гърлото, момче! Гърлото!

Ричард изтръгна камата и замахна към гърлото на трола, но звярът вдигна ръце в паника и младежът замушка в тях. Мъчеше се да го убие и в същото време изпитваше ужас, гадеше му се.

— Умри! Само умри, проклет да си! — извика той, без да спира да сече, докато най-сетне върхът на камата не се вряза под брадичката и нагоре в мозъка. Звярът се смъкна със стон и рухна на земята. Ричард отстъпи назад, изхлипа и повърна.

— Никога не се колебай, момче.

Превит на две, Ричард вдигна глава. Грегъри стоеше до него — оглеждаше бдително пътя. Беше довършил жертвата си за секунди и вместо да му помогне, просто си беше стоял настрана, за да види как ще се справи. Ричард изпита гняв и срам едновременно. Гребна шепа сняг да изтрие устата и ръцете си. Целият трепереше. Уплаши се, че може да се изтърве и да се подмокри.

— Спокойно — прошепна Грегъри. — Едно е да убиваш в разгара на битката, както направи преди два дни. Това е различно, дори да е трол. Макар да е война, е почти все едно порядъчен човек да извърши убийство. — Сложи ръка на рамото му да го успокои. — Чудесно се справи, момче. Мнозина не успяват първия път и побягват.

Не спираше да гледа съсредоточено към пътя и гората. След като се увери, че никой не е вдигнал тревога, заговори отново:

— Добре. Много нарядко са се разпръснали. Свили са се край огньовете или спят. Никой не ни усети. Хайде.

Хвана единия трол за краката, издърпа го от огъня и го скри от другата страна на скалата. Ричард се поколеба за миг, после прибра камата и издърпа своята жертва. Тялото беше тежко, усещаше топлината му през навущата. Положи го до другото. Грегъри беше взел тежкото черно одеяло на първия трол и се загръщаше.

— И ти вземи неговото.

Ричард изпълни заповедта — мъчеше се да не гледа трупа — и се загърна през раменете и над главата. Върнаха се при огъня. Наталецът откриши няколко клонки от дървото и ги хвърли в пламъците. Придърпа одеялото пред лицето си и накара Ричард да направи същото.

— Няма смисъл да обикаляме повече. Мината, в която се крият, се вижда оттук.

Посочи през пътя и когато сипецият се сняг се поразреди, Ричард за миг зърна мигащата светлина при входа на мината и няколкото стражи пред него.

— Ще си стоят кротко, а ние ще ги гледаме. Смяната на тия двамата по някое време ще дойде и по същия начин ще се справим и с тях.

Ричард преглътна и заоглежда нервно пътя и дърветата. Снегът обръщаше на ледена лапавица. Дърветата пращяха и стенеха под тежкото си бреме. Пукотът на прекършени клони отекваше сред воя на бурята. От време на време мъглата се сгъстяваше и светлината от рудника изчезваше, после мъглата се вдигаше и разкриваше убежището на врага.

— Ако не ни притесняваха цураните, бих се изкусил да опитаме да обърнем кантара — прошепна Грегъри.

— Как?

— Да направим засада. Само че е трудна работа. — Грегъри се огледа, сякаш виждаше ридовете в тъмното. — Мините в този район са едни и същи — много жили желязо, сребро, малко злато — те знаят, че трябва да покрият няколко входа и да сложат вътрешен кръг постове. Все пак би било добре да стъпчем това гнездо на убийци.

Пресегна се към купчината дърва и хвърли няколко в огъня. Ричард се вцепени.

— Не бой се, момче. Само дръж това одеяло над главата си. Ще си мислят, че сме от техните. Ще се справиш.

— Не знам — едва отвърна младежът.

— Винаги е трудно първия път. Когато трябва да се доближиш до някого и да го убиеш. Виждаш очите им, как светлината ги напуска. Дори в очите на трол има такава светлина. Щях да се притесня, ако не

беше изпитал нищо, честно. Не обичам да излизам с човек, който убива без това чувство.

— Те са врагът обаче — подхвърли Ричард. Помъчи се да го каже твърдо.

— Нима? — отвърна замислено Грегъри.

— Тролите и моределите? Ами разбира се. Те са врагът.

Рижавия Грегъри кимна и каза:

— Ами и те са създадени от боговете, също като нас. Може би ако някой се роди в нашите градове и села, ако отрасне с нас, може пък да са ни приятели. Не знам. — Засмя се тихо. — Моределите например. Много приличат на елфите. Макар че ако го кажеш на Тинува, ще ти отвърне доста рязко. Виж, за тролите не знам. Не мога да си представя трол да води крава на пазара, ако ме разбираш. — Разбърка огъня с една пръчка. — Някои казват, че носели омразата си към нас по рождение. Дали е научена тая омраза, или е по инстинкт — все едно — често се налага да се бием с тях. Но никога не ставай като тях, Ричард. Не си помисляй никога, че отнемането на живот е леко. Направиш ли го, все едно че те са победили.

Ричард беше смаян. За краткото време, откакто бе в отряда, беше мислил за Грегъри като за човек роден и живял из горите, разузнавач, когото всички ценят заради уменията му и като че ли неизтощимата му сила. Но чак и философ?

— Говориш като стария ми наставник.

— Брат Василий?

— Познаваш ли го?

Грегъри се засмя.

— Не забравяй, че познавам рода ти, момче. Бил съм се редом до баща ти, когато императорът на Квег се опита да завладее Порт Натал. Доста чаши сме вдигали двамата с Василий. Да, рядко умен беше този човек.

Ричард се смълча. Баща му. Грегъри познаваше скуайъра. Какво ли щеше да каже?

— Да не се обиди, момче? Баща ти е страхотен военен, но не бих искал да ми е старши. Много корав човек е.

Ричард наведе глава. Пердахът. За стария това като че ли беше единственият начин да се отнася със синовете си. Справиш ли се добре, в най-добрия случай ще си замълчи. Но издъниш ли се —

пердах. Като най-големия жив син имаше чувството, че нищо не може да задоволи стария, Той твърде често споменаваше за Куентин, с двайсет години по-голям от Ричард, от първия му брак, убит миналата година. И винаги говореше за него като за най-достойния си син, който трябвало да наследи всичко, докато Ричард бил лошият му, втори възможен избор.

— Куентин беше добър човек — каза Грегъри.

Пак това смущаващо чувство, че натаалският съгледвач може по някакъв начин да чете мислите му.

— Същото виждам и у теб.

Ричард разбърка огъня и каза:

— Не мисля, че капитанът го вижда така.

Грегъри се засмя.

— Денис е корав човек външно, също като баща ти. Трябва да е такъв отвън, не само за да оцелее, но и за да опази живота на тези, които служат с него. Но отвътре е друг. Много по-друг. Ако има слабост, тя е в това, че твърде много обича хората си. Всяка смърт изгаря душата му. Юрген му беше като по-голям брат, най-близкия приятел, когото е имал. Ти просто случайно се забърка там.

— Аз бях виновен за смъртта му.

— Това не го казвай никога повече. Не си го и помисляй. Войната е нещо жестоко. Загиват хора. Юрген направи това, което щеше да направи всеки: спаси своя другар.

— По-добре аз да бях загинал вместо него.

— Защо?

Ричард го погледна и наведе глава:

— Заради моя живот вместо неговия. Кой заслужаваше повече да живее? На кого повече разчиташе отрядът? Знам, на капитана му се иска да беше станало обратното.

— Юрген изживя живота си добре. Живя над петдесет години, а ти си само на осемнайсет. Мисля, че замяната беше добра. Той ти върна годините, които така и нямаше да преживееш. Запомни го и не се чувствай виновен. Не го направи, защото си син на скуайър. Щеше да го направи и да беше син на селяк или на крадец. Тъй че живеи всеки ден отгук нататък, все едно че е дар от него, и когато някой ден му дойде времето, си плати дълга по същия начин като него.

Ричард го изглежда мълчаливо. Едва сега разбра, че Грегъри го е взел със себе си само за да му каже тези думи. Не знаеше какво да отвърне.

Изведнъж Грегъри замръзна и миг по-късно Ричард също долови звука — скърцащи стъпки по лепкавия сняг на пътя.

— Наведи се — прошепна му съгледвачът. — И прави каквото правя аз.

Ричард го послуша, загърна се презглава с одеялото на трола, изгърби рамене и загледа изпод него с крайчеца на окото си.

Бяха трима — двама троли и... моредел.

„Дали ще бягаме?“ Но Грегъри си седеше на мястото.

Тримата се приближиха още, забавиха крачка. Моределът вдигна ръка на тролите да спрат и изръмжа нещо. Стояха само на десет стъпки от тях.

Грегъри изсумтя и бавно надигна глава, все едно че се буди от сън. Изръмжа нещо, а единият трол изсумтя насмешливо.

Вятърът задуха по-силно и от огъня се разхвърчаха искри. Моределът пристъпи още по-близо, изръмжа сърдито — и изведнъж всичко се промени, времето сякаш спря.

Моределът замръзна на място, сякаш разбра, че нещо не е наред, че си няма работа с двама заспали троли.

Грегъри се надигна, одеялото се смъкна от раменете му и в същия миг камата му се превъртя над огъня. След секунда моределът вече издъхваше — камата го беше пронизала в гърлото. Грегъри вече беше скочил и мечът му изсъска от ножницата.

Ричард стана с камата в ръка и също скочи напред. Всичко свърши за секунди, толкова пълна бе изненадата. Грегъри пръсна черепа на единия трол, който беше зяпнал моредела, щом той залитна назад, хванал се за гърлото, сякаш се мъчеше да задържи бликащата между пръстите му кръв.

Ричард се хвърли върху втория трол и този път се справи почти добре — преряза му гърлото, но изтърва камата, щом тролът се дръпна назад: острието се бе забило под челюстта му и се беше заклещило.

Ричард отстъпи назад и подскочи от изненада — беше стъпил в огъня.

Грегъри се беше навел над моредела и го довършваше. Вдигна уморено глава и се присви. Посочи и Ричард погледна и изтръпна:

идваха още врагове. При входа на мината също се бяха раздвижили — на светлината на огъня отвътре блеснаха върхове на копия.

— Време е да се махаме — прошепна наталецът. — Май ще опитат нощна атака: мислят си, че спим. Трябва да съобщим на Денис.

Бръкна в торбичката на бедрото си, извади няколко железни топки с шипове, хвърли ги на пътя и ги зари със сняг.

— Хайде, момче. Време е да се пораздвижим. Това, което ще намерят тук, може да ги позабави малко, но по-добре да се изнизваме. — Погледна към небето. — Снегът отслабва. Утре ще е ясно. Мястото ни не е тук.

Когато тръгнаха нагоре, старият боец го потупа по рамото.

— Може и да се получи съгледвач от тебе, момче.

ГЛАВА 5

ПРИСПОСОБЯВАНЕ

Снегът спря.

Асаяга надникна предпазливо над стената. Мъглата се вдигаше и тесният проход бе осветен от лунния сърп, огрял заледените лесове. Студен вятър от северозапад помете снега и въздухът се смрази.

„И добре, и лошо — помисли си той. — Ще сме по-сухи, но земята ще е заледена и ще се стъпва трудно“. Никога не беше виждал „замръзнала вода“, преди да дойде на Мидкемия, тъй като родният му свят беше горещ, но след девет години на бойното поле беше станал един от най-опитните цурани във водене на военни действия в студено време. Не му харесваше, но го разбираше.

— Командире.

Погледна надолу. Беше Тасему. Беше му наредил да остане в казармата да пази — не разчиташе, че Сугама ще успее да поддържа реда.

Асаяга кимна и му махна да се качи по стълбата на бойниците и след миг Тасему се присви до него.

— Какво ще правите, командире.

Асаяга се засмя.

Какво ще прави ли? В момента нямаше отговор на това. Опасен враг преграждаше пътя им до своите, а колкото и невероятно да беше, деляха храна и подслон с шестдесетина войници на Кралството.

— Позволено ли ми е да кажа, че моят командир не е сигурен за бъдещата посока? — попита Тасему: с това му предоставяше възможност да го попита за мнение.

Бяха заедно от самото начало на войната и въпреки разликата в ранговете Асаяга знаеше, че Тасему е приятел, а не само верен подчинен. Ако изобщо успееш да се измъкнат, щяха да приемат старите си роли, но тук беше друго.

— Кажи какво мислиш, Тасему. Ти как виждаш бъдещето?

Тасему се облегна на стената на укреплението и погледна нагоре.

За миг ниските забързани облаци се разделиха и блеснаха звезди. Тасему потърка черната превръзка над изваденото си око — често го правеше, когато се замислеше дълбоко.

— Онзи чернокожият, наталецът, е опасен враг. Както и капитанът им. Мяркал съм ги няколко пъти в бой. Само съм ги мяркал, но знам, че сме се били с тях и сме губили. Ако ги убием двамата, ще е голяма победа, заслужава да се пожертва цялата част. Така ще спасим в бъдеще живота на много наши другари.

Асаяга изсумтя насмешливо.

— Не знаех, че си толкова загрижен за кожата на други, особено от клана Шоншони. Тези мисли май не са твои. Това го казва сигурно Сугама, а не ветеран като теб.

Тасему се усмихна.

— В този момент им шепне точно това — призна той и кимна към казармата. — И не един от хората го слуша.

— А ти? Ти какво мислиш, щурмови водач Тасему?

Тасему се поколеба.

— Знаеш, че е прав.

— Ако бяхме в лагера и той беше тук навън сам, с радост щях да му дам този съвет — отвърна разгорещено Асаяга. — Щях да му извикам да убие колкото иска кралски воители и да умре славно и доблестно. Но не сме в лагера, а сме тук, заклещени с тези варвари и проклетите Тъмни братя искат да ни избият всички. — Използва кралските думи вместо цуранското „Горски демони“, сякаш с това можеше да ги направи не толкова страшни и по-смъртни. — Първо измисляме как да оцелеем. После ще мислим за избиването на кралските войници. Ако можем да съчетаем тези две цели, толкова по-добре. Ако не...

Замълча, отпусна се като Тасему и се загледа в звездите, зачуден като много цурански войници коя ли от тях можеше да е родният дом. Или поне дали би могъл да зърне жълто-зелената родна звезда на Келеуан.

— Значи не се каниш да избиваме кралските войници, или поне водачите им? — настоя Тасему.

— Когато си струва — отвърна рязко Асаяга. — Когато си струва да го направя заради фамилията ми, ще го направя. Но тук? И какво,

ако убием онзи наталец и капитана им? Колко от нас ще оцелеят, започне ли този бой?

— Не много — отвърна Тасему. — От този проклет студ много от хората ни вече са без сили.

— Дори да победим, на заранта... — Асаяга мълчаливо посочи отгатык стената и прокара пръст през гърлото си. — За своите вече сме изгубени — добави шепнешком.

— Отписани сме. Ако в лагера на Главнокомандващия стигне вестта, че всички сме загинали в безполезна битка, кланът ни ще бъде опозорен. Нашият дом ще бъде обвинен за загубата на тази част. Ако след няколко месеца стигне слухът за белите ни кости, намерени на това прокълнато място, на повече от трийсет мили от там, където трябваше да сме, някой ще се постарее да хвърли вината върху рода ни.

— За мен ще е все едно, защото ще съм мъртъв, както и ти. Но за дома и за клана ще е лошо. Фамилията на Сугама. — Отново поклати глава и на лицето му се изписа отвращение. — Минванаби печелят и в двата случая. Върне ли се жив от това, той става герой. Изчезне ли, ще се отърват от един глупак Тондора, но пак ще го обявят за герой и ще ни унижат. Кланът Шоншони ще се засили. Минванаби ще се засият. За себе си не печелим нищо.

— Смяташ ли, че слуховете от дома са верни? — попита Тасему. — Че господарят на Минванаби иска да измести Алмечо като главнокомандващ?

Асаяга тихо въздъхна.

— Алмечо няма да е първият главнокомандващ, изместен от поамбициозен съперник. А господарят на Минванаби неслучайно държи братовчед си Тасайо тук, в този ужасен студ.

— Но той е заместник, командире.

— Точно в това е хитростта. Победим ли, той споделя славата. Но ако се провалим, той замества един могъщ съперник... — Асаяга замълча, после се усмихна. — Цурани сме до мозъка на костите си, Тасему. Седим на тази дървена палисада в този ужасен студ, обкръжени от врагове, часове преди почти сигурната ни смърт на някакъв чужд свят — и какво правим? Говорим за политика.

— Голямата игра е Империята, командире.

Асаяга изведнъж стана сериозен.

— А Империята е на друг свят! Не. Трябва да измислим начин да се измъкнем оттук. Един самоубийствен бой заради чест може да е смислен там, у дома, може да помогне на фамилията и на клана в Голямата игра, но трябва да съм кретен да търся такъв бой тук.

Тасему го погледна и се усмихна. И за миг Асаяга си спомни времето отпреди десет години, когато и двамата бяха млади войници. Спомен, изпълнен с мечти за слава и чест, за време, в което бяха готови да вярват на всичко, което бяха учили за цуранските правила на доблестно поведение във война.

След това бе дошла вестта за проваленото нашествие срещу федерацията Турил и за прекратяването на враждебните действия в планинските територии източно от Империята. Малцина дръзваха открито да го нарекат поражение, но за първи път след изоставянето на Тубар — Изгубените земи отвъд Морето на кръвта преди столетия — експанзията на империята Цурануани беше спряна.

В Партията на войната цареше бъркотия, а коалицията на партията Синьото колело и Партията на прогреса набираше сили. След това бе открит Порталът на разлома и достъпът през него до този свят, богат на метали и населен с варвари. Главнокомандващият Алмечо се беше вкопчил в тази възможност да укрепи каузата си във Великия съвет, бойците знамена се бяха развели и беше отекнал бойният зов.

Младите воители бяха минали в горд марш през платформата на императора под звуците на барабани и бойни рогове. Самият Небесен светлик беше благословил начинанието и Асаяга беше убеден, че победата е скорошна и сигурна. Беше силов командир на своя дом, но домът беше дребен и по престиж той стоеше по-ниско и от един Патрулен водач от някой от петте Велики дома. Но щеше да спечели слава, да се издигне и да спечели чест за своя дом.

Войната обаче ги научи на нещо много по-различно: на реалност.

Асаяга зашепна:

— Трябва да спечелим позиция, при която, ако убием капитана и съгледвача им, да се чуе по някакъв начин, че ние, че нашият клан го е направил. Че ние сме направили жертвата, иначе фамилията и кланът на Сугама ще пуснат друга версия. Дори да се пожертва целият отряд, да спрем безчинствата на Мародерите на Хартрафт ще донесе слава на нашия дом. Но само ако се повярва на Кодеко.

— Което ще е трудно, в случай че Минванаби го съобщят на родния свят — отвърна Тасему.

— Точно затова трябва да се измъкнем живи оттук, приятелю — сухо добави Асаяга. — Така ще можем сами да го съобщим.

— Нима предлагате съюз с кралските бойци, командире? — попита Тасему. — В името на всички богове, ако се чуе за това, ще е толкова лошо, колкото ако изобщо не чуят за прежеждията ни. Ще ви заклеймят като страхливец, че не сме им отрязали главите, когато сме имали възможност, или пък ще се възприеме като поражение. — Цуранските войници никога не се предаваха. На родния им свят това означаваше робство и позор. По-добре да умреш с меч в ръката, отколкото да живееш в срам.

— Толкова ли жадуваш да умреш, щурмови водач Тасему?

Тасему го погледна обидено. Асаяга се засмя и го стисна за рамото.

— Колко си приличаме! И двамата искаме да се измъкнем от всичко това, но главите ни да останат на раменете. Мъртвият не служи дълго на своя дом.

Тасему се усмихна и поклати глава. Приятелят му играеше старата игра — косвено го насочваше в една посока, но всъщност търсеше отговора, който току-що бе получил.

— Така е. Не приемам тип като Сугама да ме ръчка да се самоубия заради едната чест. — Замълча и потърка черната превръзка на изваденото си око. — Ако имам избор, бих оставил тази чест за него, а аз да си живея тихо и безславно. — Усмивката му се стопи. — Но е насъскал доста от момчетата да вадят меч по най-малкия повод. Каквото и да си решил да правиш, по-добре го направи скоро, командире.

Асаяга въздъхна.

— Остани тук и си отваряй очите.

Слезе по стълбата и тръгна към казармата. Никога нямаше да си го признае, но се радваше — няколко минути на топло все пак.

Това беше едно от нещата, с които така и не можеше да свикне на този проклет свят. Точно ли тук трябваше да се разтвори проклетият разлом, на това място, където водата замръзваше във въздуха? Беше решен, както почти всяка нощ от началото на войната, че първото нещо, което ще направи, щом се върне у дома, ще е да си намери някой

окъпан от слънцето плаж на Морето на кръвта и да плува сред топлите пенести вълни, после да легне на пясъка и да остави топлината да се просмуче в уморените му кости. Фамилията му притежаваше малък дом на един стръмен нос над океана в провинция Лаш, недалече от град Ксула. Не беше ходил там от началото на воинското си обучение, но стига да се върнеше у дома, точно там смяташе да отиде — веднага щом се види с по-малкия си брат.

Спря пред вратата и си помисли дали ще вкуси отново някога солени пръски, понесени от топлите сухи ветрове, въздуха, наситен с пикантния сладникав аромат на джиканджи — яркожълтите цветове, разцъфтяващи върху плаващата зелена пелена на водораслите само за няколко дни в годината.

Отвори вратата и влезе. Душният въздух, който вонеше на потни тела и мокра вълна, на яхния, на мръсни навуца и незараснали рани, залича моментално спомена за жълти цветя и солени пръски. Той хвърли бърз поглед на ранения, който лежеше в ъгъла. Осами, един от най-младите му бойци, отвърна на погледа му. Стараеше се да скрие болката си. Асаяга коленичи до момчето.

— Онзи с халата ми извади стрелата — промълви младокът.

— Знам.

— Защо го направиха?

— Може да са луди — отвърна Асаяга.

— Знаете ли, ще мога да вървя, командире. Ще издържа.

Асаяга го стисна утешително за рамото. Не каза нищо. Не беше редно да му вдъхва лъжливи надежди и момчето трябваше да го разбере. Ако не можеше да тича, трябваше да умре. Ако му стигнеше куражът, можеше да изчака врага и да се опита да убие някого, но вероятността да го пленят и изтезанията след това едва ли можеха да се изтърпят и от опитен воин, да не говорим за едно момче. Можеше да затвори очи, да оголи шията си и да се остави на приятел да му даде облекчението.

Ако се наложеше това, Асаяга знаеше, че задачата ще се падне на него. Момчето си имаше приятели, тъй като мнозина от старите ветерани гледаха на него като на по-малък брат, младок, все още жаден за доблест и слава. Това, че толкова се грижеха за него, щеше да ги затрудни да му прережат гърлото, въпреки че никой нямаше да се поколебае, ако го помолеха — бяха цурани. Но никой нямаше на драго

сърце да приеме тази задача, нищо че щеше да спести страданията на момчето и позора на фамилията му. Асаяга се постара да потисне тази мисъл. До разсъмване имаше достатъчно време да изберат с младия как да умре достойно.

Погледна към Сугама. Седеше край огъня с няколко души, скупчени около него, и им шепнеше нещо. От време на време вдигаше очи и поглеждаше към кралските войници. Гладът и топлината ги бяха смесили в началото, но сега двете страни се бяха отделили и Асаяга усещаше нарастващото напрежение.

— Става напечено.

Не беше забелязал до този момент Денис. Командирът на кралските войници бе седнал на една от постелите с изваден, отпуснат на коленете меч. Търкаше го небрежно с парцала със смазка, но това беше за прикритие — искаше да е с извадено оръжие, готово да се използва на мига.

Асаяга се поколеба. Изкушаваше се и той да извади оръжието си, преди да се приближи, ала знаеше, че при един такъв жест стаята ще се взриви. Щеше ли да го подведе този човек? Можеше да е капан — щом влезеше в обсега на капитана, той можеше да го посече с един замах. Мародерите бяха прословути с хитрината си.

Разбираше, че няма изход. Ако се обърнеше и избягаше, щеше да се приеме като проява на страх или знак, че се кани да вкара вътре войниците от стражата.

Денис го гледаше напрегнато.

— Когато те убия, ще бъде в честен и открит бой — каза водачът на кралските бойци толкова високо, че всички в помещението го чуха и извърнаха глави.

Неколцина от воините на Асаяга се надигнаха, не разбрали думите — помислиха си, че е предизвикателство.

— Ето, застрашиха честта ни! — изсъска Сугама.

— Кажи на хлапака си там да млъкне — каза тихо Денис. — Иначе сержантът ми ще го усмири завинаги.

Асаяга хвърли бърз поглед над рамото му. На отсрещната стена, точно зад Сугама, небрежно се беше облегал нисък набит войник. Но дясната му ръка бе зад гърба му и със сигурност държеше кама.

Командирът на цураните бавно вдигна ръка за тишина. Всичките му хора се подчиниха — освен Сугама, който се надигна.

Асаяга виждаше Денис с крайчеца на окото си. Беше се напрегнал и беше достатъчно само да кимне, да даде знак, и сержантът зад Сугама щеше да забие ножа в гърба му.

— Силов водач — изсъска Асаяга, без да откъсва очи от Сугама. В гласа му се таеше закана и младият офицер се поколеба. — Обърни се много бавно и погледни зад себе си.

Сугама се извърна предпазливо. Кралският войник кимна леко и по нашареното му с белези лице пробяга усмивка.

— Сега си седни, бавно, Сугама. Ако му скочиш, ще забие камата в корема ти, преди да си направил и една стъпка.

Въпреки сложните игри знаеше, че прави грешка, но нямаше избор. Сугама току-що за пореден път бе унижен публично. Беше предотвратил сблъсъка, но Сугама трябваше да си върне честта. Стоеше вцепенен, без да знае какво да направи. Алвин Бари бавно извади камата иззад гърба си и небрежно започна да чисти ноктите си с върха ѝ.

Миг колебание, после Сугама промълви:

— Слушам, командире.

И седна.

Асаяга отново се обърна към Денис, който не беше помръднал през целия разговор. Капитанът повтори:

— Казах вече. Ще се бием открито.

Асаяга изсумтя и пристъпи в обхвата на меча му. Денис вдигна глава.

— Ела с мен навън, цуранино.

Стана и без да поглежда дали Асаяга ще го последва, излезе. За миг съжали, че се връща на студа, ала това, което трябваше да каже, не беше за ушите на мъжете и от двете страни.

Денис повървя малко и спря до една каца с вода до стената. Седна на нея и вдигна очи към цуранския командир.

— Втората смяна трябва скоро да се върне.

Каза го бавно, за да го може Асаяга да го разбере.

— Знам. Бурята отслабва.

— Тъмните братя ще опитат нощна атака. Имаха няколко часа да се изсушат и да хапнат. Щом бурята затихва, няма да чакат. Знаят, че и ние, и вие сме тук, и ще решат, че се избиваме. Няма да имат търпение да ни довършат — добави той с лека усмивка.

— Значи ще ги изненадаме — рече Асаяга. — След това двамата с теб се бием.

Денис поклати глава.

— Типичен цуранин. Винаги готов да стане и да се бие, без да мисли.

— Тъкмо затова ще победим.

Денис вдигна ръка да го прекъсне.

— Слушай, цуранино. Дори заедно, тук не можем да ги задържим. Баща ми построи това укрепление и го изостави с основание. — Посочи нагоре в тъмното. — Слагат стрелци горе, от двете страни на прохода, и ни избиват до крак.

— Значи ще сложим наши.

— Ако сложим там достатъчно, няма да имаме с какво да отблъснем атаката. Не, ти, ако искаш, си стой тук. Всъщност бих се зарадвал.

— Но вие бягате? Така ли?

Денис кимна и посочи на север.

— Те са над триста, с поне двайсет конници. На север е единственият ни изход.

— А после накъде?

Денис се ухили.

— Иска ти се да знаеш, нали.

Асаяга то изглежда напрегнато и прошепна, за да не го чуят кралските войници на стената:

— Ти сам не знаеш.

Денис помълча за миг.

— Обикалял съм го. Преди години. Преди да дойдете вие. Оттогава — не.

— А черният съгледвач?

— Наталският съгледвач. Грегъри. Той също. Земята е ничия. Погранични тресавища. Отделят владенията ни от Тъмните братя и съюзниците им — това, което наричаме Северните земи.

— След това тръгваме по билото на тази планина на запад, един ден. А след това свиваме на юг, към фронта ни.

Денис поклати глава.

— Горе ще ни заклещят. Хребетите са затрупани със сняг и лед след тази буря. Там ще сме в капан. Ще ни обкръжат, ще ни блокират

пътя и ще ни избият.

— Тогава защо ми го казваш?

— Защото трябва да избереш. Или си разчистваме сметките сега, или идвате с нас. Не мисля, че си толкова глупав да оставаш тук, тъй че дори не ти предлагам третата възможност.

— Ти ли ми предлагаш избор? — изръмжа разгневен Асаяга. — Май трябва да е обратното, псе такава.

Денис се навъси, ръката му стисна дръжката на меча.

— Кой е нашественикът тук? — Гласът му бе изпълнен със закана. — Ти ли смееш, да ме наричаш псе, убиецо?

Асаяга понечи да отвърне, но замълча. Какво да отговори? За миг разбра справедливия гняв на кралския войник.

— Няма да се извинявам. — Вдигна ръка да го спре. — Но предлагам да говорим.

— Какво пък, и това е много от един цуранин — отвърна надменно Денис.

Асаяга помълча за миг, сякаш претегляше думите си.

— Чух един от войниците ти да казва името ти. Знам кой си. Водачът на Мародерите на Хартрафт.

— Да. — Тонът на Денис беше рязък, с нотка на гордост. — Това, което остана от гарнизона на именията на скуайър Хартрафт. В служба на моя господар, барона на Тир-Сог. Защо е важно това?

— Загубил съм не един войник от вас. Намирахме ги сутрин, с прерязани гърла. Без следа от доблестен бой. Промъкват се като крадци по тъмни улици и се скриват из горите.

— Притеснява те, нали? — отвърна с хладна усмивка Денис.

— Това не е война, а подло убийство.

— Не ми говори за убийство! — изсъска Денис, едва затаил гнева си. — Беше ли при щурма на Валинар?

Макар Асаяга да не познаваше добре интонациите в езика на Кралството, не беше трудно да долови напрежението в гласа на Хартрафт. Поклати глава.

— Не. Служих с клана Канацаваи под командата на Касуми от Шинцаваи срещу вашия принц Арута при Крудий. Тежък бой. Първият, в който влязох. Но съм чувал за Валинар. Боят там също е бил тежък.

— Това беше фамилното ми имение. — Денис махна с ръка към мъжете по стената и постройката. — Този отряд беше съставен от малкото мъже, които се измъкнаха от Валинар. По-малко от двайсет души, онези, които останаха, ги избихте всички. — Изгледа го убийствено. — Баща ми, майка ми, по-малкия ми брат и двете ми сестри, и жената, за която бях сгоден, вече ги няма. Всички бяха в имението в нощта, когато цураните нападناха. — Продължи шепнешком: — Беше преди девет години, цуранино. Но го помня, все едно че беше вчера. Държах любимата си в прегръдката си, когато издъхна. Така и не знам дали брат ми и сестрите ми са живи.

Асаяга се напрегна. Пленените кралски войници ги отвеждаха на Келеуан и ги продаваха за роби. Трудеха се под жаркото цуранско слънце, ако все още бяха живи, по полята или пресушаваха Голямото блато. Жените... по-старите отиваха в кухните, по-младите, като сестрите на Денис... Реши, че е по-добре да не му го казва. И си спомни една случка.

— Ти си този, който пусна пленника, нали?

Усмивката на Денис бе най-злобната от всичко, което Асаяга беше виждал на лицето на смъртен. Преди години при едно нападение бяха завзели преден пост и всички бяха избити, освен един. Младият цурански войник беше изпаднал в безсъзнание и когато се беше съвзел, беше разбрал, че е в плен. Вместо да го превърнат в роб, както бе очаквал, те го отпратиха с послание: всеки, участвал в щурма на Валинар, ще бъде заловен и убит. Тогава бе прозвучало като празна закана. Но след деветте години война едва шепа мъже от превзелите Валинар все още бяха живи, за да си спомнят тази битка.

— Ние сме диверсионен отряд и действаме зад фронтовата линия. Служим по благоволенieto на херцога на Ябон и под командата на граф Ламът и моя господар, барон Тир-Сог, но сами решаваме как точно да служим. След като се прехвърля в тила ви, съм свободен да правя каквото намеря за добре. Мародерите са трън в петата ви, цуранино. — Погледна Асаяга право в очите. — Тук сме, защото се връщаме от набег срещу една от задните ви позиции. Тъй че знай: не се перча, като ти казвам следното: това е моят свят, цуранино, не твой. Но не съм стиснат, ще ти дам малко от него, стига да пожелаеш. Достатъчно за гроба ти.

Асаяга вдиша дълбоко.

— Тази война не можем да я решим тук, в този момент, Хартрафт. — Изрече думите с усилие. — Времето изтича, а ти каза, че скоро ще нападнат.

Денис продължаваше да се усмихва хладно.

— Да. Може би просто трябва да седим тук и да спорим, докато дойдат и те убият, за мое удоволствие.

Асаяга се поколеба. Дали омразата на този човек бе толкова дълбока, че да е готов да направи това? Най-сетне промълви:

— Значи казваш, че ще командваш ти, а ние ще изпълняваме?

— Нещо такова. Поне докато се измъкнем от проклетите моредели. Трябват ми твоите мечове, за да спася хората си, но не толкова, колкото на теб ти трябват знанията ми, за да спасиш своите. Смъртта от ръцете на моределите не е желана нито от вас, нито от нас. Е, ще служиш ли?

— Никога. Аз командвам хората си. — Произнесе думите бавно и натъртено. Невежеството на кралския войник беше изумително. Наистина ли нямаше никакво чувство за приличие? За всичко, което включваше приемането на заповед от един заклет враг?

Денис го погледна замислено и Асаяга усети, че се мъчи да проумее нещо. Най-сетне изсумтя и кимна.

— Добре. Значи — примирие. Наречи го както искаш, по дяволите. Движим се заедно, докато не се уверим, че сме се измъкнали от Тъмните братя. След като стане това, строяваме частите си и се бием.

— Тръгвам с теб само за да спася хората си — отвърна бавно Асаяга. — Но между двама ни трябва да има разбиране. Ако ми даваш... предложения, ще ги обмислям и може би ще се съгласявам с тях. Но ако си позволиш да заповядаш нещо на някого от хората ми, най-вероятно ще предизвикаш бой.

Денис го изгледа замислено, сякаш се мъчеше да реши. Асаяга продължи:

— В нашия свят понякога враждебни домове служат заедно, ако така се разпоредят клановете им; но ако някой с по-низша кръв, от друг дом е... — Замълча, докато намери подходящия израз. — По-добре ще е просто да ми казваш какво искаш. Хората ми вероятно няма да се подчинят на човек с по-... низша кръв.

— Няма да започвам нов спор с тебе чия кръв е по-добра — хладно отвърна Денис. — Видял съм достатъчно и от двете страни и знам, че цветът ѝ е един и същ. — Кимна. — Добре. Така да бъде. Предложения. Но кажа ли да се действа или да се развърнете по фланга, гледай да чуеш... предложението ми и да действаш бързо. Стигне ли се до бой с Тъмните братя, цуранската гордост я зарежете по дяволите. Ако искаш хората ти да оцелеят, ще ме слушаш.

— Няма да приема заповед от теб. Но ще премислям предложенията ти.

— Както искаш го наречи, цуранино — отвърна Денис с нотка на досада. — Предложения, съвети или майчина приказчица преди сън, все ми е едно. Но аз познавам тези гори и познавам Тъмните братя така, както ти никога няма да ги познаваш, ако извадиш късмет. Взимам ви с нас, защото не виждам друг начин. Но проклет да съм, ако гафовете ви причинят гибелта на хората ми.

— Гафове? Не мисля, че последните девет години бяха гафове. Ако правим гафове, защо я печелим тази война?

Денис поклати уморено глава и въздъхна.

— Май ще е по-добре да решим проблема още сега. — Стана. — В името на всички богове, или това, или ми кажи едно простичко „да“, че тръгваме заедно и се бием като войскова част, ако ни нападнат. После ще можем да поспорим за всичко, което искаш, или да си понижем сърцата. — Погледна през рамо към Асаяга. — Или в твоя случай да ти клъцна гърлото, за да млъкнеш най-после.

— Какво каза? — сопна се Асаяга.

Хартграфт беше казал последното бързо и тихо, затова не можа да го разбере.

— Нищо, цуранино. Нищо.

— И не „цуранино“. Казваш го като ругатня. Аз съм Силов командир Асаяга от Кодеко, помощник-командир на силите на Главнокомандващия на изтока, от клана Канацавай, син на син на господаря Гинджа от дома Кодеко, брат на...

— Добре, добре. Значи Асая.

— Асаяга.

— Добре, Асаяга. Да идем да кажем на хората.

Асаяга знаеше, че всички в стаята ги бяха гледали на излизане. Част от бойците му щяха да са загрижени, че кралският варварин може

би го е нападнал подло. Представа нямаше от какво можеше да са загрижени кралските войници, но знаеше, че напрежението ще се е усилило.

Влязоха в казармата и след ледения чист въздух навън горещината и миризмата на пот едва не ги задуши. Асаяга огледа помещението и заяви:

— Тръгваме тази нощ. Тъмните ще нападнат преди съмване. Кралските войници са... съюзени с нас, докато не се измъкнем от врага. Няма да говорите с тях, няма да ги забелязвате дори и ви е забранено да се биете с тях, докато не заповядам друго. След като избягаме от Тъмните, ще има достатъчно време да проявим воинската си доблест.

Забеляза, че доста от войниците му въздъхнаха облекчено и се отпуснаха. Тасему беше прав: хората му бяха изтощени до предела. Боят беше последното нещо, което искаха в момента. Ако се наложеше бой, искаха да съхранят силите си за възможния сблъсък с Тъмните братя.

Сугама само го погледна и този път прояви достатъчно благоразумие да не оспорва пряката заповед.

— Капитане.

Асаяга погледна през рамо и видя наталския съгледвач. Разговорът им навън бе толкова напрегнат, че нито той, нито Хартрафт бяха забелязали пристигането на съгледвача и групата му в укреплението.

— Идват, нали? — каза тихо Денис и Грегъри кимна.

Понечи да обясни, но Асаяга вдигна ръка в знак, че е разбрал.

— Разполагаме с около час, най-много — два — каза Грегъри. — Строяват се бавно, но вече са изпратили фланговете нагоре по скалите. Тинува ги държи под око. На връщане убихме два от постовете им, така че моределите ще настъпват предпазливо, от страх за засади. Имаме малко време, но най-добре да стягаме багажа и да тръгваме веднага.

Денис изкомандва отсечено на Алвин Бари, който все още бе зад Сугама, и кралските войници се разбързаха да навлекат дрехите и снаряжението си. Заповедта бе предадена и отвън и след секунди още кралски бойци нахлуха вътре да посъберат топлина няколко минути и

да изгълтат останалото от яхнията. Асаяга ревна няколко заповеди и започна и той да събира хората си.

— Да разбирам ли, че има споразумение? — попита го Грегъри.

Асаяга кимна.

— Умен ход и за двама ви.

— Това не означава, че боят между нас е приключил, наталецо.

Грегъри се ухили.

— Не съм казвал такова нещо. Но се радвам, че сте го поотложили.

Асаяга отиде при четиримата си ранени. Двама от тях вече се обличаха и ставаха. Но третият, Улгани, беше почти в безсъзнание. Няколко от другарите му стояха до него, навели глави, с ръце на гърдите му, и шепнеха предсмъртната молитва.

Въпреки цялата бъркотия и шумотевица из помещението около малката група цареше тишина. Дори кралските войници, на няколко стъпки встрани, гледаха да говорят по-тихо. Патрулният водач на Улгани сложи ръка на очите на другаря си и извади камата си.

Всичко свърши за секунди и тримата се отдръпнаха, а един придърпа одеялото над главата на мъртвия.

Асаяга погледна Осами. Момчето беше наблюдавало церемонията с широко отворени очи. Той коленичи до него и му заговори:

— Походът ще е тежък. Тежък дори за здравите ветерани. Не забравяй, веригата е здрава колкото най-слабата си брънка.

Момчето вдигна очи към него, кимна и отново погледна към Улгани. Кръвта се просмукваше през одеялото.

— Мога да вървя — прошепна Осами и посегна за панталоните си, но те бяха срязани и оставени настрана, разкъсани и оцапани с кръв.

Момчето се огледа в паника. Някой му хвърли панталони от щавена кожа, сигурно смъкнати от някой мъртъв моредел. Беше кралският жрец.

— Аз ще го държа под око — заяви брат Корвин.

— Стой настрана, расо.

— Не. Вложих много усилия в това момче. Ще издържи, също като другото. — И жрецът посочи младия кралски войник със

счупения крак. Беше изкривил лице от болка, но стоеше на крака, подпрян на патерица.

— Ако се наложи да бягаме, и двамата са мъртви.

Денис се беше намесил в спора и гледаше хладно Корвин. Жрецът се усмихна.

— Като му дойде времето за бягане, тогава ще видим, нали? Засега нека да са моя грижа.

— Както искаш, отче. Но няма да забавяме заради никого.

Корвин му махна с ръка да се дръпне и се наведе да помогне на цуранина да се облече, Осами отказа помощта, макар да беше явно, че навличането на панталоните щеше да е мъка.

— Всички отвън! — изрева Денис. — Строй се по части!

Асаяга не искаше да остави и най-смътното впечатление, че се подчинява на Денис, затова сам ревна заповед на хората си да се строят навън и да се приготвят за марш.

Настъпи трескаво раздвижване — мъжете режиха късове от печация се още над огнището елен, гребяха с глинени купи останалото от яхнията в котела, други дърпаха одеялата от постелите, за да се заметнат с тях, трети пълнеха мехове и ги стягаха под дрехите си, за да не замръзне водата.

Асаяга тръгна към вратата, а Сугама го догони.

— Знаеш какво ще се каже у дома за това споразумение...

— А ти какво ще кажеш? — Асаяга го изгледа твърдо и Сугама замълча.

— Те са врагове, но имаме примирие и това засега е достатъчно — обясни търпеливо Асаяга. — Само отлагаме боя, както го каза наталецът.

Щом излезе, воят на вятъра заглуши думите му. Хората му се събираха бързо. Последните от патрула на скалите се вливаха в колоната и приемаха с благодарност подадения топъл къс месо или сухо одеяло, с което да се заметнат.

Чувстваше се почти като в надпревара коя част първа ще се строи и ще покаже по-добрата си дисциплина. Последните кралски войници още излизаха от помещението, когато Тасему мина пред строя, изрева команда и мъжете застанаха мирно.

Асаяга хвърли поглед към хората на Харттрафт, строени на няколко стъпки встрани. Не заставаха мирно пред своя капитан. Той се

спря пред няколко войници, провери снаряжението им, потупа едного по рамото, размени няколко думи с друг и му отвърнаха с груб смях. Няколко души погледнаха към Асаяга и той се зачуди дали не си правят шеги с него.

— Заповед за марш — заяви Грегъри, застанал между двете части. — Пътеката е достатъчно широка следващите няколко левги, за да можем да вървим в двойна колона. Аз поемам ариергарда. Ще поставяме клопки, за да ги забавим. Бих желал няколко цурани да останат с мен за помощ. — Погледна към Асаяга и видя как Денис пристъпи и застана до него. Асаяга вдигна питащо вежда. — Смятам, че разполагаме с час, най-много — два, преди да се опитат да атакуват укреплението. Дотогава ще сме на около три мили оттук, после оставяме пътеката и навлизаме в гората. Вие имате повече хора и са по-свежи, ако се наложи да тичаме презглава, за да ви догоним. Стига това да е приемливо за вас, силов командир — добави усмихнат Грегъри.

Асаяга беше изненадан от наталеца. Беше издал заповед, но я поднесе като предложение. Беше добър в дипломатията. Асаяга кимна и повтори предложението на съгледвача, като го превърна в заповед и задели четирима от най-добрите си бегачи за ариергарда.

— Дръж хората си отделно от моите — каза Денис. — Да не се вадят оръжия, освен лъковете. Ако се натъкнем на засада, вие обръщате наляво, а ние — вдясно от пътеката. И гледай хората ти да издържат.

— Гледай твоите да издържат — отсече Асаяга.

— Добре, кучи синове, да се махаме оттук!

За миг Асаяга кипна, готов да избухне от обидата, но осъзна, че Хартрафт се обръща към своите.

„Странни хора са тези варвари — помисли си той. — Тази непринуденост, свойският начин, по който си говорят, дори начинът, по който вървят в поход“.

Тръгна към челото на колоната. Изведнъж зад гърба му се разнесоха ругатни, той се обърна и видя как един от кралските войници излезе от колоната си, извика, затича към неговите хора и събори на земята патрулен водач Фукизама.

Едва чу думите, които извика мъжът, но му прозвучаха като „Крадлив кучи син!“

Фукизама се превърта и се надигна, с извадена кама. Замахна и посече войника в бедрото. Кралският войник изруга, отскочи и извади меча си.

Оръжията изсвистяха от ножниците и от двете страни и двете редици запристъпваха една към друга, готови за бой.

Асаяга затича по редицата, Денис също затича, викаше и избиваше нагоре извадените мечове.

— Името ми! Честта ми е оскърбена! — изрева Фукизама. — Той ме удари. Нима сме страхливци, командире? Нима сме псета, които ще скимтят? Държа на честта си.

Асаяга замръзна. Видя Тасему, застанал зад Фукизама. Сержантът мълчеше. Войниците зад него замърмориха.

Обърна се и видя Хартрафт, застанал пред своите. Мъчеше се да спре разпенения войник, който напираше и засипваше Фукизама с хули и ругатни.

— Твоят човек — заяви Денис и посочи патрулния водач. — Откраднал е в казармата кесията с парите на Вилхелм. Вилхелм току-що го е видял да я пъха в торбичката си.

Асаяга погледна Фукизама. Беше точно в неговия стил — повечето му другари не му вярваха в игрите на късмета. Мамеше, беше лукав, а и беше от групата около Сугама.

Но не виждаше как би могъл да спре скандала. Фукизама вече бе предявил Правото си на чест.

— Значи дуел — заяви хладно Асаяга. — Твоят човек първи удари моя. — И повтори същото на цурански.

— По дяволите! — изсумтя ядосано Денис: — Тъмните братя ни дишат във вратовете.

Асаяга се обърна срещу Денис.

— Дуел. Или се бием, тук и веднага. Кое да бъде, капитане?

Грегъри се озова между двамата. Едва удържайки гнева си, Денис изгледа Асаяга и кимна отвратено.

— Проклети от боговете цурани, с вашата проклета чест — и се отдръпна.

Асаяга кимна на Фукизама, а войниците му отстъпиха назад в полукръг.

Оръжията на двамата бяха извадени, тежкия двуръчен меч на кралския войник и по-лекото оръжие на Фукизама. Фукизама зае

ритуалната поза, с острието прибрано зад лявото рамо и двете ръце на дръжката.

Кралският войник стисна тежкия меч с двете ръце и нападна, острието блесна надолу в дъга. Всичко свърши за няколко мига. Фукизама ловко отскочи встрани, без да се подхлъзне по заледената земя, и преди кралският войник да успее да влезе в гард, мечът му посече и с един-единствен мълниеносен удар почти откъсна главата от раменете.

Войникът рухна, тъмната кръв швирна от прерязания врат. Цураните нададоха ликуващи викове. Асаяга огледа кралските бойци. Все още бяха с извадени оръжия и мърмореха гневно. Беше повече убийство, отколкото истински двубой. Погледна отново своите и всичко му стана ясно. Фукизама беше избрал противника си добре, беше го преценил, потърсил беше някой по-млад, уморен и явно неопитен, след което го бе провокирал.

Фукизама стоеше с лице срещу кралските бойци, с насмешлива усмивка. Мъжете отсреща едва се удържаха да не нападнат.

— Фукизама!

Триумфиращият воин се обърна.

— Пусни оръжието! — извика Асаяга.

Вродената цуранска дисциплина го накара моментално да се подчини, преди да е съобразил, че предстои нещо ужасно.

— Тасему.

Щурмовият водач пристъпи напред, откъсна торбичката от колана на застаналия мирно войник и я отвори. Бръкна вътре, извади малка кожена кесия и я вдигна да я видят всички.

— Кесията на Вилхелм — прошепна един от кралските бойци.

Асаяга кимна, взе кесията и я отвори. Вътре имаше няколко медни монети — жалко имущество на Мидкемия, но целогодишен приход на бедния откъм метали Келеуан. Изглежда Фукизама и заяви:

— Ти опозори своя дом и клан. Знаеш какво е наказанието за кражба.

Мъжът се облеци, а Тасему даде знак на двама цурански воина и те го хванаха здраво. Трети измъкна въже от торбата си, отиде до близкото дърво и метна въжето през един висок клон.

Всичко свърши много бързо. Разтрепераният облещен войник беше хванат от четирима души и сложиха клупа на врата му. Други

няколко души дръпнаха въжето и Фукизама излетя във въздуха, дръпнат сякаш от гигантска ръка. Вратът му изпраця толкова силно, щом цураните го пуснаха няколко стъпки надолу и пак го вдигнаха, че дори коравите кралски войници потръпнаха. Той изрита няколко пъти във въздуха и замря. Войниците отвързаха въжето.

Асаяга хвърли на земята жалката шепа монети и изръмжа:

— Някой друг? — И огледа мъжете си.

Всички мълчаха.

— Няма да търпя нито крадци, нито непокорници. Фукизама беше и двете. Строй се.

Хвърли поглед към Денис. Мъжете зад него стояха смълчани — не знаеха как да реагират и бяха смаяни от бързата процедура. Усети слисаните им погледи и изненадата от суровата му безкомпромисност.

— Моят човек се провини. Плати за това с живота си и се извинявам. Но, Хартрафт, кажи на хората си да не се приближават повече до моите.

Денис изгледа просналото се на заледената земя обезглавено тяло, после — сгърчения труп на обесения цуранин, и изсъска:

— Твоят ни лиши от два меча!

— Вашата луда глава поне умря като войник, от меч. Фукизама умря позорно и никой от дома Кодеко няма повече да изрече това име. Предците му ще извърнат очи от него.

Денис продължаваше да гледа труповете. Най-сетне рече:

— Губим време.

Грегъри пристъпи между двамата водачи и изсипа купа яхния на пътя.

— И двамата губите време.

Тинува вече извличаше мъртвия кралски войник настрана и щеше да посече цуранина. Нямаше да оставят следи, за да разберат Тъмните братя какво е станало тук.

Денис тръгна към челото на войниците си. Асаяга оглави своите и двете колони тръгнаха в лек бяг.

Продължиха около една миля в марш, излязоха на малка поляна и спряха.

След по-малко от десет минути Грегъри се показва на пътеката, подмина чакащите го мъже и посочи едва видимата пътечка между дърветата.

— Трябва да продължим натам.

После извади от походната си торба малка делва и плисна димящата течност около поляната. Денис го изгледа питащо и наталският съгледвач обясни:

— Хората носят достатъчно храна за малък пир. Моределите ще могат да го подушат от миля разстояние. Това ще ги затрудни да определят накъде сме тръгнали. — Махна на четиримата цурани с него, застанали зад главното ядро, и ги подкани да се върнат при другарите си. — Аз ще изчакам Тинува и ще направим каквото можем да заличим дирите ви.

Асаяга и Денис се спогледаха, след което без думи дадоха знак на хората си да тръгнат по посочената им пътека.

Вятърът виеше, замръзналата земя под краката им пращеше. Денис вдигна глава. Дърветата по високите хребети от двете страни се поклащаха и пукаха под снежния си товар. Снегът беше престанал, облаците се отвяваха и изгряваха звезди. Лунна светлина огряваше планините и пътеката пред тях.

Продължиха на север, в непознатите земи.

ГЛАВА 6

ГОНИТБА

Мъглата загръщаше прохода.

Боваи слезе от коня и подаде юздите на един от човеците. Като повечето от своята раса, не обичаше много конете и оставяше на човеците ренегати, които ги бяха довели на север, да се грижат за тях.

Съгледвачите моредели, атакували и превзели каменната барикада, се раздвоиха пред него. Нервността, с която пристъпваха от крак на крак — знаци, които човеците ренегати, яздеци с Боваи, бе невъзможно да забележат — подсказаха на главатаря, че нещо ужасно не е наред, още преди да стигне до портите на укреплението. Той се спря пред разтворената порта.

Мрачният му поглед обходи пространството зад каменната стена, поглъщаше всяка подробност: телата на воините му, петната кръв в разкаляния сняг, струйките дим, които още се къдреха от комина на казармата, и това, че беше пусто. Врагът беше избягал.

Младшият главатар на клана на Гарваните вдигна глава и подуши във въздуха. Нищо: само мирисът на студения вятър, на дим, на мъртви тела, но нищо живо. Нищо, освен тези, които го следваха.

Обърна се към отворената порта, през която току-що бе минал, и се наведе да огледа двата обезглавени трупа, проснати на земята.

Ударите във вратовете бяха чисти, пръснатата се замръзнала кръв показваше, че убиецът е обезглавил единия, завъртял се е, пръснал е кръв от мечата си и е помел втория със замах отдолу.

Майсторски.

Това, че един от мъртвите бе негов племенник, изобщо не го притесни. Щом младият е бил такъв глупак, че да го пометат така, по-добре беше, че е мъртъв. Освен това и баща му беше глупак.

Подритна разсеяно тялото с носа на ботуша си. Не поддаде. Беше започнало да замръзва в ледената киша — най-вероятно беше убит предната вечер.

Отрядът горски таласъми по пътя назад се приближи към зейналите порти. Забавиха се и спряха. Смъкнаха копията и бойните си тояги, наведоха глави и извърнаха очи от страх. Примитивните им умове знаеха, че моределите не обичат други да виждат телата на техните загинали.

Боваи изобщо не ги погледна. Видя един от конните му съгледвачи да се връща от прохода. Конят се беше задъхал, облаци бяла пара изригваха от ноздрите му. Беше Танкред, старшият му ловец, и не изглеждаше доволен.

Слезе от седлото, приближи се и го погледна с очи, хладни като утринен скреж.

— Съюзили са се.

Боваи кимна.

— Това е очевидно. — Каза го по навик много бавно и почти шепнешком. Килна леко глава към касапницата: трийсет и двама мъртви братя и само единадесет трупа на човеци и на пришълци цурани.

— Това, че са се съюзили и са нападнали този пост, е крайно интересно — продължи Боваи. — По лицето му пробяга лека усмивка. — Страхът им от нас засега надвива дребнавата им взаимна омраза.

— Водачът на човеците е Хартрафт — заяви Танкред.

Забеляза как неколцина от подчинените му, застанали на почтително разстояние, вдигнаха глави и го погледнаха с интерес. Голун, който беше коленичил и опипваше с пръст една от следите в леда, едва вдигна очи и кимна утвърдително.

— Сигурен ли си? — попита Боваи, без да откъсва поглед от Танкред.

— Мисля, че го познах още на форта и по пътеката, докато ги следихме.

— Мислиш или си сигурен?

— Сигурен съм, главатарю. Познавам следата му. Вървежа му. Проследих го близо пет мили. — Танкред посочи назад към планинския хребет и пътя, стапящ се във вихрещата се мъгла.

— Движили са се от двете страни на пътя, цураните от едната страна, кралските хора — от другата. Имаше поставени клопки, проявили са хитрост.

— Къде е Кавала? — попита с небрежен тон Боваи. — С теб ли тръгна?

Танкред се поколеба.

— Казвай.

— Ще видиш тялото му, щом подновим гонитбата. Убила го е стрела на еледел.

Боваи успя да долови наранената му гордост. Значи бяха успели да изненадат и унизят дори неговия майстор ловец. Дали имаше и страх в сърцето му?

Погледна напрегнато Танкред, мъчеше се да отгадае мислите му. Един водач на лова не можеше да проявява страх или да позволи да пропълзи във вътрешностите му, защото други много скоро щяха да го усетят и да бъдат обзети от него. Щяха да се поколебаят, щом им се заповяда, а колебанието можеше да им отнеме живота толкова лесно, колкото и вражески меч.

Голун беше застанал зад него, гледаше напрегнато Танкред и чакаше отговора.

— Искаш мъст, нали? Гордостта ти е уязвена, защото са те изненадали и онзи е бил убит. — Избегна да спомене името на падналия моредел.

Танкред кимна.

— Две следи се бяха отделили от пътеката и слязох да ги огледам. Единият беше еледел, другият — тежък, мисля, че беше дирята на тъмнокожия приятел на Хартрафт, наталския горянин. Трябваше да ги надуша; не мога да разбера защо не можах.

— И тогава спътникът ти беше убит.

— Ако онзи, който се целеше в мен, бе стрелял миг по-рано, нямаше да съм тук. Завъртях коня си и го използвах като щит, така успях да се спася.

— Значи са ви изненадали.

Танкред кимна утвърдително, макар и с неохота.

— Мъглата беше гъста, а вятърът в дърветата ни попречи да чуем други звуци.

— Разбирам. И какво друго забеляза?

Танкред гледаше право напред — не посмя да срещне очите на Боваи.

— Преброих следите на шейсет кралски войници. Може би седемдесет пришълци. Трима или четирима са били носени или са им помагали.

— Любопитно. Сигурно се е намесил някой мекосърдечен жрец.
— Боваи се изсмя тихо.

През портата преминаха още от ордата му: този път моредел — спешени и с изпънати лъкове. Гледката на клането зад стената ги стъписа. Неколцина изтичаха от редиците към един или друг от падналите, един извади меч си, за да направи ритуалния траурен удар за смъртта на баща или брат; кръвта едва потече от изкорменото тяло.

Един от десетниците изръмжа да съберат телата и заклинателят запя молитвата, гласът му се извиси злокобно в призив към духовете на падналите: призоваваше ги да се въздигнат на вечната небесна твърд.

— Разбираш, че това трябваше да се очаква — прошепна Боваи и се приближи до Танкред. — Но ме уверяваше, че тези, които оставихме, са достатъчно, за да удържат десет пъти повече от тях. Оставих трийсет и двама от братята ни тук, да пазят този проход, докато вършим набезите. А сега са мъртви. Близките на много от тези, които са с мен, са мъртви. Това вгорчава всичко, което постигнахме за последните два дни. Триумфът от убийствата ни свърши и победите ни няма да бъдат възпети. Ще се запомни само това.

— Нечувано е силите на Кралството да се съюзяват с цурани — отвърна Танкред и погледна уморено Боваи. — Ти каза, че можем да се възползваме от взаимната им вражда, да я използваме като предимство. — Тонът му беше осъдителен.

Боваи забеляза как воините наоколо извърнаха неспокойно очи. Танкред му говореше с правото на брат. Не можеше да го упрекне за това, а и в думите му имаше истина; в този момент обаче това беше опасно. Семето на съмнението беше посято и Боваи трябваше да го спре, преди да е покълнало.

— Нещата се променят. Това е една от причините, поради които дойдохме тук: да наблюдаваме. И да ги избиваме. — Замълча. — И ти трябваше да помислиш за това — продължи Боваи шепнешком. — Ти си Господарят на лова. Това, което е станало тук, е погром. Какво ще кажат сега онези, които останаха, като видят толкова много мъртви? Скоро нашият Господар ще свика на събор съветите — след по-малко

от година, ако всичко върви по план — и ако искаме да изградим велик съюз, не трябва да сме слаби, иначе ще всеем недоверие към него.

Главатарят на моредел замълча, замислен за грандиозния план, който се ковеше в древния град Сар-Саргот. Знаеше, че остават две-три години, преди планът да влезе в действие, но гореше от жажда да започнат по-скоро. Всяка грешка можеше да се окаже пагубна. Погледна Танкред.

— Кланове, които не са се виждали от столетия, скоро ще се съберат в Равнината на Сар-Саргот. До нас стигна вестта, че Лиалан и нейните Снежни леопарди ще дойдат и това, че тя и съпругът ѝ Делекан ще се понесат един-друг без бой помежду им, е важно.

За миг Боваи си спомни мъчителната брачна церемония, когато двама смъртни врагове се съчетаха, за да скрепят мира, нежелан и от двете страни. Делекан и Лиалан с радост щяха да си изтръгнат сърцата, но ето, че бяха съпруг и съпруга. И си призна, че би предпочел Лиалан да беше победила в такъв двубой, защото това щеше да премахне един съперник Младши главатар от Клановия съвет и да го постави по-близо до Мурад, Великия главатар на Клана. Самият Мурад беше недосегаем, след като бе станал Избраник на Господаря, но ако паднеше...

Боваи се върна към настоящето и се обърна към Танкред.

— Чувам, че дори Горат ще доведе своите Ардании от ледените планини в далечния север, за да види дали са верни тези слухове за завръщането на Господаря.

Господарят се бе явил за първи път на един шаман, по време на ясновидски ритуал. Шаманът бил сам на планинския връх, когато той пристъпил от мрака и влязъл в огъня. Носел свещения знак и знаел тайните церемонии, постил и пял заклинанията с шамана три дни и три нощи. Шаманът бе съобщил, че Господарят казал: „Скоро ще се завърна“, а сетне изчезнал сред огън и дим. Вестта се бе разпространила като степен пожар — че шаманът е получил пророческо видение и е възвестил завръщането на най-големия герой на моредел.

Месец по-късно Господарят бе дошъл при Мурад и в тъмна и кървава церемония го бе заклел да му служи. Като оброк Мурад беше отрязал езика си, та нивга да не може да се отрече от клетвата си пред Господаря. Господарят се бе появил пред Съвета на главатарите на

клана на Гарвана, заел беше най-висшето място с Мурад от дясната му страна — и едно чудато същество в тъмен халат, с люспести ръце и очи като пламъци от лявата. А сега се говореше, че в Деня на Средилетието ще има огромен събор и под най-светия договор ще бъде обсъден въпросът за прогонването на човеците от Кралството.

Боваи продължи тихо:

— Такъв събор не е виждан от много поколения и ако се провалим тук, Мурад няма да позволи да седнем в първия кръг на главатарите около огньовете на съвета. Когато дойде войната срещу човеците, ще ни оставят да пазим обоза и да водим таласъмите.

Кимна към отворената порта и колоната горски таласъми. Явно бяха уплашени и неспокойни. Обещаният лесен набег с голяма плячка се беше помрачил. Бяха простовати същества и мислите им бяха изпълнени с едва потискан ужас. Ако бяха в родината си, колоната им щеше да се стопи, щяха да дезертират и да разнесат вестта за това унижение.

— Ако ни остави живи — добави Боваи. — Ако не спрем този страх, който се усилва в нас, няма да има почести за родовете ни, слава за ордата ни, няма да има плячка. Ще сме принудени да събираме трохите от онова, което ще оставят след себе си избраните да стоят с Господаря и Мурад.

— Можем да променим всичко това за един ден — отвърна разгорещено Танкред. — Хартграфт и пришълците са заклещени на север от планинските проходи. Трябва да натиснат към моста при Вакоса, това е единственият път през Широка река по това време на годината. Нашият гарнизон там е добре укрепен и ще ги задържи.

— А, вече знаеш и стратегията им?

Танкред преглътна нервно.

— Това е единствената им надежда. Да превземат моста, да го унищожат, после да свърнат на изток и да ни избягат. Гарнизонът обаче ще удържи и ние ще ги ударим в тил.

— Благодаря ти за този съвет.

Обърна гръб на Танкред и влезе в казармата. Въздухът вътре вонеше от телата им, от потта им, от странната миризма от подправките, които пришълците толкова обичаха да слагат в храната си. В ъгъла лежаха шест тела: петима моредели и един цураин с прерязано гърло. Начинът, по който беше поставено тялото, показваше,

че е убит от своите другари, за да не остане жив. Боваи не изпита голямо задоволство от това. Някои моредели обичаха да се забавляват с изтезания на човеци до смърт, но той не — предпочиташе бързото, изкусно убийство в битка. Освен това трябваше да бързат и той също щеше да пререже гърлото на войника почти толкова точно.

Отиде до огнището, смъкна ръкавиците си и протегна ръце да ги стопли. Дилемата беше интересна, а при всяка такава дилема можеше да възникне възможност. „Как най-добре да превърнем своето поражение в предимство?“ Страхът беше хвърлил враговете в прегръдките им — тази мисъл го накара да се усмихне. „Боят се от мен повече, отколкото един от друг, и това е добре“.

Беше започнало като най-обикновен набег, тренировка за това, което предстоеше, да могат братята да опитат кръв и да донесат повече плячка. След идването на пришълците цурані всичко по границата се беше променило, постоянният натиск на човеци, джуджета и еледел беше отслабнал, вниманието им беше насочено към това да удържат нашествениците. Ако изобщо имаше подходящ момент да си върнат всичко изгубено, то това беше сега. Господарят му го беше изпратил, за да потвърди точно това, и той разбираше, че сега е моментът да нанесат удара.

Но докато оглеждаше казарменото помещение, го жегна съмнение. Възможно ли беше цураните и кралските сили да постигнат траен мир и да се обърнат срещу тях? Едва ли, макар че кой можеше да повярва преди два дни, че трийсет и двама братя от клана ще попаднат в засада, че един цурански воин ще може да обезглави двама от най-добрите му, след това да се съюзи с кралските воители и да тръгне на север? Само гениален ум можеше да предвиди подобен обрат. Боваи имаше високо мнение за себе си и за уменията си, но далеч не се смяташе за гений.

Взе ръжена и разбърка разсеяно въглените, за да се разгорят. Зърна образ в горещата жар и разгорелите се пламъци, вдъхновение, което трябваше да го обладае и да му подсказва какво да прави по-нататък. След миг спря да разбърква жарта. Видението в пламъците беше дар на шаман, а той не мълвеше святи слова.

Да извлече победа от хаоса — това беше предизвикателството за него. Всички подобни предизвикателства, колкото и мрачни да бяха, можеха да се превърнат в предимство, ако ги посрещнеш с вдигната

глава и ги надвиеш. Цураните и кралските воини — заедно. В това определено имаше нещо забавно и ако не трябваше да бърза да ги унищожи, щеше да му е почти любопитно да ги проследи, да ги наблюдава и да чака мига, в който този съюз ще се провали.

Достатъчно добре познаваше Хартрафт, за да знае, че този съюз ще е кратковременен. Дори отвъд пограничните блата бяха стигнали приказките за падането на твърдината на Хартрафт, за лудостта, която го бе обзела, и за клетвата му да отмъсти на цураните. Мъстта, която нанасяха на цураните Мародерите на Хартрафт, щеше да е в изгода за един младши главатар на клана на Гарваните. Макар и с неохота, Боваи се възхищаваше на Хартрафт — беше достоен противник, както и неговият дядо. Хартрафт Едноокия, свирепия му противник. Бяха се срещнали в битка преди близо петдесет години. На Боваи му беше останал белег на лявата ръка, от удар, който за малко не я отсече. Прозвището Едноокия беше ответният дар. Внукът на Едноокия имаше същата гореща кръв, тъй че убийството му щеше да е голяма чест и достойно възмездие за поразите, които бе нанесъл на ордата му.

Голун отвън изрева заповед. Трябваше да оставят малка група, която да отнесе мъртвите в някоя от мините и да скрие останките.

Щом Хартрафт беше на север от планините, трябваше да умре. Честта го налагаше и Господарят нямаше да приеме нищо друго. Този лов трябваше да свърши добре. Смъртта на Хартрафт завинаги щеше да уталожить страха, който вдъхваше името му не само сред горските таласъми, но дори сред моредел.

Голун влезе.

— Готови сме, господарю.

Боваи кимна, но слугата му остана на място. Той се обърна и изгледа верния си спътник.

— Какво има?

Голун се наведе към него и заговори доверително:

— Танкред няма да ти го каже, но е сигурно, че горянинът с Хартрафт е Грегъри от Натал.

Боваи се вкочани. Само същество от неговата раса щеше да забележи промяната в стойката му и да разбере какво означава тя.

— Грегъри!

Ако Грегъри от Натал беше с Харттрафт, значи и Тинува щеше да е с него. Едва успя да сдържи гнева си.

От всички смъртни на този свят Тинува бе първият в списъка на враговете, които трябваше да умрат от собствените му ръце. Самото му съществуване беше оскърбление за Боваи, петно върху честта на рода и на клана му. Може би най-сетне щеше да се появи възможността да го срещне и да реши кръвната вражда, която гореше душата му от столетия.

Ако Танкред наистина се бе натъкнал на Тинува, то той наистина нямаше да изрече това име. Никой член на клана на Гарвана нямаше да дръзне да го изрече пред Боваи — освен Голун.

Боваи знаеше кой е убил Кавала. Враждата между Тинува и Кавала беше стара, отпреди цял век, и тази сутрин бе намерила решението си. „Но моята вражда е по-отдавнашна, по-дълбока. И аз ще се разплатя лично“.

Три пъти се беше натъквал на Тинува, когато кланът на Гарвана бе прекосявал обраслите с мъх тресавища на Ябон и бе нанасял ударите си на запад, по границата на Елвандар. Три пъти двамата с Тинува се бяха дебнали през река, долина или от двата бряга на стръмна клисура. Последния път, когато се озоваха един срещу друг, и двамата опразниха колчаните си през клисурата, с всеки изстрел — все по-близо до смъртта, ала останаха без стрели и само с леки рани. Поднасянето на главата на Харттрафт на Мурад щеше да му донесе слава. Но убийството на Тинува бе въпрос на лична чест и нямаше нищо общо със славата. Тинува трябваше да умре, за да се заличи и забрави най-сетне черното петно върху името на рода му.

Най-сетне Боваи се отърси от мислите си и рече на Голун:

— Това не променя нищо. Ако Тинува е с тях, ще си дойде по реда. Засега действаме според плана и ги смъкваме на колене, преди да успеят да избягат. Върви.

Голун излезе, а Боваи остана още малко, вторачен в пламъците. После стана. Времето за фантазии за мъст беше изтекло. Сега бе време за действие. Хвърли ръжена и излезе навън.

Бяха изнесли мъртвите до постройката и ги бяха покрили с одеяла, за да не ги видят влизащите през портата таласъми и ренегати. Голун вече подкарваше колоната напред, с половин дузина конници в челото, а братята му стояха отстрани.

Погледите на всички се приковаха в него — смълчан и загледан в отминаващата колона, плътно загърнат в черното си наметало. Последните таласъми минаха през портата и се изгубиха в снежната мъгла. Щяха да усилят гонитбата: братята му трябваше да отдадат сетна почит, преди да тръгнат отново.

Моределите се събраха в плътен кръг около него, със сведени глави, и подхванаха скръбния напев — песента за мъртвите, с която зовяха духовете на Древните да слязат от небесата, да съберат душите на убитите и да ги върнат в Безсмъртните земи на небето, при техните Майки и Отци. Гласовете бяха тихи, глъхнеха сред дърветата, приглушени от воя на снежната буря.

Певците сведоха глави. Един воин, избран от ордата, придърпа качулката на наметалото над лицето си, за да не може никой да чуе изшепнатите имена на загиналите, светите имена, които никой нямаше да изрече на глас: тихо изречените му слова бяха заглушени от риданията на другите. Той им пожела сбогом в пътя им и оттук насетне никой повече нямаше да повтори имената им, за да не ги върне от пътя и да ги осъди да бродят като безутешни духове по света.

Песента и риданията секнаха, чуваше се само воят на вятъра и прашенето на замръзналите дървета, огъвани от напора му. Боваи вдигна ръка.

— Дойдохме, за да сразим врага. И до този миг ловът ни беше добър.

Закимаха.

— До този миг се радвахме, смеехме се и гонехме враг, който бягаше пред нас, както заекът бяга пред лисица.

— До този миг — отзоваха се неколцина от братята му според ритуала за „савата“ — лова на кръвната мъст.

— До този миг сърцата ни се изпълваха с радост — радостта от лова, от това, че избиваме враговете, че бягат пред нас.

— До този миг! — отвърнаха вече повече гласове.

Той замълча и ги огледа бавно един по един.

— Онези, които стъпват в смъртния свят за жалък миг, които не познават допира с вечността, които отнеха земите ни, сега отнеха и братята ни, за да ги пратят в тъмните земи, откъдето никой не се завръща. Отиват си братята ни, а душите им ридаят за нас.

Думите му ги поразиха в сърцата — в писъка на виелицата през прохода имаше нещо влудяващо и мнозина от братята се заозъртаха неспокойно.

— Кой причини това безчинство на братята ни? — възрида оплаквачът на мъртвите.

Боваи посочи нагоре по пътя. Таласъмите и ренегатите вече бяха изчезнали в снежния вихър.

— Цураните и бойците на Хартрафт.

Всички се смълчаха. Знаеха това име много добре.

— Тинува, както винаги.

— Тинува. — Прошепнаха го с наведени глави. Неколцина от воините се спогледаха, по-храбрите гледаха Боваи. Беше споменал името на омразния елф, нарушил беше неизречената, но властна забрана в клана на Гарвана.

— Хартрафт и Тинува ги искам за себе си — кръвен данък има между нас. Другите ви ги давам, братя. Нека вземем главите им! Нека пратим духовете им в тъмния свят! Нека получим своята мъст и си върнем честта! Закълнете се в това с мен.

— Заклеваме се.

Казаха го тихо, ала всеки не от тяхната раса щеше да изтръпне от ужас, ако можеше да чуе клетвата — сякаш се бе пробудила първична сила от най-древни времена.

Боваи даде знак да доведат коня му, ловко се метна на седлото, колкото и да мразеше ездата, и подкара напред. Щеше да догони Господаря на лова и конния авангард с него. Сам щеше да поведе атаката срещу Хартрафт и съюзниците му цурани.

Пращането на леда под железните подкови проехтя като съдбовен зов.

ГЛАВА 7

РЕКА

Реката беше придошла.

Тинува, с Денис и Асаяга зад него, се измъкна предпазливо от прикритието на леса, присви се ниско и се смъкна на разкаляния бряг. Скоро се скри в гъстия сух ракитак, стегнат в лъскавата ледена кора.

Изпълзя през високите кафяви тръстики и се добра до пътеката, минаваща успоредно на реката. Помнеше, че преди векове можеше открито да крачи по тази пътека, да се скита в топлите летни вечери или да дебне дивеча в есените, сред дърветата, лумнали в дъга от цветове.

Ала това беше преди векове. Повечето елфи, с които бе споделял онези мигове, бяха заминали на Островите на блажените, загинали в жестоката свада с моредел. Не обичаше да мисли за смъртта, но изведнъж се почувства стар и се замисли дали това не е някаква поличба. Предупреждение.

Помисли си и за Кавала. Най-сетне старият дълг беше платен. Макар да знаеше, че чуждата смърт не му носи радост, беше изпитал миг на върховна радост, когато видя Кавала да излиза от снежния вихър, без да съзнава колко близо е смъртта.

Не му беше времето да се занимава с това, нито да се остави такива мисли да го отвлечат от дебнещите го опасности. Вдигна глава, готов да реагира на всеки звук и миризма, и погледна към отсрещния бряг. Водата беше придошла от валежите и тръстиките се поклащаха от ледения прилив.

Един елен, застанал на отсрещния бряг, вдигна муцуната си и подуши във въздуха. Обърна очи към Тинува, наведе се и продължи да пие. Няколко кошути излязоха от дърветата и също наведоха глави да пият.

Добре. Нищо не го дебнеше от другата страна.

Денис пропълзя няколкото стъпки до него и също излезе на пътеката. Беше някогашен широк път, но вече обрасъл с храсти и

дървета, и изоставен. Ледената кора по него беше дебела, без никакви следи, освен от копитата на елените, слезли до реката за сутрешния водопой.

— Лятно време можеш да прегaziш тук, без и коленете да си намокриш — каза Тинува, загледан в понесените от течението ледени блокове.

— Искате да кажете, че ще я прехвърляме тук? — попита Асаяга и Тинува долови тревогата в гласа му.

— Или тук, или трябва с бой да минем по моста — отвърна Денис и посочи надолу по течението.

— Още не сме гледали там. Изведохте ни от пътя, карахте ни да бягаме цяла миля в студения поток и накрая излязохме тук.

— Моста ще го пазят — обясни търпеливо Тинува. — Едно време там имаше цяло село на моредел. Рибата и дивечът в този район са в изобилие. Някога го владееше кланът на Гарвана. Винаги са се пазели от врагове, от юг и от север. Вдигнаха стени от двете страни на моста, със стражеви постройки. Онези, дето ни гонят, са от клана на Гарвана. Длъжни сме да допуснем, че моредел са се върнали при моста и го пазят с голяма сила.

— Тогава нападаме и ги изтласкваме — заяви Асаяга. — Снощи го направихме.

— Снощи беше вечер, в мъгла, изненадата беше на наша страна — изръмжа Денис и посочи облаците над хребетите. С излизането от прохода бяха слезли под виелицата и снежната мъгла вече не ги скриваше. — И няма гаранция, че някой не се е измъкнал от прохода. Може да са предупредени. А и теренът около моста е открит за стрелба. — Помълча за миг и добави: — Ако Тинува е прав, няма да ни чака малък отряд, а цял боен стан. Знам колко сте безстрашни цураните, но и ти не можеш да хвърлиш в атака шейсет воители срещу триста.

— Тогава продължаваме по пътеката нагоре — опъна се Асаяга.

— Защо не искаш да пребродим тук?

Цуранинът настръхна.

— Защото ще замръзнем в тази вода. Вие може да сте студенокръвни, но моите хора не са. Това ще ги убие.

— Тогава си стойте тук — сопна му се Денис. — Вървете по пътеката, щом искаш. След половин ден ще свърши при водопадите.

Скачайте в тях, ако щете, все ми е тая. Моите се прехвърлят тук.

— Избягахме им, но само за малко — подхвърли Тинува. — Скоро ще ни настигнат. Останем ли тук, сме заклещени. Но ако се прехвърлим тук, ще трябва да се върнат поне десет мили назад, за да минат по моста. Дотогава ще сме се махнали.

— Лудост — въздъхна Асаяга.

Денис се ухили.

— Страх ли те е, цуранино?

Асаяга се обърна рязко и десницата му падна на дръжката на меч. Денис замълча, но си личеше едва сдържаното му желание също да посегне към оръжието си.

— Асаяга — намеси се елфът. — Нима ще позволиш да се каже, че кралските бойци са дръзнали да направят нещо, което цураните не могат? Знам, че сте по-корави.

Асаяга го изгледа, явно разколебан дали и съгледвачът елф не му се присмива.

— Казвам го с цялото си уважение към храбростта ви — продължи Тинува. — Преброждането ще е трудно, но не е невъзможно. Ще прехвърлим въже, за което да се държим. Всички се събличат голи, връзват дрехите и оръжията и ги носят на пръти над водата. Първите, които се прехвърлят, напалват огън, за да се стоплят другите. Двамата с Денис минаваме първи, да пренесем въжето.

Асаяга мълчеше.

— Това е единственият начин — каза кротко Денис, изведнъж загубил желание да дразни противника си, и повтори бавно: — Единственият начин.

Асаяга кимна с неохота.

— Добре. Ще кажа на хората си.

Стана и тръгна назад, където чакаха двата отряда.

— Цуранино? — викна след него Денис и той се обърна.

— Чакай да видим. Не можете да плувате, това ли е?

Асаяга изръмжа ядосано и продължи, а Денис се усмихна.

— Може да ги издавим всички.

После смъкна наметалото си, ботушите, панталоните и туниката.

— Ще ни трябват и на другия бряг — отвърна Тинува. — Шейсет меча повече може да ни спасят живота през следващите дни.

Все още трябва да изпреварим моредел и да заобиколим един проход. Съмнявам се, че ще можем да го направим без бой.

— А след това?

— След това ще му мислим.

Тинува също се съблече, извади късия си меч, отсече един прав клон и окачи вързоп на него.

Сержант Вари слезе при тях на брега. Изглеждаше малко нелепо гол и вече трепереше от студ. Носеше дебела намотка въже, навързано от петдесетте стъпки, които бяха зачислени на всеки пети войник от отряда на Денис.

— Надявам се да стигне. Единия край го вързах ей за онова дърво. — Подаде другия край на Денис и той го върза на кръста си.

Тинува го изгледа за миг. Рядко го беше виждал гол и за кой ли — път се удиви колко рани може да понесе човек в толкова краткия си живот. Грозна бяла черта пресичаше гърдите му, а малко под лявата ключица плътта се беше стегнала на розова буца от стрелата, която го бе улучила при една засада миналото лято. Ръцете му бяха нашарени от белези, а мускулът на левия му прасец беше усукан след удара, който за малко не му бе отсякъл крака преди три лета.

Денис нагази във водата, вдигнал високо пръта с вързоп, и Тинува чу резкия му дъх. Последва го, затаил всякакви мисли, и замърмори наум заклинанието „ислуна“, за да отдели сетивата от ума.

Въпреки това усети как се стегна и сърцето му заби рязко, щом леденият студ го обгърна. След няколко секунди вече беше до кръста във водата. Застъпва на една страна, за да надвие бързото течение, и заизбутва ледените блокове. Подпря се на дългия прът и вдиша дълбоко, след като едва не пропадна в някаква дупка. Продължи. Водата вече му стигаше до гърдите. Денис газеше до него, ругаеше и кълнеше наред и времето, и боговете, който го пращат, и цураните и моределите също.

Стигнаха до средата и Тинува усети как реката изсмуква силите му като зъл дух, вкопчил нокти в душата му. Залитна и за малко да падне, но Денис го сграбчи за рамото, издърпа го и процеди с тракащи зъби:

— Давай!

Реката най-сетне стана по-плитка, стигнаха до тръстиките и залитайки излязоха на брега. Денис отвърза въжето от кръста си,

дръпна го здраво и го върза около дънера на едно дърво. Тинува погледна назад, видя десетината голи мъже, застанали до реката, и въпреки студа се разсмя.

Денис, още гол, хвърли вързоп на земята, развърза го и извади кремъка, огнивото и праханта. Елфът накърши няколко наръча тръстика и ги струпа накуп. После затърси клони. Денис бързо раздуха хванатата искра, а Тинува започна да трупа съчки над малките пламъчета. Огънят се разгоря и най-сетне двамата се облякоха.

Тинува погледна към реката. Първите мъже, все от отряда на Денис, вече излизаха, разтреперани и ругаещи. Водеше ги сержант Бари.

— Грегъри дойде — изломоти Бари, целият посинял. — По следите ни са.

— Проклятие — изруга Денис. — Колко време имаме?

— Час най-много. По-скоро — половин час.

— Какво им става на проклетите цурани? — сопна се Денис.

Бари отвърна с тракащи зъби:

— Спорят нещо. Она мижавия, помощник-командирът им, явно е против прехвърлянето. Мисля, че ги е страх кучите синове, и не искат да си го признаят.

— Ами да си стоят там тогава.

— Ако повечето от нашите минат първи, може да имаме проблем — подхвърли Тинува.

— В смисъл?

— Ако прехвърлим всички, първо може да се уплашат, че ще ги ударим, докато са във водата. А ако там останат много малко, може те да ги ударят.

— По дяволите — въздъхна Денис, пресегна се и издърпа един боец на брега.

— Кажи им да засият огъня — подхвърли Тинува. — Димът не е страшен, по-важното сега е да се стоплят. Нали видя елена и стадото му — някой добър ловец може да удари някоя кошута. Ще ни трябва топла храна.

— Ти къде отиваш?

— Връщам се.

— Какво?

— Мисля, че ще ми се доверят.

— За какво, по дяволите? Нищо против нямам, ако се отървем тука от тях.

— Може да избият последните ни хора, а и Грегъри е с тях.

— Пълна глупост е да минеш пак — измърмори Денис, загледан в ледената вода.

Тинува не отвърна, смъкна наметалото си — само с него се беше наметнал — и отново нагази в придошлата река, увиснал за въжето. Издърпваше се с ръце и подминаваше войниците, хванали се за въжето от долната страна на течението. Най-сетне се добра до другия бряг. Едва можеше да върви, краката му бяха съвсем изтръпнали.

— Защо се върна, в името на всички богове? — изруга Грегъри.

— Трябваше. Какво става тука? — Дъхът му излезе на облак пара.

Грегъри смъкна наметалото си и го наметна.

— Зад нас има конници. Хора.

— А моределите?

— Още не. Сигурно още се оправят горе при прохода... Нещо се мъти тук с тия цурани — прошепна Грегъри. — Нямаме време за това.

Тинува кимна, благодарен за топлото наметало. Приблужи се до струпаните цурани и усети напрежението им. Някои се бяха съблекли, но други явно се колебаеха.

— Какво става? — попита елфът Асаяга.

Цуранският командир наведе глава, сякаш засрамен.

— Не можете да плувате, това ли е?

Асаяга кимна.

— На нашия свят тия, дето живеят край морето, се научават. Другите... Имам власт да им заповядам, но много от тях мислят, че е самоубийство, и държат на правото си да се обърнат и да се бият.

— Знаеш, че между нас ще има бой, ако това продължи. — Тинува кимна към трийсетината бойци на Денис, които още не бяха минали през реката. Те гледаха недоверчиво цураните и си шепнеха.

— Можем да решим споровете си още сега. — Асаяга вдигна рамене.

— Грегъри несъмнено ти е казал, че ренегатите идват.

— Нима?

— Защо да ви лъжа? По-скоро щях да ти кажа, че никой не идва, и да ви оставим тук — отвърна Грегъри.

— Тогава защо ми казваш истината?

— Защото за да оцелеем, и ние, и вие, трябва да продължим заедно. Засега — отвърна елфът. Погледна го в очите и добави кротко: — Знаеш, че е така.

Асаяга изсумтя, но кимна. Тинува продължи:

— Засега повече войници на Хартрафт няма да преминават. Прати напред половината си хора. Другите могат да се редуват: част ваши, част на Хартрафт — така силите ни ще са равни на двата бряга. Но нямаме време за губене.

Асаяга, с ръце на кръста, го погледна в очите.

— Не бях виждал толкова отблизо някой от твоята раса. Вярно ли е, че сте безсмъртни?

Грегъри отвори уста да възрази за неуместното отклонение, но Тинува долови, че зад въпроса има нещо важно, махна леко с ръка и старият му приятел замълча.

— Всички сме безсмъртни. Духовете ни не загиват, все едно колко живеем в плът на този свят. Моят живот просто е по-дълъг от вашия. И вие, и ние продължаваме да живеем в отвъдното. Макар че нашето е по-различно от вашето. Но в този свят мога да умра, също като теб, и повярвай ми, ако не се задействате веднага, до час и двамата със сигурност ще умрем.

— Но се върна. Защо?

Как да го обясни? Можеше да изтъкне верността си към приятеля си. Беше си истина, но имаше и нещо повече. Цялата тази война беше безумие: цураинът пред него сигурно бе убил и негови близки. И все пак му беше интересно да види как ще свърши тази история. А и имаше чувството, че не ѝ е дадено да свърши тук, с тази глупава свада.

— Защото искам да живея. А най-добрата възможност засега е да сме заедно. Повярвай ми. Моределите ги познавам така, както никога няма да ги опознаеш. Няма да се откажат от гонитбата, защото в техните очи сме им нанесли кръвна обида. Честта им ги задължава да ни изловят и избият, на каквато и да било цена. Ще ти разкажа още, цураино. Но не сега. Заповядай на хората си да тръгват.

Асаяга се поколеба за миг, но кимна. Разбираше от чест, все едно чия. Обърна се и каза нещо на своя език — Тинува долови, че е сърдита ругатня. После смъкна куртката и гамашите си и зарева

заповеди. Цураните се поколебаха, после един от по-старите поклати глава, засмя се, също започна да се съблича и викна на приятелите си:

— Моят се е свил от студа. Вие защо си ги криете?

След няколко минути Асаяга поведе колоната в реката.

— Иди с тях — каза Грегъри. — Аз ще поема тила.

Тинува кимна, смъкна наметалото и закрачи след Асаяга, без да обръща внимание на любопитните погледи. Щом командирът на цураните нагази във водата, останалите го последваха, макар да сипеха ругатни и проклетия. По средата на течението мъжът пред Тинува изтърва въжето и изпусна пръта. Той го сграбчи и го издърпа — но цуранинът беше изтървал вързопата си.

Отзад се разнесоха викове и Тинува видя как други двама се изтърваха; главата на единия се показва над повърхността и той започна да пляска непохватно с ръце и заплува, но вторият беше отнесен.

Бари едва го извлече на брега. На земята до буйния огън бяха проснали одеяло и той се свлече разтреперан на него и се уви. Вдиша дълбоко, стегна се и стана.

Край огъня вече се трупаха голи мъже, разтреперани и с тракащи зъби. Хората на Денис напалиха втори огън. Откъм гората закънтяха брадви, скоро замириса на печено месо — някой беше улучил дивеч. Трима души режеха месото и го нанизваха на шишове.

Тинува се облече. Асаяга стоеше до водата, още гол, издърпваше един по един хората си и те залитаха на брега и се тътреха към огньовете да се поизсушат.

Брат Корвин нагази във водата. От свян не си беше смъкнал расото, но го беше стегнал около кръста си. Въпреки шкембето си имаше достатъчно сила да крепи двамата ранени, вярно, с помощта на младия Ричард.

Грегъри все още беше на отсрещния бряг, напълно облечен и с опънат лък. От дърветата излетя врана, изграчи и Тинува видя как приятелят му се напрегна.

— Дойдоха — изсъска елфът.

Денис моментално се озова до него и му хвърли лъка, а Тинува го огъна и изпъна тетивата, която беше прибрал грижливо в намасления парцал, преди да мине през реката.

Последните хора вече бяха по средата на течението. Грегъри отсреща сръза въжето, затича към водата и се гмурна, без да изпуска

лъка. Изплува на повърхността и затича тромаво в дълбоката до гърдите вода.

Тинува зърна отразен лъч и скоро на другия бряг се появи конник с лъскав щит, окачен на лявото рамо. Тинува стреля без колебание. Дори да не улучеше, щеше да го задържи още няколко секунди по-далече от брега и да спечели време за онези, които все още бяха в ледената вода.

От дърветата излезе втори, с опънат лък, и се прицели към Грегъри.

Тинува отново вдигна лъка си. Поколеба се за миг, усетил лъха на вятъра по бузата си, прецени разстоянието и колко ще се отклони стрелата и най-сетне пусна. Конникът стреля пръв, Грегъри се гмурна под водата и стрелата падна там, където беше допреди миг. Стрелата на Тинува улучи коня и той се изправи на задните си крака и изцвили от болка.

Излязоха още ездачи и се пръснаха покрай брега. Грегъри беше вече в средата на реката, зад брат Корвин, буташе го напред. Стрелите свистяха над главите им. Стрела от арбалет удари единия ранен в гърба и той рухна във водата. Ричард се опита да го измъкне, но Грегъри го дръпна под водата — втора метална стрела изсвистя над тях.

Най-добрите стрелци на Денис заеха позиции по брега и стрелите излетяха.

След като въжето на другия бряг беше отрязано, течението повлече последните надолу. Един от цураните го изтърва и леденият въртоп го понесе. Асаяга скочи във водата и загази надолу, Денис изруга и затича след него.

Двамата стигнаха до Корвин, Ричард, Грегъри и неколцината други. Още един падна, улучен от арбалета. Денис стъпи в някаква дупка и затъна. Тинува, който тъкмо се целеше в един от водачите на воините на другия бряг, отпусна лъка, готов отново да скочи във водата.

Най-сетне Денис изплува — Асаяга му помагаше и двамата нагазиха в плиткото. Задъхан и сипейки ругатни, Грегъри, останал без лъка си, дърпаше след себе си жреца и Ричард.

Асаяга избута Денис на брега, а цураните притичаха и се струпяха около водача си. Денис изруга уморено и изпълзя по заледения склон.

— Благороден жест — подхвърли елфът.
Денис вдигна ръка да го накара да млъкне.
— Стига.

После, разтреперан и посинял, се изправи и тръгна към огъня.

На другия бряг вече имаше десетина конници. Стреляха, но вятърът бе силен и стрелите се отклоняваха, без да улучат целта. И от двата бряга се сипеха подигравки и ругатни; противниците се гледаха с гняв, без да могат да се сбият. Лумнаха още огньовете и мъжете се струпяха около тях, подскачаха, за да се сгреят, обличаха се и нагъваха полуопеченото месо.

Грегъри — от дрехите му се вдигаха облаци пара — се приближи до приятеля си.

— Тоя лък си го имах от двайсет години!

— Да, но спаси жреца.

— Знам. Дано замяната се окаже добра.

Тинува го изгледа озадачено.

— Е, човек е все пак, не е лък.

— И дотук доказва цената си.

— Знам. — Грегъри кимна към отсрещния бряг. — Ще им трябва час да стигнат главната колона. Два часа, по-скоро три, да стигнат до моста и още два дотук. Оставяме десетина стрелци да държат тук, в случай че са толкова луди, че да се опитат да преминат реката. Мисля, че тая сган тука може да тръгне до час.

— Вземи се изсуши. Вятърът спира и ще стане още по-студено. Грегъри, целият посинял, кимна и тръгна към огъня.

Един от ездачите отсреща обърна коня си и се скри сред дърветата. Другите се отдръпнаха до гората и запалиха огън.

Тинува взе един шиш с поопърлено месо, отиде при цуранския главатар и му го подаде. Той го прие без думи.

— Защо го направи това? — попита Тинува.

— Взех го за друг. За един от моите.

Тинува се засмя.

— Трудно е да сбъркаш Харттрафт с някой от твоите.

— Грешка беше, казвам ти.

— Грешка, че го спаси, или грешка, че си знаел кого спасяваш?

Асаяга задъвка една недопечена мръвка.

— Той ме мрази.

— Ти мразиш ли го?

— Моят дълг е да го убия. И да, той наистина беше трън в петата ни години наред. Убийството му ще донесе чест на клана ми.

— Би ли го оставил да се удави?

Асаяга се поколеба.

— Би ли?

— Не.

— Защо?

— Когато го убия, искам да е в доблестна битка. Ако го оставя да се удави, това няма да донесе чест на никого. А и ще е загуба. Той е прав. Трябва ни всеки меч, ако искаме да оцелеем.

— Чуй какво ще ти кажа, Асаяга. Денис е великолепен воин, един от най-добрите от расата ви, които съм познавал; Той също има чест, макар може би не така, както я определяте вие. Мисля, че щеше да направи същото за тебе. Всъщност сега това ще го гложди, защото ти дължи кръвен дълг. — Засмя се тихо. — Ти го постави пред парадокс. За да те убие, първо трябва да изплати кръвния си дълг, като ти спаси живота.

— Нищо смешно няма в това.

Грегъри се приближи до двамата.

— Кое не е смешно?

— Денис дължи на Асаяга живота си, но иска да го убие.

Грегъри кимна и обясни:

— Елфите гледат на света малко по-различно от нас.

— Да, тук има нещо много мрачно — каза елфът. — И все пак виждам и хумор в него. Вашите човешки богове обичат да ви поставят пред такива гатанки и предизвикателства, така поне ми се струва обикновено. Дълго съм живял с хора като Грегъри, дори съм посещавал човешки град, ала понякога се чудя на сложното ви мислене. Често като че ли предпочитате трудното решение, когато има по-прости. Това непрекъснато удивлява расата ни. — Хвърли поглед към Денис, който седеше до другия огън. — Интересно ще е да се види как ще решите двамата тази дилема.

Асаяга изсумтя, явно не разбрал шегата.

Денис дойде при тях: и той ръфаше полуопечена мравка. Подхвърли един шиш — на Тинува, но на Асаяга не предложи.

— Отдъхваме за час, да се изсушим, да се стоплим и да се нахраним. Тинува, ще заделя няколко души да останат с тебе тук. Вярвам, че и цуранинът ще остави няколко от неговите. Това ще ги разколебае, ако се опитат да минат.

— Няма да приема заповеди от теб, Хартрафт.

— Е, добре. Наречи го поредното ми проклето предложение, цуранино.

— И после какво?

Денис се усмихна и посочи хребетите на север.

— Тръгваме натам, оставяме ги тия кучи синове зад себе си и решаваме спора си.

И се отдалечи, без да дочака отговор.

— Омерзителен човек! — изсумтя Асаяга и елфът си помисли, че сигурно е очаквал да се разиграе нещо като ритуал, формално признание за кръвен дълг. Но пък беше усетил, че на Хартрафт му е неловко от случката и иска да я забрави.

— Войната го прави това — тихо каза Тинува.

— Какво прави?

— Носи ни омерзение.

Загледа се към отсрещния бряг. След малко Асаяга тръгна да нагледа хората си. Щом останаха сами, Грегъри попита:

— Какво има?

Тинува разбра въпроса. Грегъри познаваше народа му достатъчно добре и знаеше, че рано или късно елфът ще му каже кое го бе притеснило след засадата.

— От онези, които убихме при засадата с цураните, единият беше Кавала.

— Но това значи, че...

— Да. Боваи е близо.

— Поредните предизвикателства на боговете? — Грегъри поклати глава. Можеше да крие чувствата си почти като елф, но за Тинува тревогата му бе очевидна.

— Едва ли. Жестока съдба може би.

— Какво ще правиш?

— Ще служа. Ще направя каквото мога, за да помогна на Денис, на вас и на цураните да се спасите. Но ако се появи възможност да сложа край на този... кръвен дълг, ще я използвам.

Грегъри кимна. Знаеше повече от всеки човек истината за отношенията между едедел и моредел, особено за враждата между Тинува и Боваи, но нямаше да говори за нея пред никого без съгласието му.

— По-добре Денис да не го научи, преди да е станало невъзможно да се крие повече. Ако разбере, че ни преследва Боваи, като нищо може да се задържи нарочно, за да се бие.

Тинува се подсмихна.

— Денис трябва да се разплати с Боваи, но не е чак толкова неразумен.

— Дано да си прав. Но лъкът ми наистина ще ми липсва.

Тинува погледна уморените мъже край огньовете и подхвърли:

— Скоро ще има предостатъчно оръжия.

Нямаше нужда от обяснения — Грегъри знаеше, че след няколко дни много от тези мъже щяха да са мъртви. Кимна и се отдалечи, като остави елфа сам с мислите му.

Тинува се взря над реката към човеците на другия бряг. Колко ли още трябваше да чака, докато се разпрати с Боваи?

Унесен в мислите си, така и не чу заповедта да станат и да се приготвят за тръгване. Но щом усети раздвижването из бивака, хвърли един последен поглед през реката и се присъедини към другите.

ГЛАВА 8

РЕШЕНИЯ

Сумракът се сгъстяваше.

Денис Хартрафт вдигна отчаяно ръце и викна ядосано:

— Всички сте се побъркали! Да спираме сега е лудост! — Посочи прохода между ридовете, все още на десет мили от тях. — Прехвърлим ли Зъбите на света, сме се измъкнали. Тогава можем да починем.

— Един от всеки десет няма да може да стигне дотам — намеси се брат Корвин. — Подозирам, че нито цуранинът, нито ти искате да признаете пред другия, че се налага да спрем. Тази гонитба продължава вече три дни. Едва ли е останал човек, който да може да се бие, да не говорим за бягане и миля повече.

— Отче, не знаех, че и ти си в тоя военен съвет — отвърна рязко Денис. — Да чуем думата на тези, които се бият поне.

— Може да не съм, но държа да ме изслушате — сопна се монахът. — Дай малко отдых на тези хора.

С ръце на кръста, Денис се върна в кръга. Погледна стоящия наблизо Асаяга — той превеждаше шепнешком разговора на воините си.

— Цураните ей там нямат военни съвети. Командирът им казва „тръгни“ и те тръгват. Бас държа, че са готови да прехвърлят планината и да избягат. Вие свикахте военен съвет и съм длъжен да го приема, но ви казвам: спирането за почивка е лудост.

Асаяга, както превеждаше, го погледна в очите, но не каза нищо.

— Да не ми казвате, че тия... — думите „кучи синове“ за малко да се изплъзнат от устата му, но ги премълча — че врагове на Кралството могат да направят нещо, което ние не можем?

Денис подхвана тихо:

— Зная, че обичаят ни е да се иска военен съвет. — Гласът му постепенно се усилваше. — Най-низшият от отряда ми може да поиска съвет, ако има сериозно съмнение в правилността на заповедите ми. —

И накрая извика: — Но това не се прави във време на криза или посред битка!

— Не виждам нито битка, нито криза — отвърна кротко Корвин. — Надбягахме преследвачите си. Вече се стъмва. Вижда се ясно на двайсет мили оттук и не виждаме нищо зад себе си. — Посочи надолу към равнината и ниските хълмове, които мъжете със сетни сили бяха прекосили през деня. От високата им позиция в подножието на планината всеки с достатъчно остро зрение можеше да види чак до реката, която бяха прехвърлили заранта. Нищо не се движеше из степта, освен сърни — и далечна глутница вълци.

— Все пак могат да ни обкръжат по онези хълмове. — Денис посочи стръмните гористи склонове на изток и запад: бяха се приближавали към тях целия следобед.

— Някой трябваше да остане назад, за да разберем къде точно са преследвачите ни. Цял следобед не видяхме никого зад нас.

— Значи и от разузнаване разбираш? Сигурно и от военна тактика?

— Не. Просто съм живял достатъчно дълго и освен това мога да мисля логично. А логиката диктува да си починем. Теренът напред ми се струва добър: има достатъчно дърва за огрев и заслони, а и следи от дивеч има. Да си починем тази нощ, а утре можем да продължим. Ако сега опиташ нощен поход, до утре и двайсет души няма да ти останат.

Денис обърна гръб на отеца и погледът му бавно обходи войнишките редици. После, за много кратък миг, в ума му проблесна един образ. Озърна се към жреца и видението изчезна.

Корвин вдигна учудено вежди.

— Какво има?

— Нищо.

Забеляза колко капнали са хората му. Жрецът беше прав: преброждането на реката бе изцедило последните им сили, а следобедният марш ги бе довършил. Бяха на ръба на срива.

Очите му се отместиха към Асаяга. Трудно беше да се разбере какво мисли цуранинът при това странно бездушие, което цураните можеха да изпишат на лицата си, щом поискат. Зачуди се дали Асаяга е съгласен, или е изпълнен с презрение към слабостта на врага си.

— Почивка ще е добре — каза Асаяга. — Изминахме шейсет ваши мили за два дни, без да спим. Половината ми хора ще измрат до

утре от премръзване.

Това признание смая Денис.

— Приятелю — промълви Грегъри. — Понякога забравяш, че малцина могат да се мерят с тебе по издръжливост. Това е единственият ти недостатък като водач.

— Но ще се съгласиш, че могат да ни доближат, нали?

Тинува заоглежда внимателно далечния хоризонт, после вдигна ръка и ноздрите му се разшириха, сякаш душеше студения въздух. Всички се смълчаха.

— Не съм стъпвал по тази земя от години — въздъхна елфът. — Загубил съм досег с ритмите ѝ, с пулса на сърцето ѝ, с вкуса на вятъра, мириса на земята и нещата, които растат тук. — Замълча. — Мога да ви кажа обаче, че ние сме първите, смутили това място, откакто заваляха снеговете. Ала това не значи, че ще останем дълго сами. Знам кой ни преследва сега и затова се колебая дали да се задържим тук.

Няколко войници го помолиха да обясни, да каже кой ги преследва, но той не пожела. Тръгна бавно между тях и ги заоглежда един по един. Спря за миг пред Корвин, взря се дълбоко в очите му и се обърна.

— Кафявото расо е прав обаче. Опитахме ли се да вървим още една нощ, мнозина ще измрат. — Обърна се и погледна цураните, скупчени около Асаяга. — Особено от вас — продължи елфът на тяхната реч. — Асаяга, знаеш го, макар в гордостта си да ги караш да вървят, докато не падне и последният.

Асаяга кимна, смаян от доброто му познаване на езика на цураните.

— Бурята спря и нощес ще стане студено. А призори — още по-студено. — Обърна се към Денис и продължи на кралската реч: — Ледът убива не по-зле от стрелите и меча. Боя се, че още не сме избягали от враговете си, но все пак трябва да спрем. Да влезем в гората. Да се окопаем там, преди да се е стъмнило, да накладем огньовете, да си направим каквото можем за завет, но да сме нащрек. Това е моето предложение.

Денис въздъхна и разпери ръце в знак, че се предава.

— Тъй да бъде, щом го искате всички.

Бойците замърмориха облекчено, редиците се пръснаха и тръгнаха към гората, Денис настоя да се придвижат още половин миля

нагоре, докато теренът му хареса — стръмни надвиснали скали, спиращи вятъра от север и със стари смърчове наоколо.

Хората му си знаеха задачите — неколцина от най-добрите съгледвачи и стрелци тръгнаха да наловят дивеч, други поеха първата смяна постове, трети се разшетаха да съберат сухи дърва за огън.

Асаяга се приближи до него. Едва надвиваше треперенето, което го мъчеше след преминаването на ледената река.

— Хората ми... — Замълча разколебан. — Ще заплатим с труда си храната, която ни носят ловците ви.

Денис го погледна и за миг почти изпита жал, както човек изпитва жал към издъхващия на пътеката вълк, изостанал от глутницата. Страданието на цураните беше очевидно — няколко души едва се държаха на крака и ги крепяха другарите им, всички бяха премръзнали, с посинели лица.

„Тинува каза, че тези хора ми трябва. По дяволите, ей сега мога да ги избия половината...“ Но потисна изкушението.

— Да идат надолу по хълма до малките борове, да насекат клони с повече игли. С тях ще постелем земята за спане и ще си направим заслоните. Колкото брадви имате, да насекат дърва, повечко.

Асаяга кимна — беше твърде уморен, за да възрази — и се оттегли. След малко хората му се пръснаха по задачите си.

Надвисналите скали оформяха заслон, но той не беше достатъчно голям, за да побере над сто и двайсете мъже. Денис се включи в групата, която влачеше отсечените дървета: вклиняваха ги между скалите на заслона и околните дървета и грубата палисада започна да се вдига.

След малко огньовете пламнаха, дървените стени на заслона от двете страни на скалите се издигнаха. Цуранските бойци носеха наръчи клони, трупаха ги от вътрешната страна, а тези, които носеха походни лопати, запушиха цепнатините отвън с отъпкан сняг. Нахвърляха още клони под скалата и най-изтощените от похода се пяхаха вътре. Брат Корвин нагребва сняг в едно котле, сложи го на огъня и щом водата завря, извади шепа листа и ги хвърли вътре.

Първият ловец се върна със сърна, метната през рамо, и няколко души почнаха да я режат и да слагат на огъня всичко, освен карантите. Корвин задържа черния дроб и сърцето за болните и ранените. Друг се върна с два диви заека, а един — с някаква голяма

птица с тъмни пера. Цураните я изгледаха удивено — такива птици не се срещаха в низините, където се водеше войната.

Скоро изкусителната миризма на печено над ухаещия на бор огън се разнесе във въздуха и почна да привлича всички — но сержант Бари и щурмови водач Тасему бързо ги отправяха за още дърва.

Бойците трупаха и трупаха клони на трите огъня и пламъците под скалите се разбунтуваха. Денис, приключил с вдигането на грубия заслон, стигнал вече почти до гърдите му, спря да погледа разхвърчалите се в нощното небе искри. Грегъри дойде, тежко задъхан, и спря до него.

— Ужасен маяк — въздъхна Денис. — И слепец ще види бляска му от пет мили.

— Нека погорят още малко, да се сгреят хората. Преди да стане съвсем тъмно, ще ги понамалим.

— Нещо горе?

— Само старата пътека. Отдавна не съм стъпвал тук, трудно ми е да си спомня.

— Но Тинува я знае.

Грегъри само кимна.

— Нещо го сърби него.

— Знаеш кой ни преследва, нали?

— Цяла орда моредели.

— Боваи.

Денис извърна очи. Не му се щеше Грегъри да надуши заплахата. Чак сега разбра донякъде странния начин, по който се държеше Тинува, онова чувство, че воинът елф сякаш е наполовина нагазил в друг свят.

— Ако наистина е Боваи и ако знае кои сме ние, ще дойде независимо от всичко — каза Денис. — Дори да избие с това половината си воини.

— Знам. И ти го знаеш.

— Тогава защо по дяволите Тинува отхвърли възраженията ми да оставаме тук? Знае колко мрази Боваи семейството ми. Дядо ми за малко не го е убил, а баща ми го прогони най-позорно, когато последния път дойде във Валинар.

За миг нещо пробяга по лицето на Грегъри, сякаш се канеше да каже едно, а го промени.

— Защото сме изтощени, Денис. Тинува е прав — това е голямата ти слабост като командир: изглежда, си мислиш, че всички са направени като теб, че всеки е закален като теб.

— Така съм се научил да оставам жив — отсече Денис.

— Повечето цурани щяха да са мъртви до утре, ако бяхме продължили.

— И по-добре. Ще ни спести труда с клането.

— Радвам се, че го чувстваш така, Харттрафт.

Сепнат, Денис се обърна. Асаяга беше застанал зад двамата.

— Предпочитам да убия враг, който ме мрази — продължи Асаяга и се приближи до тях.

— Не забравяй, че примирието е временно, Асаяга.

— Но засега ни трябва, точно колкото и ние на вас — намеси се Грегъри, изглежда Денис и той неохотно кимна.

— Мисля, че и вашите хора са също толкова изтощени, Харттрафт.

— Вярно е — отвърна Грегъри. — Връщахме се от патрул, там, където се срещнахме преди три дни, и се надявахме да отдъхнем и да изчакаме да мине бурята. Хората ни вече бяха изтощени, също като вас.

— Признаваш ли, че и твоите са толкова изтощени? — обърна се Асаяга към Денис.

— Защо питаш? Това някаква игра на гордост ли е?

— Да, всичко е игра — отвърна Асаяга горчиво. — Притеснява те това, че останахме тук, нали?

— Врагът срещу нас изпитва дълбока омраза към фамилията ми. Тя ще го тласне да продължи към нас и да ни удари.

— Тогава стоим нащрек и тръгваме преди разсъмване.

— Ако дойдат, ще имат предимство.

Асаяга кимна замислено.

— Каквото каже съдбата.

— Какво?

— Същото. Тази вечер не можем да продължим, това е даденост. Ти си убеден, че врагът ще удари, приемам и това за даденост. Значи съдбата решава, но в момента е безсмислено да стоим тука и да мръзнем, след като топлината ни изкушава.

Без повече приказки Асаяга се обърна, заобиколи дървения заслон и седна при хората си, свити край огъня. Денис погледна Грегъри и той тихо се засмя.

— Знаеш ли, той е прав. А и месото мирише адски вкусно.

Денис го последва с неохота. Тъмнината се усилваше. Последните събирачи на дърва се върнаха с още наръчи и ги струпаха до пращящите огънове. Пламъците бяха толкова горещи, че много мъже бяха смъкнали елеците, шапките и ръкавиците. Опънаха въжета да накачат мокрите дрехи да изсъхнат.

Много цурани протягаха крака към огъня и мърмореха доволно. Други ядяха недопеченото сърнешко и се смееха, щом някой изругаеше, че се е опарил.

Последният кралски ловец се върна с два тлъсти мармота. Беше притеснен от жалката си плячка, но цураните се развиваха радостно, щом хвърли с погнуса трупчетата на земята и се извини на другарите си. След миг колебание двама цурани пристъпиха към него.

— Айде, взимайте ги тия проклети гадини — изръмжа ловецът. — По-скоро ще ям врана, отколкото това. Нищо не можах да намеря.

Презрителният му жест беше достатъчно ясен. Двамата цурани вдигнаха мармотите, увесиха ги на един клон и извадиха ножовете си. Ловко срязаха кожата около вратовете и без да режат повече, бавно я засмъкваха от телцата. Като че ли се надпреварваха. Приказките около огньовете замряха и кралските войници загледаха учудено какво става.

Най-сетне дерачите смъкнаха кожата до задните крака на гризачите, после с рязко дръпване ги изтеглиха, обърнаха ги и от всяка кожа се получи мях, с козината навън.

После, без да спират да си бърбят, двамата цурани започнаха да режат месото и тлъстината от кокалите на животните и да ги тикат в кожените торби. Начупиха кокалите при ставите и пъхнаха и тях, а накрая — и карантите. Докато си вършеха работата, други бяха насъбрали камъчета и ги бяха хвърлили в огньовете. Сега заизмъкваха нагорещените камъни от пламъците, заподхвърляха ги с голи ръце на касапите, а те ги взимаха и ги пъхаха в напълнените мехове.

Накрая извадиха две игли, направени от цуранско дърво, твърдо почти като желязо, и зашиха с тях отворите. С клонки запушиха дупките от стрелите в кожата и хвърлиха животните в пламъците.

Всички кралски войници гледаха смълчани, а цураните като че ли изпаднаха едва ли не в празнично настроение — бърбреха възбудено, трупаха се около касапите и явно чакаха с нетърпение страниния пир.

Грегъри гледаше сценката леко усмихнат.

— Една нощ се бях промъкнал в цурански лагер и го видях това. Доколкото схващам езика им, имат нещо като нашия мармот на своя свят и го смятат за рядък деликатес, подходящ само за благородници.

Въздухът се изпълни с вонята на горяща козина. Двамата самоназначили се готвачи въртяха мармотите в огъня и скоро те се издуха като балони; напомняха на Денис за труп, понесен от водата и издут под жаркото лятно слънце.

Най-сетне — мармотите изглеждаха готови да се пръснат — от дупките, поставени от самата природа и останали незащити, зашуртя сок и пара. Сред цураните избухна весел смях. Готвачите избутах двете животинчета от пламъците и единият, вече с ръкавици, взе едното и се приближи до Асаяга, а той се ухили, поклони се ритуално, коленичи и готвачът вдигна мармота над главата му. Горещият сок швирна в устата на Асаяга, той облиза устни, каза нещо и хората му се разсмяха още по-силно.

Другият готвач вдигна втория мармот и също тръгна към Асаяга, но цуранският командир каза нещо и кимна към Денис. Смяхът секна и всички обърнаха глави към Хартрафт.

— Първият сок на мармота е за благородници и водачи — каза Асаяга. — Сега пиеш ти.

— Как пък не — изръмжа Денис, но прашенето на огъня заглуши думите му.

Вторият готвач пристъпи ухилен към него.

— По-добре го направи — прошепна му Грегъри. — Явно го смятат за знак на почит.

— Проклятие, няма да пия сок от задник на мармот.

— Направи го! — изсъска Грегъри. — Инак трябва да се бием. За първи път ти показват, че те уважават като водач, не се издънвай!

Денис погледна накриво към хората си. Реакциите бяха смесени. Някои явно бяха погнусени от цялата тази работа, но други, особено старите кучета, се хилеха.

Той ги изгледа ядосано и усмивките им се стопиха. Денис изруга под нос и се смъкна на едно коляно. Цуранинът вдигна високо мармота

и сокът закапа от задния отвор. Готвачът стисна, сокът швирна и Денис успя да направи една глътка. Течността беше мазна, гъста и пареше. Опитва се да преглътне, а мъжът се обърна и изрева нещо. Цураните избухнаха в смях, а и неговите хора се разсмяха, явно развеселени от затруднението му. Асаяга се приближи до него, извади изпод туниката си малък мях и го отпуши.

— Пий от това, ще го отмие.

Денис го изгледа студено, а Асаяга се усмихна, килна глава назад и стисна меха. В устата му се изля бяла течност. Поднесе го пред устата на Денис и стисна пак.

Кисело-горчивият вкус го опари по небцето и този път Денис се задави.

— Какво, в името на всички дяволи, е това?

— Аурег.

— Какво? Вкусът му е като на конска пикня.

— Ха! Близко си, ако беше от кон. Това е ферментирало мляко от нийдра. — Нийдра бяха шесткраките товарни животни, внесени от цураните от родния им свят. Служеха им като волове и товарни коне, тъй като нямаха коне на своя свят. — Разхлажда те през лятото и стопля стомаха зиме.

— О, проклетие!

Денис изплю останалото и цураните отново се разсмяха. Той погледна накриво Асаяга, зачуден какво става по дяволите.

— Почитта възпира убийството — каза хладно Асаяга. — Хората ми ще са по-възприемчиви към „предложенията“ ти в бъдеще.

Погледна към воините си, които се бяха струпали около вече отворените мармоти и грабеха алчно димящото месо. Един от тях се приближи почтително и протегна ръце към Асаяга — бяха пълни с горещо месо.

— Черният дроб и сърцето — рече Асаяга и подаде на Денис половината в шепа.

Денис с неохота налапа месото. Въпреки първата си реакция трябваше да признае, че вкусът донякъде е добър. Кимна.

Тласнати от любопитство, няколко кралски войници се омешаха в тълпата и също задъвкаха. Заобръщаха се към приятелите си, смееха се и ги подканяха и те да се осмелят.

— Смахът също възпира убийството — каза Асаяга. — Както чух и както усещам, утре ще има бой. Трябва да се бием заедно, Хартграфт. Яденето и пиенето заедно тази нощ ще го направи по-лесно на заранта.

Денис трябваше да се съгласи. Взе насила малкия мях с аурег и отпи. Този път не му се стори чак толкова лошо, поне ако го преглътнеш бързо, и макар да не беше като брендите от Даркмур, напитката наистина вля малко топлина във вътрешностите му.

Докато си подаваха меха и гледаха пируващите мъже, Денис изведнъж изпита необяснима тъга. Както се бяха размъкнали, смееха се и лапаха, моментът му се стори трагичен. Отдавна беше приел живота като неумолима трагедия, но тази нощ изглеждаше някак погорчива от обичайното.

Несъмнено беше изпаднал в съзливото настроение, за което говореха поетите и бардовете — как врагове могат за малко да изпитат взаимно приятелство. Беше сантиментална глупост: войната му бе донесла твърде много нещастия. Погледна Асаяга. Знаеше, че може да го убие без колебание, и чувстваше, че и той изпитва същото.

И все пак, ако не беше приближаващата се заплаха — споменът за онова, което ставаше в същия този миг само на шейсет мили на юг — той чувстваше, че може почти да се наслади на тази вечер. „Може би сме обречени. Знаем, че сме обречени и че преживяхме в ужас последните три дни, но този смях е последната глътка въздух“.

Много пъти беше делил лагерния огън с чужди хора, много пъти се беше напивал край огъня, вричал се беше в приятелства, а след това, на заранта, пътищата им се разделяха. Имаше достатъчно опит, за да не придава голяма тежест на това. Точно то навярно беше причината за меланхолията му. Или самотата, която изпитваше заради това, че Юрген не е тук.

Какво ли щеше да каже Юрген в този момент? Най-вероятно щеше да се усмихне, да пийне от сока, а след това да потупа Асаяга по рамото.

Но те бяха убили Юрген. Също както бяха убили баща му... и нея.

— Притеснява ли те нещо?

Денис погледна Асаяга, който му подаваше усмихнат меха с аурег, и отвърна хладно:

— Вече не.

Асаяга кимна и лицето му отново стана сурово и безизразно, лице на цурански офицер.

— Раздели си хората. Щом свършим с яденето, двама спят и един стои на пост. И никакви дърва повече в огньовете. Ще ги поддържаме, но не и този ад, какъвто е сега. След полунощ искам половината да пазят. Вдигаме лагера призори.

— Приемам го само като предложение, Харттрафт — каза хладно Асаяга.

— Приемай го както искаш, цуранино.

— Корав човек си.

— Така оцелявам, цуранино.

— Нима?

— Какво искаш да кажеш?

Асаяга поклати глава и прибра меха под туниката си.

— Двама спят, един на стража до полунощ. После половината пазят, половината спят. Тръгваме призори. Аз поемам първата стража, Харттрафт: ти спиш.

Асаяга се върна при своите. Взе да се смее отново, прие шепа димящо месо, но както се смееше, поглеждаше през рамо към Денис, бдително и напрегнато.

Денис изруга тихо, взе един шиш сърнешко, стана и тръгна навътре в гората. Искаше да остане сам.

ГЛАВА 9

ШАНСОВЕ

Луната изгря кървавочервена.

Всички сетива на Тинува се напрегнаха, щом тетивата на лъка попи като поличба кървания цвят — това бе предупреждение от предците му.

Нищо не му подсказваше пряко за опасността, никакви стъпки по снега, никаква миризма в ледения вятър: предупреждението бе дълбоко, идеше от самата му същност. Той знаеше, че и хората понякога могат смътно да усетят, че ги наблюдават — беше същото като връзка между близнаци, когато единият знае какво мисли и какво чувства другият.

Изпитваше омраза. Древна омраза, проточила се през вековете. Беше му толкова близка, като присъствието на обични приятели, като спомена за свещени дъбрави, като гледката с вечните нощни небеса.

Боваи беше близо. Много близо. Дебнеше, пресягаше се, мъчеше се да бръкне в сърцето му и над всичко друго — да го призове.

Имаше чувството, че са като две змии, най-сетне срещнали се, немигащи, вторачени една в друга — и всяка се опитва да намери предимство, преди да нанесе мълниеносния удар.

Беше разкъсан: зовът на Боваи бе като някакъв дълбок копнеж, странно наподобяващ шепота на любимия, който те мами, стреми се да отприщи страстта, само дето това бе страст за смърт.

Тинува извърна глава, втрепен в нищото. Цветът на света се промени. Вече не беше изпълнен с тъмните сенки на нощта, а се преобрази в бледо сияние, което се спусна над замръзналите гори сред искри и мълнии. Всичко се окъпа в красивата синкава пелена и вече нямаше сенки, макар че ако някой смъртен стоеше до него сега, всичко щеше да си е същото.

И успя да види Боваи. Вървеше сам, без да се прикрива, на открито — но все още далече извън обсега на лъка. Тинува познаваше добре тази походка: изпълнена с презрение, дръзка и нагла, като на

същество, уверено в силата си. У главатаря на моредел имаше и още по-познати неща, но той предпочете да не се замисля над приликите. Знаеше, че са в сърцевината на кръвния дълг между двамата.

Всеки от тях си даваше сметка за присъствието на другия. Това сега не беше като с Кавала, който едва вчера, зает с други мисли, най-сетне си получи заслуженото. Не, Боваи нямаше да е толкова глупав: дори да беше на двеста мили оттук, в укрепената си бърлога, пак щеше да е винаги нащрек, защото знаеше, че Тинува винаги ще го дебне.

Боваи спря, леко извърна глава и погледна право към Тинува. „Сега да бъде“.

Думите не бяха изречени, разбира се, а почувствани и Тинува усети как го привлича силата им. Ала въпреки това знаеше, че Боваи е вложил всичките си умения, за да ги оформи, да им даде криле, за да стигнат до душата му, и че под тях се таи друга цел. Позволи си за кратък миг вниманието му да се отклони и погледна зад Боваи.

Зад тъмния елф имаше други — стотици, които си въобразяваха, че са скрити, вярваха, че светлината на взора му няма да разкрие присъствието им, че всичко ще е съсредоточено върху Боваи. Сред сродните на Боваи същества имаше ловки и хитри, не един моредел се беше загърнал, усмирил беше мислите си, свел глава, за да не може светлината, която Тинува излъчваше в ума си, да докосне мислите му. Но по-простите, по-тъмните същества — хората, горските таласъми и тролите — се бяха скупчили в смразяващия студ и чудеха се какво е намислил техният господар, защо им е заповядал да останат на място, а той да продължи сам.

Тинува съсредоточи мисълта си, пожела Боваи да се приближи на още стотина крачки, макар да знаеше, че влезе ли в обхвата на стрелата му, сблъсъкът ще е неминуем, а сега не беше моментът за това. Беше чакал стотици години. В сравнение с това още няколко дни не бяха нищо.

Умът му се зарея и усети в далечината други улове. Очакваше се някой ден да влезе в редиците на Заклинателите, защото умът му проявяваше все по-голяма приспособимост към вродената магия на расата му. Горчивата ирония бе в това, че Боваи сигурно нямаше да му отстъпва в тази дарба, макар че никога нямаше да замени мантията на главатар за ритуалния накит на шаман.

Тинува отпусна лявата си ръка и я отърка в дългото наметало. После прекрати заклинанието, с чиято помощ бе осветил леса в ума си, обърна се и затича леко, както можеше да тича само елф. Понесе се през гората като шепота на утринен вятър, пробягваше от дърво до дърво, прескачаше нападали дънери, стряскаше сърните и търчаха един до друг по десетина крачки, преди уплашените същества да се обърнат и да драснат в обратна посока.

Скри мислите си — знаеше, че и най-чувствителният моредел вече няма да може да го види. За Боваи щеше да е все едно, че е изчезнал от тленния свят. Макар да не беше все още Заклинател, при всяка възможност се заседяваше с тях и бе понаучил едно-две умения. Нека Боваи се мъчи да разбере какво е станало. Това щеше да им спечели няколко минути, макар да им трябваха часове — но всяка спечелена минута отделяше хората на Кралството и цураните от Боваи и убийците му.

Без да спира, наподобява тихо кряска на совата, стресната в нощта от нещо, дебнещо дебнещия.

Грегори се показва иззад един огромен смърч, толкова дебел, че трима души трудно щяха да го обхванат. Наталският съгледвач вдигна рога си и извири четири къси ноти — личния му сигнал, че врагът е видян и че е време да се напуска лагерът. После затича до Тинува и попита:

— Там ли беше?

— Да.

Пробягаха още петдесет крачки, прескочиха един дънер и спряха за миг.

— Предизвика ли те?

— Да. Само че ордата му беше много близо.

Чуха далечния тътен на коне, препускащи през поляната — Боваи беше изпратил ездачите да видят къде е побягнал елфът. Тътенът заглъхна, щом конниците се принудиха да продължат бавно между дърветата.

Грегъри отново вдигна рога си и го наду. В отговор в стаения въздух отекна друг сигнал.

— Давай да ги настигнем — каза Грегъри и се обърна да побегне, но Тинува изсъска тихо, вдигна ръка и посочи назад.

Двамата извадиха стрели от колчаните и изпънаха лъковете.

Появиха се двама ездачи, ясно открити на лунната светлина. Завиваха между дърветата, навели глави, за да избегнат клоните.

Двете стрели тихо изсвистяха, полетяха към целите си и единият ездач се прекатури от коня си. Другият извика пронизително и дръпна юздите.

След секунди Тинува се озова на задницата на коня и ножът му с лекота се впи в гърлото на ездача. Елфът го избута от седлото и зае мястото му.

Шепотът му и лекото погалване усмириха изпадналото в паника животно и след секунди то беше много по-готово да се подчини на елфа, отколкото на доскорошния си господар.

Грегъри бе яхнал другия кон. Мъчеше се да го укроти — и двете животни бяха ужасно изплашени от миризмата на кръв в ледения въздух.

— Защо да ходим пеш, като можем да яздим? — тихо каза Тинува.

— И ако може по-бързо! — възкликна Грегъри.

Тинува поведе в лек галоп през гората. Чуха зад себе си другите приближаващи се конници. Стигнаха до ниско възвишение и се изкачиха на билото. Вляво от тях се виждаше бивакът и Тинува въздъхна облекчено. Огньовете още тлееха, но станът беше пуст. Той зърна за миг припряно оттеглящата се нагоре по пътеката колона.

Усети как нещо профуча край лицето му и се забърса в яката на наметалото и сърцето му се смрази. Само педя по-ниско, и стрелата, пусната от хората на Денис, щеше да го убие. Умът му кипна за миг от иронията на всичко това — да умре след толкова време от ръката на съюзник.

Грегъри отново наду рога — извири сигнала за разпознаване — и Тинува чу ядосаните ругатни на Денис: викаше на стрелците си да спрат стрелбата.

Двамата подкараха конете надолу по склона, прекосиха в галоп празния лагер и продължиха нагоре. Щом завиха, Тинува с изненада видя неколцина цурани, преградили пътя с извадени мечове, и рязко дръпна юздите, зачуден дали са разбрали виковете на Денис и сигнала на Грегъри.

Асаяга — беше в средата на групата — изрева нещо и мечовете се сведоха. Все още с разтуптяно сърце, елфът кимна за благодарност.

— Трагично е да убиеш приятел в битка по погрешка, когато наоколо има толкова врагове — заяви Асаяга.

И още докато го казваше, на лицето му се изписа стъписване. Хората му го изгледаха изненадано.

Тинува, не по-малко изненадан, успя да отвърне едва след няколко секунди:

— Старите врагове трябва да са приятели, щом се изправят пред по-голям враг.

Асаяга само изсумтя.

— Оттегляйте се бързо: конниците им се приближават — каза Тинува. — Не са много наясно къде сме, но скоро ще разберат.

Тинува плесна с юздите, подкара нагоре по пътеката и на следващия завой излезе над скалните издатини.

— Проклятие! Можеше да ви убият с тези коне! — извика Денис и Тинува отново се изненада, щом Хартрафт се пресегна, сякаш искаше да се увери, че всичко е наред, хвана го под лакътя, стисна го здраво за момент и после го пусна.

Денис се обърна.

— Лично ще набия с камшик тъпака, който стреля.

— Няма време за това — заяви Тинува с престорено безразличие. — Оправдана грешка. Тръгнах пеш, очаквали сте да се върна пеш. По-добре да тръгваме. Двамата с Грегъри ще препуснем напред да се уверим, че не са оставили авангард горе на пътя. Макар че се съмнявам. Боваи беше излязъл напред с конниците си и ви търсеше. На останалите от ордата му е наредено да вървят след тях. Малката ми игра успя: осигури ни нужното предупреждение.

Денис кимна.

— Е, сухи ли сте, стомасите пълни ли са, задниците топли ли са? — попита Грегъри и мъжете наоколо се изсмяха.

Наталецът погледна на изток. Голямата луна беше на две педи над хоризонта, все така кървав полумесец. Под нея вече струяха първите лъчи на настъпващата зора.

— Чака ни дълго бягане и тежък бой — заговори твърдо Денис, отново приел обичайната си роля. — Скоро ще ни настигнат. Хайде, тръгвай.

Тинува подкара коня си нагоре по дългата, покрита с лед пътека.

— И ми се струва, че иде буря, тъй че трябва да прехвърлим билото, преди да се е разразила, иначе ще измрем в прохода.

Денис и Асаяга дадоха заповеди и мъжете бързо тръгнаха след съгледвачите. Двамата трябваше вече да са навлезли в прохода и нагоре по стръмнините. До привечер трябваше да стигнат до билото, да го прехвърлят и да оставят зад гърба си бурята, която да го запълни със сняг. Тогава Боваи трябваше да отложи замислите си за по-късно.

Колоната се изниза пред очите му и Тинува си помисли, че само за няколко минути смъртта му бе изшепнала в ухото три пъти — два пъти от ръцете на приятели, веднъж от враг, оказал се по-близо до него, отколкото можеше да предположи всеки смъртен.

Знаеше, че това е поличба. Вдиша дълбоко, за да се наслади на вкуса на света.

— Хайде! Размърдайте си мързеливите задници!

Задъхан, Денис Хартрафт се преви, за да не повърне, и вдиша дълбоко ледения въздух.

Изправи се отново, смъкна шлема и отри потта от челото си. Бойците му едва влачеха крака в дълбокия пухкав сняг.

— Стрелците на фланговете! Целете се внимателно. Не хабете стрелите си по таласъми и хора! Първо убивате тролите, после — тъмните елфи!

Мнозина вече бяха с празни колчани, стрелите им бяха на привършване.

Денис погледна небето. Слънцето се беше смъкнало ниско и ако не беше целият този ужас, той сигурно щеше да се спре и да се наслади на великолепната гледка. В студената утрин бяха изкачили няколко хиляди стъпки и огромната равнина на Широка река се беше проснала пред очите им. Лесно можеше да проследи далечния път през хълмовете на Ябон, който бяха изминали предния ден. Въздухът тук горе беше кристалночист, ала за нещастие много разреден, и това се отразяваше на хората му. За щастие, отразяваше се и на преследвачите им.

Боят в бягство беше жесток. Половин час след напускането на лагера бе дошла първата атака, последвана от нападения през целия ден. Боят спираше за малко, мъжете се изтегляха на още стотина разтега по лъкатушещата на зигзаг пътека, следваше нова атака, пауза и ново изтегляне. Силите на Боваи бяха платили жестока цена в

натиска си срещу бягащите хора. Всичките ренегати бяха или избити, или ранени и моредел бяха вече без конна поддръжка.

След като зигазите останаха зад тях, единственото, което ги спасяваше, бе това, че пътят се стесни почти колкото козя пътека. За врага бе невъзможно на такъв терен да ги обкръжи или да ги задмине, докато се изтегляха бавно: хитрината бе в това да се оттеглиш от битката в подходящия момент и Денис разбираше, че почти е време да го направят пак.

Огледа се. Планината продължаваше да се издига зад гърба му на още около петстотин стъпки. Проблемът бе в това, от което се опасяваше в последния час. Пътеката вече свършваше. Нагоре имаше само гол камънак — гъстата плетеница криви дървета и храсти, която им помагаше да осигурят фланговете, вече оредяваше. С гръб към върха на планината единствената тактика, която им оставаше, бе да се укрепят зад канарите за последен бой.

Нямаше и следа от Тинува и Грегъри — все едно че просто бяха изчезнали. Знаеше, че Грегъри съзнателно беше изтеглил елфа от боевете, като го поведе напред за съгледвач. Ала все пак бе странно да изчезнат така и това го безпокоеше. Погледна надолу и видя, че боят отново се е разразил не на шега. Таласъмните зад развърналите се троли и моредел се строиха в плътна колона, с щитове отпред и над главите, и тръгнаха напред.

Той тръгна надолу, като загуби стотината разтега височина, които бе изкачил с толкова усилие, и се прикри зад една канара, щом стрелите излетяха и се посипаха около него.

Цураните бранеха пътеката ловко, разделени на отделения от по пет души. Всяка част влизаше в бой за няколко минути, изтегляше се към тила и в бой влизаха следващите. От двете страни на пътя, където бе възможно боецът да се поприкрие, кралски стрелци прикриваха подстъпите и действаха като лека пехота на фланговете. Въпреки че никога нямаше да го каже на глас, в този бой двете страни съчетаваха силите си безпогрешно, поддържаха се. На няколко пъти видя как кралски или цурански войник помага на някой от другите да се измъкне от опасността. Едноокият цуранин дори изнесе в тила един кралски боец, загубил сваят от удара на тролски кривак.

Още в първия час на боя моредел бяха научили горчивия си урок и вече се забавяха, щом загубеха поредните десетина от своите от

стрелите на човеците, разполагащи с всички предимства на по-високия терен и вятъра, духащ откъм гърба им. Почти през цялата утрин бяха подкарвали съюзниците си напред, за най-кървавите фронтални атаки срещу цуранската пехота.

Не че битката вървеше изцяло за тях: няколко кралски бойци и дванадесет цурани бяха мъртви, други десетина — ранени. Денис продължи надолу покрай Корвин, който помагаше на ранените да се изтеглят, и тъй като фронтът на боя беше тесен, се съгласи да задели петнадесет здрави бойци да му помогнат.

Спусна се зад Асаяга, който беше във втория ред на отбраната, и го сграбчи за рамото.

— Оттук не се вижда, но зад завоя колона таласъми се готви за атака. Пригответи се да изтеглим всички.

Асаяга кимна разбиращо.

Първата му редица изчакваше с наведени щитове. Никой не беше настъпил по серпантината през последните няколко минути. Асаяга изрева команда.

Никой не помръдна.

Денис се обърна и тръгна обратно нагоре. Цуранинът си знаеше работата и беше най-добре да се отдръпне от пътя му.

Чу зад гърба си гърлените бойни викове на таласъмите и погледна през рамо. Челото на колоната им излизаше от завоя, с вдигнати щитове.

Асаяга извика нова команда и част от мъжете около него започнаха да отстъпват. Изрева само още една дума и други бойци започнаха да се изтеглят. Таласъмите боязливо продължиха напред.

Изведнъж първият ред на цураните се огъна, те се обърнаха и драснаха нагоре; някои от мъжете хвърляха таласъмските щитове, пленени в предишния бой. Скоро цялата цуранска част хукна нагоре през снега с панически викове.

Първият ред на таласъмите сниши щитовете си и тръгна напред. След няколко мига цялата им колона се понесе след тях в гонитба, без никакво подобие на строй.

Денис също затича нагоре; най-бързоногите цурани вече го подминаваха. Някой го стисна за лакътя да го издърпа и той го отблъсна ядосано. Бойците около него го поглеждаха загрижено.

Добра се до мястото, където бе стоял само преди минути, свлече се на колене и задиша тежко. Хората му го бяха изкачили само веднъж, но той се беше връщал надолу и нагоре през цялото време, докато боят заглъхваше и се усилваше. Въпреки предложението на Асаяга да поспии пръв, не беше мигнал цяла нощ — стоя на пост, после прие плана на Грегъри и елфа да разузнаят напред и беше чакал с часове тревожния сигнал на рога да тръгнат.

Светът сякаш се беше размътил. Трудно му беше да вижда от бягащите около него цурани. Зърна през разтворилата се пролука в редиците им, че таласъмните настъпват и вече са едва на петдесет разтега надолу.

Асаяга изрева команда й като по чудо всички цурани се заковаха на място, обърнаха се и оформиха плътна редица. И миг след това цураните нападناха. Макар и без заповед на Денис, хората му засипаха със стрели разбъркания строй на таласъмните, а леката пехота врълхлетя от двете страни на пътя.

Цураните удариха като таран и пометоха първия ред таласъми, а кралските бойци налетяха по фланговете.

Клането беше ужасно: след секунди десетки таласъми бяха мъртви или издълхваха, а другите бягаха в паника надолу.

Асаяга ухилен изкачи няколкото крачки до Денис.

— Глупави същества. Човек би си помислил, че същият номер няма да мине втори път.

Денис кимна. Асаяга погледна над него и усмивката му се стопи.

— Пътеката свършва. Сега какво?

— Качваме се по скалите.

— Мислех, че има проход!

Денис не отвърна. По-отдолу наистина изглеждаше, като че ли има проход, но той ги бе извел само през първата верига ридове. По-нависоко се оказа, че има втора преграда. Никога не беше стъпвал тук, а дори и Грегъри изглеждаше малко изнервен отначало, когато видяха по-високата верига напред. Само Тинува бе продължил невъзмутимо напред.

— Къде са елфът и наталецът?

— Не знам.

— Не знаеш? И какво ще правим сега?

— Казах ти. Качваме се по скалите и се държим.

— И аз мислех, че таласъмните са глупави. Ти ни доведе дотук. По-добре изобщо да не бяхме прехвърляли реката.

— Не съм ви молил да идвате с нас — сопна се Денис. — Можехте да си останете при оная проклета река, все ми е тая. Тук сме и толкова, тъй че свиквай!

— Това ли ти е отговорът, Хартрафт? Ако преживеем този ден, довечера, по залез, си решаваме спора. Няма повече да вървя с теб, щом ни водиш на смърт.

— Добре, по залез, по дяволите.

— Може ли да ви прекъсна?

Беше Грегъри.

Денис го изгледа отдолу, без да знае дали да се радва, или да го изругае за безизходицата, в която се бяха вкарали.

— Намерихме пътеката.

— Накъде води?

— Не знам. Обаче я намерихме.

— Мислех, че ги познаваш тези планини.

— Никога не съм казвал това. Казах само, че може да намеря път, но толкова високо не съм стигал. Единственият проход, който познавам, е по пътя от моста, дето го държат Тъмните братя.

Денис се надигна уморено.

— Ако това значи още катерене...

Грегъри вече беше обърнал коня, спря се и ги погледна през рамо.

— По-добре да побързате. Вече се развърщат.

Денис погледна надолу и видя строените в извита напред дъга черни фигури. Бяха стотици и този път и моределите настъпваха с тях. „Съвсем просто. След като вече сме заклещени тук, просто ще се развърнат във ветрило, няма да атакуват фронтално и ще ни обкръжат“.

Няколко от бойците му затъркаляха камъни и зареваха люти закани, но повечето бяха толкова изтощени, че нямаха сили да реагират, само тръгнаха след Грегъри и Денис, защото точно това бяха правили винаги.

Пътеката продължи равна успоредно на върха още петдесет разтега, след което рязко зави покрай огромна канара.

Щом завиха, ги лъхна леден вятър и видяха тесен разлом. На няколкостотин разтега зад него имаше върхове, но склонът сякаш се спускаше право надолу.

Грегъри спря, слезе от коня и махна на Денис да го последва. След още десетина разтега пътеката отново рязко зави и Денис усети как стомахът му се стегна на възел. След няколко крачки имаше вертикален пропад, над петстотин стъпки дълбок. Винаги беше мразил височините и инстинктивно отстъпи назад.

— Е, това вече е страхотно. Сега какво, скачаме ли?

— Погледни — отвърна Грегъри и посочи напред и вляво. Пътеката, долепена до северния бряг на каньона, продължаваше още стотина разтега и свършваше при въжен мост, прехвърлящ пропастта.

— Какво е това, в името на боговете? — възкликна Денис.

— Тинува си спомни, че тук е имало път и мост, но е бил разрушен преди стотина години. Някой го е направил отново.

— Той къде е?

— От другата страна. Вече ми даде сигнал, че пътеката продължава. Това е изходът — заяви ухилен Грегъри.

Денис кимна, преглътна и огледа тесния и сякаш усукан като вретено мост. Само две въжета за хващане и други две отдолу, с наредени по тях груби талпи.

Асаяга застана до него ухилен.

— Какво чакаме? Да тръгваме.

Денис кимна и без думи продължи след Грегъри.

— Няма да се опитваш да преведеш и коня, нали?

— Тинува преведе своя. — Грегъри смъкна наметалото си и го уви около главата на животното, като му покри очите.

Денис замълча, щом наталецът стигна до моста и без колебание стъпи на него. Въжетата се опънаха и заскърцаха под краката на коня.

— Разредете хората на десетина стъпки, не знам колко ще издържи това нещо.

— Ти гледай коня, ние ще се оправим — отвърна Денис. Грегъри продължи напред все едно, че хич не го е грижа. Студеният вятър засъска над пропастта и мостът се разклати.

Денис тръгна по тясната пътека да разреде бойците.

Постепенно двете части се прехвърлиха и до канарата останаха само шестима мъже. Най-отзад беше едноокият цуранин. Изведнъж

той се развика.

— Приближават — каза Асаяга. — Ще е тежко.

Извика на сержанта си да тръгва и последните бойци затичаха по заледената пътека. Денис ги гледаше нервно, очакваше всеки миг някой да се подхлъзне и да пропадне.

Асаяга изтика последния си войник на моста и се обърна към него.

— След теб, Харттрафт.

— Ти първи — изръмжа Денис.

— Страх ли те е? — ухили се Асаяга, после лицето му се изопна и той вдигна щита си.

Стрелата изплющя в него и Денис се присви. Към тях полетяха още две стрели.

— Давай! — изрева Асаяга, скочи на моста и затича, като викаше на мъжете пред себе си да побързат.

Денис го последва и пробяга първите трийсет стъпки, без да забавя ход.

Погледна за миг през рамо и видя петима облечени в черно стрелци — излязоха иззад канарата и се пръснаха на пътеката. Зад тях следваше тежка пехота с вдигнати щитове.

Стрелците вече изпъваха лъковете. Денис продължи да тича, забравил за люлеенето на въжетата.

Една стрела го перна болезнено отзад по крака. Мъжът пред Асаяга изпищя, хвана се за хълбока и залитна. Мостът се разлюля ужасно и за секунда Денис си помисли, че някое от въжетата се е скъсало и всичко пропада. Цуранският войник излетя от въжетата и той с ужас видя как се завъртя във въздуха с писъци, които заглъхнаха и накрая секнаха, щом тялото се пръсна с грохот върху острите скали на петстотин стъпки надолу.

Денис замръзна, стиснал въжетата. Коленете му бяха омекнали, готови да се огънат.

— Хайде!

Вдигна очи. Беше Асаяга.

Нова стрела изсвистя покрай ухото му, той направи една крачка, после друга и затича отново. Мъжете от другата страна на пропастта викаха, подканяха ги, двамата командири тичаха, стрелите съскаха от

двете им страни, единственото, което ги спасяваше, бе силният вятър, който ги отклоняваше.

Денис пробяга последните десетина стъпки към хлъзгавата пътека и с благодарност стисна ръката на Грегъри, който го издърпа горе.

Обърна се и погледна над пропастта. Облечените в черно воители се трупаха от другата страна, но никой не беше толкова глупав, че да посмее да стъпи на моста.

Няколко минути двете страни си разменяха люти ругатни. Цураните правеха странни жестове с ръце и пръсти и Денис разбра, че сипят най-мръсните си обиди.

Накрая Грегъри извади бравичката си и започна да сече въжетата. След минута мостът се срина.

Асаяга се приближи до Денис и попита:

— Знаеш ли къде сме?

— Не.

— Сега какво? Като не знаеш, защо му разреши да пререже моста?

— Честно ли си мислиш, че можем да се върнем? — вяло попита Денис.

Асаяга погледна над пропастта и поклати глава.

Хората им вече тръгваха по пътеката — беше им омръзнало да дразнят врага. От тази страна тя се спущаше надолу и беше добре отъпкана — облекчение след изпъващото нервите катерене. След първия завой пропастта вдясно се скри, а пътеката продължи да се вие между канарите, след което се спусна на широк открит планински път. Денис и Асаяга се спряха удивени.

Пред тях се откри широка долина със стръмни склонове, обрасли горе с висок смърч, богата и тучна земя, която се простираше като че ли няколко мили напред. Над линията на дърветата като стражи се издигаха стръмни назъбени скали, обрамчващи долината от двете страни. Като че ли не беше засегната от война, а това означаваше временно спасение. И отдих.

Той погледна Асаяга. Цуранинът бе смълчан от възхита също като него. Очите им се срещнаха и всеки се зачуди какво ли си мисли другият.

Боваи стоеше смълчан. Последните му врагове се скриха от очите му.

Беше чувал слухове за това място, но никога не го беше виждал. Обърна се към съгледвача си.

— Как ще ги догоним сега?

— Не можем.

— Какво значи „не можем“?

— Тази пропаст сече през планината мили наред, в двете посоки. Дори да слезем в нея, ще видиш, че склонът от другата страна е отвесен. Ще оставят пост. Само един може да спре всички ни.

— Тогава я заобикаляме.

— Точно така, главатарю. Но ще са доста мили, докато намерим друг път. Ако намерим. Още една буря като тази и проходите може да се запушат.

— Ще намерим!

Съгледвачът въздъхна наум, но не се издаде външно. Погледна господаря си и кимна.

— Първо се връщаме при моста, главатарю. Пътят е оттам.

Боваи се вторачи в рухналия мост, все едно че можеше да го върне на място с волята си. Огледа върховете пред себе си, сякаш искаше да ги запомни завинаги. Знаеше, че на изток, покрай северния бряг на долината, се издигат Зъбите на света, непроходими в по-голямата си част. От другата страна беше големият Едерски лес, земята на варварите гламредел. Моределите от Северните земи бяха не по-малко храбри от неговия клан, но и те заобикаляха отдалече тези гори. Очите му се спряха на южните върхове, обкръжаващи другата страна на долината, и Боваи осъзна, че дори да има друг проход откъм Кралството, стръмнините около него ще гъмжат от укрепления и замъци, пазени зиме от хора на Ябон и Тир-Сог.

Обратно до моста, покрай Широка река, покрай Едерския лес и търсене на проход в планините през снега. Разбираше, че може да минат месеци, докато намерят друг път.

— Главатарю? — промълви един от съгледвачите му.

Боваи отвърна тихо:

— Някой е влязъл в долината преди години, щом са прехвърлили въжето, за да направят моста. Значи трябва да има друг път.

Съгледвачът кимна.

— Значи към моста и го търсим този път.

Боваи погледна воините си. Знаеше, че тази нощ край огньовете ще се задават много въпроси. Победата и възмездието трябваше да се постигнат, колкото и време да отнемеше това. Иначе той щеше да умре от ръката на своя господар. Мурад нямаше да понесе оскърблението на своя клан, а щом научеше, че тъкмо Тинува е бягал с човеците...

Боваи тръсна глава, обърна се и поведе бойците си назад. Най-добре беше да не мисли как Мурад ще разбере за намесата на Тинува в това, преди да може да поднесе на Върховния главатар главите и на Хартрафт, и на Тинува.

Подминаваше замръзнали и ранени таласъми, унесен в мечти за кървава мъст, и никой, който видеше лицето му, и за миг не можеше да се усъмни, че гонитбата не е свършила, а само е отложена.

ГЛАВА 10

ДОЛИНА

Долината беше богата и тучна.

Високите планински върхове, които я обкръжаваха, я засланияха от снега и тревата по пасищата бе висока почти до кръста.

Поточето, покрай което вървяха, ромонеше над камъните, вихреше се във вировете и не един войник възкликваше, щом видеше риба в прозрачната вода — рибите сякаш чакаха да ги хванеш. Дори за неопитните очи на цураните следите от дивеч бяха в изобилие и всички го коментираха, като сочеха кротко пасящите по далечните ливади сърни, дивите кози и дирите от мечки и лосове.

— Как е възможно да съществува това място? — удиви се на глас Денис.

Тинува коленичи до потока и рече:

— Пипни водата.

Денис го послуша и възкликна:

— Топла е!

Асаяга клекна до него и щом натопи ръката си, отвърна:

— Не бих я нарекъл топла, но го няма хапещия студ, който щях да очаквам от разтопения сняг.

Тинува посочи на северозапад.

— Над нас е Акенкала, вулкан. Когато бях млад, бълваше разтопена скала и изпълваше небето с пушек, който се задържаше по повече от година. — Изправи се и избърса ръката си в туниката. — Сега спи, но отвътре все още има огън.

— Който загрива водата, течаща в тази долина — рече Асаяга.

Денис се огледа.

— Въздухът тук е по-топъл, отколкото на юг, в Ябон.

Асаяга кимна и каза:

— Удивително място.

— Изобилието тук е невиджано — каза Тинува. — Минахме покрай овощни градини, докато разпознавахме.

Продължиха напред. Сравнителното спокойствие наоколо не можеше да ги залъже. Все пак бяха във вражеска територия и щеше да е глупаво да очакват, че този, който живее тук, ще е приятел.

Защото знаеха, че някой живее тук.

Следобедът привършваше и злокобното безмълвие наоколо, чувството, че вървят през царство на призраци, започваше да ги безпокои все повече.

Тинува и Грегъри избързаха напред на конете си и най-сетне Денис заповяда да спрат, като се отдръпнат в гората, но забрани да се палят огньове. Следобедното слънце обаче бе сравнително топло и в безветрието беше приятно дори без огън. Скоро почти всички се унесоха в упоителен сън, Денис — също.

Брат Корвин кротко обикаляше ранените, грижеше се да намали болките им и да ги утеши; с вещина почисти раната от стрела на един от хората на Асаяга, върнал се от пост. Превърза я, постла одеяло да може войникът да поспи, стана и избърса ръцете си. Видя, че Асаяга го наблюдава.

— Всички мъже са на предела — бавно заговори Корвин, като човек, който говори на чужденец и още не е сигурен доколко разбира езика.

Асаяга само изсумтя.

— Дори хората, които са без рани, имат нужда от няколко дни почивка, от много топла храна и сън. А ако можем да приберем ранените под покрив, мисля, че ще можем да ги спасим всички.

— Може би има нещо напред — подхвърли Асаяга.

— Това място е странно. Няма го на никоя карта.

— Имаш карта?

— Онези, които съм виждал в манастира — отвърна бързо Корвин. — Прегледах ги, преди да се включа в армията.

— Откъде си?

— От много места, но съм родом от Ран. Защо?

— Чисто любопитство. Колко е пътят дотам?

— Месец или малко повече, с керван.

— И това ти е първата битка?

— Не — отвърна монахът; явно не желаше да разказва личната си история. — Виждал съм една-две схватки. В ордена се включих по-

късно. Бях на тридесет и няколко, когато ме достигна призивът да се посветя.

— Защо?

— Въпросите ти край нямат, цуранино.

Асаяга се усмихна.

— Работата ми е да знам. Разбирам, че ги притесняваш. Не беше с тази част в началото, намериха те и заради теб беше убит най-близкият приятел на Хартрафт.

— Откъде знаеш пък това?

— Имам уши и слушам какво говорят войниците ви. Всички говорят за това.

— С двама от братята ми идвахме да се включим в армията. Изгубихме се. Братята ми бяха пленени от една от вашите части. Избягах и се натъкнах на отряда на Хартрафт. Провалях засадата, която бяха подготвили, и в суматохата най-добрият приятел и съветник на Хартрафт беше убит.

Асаяга кимна замислено.

— Коя част от армията ми?

— Откъде да знам? Всички ми изглеждате еднакви.

— И вие ми изглеждате еднакви — освен наталският съгледвач.

— Коя част?

— Не знам. Защо?

— Ако Хартрафт е унищожил някоя наша част, любопитен съм да го знам.

— Всичко стана много бързо — отвърна Корвин. — За миг гората беше пуста, в следващия цураните бяха навсякъде и побягнах.

— Шлемовете им. Някои са с пера, други — с цветни ленти отгоре. — Асаяга посочи избелялата синя лента, вързана отзад на шлема му.

— Не си спомням.

— Жълта ли беше? Знам, че отрядът на Цугами беше излязъл на патрул. Може би светлозелената на Катуга или червеното перо на Ванутама?

Корвин се замисли.

— Мисля, че беше зелена. Кой беше този Катуга?

— Беше?

— Всички бяха избити. Знаеш го, нали?

Асаяга наведе глава.

— Значи зелената.

— Да. Почти съм сигурен.

— Разбирам. Водачът, Катуга, имаше шлем с шип отгоре и беше висок за моята раса, почти колкото Харттрафт. Беше ми стар приятел. Харттрафт ли го уби?

— Да. Помня, че го видях. Видях как Харттрафт го уби, към края на битката.

Асаяга кимна и хвърли поглед към спящия Денис.

— Съгледвачите идват! — чу се глас.

Беше Ричард. Денис го беше назначил с още неколцина нещастници да пазят, докато другите поспят.

Всички бързо се разбудиха, надигнаха се и обърнаха глави на запад. Двамата ездаци забавиха край потока и поеха по хълма към дърветата.

Денис стана и Асаяга тръгна към него. Чу го как изпъшка и разкърши рамене да се отърси от умората. Грегъри и Тинува дръпнаха юздите и скочиха от седлата.

— Две мили напред. Укрепление. Изглежда ново. На добра позиция, на билото на хълм, с десетина ферми наоколо.

— Заето ли е? — попита Денис.

Съгледвачът кимна.

— Да. От хора.

— Знаят ли, че сме тук?

— Може да се допусне. Портата беше затворена, нямаше никой по нивите или във фермите.

Денис замислено потърка брадичката си.

— Сигурно са имали наблюдател на моста — подхвърли Асаяга. — Странно, че не са го прерязали.

— Може да не са имали време. Двамата с Тинува рискувахме да го преминем бързо, щом го видяхме. Имаше следи, но бяха като на момче.

— Знаят, че сме тук — разсъди на глас Денис, навел глава. — Но имаме нужда от подслон. Смятате ли, че можем да го завземем?

— Ако имат двайсет души с лъкове, може да избият половината от нас.

— Значи нощна атака.

— Точно това си мислех.

— Защо атака? — попита Асаяга.

— Какво? — Денис се обърна и го изглежда.

— Бихме могли да поговорим с тях. Да им предложим мир.

— Ние сме на петдесет мили отвъд границата — заговори му Денис като на дете, на което се обясняват елементарни неща. — Всеки тук е извън закона и трябва да го приемем за такъв.

— Законът? — Асаяга се изсмя горчиво. — Наричаш всичко това, което си правил, „закон“, а хората, които обитават тук — беззаконници? Да сме видели някакви следи от присъствие на Тъмни братя тук? — И се обърна към Тинува.

Елфът бавно поклати глава.

— Нищо. Откакто слязохме в долината, виждам само човешки дири. Разбира се, възможно е да са съюзници на моредел.

Асаяга го изглежда скептично.

— Мислиш ли? Ако бяха съюзници на Горските демони, щяха да ни чакат при моста. Тези, които ни гонеха, щяха да пратят някой вестоносец пред нас, докато бяхме в подножието, за да им помогнат и да блокират моста. Мисля, че преследвачите ни бяха точно толкова изненадани от моста, колкото и ние. Начинът, по който ни атакуваха, ми говори, че не познаваха терена над нас, нито какво има в края на пътеката. Само двама стрелци можеха да ни спрат. Мисля, че тези хора се крият и нямат представа, че идваме, и сме много неприятна изненада за тях.

Тинува помълча за миг, дълбоко замислен. Най-сетне кимна.

— Логично разсъждаваш, Асаяга. И мъдро.

— Разбирам накъде биете — въздъхна отегчено Денис.

Денис и Асаяга излязоха на открито, в мъртвата зона в нивите около укреплението. Тинува както винаги се оказа прав в наблюденията си: дървената палисада беше донякъде позанемарена, но беше вдигната преди не повече от няколко години. От комина на дългата къща зад малката крепост се къдреше дим. Денис забеляза няколко лица, надзъртащи над стената, но беше трудно да се разбере какви са.

— Жени и старци ще да са, повечето — изсумтя Денис. — Слушай, щом излети първата стрела, бягаме, и ако те улучат, кръвен

дълг или не, те оставям. Този план е пълна глупост. Няма начин да отворят портите за над сто въоръжени мъже.

— Кръвен дълг?

— Адски добре знаеш какво имам предвид. Дето ме измъкна от реката.

Асаяга се засмя тихо.

— Значи и онова го зачиташ!

— Нищо не зачитам, Асаяга. Смятам, че тази идея е безумна. Но ако можем да превземем това място, без да пострадаме и без да загубим повече хора — много хора, — просто бихме могли да оцелеем още няколко дни. Само затова се съгласих да дойда с теб.

— Аз дойдох с теб — изръмжа Асаяга. — Ти си кралският войник, аз съм пришълецът-нашественик, както изтъкна, докато го обсъждахме.

— Трябваш ми, за да обясня какво искаме.

— Нито стъпка повече!

Гласът, явно старчески, ги накара да спрат.

— Разкарайте се веднага оттук или стрелците ми ще ви надупчат на решето.

Денис предпазливо сниши щита, с който му беше услужил сержантът на Асаяга, и вдигна дясната си ръка.

— Искам да преговаряме.

— Разкарай се, казах.

— Аз съм Денис Хартрафт, от дома Хартрафт. Баща ми и дядо ми имаха кралски указ да пазят блатата, преди да дойдат цураните. Идвам без извадено оръжие, за да преговарям.

— Хартрафт ли? Те са мъртви от девет години. Марш оттук!

Денис опря щита на земята и много бавно разкопча наметалото си и го смъкна. Върху мръсната му туника се видяха избелелите цветове на герба на Хартрафт. Не беше униформата, която носеше обикновено, но Грегъри го бе посъветвал да я измъкне от походната си торба и да я облече.

— По тези цветове — той посочи гърдите си — ще разбереш, че съм този, който твърдя, че съм. Аз съм законният управител на Блатата.

— Ела насам.

Денис изглежда накриво Асаяга и се подчини, но спря, щом реши, че ако се приближи повече, ще е самоубийство. Огледа предпазливо бойниците за най-малкия знак, че някой лък ще се изпълне и ще стреля.

Асаяга пристъпи с него, но задържа щита си вдигнат.

— Тоя ниският до тебе кой е?

— Аз съм силов командир Асаяга от дома Тондора, от клана Канацаваи.

— И защо цурани и кралски войници ще вървят редом? Вие сте дезертъори и ренегати. Марш оттук. Лъжци! Знам, че никой Хартрафт не би търпял жив цуранин до себе си.

Асаяга го погледна накриво.

— Откъде знаеш какво ще направи един Хартрафт? — попита Денис.

— Просто знам! — извика сърдито старецът. — Марш оттука, лайнари такива, синчета на пияни курви, гъзолизци, хлапета лигави, дето не стават и свинската дрисня от краката ми да оближат. Никой мъж, който твърди, че е Хартрафт, няма да тръгне с един цуранин, дето прилича на изтърсак на кретенясало джудже и куца прокажена пачавра!

Асаяга се наежи и леко надигна щита си, готов да отвърне на кръвната обида.

— Не мърдай — изсъска му Денис и докато го изричаше, на лицето му се изписа объркване, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

Асаяга, целият почервенял от гняв, едва се овладя.

— Цуранинът до мен наистина е заклет враг — отвърна Денис. — Но ни преследва още по-жесток враг. Този, който си пратил да наблюдава въжения мост, ще го потвърди.

— Видял е само един елф и един наталец, преди да избяга да ни предупреди.

— Гони ни Тъмното братство. Цураните и кралските бойци винаги ще снишат мечовете си и ще се обединят срещу такъв враг.

— Проклети да сте! — изкрещя предизвикателно старческият глас. — Ако ви гонят те, значи ще ни ги навлечете! Марш оттука! Никакви преговори повече! Марш, синове на козар такива, дет' спи с козите си, щот' му напомнят за сестра му!

— Проклета мръсна уста, тъпак — изсъска Асаяга. — Май беше прав, Хартрафт. Щом се стъмни, щурмуваме.

Денис обаче пусна щита си и пристъпи още крачка напред.

Удивително цветистите ругатни накараха нещо в ума му да прещрака. Много стар спомен, от детството, спомен как слуша подобни фрази, възхищава им се и ги повтаря пред приятели, докато един ден баща му не го чу и не му насини устата.

— Познат ми е този глас. Волфгар, ти ли си?

Гласът не отговори.

— По дяволите. Волфгар? Помня те. Когато бях момче, пееше старите балади на дядо ми. Беше най-добрият бард по северната граница.

Денис пристъпи още няколко крачки и се окашля.

*Умират ближните, добитъкът умира.
И аз все нявга ще умра,
а всичко, дето ще ме надживее,
щом стъпя в залите на своите предци,
са песните на Волфгар,
що възпяват славата, спечелена в битки.*

Изрече думите плътно и дълбоко, гласът му проехтя над полето.

— Ти изпя тези думи — каза ухилено Денис. — Добре ги помня, пъпчива издънка на лижещо гной псе такова!

Отговор не последва, но след малко портата изскърца, откrehна се и от прага се изниза съсухрен старец, подпрян на изкусно резбована тояга.

Отне му повече от минута, докато измине няколкото десетки разтега до Денис. Беше толкова прегърбен, че покритата му с кафяви петна глава едва стигаше до раменете на Денис. Изви назад врат като стар лешояд, за да може да го погледне в очите.

— О, конски говна — въздъхна Волфгар. — Вярно, че си ти.

Денис наведе почтително глава.

— Ти беше най-великият бард, посещавал твърдината на Харттрафт.

— Богата бе трапезата на твоя род — заговори хрипливо старецът, в гласа му се долавяше школуваната дарба на певец. — И още нося тлъстина в сърцето си от пиршествата, що давах в моя чест.

— Извърна се леко да погледне Асаяга и кокалите на мършавото му тяло изпукаха. — Какво, в името на всички дяволи, е това? Типичен ли е този дребосък за тях, тия цурани, за които слушам?

— Той е командирът на отряда, който се присъедини към моята част.

Денис забеляза как Асаяга се вцепени, а Волфгар се изкикоти.

— Горд като паун с ново перо, щръкнало от задника му е тоя цуранин.

— Не съм се присъединявал — сопна се Асаяга. — Сключихме съюз.

— Съюз, а? — Лицето на Волфгар помръкна. — Значи казвате истината. Тъмните братя ви гонят.

— Да.

— Проклети да сте. — Волфгар въздъхна уморено. — Подозираха, че някой се крие тука, но не си правеха труд да надничат много, с други работи бяха заети. Сега ще ни връхлетят.

— Моите хора — заговори Денис, но улови заканителния поглед на Асаяга и се поправи: — Нашите хора. Бягаме вече от много дни. Трябва ни подслон, храна, място, където ранените ни да могат да се оправят. Нищо не мога да ти предложа в замяна, освен задължението един ден да ти се отплатя. Моля те в памет на моя баща и на дядо ми, които имаха честта да те наричат свой приятел.

— А ако откажа?

Денис пристъпи и се наведе над стареца.

— Тогава ще ми се наложи да щурмувам това укрепление, Волфгар. Разбери го. Иначе хората ми ще измрат. Достатъчно добре познаваш Хартрафт. Знаеш, че винаги държим преди всичко на нуждите на бойците си. Не ме принуждавай да се бия с теб и приятелите ти вътре.

Волфгар въздъхна, както може да го направи само един старец — хрипливо, с безкрайна досада към мирските неща. Изви врат и примижа към небето на запад.

— Уф, бурята пак иде. Може да позапуши проходите за малко.

Денис проследи погледа му и видя размъкнатите облаци, започнали да притъмняват в ранния здрач. Старецът беше прав — до заранта снегът отново щеше да завали.

— Трябва ми подслон. Веднага. — Този път го каза с хладна настойчивост. — Моля те само още веднъж, като приятел. — Замълча и поклати глава. — Бих предпочел да си стиснем ръцете, в памет на моите предци, които бяха твои приятели и покровители преди толкова време. Щом бурята отмине и хората ми отпочинат, ще се махнем и ще се опитаме да прогоним Тъмните братя.

— Не, вече е късно за това — отвърна Волфгар. — Белята е станала. — Примижа и отново погледна Асаяга. — Такъв дребосък като тебе бездруго едва ли ще иска да яде много. Хайде, кучи синове такива, доведете си хората.

ГЛАВА 11

ОТДИХ

Утрото беше студено.

Денис Хартрафт се облегна на стената на укреплението на Волфгар, придърпа плътно наметалото на раменете си и вдигна качулката срещу ледения вятър от запад.

Зачуди се дали изобщо ще се стопли някога. Светът като че ли бе станал вечно студен, студът се просмукваше в костите, в сърцето му. Знаеше, че е студ на ума, не на тялото — студът, който носеше вятърът, бе нищо в сравнение с онова, което бяха изпитали по време на бягството си през последните три дни. А после Денис реши — не беше и на ума. Студът беше в душата му.

Може би Волфгар ги беше събудил. Спомените, които бе по-добре да си останат мъртви...

Отдавнашно зимно утро. Застанал е на бойниците и гледа как се сипе първият сняг, цялото това чудо за едно седемгодишно дете, вихрещите се във въздуха парцали. Бардът е коленичил до него и се смее, щом той улови някоя снежинка с език или протегне ръцете си в топлите ръкавици, за да я хване, да я поднесе пред очите си и да разгледа прелестната ѝ форма, докато тя се стапя.

Толкова ясно помнеше онзи смях, щом надникна долу към двора — момиченцето, бягащо в кръг и разперило ръце, смееше се и викаше, че е понесена от вятъра снежинка, помнеше тихия кикот на барда, думите му, че знае една тайна — че момиченцето го обича.

Години по-късно пак вали сняг, а момиченцето е порасло и ще се женят, стоят ръка за ръка на бойницата, спомнят си и двамата за барда, смеят се и се чудят дали има начин да го намерят и да го поканят той да ги съчетае.

И пак сняг, пращането на огъня, писъци...

Наведе глава, за да потисне тази мисъл. „Никога не се връщай повече към това, никога.“

— Напомня ли ти нещо?

Денис си пое дъх, примига и маската, която носеше пред живите, се върна на лицето му. Обърна се.

Волфгар много бавно се изкачваше по стъпалата, тоягата се поклащаше тежко, старецът я стискаше с две ръце и се качваше стъпало по стъпало. Денис едва не посегна да му помогне, но бързо се отказа. Старците си имаха гордост, особено този.

Най-сетне Волфгар застана до него, дръпнал качулката над главата си, загърнат в тежките кожи. Погледна го и се усмихна криво. Устните му бяха посинели, ала Денис знаеше, че не е от студа — дъхът му излизаше хриплив, а бледите му очи бяха навлажнени.

— Не бива да излизаш в такъв студ — промълви Денис.

— Проклет да си, що за живот е това; като започне да ти дава съвет едно хлапе, което веднъж избутах от скута си, за да не ме намокрят пеленките му! — Волфгар се засмя и поклати глава. — Попитах те дали стоенето тук ти напомни нещо. Изглеждаше потънал в мисли.

— Просто чакам Грегъри и Тинува да се върнат.

— Някои неща никога не се променят у човек — момчето, което все така е в теб. Още когато беше на седем, често заставах така, изгърбил рамене, стиснал ръце пред себе си и все гледаш. Напомни ми за един снежен ден. Двамата гледахме първия сняг и ти казах, че Гвенинт те обича. Как ти светнаха очите, макар че беше гордо момче и за нищо на света нямаше да признаеш, че момичетата вече те интересуват.

Денис извърна глава.

— Чух какво е станало с нея, с баща ти и дядо ти.

Денис усети ръката му на рамото си. Искаше му се да я махне, но не можеше.

— Сърцето ми беше с тебе, момче. Плаках за теб. Старият ти дядо все искаше да умре в някоя проклета хубава битка, е, той така и не можа да наследи управлението, но чух, че е умрял с меч в ръката. Но виж, за тебе плаках.

Замълча, без да спомене и за нейната смърт. Денис затвори очи... Молбите му, умоляванията да не си отива, ръцете, мъчещи се да спрат кръвта, желанието някак да върне душата ѝ в тялото и онази усмивка, огряла лицето и, докато гаснеше, все едно че се мъчеше да утеши малко момченце, което не разбира, че ще стане накрая... но не стана.

— Беше преди девет години — промълви Денис, впрегнал всичко у себе си, за да не затрепери гласът му.

— За някои неща времето не значи нищо. За елф като Тинува девет години са само един миг. Споменът за нечия загуба може да остане вечно. Знам, често пея за това. — Волфгар се окашля и се изхрачи, пусна рамото му и отри устата си.

Денис го погледна.

— Остави. Отдавна беше. Никоя песен, дори твоите, не може да ги върне, освен в спомена. А предпочитам тези спомени да са погребани.

Волфгар кимна.

— Очите ми почти угаснаха, млади ми Хартрафт. Не видях Юрген с тебе.

Денис въздъхна.

— Мъртъв е. Убиха го. Преди седмица.

— Ах. — Волфгар отново се изплю. — Знаеше да хвърля зара тоя мъж. — Гласът му затрепери. — Остана ли някой от старите дни?

— Войната ги отне всички. — Тонът му ясно показваше, че не желае да говори повече.

Мълчаха дълго, загледани в сипещите се едри снежинки.

Денис отново погледна към дългата къща, където спяха хората му. Голямата зала на Волфгар бе в грубата голяма дървена постройка и бе дълга трийсет разтега. От другата страна на двора бяха конюшните и няколко работилници, а в дъното — пристроената кухня, свързана с дългата къща с каменен коридор, та ако започне пожар, да не унищожи целия дом. Укрепление, типично за границата, достатъчно да удържи срещу банда разбойници, но срещу войска като тази на Боваи щеше да падне за часове.

Но беше спасението за Денис и мъжете с него.

Щом ги пуснаха вътре, мъжете напалиха огньовете из цялата къща, за да я затоплят, след което налягаха за тежък сън. Денис също беше успял да подремне, преди да го събуди Тинува и да предложи да се пратят съгледвачи, за да се уверят, че преследвачите им са се отказали от гонитбата и не се опитват да възстановят моста и да прехвърлят отряд. Тъй че малко след полунощ Тинува и Грегъри бяха поели обратно. Денис не можа да заспи повече и реши да постои на пост, докато се върнат.

— Всички спят там, хъркат и пърдят — изсумтя Волфгар. — Богове, колко осмърдяха! Сто мъже, натъпкани там, и дузина ранени в налбантницата. Какво, в името на карантиите на Кахули, да правя с тях?

— Изритах ли ни сега, не мисля, че хората ми ще го приемат.

— Оня цурански водач, Аза-гъза ли?

— Асаяга.

— Както ще да се казва кучият му син. Как, в името на кръвта на Асталон, изобщо се събрахте с тях?

Денис му разказа накратко историята и Волфгар кимна разсъдливо.

— Хитър ход. Кога смяташ да го убиеш?

— Като свърши всичко.

— Кога ще е това?

— Още не знам — отвърна Денис. — Отначало мислех, че ще продължи най-много ден. Сега просто не знам.

— Можеш ли да му вярваш, че няма да те намушка в гърба?

— Да вярвам на цуранин? — възкликна Денис.

Не си беше задавал въпроса толкова пряко, откакто бе започнало всичко това. Чак сега си даде сметка, че общо взето бе разсъждавал минута за минута, винаги беше гледал нащрек за първия измамен ход, не се беше замислял сериозно, че това положение може да продължи седмици или дори месеци.

— Мисля, че по свой начин са доблестни — най-сетне промълви Денис. — Не изтезават пленници, убиват тежко ранените си толкова чисто, колкото и ние.

— Това говори добре за тях.

— Сега той има повече нужда от мен, отколкото аз от него.

— Защо?

— Аз знам пътя обратно, а той — не.

— Нима? Нали сте срязали моста. Знаеш ли пътя?

Денис го погледна. В същия миг върховете се окъпаха от първия светлик на утрото. Щом ги погледна, светлината се замъгли и омекна. Понесените от вятъра облаци затулиха малкото сини късчета от небето на изток. Вихрушката се усили.

— Както казах вчера, идва силна буря — заяви Волфгар. — С малко късмет, ще затвори и последния проход. Е, отговори на въпроса

ми, Харттрафт. Знаеш ли пътя?

Денис поклати глава. Никога не бе стъпвал толкова далече на север.

— Значи не знаеш нищо повече от цуранина. Но все още не си отговорил на въпроса ми, момче.

— Бях момче преди двацет години, Волфгар — рязко отвърна Денис.

Волфгар отметна глава и се изсмя хрипливо.

— На моите години всеки, който не забравя да си затвори копчелъка, след като се изпикае, е момче. Хайде отговори ми: можеш ли да разчитааш, че няма да намушкат теб и хората ти в гърба?

— Да, по дяволите — сопна се Денис. — Те, изглежда, имат един такъв... кодекс. Как се правят дуели. Когато му дойде времето, първо ще ме предизвика, другите ще се отдръпнат и ще се бием. Предполагам, че щом свършим, ще почне голямото клане.

— Можеш ли да го свалиш?

— В честен бой?

— Като този, дето ми описа. Не из горите, не нощем, а съзнателно, на открито, един срещу друг, с мечовете.

Денис се поколеба.

— Не си сигурен, а?

Денис поклати глава.

— Наблюдавал съм го. Бърз е като котка — посече два таласъма за едно мигване на окото, главата на първия още не беше паднала на земята, а червата на втория вече се изсипваха. Най-бързият е от всички, които съм виждал. — Денис замълча. — Дори Юрген в разцвета на силите си щеше много да се затрудни с него.

— Това говори нещо — отвърна Волфгар. — Неведнъж съм залагал на стария кучи син и неведнъж съм печелил. Това пиански свади, почетни дуели — излизаше без драскотина.

— Но накрая не излезе — каза Денис, зареял поглед в далечината.

— Какво ще правиш? — настоя Волфгар.

— Ще се бия с него, като му дойде времето.

— Голяма гледка ще е — изсумтя Волфгар. — Кажи ми, искаш ли да го надвиеш?

— Що за въпрос ми задаваш, по дяволите?

— Някои хора, след като загубят твърде много, започват да се чувстват обречени. Не го съзнават, но боговете на мъртвите вече са ги пипнали. Толкова много са погълнати от спомените си за онези, които са преминали в отвъдното, че в сърцевината си искат също да преминат, и така несъзнателно излизат на пътя за отвъд. Денис, чувстваш ли се обречен?

Денис поклати глава.

— Това е лудост.

Волфгар се засмя.

— Целият свят е луд напоследък. Няма и на петдесет мили оттук Кралството и цураните се бият боговете само знаят заради какво, а съм почти сигурен, че ако проклетите кралски особи вземат, че седнат и изпият едно буре, всичко ще се нареди. На петдесет мили на север оттук моределите се колят едни други за забавление, а ти ми седиш тука и ми говориш за лудост. Денис, не отговори на въпроса ми: искаш ли да победиш?

— Разбира се, че искам да победя. Да живея. Хората ми — ако падна, това ще унищожи шанса им. Длъжен съм да ги върна. От началото на войната съм направил петдесет похода и винаги се връщаме.

— Ние. А ти, ти винаги ли се връщаш? Колко от тебе остава с всеки от тези походи?

— Говориш с гатанки, Волфгар.

— Аз съм бард. Това е част от занаята. Допада ли ти този Асага?

— Асаяга.

— Допада ли ти?

Денис го погледна изненадано.

— Въпросът ти е шантав. — И веднага съжали за казаното.

Волфгар обаче се засмя.

— Знам, че ги уважавате като войници. Чух някои от мъжете ти да го споменават снощи. Макар и неохотно, признаваха воинските умения на цураните.

— Бива ги. Поне в открит бой са добри. Изненадаш ли ги сред дърветата, винаги ги надвиваш, но при статичен бой, пехота срещу пехота, плащаш ужасна цена. Смятам, че ако не бяха те, щяха да ни унищожат. В целия ми отряд не бяха останали и петдесет стрели, хората ми бяха съсипани от студа и умората.

— Смея да твърдя, че в момента цураните говорят същото за вас. Знаят, че до един са щели да загинат още при форта на Брендан, ако не сте се били намесили вие. Знаят, че сте много добри в гората, уважават това и изпитват дълбок вътрешен страх. Тъй че имаме две страни, които се уважават и в същото време се боят една от друга. — Волфгар се закашля и след като си пое дъх, се засмя. — По дяволите, колко обичат да си правят такива шеги боговете. Виждал съм такива бракове — третият ми беше почти същата работа като вашето сега. Лепнали сте се едни за други.

Денис кимна.

— Стига да мога да опазя мира.

— Ще стане. Оня там Аса Гага или както там му беше името, можеше да се случи и по-лош. Проклятие, по-добре враг, комуто вярваш, отколкото приятел, в когото се съмняваш. Гледайте да си поудължите примирието. Но проклет да съм, ако не можете, решете спора си другаде — не ми се ще хубавата ми къща да стане кланица. — Замълча и изгледа Денис с лукава усмивка. — Макар че ако струпам труповете ви пред портата, това може да прогони Тъмните братя, когато дойдат.

Денис понечи да отговори, но Волфгар вдигна ръка да го спре.

— Може да съм бард изменник, с цена за главата ми, но уважавам старите спомени, Денис Хартрафт.

Денис помълча дълго. Най-сетне вдигна глава и попита:

— А твоята история? По дяволите, нищо не съм чувал за теб, откакто връчиха на дядо ми кралския декрет за главата ти. Бях още хлапе.

Волфгар се разсмя.

— Двайсет години. Докарах си го заради едно куплетче за гнойните цирей на кралския задник.

— Е, нямаше да се стигне до това, ако не беше скочил от прозореца на кралската любовница — отвърна Денис. — Принц Родрик, кралят ни сега, е луд, както знаеш. Поне така разправят. Онази жена е била фаворитката му. От всички жени, с които да си утолиш похотта, точно с нея ли?

— Предпочитам да мисля, че неприятностите ми почнаха заради изкуство, а не от похот.

— Помня деня, в който дойде кралският ескадрон. Разлутени бяха като оси. Мислеха, че си решил да се скриеш у нас.

— Не нося неприятности на приятели.

— Дядо ми така се разсмя, като чу историята, че се закле, че ще се бие със самия принц, ако дойде.

— Както казах, не нося неприятности на приятели.

— Та какво стана после?

— Реших, че ще е разумно скъпоценното ми тяло да се поизпари. Отвращавам се от разните там връзвания, влачене и пердах, а най-много от съдиите — ако може да си ги позволи човек, — дето трябва да им изтърпиш тъпотии, преди да стигнат до наказанията. Проклети пиявици — ще ти изцедят и последния петак от кесията с таксите си, и накрая все едно умираш. Да работя не можех. Оня похотлив син на дрислив хлопатарник, дето се нарича „крал“, имаше агенти навсякъде. И ей ме мене — жертва на славата си, не мога да работя и всичко заради едно хубаво курве и цирея на кралския задник, за който ми каза.

Денис се разсмя.

— Сам си го докара. Можеше да го изтърпи, свалката на любовницата му де. На другия ден я изхвърли от палата. Да признае истината — че си му сложил рога — щеше да е срамно. Е, щяха да те търсят убийци известно време, но накрая всичко щеше да се забрави. Но да съчиниш оная песен за слабостите на принца в кревата и за циреите на задника му, това нямаше как да го понесе.

Волфгар се изкикоти.

— Ама стихчетата си ги биваше.

— Още ги пеят — отвърна усмихнато Денис. — Макар и далече от кралския палат в Риланон.

— Та, след този малък провал, реших, че е време да отида някъде, където кралските декрети няма да ме намерят. Опитах да взема кораб за южните земи, но пристанищата гъмжаха от агенти и издайници, дето за няколко сребърника ще те продадат, тъй че тръгнах на север. Тогавя срещнах скъпата ми Роксана, на път, недалече отук. — Старецът се усмихна тъжно. — Взе ми сърцето още щом я видях. Беше баячка, направо магьосница с картите, гадаенето по вътрешности и кокалчета. Пътуваше с една весела банда скитници и крадци и в компанията им естествено имаше място за един менестрел.

— Каза, че ще ме обеси, ако не остана с нея, тъй че останах, какво ще правя. — Той въздъхна. — Ех, имаше време в грешната ми младост, когато си въобразявах, че никога няма да ми стига само една хубава жена, но на ония години това, че я намерих, беше благодат. Тъй че прескочихме двамата огънчето, дето се вика, и скоро след това тя ми каза, с усмивка, нали, че трябва да спрем някъде да си отгледаме децата.

Отново се усмихна тъжно, кашлицата го задави и той избърса слюнката от брадичката си.

— Роксана я знаеше тази долина. Бяха я намерили преди години. Беше едно от тайните им скривалища и тя ме доведе тук. Настанихме се, после дойдоха двете ни дъщери и заживяхме тук. Свободно, бих добавил. От всякакви кралски декрети и алчни бирници. Без глупавите войни, дето ги водят кралете само за да гледат как се колят хората им, докато те се крият в дворците си.

— Дъщери ли?

Волфгар се усмихна.

— Хубавици са.

— Къде са?

Старецът се разсмя.

— При сто гладни вълка пред портата ми снощи, мислиш ли, че щях да покажа най-скъпите си съкровища? Пратих ги да се скрият из горите, докато нещата се успокоят. Върнаха се с другата жена и децата, след като налягахте, и спаха в слугинските стаи. Когато момчето дойде да ни съобщи за идването ви, знаех, че няма да издържим срещу сто тежковъоръжени войници, и очаквах най-лошото. Имаме две по-малки укрепления в горите, ако ни сполети беда. Това място нарочно е направено тук на открито. За стръв един вид.

— Защо не сте се скрили всички в гората?

— Ти би ли го направил? Твърде много знаци има, че сме тук. Някой трябваше да остане и да ви подведе, че сте ни избили всички.

Денис кимна.

— Къде са мъжете? Не видях и десет души, годни да носят оръжие. Всички останали са старчоци като тебе.

— Мъжете ли? — Волфгар поклати глава. — Хората на Роксана са скитници. Ако изпаднат в беда, с някой кралски декрет за главите им, идват тука да се скрият за година-две, и пак тръгват. Една година

може да имаме трийсетина души тука, другата може да са сто. Повечето ни артисти печелят добре с армията на запад. На момчетата им блясват очите, като видят някоя хубава жена да танцува и чуят песните на талантливия бард. Жонгльорите и акробатите също взимат по някой петак.

— Бас държа, че и по някоя кесия изчезва из тълпата — подхвърли Денис, но Волфгар само сви рамене.

— Но и когато повечето артисти ги няма, все се задържат по двайсетина мъже — работата е много за жените и децата. — Лицето му помръкна. — Преди два месеца двайсетина мъже с жените си отидоха на пазар. Кожи за сол, сечива, дрънкулки за децата.

— И не се върнаха.

Волфгар кимна.

— Сигурно ги е сполетяло същото като нас. Не знам какво се гласи, но много Тъмни братя са се раздвижили оттатък моста.

— Сетих се, че ще да е нещо такова. Не че ме е грижа много за хората на Роксана. Сган крадливи негодници, но ожениш ли се в рода им, не са лоши. След като всички тях ги няма, май аз съм им главатарят вече. — Погледна към къщата. — Имаме да се грижим за двайсетина деца. Колкото до жените, дето си загубиха мъжете, бяха в траур. Но са практични и при стотината ваши мъже, от които могат да си изберат, ще им мине бързо.

— А Тъмното братство? — попита Денис.

— Ония кучи синове? Това тук е ничия земя. Преди да почне войната, граничните блата стигаха само до Широка река. Моределите рядко стигат по-далече от двайсетина мили на север оттук.

— Спогаждате се с тях, тъй ли?

— Те изобщо не знаеха за това място. — Старецът замълча и го изгледа ядосано. — Поне до вчера. Стояхме настрана един от друг. Но всичко това май ще се промени. А и да знаеш, това май не е единственото човешко поселение на север от кралския закон. Чувал съм приказки... е, някои сигурно са доста преувеличени. Изгубени градове, храмове на древни богове. Подозирам, че повечето са измишльотини, колкото да се пробутат карти на съкровища на алчни иманяри. Но има и слухове с проблясъци на истина в тях. Тъмните братя не стъпват от другата страна на планините и сигурно не е без

причина. Нещо ги държи настрана. Но предпочитам да не знам какво е, вместо да се катеря по заледените им върхове, за да го разбера.

— До вчера нито един Тъмен брат не беше стъпвал до оня подстъп към долината — продължи той унило. — Не знам колко неприятности ще ни донесе това. Зависи от това колко държат да ви спипат. Може да не ви закачат цялата зима, или само няколко часа още, просто не знам.

Поривът на вятъра замете снега към лицата им и ги принуди да се обърнат към дългата къща.

Мъжете се бяха разбудили, неколцина бяха излезли на двора да се облекчат, от кухнята се виеше дим, понесъл миризмата на печено месо.

— Колко ще стоите тук? — измърмори намръщено Волфгар.

— Зависи. От Тъмното братство, от времето. Не знам.

— Тази буря ако се задържи, доста време ще стоите. Проклятие. Сто усти за хранене. Не го предвиждах това.

— Сами можем да се погрижим за себе си. Ще пратя ловни дружини, преди бурята да удари здраво. Видях много дири от дивеч — долината изглежда богата.

— Най-доброто проклето място на света в момента. Поне така изглеждаше до вчера.

Сержант Бари излезе от дългата постройка с десетина мъже с метнати през рамо лъкове и няколко тукашни момчета за водачи и ги поведе през портата и към гората.

Докато Денис гледаше след тях, в главата му просветна друг спомен: за дни като този, как тръгва с баща си на лов и пресният сняг им помага да хванат дирите. Баща му не обичаше да тръгва на лов с фанфари и барабани, за да не се плаши дивечът. Предпочиташе самотата, а и възможността да научи сина си как да се оправя в леса. Ако времето беше тихо, се задържаха навън по два-три дни, удряха дивеч, колкото да се нахранят, но не повече — много често проследяваха някой елен само заради удоволствието и после го оставяха на мира.

Погледна към пътеката. Лекият сняг бе поотслабнал и на четвърт миля зърна Грегъри и Тинува — язدهа бавно към твърдината.

— Добре. Отказали са се от гонитбата при каньона.

Волфгар кимна, закашля се и се изплю от стената.

— Онзи елф. Тинува ли се казваше?

— Да. Защо?

— Чувал съм разни приказки за него.

— Какви?

Волфгар се усмихна вещо.

— Помниш ли старата поговорка: „Не клюкарствай за елфи, защото имат дълги уши и всичко чуват“?

Денис кимна.

— Не е добро, това е всичко.

— Каж ми.

— Вярваш ли му?

— Да.

— Значи ще ти го каже, ако е важно да го знаеш.

Денис сякаш не остана доволен от отговора.

— Обкръжен си от смърт, Харттрафт. Но то пък цялата ти фамилия беше така.

Старецът закашля и отново се изплю. Придърпа плътно коженото си наметало и бавно закуцука към стълбите. Денис остана сам с мислите си.

Асаяга се отпусна в стола си, оригна се и се потупа доволно по корема.

Никога не бе обръщал особено внимание на яденето като някои други, най-вече хилавите господарчета, дето с часове ще обсъждат достойнствата на тази или онази реколта вино или ще платят сто геми, даже и хиляда за роб, който може да направи уникален сос. Храната беше, за да сложи край на глада и да ти даде сила, та да можеш да продължиш да живееш.

Това ядене обаче щеше да остане завинаги в паметта му. Защото нямаше спор, че бе най-обилното и разнообразното от всичко, което бе ял, откакто дойде на този забравен от боговете свят.

Предната нощ всички бяха държали повече на спането, отколкото на каквото и да било друго. Но на заранта във всички посоки се бяха пръснали ловни групи. Харттрафт беше настоял сами да си осигурят храната, доколкото може, за да не затруднява домакините си, и някъде следобед кралските войници вече бяха доказали ловните си умения в

гората: всички ловни групи се върнаха с дивеч и се възхищаваха на богатата земя, която бяха обходили.

Мъжете на Асаяга също бяха допринесли за богатата трапеза. Пръснаха се покрай потоците и наловиха десетки риби със стъкмени набързо мрежи, други ги мушкаха с копия или просто ги ловяха с ръце, трети сложиха клопки за мармоти и хванаха цяла дузина.

Предсказанието на Волфгар, че бурята ще се усили, се сбъдна и последните групи ловци и рибари едва се дотъртриха, затрупани със сняг. Късно следобед виелицата се развихри не на шега и сърцето на Асаяга се сви. Ако ги беше хванала навън, всички щяха да загинат. Но сега бяха в безопасност, пламъците пращяха в двете големи огнища в залата за пир и всичко беше наред.

Щом се смрачи, подредиха първите блюда на голямата трапеза. Дългата зала беше претъпкана от над стотината мъже, скупчени около масата, плътно човек до човек — Волфгар бе настоял двете части да се смесят.

По взаимно съгласие всеки, който влезеше в залата, трябваше да остави отвън всички оръжия, дори и камите, и първите влезли мъже се поглеждаха нащрек с чувството, че са голи без верния нож на кръста или скрит в ботуша. Едно беше да вървят рамо до рамо, подгонени от ужасен враг, или да легнат един до друг да дремнат след уморителния преход, но съвсем друго, когато силите им се бяха върнали, а с тях — и разбирането кой би могъл да седи или стои вляво или вдясно от теб — враг, който сигурно е убил твой близък или приятел.

После дойдоха първите подноси, отрупани с димящи късове месо — сърнешко, елен, глиган — гореща мас се разплиска по масата; имаше купи, пълни с пържен дроб, езици, печен мозък с трохи хляб, вкусни баници, пълнени с бъбрек, и печена риба.

Най-накрая дойдоха мармотите, напълнени и опечени по начина, обожаван от цураните, и макар повечето кралски бойци да извърнаха носове от този деликатес, цураните се развикаха от радост и избухнаха спорове за това кой да бъде почетен с изяждането на сърцата и дробовете.

Поднесоха още плата, отрупани със сухи плодове, печени картофи, няколко вида хляб и даже варени яйца, които мъжете излапаха лакомо.

Отначало Волфгар се стискаше с пиенето, но щом в залата стана горещо от печеното месо и топлите мъжки тела, се отпусна и извика да донесат още бурета бира и да ги отворят. Бързо се напълниха с пенливата течност халби, рогове и кожени мехове, надигнаха ги жадни ръце, разнесоха се смехове и весели викове, мъжете загълтаха пенливата бира, отпуснаха се и се заоригваха доволно.

Както подобаваше, Денис и Асаяга седяха в единия край на трапезата, с Волфгар между двамата. Прегърбеният стар бард гледаше с неприязън веселбата, мърмореше колко скъпо щяло да му излезе, за шумотевицата и за странната цуранска миризма. Но след няколко бири и той се отпусна, даже прие голямото плато с ребра от глиган, което му поднесе една от младите жени, появили се тайнствено до него скоро след разсъмване.

— Благодаря ти, дъще — прошепна той и я погали по бузката.

Асаяга я беше забелязал минути след като се беше събудил на заранта. Беше ниска за расата си, почти колкото него, но това бе единственото у нея, което можеше да го накара да си помисли, че е от родния му свят. Косата ѝ беше руса, с най-светло русото, и двете ѝ дълги плитки приличаха на водопади от предено злато. Такава коса не беше непозната в родния му свят, но се срещаше далече на север от провинцията Колтаир и съвсем рядко в родния му град. Тялото ѝ беше приятно закръглено, а плътната рокля от кожа, стигаща до прасците ѝ, очертаваше всяка гънка. Очите ѝ бяха бляскаво сини, а кожата — нежно розова.

— Дъще? — удиви се Денис, остави чашата си на масата и я зяпна.

Волфгар се засмя и усмивката набръчка старческото му лице.

— Ех, не ми е внучка или правнучка, макар да съм готов да се обзаложа, че тук има доста такива. — Протегна обичливо ръка, придърпа я към себе си и младата жена го целуна топло по плешивата глава. — Майка ѝ, дано да почива в мир в Блажените земи, беше рядко момиче. Две ми ги роди. Алиса тук, която ще разбие сърцето на всеки мъж с един поглед, е по-голямата.

Асаяга веднага стана, без да откъсва очи от девойката, и се поклони официално.

— За мен е чест да се запозная с дъщерята на нашия щедър домакин — рече той. — Мечът ми винаги ще бъде на вашите услуги.

Като видя представлението на Асаяга, Денис не издържа, стана и пристъпи между цуранския командир и Алиса.

— Баща ви винаги е бил почетен гост в семейния ни замък. Неговата дъщеря винаги може да разчита на моята закрила.

— Закрила? — изсмя се Волфгар. — Момчета, май вие двамата имате нужда от закрила от нея.

Алиса се изчерви, но очите ѝ грейнаха, докато гледаше ту единия командир, ту другия.

— Баща ми ме засрами — тихо промълви тя. — Благодаря ви, Денис Хартграфт, за любезната ви закрила. И на вас също, благородни Асаяга. Сега трябва да се оттегля и да се погрижа за поднасянето на храната.

— Бягай, бягай! — засмя се Волфгар. — Хайде, седнете до мене, тук е безопасно. — И плесна с ръце по облегалките на стола си.

Замаян, Асаяга се смъкна в стола.

— Роксана! Ела при нас! — викна Волфгар и погледна през рамо. Асаяга се стъписа, като видя и втората дъщеря. Кога се бе появила, си остана загадка, а дори и сега едва се виждаше в тъмните сенки.

Беше със същата коса като Алиса, но по-висока, оголените ѝ ръце бяха някак по-тънки и мускулести, скулите ѝ бяха високи. Също като сестра си, носеше дълга до прасците кожена рокля и единственият признак на женска суетност беше синият шал, вързан на кръста като колан, под който едва се очертаваха гънките на тялото ѝ.

Тя не реагира на подканата на баща си, а скръсти ръце и заяви с дълбок и чист глас:

— Предпочитам да остана права.

— Казах ѝ, че според теб мъжете са загинали — обърна се Волфгар към Денис и сниши глас. — Оня, на когото беше хвърлила око, беше с тях.

— Нищо не значеше за мен — отвърна тя. — Беше ми само приятел.

Волфгар я погледна навъсено и повиши глас:

— Пъпчив и с мозък на пиян заек. Типичен за рода на майка ѝ и като заек все щъкаше след нея. Мислех си дали сам да не го убия.

— То пък и ти ако си за пример — отвърна хладно Роксана, а Волфгар се засмя и кимна към нея.

— Роксана носи името на майка си. Нарекох я така, защото майка ѝ умря при раждането ѝ.

Асаяга стана отново, поклони се и я поздрави официално, Денис направи същото. Роксана само мълчаливо им кимна.

Алиса се наведе и прошепна нещо в ухото на баща си. Той се изсмя гръмко и я плесна по бедрото.

Асаяга откъсна очи от прелестите ѝ и, сетил се отново за дълга си, огледа грижливо залата и се укори за моментното си разсейване пред варварина и неговата дъщеря. „Твърде много години на бойното поле“, помисли си. Колко месеци, откакто за последен път беше познал жена?

Повечето му хора съсредоточено нагъваха, грабеха с пълни шепи и пиеха. Шумът полека се усилваше, подхващаха се разговори, накъсани от вълни смях. На места кралските войници и неговите дори се опитваха да си заговорят. Зърна за миг как двама мъже си говорят с ръце, като в пантомима, и по жестовете им разбра, че става дума за жени. Единият се засмя на другия и направи познатия и на двата свята жест.

Улови погледа на Тасему. Щурмовият водач се беше отпуснал в другия край на масата с бокал в ръка и наблюдаваше внимателно. Интересно, кралският сержант — беше научил, че се казва Бари — седеше до Тасему, и той с бокал в ръка, и двамата бяха почти като огледално отражение на другия. И двамата си вършеха работата — да наблюдават мълчаливо. Бари сръга Тасему и му кимна към малка група цурани, привидно увлечени в разгорещен спор. Всъщност спореха кой е най-добрият борец във войската. Тасему само изсумтя и се усмихна — достатъчно успокоителен жест за Бари.

От другата страна седеше Сугама. Хранеше се кротко, възпитано, внимателно хващаше парченце риба само с палеца и показалеца според етикета, като в същото време говореше тихо с няколко от хората на Асаяга, и командирът за миг изпита безпокойство. Нима само за няколко дни този дребен син на съперническия дом си бе спечелил привърженици? Огледа лицата на четиримата с него и разбра, че са помлади синове и братя, чиято съдба бе да служат дълго като войници в някой малък дом, преди да им се разреши да се оженят и да заживеят на някой малък къс земя, дадена им от господаря на Тинува. Само

такъв мъж можеше да се изкуси да измени на клетвата си, заради обещания за по-висок пост и осиновяване в нов дом.

Ала когато Сугама се обърна, за да приеме халбата с ейл, подадена му от едно от местните момчета, двама от събеседниците му се подсмихнаха и тихо си казаха нещо и Асаяга разбра, че се подиграват на Сугама зад гърба му и че търпят компанията му само за да се позабавляват. Въздъхна облекчено и се отпусна. Дори тук, толкова неописуемо далече от Империята, го притесняваше Голямата игра и верността на хората от дома.

Един от кралските войници бутна по масата плато с глиганско печено към Сугама, един от хората до Сугама го бутна обратно и изтърси нещо. Думите му заглъхнаха в общата врява, но Асаяга ги прочете достатъчно ясно по устните му. Беше изрекъл една от най-тежките обиди, думи, които кралският войник не можа да разбере и затова ги подмина. Асаяга запомни мъжа и си отбеляза да накара Тасему да поприказва по-късно с него. Можеше да е верен, но също така беше глупак — да предизвиква ненужно човек, който можеше да спаси живота му в следващите дни.

На масата избухна смях и Асаяга видя как двама войници от всяка страна станаха, с пълни халби в ръцете. Някой плесна по масата и двамата започнаха да пият — кралският войник спечели без усилие. Нов смях и се размениха няколко монети; един от цураните хитро беше заложил срещу другаря си и спечели рядък и скъп сребърник, струващ повече от цяла броня. Щом загубилият разбра какво е направил приятелят му, подхванаха разгорещен спор, за радост на кралските войници.

Бутнаха към Асаяга плато с недояден мармот и въпреки че се чувстваше издут, той бръкна, извади едно краче и го засмука.

— Ей, Асаяга. Как по дяволите можеш да го ядеш това?

Асаяга погледна Волфгар и се наежи, но улови насмешливия поглед на Алиса и бутна платото към стареца.

— Опитай и ти.

Волфгар се оригна шумно и поклати глава.

— По-скоро бих ял конско говно, докато още е топло. И я ми кажи, защо вие, цураните, миришете толкова шантаво? Кълна се в боговете, миришете ми като пасмина храмови блудници.

Разговорът наоколо позагълхна. Макар хората на Асаяга да не разбраха думите му, след един ден вече познаваха Волфгар достатъчно, за да усетят, че се заяжда с водача им.

— Това е, защото не миришем — отвърна Асаяга.

— Как тъй? Говориш с гатанки.

— Защото се къпем, като цивилизовани хора. Мирише ти на чисти хора, което не бих могъл да кажа за теб. Мисля, че един мечи задник лете ще мирише по-хубаво от теб.

Каза го спокойно, но в ъгълчетата на устните му пробяга усмивка.

Волфгар го изгледа изпод вежди, после отметна глава и се разсмя гръмко.

— Кълна се в боговете, трябва да си поиграем на обиди с теб някоя вечер. Виждам, че си цивилизован човек и знаеш повече от шепата най-мръсни ругатни, които може да ти избълва всеки идиот.

— За мен е чест — отвърна Асаяга. — Но името ми е Асаяга.

Усмивката му бе изчезнала.

Волфгар кимна мълчаливо, после бръкна в мармота и извади парче месо. Това спечели одобрението на мъжете, които следяха разговора.

— Ей, щерки! — ревна Волфгар, за да смени темата, и махна към мъжете на масата. — Избирайте си по някой от тия. По-добри са за разплод от породата, дето държахме в тая конюшня досега. Може да се намери някой достатъчно мъж тука, че да изтърпи злия ви нрав и отровните ви езици.

Алиса се засмя свенливо и наведе очи, но след секунда ги вдигна към Асаяга. Денис, забелязал разменените погледи, измърмори над чашата си и обърна глава настрана.

— Девствеността е за предпочитане — хладно отвърна Роксана, с ръце на кръста.

Волфгар се засмя, вдигна един бокал, подаде ѝ го и тя го взе, пресуши го до дъно и го хвърли настрана. По лицето ѝ пробяга усмивка, а старецът се пресегна и я потупа по бузата.

— Винаги съм казвал, повече на мен си се метнала, отколкото на майка си. — После се обърна към Денис. — Внимавай с нея, Хартрафт. Може да улучи с лъка си бягащ елен от петдесет крачки и с голи ръце може да извади очите на мъж, който се опита да я пипне.

Асаяга я гледаше напрегнато, но нейният поглед не беше насочен към него. По-скоро гледаше одобрително Денис, който обаче не я забеляза — вниманието му беше насочено към другия ъгъл на залата.

Асаяга се обърна и видя Сугама и още няколко души, струпани около едно буре с бира. Говореха си и поглеждаха през рамо към няколко кралски войници срещу тях, които ги гледаха със същото недоверие. Двете групи си подвикваха нещо: беше явно, че мъжете са вече пияни и си разменят обиди, всеки на своя език. После един от кралските войници стана, стиснал юмруци, и мъжете от двете страни заотстъпваха.

Това, което стана след това, съвсем изненада Асаяга. С крайчеца на окото си видя как Роксана се пресегна зад стола на баща си и след секунда се изправи със зареден арбалет. Опря го на рамото си, прицели се и натисна спусъка.

Металната стрела изсъска и се заби в бурето няма и на педя от Сугама.

Залата изведнъж стихна, всички местеха очи от треперещата стрела към Роксана и обратно.

— В дома на баща ми свади няма — каза тя хладно. — Правете го отвън: мразя да чистя човешка кръв от масата, на която ям.

Тишината се задържа още няколко дълги мига. Алвин Бари, който все още седеше до Тасему, стана, вдигна бокала си към Роксана и го пресуши. Остави го на масата и започна да се смее, тихо отначало, клатеше глава и смехът се усилваше. Тасему повтори жеста му, стана и той, двамата се смееха, тупаха се по гърбовете и сочеха ту Роксана, ту стъписаните мъже при бурето. За няколко секунди цялата зала гръмна от смехове.

Роксана ги изгледа презрително, махна с ръка, опря арбалета на пода, зареди го с нова стрела и го пъкна под стола. Тоя жест още повече усили смеховете и накрая, малко ядосана, тя напусна пира.

— Е, това е моята кръв! — ревна Волфгар. — Такива жени мога да правя аз. Кълна се в боговете, още го мога, да. Само да си намеря някоя пачавра, толкова сляпа, че да ми бутне!

Думите му предизвикаха нови наздрависи и смях, а щом Асаяга преведе хвалбата на войника до себе си, но високо, та да се чуе до другия край на трапезата, цураните също се разсмяха. Няколкото жени в залата също се смееха, клатеха глави и вдигаха ръце, уж от ужас.

Волфгар стана, успя с пъшкане да се покачи на масата и изрита едно от платата с месо. Вдигна високо бокала си, пресуши го до капка, хвърли го и закрачи по масата, съпроводен от вдигнати чаши и мъжки викове. Няколко войници на Кралството подхванаха мръсна песничка за ковача, дето имал пет дъщери и какво сполетяло нощните им гости, когато ги повлякъл и видели нажежения ръжен и наковалнята. Цураните също запяха. Бяха разбрали някак хвалбата на стареца и Асаяга се изненада, че песента, която подхванаха, беше почти в същия дух.

Накрая Волфгар вдигна ръце всички да замълчат и залата затихна. Годиците сякаш изведнъж се смъкнаха от раменете му. Денис го гледаше с възхита — знаеше, че пред тях стои един от най-дивните кралски певци, нищо, че беше престъпник, лъжец и крадец.

Отначало тихо, но много ясно, старецът подхвана една много стара песен:

*Сбогом тебе, мило кралско девойче,
сбогом тебе, че не ще се видим веч,
че отивам утре заран в планини студени,
там на север, за крал да умра...*

Денис се отпусна и погледна за миг към Асаяга, който слушаше заинтригуван старата песен за войника, дето знае, че го пращат срещу Тъмните братя и че е обречен. Затвори очи и си спомни как за първи път беше чул тази песен. Седеше до баща си и смълчан слушаше Волфгар, а сълзите се стичаха по бузите му. Песента беше за дълг, за доблест, за саможертва, и той се замисли над избора на стария бард. Защото ако в Кралството имаше мъже, обречени да ги сполети съдбата на героя в тази песен, то те бяха в тази зала.

Асаяга погледна Денис и разбра, че песента има някакъв смисъл за него. Слушаше разказа в нея, без да обръща внимание на странния ритъм и тонове. Разказът бе героичен, за мъж, поставил честта над здравия разум. Асаяга беше раздвоен, тъй като, от една страна, това си беше съвсем цуранско отношение, ала от друга, никой цуранин нямаше да повдигне въпроса за поражението и да го обсъжда, дори със самия себе си. Да умреш за чест беше велико.

— Твърде много се задържах в този свят — измърмори той тихо, щом Волфгар свърши песента, изпратен с гръмки овации. Видя, че някои от хората му я бяха превели на други и в очите на не един войник от двете страни блестяха сълзи.

„Да, покъртителна история“, помисли си.

Излезе в хапливия студ навън и отиде при отходния ров, който бе заповядал да се изкопае предния ден. След първия си сън мъжете бяха свършили работата си на двора, на открито, щом разбраха, че в къщата няма нужници, но той веднага се погрижи да се сложи край на това. Никой воин с полеви опит нямаше да позволи хората му да зацапат лагера си. Болестите идваха бързо след мръсотията — нещо, което варварите, изглежда, не знаеха. Стигна до изкопа и почна да се облекчава.

— Щастливи са вътре.

Сепнат, Асаяга видя до себе си Денис — той също бе излязъл да се облекчи. Щом свършиха, двамата постояха мълчаливо за миг, вятърът вихреше снега около тях. Фенерите, окачени под стряхата на къщата, се поклащаха и мятаха тъмни сенки, едва видими зад тежката снежна пелена.

— Доста ще се позадържим тука — каза Денис. — Единственият изход е през високите проходи, а те на заранта ще са затрупани.

— Това задържа нас, но и Тъмните братя.

— Да. Гонитбата свърши.

— Поне засега. Съмнявам се, че ще се откажат. Уязвихме ги. Ако беше обратното, Хартрафт, ако те бяха заклещени тук...

— Не. Ако аз и хората ми бяхме заклещени тук, а ти — от другата страна на планината, какво щеше да направиш?

— Да ви чакам.

— Разбирам.

Замълчаха.

— Коров мъж си. Коров противник си, Хартрафт. Такъв ли беше и преди войната?

— Не е твоя работа. Сега мисля за това, което ни предстои.

— Дългът ни да се бием, нали?

— Гонитбата свърши, както казах. Разбрахме се за мир, докато се спасим. Вече сме спасени, поне засега.

Асаяга се обърна и пристъпи съвсем близо до него. Погледна го в очите.

— Какво искаш? Като съмне, да изведем хората си оттук, да ги строим, да извадим мечовете и да започнем клането ли?

В този момент откъм къщата се чу нов смях, последва песен.

— И двамата знаем, че онова там не е истинско — отвърна Денис и махна с ръка към къщата. — Засега сме извън своя свят, но рано или късно реалността ще се стовари върху нас с гръм и трясък. На по-малко от сто мили оттук, в същата тази нощ, кралските и цуранските войници седят в лагерите си, изчакват да мине бурята и ще започнат да се избиват, войната ще продължи. Нещо по-различно ли сме от тях. Какво ни извинява?

— Можем да се избием до последния човек утре заранта, но това няма да промени ставащото там. Аз съм човек на честта, Хартграфт, но ако те убия, това с нищо няма да промени войната. Двамата все едно, че сме мъртви и ни няма в нея. Кажи ми: честта ли, чувството за дълг, или мъстта те тласка сега?

Денис не отвърна.

— Значи на разсъмване? Щом е така, май трябва да вляза вътре и да кажа на мъжете си да спрат да пият и да се подготвят. Ти би трябвало да направиш същото.

Каза го рязко, мъчейки се да овладее гнева си, и отстъпи. Поклони се сдържано и понечи да се обърне.

— Чакай.

— Защо?

— Просто почакай малко — каза Денис с натежал и някак отчужден глас. — Все някога трябва да дойде денят, знаем го и двамата. Щом се върнем на фронта, вашия или нашия, ще е неизбежно.

— Защо не сега?

— Не ме притискай, цуранино: ледът, по който стъпваме, е тънък.

— Продължи тогава. Кажи каквото искаше да кажеш.

— Все още ще имаме нужда едни от други, щом проходите се отворят. Тъмните братя ще ни чакат, може дори да са довели подкрепления. Шансът да оцелеем е по-голям, ако действаме заедно.

— Това ли е истинската причина?

— Ледът е тънък, както казах. Не ме притискай.

Асаяга кимна.

— Значи примирие, докато се върнем на фронта — заяви колебливо Денис. — Всеки си командва хората и пазим мира помежду ни. Ако някой наруши този мир, двамата сядаме да съдим заедно.

— С Волфгар.

— Защо?

— Мисля, че е най-безпристрастният сред нас.

— Прав си — отвърна замислено Денис. — Той също ще съди. Делим провизии, места за спане и работата.

— Разбира се.

Асаяга погледна към къщата.

— А дъщеря му, Алиса? С нея какво?

— Не разбирам за какво говориш! — отсече Денис.

— Добре тогава.

Денис се поколеба, след което протегна ръка. Асаяга я стисна. Никой от двамата не забеляза кой се бе спотаил на прага на конюшната и ги слушаше.

ГЛАВА 12

КРЪВНИ ДЪЛГОВЕ

Ножът беше остър.

Върхът се врязва в кожата му без усилие и капката кръв бликна. Той погледа как малката пурпурна перла се изду върху кожата му и обърна ръката си, за да може да капне на земята. Тя се пръсна и оцапа ледената белота до краката му. Щом свърши дневния ритуал, Боваи прибра оръжието в канията.

Лявата му ръка беше нашарена от лакътя до китката от десетки хиляди такива убождания.

„Скоро — помисли той. — Скоро ще приключи с това ритуално самоизтезание. Скоро най-сетне петното върху честта на фамилията и клана ми ще бъде заличено“.

В нощта, в която се беше уверил, че Тинува е преминал на страната на еледел, се закле да капе от своята кръв за отплата, ден след ден, докато не пролее кръвта на предателя.

Защото Тинува, предателят, бе негов роден брат.

Отпусна ръката си, облегна се на дървото и погледна надолу към крепостта, бранеща речния брод. Бяха спрели тук на стан от близо два дни и две нощи, над триста негови братя, останалите човеци и таласъми, натъпкани в укреплението и чакащи времето да се промени и съгледвачите му да донесат, че северните проходи към долината са достатъчно чисти, за да може ордата му да нахлуе. За миг вихрушката стихна и той успя да зърне връщащите се от гората хора, подкарани натоварена с дърва кола. Потърка разсеяно нашарената си от белези ръка и затвори очи. Имаше време, толкова отдавна, че едва си го спомняше; когато Тинува беше любимият му брат, а Морвай, и мнозина говореха, че един ден именно той ще стане Върховен главатар на клана на Гарвана. Някои дори шепнеха, че може би той ще е този, който ще обедини всички кланове в свещената война, за да свърши изгнанието им в северния мраз и да се изтласка нападта на човеците и предателите еледел до морето.

Как помнеше онези дни, когато двамата излизаха в гората да половуват, да поговорят, да помечтаят: двама братя, все още в своята младост, обмислят всичко, което може да се случи...

Морваи беше красавец. По-късно някои щяха да заговорят, че още от рождение сърцето му го влякло да мине на страната на еледел. Някаква нежност имаше у него, рядка за моределските воители — освен с жените и децата им. Ала всички признаваха, че никой не може да се мери с него в лова, в умениято, което показваше с меч и с лъка, в бързината на нозете му и дори със звучния му глас. А свирепостта и куражът му в боя бяха неоспорими. Немалко човеци бяха загинали от ръката на Морваи, а и немалко еледел също, преди да го притегли тъмната магия на кралицата им.

Щом си спомни това, Боваи наведе глава, защото беше обичал брат си — беше го обожавал — и щеше с преголяма радост да му служи. Всички забелязваха верността му и беше рядкост да видят единия без другия. Боваи знаеше, че Морваи има дарби, които на него му липсваха: бързината на ума и хитрината! Ето защо се опитваше да постигне с други средства онова, което притежаваше брат му: сила и ловкост, безскрупулност и непоколебима воля да убива. Заедно представляваха свършена двойка, като меч и чука. Това, което Морваи не можеше да постигне с лукавост, с ум и с чар, Боваи можеше да постигне с брутална сила и терор.

Такива бяха двамата в годините на младостта си, която му се струваше, че ще продължи вечно. Бяха се включвали заедно в стотици битки срещу съпернически кланове и срещу хора, дръзваха дори да слизат под земята, за да взимат богатствата на ровеците в мините джуджета. Всеки неведнъж бе спасявал живота на другия — докато си го мислеше, ръката му неволно опипа по гърдите белега от раната, която бе получил, когато скочи пред Морваи, за да улучи стрелата него, а не брат му.

Колко беше плакал в онази нощ Морваи, седнал до брат си, след като извадиха стрелата. Беше се врекъл във вечна вяра и беше порязал ръката си, пусна кръвта да покапе по неговата рана, та да видят всички, че връзката им е вечна.

Малко неща можеха да прекъснат такава връзка. Но накрая дойде такава неща, и то се казваше Анлеа. Всъщност я доведоха. Боваи го

помнеше, все едно че се беше случило преди дни, а не преди толкова години...

Братята гледаха с нескрита възхита как Гадуин, техният баща и вторият по власт главатар на клана, се връща с триумф. Воините след него носеха плячка и водеха пленници. Една млада пленничка мигновено привлече вниманието им.

Беше красива и горда и всеки воин, който я зърнеше дори за миг, веднага разбираше, че е дъщеря на главатар. Боваи и Морваи стояха пред прага на бащиния си дом и очите им сияеха от гордост.

— Синове мои! — извика им Гадуин. — Вижте какво доведох у дома. Дъщеря е на стария ни враг Вергал от клана на Язовеца и ще ни погостува.

Баща им я беше предал на жените на дома, да я почистят като за показ, и онази първа нощ тя вечеря с тях на масата, като гостенка.

Тя даде дума да не се опитва да бяга, нито да приема да я спасят, и я оставиха да живее под покрива им и свободно да излиза из селото. Двамата братя бяха очаровани от красотата ѝ, от мекия чар на лицето ѝ и от острия ѝ ум. Изглеждаше съвършена в очите на Боваи...

От мига, в който очите му се спряха на Анлеа, Боваи беше замаян от любов, макар че нямаше език да го каже нито на нея, нито на баща си. Морваи, по-големият му брат, бе този, който можеше да намери гладките слова и красивите фрази — и тръгна да гони своето.

Морваи прекарваше все повече време с Анлеа, а Боваи се отдръпваше все по-навътре в себе си, в мълчаливия си копнеж към момичето, докато една нощ Морваи не помоли баща им да поговори с Мурад за намеса — да не връщат девойката в клана ѝ, а да пратят дарове и да поискат съгласието на баща ѝ той да я вземе за своя жена.

Гадуин се засмя и разкри същинската цел на този рискован набег и взимането на Анлеа като пленница. Жестокото съперничество между двата клана продължаваше от десетилетия и най-добрите воители от двете страни загиваха. Гадуин през цялото време се беше надявал, че Морваи ще я хареса и ще я вземе за жена.

Беше твърде млада, за да управлява, и нямаше брат, а никой от по-дребните главатари в клана на Язовеца не беше достатъчно силен, за да го задържи да не се разпадне, когато баща ѝ отидеше при

Майките и Бащите на другия свят. Мурад нямаше потомство, макар да беше изредил три жени през годините. Гадуин разбираше, че по-големият му син ще се окаже някой ден логичният наследник на мантията на Върховния главатар, и знаеше, че ако Анлеа е негова жена, двата клана все някога ще се обединят. Така мирът щеше да се установи и силата на клана на Гарвана да се удвои от този съюз, с възможността кланът на Гарвана след време да погълне клана на Язовеца под властта на Морваи, а след него — на неговите деца от брачния му съюз с Анлеа. След като се слееха двата най-големи клана в Ябон, можеше да започне процесът на сливането и на другите.

И в този момент за Боваи стана ясно, че трябва да остане настрана и да си мълчи. Престори се на зарадван от щастието на брат си и не каза нищо, когато баща му изпрати посланици до клана на Язовеца с предложение за мир и да договорят цената на невестата.

Боваи прие това от обич към брат си, въпреки че мъка пареше сърцето му. Това, което го изгаряше още повече, бе, че Морваи беше толкова завладян от чаровете на Анлеа, че така и не разбираше болката, която причиняваше на брат си. Ето защо Боваи се стараеше да извърща очи в друга посока, щом Анлеа минеше покрай него, гледаше настрана, когато се хранеше с тях на масата, мъчеше се да не забелязва мириса на косата ѝ, искриците в тъмните ѝ очи, властната сила на гласа ѝ.

Все по-рядко и по-рядко излизаше Морваи на лов с брат си и между двамата започна да се трупа напрежение. Минаваха по цели дни, в които много рядко си проговаряха, и Боваи се мъчеше да повярва, че това е защото Морваи е започнал ухажването си: серия от ритуали, които можеше да отнемат години, преди двамата с Анлеа най-после да могат да се съберат. Боваи се боеше, че брат му го подозира в копнежи, и така отчуждението стана взаимно. По-късно Боваи разбра, че странното отдръпване на Морваи няма нищо общо с годежа му с Анлеа или с притесненията му от брат му: по-скоро бе първата тръпка на онова проклето привличане от Елвандар — онова, което еледел наричаха Завръщането.

Дните минаваха в години, а Боваи живееше със своята болка и копнеж. После един ден Гадуин обяви годежа на Морваи и Анлеа и решението да бъдат съчетани в деня на Средилетието.

Шест дни преди Средиление целият род на Анлеа, със слугите и най-изтъкнатите воители, пристигна за сватбените ритуали. На Боваи му се стори странно, че е обкръжен от воители на клана на Язовеца, след като познаваше не един от тях от стари битки. Сред тях имаше един воин, чиято осанка внушаваше мрачна и сурова сила, казваше се Кавала. Докато другите в клана му изглеждаха доволни от брака и изковаването на връзка между двата клана, Боваи забеляза, че този воин гледа брат му с омраза. Защото ако някой воин в клана на Язовеца можеше някой ден да заеме мястото на Вергал като главатар, това беше Кавала. Ала той виждаше бъдещето толкова ясно, колкото ловец вижда сърндак на поляна. Осъществеше ли се този брак, един ден трябваше да прегъне коляно пред Морваи и да му се закълне във вярност.

В добавка към това преди години, в една от многобройните схватки между Язовеца и Гарвана, Морваи беше убил брата на Кавала.

Приемът на воитеите от клана на Язовеца и семейството на Анлеа отначало тръгна хладно, но към края на вечерта се вдигнаха наздравици от двете страни, обявиха края на взаимната вражда и Гадуин и Вергал щедро започнаха да плащат кръвните дългове за бащи, братя и синове на воитеите, убити в стари битки, онези, за които все още не бе отмъстено. Кавала беше стиснал устни, ала все пак изрече ритуалните слова, щом Морваи му поднесе изкусно изработения лък от тисово дърво и кост като отплата за това, че убил брат му. С нищо не показва, че е простил, но спазва формалностите. Така се сложи край на кръвната вражда.

В един момент Боваи видя, че Морваи е останал сам, и се приближи до него.

Морваи го изглежда сурово.

— Ако си дошъл да ми кажеш, че я обичаш, знам го.

Стъписан, Боваи не можа да отвърне нищо.

Морваи сложи ръка на рамото на брат си и заговори тихо:

— Ти постъпи достойно. Но сърцето иска каквото иска. Никога не забравяй това, каквото и да се случи.

Боваи не можеше да отвори уста. А после Морваи се обърна, усмихна се широко, протегна ръка на бащата на невестата си и двамата си стиснаха здраво ръце и пиха от един бокал.

Боваи погледна Анлеа, която седеше на празничната трапеза, и като я видя как е засияла от обич към Морваи, сърцето му щеше да се

пръсне — знаеше, че никога няма да го погледне така.

По време на церемонията стоя до брат си, с изпълнено с болка сърце в началото, но когато видя как брат му я целуна, прогони болката от ума си и с воля вледени сърцето си. Никога повече нямаше да се влюби, щом любовта означаваше такава болка.

И още нещо забеляза на онази церемония: как тя поглеждаше Кавала. С топла, приятелска усмивка, но начинът, по който Кавала ѝ отвръщаше, му подсказа, че мрачният воин има още една причина да мрази Морваи. Видя сякаш отражение на собствения си копнеж в изражението на Кавала, съвсем за кратко, само за миг; но все пак го видя.

Когато церемониите най-сетне свършиха, Боваи избяга от пиршеството от страх, че стомахът му ще се разбунтува и че ще повърне. Гордостта му го тласна извън стана. Взе си лък и каза на един от постове, че отива на лов.

Не се върна пет дни.

Година и един месец с брат си не си проговориха. Анлеа ставаше все по-красива, бе щастлива в брака. Всяка нейна усмивка и смях пробуждаше като кама сърцето на Боваи, тъй като той знаеше, че усмивките са за Морваи. Тя го обичаше със сила, присъща на малцина моредел, и дори най-суровите воители се усмихваха, щом я видеха запяла на път към потока да пере или да плеви градината.

Но Морваи ставаше все по-отчужден, по-замислен, губеше се понякога по цели дни в леса, често се връщаше без дивеч. Имаше дни, в които се замисляше по време на разговор, все едно че се вслушваше в някакъв далечен зов.

Един ден Морваи повика Боваи и му каза нещо, което щеше да го безпокои месеци наред.

— Ако падна, братко, ако нещо се случи с мен... ще се грижиш ли за Анлеа?

— Разбира се — отвърна Боваи. — Но нищо няма да ти се случи. Морваи се усмихна.

— Съдбата е капризна, братко. Бъди сигурен, ще се случи. — Сложи ръка на рамото му. — Погрижи се за нея. Върни я в дома на баща ѝ, ако така поиска.

— Добре.

Месеците течаха, отминаваха сезоните, а Морваи ставаше все по-разсеян. Гадуин попита Боваи знае ли какво го безпокои, но той не можа да измисли нищо. При все това усещаше някаква усилваща се тревога в душата на брат си.

А после, в късното лято на третата година от брака си с Анлеа, Морваи най-сетне се преобрази. Всеки моредел можеше да разбере кога у някого е станала промяната, наричана от еледел Завръщането. Един ден Боваи се събуди час преди разсъмване, с чувството, че нещо ужасно не е наред. Вече беше станал от постелята, излязъл бе на двора и закопчаваше оръжейния колан, когато чу писъка на Анлеа.

Изтича с баща си и другите воини до колибата на Морваи. Завариха вътре Анлеа, застанала до празното легло.

— Какво става? — извика Гадуин.

Анлеа заговори тихо, в очите ѝ имаше сълзи.

— Събудих се и видях непознат в тази стая. Бащата на моето... — Гласът ѝ секна. — Мъжа ми вече го няма.

Студ, по-жесток и от лед, стегна стомаха на Боваи. Той погледна баща си и видя непоколебимостта в очите на стария воин.

— Трябва да намерим предателя — каза високо Гадуин. — Той трябва да умре.

Боваи усети в себе си същия кипнал гняв — и страха, който баща му потискаше. Любимият му брат се беше променил. Не беше вече от тяхната кръв. Черните козни на злата кралица на Елвандар бяха изкусили още един от техния род: в същия този момент, докато стояха тук, съществото, което доскоро бе Морваи, вървеше на юг, към Елвандар.

Боваи даде знак и воините се разтичаха по домовете си за оръжия. След няколко минути петдесет моредел вече вървяха през гората по дирите на Морваи.

Гонитбата беше жестока, без отдих нито за плячка, нито за дивеч. В паметта на расата им нямаше по-жестоко оскърбление за един клан от това. Дори онези ренегати, които бяха прогонени от своите и живееха в поселища с хора и таласъми, можеха, един ден да си върнат достойнството. Но избягалият в Елвандар изменяше на всичко, което го беше правило член на Народа на моредел.

В тази гонитба Боваи зърна брат си три пъти: веднъж на билото на един хълм, след това да се движи между дърветата на отсрещния

склон на една долина; и там, край реката.

Стреля и стрелата изсвистя — и се заби на няколко разтега зад брат му, който скочи във водата.

На отсрещния бряг чакаха еледел с опънати лъкове и гледаха колко ще се приближат Боваи и другите с него до границата им. Гневът надделя над предпазливостта му и Боваи затича напред, за да убие предателя, преди да се е добрал до заслона на дърветата на другия бряг. Докато бягаше, опъна лъка, после спря и се премери добре, защото това щеше да е последният изстрел.

Същото направиха и другите зад него — и врагът на отсрещния бряг им отвърна. Неговата стрела излетя от тетивата миг преди останалите и той зави от безсилие, като видя как не улучи целта само с педя. После гневът му премина в болка, щом стрелата на елфите го улучи в бедрото.

Двама от другарите му трябваше да го измъкнат назад, защото макар и ранен, Боваи бе готов да нападне през водата.

Последното, което видя от съществото, доскорошния си брат, беше гърбът му, преди да се скрие в тъмнината на Елвандар.

— Боваи?

Той се размърда и се измъкна от болезнения спомен. Беше Голун, водачът на съгледвачите му.

— Да?

Голун видя, че ръката му още е оголена, въпреки ледения студ.

— Спомняше ли си?

Боваи кимна. Голун беше присъствал на онзи сватбен пир и знаеше за цялото последвало безчестие. Кланът на Язовеца бе заявил, че срамът, нанесен им от Гарвана, е непоносим, и се отметна от сключения мир. Бащата на Анлеа настоя да му я върнат. Боваи каза на Гадуин какво е обещал на Морвай — да върне Анлеа в дома ѝ, — но баща му го удари през лицето само заради споменаването на името на предателя.

Вместо да разреши на Анлеа да се върне при своите, Гадуин я принуди да се ожени за Боваи. Боваи се сражава в шест битки с Язовеца, преди да ги принуди да се покорят, след смъртта на Вергал.

Кавала се поклони пред Мурад и кланът на Язовеца се вля в клана на Гарвана.

Последваха десет години борба, докато другите кланове в Ябон се мъчеха да изместят Гарвана. Години бяха нужни, докато се изцери горчивината от грозната обида на Гарвана над Язовеца, както го приемаха всички.

През цялото това време Голун беше стоял неотлъчно до Боваи, а през следващите години Боваи се беше доказал като мъж, достоен за водач: умът му беше хладен, пресметлив и пълен с коварство. Беше безмилостен в избиването на враговете на клана, прочу се като воин, на когото никой не дръзваше да се противопостави, защото живееше само заради мъстта. Отчасти си върна доверието в очите на Мурад и скоро щеше да си върне мястото в Съвета, отказано му след смъртта на баща му, мястото отдясно на Мурад. Гневът му му беше послужил добре.

Никой извън неговия клан не знаеше, а и малцина в него разбираха как всеки ден гневът му се подклажда от това, че живее с жена, влюбена в спомен. Анлеа беше предана жена и позволяваше на Боваи насладите на брачното ложе, но не показваше никаква радост от това, че е с него. Търпеше ласките му и всеки път, щом страстта го накараше да я вземе, той напускаше ложето им с чувство на горчива болка, вместо на радост.

Много пъти я виждаше да се взира през прозореца на къщата им или кротко да се труди в градината и знаеше, че умът ѝ отново се е върнал в миналото, в някоя нощ с друг, когото тя обичаше въпреки ужасната му измяна. Нямаше ги вече веселите ѝ песни, смеха и усмивките ѝ. Анлеа, най-красивата жена в клана на Гарвана, сега беше винаги тъжна. Усмивките ѝ към него винаги бяха примесени със скръб — и тя никога не се смееше.

Голун най-добре разбираше тези неща, както и защо Боваи се бе превърнал в такъв неustraшим воин на бойното поле. Разбираше, че Боваи няма да може никога, никога да има жената, която обича, нищо че деляха дом и легло. И тази рана в сърцето и в душата му го терзаше.

През годините Голун беше чул мътва, че новото елфско име на Морваи е Тинува; че е влизал в схватки по границата с други кланове. На три пъти Боваи беше зървал своя нявгашен брат, но така и не беше

успявал да го доближи. Беше му ясно, че това за него ще е последната възможност да убие бившия си брат.

Голун развърза наметалото си и го метна на раменете на Боваи. Той му кимна благодарно. Забравил беше колко дълго е стоял тук в студа само по кожената си туника.

— Поне Кавала е мъртъв — промълви Боваи и Голун изсумтя. — Странно, през всичките тези години не можах да го убия. Той желаше Анлеа не по-малко от мен и знам, че ако бях паднал в бой, щеше да я ухажва. Но омразата му към Тинува не отстъпваше на моята — винеше го за унищожаването на клана на Язовеца. Беше амбициозен и щеше да ме измести, ако решеше, но аз търпях завистта и омразата му. Ден не минаваше, без да пожелае да забие камата в сърцето ми.

— Смъртта му ни освободи от необходимостта да го убием и освен това ясно разкри присъствието на брат ти. Иронията е, че като премахна заклет противник, Тинува ти направи услуга.

— Да — отвърна Боваи и придърпа наметалото около раменете си.

— При форта, който завзехме, усетих присъствието му, но след всички тези години ми беше трудно да повярвам, че най-сетне ще се сложи край на всичко.

— Убиеш ли го, честта ти ще е възстановена — рече Голун. — С неопетнена чест на Великия съвет другото лято, никой няма да посмее да говори срещу името ти. Кой би могъл да отхвърли онзи, който е убил родния си брат, за да възстанови честта на фамилията?

Боваи кимна. Голун беше негов приятел, но беше и амбициозен. Знаеше добре към какво се стреми Боваи. Боваи го погледна и прошепна:

— Делекан. Той винаги използва предателството на брат ми срещу мен в Съвета.

— Много по-добре ще е, ако ти, вместо него, властваш над целия клан, ако Мурад падне. Смъртта на баща ти остави отворен пътя на амбициозния ти братовчед да спечели власт, след като беше редно ти да седнеш от дясната страна на Мурад.

Боваи го изгледа и за миг се зачуди дали в думите му няма прикрита обида. Ако я нямаше цялата трагедия, Морваи щеше да обедини Гарвана и Язовеца, тъкмо Морваи сега щеше да властва над

двата клана и общата им сила щеше да го направи най-доверения пълководец на Мурад.

— Убий Тинува. Но ще трябва да се справиш и с проблемите долу — каза Голун и кимна към речния форт.

— Какво има пак?

— Поредният бой между хора и таласъми. По двама мъртви от двете страни.

Боваи въздъхна.

Настаняването им заедно, докато мине бурята, се беше оказало кошмар. Над портата вече бяха набучени няколко глави, за да се поддържа редът.

Преди два дни бяха изгубили в гонитбата и плячката им се беше измъкнала. Няколко от човеците в отряда му бяха чували слухове за тази долина, а един твърдеше, че знаел проход, на север от планините, който можел да ги отведе в долината откъм другата ѝ страна. Пътят бил през блата поне трийсет мили, след като се заобиколи лесът на Едер, но докато не стихнеше бурята и не дойдеше затоплянето, което често идваше посред зима, преходът щеше да е невъзможен.

Знаеше, че трябва да направи три неща. Първото беше да запази отряда си от разпадане. Беше им обещал да ги върне живи и здрави в родните земи преди зимата. Ако не беше отклонението с гонитбата, щяха да са минали последния проход преди снежните бури. След като се бе провалил в това, сега трябваше да успее в другите две. За да удовлетвори човеците и таласъмите, Мародерите на Хартрафт трябваше да бъдат унищожени. Славата от такъв подвиг щеше да укроти гнева на бойците му и те щяха да се върнат по домовете си с хвалби каква победа са постигнали. И най-накрая смъртта на Тинува щеше да реши един спор, проточил се от столетия. Знаеше, че няма да му донесе голямо удоволствие и че Анлеа няма и с ей толкова да го заобича, след като предателят загине, но той щеше да очисти гноята от сърцето си, а лятото щеше да го постави в положение да оспори високото място на Делекан в Съвета на клана. Можеше и да не си спечели обичта на Мурад, но един ден щеше да се радва на слава, за която някогашният му брат би могъл само да мечтае.

Върна се в крепостта и бързо сложи край на шумната свада. Скоро след това изкъртя стомана и още шест отрязани глави щръкнаха на бойниците.

Грегъри доля чай в чашата на Тинува, подаде му я и наля и на себе си. Отмести котлето от пламъците, хвърли още една цепеница в огнището и се отпусна.

Двамата седяха в изгнилите останки на огромен дънер — бяха се настанили в него след сутрешния лов. Дънерът им предлагаше естествен заслон от вятъра и снега и те се бяха отпуснали удобно.

— Не ми беше разправял досега за нея — каза Грегъри, след като приятелят му свърши дългия си разказ за своята жена, Анлеа.

Говореше тихо и се мъчеше да не издаде изненадата си от историята, която дългогодишният му приятел току-що бе разказал. Знаеше само, че Тинува някога е бил моредел, ала никога не го беше разпитвал за това, нито за причината за „Завръщането“ му при еледел. Човек не разпитваше елфи за съкровенията им неща, а самият факт, че Тинува току-що му беше говорил за Анлеа, беше стъписващ и дори малко обезпокоителен.

Тинува кимна.

— Не съм имал причина досега. Беше отдавна.

— Не чак толкова отдавна, та да не те наранява споменът.

Тинува отново се смълча, загледан в пламъците. В самото начало на приятелството си с него Грегъри се беше научил да се съобразява с мълчанието на елфа. Елфите възприемаха времето по различен начин. Навярно защото животът на хората бе толкова кратък, те трябваше да запълват с нещо всеки свой миг. Един елф можеше да преживее дни, седмици дори, без една дума да обели и всъщност без изобщо да го забележи. Това бе една от причините рядко да си избират за приятели човешки същества — хората замъгляваха света с прекалено много говорене и с трескавата припряност, с която живееха.

Дървото, което Грегъри беше хвърлил в огъня, догоря и той сложи ново.

Най-сетне Тинува се размърда и промълви:

— Да, наранява. Винаги ще ме наранява. Още я обичам. — Въздъхна и болката във въздишката му жегна Грегъри право в сърцето. — А и брат си обичах.

На Грегъри му се дощя да го попита нещо, но знаеше, че не бива. Трябваше да изчака.

Мина повече от час, преди Тинува Отново да проговори.

— Така и няма да разбере дали се е омъжила доброволно за брат ми, или баща ми я е принудил. Е, всъщност е все едно.

Грегъри се сепна, но се помъчи да запази лицето си спокойно. Гледаше пламъците.

— Малко ми е трудно да разбере всичко, което ми разказа, приятелю.

Тинува се засмя тъжно.

— Нямах представа за борбата, която кипи в душата ми, за огромното раздвоение между моредел и еледел. Нямах представа какво беше да съм моредел. Да, има нещо тъмно в моредел... но и каква страст. Силата, с която те трови тази страст... не мога да ти я опиша. Народът на баща ми е уникална и трудна раса, ала и моредел си имат своята чест и понятие за слава.

— Малцина извън нашата раса знаят за Завръщането, Грегъри — продължи той. — Ти и още няколко от съгледвачите. Дори Мартин Дълголъкия, приятелят на принц Калин, не знае за Завръщането, поне според мен. За някои от нас то е трудно, защото наемква за древни знания и загадки, които и най-мъдрите между нас не могат да си въобразят. Виждаш ли, някои вярват, че някога сме били една раса, служила на Древните.

Грегъри кимна. Много от това древно знание беше останало скрито преди появата в Елвандар на един облечен в бяла броня воин, Томас. Според мълвата той бил ратайче в цитаделата в Крудий, ала сега беше воин, ненадминат в боравенето с меч и в свирепата си мощ. Разправяха, че в него се таяла древна магия, и Грегъри знаеше, че в това има някаква истина, защото беше виждал приятеля си и други елфи да говорят за Томас. Чувал беше да си шепнат за Валхеру, Древните.

— Речено е, че когато Древните напуснали този свят, ни провъзгласили за свободен народ, а ние сме се разделили. Някои съхранили нравите на предците ни, докато други започнали да се стремят към власт само заради властта. От това разделяне са възникнали моредел и еледел. С времето сме станали толкова различни, че езикът ни, обичаите и вярванията ни са се променили. — Тинува го погледна. — Знаеш ли, че брачният съюз между моредел и еледел не може да създаде потомство?

Грегъри не отвърна нищо, само зяпна онемял приятеля си.

— Според някои това доказва, че сме различна раса от Тъмните. И въпреки това онези от нас, които са били моредел, но са се Завърнали, могат да си вземат жени и да имат деца.

— Странно — промълви Грегъри.

— Има и още по-трудни за разбиране загадки — продължи Тинува. — Например сърцето на другия. — Замълча. — Казах ти, че още преди да се оженим, подозирах, че Боваи е влюбен в Анлеа. На сватбения пир му казах, че в това няма нищо срамно, защото кой би могъл да я познава и да не я обикне?

— Боваи не беше единственият — той въздъхна. — Кавала ме мразеше заради измяната и виждаше у мен причината за унищожаването на клана му. Но най-много ме мразеше заради това, че се ожених за Анлеа.

— Онзи, когото уби на пътя — подхвърли Грегъри и Тинува кимна. Бяха чули приближаването на двамата моредел и бяха устроили засадата, а после, в последния миг, Тинува стреля по онзи отляво, същия, в когото се целеше Грегъри. Това бе провалило засадата и единият се спаси. Грегъри вече разбираше защо.

— Миг, за който мечтаех от векове — прошепна Тинува.

— Разбирам.

— Боваи ме мрази, защото го приема като предателство спрямо всичко, което е било свято в живота му: клановата му чест, родната кръв, срама му. Кавала ме мразеше поради лична ревност, завист, а и защото убих брат му. Кавала редовно ловуваше покрай границите на Елвандар и когато му се удаваше възможност, издебваше нашите стражи. През годините уби четирима и оставяше знака си на тях, за да знам, че е негово дело, неговият начин да ми напомни, че ме ненавижда. И пак той остави върху първия труп съобщението, че Анлеа е омъжена за брат ми.

Грегъри мълчеше. Елфът отпи от чая и продължи:

— Изпитвам срам и немалко страх, че в жилите ми още тече кръвта на моредел, защото ще ти кажа нещо, което няма да споделя с никой друг, Грегъри: изпитах наслада, когато убих Кавала. — И стана, като го каза.

Грегъри го изгледа отдолу, не знаеше как да реагира. Изобщо не можеше да си представи, че приятелят му може да изпита удоволствие

от убийство.

Тинува разрита въглените и хвърли ново дърво, то запраця и засъска, после пламъците се разгоряха. Той клекна и протегна ръце над огъня да ги стопли.

— Цялото това безумие ме яде отвътре. Баща ми отвлече Анлеа, за да изпълни собствените си планове, а моята радост ме заслепи за реалността, че моето щастие изобщо не е било важно за избора на баща ми. Пренебрегнах болката, която любовта на брат ми трябва да му е причинявала, вече разсеян от зова на Завръщането. Цял клан унищожен и братя избиват братята си в името на честта. Лудост! Всичко това е пълна лудост.

Отново мълчание, ала този път — по-кратко.

— Разбирането дойде в мига, в който разбрах, че вече не съм от моредел. Загърбих дотогавашния си живот и тръгнах към своето прерождение.

— И все пак уби Кавала без колебание. Стреля в него, вместо да го оставиш на мен.

Тинува се усмихна.

— Може да съм еледел, но това не значи, че съм без слабости.

Грегъри поклати глава.

— Няма смъртен без слабости.

— Знаеш ли. Двамата с брат ми скоро ще решим това — рече Тинува и погледна към небето; беше започнало да се смрачава.

— Затова ли ми казваш тези неща сега? Чувстваш приближаването на съдбата?

Тинува се усмихна.

— За да го знае някой. За да може, ако не оцелея, да разкажеш на Денис истината за този лов и някой ден да разкажеш на моите в Елвандар какво се е случило. Винаги съм бил по-добър с меча от брат ми, но това не гарантира успеха ми. Съдбата ни приближава един към друг, за да сложим края на тази трагедия, но е възможно аз да замина на Блажения остров, а не брат ми.

Грегъри кимна мълчаливо.

— Честта на Боваи го изисква. Аз съм отстъпник. Изоставил съм всичко, което е той. Позорът за моя клан е толкова голям, че никой, който не е моредел, не би могъл да го разбере.

— А това, което той има сега, някога е било твое?

— Да. — Тинува въздъхна. — Никога не съм обичал друга, както обичах нея. Зная, че това е в миналото, но все пак понякога си го спомням...

Гласът му заглъхна отново. Тишината се проточи. Мракът скри студения лес. Накрая елфът въздъхна и Грегъри се стъписа неописуемо, щом разбра, че Тинува тихо плаче.

Казваха, че сълзите на елф са най-рядкото нещо на света и че само една капка от тях може да върне живота на умиращ. Грегъри знаеше, че това са само бабини деветини, но през всичкото време, откакто беше познавал елфи, не беше виждал някой да заплаче. Остана неподвижен, не смееше да диша. Огънят догоря и угасна, преди Тинува да проговори отново в мрака.

— Двамата с брат ми ще се срещнем отново. — Гласът му бе като сянка, понесена от нощния вятър. — И ще се стигне до кървавия край. — Погледна приятеля си. — Защото единственото, което ще ме спре да го убия, ще е собствената ми смърт.

Грегъри не каза нищо. Слушаше вятъра и благодареше на боговете за това, че са му спестили бремето, смазващо най-скъпия му приятел.

ГЛАВА 13

СЪГЛАСИЕ

Лесът бе стихнал.

Асаяга изчакваше. Еленът беше полускрит зад падналия дънер, виждаха се само рогата и горната част на извития гръб. Беше тук вече от няколко минути, белеше кора от ниските клони, с наведена глава.

Асаяга стоеше неподвижен, едва смееше да диша, по челото му се стичаше пот.

Еленът вдигна глава и като че ли погледна точно към него. „Не го гледай в очите — напомни си Асаяга. — Те усещат“. Погледът му се отмести встрани. След миг еленът пристъпи иззад падналото дърво. С плавно движение, леко като клон, полюшнат от вятъра, Асаяга изпъна лъка, прицели се и пръстите му пуснаха тетивата.

Стрелата полетя, еленът подскочи във въздуха и рухна.

Асаяга понечи да тръгне.

— Не мърдай.

Асаяга замръзна, после погледна през рамо. Денис се беше опрял на дървото до него.

— Запомни какво ти казах. Свистенето на стрелата, ударът ѝ, предсмъртните тръпки на животното... — Кимна към мятация се на земята елен. — Ако има други наблизо, това ще ги привлече. Казах ти, ако си във враждебни гори, след като стреляш, трябва да се оттеглиш в укритието си и да изчакаш малко.

— Но животното?

— Ако не си го убил точно, си е твоя скапана грешка. Но трябва да изчакаш. Оглеждаш се, вслушваш се внимателно. Обикновено, ако някой е по-неопитен и чуе шума, веднага ще тръгне към теб, ще очаква да те хване беззащитен, докато колиш жертвата си, и ще те прободете със стрела в гърба.

Денис се усмихна хладно.

— Знам го. Правил съм го неведнъж.

— С цурани?

— Държиш ли да знаеш?

Асаяга не отвърна нищо; погледът му пробяга от Денис към заснежената поляна и елена, борец се в предсмъртната си агония. Това бе нещо, което така и не можеше да разбере у себе си. През близо десетте години беше виждал хиляди мъже да умират и понякога можеше да ги гледа с почти пълно равнодушие, но страданието на животно — било то кон или нийдра, ранени в битка, или този умиращ елен сега — го трогваше дълбоко. Помъчи се да не поглежда очите на животното.

„Колко е странно, че съм тук сега, с Хартрафт“, помисли си. Бяха си създали навика всяка сутрин да излизат заедно да се поразходят. След първите няколко дни разходките им се превърнаха в повод да обсъдят какво предстои да се върши през деня.

Денис винаги тръгваше напред с лъка си и повечето пъти се връщаше с нещо за казана, и накрая Асаяга си зае един лък от Волфгар.

Отначало Денис посрещна ловджийските му усилия с едва прикрито презрение, но след няколко дни заяви, че ако Асаяга наистина иска да ловува до него, ще трябва да се научи да го прави както трябва, или да остави лъка.

Сега най-сетне Асаяга беше убил първия си дивеч, а изпитваше лека горчивина. Беше приел мълчаливо уроците и съветите на Денис. Готов бе да отстъпи пред далеч превъзходящия го с уменията си варварин, а и се учеше как действа Хартрафт из горите: ценен урок, който си заслужаваше униженията. В този момент обаче почти очакваше да му кимнат одобрително заради трудния изстрел между дърветата по дивеч, който бяха дебнали почти цял час.

Самият факт, че очакваше някаква похвала от Хартрафт, го накара да се ядоса на себе си. Вече правеше каквото му наредиха, оглеждаше внимателно дърветата, наблюдаваше леко полюшващите се от ветеца клони, опитваше се да улови движение, несъчетаващо се с общия ритъм на леса, вслушваше се за по-необичаен звук. Долови далечно пръхтене на кон и се обърна към Денис: той също го беше чул, но само поклати глава. Всичко това беше упражнение, разбира се, защото все още нищо не ги заплашваше в долината, но Асаяга изигра цялата игра.

— Нищо — каза той.

— Сигурен ли си?

— Защо? Това още ли е упражнение, или си накарал някой да се скрие сред дърветата и да ме убие?

Лицето на Денис потъмня.

— Много скоро всичко отново ще стане истинско между нас. Но дотогава си в безопасност с мен. Само че докато вървите с ротата ми из горите, очаквам да ми бъдеш донякъде от полза, поне малко.

— Кой държеше центъра на колоната при последното ни оттегляне, Харттрафт?

— Следващата битка може да е различна. Бой с бягане през гората. А там е важна добрата стрелба и промъкването крадешком.

Асаяга вдигна ръка да го прекъсне.

— Този спор е глупав.

Извади ножа, отиде при елена, която подритваше вяло, и коленичи до него.

Сведе глава, прошепна молитва и преряза врата на издъхващото животно. Ритането отслабна и спря.

— Глупавият звяр, който страда ненужно, обикновено ме разсейва — каза хладно Асаяга и вдигна очи към Денис.

Денис също коленичи мълчаливо и започна да корми животното.

— Защо ме научи на това? — попита Асаяга.

— На кое?

— Как да ловувам.

— Трябва ни храна, а и когато отново се срещнем с Тъмното братство, искам да разбираш тактиката ни.

— Не. Приемам го като глупост от твоя страна.

— Защо?

— Аз съм ти противник, Харттрафт. През месеца, откакто сме тук, те наблюдавам. Научи ме на умения, каквито не знаех. Това ме прави още по-опасен за тебе.

Денис избърса окървавения си ръце в снега и се засмя.

— Ти, опасен? Ще ти дам половин час да се скриеш, а после можем да се бием. Ще си умрял, преди да е изтекъл часът.

— Битката ни ще е двубой, на открито, пред хората ни.

— Защо? Това ти дава предимство. Хайде да го направим в гората.

— За да получиш предимството ти? — отвърна със смях Асаяга.
— Разбрахме се за открит двубой, меч срещу меч.

— Май не си спомням да беше точно така.

— Лъжец ли ме наричаш? — изръмжа Асаяга, стана и посегна към кръста си, но мечът му беше останал в къщата, с всичко друго.

Денис поклати глава.

— Не те наричам лъжец, Асаяга. — Махна му да седне до него.
— Но все пак трябва да се разберам как ще бъде този бой.

— Обетът ни е обвързващ. Ще е двубой на открито.

— О, добре — с досада отвърна Денис. — Нека да е с мечове, на открито и пред очите на всички.

Асаяга изсумтя ядосано и загледа мълчаливо ловките движения на Денис, с които кормеше животното. Най-сетне попита:

— Цял живот си живял в горите, нали?

Денис кимна мълчаливо.

Асаяга се отпусна до него на снега и се загледа към дърветата. Времето се беше запазило ясно повече от седмица и в следобедния въздух се долавяше топлина, слънчевата светлина искреше по снега, задържал се по клоните, и дърветата сякаш бяха отрупани с кошове диаманти.

— Там, където живееш, горите бяха влажна джунгла. Винаги съм ги мразил, струваха ми се толкова опасни и злокобни. Там никога не грееше слънчева светлина, промъкваха се смъртоносни змии и ловци, дебнещи за плячка.

— Тук също се промъкват ловци — каза Денис.

— Като тебе.

— Да.

Асаяга кимна.

— Така е, но е друго. Ако я нямаше войната, това място щеше да е добро. Заслонено през зимата, полята изглеждат плодородни, богат дивеч. Животът тук може да е хубав.

— Ако я нямаше войната. — Денис замълча. — Да, щеше.

— Такъв ли беше и твоят дом преди войната?

— Не ме питай за моя дом, Асаяга.

— Съжалявам. Не исках да те връщам към неприятни спомени.

Няколко минути мълчаха. Денис свърши работата си, прибра сърцето и черния дроб в изкормения труп, после избърса ножа и

ръцете си със сняг.

— Беше като това място — отрони той тихо, все едно че говореше на себе си. — Долината ни беше хубава земя, лете житото стигаше до кръста и имаше повече от достатъчно за всички: дори най-бедните крепостни на баща ми се хранеха добре, имаха покрив над главите и топло огнище зиме. — Денис отри разсеяно ръце в оцапаните си панталони. — Лесът гъмжеше от дивеч. С баща ми — а когато можеше, и с дядо ми — ходехме заедно на лов, а щом се върнехме, имаше пир и идваха всички в твърдината. Пировец понякога траеха дни наред, особено Големия празник на Зимата, който празнувахме преди две седмици. Дядо имаше един стар слуга, Джокомо, който се обличаше като Дядо Зима и идваше на шейна в двора с чувал сладкиши за децата. — Усмихна се и добави: — Винаги казваше, че вълците, които теглели шейната му, били болни, та затова трябвало да заеме дядовите коне. И всяка година, нали бях дете, му вярвах. Всеки, който дойдеше на прага ни, получаваше място на трапезата и дядо настояваше, преди да започнем да ядем ние, господарите, да хапнат слугите и гостите.

— Значи хората ви са го обичали?

— И още как — отрони Тихо Денис. — Кой не би могъл да го заобича? Той презираше висшите благородници в големите палати на изток, в далечен Риланон и Саладор, където беше безопасно. Казваше, че са забравили защо съществуваме ние, че първият ни и най-важен дълг е да защитаваме своите подопечни, а не обратното.

Асаяга седеше мълчаливо. След малко Денис продължи:

— Да, обичаха го. Помня, когато бях момче, може би на осем лета. Веднъж казах на едно конярче да излъска сребърния ръб на седлото ми и като го намерих, заспало, а среброто още неизлъскано, в яда си го ударих. — Денис поклати глава. — Дядо ми видя това.

— И те наби?

— Не — отвърна Денис. — Нищо не каза. Но на другата заран, часове преди разсъмване, ме измъкна от леглото, забута ме по стълбите, хвърли ме в конюшната и ми каза да изгреба торта.

— Колко горчиви сълзи пролях, а той стоеше там, гледаше ме с гняв и не обелваше дума. След като изчистих торта, нахраних всички коне, после ги разведох, после намазах такъмите, преди да ми разрешат да закуся. След това трябваше да разчеша всички коне, да

помогна на налбанта с подковаването, да помогна с носенето на сеното; и така работих целия ден, и всеки следващ ден, цяла седмица. Хранех се в конюшната и падах уморен за сън в конюшната. Унижението беше най-трудното, защото всички в замъка знаеха и всички се държаха с мен не като с внука на барона, а все едно че съм просто конярче. — Денис се усмихна. — Момчето, което ударих, тайно ми помагаше, въпреки заповедта на дядо да си почива и дори да иде на лов, като вземе коня ми. Ларс се казваше. След това стана най-близкия ми приятел.

Денис въздъхна и погледна Асаяга.

— Убиха го в нощта, когато замъкът падна. Стоеше до дядо ми. — Обърна се, защото не искаше цуранинът да види чувствата му, и продължи тихо: — Имаше една история, как един млад боец, още момче, заспа една нощ на пост. Събудил се и видял дядо ми изправен над него, в снежната виелица, заел мястото му в караулката.

— Обесил ли го е? — попита Асаяга. — Нашето наказание е това.

— И нашето. Но не и в онази нощ. Изплашеното момче се помолило за милост, а дядо ми го вдигнал на крака. „Ти провали не мен — казал му. — Провали семейството си, което аз все пак пазех, докато спеше. Ти беше всичко, което стои между майка ти и опасността, дебнеща в тази нощ, и провали нея повече, отколкото мен. Сега се върни при майка си и когато най-послед станеш достатъчно мъж, за да поемеш мъжките си отговорности, можеш да се върнеш и да служиш на своите. Аз ще отслужа остатъка от поста ти“.

Асаяга се усмихна.

— Същото това момче след години стана моят учител и сержант на отряда ми.

— Юрген?

Денис само кимна й извърна очи.

— Хубаво място беше нашата долина. Граничните блата бяха спокойни: понякога минаваше година и повече без нито един сблъсък с ренегатите. Понякога виждахме еледел или джудже, дошли в замъка ни за нощен подслон и място край огъня. — Помълча дълго. — Старият Волфгар. — Денис се изкикоти тихо. — Преди да се забърка с краля, сядаше често на трапезата ни. Ценеше дядо ми повече от всеки друг

херцог или барон, макар че те щяха да му платят повече от дядо за песен в тяхна чест. У Волфгар можеш да видиш малко от дядо ми.

Асаяга го погледна изненадано.

— Под този мръсен език у него има жар за живот, радостта да гледаш изгрева след бурна нощ, да размениш шега с приятели, а и обичта му към хубавата песен: всички тези неща, присъщи и на семейството ми. — Денис извърна очи, все едно че Асаяга изобщо не съществуваше. — В нощта, когато загина дядо ми, нямаше и един мъж между нас, който да не беше готов да умре вместо него. Де да бях аз... — Гласът му заглъхна за миг. — Беше сватбеният ми ден, щурмът дойде малко преди свечеряване. Всички от селото и замъка бяха в голямата зала, когато стражите нахлуха с викове, че ни напада вражеска войска. Докато успеем да вземем оръжията си, хората ви вече се катереха по стените. За няколко минути загубихме портата и започна щурмът на голямата зала. Блокирахме входа, но вашите запалиха покрива.

Отново дълго мълчание.

— Трябваше да умра в онази нощ.

— Но не си.

Денис го изглежда подозрително.

— Не беше обида, Харттрафт. Искях само да кажа, че съдбата е решила друго.

— Баща ми и дядо ми преградиха главния вход, после двамата заповядаха с Гвенинт да избягаме през спасителния тунел с думите, че някой трябва да доведе помощ. Аз отказах. — Замълча за миг, загледан в короните на дърветата. — Нещо ме удари отзад. Винаги съм подозирал, че беше Юрген, макар че до самата си смърт той така и не си го призна. Събудих се извън замъка с Юрген и няколко от мъжете ни.

— А Гвенинт?

— Тя беше коленичила над мен — и точно тогава от тъмното я улучи стрела. — Денис наведе глава. — Умря в ръцете ми.

— Харттрафт. Макар че думите ми може да прозвучат кухо, съжалявам. Войната би трябвало да е доблестен акт между мъже, избрали да се бият.

Все така с наведена глава, Денис изсумтя презрително.

— Цуранино, кога за последен път си виждал горящ град или село, плякосано от прегладнели войници, или тялото на момиче, лежащо в снега, и стрелата на арбалета в гърба ѝ е благословен край на болката ѝ?

— Знам — прошепна Асаяга. — Знам.

— Знаехме, че вие, цураните, идвате, но мислехме, че все още сте на няколко дни път от нас. Двамата с Гвенинт се бяхме врекли да се оженим и сменихме датата за нощта, преди да тръгна на война. Дядо ми имаше патрули, които обикаляха напред, за да пазят проходите към долината ни и да ни предупредят за всяко приближаване на врагове, но така и не ни предупредиха. Представа нямам как и защо патрулът на прохода ни провали.

Асаяга се размърда неловко.

— Не бях там, заклех ти се, Хартграфт.

Денис кимна.

— Но все пак чух нещо за това.

— Какво? — Очите му се впиха в Асаяга.

— Атакуващата колона е намерила четиримата ви мъже мъртви в прохода, водещ в долината. Един от щурмовите водачи говореше за това. Каза, че един бил с кама, забита в гърба, другите нямали рани и подозираше, че са отровени.

— Никога не бях го чувал — каза хладно Денис.

— Казвам ти само какво чух край лагерния огън, много след това.

Денис седеше, загърнат в мълчание, и Асаяга разбра, че тази кратка вест, бавила се цели осем години, докато стигне до него, го е потресла дълбоко.

— А този щурмови водач? Жив ли е?

Асаяга поклати глава.

— Мъртъв. Смятат, че ти си го убил в една от вашите засади, преди три години.

— Добре. — Каза го ледено.

— Това не променя случилото се — отвърна Асаяга; едва сдържаше гнева си, защото стотникът беше от неговия клан.

— За мен ги променя.

— И като убиеш последния цуранин, участвал в онази битка, тогава какво? В името на всички богове, те и бездруго сигурно вече са

мъртви. Загинали в бой, или от премръзване, от болест, удавени; или се скитат полудели из горите. Тази война отне хиляди мъже от моя народ, Хартрафт. Ще останеш ли някога доволен, че си свършил?

— Когато погребем последния от вас, или когато най-сетне се махнете.

— Не можем да се махнем.

— Защо? Порталът е отворен; просто се махнете.

— Вие можете ли да се махнете?

— Вие сте на нашата земя, по дяволите!

— Не защото искам да съм тук. Също като теб, имам властници над мен. Тук съм, защото кланът ми заповяда. Мислиш ли, че искам да съм тук? Вашите кралски войници нямат и най-смътна представа какво стои зад това. Представа нямате за клановите, за съперничеството, за онова, което някои наричат „Голямата игра“, която е зад цялата тази лудост. То е много над теб, над мен, над нашите хора, дори над самата тази война. Само някой идеалист ще е толкова глупав да повярва, че целта на тази война е просто да ви завладеем. И смея да твърдя, че от вашата страна има не един принц, готов да продаде собствения си брат и хилядите, които му служат, стига да може да се издигне в играта на кралете. — Асаяга погледна елена, с празните му очи и топлината, вече изцедена от тялото. — Всички сме пионки, Хартрафт, всички до един. — И щом го каза, Асаяга изпита срам, че е издал горчивината си.

Денис го погледна и бавно поклати глава.

— Но твоето семейство е в безопасност, докато моето е мъртво, земята ми е завладяна, замъкът ми е в развалини: това е разликата между нас, цуранино.

— И ти ли си мъртъв, Хартрафт?

Денис го зяпна.

— Не се опитвай да бъркаш в душата ми, Асаяга. Не си ми приятел и не търся съвета ти. Последният, комуто щях да позволя да се доближи до мен, умря преди месец, цуранско копие прободете сърцето му.

— Чух, че Юрген е бил великолепен воин: чух как е спасил живота на онзи млад войник, дето помага на жреца.

— Замяната не е кой знае каква.

— За момчето е. Ще го носи в себе си до края на живота си.

— Така се надявам.

— Три пъти някой стъпваше пред мен, за да поеме стрелата или меч, който трябваше да ме убие. Ще нося душите им с мен. — Гласът на Асаяга бе натежал. — Това е естеството на войната и взаимната обич по време на война. Докато се оттегляхме насам, видях как един от твоите мъже рискува живота си, за да спаси един от моите.

— Това нищо не означава. Зноят на битката, нищо повече.

— Не съм съвсем съгласен.

— Не обичам идеалистите, Асаяга. Не търси нещо повече от това. Седя до тебе, защото така се налага.

— И аз не искам да си ми приятел, Хартрафт. Не се сприятелявам с бездушни хора. Ние сме мъже и като мъже признаваме, че възмездието има своето място, но да живееш заради това и за нищо друго? Не е кой знае какъв живот, Хартрафт. Не бих искал такъв живот.

Последните думи ги каза рязко, взрян в очите на Денис, и този път почувства, че го е улучил в сърцето, защото Денис наведе очи. Последва миг неловка тишина, прекъсната най-сетне от тропота на идещите към тях коне. Денис се стегна и инстинктивно посегна към лъка, но Асаяга вече беше зърнал групата, яздеца към тях, и стана.

Алиса, с развята на раменете дълга бяла пелерина, дръпна юздите. Следваха я Роксана и Волфгар.

Асаяга видя блясъка в очите ѝ и въпреки усилията си да покаже сдържаност разбра, че е издал, че появата ѝ го е развълнувала. Играта между двамата продължаваше от седмици — едва си разменяха по някоя дума, но винаги ги имаше потайните погледи, мигновената усмивка и почти показното, пресилено безразличие.

— Първият ти елен, нали? — попита Роксана, слезе от коня и отиде до животното да го огледа.

— Как разбра, че съм го убил аз?

— Двамата тръгнахте с по дузина стрели в колчаните, цуранино, а сега ти имаш единайсет.

Волфгар се засмя.

— Понякога си мисля, че трябваше да се роди мъж.

Тя погледна баща си презрително и каза:

— Добър удар. Качете го на моя кон.

Без приказки Денис вдигна животното и го метна на задницата на коня, който заскача нервно при миризмата на кръв, докато Роксана не го укроти с твърда ръка.

— Не бива да излизаш на езда — обърна се Денис към Волфгар. Старецът се закашля, наведе се от седлото и се изплю.

— Денят е достатъчно топъл. Не мога да стоя вечно в кафеза. Проклет да съм, ако умра от една езда. Мога да измисля само два похубави начина да пукна и предпочитания метод да напусна този свят няма да го обсъждам пред дъщерите си, тъй че млък и престани да ми се правиш на бавачка на старец.

Наведе се и плесна леко Денис по врата.

Асаяга забеляза погледа в очите на Денис, мигновената топлина към отново намерения стар приятел и как протегна разсеяно ръка да потупа Волфгар по коляното. Видя също как ги гледа Роксана, но Денис не я забеляза: погледът му се беше отместил към Алиса.

Жегна го ревност и това го притесни. По време на престоя им Алиса се държеше отчуждено, държеше се като дворцова принцеса, длъжна да забавлява гостите, но явно чувстваща, че достойният да привлече вниманието ѝ все още не се е появил. Но в този момент, щом го погледна, той се зачуди. Беше се усмихнала на вниманието, което ѝ обърна Денис, след което завъртя коня си и погледна Асаяга в очите.

— Тази нощ ще направим пир, Асаяга. В чест на първия ти улов. Това е стара традиция.

Той се поклони официално.

— Не можем тази нощ, милейди. Постът за Деня на опрощението започва по залез-слънце и свършва утре по залез.

— Това какво е? — попита Волфгар.

— Наша традиция за празничния ден на бога Хилио, Съдника на живота. Ден, в който всеки остава сам за пост, размишления и търсене на прошка за греховете, сторени през последната година. — Усмихна се леко на Алиса. — Не съм напълно сигурен дали е точният ден, защото пообърках отчитането на времето, откакто срещнахме отряда на Денис, но мисля, че е близо. На нашия свят се празнува с първото новолуние след средата на зимата. Мисля, че богът ще прояви търпимост.

— Тогава като свърши постът ви — предложи Алиса.

— Благодаря ви, милейди.

— Можете да изберете кой да седне до вас.

Той се усмихна.

— В такъв случай, разбира се, ще помоля да бъдете вие, милейди.

Тя се засмя.

— За мен ще е чест.

Обърна се, но погледът ѝ се задържа за миг върху него и сърцето му се разтупка. Беше деликатният знак, за който беше чувал да споменават поетите, погледът на жената през рамо, с леко сведени очи, знакът, че наистина се интересува от него.

През тези дълги девет години, откакто стоеше заклещен на този свят, Асаяга нито веднъж не бе изпитвал такова нещо. Като всички мъже от частта си, неведнъж беше прибегвал до услугите на вървящите след войниците жени, но онова бяха мигновени неща, без никакво значение. Сегашното беше друго и той се зачуди дали тук няма да се намери някоя, която да докосне сърцето му след толкова години самота.

Мигът се изпари като дим, щом тя бавно подкара коня и подвижна на баща си да се връщат в укреплението.

— Ще се върна, когато съм добре и се оправя — тросна се Волфгар, без да откъсва очи от Асаяга.

Асаяга се озърна зачуден дали Денис и Роксана също са забелязали мига и разбра, че са. А след това се замисли дали Алиса просто не си играе на флирт и дали не е разчел твърде много в току-що случилото се. Но все пак долови хладината на Денис и почти насмешливото презрение на Роксана, когато тя подкара след сестра си.

Волфгар гледаше след двете момичета, докато те язدهа между дърветата и надолу по склона. Асаяга можеше да долови силната любов на стареца — на лицето му се бе изписала малко тъжна усмивка, сякаш си спомняше нещо отдавнашно. Старият бард въздъхна, обърна се и видя, че двамата са го хванали в миг на слабост.

— Ще ви помоля за услуга — въздъхна старецът.

— Винаги — отвърна Денис.

— Пазете ги.

— Разбира се.

— Не мисля, че ме разбра съвсем. Двамата знаете какво ще стане скоро. Враговете ви няма да ви оставят тук на мира. Подозирам, че вече имат наблюдатели на северните проходи. — Посочи през дърветата към ясно откроените в далечината върхове. Най-високият се

губеше в облачна пелена. — Ако не днес, ще са там, когато бъдете готови да тръгнете.

— Изпратих патрули — отвърна Денис. — Подстъпите, които ми каза да пазим, са под наблюдение.

— Дори патрулите ви няма да видят нищо.

— Едва ли ще е в следващите седмици, може би чак напролет — подхвърли Асаяга.

— Дано — отвърна Волфгар. — Бих искал работите тук да продължат малко по-дълго. Преживях има-няма дванайсет хубави години в тая долина. Странно място за мен, в чиято чест тостове вдигаха някога в кралския двор, така да ми се извърти животът. — Засмя се и поклати глава. — Първите години се криех тука, мислех, че ще полудея. Пасмина пияни негодници, на които да си пея баладите. О, смятаха ме за доста забавен, иначе все някой щеше да ръгне камата между ребрата ми, разбойници проклети. Но годинките се извъртяха, малките пораснаха, станаха млади дами и сега...

Гласът му заглъхна, старецът наведе глава и Асаяга видя сълзите в очите му.

— Човек не може да разбере колко бързо се нижат годините, докато не ти дойде на главата. На вашите години човек си мисли, че има всичкото време на света. После един ден се събуждаш и виждаш първите бели косми в брадата си, но още се чувстваш силен, още можеш да изклатиш някоя пачавра и да я накараш да се кикоти на заранта, още си мислиш, че целият свят е твой. А после един ден гледаш: момичетата, дето си гонил с такава жар, ами те вече гонят сополанковци, които са дечица за тебе, защото са си точно дечица в сравнение с теб!

— Още има огън у тебе — подхвърли усмихнато Асаяга.

Волфгар вдигна треперещата си ръка.

— Бокала едва държа на пира, без да се оплискам с него: години минаха, откак можех да ги свия тия пръсти около лютнята, да не говорим за пълното задниче на някое сладко слугинче. Тъй че не ме лъжи, момко. Макар да те благославям, че се опита.

Погледът на стария бард се плъзна към планинските ридове.

— Ей от оня проход ще дойдат. Трудно се пази, много е широк на върха. Когато ударят, хванете прохода на запад; не вярвам да го знаят. Роксана може да ви заведе. Вземете всички с вас.

— Ще ни водиш ти — отвърна загрижено Денис, но Волфгар поклати глава.

— Последната ми жена е погребана тук. Най-щастливите ми спомени са оттук. Мисля, че ще остана.

— Не — отсече Денис. Гласът му беше пълен с горчивина. Волфгар се отпусна в седлото и треперещата му ръка се опря на рамото на Денис. Асаяга усети болката и го разбра. Денис си нямаше никого, мислеше си, че е съвсем сам, а после по чист каприз на съдбата бе намерил отдавна изгубен приятел от детството. Още по-тежко щеше да му е, ако го изгубеше наново.

— Знаеш, че така трябва да бъде — отрони Волфгар. — Само ще ви забавя, а и все едно, първата студена нощ със сигурност ще ме убие. Предпочитам да умра в залата си за пирове, с писаните ми балади пръснати по масата и с хубава чаша медовина в ръка.

Усетил погледа на Асаяга, Денис наведе глава и прошепна:

— Да. Прав си, по дяволите. Съжалявам, че изобщо го намерих това място.

— Аз — не. Войната бездруго се приближаваше. На север нещо се мъти. Щеше да е само въпрос на време, преди да дойдат тук. Мисля, че е дар. Знам, че момичетата ми ще са в безопасност, както и другите жени и деца. Точно това ме безпокоеше, откакто изчезнаха тукашните мъже. — Волфгар го потупа по рамото. — Затова ви моля да ми пазите момичетата. Знам какво става с момичета, тръгнали с войници. Искам да получат нещо по-добро. — Обърна се към Асаяга. — Прощавай, ако те засегнах.

— Няма защо. Говориш точно като баща ми и се заклевам, че ще браня тяхната чест с меча и с живота си.

Докато го изричаше, Асаяга извади ловната си кама и я изпъна към стареца с дръжката напред, показвайки с това обвързването си към клетвата. Волфгар се усмихна и се поклони, спомнил си за миг старите етикети, когато беше пял в кралските дворци.

— Знам какво се каните да направите двамата, след като се освободите от преследвачите си: отново да подхванете старата си война. Ако наистина съдбата ви е осъдила да направите това, моля ви сега да се вречете един на друг, че който оцелее, ще се погрижи да спаси момичетата ми, да ги отведе някъде далече от войните.

Погледът на Денис беше омекнал за миг, но отново се смрази.

— Заклевам се — отрони той и Асаяга го последва. Волфгар се окашля шумно и изтри очите си с ръка.

— Глупави старчески сълзи.

Обърна коня и им махна да тръгнат с него. Поеха мълчаливо по склона към укреплението.

Беше на свечеряване, слънцето бавно се хлъзгаше зад върхарите на запад, дългите сенки на върховете се проснаха през долината. Вляво Асаяга видя да се приближава друга ловна група — няколко кралски стрелци и трима-четирима цурани след тях, двама от хората му също носеха лъкове.

Портите на укреплението бяха отворени и при банята, построена от войниците на Асаяга няколко дни след пристигането им, вреше и кипеше. От комина бълваше дим, а от вратата със смях се изсипаха двайсетина мъже, заподскачаха по размякнатия сняг. Грегъри, който изглеждаше като рунтав мечок между тях, ревеше от рязката смяна от горещо на студ. Всички кралски бойци бяха от севера и ритуалът с търкалянето в снега след зимната баня беше допаднал на цураните. Мъжете от Кралството на свой ред като че ли започваха да свикват с цуранските вани. За разлика от къпането в Кралството, където човек сядаше в голямото корито и някой друг изливаше вода върху главата му — обикновено студена, — цураните бяха направили големи кръгли вани, достатъчни да поберат по десет души всяка. Водата се затопляше по много изобретателен начин — нагриваха големи камъни и ги пускаха във водата в метален кафез, още и още, докато водата не станеше почти вряла. Денис за малко щеше да се разпорежи това да спре, когато няколко камъка се пръснаха при нагриването, но Асаяга го увери, че това е обичайно на неговия свят и че никой няма да е застрашен, щом камъкът издържи първото нагриване.

Денис не изпита голямо удоволствие от гледката с подскачащите голи мъже. Беше научил, че цураните не изпитват срам да се къпят открито пред други, мъже и жени, а неговите Мародери започваха да стават също толкова безсрамни. Не го смяташе за много добро.

Още мъже се струпаха пред банята, заокачваха кожените си туники и куртки на куките, забити по външната стена, после сядаха на стъпалата да се събуят, преди да влязат вътре.

— Все пак викам, че е опасно — избоботи Волфгар. — Горещата вода отваря порите по кожата, ще влязат лоши изпарения и ще се

поболееш.

— Колко от хората ти имат пришки и циреи? — попита Асаяга, обръщайки се към Денис.

— Не знам. Десетина.

— Болест на кожата. Кралските войници сте нашарени с тях. Вие сте най-мръсните хора, които съм виждал. Колко често се къпете? Веднъж в годината, все едно дали ви е нужно, или не?

— Нездравословно е, както каза Волфгар. За жените е добре, но те са различни.

Асаяга се засмя и поклати глава.

— Опитай го с мен.

— Какво?

— Къпането. Да, ти, Харттрафт. Страх ли те е?

Волфгар отметна глава и се изсмя.

— Хвана те натясно.

— Нямаме много време до вечерния преглед. Е, ще го направиш ли?

— Ако махнеш мръсотията от себе си, може Алиса да те забележи — подхвърли ухилен Волфгар. — Че даже и Роксана.

Като ги спомена, все едно ги повика, защото двете дъщери с още няколко жени излязоха от вратата, увити в тежки кърпи, и взеха да се смеят и да сочат лудуващите по снега мъже. Появата им накара кралските войници да се разбягат: награбиха кожените си туники и ги навлякоха — гледка, при която Асаяга избухна в смях, защото късите палта едва покриваха задниците им. Грегъри, ухилен и невъзмутим, само махна небрежно на момичетата. Цураните взеха да се кланят учтиво, но без да се опитват да си скрият голотиите.

Волфгар подкара коня си и спря при жените, но след секунди стана ясно, че каквито и възражения да имаше, те ще влязат в сауната.

— Ако не бяха дъщерите му, сигурен съм, че и той щеше да влезе, и не толкова заради къпането — подхвърли Асаяга, а Денис се усмихна.

— Е, Харттрафт? Влизаме ли? — попита Асаяга.

— Какво? Сега? — Той се обърна и изгледа Асаяга, който вече седнаше на стъпалата да си свали ботушите.

— Сега, да. У дома мъже и жени винаги се къпят заедно.

— Не знам. Това са почтени момичета, дъщери са на мой приятел.

— Другите не са ли? — изсмя се Асаяга и Денис се смути.

— Жените тук го правят, откакто построихме банята. Разбират обичаите.

— Все пак...

Слугинчетата поведоха, Роксана и Алиса влязоха след тях и докато вратата се затваряше, Алиса отново му хвърли онзи поглед през рамо.

— Е, ти ако не щеш, аз влизам — заяви Асаяга, тръгна по грубата дървена площадка и небрежно започна да се съблича.

Денис се качи колебливо след него.

— Само да чуя нещо отвътре — размаха им пръст Волфгар.

— Няма да са дъщерите ти — отвърна му Асаяга. — Нали ти се заклех. Но колкото за другите, старче, помисли само какво изпускаш.

Волфгар се ухили лукаво.

— Не знаеш какво съм изпуснал и какво — не! — Засмя се, обърна коня и подкара към двора.

Асаяга окачи туниката и панталоните си на една кука, а лъка и колчана подпря на стената. Докато го правеше, изведнъж го жегна острият спомен за дома, за банята в селото му — красиво място, защото баните бяха в центъра на всяко селище и хората се гордееха с тях. Беше построена от най-хубавия камък, с мрамор на цветни жилки и красиви сини плочки, с горещи и студени къпални, стаи за горещ въздух и пара, а после човек можеше да се излежава на терасата с изглед към морето и да пие топъл чай. В бащиното му имение имаше големи вани за къпане, разбира се, но като момче Асаяга предпочиташе да се къпе в селото. Там можеха да се къпят без свян мъже и жени, но едно пораснало момче си е пораснало момче, спомни си той леко развеселен. Беше срещнал първата си любов в банята, момиче, което го гледаше дръзко, нищо, че е синът на благородника.

И въпреки това, ако в този момент имаше избор, не беше сигурен дали щеше да се върне. Въпреки всичко, което знаеше, че ще се разиграе в следващите дни, в момента се чувстваше напълно свободен. Голямата игра поне засега беше далече. Вярно, все още трябваше да търпи своя помощник Сугама, но от идването им в долината на Волфгар Сугама се беше поукротил, излагането му на пира първата

нощ го беше накарало да замълчи. Нямаше никакъв командир над него, или някой от друг клан да плете интриги, за да го убият или унижат. Беше свободен.

Погледна през рамо Денис, който бавно и с неохота свали кожената си туника и отдолу се показва потната му риза, дрипава и почерняла от мръсотия. Да, Хартрафт беше врагът му и във войната и убийствата крадешком, наистина беше опасен и безмилостен. Но също така беше прям и лишен от притворство. За него Голямата игра щеше да е нещо невъобразимо. Нямаше у него скрит смисъл под думите, нямаше го лукавството. Ако смяташе да убие някого, казваше го и го правеше. Правеше го безмилостно и безчувствено, но докато го правеше, гледаше противника си в очите.

Щом Денис смъкна ризата си, Асаяга се изненада от многобройните белези, нашарили тънкото му тяло. Розовата буца малко под лявата му ключица, от рана от стрела или рапира, изглеждаше едва зараснала. Когато свали панталоните си, Асаяга видя къде левият му прасец беше срязан почти наполовина, а и друга рана имаше на бедрото, от арбалет, чиято стрела явно беше пронизала целия крак.

— И тебе са те понарязали — каза Денис, сякаш отгатнал мислите му, и посочи белия възлест белег на гърдите на цуранина.

Асаяга кимна.

— Стрела. Цялата мина през мене. — И се извърна леко да покаже изходната рана.

— По-добре е, когато излязат. Ваденето на стрела от гърдите обикновено убива човек. Имаш късмет, че си оцелял.

— Имаме добри лечители, по-добри и от вашия жрец.

— Корвин ли? Става. Поне така си мисля.

Асаяга долови нещо в отговора му.

— Какво мислиш за него?

— Нищо. Засега.

Асаяга кимна. Отвътре се чу женски смях.

— Е, Хартрафт, готов ли си?

Денис не изглеждаше много сигурен и Асаяга за миг изпита задоволство от това. Хубаво беше да видиш легендарния Хартрафт разколебан, макар и за нещо толкова дребно, като да влезеш гол в банята, в присъствието на жени.

— Не се притеснявай — подхвърли му той. — Според обичая, когато има и жени, всеки си връзва малка кърпа около бедрата, от скромност. Ще ги намериш зад вратата. Хайде.

Асаяга поведе, пристъпи вътре и широко се ухили. Мъжете му бяха построили тази баня и бяха запознали местните с обичая... но явно бяха пропуснали някои от тънкостите на етикета.

„Това ще е интересно“, помисли си той с усмивка, седна на една пейка близо до камъните за напарване и зачака реакцията на Хартрафт. Щом кралският войник влезе и разбра, че няма кърпи, стана явно, че би се почувствал много по-добре на бойното поле.

Асаяга само поклати насмешливо глава. Кимна му към ъгъла, където бяха струпани кърпи и дрехи, и Хартрафт бързо награби една и се покри.

Неудобството на Денис беше разсеяло за миг цуранския силов командир. Сега, щом се зае с къпането, Асаяга трябваше с усилие да запази маската на сдържаност. Алиса седеше в най-близката дървена вана, отпуснала ръцете си на ръбовете, и го гледаше с лека усмивка. Като се мъчеше да не забравя клетвата си, той взе едно от ведрата с хладка вода да се насапуниса и измие и каза на Денис:

— По-лесно е, когато друг ти изтърка гърба. Ще ти покажа. — Накара го да се обърне и го изтри, смаян от пластовете мръсотия, които се свличаха. Щом свърши, подаде на Денис чист парцал. Денис му върна жеста, макар че според Асаяга единственият му опит с къпане трябваше да е с куче или кон. Все пак цуранинът стисна зъби и не се оплака.

След като двамата се измиха, Асаяга каза:

— Най-добре е да се натопиш бързо. Ще ти се стори по-гореща, отколкото е, защото бяхме дълго на студа.

След което пусна кърпата си, смело влезе във ваната и с доволна въздишка се отпусна във водата срещу Алиса. Много пъти беше виждал голи жени, но женското изкушение не го беше поразявало с такава сила, откакто беше минал ранната си младост. Гърдите ѝ не бяха нито малки, нито големи, а по-скоро като че ли съразмерни за ръста ѝ, и му беше доста трудно да не ги зяпне.

Спаси се от позора, когато Денис влезе във водата, изджавка като попарено куче и изскочи навън.

— Луд ли си? Тая вода е почти вряла!

Роксана го погледна с открита насмешка.

— Да, геройче. Тук вече всички сме сварени.

Алиса се разсмя.

— Много си твърда с този мъж, сестро.

— О, харесвам ги аз твърдите мъже. Но не мисля, че нашият капитан е точно това, което си мислех. — Зяпна открито в чатала на Денис, а сестра ѝ прикри с шепа устата си да скрие смеха си.

Гордостта на Денис беше уязвена. Щом тези две момичета и другите жени от селцето можеха да изтърпят горещината, и той трябва да може. Пренебрегна хапливата закачка на Роксана и се премести в другия край на ваната. Стисна челюсти и се топна отново, и за миг като че ли щеше пак да изскочи. На челото му изби пот и потече по лицето му, щом се отпусна до цуранина.

Отначало се чувстваше стегнат, но след няколко минути като че ли постепенно се поотпусна, изпружи крака и се остави горещината да се просмуче в костите му. Двете сестри бяха събрали глави и си шепнеха, а Асяга като че ли се стараеше да гледа навсякъде другаде из банята, освен към Алиса. Умът на Денис се зарея, но скоро го сепна дрънченето на метал. Обърна се изненадан и видя, че един от хората на Асяга пълни железния кош с нажежени камъни. Видя как войникът издърпа един кош с веригата, после смъкна новия и от горещите камъни се вдигна още пара.

— Малко странно ми е всичко това — най-сетне отрони той. — Но не е... неприятно.

Асяга се засмя.

— Варвари, а? — В гласа му прозвуча обида.

— Моля те, Хартрафт. Имаме обичай в къпалните.

— Като онова с кърпите за скромност ли? — прошепна му сърдито Денис, но Асяга долови леката му усмивка.

— Хм, мисля, че мъжете са забравили за това. Но исках да кажа, че обичаят е всички спорове да се оставят зад вратата на къпалните. Дори най-лютите врагове трябва да плуват в същия басейн и да дишат същата пара, и всички да бъдат оставени на мира.

Денис се отпусна, затвори очи и задиша дълбоко.

— Хубав обичай — прошепна той и Асяга се усмихна.

— Кажи ми, Хартрафт — обади се Роксана. — Имаш ли си някой, който да те чака?

Денис присви очи и отвърна с горчивина:

— Не.

Роксана го погледна в лицето и като че ли понечи да му отвърне нещо. Устните ѝ бяха извити в лека усмивчица, която бе забелязал, преди да го жегне с язвителната си шегичка, но този път си замълча. Продължи да го гледа още около минута и накрая промълви:

— Съжалявам за загубата ти.

Денис не знаеше какво да отвърне. Погледна я и за миг погледите им се сплетоха. „Дразни ме нещо у тази жена“, помисли си той и за да изтласка от ума си това раздразнение, се отпусна във ваната и отново затвори очи.

След няколко минути откри, че си седи така, затворил очи, и се наслаждава на топлината. Отпусна се още и след известно време се сепна и разбра, че е задрямал.

Момичетата си бяха отишли.

— Е, почина ли си? — попита го Асаяга.

Денис избърса водата от челото си.

— Май да. — Беше изненадан.

— Видя ли? Можете да научите някои неща от нас, Харттрафт.

Денис стана и придърпа кърпата. След горещата вода въздухът в банята го смрази.

— Често ли го правиш това?

— При всяка възможност — отвърна Асаяга и също започна да се подсушава.

Последните двама цурани бяха излезли. Денис промърмори:

— Мисля, че бих могъл да го опитам още веднъж.

Излязоха навън и бързо започнаха да се обличат, защото ако в топлата баня му стана студено, снегът направо го смрази. Той навлече туниката си и възкликна:

— Каква е тази миризма?

Асаяга се засмя.

— Това е вонята, която носиш със себе си. След като се окъпа, вече я забелязваш.

Денис смъкна туниката.

— Имам друга в походната си торба. — И добави, за да не признае неудобството си, че е гол до кръста: — Май ще трябва да поръчам да ги изперат.

Асаяга кимна.

— Ще разбереш, че хората ти по-рядко ще се разболяват, ако се пазят чисти. Не знам защо е така, но е така.

Отдалечиха се от банята и Денис видя как четирима цурани издигат насред двора четири дървени пилонa, образуващи квадрат. Други носеха дърва и ги трупяха в средата на квадрата. Погледна питащо Асаяга.

— Тази вечер е ритуалът на Опрощението.

„То пък едно обяснение“, помисли си Денис. Изгаряше от нетърпение най-после да се облече, така че забърза към постройката, където се бе настанил със сержант Бари и още няколко мъже, развърза походната си торба, извади другата туника и с разочарование забеляза, че не е много по-чиста от предишната. Но все едно я облече и реши твърдо да помоли някоя от жените да му изпере останалите дрехи.

Помисли си с малко горчивина за детството, когато дрехите му винаги бяха чисти. А и въпреки думите на Асаяга, се къпеха всяка седмица зиме, а и по-често в горещото лято. И си призна, че дългите години, преживени на бойното поле, са го направили груб и мръсен.

Чу монотонното пеене на цураните отвън. Реши обаче да не ходи да им гледа ритуала.

Тинува наблюдаваше с любопитство как цураните първо запалиха малкия огън, а после се подредиха за церемонията си. Асаяга, а след него Сугама и останалите, се строиха в редица — набиваше се на очи, че оръжията им ги няма. Гледаха снишаващото се на запад слънце и пееха тихо и монотонно. Когато слънцето най-сетне се скри зад върховете, Асаяга пристъпи към първия, източния пилон, сведе глава и промълви нещо. После се премести при северния и повтори жестовете. След това — при западния и южния; накрая спря при огъня. Изпъна ръката си и пусна в пламъците парче плат, поклони се още веднъж и дойде при него.

Без да откъсва очи от церемонията, Тинува попита:

— За какво молите своя бог?

— Молим Хилио, който съди хората през живота им, да ни прости грешките — отвърна Асаяга. — Всеки мъж ще повтори молбата си пред всеки от пилоните, изобразяващи четирите посоки на

света, защото никой не знае къде може да е Хилио. Надеждата е, че когато се освободим от тленния живот, Хилио ще се застъпи пред Силби, Онази, що е Смърт, за да ни погледне милостиво. Молим Хилио също така да ни даде сила да простим на онези, които са съгрешили към нас, а и да помогне на другите да ни простят.

Тинува дълго помълча.

— Един приятел ми каза веднъж, че никой смъртен не е безгрешен.

— Вярно е — отвърна Асаяга. — И е мъдрост да знае човек това. Тази нощ ще е тиха, заради размисъла и поста. Никой не може да посегне към храна или вино, докато слънцето утре не залезе.

— Ще има ли пир?

Асаяга кимна.

— Винаги.

— Тогава ела с мен на лов след Деня на опрощението, Асаяга.

— Днес ходих на лов с Харттрафт.

— Казаха ми. — Тинува добави с лека усмивка: — Ще съм много по-търпелив учител и ще ти покажа неща, които и Денис не знае.

Асаяга си позволи рядката си усмивка.

— Добре ще е да знам неща, които Денис не знае.

Елфът му върна усмивката, а после се облегна на подпорната греда и загледа останалото от ритуала.

След няколко минути Алвин Бари даде команда за вечерната проверка. Мародерите не си падаха много по церемонии, но на лагер Денис държеше на сутрешната гимнастика и вечерната проверка, за да поддържа някакво подобие на дисциплина сред хората си.

Асаяга бе отвърнал на това, като заповяда на своите да се включват всяка вечер в прегледа и всяка сутрин да правят отделно гимнастика. Щом ритуалът свърши, последните му мъже забързаха към местата си под бдителното око на щурмови командир Тасему.

Бари се изправи пред своите и двамата започнаха да преглеждат частите си, а Асаяга попита Тинува:

— Къде е Харттрафт? Той никога не пропуска преглед.

Отговорът се появи бързо — Денис излезе, натоварен с камара дрехи, и с маршова стъпка закрачи към банята. Цуранинът и Тинува го зяпнаха сащисани и щом капитанът на Мародерите се скри вътре, и двамата избухнаха в смях.

ГЛАВА 14

ПРЕДАТЕЛСТВО

Разсъмваше се.

— Строй се!

Както винаги, Денис даде заповедта почти шепнешком. Изпитваше презрение към парадния рев, типичен за много офицери в кралските армии. Последните му бойци излизаха от къщата и стягаха в движение снаряжението си. С тях се омешаха и цураните, забързани към другата страна на тесния двор, за да се строят и те, щом щурмови командир Тасему подаде заповедта със същия тих глас като Денис.

Тинува — Грегъри бе до него — се облегна на гредата до отворената врата, загледан в представлението. Удивително му се стори това, че двата отряда се придържат общо взето към едни и същи ритуали: гимнастиката преди разсъмване, вечерния преглед, дори превзетостта на сержантите, съчетаващи грубостта към едни с леко бащинска загриженост и помощ към други.

Цураните застанаха мирно, щом Асаяга излезе от къщата в пълно походно снаряжение и прие поздрава на Тасему. После тръгна бавно пред строя, спираше се да извади някой меч от ножницата и да провери дали е наточен добре, да стегне връзките на бронята на някой млад войник, да отвори някоя походна торба, за да се увери, че всички вещи са подредени добре.

Денис изпълняваше същия ритуал, макар че войниците му стояха „свободно“, но щом се приближеше, го гледаха бдително и с уважение. Той нареди на един от стрелците да изпъне лъка и веднага го смъмри, че тетивата не е добре смазана с восък и краищата са разръфани; друг наруга, че на походната му торба го няма одеялото.

— Ако се наложи да тръгнем сега, в тази минута — сопна се Денис, — ще замръзнеш до смърт още първата нощ и ще забраня на всеки да дели одеялото си с тебе, по дяволите. Три дни чистене на клозетите.

След като Денис продължи по редицата, сержант Бари изгледа смразяващо нещастника и кимна отсечено към нужниците извън портата на укреплението. Те бяха заместили отходния ров, но пък искаха чистене, а ровът — не.

Щом прегледът свърши, Денис се обърна с лице към цуранския строй, на по-малко на десетина крачки от него. Асаяга приключи почти в същия момент и двамата офицери застанаха един срещу друг. Денис явно се чувстваше неловко от упоритостта, с която цуранинът заставаще мирно и с това го принуждаваше и той да прави същото.

— Снаряжението е изправно. Всички мои бойци са налице — заяви отсечено Асаяга.

— Всички са налице — отвърна Денис. — С изключение на четиримата на северния проход. Патрулът на изток докладва, че не е забелязан противник.

Асаяга кимна. Кралските войници бяха поели бремето с патрулите и наблюдателите, за да могат цураните да спазят своя Ден на опрощението. Цуранските воители щяха да се отплатят с допълнителни постове и патрули през следващите няколко дни.

— Нямам инциденти за докладване — заяви Асаяга.

— Аз също — отвърна Денис.

Последва неловко мълчание. Най-сетне Денис се обърна отново към своите.

— Цураните, както знаете, спазват свещен ден, който ще продължи до залез-слънце. Някои от вас видяха началото на ритуала снощи. През това време никой от нас не бива да ги заговаря, освен ако те не заговорят първи. Те ще постят през целия ден и моля да се въздържате от ядене пред тях. Днес ще даваме техния караул, за да могат да медитират и да се молят, а утре те ще се отплатят. Не искам да чувам никакъв проклет коментар за всичко, което ще видите, че правят. Те се включиха в нашия пир за Зимния празник и проявиха уважение.

— И пиха повече от нас — подвикна един шегаджия от задните редици. Забележката му бе посрещната с вълна от смях.

— Значи тази нощ ще има пир, след залез-слънце, и ние сме поканени. Така че бъдете вежливи и всичко да свърши с мир.

Обърна се към Асаяга и двамата си отдадоха чест.

Цураните развалиха строя и тръгнаха да прибират снаряжението, след което заизлизаха навън: Няколко войници отдадоха чест, щом

минаха покрай Денис, и го принудиха да им отвърне със смутено кимване.

— Хората ми са благодарни, че уважавате нашия Ден на опрощението — каза Асаяга. — Когато се постави въпроса, мнозина мислеха, че ще откажеш.

— Защо?

— Просто така, без причина.

— Това е тъпо. Молбата беше разумна.

— Искаш да кажеш, че съм тъп?

— Искаш да кажеш, че съм неразумен ли? — сопна се Денис.

Двамата закряха през двора, увлечени в разгорещен спор.

— Винаги ли трябва да търсят повод да се скарат? — въздъхна Тинува и погледна Грегъри.

— Знаеш го Денис, достатъчно дълго сме воювали с него. Освен това мисля, че почти им харесва.

Тинува кимна, обърна гръб на караницата и загледа как цураните се изсипаха извън портата и се строиха с лице към хоризонта на изток.

Слънцето все още не беше прехвърлило източните ридове, но планинските върхове на север и запад вече сияеха, окъпани от ярката розовина, заблестяла по увенчаните със сняг висини. Облаците в небето бяха блеснали от отразената светлина на зората, бързо сменяха цветовете си до ярко златно и най-сетне слънчевият диск изплува на хоризонта, за да метне дълги сенки през загърнатата в сняг долина.

Асаяга, вече отишъл при хората си, свали шлема и го постави до краката си, след което се смъкна на колене върху разкаляната пръст и — сведе глава, така че челото му опря земята. И запя, тихо и монотонно.

Мнозина кралски войници стояха до отворената порта и гледаха с любопитство.

Няколко минути цураните продължаваха да пеят, ставаха понякога, после отново коленичеха. Двама от тях, застанали зад редицата, бяха запалили малък мангал и ароматът на тамян се понесе от вятъра, щом го преместиха пред групата и го поставиха на земята.

Откъм полето на север се връщаха последните цурански стражи, от наблюдателния пост горе на прохода, за да се включат в строя.

Свалиха шлемовете си и се поклониха, след което се включиха в молитвите.

— Кой е заместил поста горе? — обърна се Тинува през рамо към Денис, застанал до него да погледа церемонията.

— Тази сутрин пратих младия Ричард и Хансон при Лутар и ефрейтор Бевин.

— Ричард?

— Крайно време беше момчето да се включи в задълженията тук — отвърна Денис с тон, който ясно показваше, че не желае повече да обсъжда въпроса.

— Днес едва ли ще е много лошо горе — подхвърли Грегъри.

— Още няколко топли дни и може да имаме проблеми. Искам преден патрул отвъд прохода, да се провери какво става там, щом свърши свещеният ден на цураните.

— Вече помислихме за това — каза Грегъри.

Тинува огледа кралските бойци, струпани при портата, и попита:

— А къде е Корвин?

— Не знам — отвърна Денис. — Усамотил се е някъде в размисъл сигурно. Защо?

— Просто много го няма напоследък.

Денис отново погледна групата.

— Другия път като излезе, проследете го.

Молитвите започнаха отново.

— Какво по дяволите вият ония там? — попита Денис.

Тинува килна глава и се заслуша. Оскъдните му познания на цуранския се бяха подобрили значително през последните няколко седмици. Като на повечето от неговата раса, слухът му беше много по-остър за фините нюанси на звуците, за тънкостите в произношението, всичко това — съчетано с почти съвършена памет.

Кимна замислено, трогнат от думите на песента, и започна да превежда шепнешком:

*Чуй ни, о, Хилио,
чуй, Съдникo на живите,
към твоето далечно царство
отправляме нашия зов,*

*изгубени в пустошта те зовем,
застанали пред прага на вечността,
пред боговете на всичко,
свеждаме главите си в покорство,
защото всички сме пръст
и в пръстта ще се върнем,
идваме на този свят без нищо,
а трябва да си тръгнем,
понесли бремето на греховете сторени.
Прости ни тези грехове, о, боже Хилио,
прости нашите грехове,
както ние трябва да простим.*

Гласът на Асаяга заглъхна и той отново се поклони и опря чело в земята. После песента започна отново.

*Чуй нашия плач от пустошта,
от този чужд и странен свят
отправляме към теб зова си,
че макар да прекрачихме
през вечността на вселената,
нак сме пред взора ти и в твоята ръка.
Макар да сме изгубени в пустошта,
не ще изгубим вярата си в тебе.*

Асаяга стана и се обърна към димящия мангал. Бръкна в туниката си, извади малък хартиен свитък и благоговейно го положи върху въглените, за да пламне.

— Какво е това? — попита Денис.

Тинува му даде знак да замълчи.

— Приеми нашите другари, които паднаха тази година — каза Асаяга с поклон пред мангала. — Прибери ги в райските градини, за да познаят мир и блаженство.

— Имената на падналите от ротата му, най-вероятно — прошепна Тинува. — Снощи беше молитва за прошка. Вярват, че

димът отнася посланието в небесата и при техния бог.

Асаяга се поколеба за миг, очите му пробягаха към Денис, след което продължи.

— Какво казва? — попита Денис, щом пеенето започна наново.

— Не знам дали държиш да го знаеш.

— Кажи ми.

— Каза: „И нашите врагове, които доблестно се бият с нас, и които ние сме убили, дано и те познаят мир и блаженство в селението на своите богове“.

Денис го зяпна стъписан.

— Точно това каза — подхвърли Грегъри.

Денис замълча. Асаяга улови погледа му за миг, но после се обърна. Цураните започнаха един по един да се изправят, заставаха пред мангала и тогава ножът блясваше над пръста и парата се вдигаше със свисък от кръвната жертва.

Така започна Денят на опрощението и все повече кралски войници идваха и заставаха мълчаливо, гледаха и си шепнеха какво правят цураните и какво гласи молитвата им.

Ранното утро беше студено и Ричард едва се тътреше нагоре към прохода. Дъхът му се сбираше на облак пара пред устните му, докато се катереше по пътеката. Най-сетне стигна до колибата, в която мъжете от наблюдателния пост влизаха да се постопят и нахранят.

Хансон, спътникът му, затъпка с крака да ги постопли, а Ричард надникна вътре. Огънят догаряше, затова той хвърли цепеница в жаравата и я разрови. После излезе навън и каза:

— Ти ще изчакаш тук да се стоплиш и да сгрееш супата. Аз ще ида да им кажа, че сме тук.

Хансон не възрази и влезе в колибата, а Ричард тръгна да смени Лутар и Бевин от поста горе на скалата, над северната страна на прохода.

Двамата се бяха присвили, плътно загърнати в тежките наметала, но стояха нащрек и се обърнаха с извадени оръжия, щом чуха скърцащите му по снега стъпки.

— Нещо ново? — попита той.

Мъжете се изправиха, разкършиха се, Бевин разтърка разсеяно рамото си, което го мъчеше, откакто един цуранин го беше пробол с копие предната година.

— Тихо е, освен вълците — отвърна с прозявка Лутар.

Това беше първият наблюдателен пост за Ричард високо в планината и макар че нямаше да си го признае, беше възбуден, че му възлагат тази отговорност. С Хартрафт не си разменяха нито дума, освен заповедите и обичайното кастрене от деня, в който Юрген загина, и младежът тайно се надяваше, че това важно назначение означава, че командирът е на път да му прости.

Гледката от скалата беше величествена — планината се спускаше надолу през голите скалисти склонове към линията на дърветата на повече от хиляда стъпки. Далече зад дърветата се простираха равнини и в ясният утринен въздух той успя да зърне нещо, приличащо на стадо пасящи диви коне. Следващата верига върхове, на повече от десет левги оттук, се издигаше сурова и назъбена; изглеждаше толкова близо, че като че ли можеше да протегне ръка и да я пипне.

Всичко беше покрито със сняг, утринната светлина огряваше планинския склон и покритите с лед дървета така, сякаш боговете бяха застлали света с килим от диаманти и рубини.

— Храната готова ли е? — попита ефрейтор Бевин.

— Хансон е с мен. Вече трябва да е сложил котлето да ври.

— Бих предпочел ейл сега — въздъхна Лутар.

— Ами, смяната ни ще е тази вечер — отвърна Ричард.

— Проклетите цурани с техните свещени надувки. Трябваше да ме сменят още снощи.

— Те пазиха в нощта на Зимния пир — подхвърли Ричард.

— Аз не бях тогава на пост, тъй че майната им. Вече от четири дни съм тука, без пиене.

— Стига си хленчил — каза Бевин. — Хайде да идем да се стоплим.

Лутар изръмжа и заслиза предпазливо по ската към колибата.

— И си отваряй очите, момче — каза Бевин.

Ричард се усмихна.

— Слушам.

— Ще пратя Хансон по обед да те смени. И помни, момче, стой ниско, не се движи много и стой буден. Наблюдавай по върховете, а

също равнините долу. Могат да пратят съгледвачи през върховете и да ни заобиколят.

— Ясно, ефрейтор.

— Трудно е да се разбере, но ей там, под линията на дърветата, нещо като че ли е направило пътека. Може да са просто онези диви коне, но искам да го наблюдаваш много изкъсо. Ако ти се причуе нещо странно или видиш птици да прехвърчат над дърветата, или просто нещо, което не ти се струва да е наред, връщаш се и ми казваш.

— Слушам, ефрейтор.

— Добре, момче. Слизам за топлата супа и после — спане.

Ричард се усмихна. В гласа на Бевин почти се долавяше топлина и тя сгря сърцето му. Бевин беше единственият, който го взе под крилото си и му показва няколко хитрини за оцеляване след смъртта на Юрген: другите от отряда просто го бяха отрязали.

Той се пхна в процепа между двете канари, седна на кожите, оставени от Бевин и Лутар, и придърпа бялото си наметало на раменете и главата си. От сто стъпки разстояние щеше да бъде почти невидим и след няколко минути дори се почувства удобно, а изпитваше и тръпка на възбуда заради отговорността, която му бяха възложили. Всички мъже от отряда на Харттрафт, впрочем и цураните също, сега зависеха от него и той изпъчи гърди от гордост, щом си помисли, че стои на пост, докато другарите му спят или изпълняват своя ритуал.

През седмиците, откакто бяха заедно в долината, беше започнал да се възхищава на цураните. Зачислен към брат Корвин, беше преживял много часове, помагайки му в грижите за четиримата ранени цурани и тримата кралски войници, оцелели след тежкия поход до долината. По един от всяка група беше умрял, но момчето, което Корвин бе заявил, че ще спаси, наистина успя да оживее, кракът му почти беше зараснал и макар че Осами щеше да куца до края на живота си, поне щеше да живее.

Двамата се бяха помъчили да се научат един друг на езиците си и макар разговорите да не стигаха по-далече от храната, майсторството на цуранина в играта със зарове и непохватни насмешливи закачки към слугинчетата, Ричард чувстваше, че би могъл да нарече Осами свой приятел.

Когато приказките в спалното обръщаха на шепнене какво да се прави с цураните, след като напуснеха долината, Ричард се чувстваше объркан. Някои казваха хладно просто да избият цялата им пасмина, щом излязат на открито, като го направят с изненада, през нощта. Други заявяваха, че след всичко, което се бе случило, може би наистина ще е най-добре открит и честен бой и че дори би могъл да се реши с двубой между Асаяга и Денис, а после двете групи да се разделят по отделни пътища. Най-сетне имаше и неколцина, които казваха, че цялата тази работа е безумие и че трябва просто да се разделят и да си кажат, че е свършило наравно. Ричард с цялото си сърце стоеше зад това мнение, но при положението си в отряда след смъртта на Юрген беше достатъчно разумен, за да си мълчи.

Кошмарният миг със смъртта на Юрген се връщаше всеки път, щом заспеше — как сержантът сякаш увисна във въздуха над него, копието, зацапано с кръвта от сърцето му, очите, които гледаха в неговите, леката усмивка, докато светлината напускаше очите му.

И Хартрафт. Как го поглеждаше командирът, студенината, която така и не се прекърши през последния месец, тя също го изтезаваше.

Часовете се точеха лениво. Понякога ставаше да се поразкърши и отново сядаше. Някъде към средата на утрото му се стори, че вижда нещо да се движи долу в равнините. Заслони очи и се напрегна. Почти приличаше на конник, зърна го само за миг — като че ли гонеше втори кон, после дърветата на по-ниския склон, на няколко мили от мястото му, скриха гледката.

Дали да не извика Бевин?

Реши да изчака, да остане неподвижен и да гледа, но изтекоха няколко минути и се зачуди дали очите му не го лъжат, да са били просто два коня, без ездач на втория. Знаеше, че ако няма какво да покаже, ще изглежда глупаво.

Отпусна се отново. Странно как се получи всичко. Беше очаквал, че войната ще е нещо по-друго: строени армии, храбри пиконосци отпред в пълна броня, зов на тръби, развети знамена, възможността да изпълни всички свои детски мечти за слава.

А в последния месец вместо свирепото клане из горите беше виждал мъже, тътрещи се като пребити животни в поройния дъжд и вятър, дългите и изтощителни часове на бягство, с ужаса по петите, онова брутално убийство на трола, който квичеше от ужас, докато

животът го напускаше; накрая — последното, убийствено катерене по планинския склон.

Нямаше ги тръбите и знамената, името му, написано в депешата за повишение, нямаше го сърдечното мъжко братство край лагерния огън. А колкото до врага, той беше момчето Осами, на неговите години, също толкова уплашен като него, двамата тайно деляха бутилка бренди, хвърляха зарове и въртяха комар за няколкото медни петака, които Осами ценеше като скъпоценни камъни. И тези безкрайни уморителни прегледи, носенето на дърва и влаченето на дивеча, който ловците са донесли във форта.

Чу зад себе си гласове и се обърна. Не можеше да види нищо, тъй като бивакът беше скрит добре на обратния склон, но му се стори, че е брат Корвин — чу гръмък смях, няколко откъслечни думи от Бевин, зарадван, че монахът, изкачил толкова път, се е сетил да донесе мях с бренди. Понечи да стане и да иде при тях, но си помисли, че ще е най-добре да си остане на поста и да наблюдава бдително. Погледна нагоре към слънцето и прецени, че бездруго най-много след час ще го сменят и тогава щеше да може да седне с монаха и да се стопли, като пийне глътка-две от брендите.

Странно, че брат Корвин беше дошъл толкова далече, но пък монахът напоследък бе започнал да изчезва с дни, събираше скрити под снега билки, които можеха да помогнат в лечението на няколкото души с разстройство и на малкото ранени, които се оправяха по-бавно.

Мина още около час и Ричард се зачуди дали Бевин разбира колко грижливо си носи службата — че не е слязъл долу да се сгрее за няколко минути, а си стои на поста, каквито и изкушения да беше донесъл Корвин.

Отново зърна някакво движение — стадото коне, което беше долу в низината, се беше изместило до края на гората по склона, след това възви уплашено назад и се впусна в бяг няколкостотин разтега, преди отново да се успокои.

— Хубав ден, нали, млади ми Ричард?

Той се обърна. Беше брат Корвин, изкачваше се с мъка по склона, тежкият му дъх се сбираше на облаци пара пред лицето му; държеше полите на расото си вдигнати и подритваше ледената кора на снега.

Ричард се усмихна. Ако можеше да нарече някого приятел през последния месец, това беше Корвин. Монахът му бе показал много от

знахарските си тайни: как се зашива рана, как да извадиш стрела и да спреш кървенето, грижеше се с еднакво състрадание и към двете страни и беше похвалил Ричард за грижовността му и за дружбата му с Осами.

Ричард понечи да стане, но монахът му махна да си седи.

— Не се показвай, момче. Човек не знае кой може да гледа отдолу.

— Нищо не видях досега, освен няколко коня, отче.

— Все пак горите винаги имат очи.

Корвин седна до него.

— Защо? Смяташ ли, че може да са там долу?

— Редно е да го допуснем. Те знаят, че сме тук.

— Тогава защо не ни нападат?

— Защото докато тук горе има наблюдатели, ще можете да предупредите нашите навреме. Трима-четирима стрелци могат да задържат врага с часове. Това е единственият проход от северната долина. Знам, обикалям ги тези гори от седмици.

— Толкова е мирно — въздъхна Ричард. — Човек може почти да си въобрази, че войната не съществува.

— О, съществува тя, млади ми Ричард.

Начинът, по който го каза, накара Ричард да се обърне и да го погледне в очите.

И в същия миг усети удара на камата в хълбока си.

Заби се в него с невъобразима жестокост и смъртната болка изкара въздуха от дробовете му. Ричард залитна и изохка.

Падаше и не можеше да повярва в това, което става.

Корвин се изправи с камата в ръка и се усмихна. Ужасен, младежът се помъчи да си поеме дъх, но не можа и го зяпна ококорен.

— Защо?

В очите на Корвин имаше нотка на тъга и почти жалост.

— Съжалявам, синко. Харесваше ми. Колко лошо, беше толкова хубаво момче. Голяма загуба.

— Бевин! — Пое си дъх да извика, стиснал хълбока си, помъчи се да се надигне.

— Няма смисъл да го викаш. Всички са мъртви.

— Какво?!

— Отрова в брендите. Много е лесно. Не мисля, че разбраха дори, че умират, кротко и тихо унасяне в сън. Съвсем мирно всъщност. След това им срязвах гърлата, за всеки случай.

— Бевин!

Кръглото лице на монаха се намръщи.

— Мъртви са, Ричард. Номерът е стар, правил съм го много пъти.

— Кой си ти? — изхлипа момчето.

Корвин отново се усмихна.

— Харттрафт трябваше да се сети. Дебна го от доста време. Преди години бях изпратен в миризливото му селце, за да го убия — него, баща му и дядо му, но така и не можах да се сближа достатъчно, за да пусна отрова в пиенето им. — Засмя се и поклати глава. — Освен това разиграх по-добър план да накажа рода на Харттрафт. Странно, че не си спомни кой съм, когато се натъкнах на вас в гората, но пък съм понатрупал някоя и друга ока оттогава, не приличам вече на търговеца на святи реликви, на какъвто се правех навремето.

Ричард се преви и се закашля, кървави слюнки пръснаха по снега.

— Аз отворих прохода в нощта, когато падна селото му. Точно като тук, отрових пазачите и намушках единия, който стоеше да наблюдава, а после седнах да погледам как връхлитат цураните. Много по-забавно е, като оставиш един враг да убие друг. Проследих щурма, защото знаех къде излиза спасителният тунел от замъка. Колко лошо за момичето — стрелата всъщност беше за Денис, но пък така стана по-добре. За нея беше по-добре тя да умре, вместо да оплаква съпруга си, а и доста по-жестоко беше да го накарам да я види как умира, нали?

— Кой си ти? — повтори задъхано Ричард.

— Слуга на Мурмандамус — заяви хладно Корвин. — Преди много време ми заповядаха да избия всички Харттрафт. Именията на баща му бяха важен ключ за плановите на моя господар. О, дебнех понякога Денис през всичките тези години, но заради тази проклета война стана много трудно да го доближа.

Корвин се усмихна и изтри кръвта от камата в полата на расото си.

— Бях с Боваи и щурмовата му колона, когато хванахме един кралски съгледвач, и той, след малко увещания, ни издаде, че вие,

Мародерите, сте наблизно. Задачата ми беше да ида на юг, но чудесното при моредел е, че те мислят с години и десетилетия, вместо с дни и месеци напред. Тъй че Боваи ме прати да ви намеря, да се вмъкна в редиците ви, но да оставя Харттрафт жив. След като окончателното отмъщение е толкова близо, Боваи сто на сто трябва да е луд — да държи толкова кръвта на Денис да изтече от неговата кама, вместо от моята. След като всички измрете, ще се върна към първоначалната си задача. — Засмя се. — Много майсторски развалих онзи капан, който готвехте за цураните. Всъщност те се канеха да тръгнат в обратна посока, когато ги върнах към вас и предизвиках онова хубаво малко клане. Но колкото до Харттрафт, повярвай ми, млади ми Ричард, щеше да е съвсем лесно да го отровя през последния месец, но Боваи държи да запази за себе си удоволствието от това убийство. Освен това отровата, която криех, щеше да стигне само за още една работа и реших, че ще ми потрябва за бягството, като дойде моментът да преведа Боваи през прохода.

— Кучи син! — изрева Ричард и най-сетне ръката му зашари за камата.

— О, момче, грях е да се ругае свят отец. — Корвин се подсмихна на шегата си. — Боваи чака долу в онези гори, момко. Вчера го забелязах. Щом ти и приятелите ти умрете, ще атакува. Съжалявам, синко, но е време да умреш. Тъй като те харесвам, хайде да го направим лесно. Просто легни по гръб и затвори очи. Обещавам, няма да боли.

Изпълнен с ужас, Ричард най-сетне извади камата и я вдигна, пъшкаше от болка при всяко движение.

— Е, добре — прошепна хладно Корвин. — Сега се боя, че ще боли, момко. Не обичам непокорството. Виждал ли си някога човек, комуто отрязват езика, слушал ли си как се дави след това в собствената си кръв? Наистина е доста интересно.

Корвин скочи към него, но туловището му изигра лоша шега, докато Ричард залиташе встрани. Младежът усети парването през ръката си, докато ножът му посичаше лицето на Корвин и разпра бузата му до кокала.

Корвин изрева от гняв, замахна и ножът блесна в ръката му. Ричард отстъпи назад, с лявата ръка, притисната до хълбока, с последни сили, а после светът сякаш се завъртя около него, щом

полетя надолу от скалната издатина. Падаше ѝ светът се въртеше и въртеше, а после дойде мракът.

Събуди го ужасната болка, усети соления вкус на кръв в устата си и изпита ужас: очакваше да види над себе си Корвин, вече отрязал езика му.

Изчака малко и се огледа предпазливо, опита се да се надигне, но и най-малкото движение му причиняваше непоносима болка. Закашля и изплю разпенена кръв.

Помъчи се да осмисли това, което го заобикаля. Примига и разбра, че не е там, където се беше бил с Корвин, а върху скална плоча няколко стъпки под скривалището. Бе паднал от ръба, когато го нападна Корвин. Зачуди се защо още е жив, а след това прецени височината. Дебелият лъжежрец едва ли щеше да може да слезе, за да го довърши, а и сигурно си бе помислил, че вече е мъртъв, или почти, за да може да си изпълни задачата. А и ударът през лицето му сигурно го беше накарал да се спотаи някъде и да се опита да спре кървенето.

Ричард се огледа със замъглени очи, след което много, много бавно се изправи. Мускулите му стенеха от болка. Видя един малък издатък на височината на коленете си в стръмната стена и стъпи на него. Надигна се и едва не припадна, щом ръцете му се вкопчиха в скалния ръб. Знаеше, че това е единственият му шанс. Насили се да вдиша дълбоко и се издърпа, след което рухна върху скалата и загуби свяст.

След известно време се свести и бавно се надигна. Погледна към слънцето и разбра, че не е изтекъл повече от час. Вдигна се едва-едва на крака и огледа.

Монахът не се виждаше никъде. Ричард тръгна залитайки към бивака. Огънят още пращеше в колибата, а около него лежаха Бевин, Хансон и Лутар. Отровени от Корвин.

Гледката го изпълни с безсилен гняв. Преви се задъхан на две, закашля и капките кръв се пръснаха по снега.

„Кървя отвътре. Умирам“.

Стори му се, че чува тропот на приближаващи се коне, и се озърна през рамо. Нима идваха вече?

Погледна слънцето и разбра, че отдавна е минало обед. Корвин трябваше да се е махнал преди повече от час. Сигурно вече бе тръгнал към тях.

Нов спазъм го преви и той седна на земята. Изпитваше неопишуема умора и се изкушаваше да легне край огъня и да заспи. Успя да надвие изкушението — знаеше, че мракът ще го погълне завинаги. Вдигна разсеяно меха с бренди, лежащ до Бевин, но си спомни какво има в него и го захвърли.

Припълзя до ефрейтора, смъкна бавно колана от кръста на мъртвеца и отвори туниката си. Бръкна в походната торба на Бевин и извади полевия пакет, който всички носеха по заповед на Хартрафт. Едва сега погледна раната си — беше между двете най-долни ребра. От нея капеше гъста кръв и с всеки дъх той чувстваше, че въздухът му като че ли изтича. Притисна превръзката до раната и много бавно уви колана на Бевин около кръста си и го стегна здраво, за да държи. Усилието го накара да изреве от болка. Не можа да закопчае туниката, тъй че я остави отворена и се надигна.

За негова изненада, Корвин не се беше сетил да вземе коня, вързан зад колибата. Беше една стара кранта, използвана я да карат храна на стражите, а и беше тук в случай, че се наложи бързо да се изпрати вестоносец. Ричард знаеше, че лъжливият монах не си пада по конете, но все пак трябваше да вземе животното — или да го убие.

Конят не беше оседлан, но да го направи сега му беше непосилно. Доведе го до високата груба маса пред колибата, изпълзя върху нея, след което се покатери на гърба на животното.

После подкара надолу по склона към укреплението на Волфгар. Разбираше в душата си, че това ще е двайсет мили надпревара със смъртта. Не беше сигурен кой ще я спечели. Ако подкараше крантата в галоп, щяха да ѝ свършат силите за няколко минути, а и това със сигурност щеше да го убие от загубата на кръв. Да подкара ходом означаваше половин ден езда до гарнизона.

Стисна зъби и подкара в тръс. Тръсканията му причиняваха още повече болка, но трябваше да издържи. Стисна юздите и се закле да остане в съзнание, докато стигне до капитана.

През целия ден, като се изключеше кратката церемония отвън по изгрев-слънце, цураните бяха останали в къщата, но сега, на свечеряване, вратата се отвори и Асаяга излезе на двора. Денис тъкмо беше привършил вечерната проверка и хората му стояха по местата си и тихо си говореха за цураните.

Асаяга, в пълно снаряжение, се приближи към Денис и отдаде чест.

— Обичаят ни е да имаме пир в края на Деня на опрощението. Каним ви да присъствате като наши гости.

Денис само кимна, не знаеше какво да отговори.

— Би ли ме последвал с хората си, моля?

Асаяга ги поведе към залата. Дългата маса беше почистена изрядно, блюдата подредени, подът — застлан с чисти черги, а помещението — изпълнено с ароматната миризма на тамян. Цураните се бяха подредили около масата със свободно място до всеки от тях и Асаяга даде знак на мъжете на Денис да заемат празните места.

Волфгар с дъщерите си и останалата част от домакинството вече присъстваха — до най-малкото дете. Денис прие мястото, посочено му от Асаяга, между цуранския командир и Волфгар. Кралските войници мълчаха и се озъртаха с любопитство.

Асаяга вдигна чашата си и погледна към щурмови водач Тасему до вратата. Изтече минута в пълно мълчание.

Най-сетне Тасему се обърна към групата и запя монотонно, останалите цуранци се включиха. Напевът продължи още няколко минути, накрая всички сведоха глави и песента постепенно затихна. Цураните вдигнаха тържествено чаши и бокали, пресушиха ги и ги удариха на масата с възгласи.

Асаяга се обърна с поклон към Волфгар.

— Според обичая, когато свърши Денят на опрощението, човек прибира всеки странник на пътя у дома си и го гощава. Днес ние сме странниците и ви благодарим.

Чашите бяха напълнени наново от големите кани с ейл по масата и всички цуранци вдигнаха наздравица за Волфгар, а той стоеше усмихнат и кимаше благодарно.

После Асаяга се обърна към Денис.

— Обичай е също така човек да се обърне към някой, към когото е изпитвал гняв през изтеклата година, и да му протегне ръка, да му

стисне ръката и да се врене, че в идната година ще е освободен от този гняв.

Докато го изричаше на кралската реч, другите цурани мълчаха, но по изражението им беше ясно, че знаят какво казва командирът им.

— Ние с теб сме се обрекли на крал и на император, които са във война, Хартграфт. Първо трябва да се подчиним на тези клетви. Но тази нощ те моля да седим заедно без омраза, или да обсъдим помежду си онова, което ни предстои да решим. Ние сме врагове, Хартграфт, но нека тази нощ седим като доблестни врагове и в мир да споделим тази празнична вечеря.

Асаяга понечи да му подаде ръка и Денис не знаеше как да реагира. Да стисне ръката на цуранин в официална церемония надминаваше всичко, което си беше представял, че може да направи.

Асаяга се поколеба, погледна го в очите и цялата зала затихна. По лицето на цуранина пробяга лека усмивка, той се извърна, вдигна чашата си и я поднесе на Денис.

Неподготвен, Денис я взе, без да помисли, и залата избухна в смях, последван от бърза шетня, докато цуранските войници взимаха чашите си, напълваха ги отново и ги подаваха на кралските.

Денис кимна, вдигна чашата, леко я наклони в наздравица за Асаяга и я пресуши. В залата отекнаха радостни възгласи.

— Има моменти, в които почти забравям, че си цуранин, Асаяга — прошепна Денис.

— И има моменти, в които забравям, че си Хартграфт, командирът на Мародерите, Денис — отвърна Асаяга.

Денис не можа да сдържи усмивката си, вдигна на свой ред чашата си, още непипвана, поднесе я на Асаяга и той я изпи на един дъх.

Цураните, които седяха в дъното на залата, напуснаха трапезата и след секунди се върнаха с блюда, отрупани със студени резени печени меса, приготвени предния ден. Скоро всички вече седяха, ядяха с охота, залата забръмча от мъжки гласове и смях; беше им забавно да си пълнят чашите, да ги тикат в ръцете на съседите си и да ги карат да пият.

— Ритуалът ви е дълбоко затрогващ — каза Алиса, която бе станала от мястото си и бе застанала между Асаяга и Денис.

— Благодаря ви, милейди — учтиво отвърна Асаяга.

— Жалко, че тази клетва между двама ви не може да се запази и до следващия Ден на опрощението.

Асаяга кимна.

— Войната си е война, милейди. Харттрафт трябва да се подчини, аз също. Заповядат ли ни да се бием, трябва да го правим. Единственият въпрос е какво има в сърцата ни.

— А в твоето сърце какво има, Харттрафт? — попита Алиса и се обърна към Денис.

— Изпълнявам дълга си, милейди.

— Само дълг ли е? Татко ми каза какво се е случило с теб, със семейството ти. Само дълг ли е?

— Не сте виждали този дом подпален, баща ви — мъртъв, любимата ти невеста — издъхваща в ръцете ти.

Думите се изсипаха от устата му и смутен, той извърна очи. Тя сложи ръка на рамото му и Денис отново я погледна.

— Знам, че баща ми няма да преживее тази зима — прошепна тя. — Вашето идване тук беше предвестникът за това. Този дом също ще изгори.

— И няма ли да мразите моредел заради това?

— Да. Онези, които може би ще го сторят.

Денис погледна Асаяга.

— Защо изобщо го опитваш?

— Кое?

— Това. Всичко това — отвърна Денис с нотка на безсилие. — Празника, молитвата ти вчера за духовете на моите мъртви другари, предложеното пиене преди малко. Защо изобщо се опитваш?

— Защото съм цуранин — отвърна рязко Асаяга.

Стъписан от твърдия му отговор, Денис замълча.

— Не аз искам да съм тук, Харттрафт. В името на всички богове, иска ми се да съм у дома си, колкото и да беше отвратително с непрекъснатите интриги, с проклетата Игра на Съвета. Аз съм слуга на господаря Угаса и на неговия син, който ще управлява след него, и съм достигнал до най-високия ранг, до който можех да мечтая, че ще достигна. Спечелих го с дваисет и пет години вярна служба, като правех всичко, което ми се заповяда, без колебание. И десет години от тази служба бяха тук, на вашия свят, Харттрафт. Беше ми заповядано да дойда тук, на тази война. От петдесетимата от моя клан, които дойдоха

с мен в началото, останаха само сержант Тасему и още трима. Другите са младите братя и синовете на онези, които паднаха тук.

Денис кимна и замълча, когато Алиса премести ръката си на рамото на Асаяга.

— Ще ми се хората на клана Минванаби изобщо да не бяха стъпвали във вашия замък, да можеше ти да изживееш дните си там, двамата да не бяхме се срещали изобщо. — Последните думи ги изрече рязко, тъй че няколко от мъжете от двете страни замълчаха, насочили погледите си към двамата командири. — Но се срещнахме, твоите близки са мъртви, мои другари са мъртви, и единственото, което ни е останало, е дали ще съхраним живота си, колкото и кратък да е.

Погледна го и Денис се стъписа, като видя сълзите в очите му.

— Само съжалявам, че не мога да намеря мир и да се науча да прощавам.

При тези думи Асаяга рязко се надигна и обърна гръб на масата. Още мъже се смълчаха и Денис огледа залата. Цураните гледаха командира си нащрек, зачудени какво точно става.

Денис забеляза, че Грегъри и Тинува го гледат с любопитство, Грегъри скришом го попита с жест има ли някаква неприятност.

Времето сякаш се проточи. Той обърна глава към другата страна на масата. Волфгар мълчеше умислен. Роксана го гледаше, но този път в погледа ѝ нямаше сарказъм, а по-скоро тъга и жал.

Денис се надигна тромаво от стола си и вдигна празничния си бокал. Пристъпи към Асаяга и му го подаде с думите:

— Ако тази нощ съм предизвикал тъжни спомени, извинявам се.

Асаяга го зяпна и този път той не отвърна нищо.

— Хората ни гледат — прошепна Денис. — Мислят, че се караме.

— Хората винаги ни гледат. И трябва да се държим подобаващо.

Денис поклати глава.

— Вземи чашата, Асаяга: трябва да я изпиеш.

Последва лека усмивка, цуранинът взе чашата и я пресуши. Разговорите около масата се подновиха.

— Подозирам, Харттрафт, че току-що получих най-приятелския жест, който би могъл да поднесеш на цуранин.

Денис замълча. Погледът му за миг пробяга към Алиса и той видя облекчението в очите ѝ. И в същия миг разбра, че каквито и

чувства да беше запалила в душата му, е повече от безполезно. Вниманието ѝ беше приковано в Асаяга и там щеше да си остане.

Върна се на стола си с Асаяга до него и двамата започнаха да се хранят мълчаливо, а залата около тях закипя от смях и песни, гръмнаха одобрителни викове, когато един от цураните с хвърляне на заровете спечели кама от кралски войник, който се ухили и му я подаде с дръжката напред.

— Тоя задник стана богат като принц на родния си свят — засмя се войникът. — Както си нямат метал.

Друг войник просто извади камата си от канията и я подхвърли на цуранина до себе си, и след секунди започна оживена размяна на дарове — кралските бойци предлагаха ками, които за цураните бяха по-скъпи и от злато, а те на свой ред се отплащаха със също толкова драгоценни камъни и лъскави гривни.

От тази размяна веселбата се разгоря още повече, вдигаха се чаши и неведнъж се изливаха в широко отворената уста на приятеля-съсед.

Дори Денис се разсмя на тия глупости, а старият Волфгар се надигна, изпи бокала си до дъно и зареди балада, но малцина го слушаха.

А после всичко стана толкова бързо, че Денис едва успя да зърне блесналия нож и плисналата кръв.

Сержант Бари стана, олюля се и вдигна дясната си ръка — беше разпрана и от артерията бликаше тъмна кръв.

Денис и Асаяга скочиха от столовете си и затичаха от двете страни на масата, но не можаха да си пробият път през навалицата от мъже, които скачаха от местата си, отстъпваха и викаха; някои все още си мислеха, че се разиграва шега, други започваха да разбират, че двамата помощник-командири — Бари и Сугама — се бият.

Сугама стоеше присвит, с кралска кама в ръката. Бари беше сграбчил нож от масата и го стискаше в лявата си ръка, готов да скочи, без да обръща внимание на рукналата от ръката му кръв.

— Сугама!

Асаяга се приближаваше към него, но Сугама пренебрегна командира си. Изсъска нещо на цурански и няколко мъже запристъпваха към него.

— Кучият му син ме посече! — ревна Бари и много от кралските войници също грабнаха оръжията си.

— По дяволите, Бари, не мърдай! — извика Денис.

— Пиеш с тия копелета! — изкрещя Бари. — Започваш чак да им вярваш и виж как ти отвърщат накрая!

Надигна отново дясната си ръка да покаже, но остана все така присвит и готов за бой, с вдигнатия в лявата ръка нож.

Денис хвърли поглед към Асаяга и мъжете около него и скочи към Бари да го хване за ръцете. Знаеше, че Бари е силен почти колкото него и че обземе ли го бойната ярост както сега, почти нищо не може да го спре.

Бари се опита да го отхвърли и Денис видя, че много от хората му стоят наоколо неподвижно и гледат. Разбрал, че ръцете на Бари са приковани, в този миг Сугама направи коварния си ход. Асаяга беше зад него, но още не можеше да го стигне. Денис се опита да избута Бари настрани, без да очаква, че Сугама ще нападне така отчаяно и страхливо.

Ножът затъна до дръжката в корема на Бари, той изпъшка, преви се на две и се свлече в ръцете на Денис.

Денис го пусна, посегна и хвана ножа, изплъзнал се от ръцете на сержанта. Сугама се отдръпваше с онова изражение, което Денис толкова пъти беше виждал — разбирането, че смъртта е неизбежно близка и че ти си този, който ще я получи.

— Хартрафт, не!

Този път Асаяга се опита да застане между двамата, но Денис пренебрегна вика му. Заби ножа на Бари в корема на Сугама, пусна го и се отдръпна.

Сугама изохка, свлече се на ръба на празничната маса, зяпна дръжката на ножа, стърчаща от корема му, а после погледна обвиняващо Асаяга и промълви нещо на цурански. Денис едва чу тихия превод на Тинува:

— Вината е твоя, Асаяга. Ти позориш нашите предци, като пиеш с враговете ни. Проклинам те, теб и всички, които са с теб.

Денис се обърна към Бари и коленичи до него. Беше очевидно, че раната е смъртоносна. Лицето на сержанта вече се покриваше със смъртната бледнина.

— Толкова с доверието в кучите синове — прошепна Бари.

— Съжалявам — изпъшка Денис.

— Намушка ме със собствения ми нож — въздъхна Бари и последните му думи се разнесоха в затихналата зала.

Денис бавно се изправи. В залата цареше мъртва тишина. Сугама лежеше превит върху масата и го гледаше горчиво, няколко мъже се бяха струпали до него. Изпълнен с хладен гняв, Денис грабна от масата друг нож и пристъпи към него.

Асаяга застана между двамата.

— Остави ме да го довърша тоя кучи син — викна Денис.

— Той вече издъхва. Ти му даде воинска смърт. — И бързо добави шепнешком: — Ако не го беше пробол, щях да го обеса за безчестието и хората ми щяха да се подчинят, но се боя, че вече е много късно за това. Не мога да ти позволя да го довършиш, след като не може да се защити. Остави го да си умре кротко.

— По дяволите, той уби един от моите! Отдръпни се, цуранино!

— Не.

Денис вдигна ножа и се присви за бой. Всички около него заотстъпваха. Без да обръща внимание на писъците на Алиса и дрезгавия вик на Волфгар, Денис изръмжа:

— Можеше да го спреш, но не го направи.

— Бърз е като пепелянка — отвърна Асаяга. — Изчаквах момента да го сграбча отзад. Не мислех, че ще удари отново.

— Отдръпни се.

— Не. Не мога, Харттрафт, не и след като вече умира! — извика Асаяга. — Беше без оръжие, когато го промуши, и ако те оставя да го довършиш, ще загубя хората си. Трябва да го разбереш.

— Тогава вземи нож, цуранино.

Асаяга не помръдна.

— Вземи нож!

Асаяга, без да откъсва очи от Денис, изпъна ръката си встрани и един от войните му подаде кама.

Този път между двамата се озова Тинува, с гръб към Асаяга и с очи, приковани в Денис.

— Махни се от пътя ми! — извика Денис.

— Погледни над Асаяга към вратата — тихо каза Тинува.

Денис отмести очи натам и видя, че Роксана е застанала на прага. На рамото ѝ се беше отпуснал младият Ричард. За миг Денис си

помисли, че момчето също е ранено в кавгата, но веднага се сети, че го беше назначил на пост на северния проход.

Всички погледи в залата се обърнаха към Роксана. Тя поведе момчето вътре, заобиколи Асаяга и застана пред Денис, който бавно се изправи.

Момчето се вкочани, сякаш се мъчеше да застане мирно.

— Моредел — промълви Ричард. — Сър, моределите прехвърлят прохода.

Настъпи мъртва тишина. Тинува се опита да подкрепи Ричард, но той отказа и с усилие се изправи, за да застане сам.

— Сър... — Притвори за миг очи и залитна. Денис го прегърна и Ричард отново отвори очи. — Сър, съжалявам за Юрген. Толкова съжалявам...

— Всичко е наред, момче — отвърна Денис. — Хайде, кажи ми какво се случи.

— Юрген, сър. Толкова съжалявам.

— Всичко е наред, момче. Хайде, кажи ми.

Ричард закашля и на устните му изби пенеста кръв.

— Корвин. Отрови другите, мен ме намушка. Сър, той е шпионин на моредел.

В залата се разнесе глухо мърморене.

— Някъде по обед. Намушка ме и ме остави, реши, че съм мъртъв.

— По обед?! Може да дойдат тук всеки момент — изсъска Грегъри.

Денис го погледна и Грегъри изрева заповед на кралските бойци да вземат оръжията си. Залата закипя. Асаяга ревна на бойците си също да се снаряжат. Денис остана да крепи Ричард.

— Съжалявам за Юрген.

— Всичко е наред, момче — тихо повтори Денис. — Той щеше да го направи за всеки друг.

— Той ме доведе дотук — промълви Ричард и лека усмивка огря лицето му. — Паднах от коня си и исках да заспя, но той ме събуди. Каза, че трябва да ви предупредя и че ще язди с мен. Сега ме чака отвън.

Денис усети как настръхва и хвърли поглед към отворената врата.

— И, сър, трябва да ви кажа... — Ричард отново затвори за миг очи.

— Да?

Момчето се съвзе.

— Корвин е предал замъка ви.

— Какво?!

— Убил стражите, пазещи прохода. Боваи го изпратил да ви избие. Не е могъл да го направи, затова е убил стражите и е пуснал цураните в нощта на вашата сватба. Той го е направил. Той също е пуснал стрелата, убила жена ви, макар че се е целил във вас.

Денис се стъписа. Умът му се върна към онази нощ и едва сега разбра защо Корвин му се беше сторил познат. За съвсем кратък миг срещу спасителния тунел беше видял някакъв мъж в края на гората, мъж с арбалет, осветен от треперливите пламъци на горящото имение. Беше по-млад и по-слаб, но да, тъкмо Корвин беше видял.

Някой плачеше, Денис вдигна глава и видя младия Осами, коленичил и хванал ръката на Ричард.

Ричард се усмихна и прошепна на цуранина:

— Приятелю. — Обърна се и погледна навън през отворената врата. — Юрген каза, че трябва да живееш... — А после затвори очи и издъхна.

— Свърши.

Денис вдигна глава. Беше Роксана.

— Трябва да действаш, Харттрафт: момчето свърши. Нищо повече не може да се направи за него. Горкият младеж.

Денис кимна и пусна внезапно натежалото тяло. Осами пое бремето от ръцете му, нежно оправи кичура, паднал на челото на Ричард, и заплака.

Денис стана. Асаяга стоеше пред него. Погледна над рамото му към тялото върху масата. Сугама беше мъртъв. Обърна се — Бари също беше мъртъв. Няколко от бойците му не бяха изпълнили заповедта да тичат за оръжията си, струпали се бяха до сержанта и гледаха Асаяга с омраза.

— Това ще го решим по-късно, Харттрафт — каза хладно цуранският командир.

Денис кимна.

Тинува стоеше на прага.

— Чувам конете им — каза елфът. — Още се на планинския склон, половин час, най-много час.

— Тръгваме веднага — заяви Денис.

— Как веднага? — извика Асаяга. — Нощ е. Изненадаха ни. Трябва да се укрепим и да се държим тук.

— Веднъж ме хванаха в такова укрепление — отвърна Денис. — Повече няма да го бъде. Ще ни засипят със запалени стрели и до разсъмване ще ни изгорят. Ще бягаме. Това е единственият ни шанс. — Погледна Роксана. — Можеш ли да ни отведеш до западния проход през нощта?

Тя се поколеба и се обърна към баща си.

— Ще ви отведе — заяви Волфгар и Денис разбра, че не става въпрос дали може. Беше заповед.

В очите ѝ имаше болка. Старецът протегна ръце и я прегърна.

— Дете, всеки смъртен трябва да срещне този ден, а ние знаехме, че иде. Животът беше добър с мен, защото в края му имах теб и сестра ти. — Целуна я по челото. — Езикът ти може да е отровен като на пепелянка, но можеш и да си сладка като мед от дива детелина. Обичам теб и сестра ти повече от живота си. Бих заменил всичките години с крале само за още един час с вас. — Притисна я за миг до гърдите си, после леко я отблъсна. — Хайде, отведи приятелите ни към спасението.

И погледна над рамото ѝ към Денис и Асаяга.

— Вие двамата, решете споровете си след това. Беше пианска свада, мъжете се убиват в пиански свади. Мъртвите оставете тук.

Денис млъкна.

— Ти си Хартрафт, момче — напомни му Волфгар. — Или командвай, или отстъпи.

Думите бяха на дядо му и Волфгар ги изрече с тон, в който прокълкна споменът за силата им. Отпреди много време. Денис кимна и извика на бойците си да се строят.

Колоната пое през портата и възви на юг през горите, където трябваше да хванат пътеката, водеща към западния проход. В средата бяха конете, носещи децата и няколко по-стари жени. Няколко старци и

старици обаче бяха заявили, че ще останат с Волфгар, и раздялата им с деца и внуци беше мъчителна.

Над портата и по дървените стени примигваха факли и на светлината им се виждаха сламените чучела, увенчани с шлемове. Волфгар и останалите с него щяха да се движат по палисадите, да вдигат колкото може повече шум и да се опитат да излъжат Боваи, че укреплението е в пълен състав и готово за отбрана. Измамата можеше да забави за малко моределите.

Тинува, който бе препуснал напред да разузнае, се върна и ги прикани да бързат — беше въпрос на минути, преди първите вражески съгледвачи да дойдат достатъчно близо, за да видят какво става.

Ариергардът на колоната отмина, а Денис стоеше и гледаше. Волфгар стоеше при портата, дъщерите, вече яхнали конете си, се наведоха от седлата, прегърнаха баща си и захлипаха тихо. Той ги потупа по бузите, после плесна задниците на конете и ги отпрати.

Денис изчака да тръгне и последният. Асаяга стоеше безмълвен до него. Надникна в голямата зала и видя трите тела, лежащи на масата сред преобърнати чаши и блюда. Скоро това щеше да е погребалната им кладя и Денис отново си помисли за Юрген, представи си го как стои вътре и чака момчето да тръгна с него за дългото пътуване. Зачуди се дали по някакъв начин момчето не бе отплатата заради него и необяснимо защо очите му се напълниха със сълзи.

Една ръка го потупа по рамото. Беше Волфгар.

— Време е да тръгваш, млади Хартрафт. Хайде. Грижи се за момичетата ми.

Денис кимна, неспособен да проговори.

— И ти, цуранино. Ожени се за Алиса. Внуци с твоята кръв ще са чест за мен.

Асаяга се поклони ниско.

— Молбата ти е чест за мен, Волфгар. И ако беше възможно, сам щях да помоля, защото тя е... — Не довърши. — Но на моя свят те ще е робиня и нищо не бих могъл да направя, за да я спася. Ще се погрижа да прехвърли непокътната фронта на Кралството, с цената на живота ми, ако се наложи.

— Мислех си, че ще е нещо такова — каза Волфгар. — Е, добре. Тя ще го надмогне. Хайде, тръгвайте, преди кучите синове да са ви

догонили. И гледайте да не се избиете, ще е жалко за такова приятелство.

Двамата замълчаха.

— Хайде, вървете. Актьорът трябва да знае кога да напусне сцената, поетът — кога да свърши поемата, а бардът — кога да остави лютнята.

Асаяга отдаде чест, но се поколеба. Протегна ръка, леко докосна стареца по лицето, а после се обърна и затича към портата да догони колоната. Само Тинува и Грегъри бяха останали да изчакат Денис.

— Довиждане, Волфгар.

Волфгар се засмя тихо.

— Щеше да е хубаво да имах още една нощ. Канех се да се пробвам с онова червенокосо слугинче, дето хвърли око на раненото цуранско момче. Ехх... — И без да спира да се смее, потупа с обич Денис и рече: — Ако имаше мозък колкото торба камъни, щеше да се ожениш за моята Роксана. Тя може да е корава понякога, но има сила и може да обича. Ще е добра за тебе, момко. Ще изцери раната, която те гнети от толкова години.

Денис се изчерви. Беше твърде смутен, за да отвърне нещо. Остави Волфгар да го придружи до портата — старецът му шепнеше в ухото прочутата си балада за пороците на краля и спомените, които събуди тя, го накараха да се усмихне. Ръката на Волфгар се отдръпна от рамото му.

Преди да е разбрал какво става, Денис вече бе излязъл през портата, а Волфгар от другата страна бавно я затваряше, после намести железния лост.

Денис погледна през рамо, но пътят назад, пътят към всичко, което е било, бе затворен.

— Хайде, приятелю — промълви Грегъри. — Време е да тръгваме.

Денис стегна лицето си в сурова решимост и кимна отсечено.

ГЛАВА 15

БЯГСТВО

Утрото беше студено.

Отпуснал гръб на кривия дънер, за да си поеме дъх, Тинува погледна назад. В ранната утрин беше съвсем лесно да се види укреплението на Волфгар, защото вече гореше — далечният стълб пушек се издигаше нагоре и се разстилаше в тихия въздух. Димът бе надвиснал ниско — знак, че иде лошо време. Той вдигна глава и огледа небето. На изток все още беше ясно, но откъм запад като изпънат пръст прииждаше ято облаци. До свечеряване отново щеше да завали сняг.

Колоната бавно се тътреше напред, всички вървяха с наведени глави срещу ледения вятър, който фучеше в най-високата част на прохода. Цураните, твърди както винаги, крачеха, без да се оплакват. Повечето вече бяха обути в дебели плъстени ботуши и вълнени панталони: всъщност, ако не беше лъскавата броня, показваща се под сиво-белите камуфлажни наметала и по-ниският им ръст, човек трудно можеше да ги отличи от кралските бойци. Всички мъже носеха грубо направени снегоходки, приготвени през мирните дни, прекарани с Волфгар, но повечето вече се бяха счупили и нещастните хора трябваше да газят в дълбоките преспи като плувци, затънали до гърдите в придошла ледена вълна.

Без конете колоната изобщо нямаше да може да стигне до превала, тъй като на места навятият сняг беше дълбок цял човешки бой и се налагаше да използват животните като тарани. Виждаше се къде само допреди седмица щеше да е невъзможно да се премине. Най-отчайващото беше, че тези забавяния и изтощителният труд, за да преминат снежните задръствания, щяха само да улеснят преследвачите им.

Мъжете мълчаха, Тинува долавяше напрежението между двата отряда. През нощта, въпреки заплахата, която ги преследваше, по колоната си шепнеха за боя между Бари и Сугама и за едва осуетения

двубой между Денис и Асаяга. Някои от цураните дори обвиняваха Денис за предателството на Корвин — смятаха, че щом капитанът не е успял да разкрие предателя, това го позори.

Ако не беше нещастният Ричард, примирието щеше да се разпадне, да стане кърваво клане и за моределите щеше да остане само да довършат оцелелите. Тинува се чудеше как двете страни щяха да съумеят да се бият заедно, когато дойдеше моментът, тъй като наистина след ден или най-много два щеше да им се наложи да се бият.

Дори от толкова далече елфът можеше да види, че армията на Боваи разполага с десетки конници, строени извън горящия форт, а с тях — и над сто пешаци, и че колоната им вече тръгва. Щяха да превъзхождат съюзената войска на цураните и кралските бойци в съотношение две към едно, ако не и повече.

— Идват ли?

Грегъри стоеше до него, заслонил очи срещу ранния изгрев, и гледаше към долината.

— Сега тръгват.

— Нагли кучи синове. Завзеха укреплението и се наспаха през нощта, а ние им правим пътека, за да ни догонят.

— Защо не? Не можем да отблъснем следотърсачите им. Ще ни догонят, преди да сме се измъкнали.

Грегъри клекна, потри ръце и огледа тесния тунел в снега, през който преминаваха.

— Вече помислих за това — рече Тинува. — Много е широко тука и няма прикритие. За няколко минути ще ни заградят и ще ни отрежат.

— Да не бяха децата и жените. Без тях щяхме да усилим скоростта.

— Трябваше ли да ги оставим?

Грегъри се засмя и поклати глава.

— Това да си доблестен си има и недостатъци понякога и това е едно от тях.

— Така е — промълви Тинува.

Последните от колоната се изнизаха напред, с Денис и Асаяга в тила — крачеха мълчаливо. Забавиха, спряха при Тинува и също се загледаха назад към долината и горящото укрепление.

Тинува долови тъгата в погледа на Денис.

— Хубав край — промълви Грегъри. — Обзалагам се, че старецът е пял онази негова балада, с меч в ръката. Щеше да предпочете това пред бавното угасване на сърцето — бездруго умираше.

Денис помълча, после попита:

— Някаква защитима позиция?

Тинува поклати глава и кимна на югозапад. Планинският склон се спускаше към голяма тъмна гора, а зад нея, на повече от двайсет мили, се издигаше нова верига.

— Обхождал съм това място преди много време — отвърна унесено той. Колко „много“ беше това време, едва ли някой от мъжете с него можеше да разбере. — Помня, че отвъд следващата верига имаше път, направен от джуджетата, по него влачеха руда до каменотрошачката при реката. — И посочи обраслото с дървета било. — Джуджетата от Камен връх изоставиха трошачката преди години, когато жилата се изчерпи.

— А Широка река? — попита Денис. — Ще заобикаляме ли обратно до брода, който използвахме, или бягаме към моста?

Тази тема се обсъждаше почти всяка нощ след пристигането им при Волфгар: как да се измъкнат. По принцип се бяха съгласили за моста. Тинува беше ходил там преди много време, но Волфгар и Роксана бяха стигали до него само преди пет-шест години. Тогава все още бил непокътнат.

На два пъти Денис се беше опитал да поведе патрул, за да провери, но проходът беше затрупан. Бяха загубили и един боец при свличането на лавина. Тъй че сега трябваше да вземат решението слепешком. Десет мили след другата верига, после на пътя и на юг, към моста. Целият този план обаче беше обусловен от надеждата, че ще бъдат предупредени достатъчно рано за набега на Боваи и ще имат поне ден-два преднина.

— Ако мостът още е там и незащитен, прехвърляме го, унищожаваме го и сме на свобода — каза Денис, но в тона му имаше ирония. — Ако е оставил блокираща сила на моста обаче, или още по-лошото — ако е съборен, — сме заклещени.

Денис погледна приятелите си.

— Бродът е в обратната посока — отвърна Грегъри. — Води в територията, която сега контролират моредел. Освен това са още над

шейсет мили. Дотогава ще ни настигнат.

— Да остави блокираща сила при моста са още трийсет мили — намеси се Тинува. — Ако Боваи се е изкачил едва през последните няколко дни, можем да ги надвием.

— Не мислиш, че го е направил, така ли? — попита Денис.

— Не съм казал такова нещо.

Денис кимна. От къщата, на двайсет мили в долината, изхвърча рояк искри и тя рухна. Виждаше се съвсем ясно и той чу приглушено хлипане. Алиса и Роксана се бяха върнали от челото на колоната, седяха на конете и гледаха края на единствения дом, който бяха познавали. Асаяга обърна гръб на групата, отиде при Алиса и леко я докосна по крака.

— Значи към моста — й се надяваме да е здрав — заяви Денис решително както винаги, когато поемеше ролята си на командир.

Тинува кимна.

— По-добре да тръгваме. Никакво спиране, преди да сме прехвърлили реката.

— Говорим за два дни марш с жени и деца, във виелицата — подхвърли Грегъри. — Как мислиш, ще успеем ли?

Тинува млъкна и гледаше долината под тях.

Той е тук.

Боваи дръпна рязко юздите, загледан нагоре към далечния проход, очертан от искрящата светлина на утрото. Виждаха се като мравешка колона, изчезваща през тунела, но много по-силно от това, което виждаха очите му, беше властното усещане в душата.

Тинува гледаше към него.

Цялото укрепление кипеше в адски пламъци. Беше свършило работа за нощта, като подслон след дългия поход предния ден — дори се намери храна, а няколкото стари глупци, които плениха, послужиха за забавление на таласъмните.

Имаше смътни спомени за стария Волфгар и неговото предизвикателство към краля. Жалко, в друго време и на друго място можеше дори да го изтърпи и да го остави жив, но всеки приятел на брат му беше негов заклет враг, а и старецът бе решил да загине в бой.

— Ти ли ме повика?

Беше Корвин.

Боваи кимна и бегло погледна мъжа, който все още носеше монашеския халат.

— Трябва да ни поведеш.

— С пътеката, която са оставили, не мисля, че ви трябва водач.

Боваи долови страха му. Щеше да е съвсем в нрава на Харттрафт и Тинува да са оставили капани, за да забавят настъплението; можеше дори да са оставили стрелци и този дебелак го беше страх от засада.

— Все едно. Яхвай коня и води.

— Смятам, че службата ми ще ти е по-полезна по други начини.

Боваи го изгледа твърдо.

— Трябваше да срежеш гърлото на момчето, за да си сигурен.

Корвин му беше казал, че момчето е паднало от скалата и е издъхнало, но след това бяха намерили тялото на Ричард на една маса в залата за пиршества.

Корвин се беше изругал и бе изломотил името на младия войник. Ако си беше замълчал, Боваи така и нямаше да разбере грешката му. Боваи продължи:

— Ако го беше довършил, тази гонитба щеше да е приключила. Харттрафт и... — Млъкна. Темата с брат му не беше въпрос на обсъждане.

— Тинува — прошепна Корвин и на устните му пробяга усмивка. Боваи замахна, опакото на ръката му зашлеви Корвин по ранената буза и дебелият мъж залитна.

— Нямах право да споменавах това име пред мен — изръмжа Боваи. — Дадох ти задача и ти се провали. Не можа да ги подмамиш във форта на Брендан, не можа да вбиеш клин между тях, позволи на момчето да се измъкне и да ги предупреди.

— Вече десет години ти служи — процеди Корвин и притисна шапката си до лицето си; между пръстите му се процеди струйка кръв.

— И?

Корвин се поколеба.

— Казвай.

Корвин присви очи и го изгледа рязко, като хванат натясно плъх.

— Твоите си шепнеха през цялата нощ. Ядосани са и са уморени. Знаят, че Тинува е с Харттрафт, и се боят от него. Мнозина шепнат, че

повече те интересува личното отмъщение, отколкото довършването на Хартрафт. Искат да се завърнат у дома.

— Вечният копой, а?

— Така оцелявам. Чарът на моите предателства е в това, че всички, дори твоята раса, ми се доверяват до мига, в който хлъзна камата си между ребрата им или им поднеса шише бренди. Не похабявай небрежно този талант. Господарят ни има планове за мен.

— И си готов да ми измениш в първия миг, щом това укрепи тъмните ти цели.

Корвин се усмихна.

— Само ако послужи на нашия господар. Иначе пътищата ни са същите.

Боваи изсумтя презрително.

— Все едно, тръгвай напред.

Корвин се поколеба, поклони се покорно, обърна се и тръгна. Голун спря до Боваи, без да откъсва очи от отдалечаващия се Корвин.

— Бих го убил на място и да се свършва.

— Господарят ни има нужда от него. Трябва да замине на юг и да подготви пътя за нашествието ни през следващите три-четири години. Докато не седна отдясно на Мурад или не го замести, не мога да рискувам да ядосам Господаря.

Голун не изглеждаше убеден.

— Предателят си е предател.

— Като брат ми там горе? — прошепна Боваи и кимна към високия проход.

Утрото беше толкова ясно, че все още имаше чувството, че го вижда, сред малка група мъже, където светлината на изгряващото слънце проблесна за миг върху метал.

— Първо довърши Мародерите, това ще ти донесе слава и ще обедини тези, които те следват. После ще мислиш за Тинува.

Боваи не отвърна нищо. Само кимна, без да откъсва очи от планинското било и бляскащите отражения.

Снегът се сипеше леко и когато Денис спря, единственият звук, който се чуваше, бе шепотът на снежинките, трупащи се по натежалите клони на дърветата.

Чу конско цвилене и се обърна, вдигна инстинктивно лъка, но след миг го отпусна.

Роксана, тръгнала по дирята му, се наведе под един нисък натежал клон и излезе при него.

— Казах ти да останеш с главната колона — изсумтя той.

— Ловувала съм тук с баща ми години наред. Мога да помогна.

— Не и сега, не и в този лов. Върни се.

Пое отново по тясната пътека. През заранта и следобеда го беше обзел страхът, че Боваи може да е оставил блокираща сила, която да прегради този изход. Корвин знаеше плана — и сигурно му го бе издал, — а да върви слепешком напред с надеждата, че Боваи не е успял да постави капана си навреме, беше най-краткият път към сигурна смърт. Ако бяха блокирали моста, щяха да имат и съгледвачи напред.

Долу в гората, в широката долина, снегът не беше толкова дълбок, но щом започнаха да изкачват следващия склон, пътят отново стана труден. Отдавна беше смъкнал наметалото и го беше увил около походната торба, но въпреки това дишаше задъхано и потта се просмукваше през туниката му. Както беше прогизнал, знаеше, че може да премръзне, щом се спуснеше нощта.

Продължи напред и изруга наум, щом момичето го последва — дори в един момент го изпревари и запробива пъртина през снега.

Най-сетне той я настигна и сграбчи юздите на коня ѝ.

— Върни се, по дяволите!

— Всеки миг ще паднеш от умора, Харттрафт. Остави някой на кон да ти отваря път.

— Конник в тези гори е сигурна мишена — изсъска той. — Върви се пеша. Връщай се.

— Жените и децата имат нужда от отдих, от огън.

— Никакво спиране.

— Какво?

— Чу ме добре. Не спираме, докато не стигнем моста.

Въпреки че войниците му знаеха какво предстои, беше решил да не казва на хората на Волфгар плана си да продължат без почивка: нямаше смисъл да очакват убийствения нощен марш в снежната буря, преди да го започнат.

— Това са още над петнайсет мили — половината ще изгинат — сопна се тя. — Не можеш да ги тласнеш в нощен марш.

Денис посегна и я сграбчи за ръката.

— Баща ти го разбра и очаквах дъщерите му също да го разберат. Това не ти е безгрижна неделна разходка. Те ни изненадаха и или ще бягаме, докато не ги изтощим и не спрат, или ще ни догонят и ще ни избият. Вървим през цялата нощ. Онези, които не издържат... оставяме им лък и няколко стрели и се надяваме да забавят поне малко моределите. След което се самоубиват.

— И децата ли? — попита тя. Гласът ѝ беше студен като вечерния мраз.

Изкушаваше се да ѝ отвърне жестоко, но поклати глава.

— Не. Разбира се, че не. Накарай няколко от жените да препуснат бързо напред с тях — но продължаваме. — Замълча. — Заповядах на мъжете си да не носят никого, ако изостане — ако го направят, губим и изоставащия, и добрия войник. Всеки или върви, или загива.

Тя кимна, без да го поглежда. Погледът ѝ продължаваше да обхожда дърветата.

— Не са те изпреварили. Този път ми е познат. Моределите трябва да заобиколят над шейсет мили около долината дотук, за да ни пресекат пътя. Освен това до моста има още няколко такива пътеки. Ако имаше капан, той щеше да е от другата страна на прохода, откъм долината. Не ни заплашват.

— Когато оцелявам, не разчитам на предположения — отвърна Денис.

— Отваряй си пътеката с моя кон, иначе до заранта ти ще си този, който ще изостане.

Денис отново огледа леса. Сенките вече се сгъстяваха и едва се виждаше на повече от изстрел на лък разстояние. Снегът беше непокътнат, ако не се брояха дирите, оставени от дивеча.

Всичките му инстинкти говореха против предложението ѝ, но знаеше, че е права. Не можеше да запази тази скорост през цялата нощ и да му останат сили за бой. Наведе се и развърза снегоходките.

— Вземи ги и изчакай колоната. Кажи на Асаяга да ги накара да не спират.

— Не.

— Какво?

— Този стар кон е достатъчно голям за двама ни. Както ти казах, познавам местността. Ще яздя зад теб.

Изкушаваше се да посегне и просто да я смъкне от седлото, но предизвикателството в очите ѝ събуди спомен и той поклати глава. Завърза снегоходките за седлото и се качи, а Роксана се плъзна назад. След миг колебание го прегърна през кръста.

Конят завъртя глава, погледна го и Денис разбра, че ако имаше глас, щеше да извика възмутено. Горкото тъпо животно беше капнало от умора. Денис се наведе, прошепна му окуражително и го смуши. Макар да не можеше да си го признае, топлината на седлото под него беше истинска благодат. Конят бавно пое напред.

Когато мракът се сгъсти, снегът се усили; тежките бели парцали постепенно се смениха с леки и по-сухи снежинки, които затанцуваха треперливо под напора на вятъра.

Денис зърна напред тъмна сянка и дръпна юздите. Изненаданият рогач се надигна и снежната пелена се изсипа от гърба му. Двамата се зяпнаха за миг, после животното бавно затича през дърветата.

— Добър знак — прошепна Роксана. — Никой няма наоколо.

Той кимна. Продължиха още няколко минути в тишина.

— Ловувала ли си тук?

— Преди баща ми да го хване задухът, ме доведе няколко пъти в този проход. Мисля, че беше повече за да видя нови околности: в долината ни винаги имаше предостатъчно дивеч. Яздехме като сега, аз зад него, и той ми разказваше за крале, принцове, за градове със стотици високи вити кули и за огромните кораби, плаващи по топли морета.

Денис я погледна през рамо. На лицето ѝ имаше тъжна усмивка, от спомените за по-щастливо време.

— Това май беше най-дългото, което си казвала, откакто те срещнах.

— А това беше най-дългото, което си казвал, откакто аз те срещнах.

Отново настъпи дълго мълчание. Снегът отново се усили, понякога скриваше гледката дотолкова, че едва можеше да се види на десетина стъпки напред. Преминаха малък поток, конят едва не се подхлъзна на заледените камъни на отсрещния бряг. На дълбочина

стигаше едва до прасците, но все пак щеше да е сериозна преграда. Мъжете щяха да се намокрят, а след това трябваше да продължат, ботушите им щяха да замръзнат, студът щеше да изсмуче силите им. Сигурно все някой щеше да се подхлъзне и да се намокри — сигурно смъртно наказание, макар че по друго време щеше да е повод за шеги и весел смях.

Денис спря за миг. Не знаеше колко назад е колоната.

— Защо изобщо не говориш, Хартрафт?

— Да говоря ли? На кого?

— На мен.

— И какво да ти кажа?

— Алиса ти харесва, нали?

Един клон на близкото дърво, натежал от прясно навалелия сняг, изпраща и снегът се изсипа до тях сред рояк разхвърчали се снежинки.

— Асяга е по-добър от мен в такива неща. По-изискан е.

— Баща ни ми каза за твоята Гвенинт. Съжалявам.

— Само да знаех, че е Корвин — хладно отвърна той. — Трябваше да се сетя, да го подуша. А ми беше на ръка разстояние, седмици наред.

— Само за това ли мислиш?

— За кое?

— За отмъщение.

— И това е нещо. — Тонът му показваше, че за него разговорът е приключил.

— Снощи изгубих баща си. Ако се наложи да се бием с моредел, надявам се да дам всичко от себе си, но да прекарам целия си живот в избиването им... татко щеше да поиска нещо по-друго за мен.

Денис не отвърна.

— Той се тревожеше за теб.

— Дръж дърветата под око.

— Помнеше те като момче с пламък в очите, с любов към приключенията и дори с поетична дарба. Каза, че двамата сте съставяли заедно смешни стихчета. Че си обичал да гледаш залезите, да пееш, вдигал си врява, когато не ти дават да четеш книги.

— Бях момче.

— Не, бил си същият, само че преди много време.

— Нямам нужда някой да ми казва да преодолея станалото — изсумтя Денис. — Върши си работата и дръж дърветата под око.

— Никой не може да види на трийсет стъпки в този сняг.

— Не съм преживял девет години в лесовете с такова мислене.

И в същия миг зърна фенера в челото на колоната. Дося му се да изругае глупака, който го беше запалил, но осъзна, че момичето донякъде е право. Тук нямаше никого, освен тяхната отчаяна колона.

Асаяга водеше и държеше фенера. Щом стигна до брега на потока, се поколеба.

— Тръгвай! — изсъска Денис.

— Трябва да отдъхнем, носим повечето деца.

— Качете ги всички на конете и продължавайте.

Обърна коня и го подкара нагоре по склона, като остави групата да се справи с ледената вода.

Часовете се точеха, снегът се усили до тежък, всепоглъщащ валеж, заглушаващ околния свят. Задушаваше всеки звук, освен тежкото дишане на коня. Час след залез-слънце прехвърлиха билото и спряха за няколко минути, а после слязоха, та умореното животно да отдъхне. Денис огледа пътеката с надеждата да открие, че проходът се е стеснил достатъчно, за да може да се брани. Теренът обаче беше открит — само една плитка седловина. Тръгна унило назад и завари един от ефрейторите си, Алфред, превит и задъхан. Роксана стоеше до него и му даваше да пие вино от меха си.

— Капитан Асаяга ме прати нагоре да те намеря — докладва ефрейторът и се опря на хълбока на плувналото в пот треперещо животно. — Грегъри ни настигна от ариергарда. Имали са няколко престрелки, убили са двама от съгледвачите им, ренегати. Ние също загубихме двама, цурани. Ранили са ги и са останали назад.

Денис кимна.

Малко под превала бяха намерили изоставена колиба. Роксана обясни, че била на някакъв стар отшелник. Денис се беше надявал, че ще може да позволи на групата да отдъхне половин час, да напалят огън за децата и да се стоплят, но това вече бе невъзможно.

— Колко има до пътя на джуджетата? — попита той и погледна Роксана.

— При хубаво време — не повече от два часа на кон. Мостът е на половин час нататък, при добри условия.

Денис въздъхна и поклати глава.

Ако пътят беше обрасъл, това щеше да помогне, но пътищата на джуджетата обикновено бяха построени добре, прави и хубаво павирани — никой не можеше да се мери с тях в каменоделството. Сега това щеше да е в тяхна вреда. Щом излезеше на пътя, Боваи щеше да прати напред конницата и да ги подгони.

— Кажи на Асаяга, че трябва да се движим по-бързо. Да не спират.

Яхна коня, а Роксана се качи зад него и го прегърна през кръста. Алфред отдаде чест и тръгна обратно.

— Не, изчакай ги тук. Няма смисъл да тичаш два пъти нагоре-надолу.

— Благодаря, сър — изпъшка Алфред.

Денис смуши умореното животно, но то се опъна. Наложил се да го срита здраво с пети, за да тръгне.

Вече трябваше да забрави предпазливостта. След като тук не ги спираха, надолу към пътя щеше да е открито бягане. Излезеше ли на пътя, щеше да огледа за следи. Това, че препускаше така посред нощ, го караше да се чувства ужасно оголен, все едно се бе отказал от опита от толкова години — да се придвижваш полека, да изчакваш, да се вслушваш и да се прикриваш.

На няколко пъти конят за малко щеше да се подхлъзне. Веднъж загубиха пътеката и се наложи бавно да се върнат назад — едва различаваха оставената диря под навалелия пресен сняг.

Третата луна беше изгряла преди час. Облаците за малко се разкъсаха и имаше достатъчно светлина, по която да се ориентира, стига да се движеше бавно и стабилно. Надмогна изкушението да усили скоростта — препускането в галоп по планинска пътека посред нощ щеше да е най-голямото безразсъдство.

По някое време усети, че Роксана заспива: ръцете ѝ около кръста му се отпуснаха, главата ѝ полегна на рамото му, топлият ѝ дъх го лъхна по врата. Остави я няколко минути да си почине, след което леко я плесна по бедрото.

— Стой будна. Трябват ми очите ти.

Тя въздъхна, измърмори нещо и се изправи.

— Къде сме?

— Не знам — прошепна Роксана.

Денис усети с вътрешното си чувство тясното сечище напред още преди да го види зад леко разредените дървета. Дръпна юздите и се смъкна от седлото, взе лъка си и отви намасления парцал от тетивата. Зареди стрела и се шмугна напред, спря се, след което бавно се спусна на пътя. Дори в тъмното успя да различи очертанията му — цепеше право през леса, достатъчно широк, за да могат да се разминат две коли. Ниско наведен, Денис прибяга до средата на пътя, наведе се и внимателно огледа платното. След няколко минути започна да разчиства пухкавия, дълбок една стъпка пресен сняг, докато не стигна до твърдата кора отдолу. Опипа и изруга тихо. Трудно беше да се прецени в тъмното, особено на допир, но имаше отпечатащи: таласъми и поне един кон. Бръкна в походната си торба, извади прахан и скъпоценното метално пружинено щракало, дар от Волфгар предната нощ, нави го и го поднесе към праханта, като го заслони от вятъра с рамене. Натисна спусъка, искрите се разхвърчаха и запалиха праханта. Той раздуха шепата дървени стърготини и пламъчето затрепери — не повече от светлина на свещ, но след дългите часове тъмнина ярко като звезда. Задържа едното си око затворено, за да не си развали нощното зрение, разрита още снега и огледа следите, като остави пламъка да угасне. Надигна се присвит като котка, отвори другото си око и внимателно огледа в двете посоки. Никакво движение.

— Роксана — изсъска Денис и тя излезе от гората, водеше коня за юздата. — Изпратил е някой насам. Поне четири таласъма и един ездач. Минали са оттук малко преди да завали.

— Мостът — прошепна тя.

Денис стана и изтупа снега от панталоните си.

— Или го държат, или го събарят. — Претегли наум възможностите. Да се върне, да вземе няколко души със себе си и пак да излезе на пътя. Щеше да отнеме повече от час. Трудно беше да се прецени колко остава до съмване. Един човек в тъмното обаче можеше да ги изненада. — Аз отивам. Ти чакаш тук, извеждаш колоната на пътя и казваш на Асаяга, че съм отишъл напред и какво е положението. На всяка цена да пусне съгледвачи напред, щом наближи моста.

— Идвам с тебе.

— Идваш друг път.

— Как си я представяш — просто препускаш в галоп на тая стара кранта ли? Дори не познаваш терена преди моста.

— Тогава ми го опиши, момиче. Какво ще видя, преди да приближа моста?

— Друг път. Някой трябва да ти прикрива гърба.

Дося му се да се изсмее, но от умора нямаше сили.

— Идвам, иначе просто ще влезеш в собствения си капан. Няма място за цялата тази глупост с пазенето на дъщерята на Волфгар, Хартрафт. Ако се провалиш, загиваме всички. Мога да улуча човек със стрела от петдесет разтега. Баща ми беше бард, но също така беше адски добър с лъка и ме е научил добре.

Денис въздъхна и поклати глава.

— Но правиш точно това, което ти кажа.

Тя наистина беше права. Щеше да е сляпа атака — всичко беше в изненадата и скоростта, но още една стрела можеше да реши изхода. Яхнаха коня и Денис го подкара. Животното даваше от себе си всичко, но то в най-добрия случай можеше да се нарече само измъчен тръс. Бедният кон дишаше задъхано, краката му се огъваха и едва се задържаше прав. По едно време Роксана възрази, помоли го да остави изнемощялото животно да си почине малко, но Денис продължи. Нямаше представа колко голям е мостът — стига изобщо да си беше на мястото, — но ако все още беше здрав и централният му участък бе от дърво, сигурно все още щеше да е цял, особено ако таласъмите бяха решили, типично за расата си, да отдъхнат през нощта и да си свършат работата след съмване.

Роксана изведнъж се огледа и прошепна:

— Това го помня! — И посочи. — Страничен път към една стара кариера. Баща ми ме заведе веднъж там да видя мрамора. Мостът е само на няколко минути пред нас.

В същия миг той усети, че конят е готов да се предаде. Помъчи се да го срита, но животното просто спря с разтреперани хълбоци, изцвили жално и се смъкна на колене. Денис изруга, скочи от седлото и взе лъка си.

— Отиваме пеш.

Роксана слезе, смъкна лъка от рамото си и го изпъна. Денис чакаше нетърпеливо и тъкмо беше готов да я подкани, когато тя почеса коня зад ухото и прошепна:

— Съжалявам, стари приятелю. Сега отдъхни.

Погледна Денис и той видя блесналите сълзи в очите й. Трепереше, но дали от студ, или от страх и мъка — не можа да разбере.

— Мини от дясната страна на пътя и стой на десетина крачки зад мен. Аз ще съм вляво. Падна ли, разкарваш се веднага оттук. Никакви геройства, просто се обръщаш и бягаш, докато не стигнеш при Асаяга.

Тя кимна. Денис усети, че започна да става малко по-светло — утрото не беше далече. Потупа я неловко по рамото.

— Запомни: измъкваш се.

После се обърна и тръгна на прибежки, без да поглежда назад.

Пътят зави в дълга плавна дъга надясно, прилепен до хълма. Вляво се чуваше глухо шуртене и тътен — реката, спускаща се от водопад. „Добре. Шумът ще заглуши стъпките ни“. Вече можеше да вижда почти на сто стъпки: ако не беше снегът, щеше да се вижда чак до целта. И тогава я видя — смътна мигаща светлина. Затича по-бързо, със стрела в ръката; блясъкът на светлината превръщаше сипеция се сняг отпред в розово петно. Виждаше как сиянието се завихря нагоре и се уширява; после се появи огънят, взрив от лумнала светлина и тъмни, подскачащи около него демонски фигури; замахаха с ръце, щом една от тях хвърли поредния котел с масло в пламъците, поглъщащи средната част на моста. Затича още по-бързо, пухкавият сняг се разхвърча под краката му. Стигна до началото на моста: каменната част се издигаше в дъга до централния дървен участък, който гореше от край до край. Първата стрела улучи един от таласъмните в гърба от по-малко от петдесет крачки. Съществото залитна напред, извреця и рухна върху горящите греди. За няколко скъпоценни секунди приятелите му помислиха, че е пиян, какъвто си беше, и избухнаха в гърлен смях, докато и вторият не се завъртя с щръкнала от туловището му стрела. Останалите трима най-сетне започнаха да се обръщат, един посочи към Денис. Бяха свършена цел, очертани на фона на пламъците, и следващата му стрела прободе още един, който се смъкна на колене и закреця от болка, крясъците му надмогнаха бученето на огъня. Единият останал се втурна насреща му, но другият се заозърта за изход. Нова стрела изсвистя и прониза нападащия Денис таласъм в сърцето, но той продължи още десетина крачки напред, преди да рухне. Последният жив заскимтя и затича напред-назад покрай огнения ад, озърташе се за изход. Денис хладнокръвно извади нова стрела, зареди я и вдигна лъка.

— Хартграфт!

Чу как стрелата изсвистя покрай бузата му, после вече беше паднал по очи, нещо го връхлиташе отзад, кама блесна в снега на педя от гърлото му. Той изрита, превъртя се и нападателят му скочи отгоре с изпънатия напред нож, острието отново блесна надолу, за малко да го прониже в очите. Убиецът беше моредел, як и с възлести мускули. Затисна дясната ръка на Денис с лявата си, докато надигаше дясната за поредния удар. Денис се опита да го изрита, опита и да го удари в тила, но в отговор го шибнаха в чатала с коляно и той изохка. Едва успя да зърне сянката на Роксана, която скочи отзад, камата ѝ блесна и преряза гърлото на моредела.

Съществото се олюля мълчаливо и камата се изплъзна от юмрука му. Двете му ръце стиснаха гърлото и кръвта бликна между пръстите. Моределът се обърна изумен към жената, все едно че бе нарушила някакво правило и му е изиграла жестока и нечестна шега, след което се смъкна на колене.

Денис се превъртя, замаян от болката. „Другият таласъм...“

Погледна нагоре. Роксана държеше лъка му. Видя как бръкна в колчана си, извади стрела и вдигна лъка. Беше тежко оръжие и тя едва успя да опъне тетивата. Таласъмът пищеше и протягаше умолително ръце. Тя се поколеба за секунда, после стреля. Стрелата свали съществото, ала не го уби. Разтреперана, Роксана извади втора стрела и тръгна към таласъма.

— Внимавай! — изпъшка след нея Денис и се надигна на колене, без да откъсва очи от издъхващия моредел.

Роксана спря на десетина крачки от таласъма. Той риташе и се мятеше, мъчеше се да се претъркаля назад през огъня.

— Стой мирно и ме остави да свърша! — извика тя.

Втората стрела изобщо не улучи. Тя извика от яд, докато вадеше трета, и пристъпи още напред, за да се прицели почти в упор.

Вдигнало ръце, създанието продължаваше да я моли за милост — на човешка реч. Роксана пусна стрелата и врясъците секнаха, сменени от гъргорене. Ръката ѝ посегна за четвърта стрела, но таласъмът най-сетне се сви на кълбо и замря.

Тя се върна при Денис и коленичи до него, като погледна боязливо към моредела, чието гърло беше прерязала. Кръвта се

изливаше от раната, но той още не беше издъхнал. Тъмният елф се вторачи в нея.

— Като си помислиш, жена-човек да ме заколи — изхъхри той.
— Така Боваи ще има още една причина за мъст.

Тя кимна.

— Кажи на Тинува, че братовчед му Вакар ще го чака на другия бряг.

И все още на колене, клюмна глава и застина. Роксана изхлипа, преви се и повърна.

Денис се надигна с омекнали колене и нежно я погали по раменете. Тя заплака.

— Съжалявам. Видях го да идва, стрелях и не улучих. За малко да ударя теб.

— Няма нищо. Това е първата ти битка. Всичко е наред.

— И как врецеше! Не исках да се мъчи, исках само да умре.

— Всичко е наред — повтори той вдървено, загледан към моста. Целият среден участък беше пращящ ад. Беше ясно, че моределите не са оставили таласъмите си да спят през нощта. Бяха разчистили дървената част от снега, след това бяха натрупали храсти и сухи дърва. Пред очите му дъските поддадоха, рухнаха долу и откриха едната от двете поддържащи масивни греди. Таласъмите се бяха погрижили и за тях — пресекли бяха с брадви и двете. Гредите поддадоха и цялото съоръжение се срина в тътнещата отдолу река с взрив от пяна и съскащи въглени. Денис въздъхна и едва сега забеляза, че Роксана стои, отпусната на гърдите му, и все още плаче, прегърнала го през кръста.

— Съжалявам — изхлипа тя.

Той я придърпа към себе си и нежно изтри сълзите от лицето ѝ.

— Справи се чудесно.

Погледна отново към моста. Бяха в капан.

ГЛАВА 16

СБЛЪСЪК

Зората беше красива.

Тинува, вторачил поглед на изток, усещаше, че слънцето се е извисило над планинските върхове. Всичко наоколо беше сиво и сиво, снежинките се сипеха на вихрушки. Спомни си как баща му казваше, че когато вали сняг, дори човешките същества могат да видят вятъра, и си беше така. Гледаше как танцуват и примигват снежните стълбчета, по някоя снежинка ще се спре за миг и ще запърха пред очите му, трепкащ кристал от светлина, ще вдиша от топлия му дъх и ще затанцува весело, докато се стапя.

— Утрото е хубаво — промълви Тинува.

— Какво?

Той погледна Грегъри и се усмихна.

— Красиво утро.

— Побъркал си се, приятелю — въздъхна Грегъри.

Тинува го потупа по рамото и жестът му смути за миг смъртния му приятел. Елфът не отвърна нищо. Гласът в сърцето му, шепотът на леса вече му бяха казали достатъчно.

Изчакаха още няколко минути, но не се появи преследвач.

— Сигурно са спрели за почивка — прошепна накрая Грегъри.

Тинува кимна, двамата се смъкнаха от ниската скала и се качиха на коня, оставен за ариергарда. След половин миля елфът избухна като бухал, за да даде сигнал на хората на Харттрафт, че се връщат.

Резервът се беше прикрил добре зад един паднал дънер и двамата спряха. Шестимата мъже станаха и заизтупваха наметалата си. Трима от тях бяха цурани. Водеше ги кралски ефрейтор.

— Нищо — заяви Грегъри. — Оттегляй се.

— Пътят е само на няколкостотин разтега — каза един от мъжете. — И има лоши новини.

— Какви? — попита Грегъри.

— Мостът. Току-що дойде вестоносец. Денис го е превзел, но дървената част е паднала. Таласъми, водени от моредел, са я изгорили.

Грегъри и Тинува слязоха от коня. Елфът бръкна мълчаливо в дисагите, гребна шепа овес и я даде на коня, като го погали нежно по ноздрите и му зашепна извинително в ухото, че са го измъчили толкова през нощта.

— Правим тук засада — заяви твърдо ефрейторът. — Да им спечелим време да оправят моста.

— А каменотрошачката горе? Можем да измъкнем греди оттам — предложи Грегъри.

— Тя е много стара. Гредите са изгнили — тихо каза Тинува. — Ще трябва да отсекаят няколко дървета, да направят и скрипец. Ще отнеме часове.

— Тогава слизаме надолу по клисурата и я преброждаме тая проклета река — отвърна Грегъри, но Тинува поклати глава:

— Ние с теб сигурно ще можем, но децата и стариците?

Грегъри седна тежко в снега и изруга. Ефрейторът ги изгледа и попита:

— С колко време разполагаме?

— Не знам — въздъхна Грегъри.

— С малко — отвърна Тинува. — Идат.

— Само вас ли изпрати Денис тук? — попита Грегъри и огледа шестимата.

Ефрейторът кимна.

— Хартграфт иска да ги задържим колкото може повече. Нужен е всеки мъж за сеченето на дървета, правенето на скрипец и барикада, ако не успеем да оправим моста навреме. Един от нас трябва да препусне назад, когато стане сблъсъкът, и да ги предупреди.

— Всички се връщате — тихо каза Тинува.

Грегъри го погледна, а елфът се усмихна, развърза малкия си мях и даде на коня последната останала вода.

— Чухте ме. Връщате се.

Ефрейторът се поколеба.

— Шестима мъже повече може да се окажат решаващи в правенето на моста. Можем да се справим тук.

Ефрейторът погледна Грегъри и той кимна.

— Тръгвайте, ефрейтор — каза Тинува. — Вземи коня ми. Той е нежно същество — боят не му е в кръвта, тъй че го щадете.

— Сър?

Тинува го потупа по рамото и го бутна леко към коня. Ефрейторът кимна с неохота и се качи на седлото.

— Не се задържайте много, сър.

— Ще се върна скоро.

Ефрейторът махна на останалите да тръгват и шестимата скоро се скриха в снега.

— Ти също върви, Грегъри.

— А, не.

— Един повече срещу сто е без значение. Знаеш какво трябва да направя.

Грегъри стана.

— Ти ми беше приятел още от момче, Тинува. Няма да те изоставя точно сега.

— Сегашното е между мен и брат ми. Аз го познавам, Грегъри: той жадува за това от столетия. Ще тръгна срещу него и той ще разбере, че идвам. Гордостта му ще го спре, за да се срещне с мен. Ако победя аз, другите може би ще спрат. Ако не... — Помълча за миг. — Е, ако не успея, останалите поне ще сте спасени, а това е напълно достатъчно.

— Идвам с теб.

— Ще те убият веднага, Грегъри, а това ще ме отклони от дълга ми. Няма да търпят човешко същество да види какво ще стане.

— Идвам с тебе, Тинува.

Тинува пристъпи срещу него. И изведнъж лицето му се преобрази, той сякаш се върна към нещо, което отдавна бе оставил в тези лесове.

— Върви си! — Гласът му бе станал тежък и властен.

— Няма!

Ножът блесна в ръката му, все едно сам беше изскочил от канията. Грегъри изсъска от болка и отстъпи назад стъписан, вдигнал дясната си ръка. Кръвта закапа от пръстите му.

— Да те видя с лъка сега, наталецо — изръмжа заплашително елфът.

— Проклет да си! — извика Грегъри и тръсна порязаната си ръка. Опита се да си свие пръстите и кръвта закапа по снега.

— Върви си! — Тинува вдигна камата. — Следващия път ще е другата ръка и ще я срежа така, че никога повече да не можеш да опънеш лък.

Слисан, Грегъри заотстъпва и лявата му ръка зашари за камата, Тинува скочи отново и камата отхвърча и се скри в дебелия сняг.

— Върви по дяволите тогава — изръмжа Грегъри. Отстъпи разтреперан и повтори сломено: — Върви по дяволите.

Тинува се усмихна. Онова, което го беше обзело, бе като някакъв далечен спомен. Беше страховито — този стъписан поглед, това неверие и гняв в очите на другия. Почти му носеше радост и той с усилие го надви и отпусна ръката, стискаща ножа.

— Искam да останеш жив — промълви елфът. — Останеш ли с мен, загиваш. Това е между Боваи и мен, ти не можеш да направиш нищо. Кажи на Хартрафт да оправят моста, да се прехвърлят оттатък и после да го унищожат. Ако всичко се получи, ще намеря друг път назад.

— Ще умреш.

— Дори и дълголетните все някой ден трябва да се изправят пред смъртта — каза Тинува. — Всички умираме още от деня на раждането си. Някои по-рано, други — по-късно.

Грегъри наведе глава и раменете му се разтърсиха. Тинува пристъпи и отпусна ръка на рамото на приятеля си, но без да прибира камата.

— От човешките същества ти беше единственият истински приятел, когото съм намирал на този свят. Ще дойде ден, когато отново ще тръгнем на лов и вятърът ще вее в косите ни, щом тръгнем по дирите на дивеча в Ябон. Хайде, тръгвай, приятелю. — И целуна наталеца по челото.

Сепнат, Грегъри вдигна очи и видя сълзи в очите на приятеля си. Тинува се усмихна, изтри една сълза от очите си и я пусна да капне върху кървящата му длан.

След миг Грегъри се засмя тихо.

— Нищо не се промени. Значи онази приказка за целебните свойства на сълзите на елфите е само легенда!

— Да. Само легенда.

Двамата постояха смълчани за миг. После Тинува вдигна ръка и се вслуша.

— Идват. Бягай кажи на Хартрафт. Бързо!

Думите му отново бяха властни и изпълнени с мрачна сила. Грегъри остана замръзнал за миг. Накрая вдигна глава и промълви:

— До следващия ни лов, приятелю.

Но Тинува вече го нямаше. Беше изчезнал в снега.

— Той е тук.

— Какво, главатарю?

Боваи вдигна ръка и даде знак на колоната да спре. Голун го погледна объркано.

— Тинува. Наблизо е. Чака ме сам.

— Тогава да го прегазим — изсъска Голун. — Не знаем дали Вакар е успял да стигне до моста и го е унищожил. Ако не, те ще са се прехвърлили и сега го събарят. Трябваше да спрем, за да си отдъхнат проклетите таласъми, но вече е близо. Да побързаме, главатарю.

— Вакар е успял. Те са в капан.

— Вие може би го усещате, главатарю. Но аз — не.

— Боваи!

Гласът отекна неземеен, понесен от вятъра. Боваи се вцепени. Дори Голун се обърна, пусна юздите и вдигна лъка. Боваи изпъна ръка и му махна да спре.

— Боваи!

Същото смътно ехо, усетено по-скоро, нежели чуто. При все това колоната ездаци зад Боваи се размърда, надигнаха се лъкове.

— Спрете! Всички — изсъска Боваи и погледна през рамо събратята си моредел. — Това е Тинува. Дойде часът на разплатата.

— Той ни бави, печели им време — изсъска Голун. — След това ще се измъкне.

Боваи го погледна и поклати глава.

— Сега е с тях. Въпреки злата им кралица и техните Тъкачи на заклинания, еледел също имат чест. Този път няма да бяга.

Голун въздъхна и наведе глава.

— Вината ще е твоя, ако избягат.

— Преди да е изтекъл и половината ден, ще сме хванали Харттрафт и всички други. — Боваи се обърна към следовниците си: — Ще свърши бързо, братя мои, а след това за мене е честта, и славата — за всички вас. Ще го кажем на Мурад, щом се върнем, и честта на клана ни ще бъде възстановена, щом му поднесем в кошница главите на Харттрафт и Тинува.

Неколцина закимаха.

— Всичко, целия ми дял от плячката, от славата, ви го давам, защото цяла вечност съм чакал за това, което ще сторя сега.

Голун се наведе към него.

— Тогава се бий с него, щом трябва, но ми позволи да заобиколя с колоната до пътя и да довърша Харттрафт.

Боваи го погледна изненадано и прошепна:

— Само няколко минути — и искам всички да видят. Всички.

Голун изруга наум.

— Заповядай на таласъмните и хората да се изтеглят назад — те не трябва да видят това. Могат да отдъхнат от другата страна на хълма, който прехвърлихме.

Голун изръмжа недоволено и ревна на едно от отделенията да върне таласъмните и хората на указаното място. Избраните замърмориха разочаровано и Боваи разбра, че се е наложил — останалите се почувстваха привилегировани и нямаше да пропуснат честта да бъдат свидетели на предстоящия сблъсък. Говорили бяха за него в планинските твърдини стотици зими. Най-сетне Боваи щеше да се изправи срещу своя брат — изменника Морвай.

— Никой да не се намесва — отсече Боваи. — Каквото и да стане. Всеки, който вдигне лък или извади меч, да бъде повален.

Отекнаха одобрителни възгласи, докато нещастниците, на които бе наредено да подкарат таласъмните и хората, се отделиха от строя и поеха назад.

Боваи извади лъка си от калъфа и опипа тетивата. Неколцина моредели подкараха конете към него, забъркаха в колчаните си и заизваждаха стрели.

— Вземи тази: с тази стрела убих Уванта от двеста крачки — каза един.

— Тази стрела е от ръката на Говина, майстора стрелар — каза друг.

Боваи, трогнат дълбоко, кимна благодарно и грижливо прибра двете стрели в колчана си. Жестът им означаваше, че членовете на неговия клан са с него, и го изпълни с гордост. Боят беше и техен. Отдръпна се от групата и вдигна глава:

— Тинува!

Викът му отекна. Ако го беше чул смъртен, мраз щеше да пропълзи по гръбнака му, защото бе като шепот от друг свят — висок и писклив, неземан и изпълнен със злокобна сила.

Вървеше безшумно, понесен сякаш от вятъра. Усещаше, че никога не е бил толкова жив като в този миг. Сянката, помрачавала света му, щеше да се вдигне завинаги и той отново щеше да крачи в слънчевата светлина и под луната, неопетнен от позора.

— Боваи.

Гласът бе много, много близо. Той се напрегна, обърна се... и го видя, застанал наскоро една поляна, с отпуснатия в ръката лък, снегът се виеше на вихрушка около него, чуваше се само свисъкът на ледените искри, сипеци се по земята.

— Тинува.

Вихрушката се усили и за миг той изпита паника — помисли си, че всичко е илюзия, че брат му е изчезнал. Снегът се разтвори като дръпната завеса и той все още беше там — няма и на десетина крачки.

Боваи направи още една стъпка към него, после Тинува вдигна бавно дясната си ръка.

— Дотук.

Боваи кимна съгласен.

Тинува въздъхна — въздишка, изпълнена с безкрайна тъга — и за много кратък миг сърцето на Боваи се сви от болка. Пред него стоеше брат му — онзи, когото беше обичал някога като никой друг. Макар да не можеше да усети в презрения еледел всичко, което той беше някога.

— Е, как си, братко? — попита Тинува и гневът на Боваи кипна.

— Не съм ти брат. Моят брат Морвай умря в нощта, в която беше създаден ти, еледел. И ти много добре знаеш как и какво бях от деня, в който си замина, както и аз знам как и какво беше.

Тинува кимна.

— Аз убих Кавала.

Боваи сви рамене.

— Твърде амбициозен беше, за да оцелее. Ако ти не го беше убил, след като се справех с теб, сам щях да му прережа гърлото.

— Не ми се наложи да стигам дотам. Достатъчно е, че го убих.

— Както аз ще те убия сега — промълви Боваи.

— Това ли искаш?

Боваи се поколеба, а Тинува направи още една стъпка към него, все така без да вдига лъка. Боваи надигна своя, но спря и се напрегна.

— Ти беше някога от Народа. Знаеш, че това, в което се превърна, е мерзост за всички ни. Ти си изменник на своята раса. Честта ни изисква да загинеш. Въпросът не е какво аз искам; въпросът е какво трябва да направя — изсъска накрая Боваи.

Тинува отново въздъхна.

— Значи няма какво повече да си кажем.

Гласът му беше тих, но изпълнен със сила — сила, която Боваи помнеше от някога и която го накара да потръпне. Защото това беше Морваи, когото някога беше обичал, но когото сега бе длъжен да убие, и цялата слава, принадлежала някога на Тинува, щеше да е негова. Щеше да върне честта си, кланът щеше отново да е цял, а Тинува можеше да бъде погребан като брат, който най-сетне се е върнал — през смъртта — при своята кръв.

— Да започваме, „братко“ — изръмжа Боваи и отстъпи назад. Снегът отново се завихри, сякаш страстта между двамата бе разбудила вятъра. Покрай Боваи изсвистя стрела, само на педя от главата му. Той затича през голото сечище, отново слял се с вятъра, обърна се, зърна за миг смътната сянка и пусна тетивата. Ловът между братята бе започнал.

— По дяволите, завържи го, стегнете го!

Денис се провря между мъжете, смъкна си ръкавиците и помогна да стегнат клупа около дънера. Един от хората му изруга и пусна разкървавените си ръце, с които бе стискал въжето. Денис уви още веднъж въжето около дънера, дръпна силно и се напъна да го задържи, докато двамата зад него увиваха другия край около една от каменните подпори и го затягаха.

— Готово!

Денис отстъпи назад и вдигна очи към двата дънера, събрани под остър ъгъл в края над изгорялата дървена част. Цялото съоръжение се олюляваше: просто не разполагаха с достатъчно въжета, нито с време, за да го направят както трябва, но трябваше да свърши работа. Двойната намотка въже, прехвърлена през върха на скрипеца, се поклащаше над почернелите от саждите камъни.

Денис надникна над каменния ръб. Височината до речното ниво беше над двеста стъпки. Зърна двамата цурани долу. Бяха пожелали доброволно да се опитат да се прехвърлят през реката. Бяха тръгнали трима, но третият се беше изтървал при спускането и се беше пребил. Двамата оцелели храбро се мъчеха да се преборят с течението, като се прехвърляха от един заледен камък на друг, с надеждата да стигнат до отсрещния бряг. Ако успееха, щяха да прехвърлят въже и да помогнат в отчаяната задача с издърпването на гредата.

Денис се обърна и тръгна към гората. Група цурани сечаха припряно клоните на току-що отсечено дърво. Той спря при тях и започна да мери с крачки дължината му.

— Вече го проверих, Харттрафт. Достатъчно е дълго.

Асаяга обърса потта от челото си — за миг бе спрял да сече с брадвата.

— Много тънко ми се струва — може да се счупи, като го пуснем.

— Ние цураните сме строители, Харттрафт — знаем си работата.

— Дано.

Асаяга се намръщи.

— Не се опитвай да ми се налагаш повече, Харттрафт. Знаем какво правим. Ти трябваше да се погрижиш за отбранителните съоръжения, това го остави на мен.

— Прехвърлим ли се, решаваме спора си, цуранино.

— Защо според тебе се потя толкова? — сопна се Асаяга.

Денис се изкушаваше да му отвърне, но си даваше сметка, че губят скъпоценно време.

— Само дано да се справите, по дяволите!

Върна се на пътя и закрачи нагоре към билото. Половината му бойци влачеха дървета и ги трупяха на барикада. Други хвърляха от двете ѝ страни по-малки дървета и храсти, чиято гъста плетеница можеше да попречи на конната атака да ги заобиколи по фланговете.

Но позицията беше неудържима и той го знаеше много добре. Билото беше много открито. Можеше да спрат първия щурм, но рано или късно щяха да ги обкръжат и да ги изтласкат. Спуснеха ли се от билото, долу при моста беше смъртоносен капан.

В развалините на старата каменотрошачка жени и деца се бяха присвили около напаления огън. Денис потърси с очи ефрейтора, върнал се с ариергарда само преди минути. Вече си бяха казали нужното, но Денис се чувстваше задължен да му го повтори.

— Знаеш какво да направиш с тях, ако моредел започнат да пробиват, нали? — И кимна към руините.

Старият боец преглътна и кимна.

— Да, сър. Ще се погрижа. Горките агънца... — Погледна дребните детски личица и изплашените жени и за миг чертите му омекнаха, но веднага се стегна, изпълнен с решимост. — Ще се погрижа, сър.

Денис зърна за миг Роксана, която бе отказала да се оттегли при каменотрошачката и помагаше с вдигането на защитните съоръжения. Тя улови погледа му, кимна и продължи работата си.

Доду на пътя излязоха група цурани, помъкнали дълъг шейсет стъпки дънер, и Денис затича да им помогне.

— Това е моя работа, Харттрафт — изръмжа му Асаяга и Денис отстъпи.

С ругатни и пъшкания, мъжете се мъчиха няколко минути да превъртят дънера на пътя, но тъй като беше два пъти по-дълъг от ширината му, тежкият долен край се заклеци в храсталаците. Бързо ги изсякоха и цураните, полу на бегом и тласкани от тежестта на товара си, се спуснаха надолу и излязоха на моста. Стигнаха до края на каменната част и нагласиха дървото под скрипеца.

Асаяга извика да спуснат въжетата и след секунди четирима цурани ги издърпаха. Увиха ги на примки около дебелия дънер и ги затегнаха. После заедно с другарите си започнаха да бутат дървото напред и на Денис му се дощя да им даде съвет, но си замълча. Асаяга отговаряше за това, пък и цураните наистина бяха адски добри в инженерното дело.

Дънерът бе избутан на трийсетина стъпки над реката, мъжете отпред го пуснаха, щом техният край мина над ръба, и се върнаха при по-дебелия край, готови да го затиснат с тежестта си, ако започне да се

накланя. Накрая го укрепиха. Асаяга прати останалите си хора при въжетата, прехвърлени през скрипеца, и им нареди да дръпнат и задържат предния край на дънера високо. Отсрещният край започна да се издига, но дебелият край откъм тях почна да се хлъзга назад.

— Трябват ми още хора! — извика Асаяга.

Денис сграбчи един от хората си за рамото и му нареди бързо да повика войниците, работещи на барикадата. Жените и децата при каменотрошачката дотичаха, без да ги викат, и Асаяга веднага ги прати при въжетата.

— Трябва да вдигнем дънера и в същото време да избутаме дебелия край напред! — извика Асаяга.

Кралските войници вече тичаха по пътя. Денис предложи да използват конете, но Асаяга отказа — пътят беше много хлъзгав и ако залитнеше само един, или още по-лошо — ако дръпнеше в грешна посока, цялото съоръжение щеше да рухне.

Асаяга прати няколко души на въжетата и изчака да донесат едно по-късо дърво и да го наместят откъм дебелия край на дънера, за да могат да бутат повече хора.

Един от цураните прояви забележителен кураж: покатери се на върха на скрипеца с мях масло, взет от форта на Волфгар, за да смаже опънатите въжета. Денис разбираше, че с подходяща екипировка, например най-обикновена макара, цялата работа можеше да се свърши с десетина души. Сега обаче беше въпрос само на груба сила и трябваше да се молят въжетата да не се скъсат, дървото да не увисне в клупа и цураните наистина да са го избрали достатъчно дълго.

Мъжете при въжетата опънаха и най-сетне повдигнаха още по-високо предния край, докато при другия край цурани и кралски бойци забутаха напред. Следващите двајсетина стъпки бяха преодоляни сравнително лесно, но все още оставаха последните десетина. Успяха да задържат дървото в равновесие, но дънерът се издигна високо откъм другия край и беше невъзможно да го избутат по-напред.

— Още един час, по дяволите, и щях да го наместя само с двајсет души! — извика Асаяга и погледна ядосано Денис.

— Нямаме час.

Асаяга вдигна ръце.

— Никой да не мърда!

Всички замълчаха.

— Мъжете на въжетата! — викна Асаяга. — Ъгълът вече е прекалено голям. Докато бутаме от тоя край, бавно отпускай.

Мъжете при въжетата кимнаха. Асаяга бавно даде знак с ръце и дървото се сниши още няколко стъпки. Той изрева на хората при отсамния край, те забутаха и спечелиха още малко преднина. После дънерът изведнъж запъна и Денис видя, че един от клуповете се е хлъзнал няколко стъпки назад.

Асаяга също го видя и изруга.

— Да срежем подпорките на скрипеца — каза Денис. — Щом се наклони напред, избутваме дънера.

Асаяга го изгледа ледено.

— Аз ръководя работата.

Денис беше готов да кипне, но видя, че всички наоколо ги наблюдават и че всеки миг напрежението може да избухне. Усети, че ако дървото се прекатури и падне в реката, кървавата баня е неминуема. Протегна умолително ръце.

— Ти си инженерът, Асаяга. Но ако искаме да спасим децата, трябва да го направим.

Асаяга хвърли поглед към децата, хванали се за въжетата, после отново — към клупа. Пристъпи бързо до ръба, огледа дънера и скрипеца и се върна.

— Слизай оттам! — извика той и мъжът с маслото хвърли меха и се изпързала долу.

— Добре, Харттрафт. Но ако всичко се провали, сам си си виновен.

— И двамата ще сме виновни, цуранино.

Денис взе една брадва и застана от едната страна на скрипеца, Асаяга — от другата. Двата края на скрипеца бяха опрени на каменната част на моста. Ако ги срежеха едновременно, цялата конструкция трябваше според Денис да се килне напред и да спусне дънера от другия край.

— Готови — извика Асаяга и вдигна брадвата. — Започне ли да поддава, мъжете на дървото бутате напред. На въжетата — пускате, щом вече не можете да държите, и гледате да не ви оплетат.

После погледна Денис, кимна му и замахна с брадвата.

Денис удари почти в същия миг и въжетата изплюяха и се скъсаха с пукот. Скрипецът със стон започна да се накланя напред,

отначало бавно, и след миг рухна с цялата си тежест. Мъжете в края на дънера изреваха и заблъскаха напред с всичка сила.

Денис вдигна глава и видя как тънкия край на дънера се стовари върху каменната част отсреща, подскочи, задържа се за миг и се превъртя, готов сякаш всеки момент да падне от ръба. Мъжете при отсамния му край продължаваха да бутат напред. Върхът на дървото се запречи в каменното перило, на самия ръб.

За миг никой не смееше да мръдне, сякаш хората се бояха, че една погрешна стъпка, дори изречена дума могат да го накарат да се превърти и да падне.

— Трябва някой да се прехвърли там — изсъска Асаяга. — Някой по-лек. Доведете Осами.

Момчето пристъпи и закима, докато Асаяга му обясняваше какво трябва да се направи. Смъкна наметалото и туниката си, огледа дървото, после седна на земята и свали и ботушите си. Останал бос, взе въжената намотка и я прехвърли през рамо, докато Асаяга връзваше около кръста му друго въже. Асаяга го стисна за раменете и го пусна да тръгва.

Момчето стъпи на дървото и всички затаиха дъх. Осами преглътна, погледна през рамо Денис и каза тиха:

— Спасявам приятелите на Ричард. — И тръгна над пропастта — бавно, изправен и с протегнати настрана ръце.

Всички мълчаха и гледаха как бавно пристъпва напред, стъпка след стъпка. Дънерът леко помръдна и всички ахнаха, когато момчето за миг се олюля, но успя да се задържи. Стигна до средата, прехвърли се през краищата на скрипеца, продължи още няколко стъпки и спря. Въжето, развиващо се след него, се беше замотало в скрипеца. Осами посегна внимателно към кръста си и започна да го развързва.

— Върни се и го оправи, Осами!

Осами поклати глава, отвърза спасителното въже и го пусна.

Денис погледна Асаяга и усети напрежението му — не само заради това, което трябваше да се направи, но и заради момъка. Освободен от свързващото въже, Осами започна да преодолява последната част; ъгълът се увеличаваше и той трябваше да се наведе напред. Отново за малко да изгуби равновесие и този път всички извикаха уплашено. Но младежът успя да се закрепил, измина последните шест стъпки и скочи на отсрещната страна.

Разнесоха се бурни викове, Денис се обърна и видя, че много от бойците му тупат съседите си цурани по гърба и хвалят храбростта на младежа.

Осами не се поколеба. Ловко уви края на въжето около дънера, издърпа се назад и го прехвърли върху каменната опора, после кръстоса няколко намотки, влагайки в това цялата си тежест, и накрая го върза и затегна. След това се плъзна по дънера и сграбчи края на въжето, заплетено в скрипеца. Обърна се и тръгна обратно под окуражителните викове на мъжете.

Погледна ги, усмихна се — и в този миг стъпалата му се подхлъзнаха. Преди Денис да успее да реагира, видя как момчето полетя надолу и се люшна в широка дъга, стиснало въжето.

Асаяга се стегна, стиснал другия край на въжето, прехвърли го през раменете си и заотстъпва назад; крещеше на Осами да се държи.

Момчето се залюля като махало и полетя в огромна дъга под моста. Въжето се изпъна и едва не повлече Асаяга през ръба. Денис се хвърли върху него да го задържи и също сграбчи въжето.

Чу болезненото изтупване, когато момчето се блъсна в скалата под каменната дъга, а после Осами се люшна под тях.

Още няколко мъже вече бяха сграбчили въжето и помагаша да издърпат Осами. Денис се наведе над ръба и го хвана под мишниците. Протегнаха се още ръце и след миг издърпаха младежа през ръба.

Асаяга клекна, прегърна момчето и го притисна до гърдите си.

Осами изохка, усмихна се и прошепна:

— Справих се.

Денис веднага разбра, че животът му свършва. Лицето му беше станало на кървава каша, черепът му беше пукнат, от ушите му течеше кръв. Как беше успяло да се задържи си остана непонятно за него. Той коленичи, бръкна в походната си торба и извади парче плат да избърше лицето му.

Очите на Осами вече помръкваха. Той вдигна отново очи към Денис и се усмихна.

— Спасих приятел, нали?

— Да, момче, спаси всички ни — каза Денис.

В следващия миг Осами издъхна.

Денис въздъхна тежко. Асаяга притискаше главата на момчето до гърдите си и се мъчеше да се овладее. Стана бавно и със замъглени очи

погледна над пропастта.

— Още един доброволец, да пренесе въжето — нареди цуранинът. — После двајсет души бързо да се прехвърлят от другата страна и да помогнат да се издърпа още едно дърво: това трябва да ни стигне за стъпване.

Друг цуранин вече бе хванал въжето, за което се бе държал Осами: върза го около кръста си, стъпи на дънера и тръгна.

Асаяга се обърна, отиде до каменното перило и зарея поглед надалече. Денис се приближи до него.

— Съжалявам.

— Беше ми племенник, син на по-голямата ми сестра. Включи се преди да тръгнем на тая лудост.

Стъписан, Денис замълча. Беше същото момче, което Асаяга настояваше да убие при отстъплението, момчето, което Ричард настоя да спаси и на което беше помагал и проклетият Корвин. Той сложи ръка на рамото на цуранина.

— Не знаех.

— Нямаше причина да ти го казвам. При нас всички сме едно семейство, всички, които служат на нашия дом, тъй че роднинството ни не му даваше предимства. Дори Сугама не можеше да си позволи да се застъпи за момчето, за да ми нанесе удар.

— Сугама?

— Не разбираш ли, нищо ли не виждаш? Нищо ли не научи за нас през цялото това време? Сугама ми беше враг, точно толкова, колкото си и ти. Неговият клан иска да унищожи моя; той беше изпратен тук колкото за да замести загиналия офицер Тондора, толкова и като шпионин.

— Но ти бе готов да го защитиш в дома на Волфгар.

— За да запазя командването. Не можех да ти позволя да го заколиш като прасе, след като вече издъхваше. Щеше да е позор за всички ни.

Денис се обърна и видя, че доброволецът вече се е прехвърлил — връзваше второто въже, за което да се държи следващият, още един цуранин вече тръгваше по дървото.

— Така и не можах да благодаря на вашия Ричард за това, което направи. Като вуйчо, не само като командир на Осами. Жалко.

— Той вече го знае.

Асаяга обърна очи към пропастта.

— Щом прехвърлим втория дънер, първо прехвърляме децата и жените, после мъжете. До час би трябвало да сме от другата страна. — Отново беше сложил непроницаемата маска на лицето си.

— Асаяга, все още предстои да решим спора между нас, но искрено съжалявам за Осами. Беше храбър младеж. Мисля, че сега Ричард го поздравява в Залите на Лимс-Крагма.

— Не забравяй, Харттрафт. Когато умрем, ние отиваме на различни места. Не мисля, че вашите богове ще пуснат цуранин в своята Зала на съда.

— Все пак мисля, че Ричард ще поиска да го поздрави. — Помълча, след което добави много тихо: — И Юрген също ще е там.

Асаяга въздъхна и кимна.

— Денис!

Денис погледна към пътя и стъписан видя приближаващия се Грегъри, вдигнал дясната си ръка, стегната в окървавена превръзка. За миг изпита паника. Толкова близо бяха до спасението, а проклетите моредел идваха.

Погледна зад Грегъри. Цураните и кралските бойци се трупаха около наталския съгледвач... но къде беше Тинува? И още преди Грегъри да проговори и да му каже какво се е случило, разбра какво прави еледелът: принасяше се в жертва, за да им спечели време.

Докато слушаше разказа му, в душата му се надигаше гняв. Толкова пъти се беше измествала посоката на този гняв, толкова дълго бе останал насочен срещу цураните, срещу онези, които бяха избили близките му, срещу войната и накрая — срещу Корвин. Но сега най-сетне разбра, и все едно че се разкъса някакво було, което бе покривало душата му през всичките тези години.

Същия огън долови и у Асаяга. Елфът бе единственият, които винаги заставаха между двете страни, всички тук до един го ценяха и му вярваха.

Погледна Роксана и Алиса и видя същия огън в очите им. Онзи, пред когото се бе изправил сега Тинува, беше унищожил техния дом и беше убил и техния баща.

Улови погледа на Роксана. Гледаше го и нещо в очите ѝ му подсказва, че знае какво трябва да направи. Смесица от страх, от

съжаление и смътна надежда пробяга за миг по лицето ѝ, преди то да се стегне отново в неумолима решителност.

— Измисли начин да прехвърлиш децата и жените — каза ѝ той. И без да дочака отговор, се обърна към Асаяга. — С мен ли си?

— За какво?

— Връщаме се и се бием. Омръзна ми да бягам.

Снежната завеса се изсипа от надвисналия клон. Сякаш се задържа пред очите му, с всяка снежинка ясно очертана в ума му, всяка оживяла и вечна, понесена от лекия вятър; загръщаха го, докосваха го по челото и охлаждаха треската на гнева му.

Тинува се плъзна ниско приведен от дървото, станал едно със снега по земята. Превъртя се зад един паднал дънер, издигащ се като изгърбен бял звяр над земята. Стегна се, стисна щръкналата от бедрото си стрела и откърши края ѝ с безмълвна молитва, за да спре болката. Знаеше, че трябва да я доизбута и да я извади, но нямаше време, а и ако го направеше, можеше да скъса артерия. Време колкото щеш след това. Надникна рисковано покрай дънера, сниши се бързо, превъртя се, след което отново се изправи и стреля. Далечната сянка залитна, рухна в снега и за миг той изпита неспокойна възбуда. После дойде смехът.

— Добър изстрел, братко, добър.

Тинува посегна към колчана, изпъна нова стрела, надигна се, след което се претъркаля назад, скочи настрана и затича през гората. Зърна за миг други лица, застанали безмълвно, със скръстени ръце. Гледаха напрегнато и се отдръпваха от пътя му. Повечето лица бяха познати — та как нямаше да познае своите братовчеди, приятели в лова преди толкова време, онези, с които някога се беше смял, редом с които някога се беше сражавал, заедно с които беше избивал врагове.

Някои дори кимаха навъсено — макар да беше отстъпник и да носеше клеймото на позора, и те помнеха дните на лов и война с Морваи.

Завъртя се от външния край на кръга и инстинктът му подсказа да залегне; стрелата изсвистя покрай ухото му и изхвърли облак сняг, щом се заби в земята до него.

Той се надигна, стреля отново, а Боваи залегна зад един стар бор. Стрелата отпра парче кора от дънера.

Тинува отново се беше надигнал и тичаше, но болката си казваше своето, всяка стъпка — неизмерима агония, от която всеки човек щеше да падне без сила, но той не спираше. Само за миг погледна на югоизток. Все пак успя да усети лика на слънцето зад облаците, далече над белия покров, надвиснал под яркосините небеса. Беше се издигнало до средата на зенита; двубоят продължаваше часове. Чу сърдитото ръмжене зад отсрещния хълм, нетърпеливите викове на таласъми, дрезгавите недоволни гласове на мъжете, но цялото внимание на моредел беше съсредоточено върху този двубой, двубой, за който Тинува знаеше, че ще разказват като за легендарен лов във вечността, лов на брат срещу брат. Всеки знаеше хитрините на другия, ловките му движения, начина му на мислене, знаеше миризмата на другия, усещането за погледа му — дори когато е обърнат с гръб.

Знаеше, че Боваи е тръгнал надясно, за да го пресрещне, вместо да проследи дирята от кръв, капеща по снега. Залегна зад едно дърво — идеална позиция с падналия дънер срещу него, оформящ малък тунел отдолу. Присви се, изпъна лъка и зачака. След това го видя.

Перата го забърсаха по бузата и Тинува се прицели. За миг облаците се разтвориха и лъч светлина пробяга по поляната и очерта Боваи, като в същото време му подсказа, че времето бавно тече и че там някъде, далече долу, хората продължават усилията да се измъкнат.

Боваи забави крачка, сякаш вътрешният му глас го предупреди. Погледна право към него и очите му се разшириха. Тинува измести съвсем леко лъка и пусна тетивата.

Стрелата звънна между дърветата, литна през клони и храсти и остърга ребрата на Боваи. Той се олюля, залитна назад и се претърколи, за да се прикрие. Обкръжилите ги изръмжаха глухо — макар че не всички можеха да ги видят, всички чуваха и познаваха звуците и можеха да разберат кой е стрелял и кой — паднал.

— Тинува.

Беше вътрешният глас. Шепнешком.

— Братко?

— Ти ме пощади, нали?

— Не, братко. Стрелях да убия.

— Лъжеш. Ти ме пощади. Защо?

— Още не му е времето, братко.

Последва миг мълчание.

— Знаеш, че я имам, братко — прошепна в главата му гласът на Боваи.

Тинува наведе глава разтреперан. Знаеше, че това е хитрина, за да го ядоса и обърка. След миг прошепна в отговор — знаеше, че вятърът ще отнесе мисълта му.

— Никога не си я имал. Тя винаги беше моя.

— Млъкни! — изкрещя гневно Боваи, толкова силно, че всички гледащи го чуха.

Тинува се надигна, стреля слепешката в посоката на вика и му отвърна презрителен смях.

— Жалко за хубавата стрела, братко.

Тинува посегна към колчана. Бяха му останали само шест стрели, ала му беше все едно. Щеше да му стигне една, за да го убие. Само още една.

— Хайде, братко. Покажи се на открито. Нож срещу нож.

Боваи се надигна.

— Погледни ме в очите, братко. Ела и погледни в очите, които гледат в нейните всяка нощ.

— Проклет да си — изсъска Тинува.

— Да, братко. Проклети сме всички, нали?

— Не.

— Ти си. Предаде нашата кръв. Позорът може да се изтрие само с кръв. Позволи да те изпратя на другия бряг, братко. Там можеш да видиш Майките и Бащите — ако те приемат.

Слънчева светлина отново пробяга през гори и поляни.

Не беше сигурен колко време е изтекло, защото и двамата се бяха потопили в друг свят, свят, който можеха истински да разбират само еледел и моредел, в който една секунда можеше да се проточи цяла вечност, а сто години да изтекат за едно мигване на окото.

— Ела при мен, братко. Един от нас е обречен да умре в този ден. Нека неговият брат го погледне в очите в последния миг — и да е последният, когото ще види на този свят.

Тинува бавно пусна лъка. Посегна към колана си, извади камата и пристъпи на поляната.

— По-бързо! Не спирайте! — извика Денис, отби се от пътя и погледна назад.

Колоната се беше проточила, крайт ѝ едва се виждаше в гъсто сипещия се сняг. Виелицата връхлиташе на яростни пориви, затихваше за миг и се усилваше отново.

Мъжете пышкаха и се напругаха, тъпчеха упорито в дълбокия сняг, всякакво подобие на строй се беше разпаднало. Най-издръжливите бяха отпред, най-уморените — в края. Никакви съгледвачи нямаше в челото, всякаква предпазливост бе изоставена в този стремглав щурм, колоната се носеше напред като порой от развихрена ярост. Вече не ги гонеха като дивеч: вече връхлитаха те, те бяха ловците.

Денис се обърна и погледна нагоре по пътя. Не знаеше колко още остава, защото ездата по този път с Роксана бе минала в тъмнина.

Грегъри беше препуснал напред, с обещанието да изчака, да свърне назад през горите и да ги предупреди, ако моределите настъпват.

— Колко още има, Харттрафт?

Асаяга изгази до него, задъхан и с изваден меч; острието блесна, щом слънцето проби за миг гъстите облаци.

— Не знам.

— Планът ти?

— Какъв план?

Асаяга го изгледа и се усмихна.

— Тогава да вървим! — извика цуранинът през воя на вятъра и краката му заораха в снега.

Денис тръгна до него.

Беше изкусен танц — балет на смъртта. Двамата скачаха един към друг, остриетата святкаха, отекваше хладният ек на стомана в стомана, отдръпваха се мигновено и стъпките се повтаряха неспирно.

Зрителите се бяха събрали в плътен кръг, затворил светлината, и не един от тях мрачно мърмореше, възхитен от Тинува — Морваи, когото помнеха като свой стар другар и приятел. В очите им той отново се беше превърнал в един от тях. Тъмна ярост блестеше в очите му, беше стиснал челюсти, окъпан в пулсиращо сияние.

Леко танцуваше той, забравил за болката и за кръвта, която се стичаше по крака му и пълнеше ботуша му тъй, че с всяка стъпка оставяше разкаляно розово петно върху снега.

Кръв се стичаше и от Боваи, капеше от ребрата му и от раната, нанесена от камата на Тинува на ръката му — бе срязала месото почти до кокала.

Двамата отново се приближиха; отново хвърлиха искри остриетата, пръсналата се кръв се смеси със сипещите се снежинки и се разлетя около тях. Тинува отскочи назад и лявата му ръка се вдигна да изтрие кръвта от среза по челото, замъглила зора му. Светът бе станал червен: но не кръвта го бе затъмнила, а всичко, което беше съдържал у себе си и което отново бе оживяло.

— Хайде, братко — подразни го Боваи. — Да свършим.

— Идвам.

Боваи разпери насмешливо ръце.

— Хайде, прегърни ме, братко.

Тинува се присви.

— Баща ни щеше да се гордее с теб, братко. Анлеа щеше да се гордее.

Тинува скочи напред, а Боваи се приведе да посрещне атаката. Докато настъпваше, Тинува прехвърли камата от дясната в лявата си ръка — и в последния миг я премести отново. Посече лъжливо, после замахна отгоре. Почти не усети ледения допир на камата на Боваи, когато го прободде в лявото рамо.

Двамата залитнаха, Боваи изохка и през лицето му бликна кървава резка, бузата му беше разпрана от устата до ухото, срязано на две.

Боваи изрева, стисна лицето си и зрителите ахнаха — всички знаеха колко се гордее Боваи с лицето си, а щеше да остане обезобразен за цял живот.

Докато залиташе назад, инстинктът го накара да се завърти. Избягна удара, насочен към корема му, уви ръцете си около Тинува и двамата паднаха. Снегът се вдигна като облак пара, щом рухнаха на земята и се затъркаляха.

Сечаха се безмилостно с камите в десните си ръце, левите посягаха отчаяно да сграбчат китката на другия. Боричкаха се, покрити с лепкав от кръвта сняг, а гледащите от клана стягаха кръга, някои вече

крещяха за последния, смъртен удар — и не един от тези викове бе за Тинува.

Боваи го изрита с коляно и удари стрелата, забита в крака на еледела. Тинува изохка от непоносимата болка, заляла го като вълна, но гневът му даде сили. Престори се, че пада, и когато Боваи се превъртя, за да го затисне, изведнъж натисна нагоре, превъртя го отново, използвайки инерцията му, и този път той самият заби здравето си коляно в корема му така, че брат му изпъшка. В същия миг удари с левия си юмрук Боваи в лицето, разкъса отворената рана така, че Боваи изрева от болка и пусна дясната му ръка.

Боваи вдигна камата си.

Времето отново сякаш замръзна, сякаш затече обратно между бреговете на вечната река. Видя брат си такъв, какъвто беше някога, каквито и двамата бяха някога, когато ходеха на лов и слънцето се рееше през дърветата, когато стояха един до друг по високите върхове и вятърът фучеше над света.

Боваи вдигна очи към него и прошепна:

— Братко...

Тинува вдигна камата, готов да я заби в сърцето му, и в този миг разбра... разбра и си спомни в какво се беше превърнал.

За миг слънчевата светлина се процеди отново, огря поляната, снегът заблестя като диаманти.

Той се усмихна.

Ударът не го изненада: ако имаше изненада, тя бе в това, че не изпита болка. Само някаква странна вътрешна топлина, щом камата на Боваи, забита до дръжката, разкъса корема му, заби се нагоре под ребрата и в дробовете му.

— Ти загуби — прошепна Тинува и дъхът излезе от устата му.

Боваи се взря в очите на Тинува и в този миг го обзе лудост, ужас, какъвто не беше познавал. Избута Тинува назад. Брат му, като огромна каменна статуя, сякаш надвисна над него и много, много бавно залитна назад и рухна в снега.

Боваи изрита тялото от себе си и се замята в паника, а след това разтреперан се надигна.

Всички погледи бяха вторачени в него.

— Свърши се — прошепна Боваи.

Бавно се завъртя, загледа ги един по един и усети презрението в очите им. Погледна през рамо към Тинува.

„Значи ме лиши дори и от това, нали, братко?“

— Проклет да си! — изкрещя Боваи.

Всички се бяха смълчали и в този миг Боваи разбра, че брат му беше прав: в този миг беше загубил нещо, беше загубил болката и гнева, които го бяха тласкали през столетията. Все едно че животът му бе изгубил смисъла си. Наведе глава и промълви:

— Но аз победих...

— Не!

Викът беше далечен и изпълнен с болка, с дълго сдържана ярост. Боваи се обърна и погледна невярващо към връхлитащите мъже, към сиво-белите наметала, развени от вятъра; някои бяха в лъскави бели брони, която святкаха на слънчевата светлина като фенери, лумнали ярко в нощния мрак.

Щурмът се изсипа по склона като лавина. Засвистяха стрели. Един от братовчедите му се завъртя, стиснал се с две ръце за гърлото; друг рухна в снега с писък.

Всички стояха стъписани, объркани и изумени — толкова внезапна беше атаката.

И тогава Боваи го видя. Очите му никога досега не бяха се спирали на него, но познаваше кръвта му, кръвта на предците му. Беше Хартрафт. Летеше напред, повел атаката, с някакъв дребен воин с блестящ нагръдник до него. Хартрафт връхлиташе — хвърли лъка си и вдигна високо с две ръце тежкия си меч.

Боваи погледна за сетен път брат си, преди да надигне камата.

Мечът изсвистя в дъга. Светлината блесна като мълния... и последва тишина.

— Не!

Денис се обърна още докато довършваше замаха си, завъртя се, видя как се изтърколи главата на Боваи, как падна в снега и тялото залитна. С дивашки крясък замахна отново и го посече на две през кръста. Изхлипа, изтръгна острието и видя как Асаяга го подмина — беше убил един моредел и връхлиташе срещу друг. Зад него се приближаваше друг тъмен елф, навел копието си... и в ума му мигновено изплува Юрген, как се опитваше да спаси Ричард при подобна ситуация — защото Асаяга се опитваше да спаси един от

кралските редници, паднал на земята, вдигаше отчаяно меча си да спре връхлитащия срещу него моредел...

Денис затича с все сили.

— Асаяга!

Цуранинът не го чу.

Беше твърде далече, за да го стигне навреме. И както бе стиснал меча си с две ръце, той го вдигна над главата си и го хвърли. Мечът се превъртя във въздуха и удари моредела в мига, в който се навеждаше, за да пониже Асаяга в гърба.

Удари го с такава сила, че моределът отскочи, все едно че някой го дръпна и въздухът изригна от дробовите му. След секунда Асаяга срази противника си, завъртя се и видя застаналия срещу него Денис, без оръжие, и моредела между тях — той риташе и се тресеше на калната земя, пронизан от меч.

Мъжете от двете им страни връхлитаха, облещили очи от бойна ярост. Моределите, съвсем изненадани, отстъпваха в паника и тичаха към таласъмните и ренегатите-конници, скрити зад хълма. Малцина успяха да се доберат до върха, повечето падаха пронизани от стрели в гърба, други биваха посичани в бягство. Човеците и таласъмните от другата страна на хълма се изсипваха на билото, привлечени от силния шум в края на двубоя между Тинува и Боваи. След часовете отегчително чакане бяха запалили огньове; неколцина все още спяха, още по-малко бяха онези, сетили се да навлекат броня и да вземат оръжия.

След няколко секунди и те се пръснаха в паника, щом две отделения — кралски и цурански бойци — ги удариха във фланг, пръснаха се и затичаха към лагера си, убедени, че ги нападат стотици.

След няколко минути отрядът на Денис и Асаяга вече имаше пълно преимущество. След още една таласъмните побягнаха в паника.

Много от тях се нахвърлиха срещу своите водачи моредел, които се опитваха да ги спрат и да ги подкарат напред, и скоро мъже, таласъми и моредели вече се колежа в отчаяното си усилие да се измъкнат.

Земята беше осеяна с мъртъвци и издъхващи. Тасему настъпваше с отделение кралски бойци, образували кръг от стрелци около него. Разкъсаният цурански строй се изкачи на билото — цураните посичаха всеки, който им се изпречеше на пътя. Още кралски

войници се изсипаха по фланга в стегната редица и запратиха дъжд от стрели в изпадналата в ужас тълпа врагове.

Грегъри бе прегърнал приятеля си и плачеше.

Асаяга пристъпи до Денис и двамата мълчаливо се приближиха до падналия елф.

Тинува ги погледна, усмихна се и прошепна:

— Глупаво. Трябваше да се прехвърлите през моста.

— Не можехме да те оставим тук — каза Асаяга.

— Боваи?

— Аз го убих — отвърна с разтреперан глас Денис.

Тинува въздъхна.

— Погребете го до мен: бяхме братя някога.

Денис кимна.

Тинува въздъхна отново. Очите му примигаха и той погледна отново Денис и Асаяга.

— Съдбата ви направи врагове. Дано сега доблестта я обърне.

Отпусна се в ръцете на Грегъри и тихо заговори нещо. Денис позна речта на едедел, ала не разбра думите. Грегъри ги заповтаря, хлипаше. Накрая гласът на Тинува заглъхна и духът му пое към далечния бряг на Блажения остров. Денис го докосна по челото и прошепна:

— Иди си в мир, приятелю.

Асаяга повтори жеста му и докосна с пръст кръвта му, и я намаза на челото си.

Двамата се спогледаха навъсено и тръгнаха да довършат битката.

ГЛАВА 17

РАЗДЪЛА

Вечерта беше тиха.

Щом излязоха на билото, Денис спря и заслони очи от блясъка на слънцето. Грегъри яздеше по склона, следваха го шестима съгледвачи, пешаци.

— Напред е чисто — каза наталецът. — След още миля ще прехвърлим реката и сме в територията на джуджетата. Мисля, че вече знаят за приближаването ни.

Денис кимна, обърна се и се загледа назад към колоната. Кралските и цуранските бойци се придвижваха леко и без усилие нагоре — мнозина от тях бяха с жена от селището на Волфгар. Децата бърбореха и викаха, и търчаха. В средата на колоната вървяха конете, повечето взети от врага, и влачеха носилките с ранените. Този път не бяха оставили никого.

Асаяга, който досега беше вървял с Алиса, тръгна напред. Всички очи го проследиха и колоната забави хода си и спря, без заповед. Горе на превала мъжете започнаха да се отдръпват: кралските войници на една страна, а цураните — на другата.

Асаяга излезе на билото, кимна на Грегъри и каза:

— Пред нас е земята на джуджетата, нали?

Грегъри отвърна с мълчаливо кимване.

— Значи вече сте у дома си, в безопасност. Съмнявам се, че ще ни посрещнат с разтворени обятия.

— Прав си, Асаяга.

— Тогава, Хартграфт, нашето примирие беше дотук. Стигнахме до фронтовата линия, където войната ни трябва да се поднови.

Денис кимна и ръката му се спусна към дръжката на меча. Асаяга повтори жеста му.

Цураните и кралските бойци бавно заеха позиции зад двамата си командири. Жените и децата усетиха, че предстои нещо, и се струпаха отзад при конете.

Двамата водачи се взряха един в друг. Денис усети как всички затаиха дъх в очакване какво ще стане. Помисли си за своя дълг, защото бяха оцелели тридесет и един цурани — врагове, които, ако ги оставеше днес да си отидат, несъмнено щеше да срещне отново следващата пролет; врагове, които можеха да убият други кралски войници, тъй като вече бяха изучили добре воинските им умения и щяха да се превърнат в ядрото на опасна военна сила.

— За какво мислиш, Харттрафт?

— Мисля си, че ако сега ви оставя на мира, можете да нанесете сериозни щети на моята страна напролет.

— Точно колкото вие ще нанесете на нас, несъмнено.

Денис погледна над рамото му. Роксана и Алиса стояха наблизко и ги гледаха мълчаливо. Толкова други неща можеше да съзре зад тях — подпаления родов замък, издъхващата в ръцете му Гвенинт, погледа в очите на Асаяга, прегърнал умирация си племенник, и после, когато коленичи до Тинува. Тинува, погребан в леса на трийсет мили на север, за да почива във вечен покой до своя брат... Зачуди се за миг дали двамата ще намерят мир помежду си в своя отвъден свят.

Помисли си за всичко това и се усмихна. Ръката му падна от дръжката на меча и той я протегна на Асаяга и прошепна:

— Доблестен враг.

Асаяга за миг се поколеба, несигурен дали това не е очакваното предизвикателство, или е нещо друго, след което стисна ръката на Денис и повтори на своя език:

— Доблестен враг.

За миг никой от двете страни не помръдна, после кралските и цуранските войници запристъпваха един към друг и заповтаряха жеста. Мъжете, които бяха проливали кръв рамо до рамо, се прегръщаха и повтаряха:

— Доблестен враг.

Денис се обърна към Грегъри и кимна.

Грегъри слезе от коня си, вдигна превързаната си ръка и посочи на югоизток.

— Асаяга. На четвърт миля нататък има пътека, която завива на изток. Тръгнете по нея и ще заобиколите кралството на джуджетата. Аз ще ги убедя, че ще зачитате примирието. Стига да се придържате към пътя, няма да ви безпокоят. След три дни преход пътят ще ви поведе на

запад, където земята им граничи с територия, която сигурно ви е позната — за нея се бият кралски и ваши войски. Стигнете ли там... — Той замълча и поклати глава. — Е, оттам нататък си зависи от вас, но предвид всичко, което научихте, би трябвало да можете да пробиете. Повечето кралски части ще зимуват в Ламът, Ябон и Илит, тъй че ще трябва само да избягвате случайните патрули и да стоите настрана от укрепленията. След още няколко дни би трябвало да стигнете до своята фронтова линия.

Асаяга кимна. През цялото време, докато Грегъри говореше, не беше престанал да гледа Денис, сякаш не можеше да повярва какво става.

— Асаяга — каза Денис и пристъпи към него. — Настоявам да не разкривате нищо, което видите, докато минавате през кралския фронт. Да не се биете, освен ако не бъдете нападнати, да се прехвърлите през фронта колкото може по-бързо и по никакъв начин да не се възползвате от примирието.

— Това заповед ли е, Харттрафт?

Денис се поколеба, после поклати глава и отвърна с лека усмивка:

— Не. Предложение към един доблестен враг. Моля само да действате като парламентъори, преминали през вражеските линии.

Асаяга се засмя.

— Съгласен.

— Има обаче един проблем, Асаяга.

— И какъв е той?

— Какво ще кажеш на началниците си?

Асаяга погледна към бойците си. Помълча, после отвърна:

— Били сме откъснати, били сме се, оцелели сме. Нищо повече. Ако бъде изтървана и една дума от която и да било страна, скоро всички ще разберат и ще настъпи бъркотия, нали? Моят началник така и няма да го разбере.

Денис се засмя и кимна.

Това, че двамата командири се смееха, а Грегъри сочеше пътя, говореше достатъчно красноречиво какво са решили и мъжете и от двата отряда завъздишаха облекчено. Групите отново се сляха, бойците си стискаха ръцете и се прощаваха.

Усмихнати, Алиса и Роксана се приближиха до Денис и Асаяга.

— Ако бяхте започнали да се биете, щях да ви убия и двамата — заяви Роксана. — Писна ми от битки.

Денис я погледна и отвори уста да ѝ отвърне, но не можа да проговори. Тя пристъпи към него и кимна на Асаяга, че трябва да поговори със сестра ѝ.

Щом Асаяга се отдалечи с Алиса, Роксана попита:

— Имаш ли да ми кажеш нещо, Хартрафт?

Денис се обърна и тръгна и тя тръгна след него. Кръгът от мъже се отвори, за да ги пропусне. След като се поотдалечиха малко, Денис промълви:

— Благодаря ти, че ми спаси живота на моста.

— Спасявахме се един друг по много начини.

Той я погледна и кимна.

— Ще ми кажеш, че все още не си готов, нали? — Роксана въздъхна.

Той кимна вдървено и тя извърна очи.

— Гвенинт все още ме обсебва. Гневът, яростта — всичко това изтля там... — Посочи назад към северните лесове. — Като гледах издъхващия Тинува, като знаех какво жертва... — Замълча и наведе глава. — Видях го с очите си. Брат му беше в ръцете му, а той спря, не можа да нанесе последния удар. Обичта му пощади онзи, който го уби, и все пак той не пожела да е другояче. В този миг всичко в мен угасна. От това, а и как Асаяга беше прегърнал своя племенник, а после стана и се опита да спаси Тинува... Поучих се от всичко това.

— Затова ли не тръгна да гониш Корвин?

Денис не отговори веднага. Едва след като яростта на битката беше изтляла, си беше спомнил, че Корвин е с ордата, която бяха унищожили. Но не бяха намерили тялото му — изглежда, беше между малцината избягали. Някои от хората му бяха искали да продължат гонитбата; дори Асаяга го беше поискал, но той отказа. Децата и жените при моста бяха останали само с четирима мъже да ги пазят, мъжете, които бяха успели да се прехвърлят през реката. Беше обърнал гръб на този лов, без да поглежда назад, и това бе изненадало мнозина.

— Той е отрова сам за себе си. Рано или късно пътищата ни ще се пресекат.

— Но ще го търсиш ли този път?

Денис се усмихна.

— Не всичко може да се промени веднага. Ще го търся, но няма да живея заради това.

Тя се усмихна и стисна китката му. След миг се притисна в него и го целуна.

Денис отвърна на целувката, после леко се отдръпна и я избута назад.

— Вярно е, не съм готов — прошепна Денис. — Може би никога вече няма да съм готов да обичам. А ти не си длъжна да чакаш. Ще ви заведе с хората ви в Ябон, където ще сте в безопасност, и ще те посетя, когато мога.

Тя се усмихна насила, макар че в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Знаех си, че точно това ще ми кажеш, Харттрафт.

— Денис. Не можеш ли да ме наричаш Денис?

— Разбира се, Денис. — Роксана се надигна на пръсти и го целуна по бузата. После се отдръпна и ръката ѝ за миг го погали, преди да се обърне. Закрачи бързо към конете, където чакаха другите жени и децата.

Той я гледаше, докато се отдалечаваше от него, гордо изправила гръб, стегната и уверена в себе си, и усети как камъкът, в който се бе превърнало сърцето му, се пропука. Почувства се много самотен, но когато тя се метна на гърба на коня и махна на сестра си, по устните му пробяга усмивка.

Асаяга стоеше край пътя, на стотина крачки от другите. Алиса отпусна ръка на рамото му и той се вцепени. После каза:

— Трябва да се сбогуваме.

— Защо? Аз нямам дом, нямам си близки, освен Роксана и бих могла да тръгна с тебе.

Асаяга поклати глава.

— Невъзможно е. За моя народ ти си варварка. Годна си само за робиня. — Помълча за миг, след което добави: — Предложението за брак ще донесе позор за моя дом в очите им и господарят ми ще заповяда да отнемат живота ми, стига да не ме обеси преди това от срам. Ще се питат защо не съм те задържал като своя наложница.

— Тогава ще ти стана наложница, Асаяга.

Той я погледна, сякаш преценяваше предложението ѝ, после каза:

— Това е невъзможно. Аз започнах да опознавам вашия народ, Алиса, но ти нищо не знаеш за моя. Ние сме корав народ и често

оставяме любовта настрана, заради честта и дълга. Дори да делим общо ложе всяка нощ, през деня ще сме разделени, а... — Преглътна с мъка. — А децата ни ще са роби.

Тя го погледна с очи, премрежени от сълзи, и прошепна:

— Никога не си ми казвал, че ме обичаш. Но виждам как ме гледаш.

— Не ти го казах, защото не мога — призна той. Взя се в очите ѝ и неговите също се напълниха със сълзи. — Но ти проникна в сърцето ми и знаеш какво чувствам. — Отстъпи назад и добави: — Хайде стига за това: всяко забавяне само усилва болката.

Обърна се, изрева някаква заповед и бойците му се отдръпнаха от кралските войници. Стиснаха си ръце за последно и тръгнаха — и много цурани отдаваха чест, докато минаваха покрай Денис. Тасему пристъпи към него и му протегна ръка.

— Довиждане, приятелю.

— Довиждане.

— Дано не се видим повече в тази война — добави колебливо цуранският щурмови водач, отдаде отново чест и след миг зарева на хората си.

Всичко това напомни на Денис за Юрген: за грубостта към някого, сърдечното потупване по рамото на друг, докато бойците се строят.

— Също като Юрген — промълви Грегъри, който бе застанал до Денис.

— Да. Точно за това мислех.

— Знаеш ли... Юрген щеше да го хареса.

— Да. Щеше.

— Баща ти също — добави Грегъри.

Асаяга закрачи твърдо пред строя, отново като на цурански строеви плац, а Тасему изрева заповед „мирно“. Последва бърз преглед, Асаяга кимна одобрително и прозвучаха още команди.

Шестима мъже пристъпиха две крачки пред колоната с наведени глави, след това затичаха надолу по склона.

— Авангардът на съгледвачите — каза Грегъри. — Богове, колко бързо се учат.

— Дано Тасему да се окаже прав — каза Денис.

— За кое?

— За това да не се срещаме отново.

Грегъри не отвърна нищо.

Колоната потегли, конете, на които бяха качили ранените цурани, бяха в средата. Много от жените и децата от крепостта на Волфгар заплакаха, без да крият сълзите си.

Асаяга погледна през рамо към Денис и кимна. Денис остави Грегъри и догони цуранина.

— Не забравяй: избягвайте сблъсъци, докато не преминете през кралския фронт. Обеща ми го.

— Това заповед ли е, или молба, Хартграфт?

— Ти си знаеш.

Асаяга се усмихна и кимна.

— Тогава една молба и от мен, Денис.

— Какво?

— Войната между двата ни народа може да продължи още години. И двамата служим на един фронт. Ако дойде ден, в който отново се видим, сред горите или на открито поле... — Гласът му заглъхна.

— Да се оттеглим — предложи Денис.

— Да — промълви след колебание Асаяга. — Да, мой доблестен приятелю.

Денис кимна и му подаде ръка.

Асаяга я стисна здраво, после я пусна. Алиса се приближи до Денис — Роксана бе до нея — и го прегърна през кръста, а той отпусна ръката си на рамото ѝ. Жестът му го изненада, но получи отплата за утехата, която ѝ предложи. Погледна през рамо и видя как Роксана гледа Асаяга и сестра си с усмивка, макар по бузите ѝ да се стичаха сълзи, докато цураните отминаваха покрай тях.

Очертана от вечерното слънце, колоната прехвърли билото и се скри от очите им. Светът изведнъж стана някак странно опустял. Денис изчака, докато се спуснат долу на пътя, след което бавно се обърна към гората и каза:

— Тръгваме. Сержант Юрген...

Замълча и огледа струпалите се около него мъже. Обърна се към Грегъри.

— Него вече го няма, нали?

Грегъри промълви тъжно:

— Да, Денис. Юрген вече го няма.

Ефрейтор Дженкинс застана в челото на колоната и зачака заповедта за тръгване.

Денис го погледна, огледа бойците, жените и децата, които чакаха зад тях, всички, които зависеха от него, за да ги отведе към спасението.

— Сър, да поведе ли следотърсачите? — обади се Дженкинс.

Денис помълча за миг, после се усмихна.

— Не. Ще водя аз. Да се прибираме у дома.

ЕПИЛОГ

СЪБИРАНЕ

Денят беше топъл.

Капитан Денис Хартрафт от Висок замък, скуайър на твърдината на Волфгар, заслони очи да погледне към вечерното слънце, гаснещо зад планините, обрамчили долината.

Излезе бавно от гората, с лъка на рамо. Плячка не носеше, макар да беше срещнал не един сръндак. Килерите бяха пълни с провизии, долината беше богата на дивеч и той нямаше никакво желание да опъва лъка в тази топла есенна вечер. Ловът беше само повод да остане насаме в тишина и да размисли. Разговорът му с Алиса тази сутрин го беше тласнал към размишления за странните обрати на съдбата, които го бяха върнали в тази долина след края на войната. А децата тичаха и вдигаха врява из цялото укрепление. Чудеше се понякога защо шумът, който вдигаха, му се струва много по-стряскащ от грохота на битките. Усмихна се, щом се сети как най-голямото му момче, Юрген, се опита да вдигне бащиния си щит, макар да беше едва четиригодишно.

Спря на малката могила на пътя и погледна към крепостта. Беше ритуал, започнал да се превръща в навик — поклонът на надгробната могила, съхраняваща пепелта на Волфгар, на Ричард, Алвин и останалите; дори на Сугама. Седна на земята, загледа могилата и тихо промълви:

— Е, Волфгар, кучи сине, пак ще ставаш дядо. Алиса пак носи дете.

После се загледа към долината. На мястото на старото дървено укрепление се издигаше здрава каменна цитадела. Денис тихо се засмя на иронията на живота.

Онова, което преди беше негова земя, в края на войната беше дарено на цураните. Лорд Касуми, вече граф Ламът, бе получил този сан от крал Луам след края на войната, когато граф Вандрос спечели титлата херцог на Ябон след оттеглянето на стария Брукал. Денис без

проблем бе уговорил краля да вземе на служба Касуми и останалите цурани, заседнали на Мидкемия. Познаваше качествата на тези мъже по-добре от всеки друг войник в кралската армия. Срещу всеки един като Сугама можеше да се намерят сто като Асаяга, мъже, готови да пазят гърба ти с цената на собствения си живот и да дадат всичко от себе си в името на честта и дълга. Да, той ги прие най-радушно като свои съюзници на северните граници, за да държат моредел по-далече от Кралството. Възразил беше единствено на решението да дадат семейното му владение на цуранския васал граф Касуми.

Тази вест беше жесток удар за Денис. Беше се сражавал вярно в продължение на десет дълги години и му беше трудно да приеме, че накрая ще го лишат от дома на предците му. Спомни си колко се беше ядосал тогава и въздъхна.

Беше разбрал, че името му е донякъде опетнено. Някой наистина се беше разприказвал. Друго не можеше и да се очаква. Войниците си бяха войници и в дните след завръщането им в редиците на кралската войска се разнесе мълва за чудодейното завръщане на така наречения „изгубен патрул“ — и явно накрая някой си беше развързал езика и бе описал надълго и широко какво всъщност се бе случило.

После дойде нощта, в която старият херцог Брукал го повика и му предяви обвиненията в съглашателство с враговете, и че съзнателно е допуснал да се измъкне елитна цуранска част.

Иронията бе в това, че обвиненията дойдоха точно от Брукал, известен като един от най-прагматичните военни на бойното поле. Все пак дългът си беше дълг и ако слуховете се окажеха верни, Денис можеше да бъде обвинен в измяна.

За щастие никой от мъжете му не го издаде пред трибунала на херцозите Брукал и Боррик, и граф Вандрос Ламътски.

Денис беше върнат на служба, но репутацията му беше разклатена. Мародерите бяха разформировани, а в последната година от войната го изпратиха да служи при Вандрос. Графът бързо оцени, воинските способности на Денис и в края на войната той си беше върнал уважението и ранга, но клюките за загадъчните му и пълни с премеждия пътувания с един цурански патрул така и не секнаха.

В известен смисъл новото назначение му донесе голямо облекчение. Фронтът беше спокоен, патрулите — досадно ежедневие, и така той изкара остатъка от войната.

И на два пъти беше видял Асаяга. Първият път беше около година след раздялата им. Цураните настъпваха на друг фронт, а в територията, патрулирана от Денис, бяха нанесли отклоняващ удар. Имаше кратко, но яростно сражение около един горящ хан, с тежки загуби и за двете страни. Докато се оттегляха, извличайки ранените си, Денис за миг успя да зърне Асаяга, и Тасему до него.

Изчака — не знаеше какво може да последва. Вятърът навя пушлива завеса между тях, а когато тя се разнесе, двамата ги нямаше и той успя да изведе отряда си.

Вторият път беше в деня, в който Разломът се затвори. Денис беше застанал мирно с почетната рота, назначена да присъства на историческата среща между крал Луам и император Инчиндар, Небесната светлина.

Дори сега, пет години след войната, Денис не разбираше напълно измяната на елфите и джуджетата. Само допреди миг двамата млади владетели седяха един до друг, с един млад магьосник в черен халат, който им превеждаше, а след това изведнъж лесовете изригнаха от елфи и джуджета, атакуващи цураните.

Битката, която последва, бе ръкопашна и кръвопролитна. Денис се беше сражавал за завземането на машината на Разлома, тъй като беше чул как принц Арута, братът на краля, възкликна, че трябва да се завладее, преди цураните да успеят да прехвърлят подкрепления от родния си свят.

Магьосникът в черния халат и още един, в кафяво, най-сетне бяха унищожили съоръжението и Денис и до ден-дневен не можеше да повярва на онова, на което бе станал свидетел: грохотът, последвал разрушаването на механизма, страховитият тътен, който разтърси земята и събори мъже и коне по полето.

Цураните с проклетото им твърдоглавие не се предадоха дори тогава. Императорът им се беше върнал жив и здрав на техния свят със свитата си, но воините, заседнали от тази страна на Разлома, бяха продължили да се сражават. Накрая разумът надделя и силов командир Касуми от клана Шинцавай бе заповядал да капитулират, след като ядрото на кралската армия пристигна на мястото на примирието.

Денис си спомни как видя Асаяга на полесражението — и как изпита огромно облекчение, като го видя сред пленниците.

Потупа разсеяно гроба на Волфгар, затананика си тихо старата песничка за краля и бавно се изправи. Беше време за вечерния преглед. Утре рано на северния проход щеше да отиде патрул, за да проверят какви ги вършат моредел. Държеше хората му да си легнат рано и да отдъхнат добре. Повечето бяха новобранци, малко прекалено жадни за бой, но пък новобранците винаги си бяха такива.

Като стигна до отворената порта на укреплението, видя строените пред нея войници. Начинът, по който го гледаха, събуди любопитството му: някои се усмихваха, особено старите кучета, ветераните от отряда на Мародерите. Насред парадния терен стоеше нисък набит войник в табарда на граф Ламът.

Беше Асаяга.

Цуранинът вдигна ръка в официален войнишки поздрав, после пристъпи напред и стисна ръката на Денис.

— Асаяга! В името на всички богове, мислех, че ще дойдеш чак утре вечер! — Видя герба над вълчатата глава на табарда. — Скуайър ли си вече?

— Да, приятелю. Скуайър на моя господар граф Касуми.

— Моите поздравления.

— Благодаря. Вече знам какво имаше предвид за барон Мойет. Доблестен мъж, но много корав понякога.

— Самодоволен шопар искаш да кажеш — отвърна Денис.

Асаяга се засмя.

— Ти го каза, не аз.

— Е, и кое е имението ти? — попита Денис и поведи госта си към новата цитадела.

Асаяга се поколеба, след което отвърна тихо:

— Валинар.

— Проклет да съм! — Денис отметна глава и се разсмя.

Асаяга поклати глава.

— Титлата трябваше да е твоя. Съжалявам, че ти донесох неприятности.

— Недей. Направихме каквото трябва. Ако не бяхме, сега и двамата щяхме да сме мъртви, а Кралството щеше да разчита на един добър цурански скуайър по-малко.

— И на един добър капитан от северните блата. Ти поне си подчинен на барон Висок замък, не на Мойет.

— Е, да — съгласи се Денис. — А и тук ми харесва. Земята е богата; мястото е великолепно да си вдигне човек нов дом, да живее, дори да има по някое приключение. Тук ще поставя нова традиция на Хартрафт, Асаяга. Вече предпочитам спокойствието. А и в това място, открито от Волфгар, има нещо особено. Допускам, че късче от душата му все още витае тук, защото като че ли съм наследил от него определено презрение към кралските дворове.

Асаяга кимна.

— Това никак не ме изненадва.

Денис го попита с усмивка:

— А Алиса? Чака те вътре, за да те поздрави. Два сина вече, чака трети. — Потупа го сърдечно по рамото. — Ще го изтощиш момичето, приятелю. Е, Волфгар щеше да се гордее.

— Да, щеше — отвърна Асаяга и се усмихна лукаво.

В този момент двете жени се появиха на прага на цитаделата. Алиса забърза напред и само дето не полетя в прегръдката на Асаяга.

— Толкова ми липсваше!

Той се засмя.

— И на мен ми липсваше. Как мина гостуването ти?

— Чудесно. Но още по-хубаво е, че си тук. Колко ще останем?

Асаяга я прегърна през кръста и я целуна.

— Още седмица, а после трябва да се върнем в двора. Жената на Касуми казва, че ѝ липсва любимата ѝ придворна дама, а аз трябва да се върна към задълженията си.

Денис се обърна към сержант Дженкинс.

— Прегледай бойците, смени постове и ги освободи.

Сержантът отдаде чест и се обърна да изпълни заповедта. Роксана слезе по стъпалата и целуна Асаяга по бузата.

— Радвам се, че те виждам.

— И аз.

От сградата се чу вик, последван от възмутен вой, и двете сестри се спогледаха. Роксана каза:

— Това е моят Юрген. Каква ли беля е направил пак? Кожата ти е одрал, Денис! — И забърза навътре.

Алиса се обърна към мъжа си:

— Ще ида да видя и нашите момчета.

Двамата мъже застанаха на входа на новия дом на Денис и се загледаха към долината, където преди години се бяха сражавали рамо до рамо. Слънцето се спускаше на запад.

— Мястото е великолепно за ново начало — промълви Асаяга.

— Не мога да си представя, че може да съм по-щастлив отвърна Денис. — Роксана е истинско чудо, а синовете ни са... невъзможни. — Засмя се. — Тя е права. Сигурен съм, че баща ми гледа отгоре от Залата на Лимс-Крагма и се смее на отмъщението над своя син. Но да, животът е хубав. Хайде влизай. Ще приготвят банята, ако искаш да се окъпеш.

Асаяга се засмя.

— Да. Хубаво е да види човек, че си забърсал малко от цивилизацията, варварино.

Денис се намръщи.

— Варварино?

Асаяга го плесна закачливо по ръката.

— Хайде да се понакиснем и да отпуснем, и можеш да ми кажеш в коя част на потока при Валинар се въди онази невероятно голяма пъстърва, за която ми разправяше веднъж.

— Невероятно ли? — възмути се Денис. — Заклевам се в сина си, че рибите там са поне по три стъпки.

Асаяга го изгледа недоверчиво, но реши да не се заяжда и двамата приятели влязоха, за да се съберат с жените и децата си за вечеря.

**ДЖОЕЛ РОЗЕНБЕРГ
УБИЙСТВО В ЛАМЪТ**

На Фриц Либер и Доналд Е. Уестлейк

Благодарности

Бих искал да благодаря на Фелиша, Джуди и Рейчъл за очевидното; на Елеанор за обичайното; и на Рей затова, че позволи да си взема от моите играчки, за да си поиграем с тях в задния му двор.

Джоел Розенберг

Както обикновено, задължен съм на първоначалните създатели на Мидкемия и отново им благодаря.

Също така искам да благодаря на онези, които ме крепяха през последните две години, знаете кои сте.

И бих искал да благодаря на Джоел за клонирането на трима от любимите ми герои от неговата вселена и прехвърлянето им в моята. Не са точно „Тримата мускетари“, но са трима от най-забавните негодници за една хубава история.

Реймънд Фийст

ГЛАВА 1

НОЩ

Беше тъмна и бурна нощ. Дърайн нямаше нищо против.

Не че богинята Килиан, чиято сфера беше времето, го питаше за мнение. Както и който и да било от боговете — и от смъртните, между другото.

За повече от двайсет години войнишки живот, било то обвързан с васална вярност или наемнически — както и през смътно запомненото време, преди да хване меча и лъка — малцина от началниците на каквото и да било питаха Дърайн за мнения, преди да си вземат решенията.

И за това нямаше нищо против. Хубавото на войнишкия живот бе, че човек можеше да се съсредоточи върху малките, но прости решения, например накъде да насочиш следващата забивка на меча си, а да остави големите решения за други.

Все едно, нямаше смисъл да възразява: оплакването не правеше нощта по-топла, мърморенето не спираше лапавицата, ругатнята не пречеше на леда да се лепи по натежаващото му все повече връхно палто от корабно платно, докато вървеше полузаслепен по калната улица.

Кал.

Калта като че ли вървеше с Ламът, както солта върви с рибата.

Но Дърайн и за това нямаше нищо против. Газенето през полузамръзналата кал си беше просто част от занаята, а тук и сега тя поне беше най-обикновена гадна киша, не онази отвратителна кал, получена от пръст, омесена с кръвта и лайната на издъхващи мъже. Виж, гледката и особено миризмата на онази кал можеше да задави дори Дърайн, а през живота си беше виждал предостатъчно от нея.

Това, за което не беше съгласен, бе студът! Беше скапано студено. Пръстите на краката му бяха престанали да чувстват студа и болката, а това не беше добре.

Местните приказваха за „затопляне“, нещо, което явно очакваха, след като средата на зимата бе зад гърба им. Дърайн вдигна очи към лапавицата, биеща в лицето му, и реши, че „затоплянето“ е доста странно. Според него тази сипеца се от небето полузамръзнала гадост не беше никакво затопляне. Да, преди поредната буря имаха три дни ясно небе, но промяна във въздуха нямаше: все още си беше скапано влажен и скапано студен.

Твърде студен за боеве може би?

Е, да, може би за Буболечките и за цураните, а това беше добре. Бяха се били на север с цураните, таласъми и Буболечки и цураните, таласъмните и Буболечките за избиване вече като че ли бяха попривършили — поне наоколо, — а щом нещата се позатоплеха достатъчно, беше време да им платят — на него и на другите — и да си хващат пътя.

Няколко месеца гарнизонна служба досега си беше съвсем добре. Всъщност докато стояха заклещени тук, Дърайн предпочиташе гарнизонната служба пред това да му се плати закуп и да трябва да си харчи парите за ядене и спане. Идеалното положение за Дърайн беше графът да плаща до хипотетичното затопляне за всичко, освен за пиене и курви — това ограничение вмъкваше само защото не смяташе, че дори Пайроджил ще може да измисли начин да изкрънка от работодателя ейл и курви — а после да им плати заплатите в деня, в който тръгнат на юг за Илит и да вземат кораб за по-топли места.

Кое то правеше настоящето почти идеално, въпреки калта и студа.

Тежките сражения напоследък уж се водеха при Крудий, което означаваше, че единственото място, накъдето тримата със сигурност нямаше да заминат, беше Крудий. Напролет каперът „Мелани“ тръгваше за Илит. На капитан Торн можеше да се разчита за бърз превоз, както и че няма да се опита да ги убие насън. Щеше да е нездравословно, както беше схванал предшественикът на Торн в мига, в който Пайроджил заби нож в десния му бъбрек, докато покойният капитан стоеше с меч в ръка над онова, което беше взел за спящия Дърайн. След като Торн дължеше капитанството си на мнителния нрав на Дърайн и приятелите му, според него трябваше да се навие да ги превози и безплатно.

Докъде обаче?

Все едно, това не беше грижа на Дърайн. Кетол и Пайроджил да му мислят за това. Кетол все щеше да може да намери някой, на когото му трябват трима мъже, знаещи с коя част от меча се сече и с коя се маже маслото на филията. А Пайроджил все щеше да може да договори цена, която да е поне веднъж и половина по-висока от онова, което работодателят си е мислел, че е готов да плати. От Дърайн се очакваше само едно: да убива хора.

За което нямаше нищо против.

Но докато ледът се стопи, единственият начин да напуснат Ябон щеше да е пеш, на кон или с кола по суша до Крондор. Единственият друг избор бе да тръгнат обратно на север за още битки, а засега бяха спечелили достатъчно — когато наистина им платяха, разбира се — тъй че наметалата им щяха да са толкова натежали от златни монети, а кесиите толкова издути със сребърници, че повече битки нямаше да ги привличат.

Стига.

Тази работа му беше добавила още няколко белега към богатата му колекция плюс липсващ пръст на лявата ръка от деня, в който не я беше издърпал достатъчно бързо, докато довършваше една Буболечка с боздугана си. Май никога вече нямаше да може да свири на лютня. Не че се беше опитвал някога, но му се въртеше в ума, че може току-виж да се научи някой ден. Та липсващият пръст и една дълга червена резка от вътрешната страна на бедрото му напомняха, че вече не е толкова млад и ловък като някога.

Но пък Дърайн си се беше родил стар. Добре, че поне беше силен. Щеше просто да чака. Да остави дните да се нижат, да върши разни дреболии и скоро затоплянето щеше да дойде, корабът си беше в пристанището и с другите двама щяха да тръгнат. Някъде на топло — Саладор да речем, където жените и вятърът бяха топли и меки, а студената бира беше добра, евтина и се лееше на воля като кръв от отворена рана. Като им попривършеха парите, щяха да вземат някой кораб за Източните кралства. Хубави малки дружески войни. Местните там си падаха по добрите в занаята, в смисъл по хора, които знаят как най-ефикасно да очистят съседите, а и плащаха добре, макар и не толкова добре като графа на Ламът. А от гледна точка на Дърайн най-хубавото на Източните кралства бе, че нямаше Буболечки, което беше дори по-хубаво от това да се разкара от този ужасен студ.

Или ако наистина искаха топло, можеха да се върнат в Долината на сънищата и да спечелят добри пари, като се бият с войниците-псета на Кеш и ренегатите на лорд Съдърленд.

Не, реши Дърайн, Долината на сънищата с нищо не беше по-добра от замръзналия разкалян Ламът, все едно как изглеждаше той в тази студена окаяна нощ; предния път, когато слязоха там, се чувстваше почти толкова зле в жегата, колкото сега в студа.

Защо не можеше някой да започне някъде война на хубав чистичък плаж?

Сноповете светлина, струящи от вратата на кръчмата „Счупеният зъб“, бяха неговият маяк и водач, обещаващ някакво подобие на топлина, нещо наподобяващо топла храна и нещо толкова близко до приятели, колкото изобщо можеше да има един наемник.

Това беше съвсем добре за Дърайн.

Засега.

Дотътри се до верандата на странноприемницата.

Под навеса пред вратата стояха двама мъже, загърнати в плащове.

— Началникът на мечовете иска да те види.

Единият дръпна плаща си, все едно Дърайн можеше да види в тъмното пришитата на табарда му вълча глава, за която знаеше, че трябва да е там.

Бяха ги разкрили.

Мародерството, като повечето престъпления, се наказваше със смърт (или направо на бесилото, ако графът се окажеше в лошо настроение, или от изтощение и оскъдна храна, докато се мъчиш да преживееш двайсетте години тежка каторга в планинските кариери), макар самият Дърайн така и да не виждаше нищо лошо в него. На мъртвите войници едва ли щяха да са им от полза няколкото жалки монети в кесиите им, нито пък плащовете щяха да им вършат повече работа. Дърайн и двамата му приятели държаха повечето си пари по тялото, пришити в скрити джобове в подплатата на куртките си или в пешовете на плащовете, в кесии под дрехите, овързани с кожени каишки, за да не дрънчат. Благородникът може да прибере богатството си в подземно хранилище и да наеме въоръжени хора да го пазят; търговецът може да си вложи парите във вещи, които не можеш лесно да отнесеш; магьосникът може да си остави имането на открито и да

разчита, че ако благоразумието и личният интерес не могат да го опазят от крадци, то заклинанията могат и ще го опазят — Дърайн веднъж беше видял как един се опита да ограби свърталище на магьосник.

Или по-точно онова, което бе останало от нещастника.

Но наемният войник може или да носи имането по себе си, или да го похарчи, а Дърайн нямаше добро обяснение за онова, което щеше да открие по него едно подробно претърсване точно в този момент.

Един благородник щеше просто да мине между двамата — нямаше да посмеят да му се изпречат на пътя, — но Дърайн не беше благородник. Освен това не му се щеше да остави тия двамата на разстояние едно лесно мушване с нож зад широкия си гръб — не бяха най-подходящите кандидати.

Не си беше правил сметки да умре точно по този начин, но ако се окажеше необходимо, какво пък? Макар че му се беше случвало да се оправя и с двама наведнъж, без да го убият.

Какво пък толкова.

Бездруго денят беше много студен, мокър и жалък за живеене.

Престори се, че залита върху грубите дъски, а дясната му ръка бръкна под наметалото за най-близкия нож. В края на краищата едва ли щяха да му оставят време да си извади меча.

Двамата отстъпиха и единият подвижна:

— Чакай бе!

— Леко бе, човек — рече вторият и изпъна ръце с дланите навън в непогрешимия знак, че намеренията му са мирни. — Началникът на мечовете каза, че иска да говори с теб. Нощта е много студена и гадна за умиране и това важи колкото за мене, толкова и за тебе.

— А и какъвто е едър, ако се наложи, сигурно ще трябва да му скочим и двамата, за да го утрепем — измърмори другият.

Дърайн изсумтя, но както обикновено запази мислите си за себе си. Сигурно щеше да включи не само двамата. Най-малкото, сигурно щеше да включи и другите двама, появили се в тъмното зад него, онези, които не би трябвало да забележи.

Само че Дърайн предпочиташе да остави фукнята за други.

— Да вървим. Тука няма да стане по-топло.

И се изправи. Но ръката си задържа близо до ножа. Просто за всеки случай.

Беше тъмна и бурна нощ. Но за щастие това беше отвън.

Тук вътре беше топло и задимено под окачените на тавана фенери, тъй че беше много горещо и много студено в същото време.

Кетол често си мислеше, че животът на наемния войник винаги е или прекалено деен, или прекалено досаден. Или се пръскаше от скука, докато се мъчеше да не заспи на пост, или газеше през гмеж от цурански войници и се надяваше, че ги сече достатъчно бързо, за да не минат през него до Пайроджил или Дърайн. Или гърлото му пресъхваше от жажда, или се давеше в пороен дъжд. Или отвсякъде го притискаха други некъпани и вмирисани мъже, или беше съвсем сам на пост сред тъмна нощ и се надяваше, че тихото шумолене, което чува откъм леса, е само поредната сърна, а не някой промъкващ се към него цуранец, и съжаляваше, че не е сред некъпаните си и вмирисани — но въоръжени — другари.

Дори и тук, в относителния уют на кръчмата „Счупеният зъб“, работата пак се свеждаше до всичко или нищо.

Във всяка кръчма, във всяка студена нощ, няма такова нещо като „всичко е наред“ — винаги се оказваш или твърде близо до огнището, или твърде далече. Ако имаше избор, Кетол предпочиташе твърде близкото, с гръб към огнището, защото зиме за човек е много трудно да мисли, че му е прекалено топло, макар че по-късно съжалява, като излезе в студената нощ, за да се върне в казармата, и вятърът го среже като нож през влажните от пот дрехи.

А имаше по-добри начини човек да се поизпоти.

Някои от другите наемници го правеха в момента — харчеха с мъка спечелените си кървави пари горе в стаите и непрекъснатото скърцане, долитащо през тавана, свидетелстваше как точно си харчат с мъка спечелените пари. Но макар Кетол да нямаше нищо против да потроши един-два медника за бърза врътка с някоя от тукашните курви, студът свиваше страстите му почти толкова, колкото беше свил съответните части от анатомията му, а не виждаше смисъл да харчи добра пара за смърдящо легло, след като в казармата го чакаше също толкова смърдящият хамак, при това безплатно.

Следеше внимателно играта на плочки. Тази игра — пакир или каквото там я наричаха, не му беше от познатите, но играта си е игра, а

комарът си е комар, тъй че трябваше само да погледа добре, да я понаучи достатъчно, за да избегне капаните, в които влизаха пияниците, и тогава щеше да поиграе.

Мъжете хващаха меча по всевъзможни глупави причини. Чест, семейство, отечество, родно огнище. Кетол го правеше за пари, но не държеше да печели всичките си пари с острието на меча.

Междувременно няколкото медника, похарчени за определено слабата вкисната бира на Ламът, си бяха добре похарчени медници. При изобилните доставки на хубавия варен от джуджетата ейл — Кетол така и не беше сигурен дали го правят с магия, но беше много по-добър от всичко, което варяха хората — беше ясно, че човешките пивовари имат само един изход: да правят бирата колкото се може поевтина и да се отнасят към неща като хубавия ечемик, неизгнилия хмел и измиването на бъчвите между две варенета като към ненужни дреболии. Тъй че когато плащаше някой друг, Кетол си поръчваше джуджешки ейл; плащаше ли си сам, взимаше от евтиния. Не че щеше да изпие много в края на краищата. Само щеше да се прави уж че е изпил много.

Беше си вложение, както щеше да каже Пайроджил. Малко вложение, което да накара противника да си мисли, че прекалява с пиенето и сигурно няма да е внимателен в играта. По някоя глътка, плискане на повечето от гадната течност на пода от време на време, а седнеше ли на масата за комар, няколкото празни халби щяха да свидетелстват, че е готов да го вкарат в играта. Чак тогава щеше да нагази в сериозния комар. Да, беше си вложение.

Толкова вложение, колкото бяха и мечовете на тримата. Оръжията, които можеха да секат през кожа и плът до кокала, вместо да се нащърбят и огънат, неведнъж бяха доказвали цената си. Пестенето на пари беше хубаво нещо, но последната област, в която Кетол щеше да мисли за икономии, бяха сечивата на занаята им.

Още помнеше ококорените очи на цуранеца, чието оръжие се беше пръснало върху щита му миг преди върхът на неговия меч да се хлъзне под ръката на врага и в меката става под мишницата, защитена отстрани с чаталест нараменник. Нищо лично не беше имал срещу цуранеца, но пък не беше изпитвал кой знае каква лична омраза към никого от мъжете, които беше убивал. Освен това имаше много общо с цуранците — те бяха нахлули в Мидкемия за метал, според странните

разкази, а човек, който преживява, като убива със стомана заради злато и сребро може да разбере това. Ако Кетол можеше да избира между метали, щеше да избере стоманата десет пъти от десет — стоманата, както показваше опитът му, може да ти донесе злато по-сигурно, отколкото златото да ти донесе стомана.

Освен това тук уменията му бяха от полза.

Сливането с околността беше умение, което човек, започнал живота си като син на лесничей, можеше да приложи и в други дейности.

Номерът беше да не преиграваш, да не се опитваш да изглеждаш прекалено тукашен и да забележат, че си фалшив и да събудиш подозрения. Просто вкарваш малко от твърдия акцент, малко от местното щракване с пръсти, значещо „зарежи, не е важно“, гледаш да си дружелюбен и усмихнат, без да се опитваш да си прекалено фамилиарен, и дори околните нямаше да забележат, че едва те забелязват.

Беше подействало в юмручния бой в онова малко селце край Родез — преди Пайроджил да убие досадния дребен сержант и на тримата отново да им се наложи да си плюят на петите — и беше подействало, когато се научи да хвърля заровете в Северен страж.

Просто научаваш играта, научаваш се да се слееш с нещата наоколо и да си трезвен, като в същото време не изглеждаш никак трезвен, и ще забележат, че си ги надвил, чак след като работата е станала и вече си духнал.

Все някой трябва да печели в края на краищата.

Защо да не е Кетол?

Трима мътски здравеняци, единият с нови ефрейторски нашивки на ръкава, наведени над грубата маса, оглеждаха плочките пред тях, а други четирима зяпаха отстрани. Всички бяха в сивкавите ливреи на редовната мътска войска и всички си говореха на твърдия ламътски акцент, който Кетол можеше да имитира, без изобщо да се замисли.

— Добра игра, Оусик — рече един, докато другият прибираше купчината медници пред себе си. — Бях сигурен, че ще те победи.

— Случва се — отвърна Оусик. Обърна се към Кетол. — Кехол — заговори му, бъркаше с произнасянето на името така, че някой погорделив щеше да се обиди, — не искаш ли да влезеш в следващата

ръка? Само два медника да видиш няколко плочки, но по-натам може да стане скъпо.

Кетол беше наблюдавал достатъчно дълго и вече имаше някаква представа за силата на комбинациите. По-важното бе, че мътците бяха пили достатъчно, тъй че за трезвен човек нямаше да е трудно да отгатне кой в пиянския си ступор мисли, че държи добра комбинация, а това трябваше да е съвсем достатъчно.

В света на пияниците трезвеният беше най-малкото оземлен барон, а в по-добър ден — и граф.

— Що пък не — отвърна Кетол и изсипа на масата от кесията си благоразумно малка купчина зеленясали медници. Имаше значително повече по себе си, разбира се, но най-добре си беше да не изглежда толкова богат.

— Зеленото не мирише — каза един от мъжците, а другите се изсмяха на шегата, стара още откакто Кралството беше ново.

Сигурно беше рискована идея да се забърква в игра с редовни. Но понякога трябва да се рискува.

В отсрещния ъгъл, близо до миризмата на овнешко, която лъхаше от кухнята, вървеше игра на „палци“ между двама кешийски наемници: лудото джудже Макин и един мършав, плешив, подпухнал тип, който се наричаше Майло: Кетол беше сигурен, че е обявена цена за главата му, под друго име, и тукашна цена при това — иначе защо толкова се стягаше, щом се появеше приставът? — и точно там трябваше да седне да играе Кетол.

Ако някой от тях се ядосаше от печеленето на Кетол, шансът другият да се намеси щеше да е малък. Човек може да спечели много в нощ, когато изглежда, че удряш здрави глътки от бирата, докато всъщност не си глътнал почти нищо.

Тук рискът беше по-голям, но и печалбата щеше да е повече. За Кетол това си беше просто поредното бойно поле. Трябваше само да се подчини на същата система правила: пазиш себе си и приятелите си; гледаш да не привличаш прекалено много внимание към себе си; и гледаш да си един от стоящите на краката си, когато всичко свърши. И точно както най-добрият момент за атака е преди разсъмване, когато врагът все още спи, най-доброто време за комар е късно през нощта, когато мозъците на другите са замъглени от многото пиене и малкото сън.

А ако това изглеждаше нечестно и неблагородно — какво пък, толкова по-добре за Кетол. Той в края на краищата беше наемник, служеше на по-добрите от него за пари и също като курвите на горния кат, гледаше да му се плати колкото може по-добре за колкото може по-малка услуга.

Тъй че кимна, седна, хвърли два петака в средата на масата и получи плочките си от тежките ръце на раздавача.

Тъкмо щеше да почне първата си игра, когато на масата зад него избухна свадата.

Човек би могъл да си помисли, че хората, изкарващи хляба си с воюване, ще правят в свободното си време по-приятни неща от освежаващия кръчмарски пердах.

Какъв смисъл има от него в края на краищата? Ако е за упражнение, е глупаво упражнение. Нито цураните, нито Буболечките, нито никой от тези, срещу които Кетол бе вдигал меч или копие, щяха да излязат срещу оръжие с голи юмруци, ако разполагат с нещо остро или дебело, или тежко, с което да цапардосат другия. А ако боят наистина си струва, струва си човек поне да убие, а ако това те прави разбойник — какво пък, Мидкемия беше достатъчно просторно кралство, за да те обявят за разбойник на повече от едно място и пак да има къде да се препитаващ, нещо, което Кетол знаеше от личен опит.

Обикновено беше заради едно от трите неща: пари, жена или „днес ми е кеф да се държа като идиот“. Често бяха и трите.

Кетол нямаше представа за какво е боят, но много скоро пъшканията преминаха във викове, а виковете бяха последвани от месестите тупания на юмруците.

Зърна нещо с крайчеца на окото си и успя да се наведе достатъчно бързо, за да избегне хвърчащия стол, но в движението се сблъска челно с плещестия войник отдясно, а ламътецът инстинктивно реагира и го перна силно в дясната скула с опакото на ръката си.

Светлината в дясното око на Кетол угасна, но на мястото на зрението се задействаха рефлексите. Той наведе глава, натресе я в корема на ламътеца и двамата се строполиха с трясък на дървения под. Кетол се озова отгоре с надеждата, че е изкарал въздуха на другия. За малко осигуровка заби с юмрук в корема му, точно под ребрата. Надеждата си е хубаво нещо, но да си сигурен си е още по-добре. Нищо лично нямаше към човека, когото пердашеше, но беше свикнал

да убива хора, към които няма нищо лично, тъй че някой и друг юмрук в кръчмарска свада не се зачиташе. После заби коляно в слабините му и се претърколи невъзмутимо. Този бой беше въпрос на самозащита, не на гняв.

Точно това Кетол така и не можеше да разбере у другите: другите — дори Пайроджил и Дърайн — често се ядосваха по време на бой, оставяха се гневът им да ги обземе. За Кетол всичко беше само въпрос да правиш каквото трябва. Човек се ядосва за други неща — жестокост или измама, некадърност или прахосване — не и при бой.

Докато се надигаше присвит, няколко безразборни удара заваляха по гърба и краката му, но не го забавиха; добре поне, че все още нямаше извадени ножове или мечове. Все пак това си беше кръчмарски бой и дори пияни, войниците едва ли щяха да стигнат до нещо повече.

Някъде отдалече припряно заби алармена камбана. Най-вероятно гостилничарят викаше градската стража, защото скоро на камбаната отвърнаха свирките на стражата. Стражарите явно бяха наблизко, подкрепени от отделение редовни войници, назначени от гарнизона да поддържат мира в града. Графът на Ламът можеше да е млад и нов на поста си, но за него и началниците му едва ли беше изненада, че войниците от гарнизона имат склонност да се пердашат помежду си, когато не могат да си намерят по-интересно занимание, а най-добрите благородници на Кралството бяха свикнали да приемат и да се справят с неизбежното.

Не беше изненада и за Кетол — той почти беше очаквал да избухне свада и макар да не разчиташе на нея, се беше надявал. Беше време да направи хода си.

При един бой няма нищо изненадващо в това някой да падне пребит, тъй че когато изпъшка и се свлече на пода, никой не обърна особено внимание на малката подробност, че падането му не беше предшествано от удар. Фактът, че падна точно до една маса, от която се бяха пръснали няколко дузини монети, беше само въпрос на съвпадение.

Засъбира ги набързо в шепа, без да се притеснява от дрънченето им: първо, нямаше да се чуе от виковете и пышканията, и второ, всички наоколо бяха твърде заети, за да забележат подобна дреболия — като се постара първо да отбере сребърните реали, преди да се занимае с

медниците. Всички монети отидоха в скрития джоб, пришит под куртката му; той ги затисна с парцал да не дрънчат и стегна здраво връзките на джоба.

После запълзя колкото може по-бързо на четири крака към вратата: вече си беше взел заплащането за този бой и беше време да си ходи.

Кръчмарският бой си има своя динамика: след първите няколко мига всеки срещу всички някои щяха да се търкалят на пода и да ги боли; други щяха да са се разделили на двойки и да си избиват с юмруци нови или стари сръдни.

Но трети скоро щяха да направят същото, което Кетол бързаше да свърши: да не се мотаят повече и да чакат боят да обърне на кръв, и особено да не чакат градската стража, а да се пръснат кой накъдето види. Нищо чудно, че онзи Майло пръв беше драснал през вратата, а след него и други. Кетол нямаше нито да е първият, нито последният, и толкова по-добре.

Хвърли се през калното антре и от калното антре — през дебелите платнени завеси на входа, пуснати да пазят кръчмата от мразовития въздух.

И се закова на място.

Отвън го чакаха: отделение редовни, с ефрейтора им на кон; грамадният черен кон пристъпваше нервно по здраво отъпкания сняг, ровеше го със странно зъбчатите подкови, каквито Кетол бе виждал единствено в Ламът.

А пиката му — насочена право в него.

— Ти трябва да си Кетол, наемникът — чу се глас в тъмното. Върхът на пиката беше недвусмислено остър, глупаво беше да отрича. Ако имаше проблем, трябваше да се измъкне веднага с приказки — или да се измъкне с бой по-късно.

— Да — отвърна той и разпери питащо ръце. — Проблем ли има?

— За мен — не. Началникът на мечовете иска да те види.

— Мен?

— Теб. И трима ви.

Нямаше нужда да пита кои трима има предвид ефрейторът.

— Тъй че да тръгваме.

Кетол сви рамене.

С откраднатите монети в скрития джоб, вече нямаше никаква работа тук, включително да мре на улицата. Засега.

Беше тъмна и бурна нощ, а и да съществуваше някъде такова нещо конюшня, в която да не духа, Пайроджил така и не го беше виждал, тъй че не го изненадваше хапливият студ, който го пронизваше, докато буташе поредната бала сено, за да я пусне да падне от плевника долу върху здраво отъпканата пръст.

Животните бяха свикнали с тупането на балите по пода — само едрият сив кон, пазен за Началника на конницата, цвилеше и тропаше с копита в яслата си.

Пайроджил нямаше нищо против наряда с гледането на конете — всички конярчета бяха насила взети на служба като вестоносци бегачи в предпоследната битка и всички бяха избити било от цурани, било от Буболечки — но не държеше особено да го върши в конюшня, която бе толкова студена и ветровита, че потта по носа му замръзваше.

Беше си трампа, като повечето неща в живота. Колкото по-малко се оплаква човек от това, че трябва да изчисти торта от няколко ясли, толкова по-вероятно е името му да иде на първо място в списъка в ума на капитана, когато се наложи да прати патрул да види дали наистина в леса дебнат цурани в засада. А ако можеш да добавиш към работата и няколко здрави глътки от бутилка евтино червено вино от Тир-Сог, която нямаше да трябва повече на покойния сержант — дано Тит-Онака, богът на войниците да го плесне по яката космата гръд! — какво лошо?

Работата беше гадна, но лека.

Просто нахлузваш въжето на шията на коня, отвеждаш го в друга ясла, като гледаш да я затвориш добре, и изгребваш с вилата старата, оцапана с пикня й фъшкии слама, а после пръскаш от прясната. Старата слама слагаш в ръчната количка, количката я тикаш по рампата и през двете тежки люлеещи се врати и я изсипваш в колата за торта, след което тя престава да е проблем. Не Пайроджил, а някой друг трябваше да я изкара от града и да я разтовари. Разправяха, че тъкмо заради торта на ламътските коне местните картофи били като фъшкии, но Пайроджил не отбираще много от гледане на зеленчуци.

Нито го интересувахе.

Знаеше, че може да е изключително сложна личност, поради което понякога му допадаха много прости неща. Например да не мисли за неща, които не го засягат. В края на краищата нямаше смисъл да напряга умствения си капацитет без основателна причина. Дръпна още една глътка вино, нажабурка устата да очисти събралата се храчка и грижливо затапи бутилката, преди да я остави на пода до стълбата. Стълбата можеше да се използва за слизване на пода, но имаше и въже. А само на стъпка встрани от плевника стоеше подканящо хубаво огладеният прът.

Пайроджил се спусна лесно по пръта — дебелиите му кожени ръкавици почти не загоряха от триенето — и леко стъпи на пода. Точно в това е номерът, беше решил. Спираш точно на пода от собственото триене, не да си набиеш краката в твърдо отъпканата прът.

Беше глупаво да се съсредоточава човек върху такова нещо, но имаше и по-лоши работи.

Например начинът, по който го гледаха жените. Дори курвите.

Сви пренебрежително рамене. Грозният мъж си е грозен мъж, но богатият грозен мъж е богат мъж, а все някой ден щеше да стане поне умерено богат мъж, стига да не станеше преди това мъртъв мъж. Човек трябва да си трупа неговото и да чака подходящия момент, а междувременно...

Междувременно можеш да се забавляваш с мечти за богатство, докато чакаш предопределеното копие да ти промуши корема или съдбовният меч да намери сърцето ти, или неизбежната стрела да ти потърси окото.

Вилем, последното конярче, беше заминал на война с бащиния си щит и го върнаха на него. Щитът бе окачен на стената на конюшната с другите, излъскан до такъв нелеп блясък, че някой явно бе трябвало да си намери по-подходящ начин да си прекарва времето.

Направо огледален блясък.

Пайроджил не изпитваше особена нужда да гледа ръбестото си чело, тежко надвиснало над рунтавите вежди, над хлътналите уморени очи и носа, чупен толкова пъти, че се беше сплескал и го принуждаваше да диша през устата.

Опила четинестата брада, покрила челюстта му. Никога не оставаше между пръстите му — никога не я пускаше да порасте толкова, че да може да я сграбчи някой враг.

Човек невинаги може да разбере хората само като ги погледне. На този свят има грозни хора, но мнозина от тях са добри и сърдечни. Пайроджил отдавна бе решил, че собственото му лице е огледало на душата му. Нещо по-различно от нежна душа му трябва на човек, решил да прекара повечето си живот в мушкане с меч в чужд корем, а останалото — в чакане да мушне с меч чужд корем или на който и да е от стотината други начини да се убива, с които Пайроджил бе навикнал да си изкарва заплата.

Нещо прошумоля, ръката му се стрелна към колана и той рязко се завъртя.

Отпусна се. Само някакъв плъх, изшумолял в ъгъла срещу сандъка с овеса.

Нарастващ проблем, човек да си помисли, че магьосниците най-после ще заделят малко време за него от толкова натоварения си график. Не можеха ли там да... засучат пръсти, да си измърморят заклинанията или каквото там правеха, и да разкарат плъховете от овеса, морковите и ечемика? Какво пък, не беше негова работа. Не спеше в студената конюшня, а и никой не му плащаше да убива плъхове.

Нещо изсвистя покрай ухото му и изтътна в дъските на сандъка с овеса.

— Сипах го!

Висок дългурест мъж пристъпи от сенките и затъкна втори нож в канията на дясното си бедро. От колана му висеше рапира с кръгъл предпазител — тънко, идеално за дуел оръжие, не като по-широкия и по-дълъг меч на редовите войници. Том Гарнет грижливо подбираше оръжията си.

Това, че мечът на Пайроджил висеше на шест крачки встрани, окачен на куката, докато работеше, не означаваше кой знае какво. Капитан Том Гарнет, най-старият от васално обвързаните с графа на Ламът капитани, макар и отдавна прехвърлил четиридесетте, беше много по-добър фехтовач, отколкото Пайроджил изобщо можеше да се надява да стане. Все едно дали беше вроден талант, или бе придобил уменията си през тридесетте години, в които половината му будни часове бяха минали с оръжие в ръка — най-вероятно и двете, — в дуел Гарнет без проблем можеше да го накълца на мръвки.

А и явно го биваше в мятането на ножове също така, макар че Пайроджил имаше по-добро мнение за него. Не беше чувал досега някой да е убил някого с хвърлен нож и значи беше абсолютно глупаво да си харчи човек парите за добре балансиран нож за мятане.

Безсмислено наистина.

Тъй че Пайроджил си задържа ръцете настрана от своя нож за мятане, скрит под пеша на куртката му. Все пак, макар да не беше чувал досега някой да е убил някого с хвърлен нож, беше виждал как разсеяха едного за достатъчно време, та да го убият по друг начин. А и всяко нещо винаги може да стане за първи път. Просто отказваше да плати толкова злато за добър нож, а и да го беше направил, нямаше да рискува да го похаби, за да убие някаква твар. Унесен в такива мисли, Пайроджил изгледа мълчаливо как Том Гарнет отиде да си прибере ножа и му показва хубаво нанизания плъх.

Гадинката се беше отпуснала неподвижно, мъртва. Том Гарнет тръсна телцето от ножа си в количката, пълна със слама и фъшкии, наведе се, взе от прясната и изтри острието, преди да го прибере в канията.

Беше с цяла глава по-висок от Пайроджил, който също не беше от ниските. Но докато Пайроджил беше и едър почти колкото Дърайн, Том Гарнет бе по-мършав и от Кетол. Косата му беше катраненочерна, тук-там прошарена със сребро, и освен тънките мустаци и острата козя брада лицето му беше гладко обръснато, с богата колекция белези по страните и челото. Човек би очаквал, че висок кокалест мъж като него ще се движи тромаво, но той стъпваше като танцър, винаги с плавно изящество.

— Май те изненадах — заговори капитанът и цъкна през зъби.
— По-добро мнение имах за тебе, Пайроджил.

Пайроджил наведе глава.

— Капитанът е много любезен, че ме помни.

— И нелюбезен, че те критикува? Аха. Би могло. — Гарнет посочи плъха. — Възразяваш, че убих плъха?

Пайроджил поклати глава.

— Съвсем не, капитане. Можех и сам да го направя. — Сви рамене.

— Ако си беше направил труда. — Тонът на капитана стана леко насмешлив.

— Ако си бях направил труда.

— А защо не си направи труда, Пайроджил? — попита Гарнет някак прекалено вежливо.

Пайроджил отново сви рамене.

— Не виждах смисъл. Убиеш един, после на негово място дойдат десет. Не ме притесняваше, а и не помня да са ми заповядали — или плащали — да трепя плъхове. — Подпря се на вилата. — Искате да ми плащате да ловя плъхове ли, капитане?

Том Гарнет поклати бавно глава.

— Аз не. Виж, Началникът на мечовете, от друга страна, може да има за теб няколко плъха за ловене, или поне да си отваряш очите за тях. Пратих да доведат приятелите ти; вече би трябвало да са в Орлово гнездо. Много ли си против да дойдеш с мен? — Попита вежливо, все едно че беше просто молба.

Пайроджил поклати глава и излъга:

— Съвсем не. — Всъщност нямаше избор.

Том Гарнет се усмихна.

— Винаги е разумно човек да приема спокойно неизбежното, Пайроджил.

— Това не го казахте, когато Буболечките за малко щяха да ни надвият, капитане. Май си спомням как ревахте, че ще умрем, но ще умрем като войници. Или паметта ми нещо греши?

Том Гарнет се ухили. Усмивката не беше приятна, по-скоро напомняше озъбен вълк.

— След като не ни надвиха, значи не е било неизбежно, нали? — Капитанът се обърна, без да дочака отговор: явно очакваше Пайроджил да го последва.

Пайроджил реши да изпълни очакванията му и мълчаливо излезе след него от конюшната.

Погледна към отворената порта от другата страна на тренировъчния двор, зърна за миг светлините на сградите покрай главната улица под хълма в същинския град и се замисли доколко мъдро е било да се построи замъкът на височината над първоначалния град. За отбрана позицията му беше чудесна, стига да не ти се налага да тичаш нагоре-надолу по хълма в такова калпаво време. Но пък, премисли Пайроджил, тези, които вдигаха замъци, обикновено не ги

пращаха да тичат нагоре-надолу посред буря. Тази работа я оставяха за хора като Пайроджил, Дърайн и Кетол.

По дяволите. Вече съжаляваше, че спомена за атаката на Буболечките. Заряза тягостните мисли и се затътри след капитана.

ГЛАВА 2

ГРИЖИ

Вандрос забеляза нещо.

Във въздуха на Орлово гнездо се беше затаила нотка пачули и смирна от парфюма на лейди Мондегрийн, макар че вероятно никой друг нямаше да го долови над сярната воня от дъха на Фантус, зеления огнедрейк, който току-що се беше оригинал доволно, след като дойде от вечерята си долу в кухнята.

Графът на Ламът и неговият Началник на мечовете се спогледаха, щом съществото се настани до огъня. На Началника на мечовете не му стана никак весело от присъствието на огнедрейка, още по-малко от това, че Фантус си беше избрал Орлово гнездо за предпочитана резиденция, вероятно заради лесния достъп през стария соколарник.

Вандрос още не беше наясно как съществото успява да отвори вратата между жилището на Началника на мечовете и птичарника горе, където предишните владетели на Ламът десетилетия наред бяха приютявали ловните си птици. Сега го обитаваше нелепа според Стивън Арджънт сбирщина от гълъби вестоносци под грижата на Хаскел, гълъбаря, когото Стивън саркастично наричаше „Началника на птиците“ — не и пред самия Вандрос, разбира се.

Хаскел уж трябваше да държи огнедрейка горе в птичарника, но единствените врати, които заключваше грижливо, бяха на клетките на подопечните му, всяка етикирана „Цитадела Мондегрийн“ или „Ябон“, или пък „Крудий“, или където отглеждането и инстинктът щяха да накарат обитателя ѝ да се върне, щом го пуснат; много по-неблагонадежден беше, станеше ли въпрос за вратата към птичарника.

Дори когато Началникът на мечовете Стивън Арджънт лично се погрижеше да залости вратата, огнедрейкът все някак успяваше да се спусне по дългото каменно стълбище и да се добере до жилището му. Но през последните няколко дни Арджънт явно се беше примирил със

съквартиранта си и чакаше херцогът на Крудий да се върне напролет от Съвета в град Ябон и да си прибере огнедрейка.

Фантус въздъхна доволно, изпъна дългия си гущерски врат и отпусна брадичка върху сгорещените камъни пред огнището. Бе сгънал изящно огромните си криле на гърба; пламъците придаваха алени и златни оттенъци на зелените му люспи.

Огнедрейкът беше пристигнал преди неделя с дворцовия магьосник на лорд Боррик Кълган и когато херцогът на Крудий и свитата му преди два дни заминаха за общото щабно заседание в замъка на херцог Брукал в град Ябон, се задържа.

Никой не беше много наясно какво да се прави с него: повечето от домашната прислуга бяха твърде уплашени от драконоподобното същество, за да направят нещо повече, освен да се отдръпват от пътя му при ежедневните му набези в кухнята за храна; все пак на неколцина, в това число и на графа, им беше забавно.

Дори миризмата да го отвращаваше, Вандрос беше достатъчно дискретен да не спомене за нея, както и обичайно навъсеният слуга, който постави подноса на масата и им наля вино.

— Нещо друго трябва ли, господарю — обърна се Иривън към Стивън Арджънт, вместо към Вандрос — и съвсем правилно, защото макар Вандрос да беше с по-висок сан от Началника на мечовете и неговата резиденция да беше целият замък като граф на Ламът, Орлово гнездо бе жилището на Началника на мечовете, а хаузкарлът официално помагаше на Стивън Арджънт, като домакин, да забавлява младия граф — дълг на домакина беше да се погрижи за удобството на своя гост.

Стивън Арджънт се усмихна на слугата — Началникът на мечовете държеше на изящността в гостоприемството, както и във всяка друга работа.

— Нищо повече, благодаря, Иривън — отвърна той след бързото кимване на Вандрос. — Смятайте службата си за приключена за тази вечер и моля, предайте най-сърдечните ми пожелания на Бека и на вашата дъщеря.

И без това намусеното лице на Иривън помръкна още повече, но той все пак се усмихна насила.

— Ще предам, господарю, и желая на вас и негово благородие приятна вечер и лека нощ.

Вандрос дори не повдигна вежда; запази спокойствие, докато Иривън не излезе. Не че щеше да го коментира. Похожденията на Началника на мечовете бяха легендарни, но да ги коментира в този момент щеше да е невъзпитано — все едно дали слуха за авантюрата му с хубавата дъщеричка на хаузкарла (невярно), или с лейди Мондегрийн (вярно). Стивън Арджънт бе не само войник, но и прочут ухажор и успехът му в тези две области предизвикваше завист и враждебност от страна на немалко важни особи в областта. На няколко пъти през последните две десетилетия фактът, че Арджънт само е разменил няколко учтиви думи със съпругата на дребен благородник или търговец, бе довеждал до спречквания, а веднъж — и до дуел. Този дуел бе основната причина Арджънт да изостави бързата си кариера в кралската армия в Риланон и преди дванайсет години да дойде на запад, първо като капитан в гарнизона на бащата на Вандрос, а после — като Началник на мечовете. Макар обикновено Вандрос да минаваше за прям и открит, беше преживял повечето от своите двайсет години в учение, за да стане граф на Ламът, и можеше да е деликатен, щом се наложи: знаеше кога не бива да коментира.

След като вратата се затвори, той каза:

— Още ми е трудно да повярвам, че между нас има предател. Но...

— ... но нещастните случаи напоследък станаха твърде много — довърши Стивън Арджънт. — А на мен ми е трудно да приема, че всичко е наред. Твърде спокойно е на север напоследък — а едно от нещата, които научих още докато вие бяхте увит в пеленки, е, че когато всичко върви прекалено добре, е време човек да се огледа за капан.

— Но как биха могли изобщо цураните да намерят предател? Едва ли са могли да облекат някой свой в кралско облекло и да го пуснат да обикаля из Илит, уж че е търговец от Сарт. Способни ли са изобщо на подобен заговор?

Стивън Арджънт поклати глава. Явно и той не разбираше тази част.

— Не знам. Но съм загрижен. Разбира се, ако има предател, не е задължително да е нает от цураните. Ако те се опитваха да убият някого, едва ли щеше да е барон, макар и важен. Щяха да се целят в графове и херцози, бих се обзаложил. Не, ако говорим за платено убийство, има твърде много подходящи кандидати. Знаете, че не

харесвам много барон Морей — кръвната вражда между неговата фамилия и тази на барон Ферхайен е от поколения, а си е създал и предостатъчно други врагове — но мисля, че ще е най-добре да не допуснем да бъде убит, докато е в нашия град. Това ще подразни херцога.

Вандрос се усмихна.

— Няма да се хареса и на графа, мога да ви го заявя с още по-голяма увереност.

— Да падне в битка? Това бихме могли да го преживеем — този риск го поемаме всички. Но...

Вандрос въздъхна.

— Трудно ми е да повярвам, че лорд Ферхайен е способен на подобно нещо. Има гореща кръв и буйна глава, определено. Но да поръча убийство? Не му е присъщо. — Графът поклати глава.

Бащата на Вандрос бе назначил Морей за военен ковчезник на Ламът в началото на войната, а Вандрос бе утвърдил избора на баща си, след като преди две години наследи титлата, защото Морей беше добър в работата си. А като граф, Вандрос знаеше по-добре от всеки, че всяко графство, както и армията — особено във военно време — преживява толкова от месо и зърно, колкото и от злато и сребро.

Ако зависеше от Стивън Арджънт, графът трябваше да затвори барон Морей в Кулата с неговите книги, сметки и торби с пари, докато и последният цуранин не бъде прогонен от Мидкемия, но това политически не беше възможно, а дори заселването му в град Ламът започваше да прилича на лоша идея.

Време беше да го изведат от града, поне за известно време.

— Би могло да е съвпадение. Но има една стара поговорка, милорд: първият път е случайност; вторият път е невероятно съвпадение; третият път е заговор.

Вандрос се усмихна широко.

— Мисля, че баща ми трябваше да избере за Началник на мечовете някой добър ламътец вместо упадъчен източняк. Риланон може да е добро място за изучаване на тънкостите на фехтовката, но смятам, че нещо в кралския двор подклажда не само дух към заговорничене, но и подозрителност за заговори, все едно дали съществуват, или не.

— Винаги съществуват заговори, милорд. Все някъде.

Лицето на Вандрос за миг помръкна и макар да остана неизречено, Арджънт разбра какво му е минало през ума. Разривът между краля и принца на Крондор вероятно заплашваше в перспектива кралството не по-малко, отколкото Разлома, през който бяха нахлули цураните. Слуховете се ширеха: че кралят е заповядал да пленят и затворят чичо му, принца; че вицекралството на Ги дьо Батира било само претекст Ги да бъде наложен за принц на Крондор; а напоследък — и че принц Ерланд всъщност е загинал от ръката на Ги.

Между армиите на Запада и Крондор течеше официална връзка, минаваща през ръцете на Брукал и Боррик, и Вандрос знаеше само каквото му съобщят, но като мярка на практичност не вярваше и на половината от него.

Поне това беше казал на своя Началник на мечовете. Стивън Арджънт не знаеше дали да приеме изцяло, или не скептицизма на графа, макар да беше достатъчно благоразумен, за да не изрази съмнения. В края на краищата слуховете често се оказваха първият предвестник на неудобна истина. Но това младият граф едва ли щеше да признае, открито или не. Проливането на кръв бе нещо обичайно за благородното съсловие, особено в такива неспокойни времена, когато някой безспорен наследник — на баронство или на херцогство — можеше да загине в битка и да остави наследяването неясно. Стивън Арджънт бе виждал същото при лов на вълци: щом убиеш водача на глутницата, по-дребните мъжкар изкарват следващите няколко недели в битки за надмощие, докато не ги избиеш всичките. Но точно това сравнение едва ли щеше да допадне особено на граф Вандрос, особено като се имаше предвид фамилният му герб. А повдигането на темата за наследството, макар и в най-общ смисъл вероятно щеше да подразни графа: той беше неописуемо докачлив на теми, засягащи собственото му вероятно бъдеще като херцог на Ябон, след като най-сетне се оженеше за дъщерята на херцог Брукал Фелина.

Ето защо Стивън Арджънт побърза да смени темата.

— Мисля, че вие в Запада...

— Служил си на баща ми — а вече и на мен — над десет години и все още сме „вие в Запада“ — прекъсна го със смях Вандрос.

— ... вие в Запада сте склонни да подценявате източняците. Имаме си доста способни войници, а и не малко изключителни бойци впрочем.

— Може би. — Вандрос не изглеждаше убеден. Обичаше да се заяжда шеговито с Началника на мечовете. Между Източните и Западните владения на Кралството открай време съществуваше съперничество. Графът знаеше, че исторически постоянните погранични борби с Източните кралства са създали едни от най-добрите и най-способни командири в Истока, а и немалко изключителни бойци. Амбициозните войници често отиваха на изток, защото това бе пътят към бързото повишение и политическите възможности. Там щяха да се сражават със съседни войски, под погледа на барони, херцози и крале, докато повечето западни гарнизони прекарваха времето си в унищожаване на банди таласъми и гонене на разбойници под командите на сипецки ругатни сержанти и рядко — по някой низш офицер. Но седемте години непрекъснато воюване с цураните беше дало на войските на Запада здраво ядро от пусkali кръв ветерани, а събираните напролет новобранци бързо се обучаваха в бойното изкуство... или ги убиваха.

Или и двете, често.

Цураните бяха сурови учители в бой — толкова корави, че Вандрос за първи път се беше принудил да привлече наемнически отряди, за да укрепи силите си — просто не разполагаше с достатъчно годни за оръжие мъже, за да изпълни дълга си към херцога на Ябон, ако не използваше наемническите мечове да подменят мъртвите и ранените. Да, цураните бяха сурови учители, но ламътските войници си бяха научили уроците добре; граф Вандрос можеше спокойно да изкара най-добрата си рота срещу най-добрата от който и да е източен гарнизон. Усмихна се хитро.

— И двамата си знаем силата на бойното поле.

Стивън Арджънт повдигна вежда.

— Какво ще кажете да продължим с обсъждането на тази тема на тренировъчния плац, след като се върнете от следващия си патрул?

Да заплашиш член на благородническото съсловие по приемлив начин си беше цяло изкуство, човек или се раждаше с него, или го усвояваше с учене, а Стивън Арджънт бе заделил много време от живота си на изучаването му, тъй че изобщо не се изненада, когато усмивката на Вандрос се разшири.

— Не мисля! — засмя се графът. — Имам достатъчно синини от теб. — Стана отново сериозен. — Да се върнем на текущия проблем:

Морей. Не смяташ, че е съвпадение това, че за малко щеше да загине?

Началникът на мечовете поклати глава.

— Паднало от сграда гърне — макар че, доколкото знам, в този момент в онези жилища не е имало никого...

— Което води до мисълта, че може просто да е бил вятърът.

Стивън Арджънт кимна.

— И ледът на стъпалото на барон Морей може да е бил от разлята кана, и каишката на седлото на коня му може просто да се е износила и да не е била подменена от небрежност, макар че не държа да го намеквам пред Началника на конницата.

Отиде до бюрото си и опипа края на каишката, която лично беше взел от седлото за внимателен оглед. Да, изглеждаше протрита, а не срязана, но той бе успял да дублира този ефект, като потърка каишката с остър камък.

— Напълно възможно е да е просто съвпадение. Но е невероятно.

— Но Ферхайен?! Знам, че между двамата има кръвна вражда, но чак платено убийство...

— И аз се съмнявам, но не бих казал, че е невъзможно. — Стивън Арджънт поклати глава. — Според мен е по-вероятно да има измяна. Просто нямам представа кой, как и защо.

— Искам по този въпрос да не се шуми — каза Вандрос. — Все още сме във война и не е време за безразборно хвърляне на обвинения, не и след като съветът на бароните ще се свика тук веднага щом могат да се съберат. Смятам, че моментът ще е подходящ да се прояснят тези въпроси, наред с другите.

Стивън Арджънт кимна.

— И на мен ми мина същото през ума. Смятам, че барон Морей трябва да бъде изпратен с отряд добри войници на дневния патрул, докато аз поразпитам дискретно и видя какво мога да открия.

Морей не се беше отличил особено във войната, но не беше и голямо разочарование, а и беше добре обикновените войници да се държат под око, макар и не под пряката команда на член на благородническото съсловие.

Вандрос се намръщи.

— Дали да не го изпратим до Мондегрийн с дамата и да помогне в ескорта на барон Мондегрийн обратно за баронския съвет, да речем? Предстои ни да сменяме баронските войски на Мондегрийн и Морей в

Ламът — тъй че пращането му да наблюдава това ми изглежда подходящо.

— Милорд е изключително мъдър. Бих се осмелил да намекна, че още по-добре ще е да го задържим извън Ламът по време на съвета, но...

— Не. Така ще се създаде впечатление, че взимам страна срещу него във враждата му с Ферхайен.

Стивън Арджънт кимна.

— Съвсем вярно, милорд. — Клекна и почеса Фантус под брадичката. Кожата на драконовата порода беше по-здрава от най-добрата щавена кожа — трябваше да почегърта с тежкия пръстен на средния си пръст, преди огнедрейкът да извие гръб в дъга и да се надуе гордо.

Вандрос кимна замислено и каза:

— Присъствието на барон Мондегрийн ще помогне нещата да минат по-спокойно.

— Вярно е. Той е болнав старец, но добродушен — отвърна Стивън Арджънт. — Въпреки че има доста стомана под тази повърхност според мен. — Почеса пак огнедрейка по шията. — Добре, Фантус. Добро момче.

— Имаш ли добри бойци?

— Всички, които носят табарда с герба на графа на Ламът, са добри бойци, разбира се.

Вандрос раздразнено поклати глава.

— Имам предвид особено добри. За това.

— Мислех си за ротата на Том Гарнет — отвърна Началникът на мечовете. — С трима от наемниците, като лична охрана за Морей. — Сведе формално глава. — Стига, разбира се, графът да намери съвета ми за уместен. Смятам, че би било по-добре, ако тези заповеди дойдат от вас. — Стивън Арджънт беше войник и беше свикнал да приема заповеди, но отдаването на заповеди, свързани със знатното съсловие, бе нещо, което избягваше при всяка възможност.

Вандрос кимна.

— Ще ги издам, а след това ще трябва да оставя този въпрос и всичко друго в Ламът в твои ръце. Следващата неделя трябва да съм на общото щабно заседание на херцог Брукал в Ябон, тъй че трябва да тръгна днес.

— Ще донесете ли пощенски гълъби?

Вандрос се засмя. Това беше стара шега между двамата. Всеки път, щом графът тръгнеше за някъде, Арджънт му напомняше да донесе пощенски гълъби, все едно че щеше да забрави без натякването. Графът смяташе, че Стивън Арджънт е прекалено загрижен, че няма да е в състояние да прати вест достатъчно бързо в случай, че в Ламът стане нещо важно, а току-що бе пуснал последните гълъби, за да потвърди скорошното си тръгване за Ябон.

— Да, ще донеса гълъби. И няколко бутилки хубаво вино за легендарната ви жажда. Можете да си поиграете на добър домакин пред сприхавите барони в мое отсъствие. Поставянето на Мондегрийн за ръководещ на мое място може да се окаже мъдър ход. И Морей, и Ферхайен уважават стареца — както и всеки благородник, за когото мога да се сетя, освен може би онзи надут глупак Визтрия — а това би трябвало да им наложи прилично поведение. Колкото до вероятния платен убиец, надявам се, че мога да разчитам на вас по този въпрос?

Стивън Арджънт кимна.

— Разбира се, милорд.

Патрулът киснеше на пътя и на Кетол това не му харесваше, но никой не го питаше.

Лейди Мондегрийн и двете ѝ слугини отиваха в Мондегрийн, за да се погрижат за боледуващия барон и да го придружат обратно до Ламът за Баронския съвет — или най-малкото за известно време дамата нямаше да ляга в благородни легла в Ламът — и барон Морей бе настоял патрулът да възвие на север, за да я пази по пътя за дома. Кое то беше разумно може би. На ден-два път от Мондегрийн имаше конен отряд и по този начин можеше да ги задължат да служат около самия град.

Неприятното беше, че така наречената от Пайроджил „пълзяща мисия“ се оказа точно това: пълзеше и растеше, пълзеше и растеше, и ставаше все по-неуправляема.

Отначало рутинният патрул, който трябваше да възвие на северозапад и да се върне в Ламът, се беше превърнал в ескорт за тръгналите за Мондегрийн, както и за тези, които трябваше да бъдат придружени обратно от Мондегрийн и Морей. Заклещени между

челото и тила на колоната се движеха близо две дузини цивилни: отец Финти и младото момче, което той наричаше свой клисар, но за което Пайроджил подозираше, че е неговият катамит; трима от онези рядко питомни цуран — бивши роби, които най-покорно се бяха предали, след като господарите им били убити — наети за ратаи в някои от владенията на оземлени в Мондегрийн; лейди Мондегрийн и угодливите ѝ грозни слугини. Сбирщина от слуги, носачи и лакеи довършваше пъстрата група.

Не че Кетол щеше да има нещо против компанията на дамата при други обстоятелства: беше мила, дружелюбна и доста приятна за окото. Някои жени разцъфтяваха в началото на двадесетте, но към тридесетата си година вече презряваха — гушата и гърдите им увисваха, косата им си губеше блясъка си. С лейди Мондегрийн изобщо не беше така. С изключение на единствения бял кичур, който придаваше чар на дългата ѝ черна коса, можеше да мине за момиче. Това навярно имаше нещо общо с бездетството ѝ или пък с връзката ѝ с фамилията Кондуин — те обикновено се състаряваха добре.

Онези, които не загиваха в битки, разбира се.

Лицето ѝ беше сърцевидно, с малко тежка брадичка, която щеше да прилича почти на мъжка, ако не бяха пълните, зрели устни отгоре. И дори под облеклото за езда с пластовете плат под късия кожен жакет гърдите ѝ изглеждаха достатъчно щръкнали, за да го засърбят дланите. Дългите ѝ аристократични пръсти с късо изгризани нокти като на момиче от просто потекло — Кетол намираше това за изключително очарователно — стискаха юздите с привична лекота, а стройните ѝ бедра, стегнати в кожени бричове, стискаха здраво седлото, щом грамадната ѝ червена кобила запристъпваше нервно. Дамите обикновено се возеха в карети при дълги пътувания и тя най-вероятно щеше да го предпочете, но най-прекият път от Ламът до Мондегрийн минаваше през пресечен терен и тя се беше качила на конски гръб без недоволство, а и яздеше като мъж, вместо на дамско седло.

Зад нея, на две невероятно мършави кранти, двете ѝ слугини се свиваха нервно в наметалата си, здраво вкопчени в седлата, без изобщо да управляват конете с юздите. Горките животни примирено се тътреха след конете пред тях, което според Кетол беше вероятно причината Началникът на конницата да избере за пътуването точно тези две кранти. От време на време ездачите зад тях плясваха крантите по

задниците, за да ги подкарат напред, особено когато спираха да си пощипнат някоя тревичка край пътя. Може би слугините все пак щяха да добият някаква смътна представа как се язди, докато стигнеха Мондегрийн, мислеше си Кетол.

Трудно му беше да различи Елга от Олга — Елга ли беше с тънкото мустаче и големия корем, или с гъстия мустак и по-малкия корем? Смяташе, че е важно да се научи да ги различава коя коя е. С толкова нехаресвани жени като тези двете човек трябваше да внимава много: всеки, служил с Пайроджил, го научаваше, а Кетол имаше опит.

— Кротко, кротко — мърмореше Том Гарнет на високата си черна кобила.

Кетол така и не можеше да разбере защо човек ще иска да яхне толкова сприхаво животно — „темпераментно“ според възприетия термин, — след като има на разположение съвсем прилични кротки коне. Струваше му се глупаво. А кобилката на Гарнет като че ли беше от конете с най-гореща кръв, които беше виждал. Капитанът явно я беше избрал заради красотата и бързината ѝ, което според Кетол беше възможно най-глупавият избор. Виж, един обучен боен кон, това не беше трудно да се разбере. Виждал беше как бойните коне тъпчат пехотата в битка и макар да бяха буйни, струваше си — това даваше на ездача допълнителни оръжия: четири, ако броиш поотделно четирите копита, или пет, ако конят можеше и да хапе. Но кон, който е просто нервен, това си беше съвсем глупаво за Кетол, при всякакви обстоятелства. Е, добре поне, че капитанът бе проявил благоразумието да не избере жребец, не като онзи тъпак, на когото бяха служили в Батира. Само това им трябваше — жребец, който да се побърка, ако някоя от кобилите се разгони, или някоя от слугините, ха-ха.

Бяха спрели. Том Гарнет не бе харесал брястовата горичка в другия край на поляната и беше изпратил трима конници да огледат за възможна засада. Очакваше се цураните да са зад отбранителните си линии за зимата, поне на двадесет мили на запад оттук, но Кетол бе виждал не един труп с изненадано изражение заради това, че нещата не са се развили точно според очакванията.

Съгледвачите бяха разумна мярка. Вярно, в боя в горски условия цураните не можеха да се мерят с хора като горяните на Натал или самия Кетол, но се учеха бързо. Прекалено бързо.

Точно това беше проблемът с воюването срещу противници, без да ги изтребиш до крак: убиваш слабите, тъпите и тия без късмет, а за по-късно ти остават силните, умните и късметлиите. Ако зависеше от Кетол, войната трябваше да приключи с гонитба на цураните през гадната дупка, през която се бяха появили, и с изстребването им до последното бебе — въпреки явно преувеличените приказки колко многобройни били на Келеуан — но поне засега този въпрос дори не беше поставян.

Общо взето, беше си повече от основателен аргумент за Кетол, Пайроджил и Дърайн да си вземат заплатите и да се разкарат оттук веднага щом съветът на бароните свърши и ледът на юг се поразчисти.

Топли ветрове и меки ръце...

Скоро може би. Макар че... Кетол подуши въздуха. Не можеше да определи как го разбра, но идваше буря. Не скоро, не веднага. Небето на запад беше ясно и синкавосиво, със съвсем далечни пухкави облаци. Но буря идваше, в това беше сигурен.

Хвърли поглед към чакация барон Морей — неподвижен, колкото неподвижен бе и пъстрокафявият му кон. Беше едър мъж и щеше да изглежда по-скоро хубав, отколкото чаровен, ако не беше грижливо пресметнатата донякъде опърпаност на простовато скроеното му връхно палто и практично невзрачната дръжка тип „драконова кожа“ на големия му меч, окачен на седлото в противовес на късата рапира, увиснала от бедрото му. Чертите му бяха някак прекалено правилни, обръснатото лице — прекалено гладко, движенията му — прекалено плавни и точни... когато изобщо се движеше.

Погледът, с който отвърна на Кетол, бе изпълнен с презрение.

— Както виждате, няма никаква причина да се боите — рече той с достатъчно тих глас, така че думите му да стигнат до ушите на лейди Мондегрийн и капитан Том Гарнет.

Кетол не се хвана на въдицата. Не го интересуваше какво мисли за него баронът. Седеше сковано и гледаше приближаващите се към съгледвачите редовни бойци на Ламът. По-скоро усети, отколкото чу как Дърайн се размърда зад него, а на лицето на Пайроджил се бе изписало онова грижливо неутрално изражение, говорещо много и много за мнението му за хора, критикуващи професионалисти в работата им.

Том Гарнет ги измъкна от положението, щом нервната му кобила направи няколко пъргави стъпки напред; спря я само с леко дръпване на юздата и стягане на коленете.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, барон Морей, но се боя, че грешно сте разбрали неохотата на Кетол да тръгне напред.

— О, така ли?

Кетол леко поклати глава. И Том Гарнет ли?

Както обикновено, поради някакво неразбиране, хората, които не познаваха истински тримата, оставаха с впечатлението, че Кетол е водачът. Дърайн беше твърде едър и прекалено кротък, а Пайроджил — нелепо грозен; по някаква причина това ги караше да си мислят, че тъкмо той е старши на другите двама.

— Бях с Началника на мечовете, когато назначи тримата да ви пазят, барон Морей — продължи Том Гарнет. — Не помня да е казвал, че са на ваше подчинение.

Премълча факта, че Началникът на мечовете също така не беше поставил отряда на Том Гарнет под командата на барон Морей — подробност, която като че ли непрекъснато убягваше на барона.

Не беше изненадващо. Знатните обикновено бяха изрядни за такива неща помежду си, но не толкова с простолюдието, независимо от военния ранг. Това бе едно от нещата, които Кетол харесваше в работата си в Западните владения: макар войниците навсякъде да разбираха, че благородното потекло не е заместител на разумната преценка и опита, тук войската беше приятно лишена от амбициозни службогонци. Ако Том Гарнет служеше в Източните владения и се домогваше до скуайърско звание или брак с дъщеря на дребен благородник, щеше да целува задника на Морей и да го пита учтиво коя буза да цунка първо.

Лесът се извисяваше напред, сив и суров. Скоро щеше да се запролети и зеленият живот — да се върне. Това им беше хубавото на горите: човек можеше да разчита на една гора, че ще се съживи сама от опустошенията както на зимата, така и на нашествениците.

С хората беше друго.

Том Гарнет даде знак колоната да продължи и Кетол скрита коня си в лек галоп, което го отпрати пред барон Морей, докато Дърайн и Пайроджил заеха местата си от двете страни на барона.

След толкова години работа заедно можеше почти да чете умовете на приятелите си, без да се налага да си кажат и дума. Кетол щеше да поеме челото не защото бе по-подходящ за жертване от тях, нито защото беше водач на тримата, а защото беше отраснал в гориста земя и ранните му години бяха настроили сетивата му за миризмите, звуците и мълчанията на гората по начин, който можеше да се усвои само от рождение.

Някъде в далечината чукаше кълавач, силно, почти болезнено за ушите му. Явно тупкането на конските копита по твърдата замръзнала земя не беше достатъчно застрашително, за да стресне птицата.

Кетол вдигна ръка за внимание, извика като горянин и чукането за миг секна, после подхвана отново. Добре. Птицата беше достатъчно дива, за да замълчи в присъствието на хора, но и достатъчно свикнала с хора, за да подхване отново работата си; а това му помогна да се увери, че все още са сами в леса.

Продължи напред усмихнат. Човек можеше да развие почти приказна способност в чуването на неща из горите, стига да остави горските създания да помогнат.

Откъм запад задуха студен вятър, понесъл мраз и едва доловим мирис на дим — сигурно от близките домове и ниви на волници. Бреза, примесена с аромата на бор, доколкото Кетол можеше да прецени. А той можеше.

Морей зад него сипеше непрекъснат поток изпълнени с негодувание към волниците му ругатни, а Кетол ги слушаше с половин ухо, и то само защото баронът ругаеше по-добре от повечето стари сержанти в конницата.

Според едикт на графа, а сигурно и на самия херцог, границите на имотите на свободните селяни бяха ненакърними от бароните — които все гледаха да увеличат именията си и да заселят крепостници във всяка пустееща земя, — но самата къща по закон и на практика беше собственост на барона и макар на свободните да им беше забранено да разширяват кирпичените си постройки, от бароните се изискваше да правят необходимите ремонти на „своята“ собственост.

Ако можеше да се вярва на мрънканията на барон Морей, не само бойците на цураните бяха насадили червеното цвете на всеки сламен покрив в баронството му последната есен, като го бяха принудили да похарчи значителни суми за наемането на дърводелци,

бояджии и покривчии, но и калта и сламата в Ламът неизбежно рухваха само ако някой отпрати зла мисъл в тяхна посока.

Явно с барон Мондегрийн, наследствения ковчезник на графството, трябваше да се уредят някои неща за заеми от Короната, а барон Мондегрийн беше прочут със своята стиснатост за парите на Короната толкова, колкото с личната си щедрост; пък и вероятно между двамата съществуваше и някакъв конфликт, като се имаше предвид, че Морей служеше като военновременен ковчезник на графа, макар и само защото беше по-подвижен и здрав от Мондегрийн. Постът му позволяваше — и му налагаше — да плаща на войниците, все едно дали васално обвързани, или наемни, както и да осигурява с продоволствие войските, но не му даваше правото да бръкне дълбоко в кесията на Короната за ремонти в собственото си баронство.

Най-благоразумният ход за Морей едва ли беше да чука жената на барона, докато в същото време се опитва да го склони да разреши заем, но Кетол отдавна беше решил, че благоразумието и благородничеството май вървят заедно само по случайно съвпадение.

Тесният селски път, по който минаха през Северните гори, възви надолу и продължи по равно, а после се заиздига през тясна седловина между два ниски хълма. Графският път цепеше през билата на хълмовете, но не беше най-бързият до Морей или оттам до Мондегрийн.

Лейди Мондегрийн остави слугините си назад и подкара до Кетол. Той ѝ кимна за поздрав и небрежно вдигна ръка до челото си.

— Искам да ви благодаря, че ме придружавате — почна тя. Гласът ѝ беше изненадващо нисък и приятно мелодичен.

— За нас е удоволствие, милейди — отвърна Кетол.

Нямаше значение, че идеята не беше негова и че щеше да му е най-добре, ако можеха да я оставят на следващия конен отряд на Мондегрийн да я отведе в баронството. Колкото по-голяма беше групата, толкова по-добре, разбира се — но това беше в сила само ако броиш годните да се бият мъже, не и щом добавиш такъв багаж като благороднички, колкото и приятни да са за окото.

— Има нещо... плашещо в горите в късна зима — продължи тя. — Погледнеш ли клоните с крайчеца на окото си, понякога ти приличат на пръсти на скелети, сякаш посягат към тебе. Добави и

няколко черни халата и можеш да си въобразиш, че те е заобиколило Тъмното братство.

Яздеше почти коляно до коляно с него.

— Така си е — съгласи се Кетол. — Но аз винаги съм харесвал гората. Всички гори.

— Дори когато изглежда толкова гола и самотна ли? — попита тя с весел тон.

— Външността може да заблуждава, милейди. — Ножът се появи в ръката му, без да е помислил, че трябва да го извади, и Кетол срязва вейка от един надвиснал клон. Нокътят на палеца му се врязва в сивата пъпка на вейката и оголи зеленото отвътре. — Колкото и мъртво да изглежда, тук винаги има скрит живот.

Пепелявите дънери на изгорени дървета отпред подсказваха, че бушувалият тук пожар е оставил рани на гората. Кетол помнеше този пожар, разпален от бягащи цурански войски, и стисна зъби от спомена.

— Зиме дърветата просто... спят — продължи той. — Но след по-малко дни, отколкото можете да си помислите, ако разровите с пръсти или с пръчка в основата на изгорял дъб, ще видите протегнали се към небето нови израстъци.

— Разбирам.

— Така е. — Кетол се усмихна. — След десет години няма да можете и да познаете, че някой цурански кучи син е палил гората тук като куче, повръщащо върху храна, която не може да отмъкне, за да попречи на някой друг да я изяде.

Посочи с клонката хълмчето встрани от пътя.

— А ей там след дваисет-трийсет години ще има малка хубава дъбова горичка — ниски дъбчета, да, но истински дървета, а не просто фиданки — засмукали соковете си от земята.

Тя се засмя, със звук като далечни сребърни звънчета. Кетол обикновено не обичаше да му се смеят, но смехът ѝ изобщо не беше обиден.

— Виж ти, Кетол — рече тя по-скоро стъписана, отколкото изненадана. — Човек би помислил, че си поет и философ, а не войник. Дъбове, казваш? Че защо пък дъбове, а не брястове, борове или брези? И как можеш да знаеш, че ще израстат точно там, а не на друго място?

— Мога... — Не. Овладея се и сви рамене. — Сигурно няма как да знам със сигурност. Но вярвам, че ще се случи. Ето какво ще ви

кажа, милейди: елате тук след двайсет години и си помислете с добро за мен, ако намерите дъбова горичка.

— Като нищо ще дойда, Кетол — отвърна тя. — Всъщност обещавам да дойда и ако все още служиш при графа, ще заложа един сребърен реал срещу твоя медник, че ще са брястове или борове, или нещо друго вместо дъбова горичка, стига да си готов да се обзаложим.

Той се усмихна.

— Ами, съмнявам се, че все още ще съм в Ламът дори до пролетта, но ако след двайсет години съм в графството, ще почукам на портата на замъка ви, за да си взема печалбата от облога.

— Или да си платиш загубата. — Тя повдигна вежда и му се усмихна. — Освен ако не избягаш от кралството, за да не загубиш един медник?

— Не, не бих направил това, милейди.

Нямаше смисъл да споменава, че облогът е сигурен. Точно на това хълмче с Пайроджил и Дърайн бяха заровили силовия командир на цураните, заповядал да се разпали пожарът, и пръснаха няколко шепи жълъди над голите му гърди, преди да запълнят гроба. Цуранецът се облеци, когато започнаха да ринат пръстта. Но устата му бе затъкната с кожен ремък, й то така, че да остане полуотворена, и не бе могъл да каже нищо — само пышкаше, а овързан за лактите, глезените и бедрата, не можеше да иде никъде. Не отъпкаха много пръстта, след като го заровиха; сигурно бе имал няколко минути да размисли колко разумно е било да заповядаш да изгорят нещо, което не можеш да завладееш.

Кетол нямаше нищо против това, че цуранецът се бе опитал да го убие — това си му беше работата, — но повреждането на гората бе приел като лична обида и нито Дърайн, нито Пайроджил възразиха; просто му помогнаха да нарина пръстта. Съжаление не изпитваше, но заравянето на жив човек не беше нещо, за което държеше да спомене пред хубава жена, още по-малко благородничка, не и когато тя флиртуваше с него.

А тя явно го правеше.

Може би само за да събуди ревност у барон Морей, но Кетол нямаше нищо против. Тази нощ сънят му щеше да е стоплен от мисли за нея и дори тя да спеше под барона, все едно.

Все пак...

Спряха по пладне за оскъден обяд със студен хляб, наденица и по глътка евтино вино за войниците: благородниците си поделиха стъклена бутилка с нещо по-фино.

Пайроджил щеше да накара бившите роби цурани да напоят и нахранят конете — изглеждаха съвсем питомни в края на краищата и като че ли все още не схващаха, че вече са свободни — но Том Гарнет имаше друга идея: както обикновено, по един боец от всяко отделение бе заделен да се погрижи за животните на отделението, докато другите ядат и отдъхват. На патрул, на човек не му остава много време да се отпусне, тъй че изглеждаше разумно да си вземе малкото почивка, която можеше.

Пайроджил не възрази. Просто остави Кетол да си изкара смяната с трите им коня, а сам той изяде хляба и наденицата много набързо, за да избегне привкуса на гранясало, после изпи виното още по-бързо. Позатопли го в тоя студ.

Все пак...

— Ще ида да намеря нещо за поливане — рече той на Дърайн, метна оръжейния колан на лявото си рамо и закрачи нагоре по склона да се облекчи.

Един от редовните, дългурест мъж с голо петно на черепа, където го беше пернала една Буболечка, извади гайда, друг — малък барабан и скоро въздухът се изпълни с нестройна свирня и думите на стара бойна песен:

*Вървие към Босония, Босония, Босония,
вървие към Босония, Босония сега...*

Цураните както обикновено изглеждаха объркани. Сигурно в Империята войниците не пееха и не биеха барабан, ако не им заповядат. Сигурно и не пърдяха без изрична заповед. Е, скоро тези бивши роби щяха да разберат, че служенето при местни благородници и волници е доста по-хлабава работа.

Пайроджил присви устни. Цураните бяха по-тежък случай и от кралските редовни, станеше ли дума за проява на индивидуалност.

Какво му беше доброто в живота на един редовен войник, щом го лишаваше от всякаква инициатива?

Изпика се зад един стар дъб под акомпанимента на цвърченето на една катеричка. Докато се закопчаваше, беше само въпрос на рефлекс да опипа дали дръжката на меча му е подръка.

Зад гърба му изпраця клонка и мечът му вече не му беше просто подръка, а в ръката. Извъртя се рязко и видя...

Дърайн. Хилеше се.

— Спокойно, Пайроджил. Май трябваше да се окашлям, вместо да стъпвам на клонка.

Пайроджил се засмя. Пукането на клонки като предупреждение за атака беше главен момент в среднощните приказки край лагерния огън. Общо взето клонките се огъваха и не издаваха звук, освен в най-сухо време. Освен това в реалния живот врагът рядко биваше така вежлив да те предупреди преди нападението: това някак разваляше цялата идея за изненадваща атака.

Пайроджил сниши меча си. Може и да бяха приятели и отдавнашни съратници, но ръката на Дърайн така и не се отдръпна от дръжката на неговия меч, докато Пайроджил не прибра своя в ножницата. Някои навици трудно се изкореняват и навярно не си струва да се изкореняват.

— Прощавай — рече Дърайн, възпитано му обърна гръб и се разкопча.

Струята задимя в ледения въздух и димя невероятно дълго.

— При толкова места да се изпикаеш наистина ли трябваше да ти ставам свидетел?

Дърайн се закопча.

— Ами, честно казано, наистина предпочитам ти или Кетол да сте зад гърба ми, докато държа нещо толкова голямо и нежно... но всъщност реших, че трябва да поговорим.

— Ами говори.

Дърайн поклати глава.

— Не ми харесва тая работа. Да си охрана на офицер е едно — не ти се налага да се тревожиш, че някой от твоите войници му има зъб...

Пайроджил вдигна вежда и го изгледа на верев.

— Добре де, обикновено не ти се налага да се тревожиш, че някой от твоите войници му има зъб и иска да си го върне точно когато вражеските бойци му досаждат и е зает с ръководенето на боя. Охраняването го обичам. — Потупа се по кръста.

Пайроджил кимна, но не го погледна в очите. Не че отбягваше погледа му. За него си беше просто рефлекс след толкова време с Кетол и Дърайн: автоматично си разделяха околния свят на зони; беше им спасявало живота доста пъти.

— Знам. — Службата като охранител обикновено носеше още няколко монети отгоре, а яденето в повечето случаи беше по-добро и макар да си достатъчно близо до предната линия, за да не ти доскучае, все пак не си толкова, близо, че да се притесняваш да не ти скочи някой, докато събираш малко плячка. — Не бих се писал доброволец точно за това, но не помня някой да ни е питал за доброволци, нали?

— Тогава защо точно ние?

— Не знам, макар че имам някои идеи. То пък една полза от тях. — Пайроджил сви рамене. — Не мисля, че е защото Началникът на мечовете ни смята за по-добри от неговите бойци.

— По-добри сме.

Пайроджил неволно се ухили.

— Добре, аз мисля и ти мислиш, и Кетол мисли, че сме по-добри от тях. Но бас слагам, че тукашните не мислят така.

— Техен проблем.

— Не. Наш проблем. Какви сме тримата в случая не играе, което е добре.

— Добре ли?

— Добре е за нас. От нас не се очаква да взимаме страна в местни съперничества, което значи, че можем да очакваме да не ни срежат гърлата затова, че сме направили грешния ход в грешния момент.

— Значи това ти харесва?

— Не казах, че ми харесва. Лошото е, че не сме въввлечени...

— Каза, че това е доброто.

Дърайн понякога просто заграваше бавно. Не че Пайроджил се дразнеше от това — Кетол беше още по-зле.

— Добре е и е лошо — заговори той бавно и търпеливо. — Повечето неща са така. Лошото има две части: някой може да се опита

да ни среже гърлата само защото му пречим.

— Нищо ново.

— И ставаме за жертва.

— И тук нищо ново.

— Повече от обикновено.

— Аха! — Дърайн кимна, най-сетне разбрал. — Политика. —
Каза го като ругатня.

— Политика. — Пайроджил кимна. — Погледни го от политическата страна. Ако, да речем, барон Морей вземе, че падне от някое стълбище и си счупи врата, графът може или да го приеме за нещастен случай, или за наш провал. Ако е нещастен случай, какво пък, политически проблем няма и Люк Ферхайен не е виновен. Виновни няма.

— И това е добре, нали?

— Разбира се. Но ако не е нещастен случай — ако, да речем, баронът е убит — тогава чия е вината?

— На убиеца?

Пайроджил не знаеше да заплаче ли, да се засмее ли.

— Точно: на убиеца. А кой е убиецът? Ферхайен, наследственият враг, който гледа към графската титла точно колкото Морей? Или тримата мародери, които разполагат с прекалено много пари? Да не мислиш, че няма да ни претърсят всички дупки?

— Тогава какво правим?

— Очевидното: опитваме се да опазим барон Морей да не падне от коня и да си счупи врата, или да падне от стъпалата и да си счупи врата, докато сме в Морей и Мондегрийн. Връщаме го в Ламът цял и непипнат и там се надяваме да ни освободят от този наряд. Ако някой се опита да го убие, спираме го; ако не можем, гледаме да спипаме поне един от убийците и гледаме да може да каже кой му е платил, за да не се окажем ние.

— А ако не можем?

Пайроджил само му се намръщи. Беше очевидно.

— Избиваме всички наоколо, прибираме им конете и всичко ценно и гледаме да надбягаме цената за главите ни.

— И какви според теб са шансовете ни за това?

— Шейсет на шейсет...

— Оптимист.

— ... в добър ден. — Пайроджил повдигна вежда. — Ако имаш по-добра идея, недей да седиш на нея — тръскай я на масата и да я обсъдим.

Дърайн поклати глава.

— Не. Нямам по-добра идея. Факт.

— Тогава да останем на...

— По конете! — чу се отдолу. Гласът на Том Гарнет ехтеше добре. — Губим дневна светлина.

— Я да побързаме, че ще вземат да тръгнат без нас — подкани Пайроджил.

— Май да. — Дърайн кимна и грамадното му чело се набръчка. — Но разбирам какво имаш предвид. Много умно от страна на Началника на мечовете, а?

— А?

— В смисъл, ако някой наистина успее да убие тука барон Морей, или ако наистина го сполети фатална злополука, Началникът на мечовете няма ли да знае, че ние ще сме обвинени и че ще трябва да бягаме?

— Хм. Да.

— Значи той печели и така, и така.

Пайроджил бе принуден да кимне. Вярно, Началникът на мечовете щеше да спечели и в двата случая. Един умрял барон не беше непреодолим проблем — войната бе почти толкова смъртоносна за благородниците, колкото и за простите войници — но враждуващи барони, на които им е хрумнало, че платеното убийство е нещо приемливо, беше съвсем друго нещо. Много по-добре щеше да е да се обвинят тримата мародери, несвързани с благородническите вражди. Някой щеше да посочи, че просто са решили да убият и ограбят барона — а дали Пайроджил, Кетол и Дърайн щяха да са убити, заловени или избягали беше несъществено; това щеше да е официалната версия.

Дърайн май изобщо не беше толкова глупав.

Началникът на мечовете със сигурност не беше.

Мамка му.

Бяха само на час път южно от Мондегрийн, когато цураните нападناха.

Признаци за нападение нямаше, или Дърайн поне нищо не беше забелязал, дори след това, когато превъртя наново всичко в главата си.

В един миг групата яздеше в раздърпана двойна колона по селския път, замръзналото поле се точеше от двете им страни, а в следващия ги нападаха облечени в черно-оранжева броня войници — бяха лежали край пътя, скрити под пластове сено и слама.

Дърайн пришпори коня си срещу войника, който — с широк двуръчен меч — настъпваше към Морей. Конят блъсна цуранина и го събори, докато Дърайн скачаше от другата страна.

Това му беше лошото да се биеш на кон. Твърде много зависиш от движенията му и с всичко друго, освен със страхотно обучен боен кон под задника, положението ти е безнадеждно. Трябваше му здрава земя под ботушите, ако държеше да стои на място и да се бие, а той щеше да стои и да се бие.

Скочи назад да избегне дивашкия замах на друг цурански мечоносец, после се хвърли напред и изрита измамно крехката на вид броня, докато посичаше срещу друг противник.

Наоколо отекнаха викове и болезнени писъци, но барон Морей все още беше на кобилата си и Дърайн я плесна по задника с плоското на меча, и я отпрати в галоп по пътя с отчаяно вкопчилиия се в шията ѝ барон към все още останалите на конете си Кетол и Пайроджил.

Винаги е съблазнително да подцени човек местните — един професионален наемник, ако оцелее, преживява повече бой от всички, освен най-изпитаните войници на Изтока и много повече от тези на Запада — но Том Гарнет съвсем не беше неопитен капитан, жаден да влезе в цурански капан: вече беше повел челото на колоната през полето в опит бързо да заобиколи нападащите, а не просто да се натресе в галоп на вторичната засада, която почти със сигурност очакваше групата по-нататък по пътя.

Дърайн се оказа залят от море нашарена с оранжево-черна броня. Риташе, размахваше и меча, и левия си юмрук с надеждата да си отвори достатъчно пространство, за да се измъкне, преди цураните да го сгащят.

По-скоро усети, отколкото видя или чу Пайроджил откъм гърба си, а след няколко мига към него се присъединиха половин дузина пиконосци, явно заобиколили, за да ударят цураните в гръб.

Един конник наниза на пиката си надал писък цуранин и за миг го надигна от земята, преди пиката да се прекърши със силен пукот. Ламътецът замахна дивашки със счупената дръжка на пиката и успя да събори още неколцина, преди един да скочи зад него и да го смъкне на земята.

Дърайн щеше да му се притече на помощ, но самият той беше зает с двама цурани. Изрита единия към скочилият от коня си Пайроджил — той тъкмо беше довършил поредния си противник и щеше да се справи лесно със залитащия войник, — после се снеси под дивашкия замах на друг цуранин с широк двуръчен черен меч, след което посече навътре и нагоре, през гърлото му.

Кръвта швирна, все едно че беше изтръгнал чепа на буре, пълно с алено вино.

Погледът в очите на човек, когото убиваш, винаги е един и същ. „Това не може да се случи с мен“, така казва, на всеки език. „Не и на мен“. Дърайн често беше виждал това изражение на лицето на човек, изправен пред неизбежността от някой да се превърне в нещо, и не искаше да го вижда отново. Изрита издъхващия настрани.

Трима цурани се вкопчиха в краката на едър сив кон и събориха ездача на земята, а животното изцвили с онзи странен писклив плач, с който човек така и не можеше да свикне. Но единият не пресметна добре: конят се строполи върху него и с пукот го премаза в черната му броня.

Единственото, което успя да направи Дърайн, беше да не се изсмее.

Цураните, както винаги, бяха решителни и способни, но числено отстъпваха, а лежането с часове в засада в жестокия студ ги беше омаломощило и беше само въпрос на минути, преди повечето да нападат по земята, мъртви или издъхващи.

Крясъците бяха непоносими.

Дърайн клекна. Задъхваше се. Колкото и дълго да убива човек, това винаги му отнема нещо.

Един от цураните на земята до него изстена, после запищя. От раната в слабините му по замръзналата земя бликаше кръв. Дърайн се изправи и го посече в тила. Цуранинът изрита, замря и утихна, чу се само плъокащ звук — изтърва се в смъртта си.

Във внезапната смърт рядко има достойнство.

— Стой! — Том Гарнет скочи от коня си и го хвана за раменете. — Когато можем, взимаме пленници. Този можеше да е някой от робите на цураните и да не е опасен за нас.

Дърайн не отвърна.

— Не ме ли чу?

— Извинете. — Пайроджил пристъпи между тях. — Вижте това, капитане. — Коленичи над мъртвия и го обърна по гръб. Главата на цуранина клюмна, все още се крепеше за тялото.

Пайроджил изрита с ботуша си камата в ръката му, изправи се и рече:

— Надали бихте искали последната ви мисъл да е, че сте проявили неуместна милост, нали, капитане?

Дърайн не беше видял никаква кама, а и едва ли щеше да е важно. Цуранинът бездруго умираше и едва ли щеше да е от значение дали ще издъхне сега, или след няколко минути. Така поне крясъците му нямаше да усилят главоболието му.

Достатъчно беше, че щяха да изтормозят сънищата му.

Редовните бяха заловили двама намусени цурански пленници и сега те бяха със здраво стегнати китки и с примки на шиите, под охраната на двама пиконосци, макар че това едва ли беше нужно, тъй като не се съпротивляваха. Пленените цурани или се държаха необуздано — и човек рано или късно трябваше да ги убие, колкото и да си ги спукал от бой или колкото и добре да си се държал с тях, докато са достатъчно добре оковани, за да ги държиш под контрол, или съвсем кротко. Един от тукашните се бе опитал да обясни на Дърайн, че имало нещо общо с цуранската представа за чест: щом ги пленели, приемали, че боговете им са ги прокълнали или някаква подобна глупост; но Дърайн знаеше, че щом се предадяха, като че ли се примиряваха да изкарат остатъка от живота си като роби. Това той не го разбираше, а и не държеше особено да го разбере; трябваше му да знае само в кого да забие мечата си. Макар да помнеше, че един ламътец му бе обяснил, че тия с черното и оранжевото се наричали „минвабади“ и че били изключително корава и зла сган кучи синове. Сви рамене и се отдалечи. Не смяташе да се задържи на север достатъчно дълго, за да научи как се казват другите им племена и колко корави или зли са. Всички цурани изглеждаха достатъчно корави.

Двамата примирени пленници обаче бяха единствените оцелели цурани. Близко две дузини от враговете лежаха мъртви на земята, придружени в смъртта от четирима ламътци и два коня. Един войник коленичи и заплака над коня си, след като опипа шията му да се увери, че сърцето му е спряло да бие.

Глупак. Толкова да се привърже към нещо, направено от месо. Месото умира и се разваля.

Лейди Мондегрийн и барон Морей седяха на конете си, високо над цялата сцена. Красивото лице на барона изглеждаше равнодушно, макар и леко пребледняло, но дамата беше съвсем бяла и толкова разсеяна, че изтри струйката повърнато от ъгълчето на устата си с ръкав, вместо с носната си кърпа.

— Аз... никога не бях виждала битка — тихо промълви тя.

— Битка ли? — Барон Морей поклати глава. — Това беше най-обикновена засада.

— Какво ще правите с тях? — попита тя.

— Оставяме ги на земевладелеца. Той да му мисли.

Дърайн кимна. Толкова по-добре, че нямаше да е негова работа да копае замръзналата пръст и да заравя труповете; щеше да е дълга и тежка работа, но явно нямаше да е негов проблем — махането на труповете щеше да остане за земевладелеца или за волниците според това на кого е нивата. Ламътските войници щяха да ги увият в одеяла, да ги отнесат и да изгорят подобаващо в Мондегрийн. Цураните най-вероятно щяха да наторят почвата.

Всичко това бе мръсна работа, разбира се, но ако местните се появяха достатъчно бързо — а щяха да се появят, — оставаха две стотини прясна конска плът за награда за труда им. Недостойно може би за един кон да свърши в селската яхния, но така ставаха работите.

Том Гарнет се метна на коня си.

— Пратих половината отряд да подгони стрелците в другата засада, а останалите ще тръгнат след онези, които избягаха оттук. До стъмване трябва да ги избием тия кучи синове, иначе ще почнат да нападат къщите и да избиват крепостници. Не са военна заплаха, но все пак...

Дърайн кимна.

— Но не искате да ги оставите да избиват хора.

Това беше проблемът с враг, навлязъл толкова дълбоко отвъд фронтвата си линия. Оттеглянето не беше практично решение.

Дърайн не разбираше много какво точно е или не е военна заплаха, но един уплашен мъж с черен меч, висок почти колкото него, не беше от нещата, на които държеше да се натъкне ненадейно.

Кетол явно не схвана моментално, че капитанът говори на него, и отвърна с малко закъснение:

— Да, сър.

Том Гарнет посочи двамата благородници и свитата им и каза:

— Вие тримата и отделението на сержант Хендърс ще отведете цивилните до Мондегрийн. Ще се срещнем.

Кетол отдаде чест с меча си.

ГЛАВА 3

Пайроджил спря коня си, изчака колоната да го застигне и поеходом до посивелия сержант на пиконосците.

— Няма нужда от съгледвачи, сержант. По-добре всички да караме заедно.

— Много интересно, наемник — отвърна сержант Хендърс намръщено и саркастично, в противовес на спокойните думи. — Пак ще ти кажа: винаги се радвам да чуя друго мнение как да ръководя отделението си. И извика: — Изправи стойката! Ей, ти! Да, Сендарсън, пъпчив кучи сине. Двамата със Скръпъл в челото! — После се обърна към други двама ездаци. — Уилямс! Белоуз! Двамата по фланговете — и умната, че ще видим можете ли да тичате по-бързо пред конете си. Казах действай! — Обърна се отново към Пайроджил. — Винаги се радвам да ме съветват, особено хора като тебе. — Насмешката едва се прокрадна в ъгълчетата на устните и в гласа му. — Но все пак държа, да знам дали ни чака нова засада.

— Оттук до Мондегрийн няма да видим нова засада — отвърна Пайроджил. — Най-много един-двама изостанали от частта, но ще са много заети с бягане.

— Щом казваш. — Сержантът не понечи да спре съгледвачите.

Пайроджил прехапа устна и реши да опита отново.

— Виж, сержант, ако имаше още цурани на десет мили оттук, командирът им щеше да ги използва за засадата. Цуранските командири не са глупави, просто са алчни. Тоя си беше разделил силите на много малки групи, надяваше се, че атаката ще тласне колоната в стрелковата зона на лъковете им.

— Много ти благодаря за обяснението, Пайроджил. Но ако ме извиниш, имам да ръководя отделение. Защо не вземеш да си преброиш високата надница, да избършеш задника на барон Морей или да свършиш нещо полезно?

Пайроджил поклати глава. Нямаше смисъл да опитва повече. Невъзможно беше да убедиш човек, който не иска да бъде убеден, а

макар тримата да отговаряха за благородниците, не бяха им възложили изрично да водят цялата група, дори и отделението на сержанта. Ето, че вместо да пуснат един ездач пред колоната, сега имаха четирима откъснати от ядрото само заради един сержант, подразнен от това, че му дават добър съвет.

Том Гарнет трябваше да е по-точен и просто да постави групата под командата на Кетол. Тримата наемници бяха разбрали, че той имаше предвид те да командват, но сержантът не го беше разбрал — или се правеше, че не е. Пайроджил трябваше или да се примири с това, или да си иде с бой, с тримата с Кетол и Дърайн срещу цялото отделение; а след това щеше да се наложи да бягат, вместо да обясняват на Том Гарнет защо са избили всичките му хора — стига да можеха, разбира се.

Въздъхна и се отпусна. Така да бъде. Засега.

Вероятно щеше да се наложи да накара Дърайн да отведе в някой момент сержанта настрана и да се разберат по този въпрос насаме. Не му харесваше много да моли Дърайн да го прави, но беше свикнал с правенето на неща, които не му харесват. Налагало му се беше и преди. Едно му беше хубавото да накараш Дърайн да напердаши някого: не губеха уважението на съратниците си в боя от това, че Дърайн е поразмазал нечия физиономия. Малцина можеха да му излязат на Дърайн и никой — досега — не излизаше непокътнат от бой с него.

Опита се да погледне на нещата философски.

Отношенията между редовната войска и флибустиерите винаги бяха неудобни. Редовните войници гледаха на наемниците като не нещо не много повече от сухоземни пирати най-вече защото в мирно време или на ръба на война прекарваха повече време в избиването им, отколкото в работа с тях.

Дори когато ги наемаше Короната, в тези отношения бяха въткани конфликти. Флибустиерите обикновено се подчиняваха само на един офицер, от който се очакваше да има по-широк мироглед и да разбира, че твърде многото ненужни жертви сред наемниците неизбежно водят до широко разпространената сред тях склонност към дезертьорство или бунт. Нещата обикновено не тръгваха на добре, когато наемниците трябваше да се подчиняват на някой сержант, с много по-голяма охота готов да пожертва наемник вместо някой от своите, и макар че малко наемници умираха в леглото, още по-малко

държаха да похарчат целия си кратък живот на острието на меча или още по-лошо. Втория или третия път, след като заповядаха на някой наемнически отряд първи да прехвърли крепостната стена, хората започваха да премислят доколко разумен е бил изборът им с работодателя.

Отношенията между наемници и редовни едва ли щяха да станат по-добри в Мондегрийн. Редовните щяха да ги настанят в казармата на замъка. Но барон Морей щеше да се настани в резиденцията и заради това Кетол, Дърайн и Пайроджил също щяха да са там, щяха да спят на меки пухени постели и да ги обслужват хубави млади слугинчета. Така поне щяха да си мислят редовните.

Всъщност нямаше да е точно така, разбира се, но такива щяха да си ги приказват в казармените бараки. Нищо, че най-вероятно щяха да спят на влажна тръстика в кухнята, освен този, който изтеглеше късата сламка, за да изкара нощта на каменния под пред прага на спалнята на барона. А слугините почти със сигурност щяха да са стари, дебели и грозни или и трите наведнъж. Но редовните, виж, щяха да мрънкат, че наемниците са получили най-лекия наряд.

Пайроджил забави коня си, за да го застигнат барон Морей и Кетол, а Дърайн се задържа отзад след лейди Мондегрийн и слугините ѝ.

Кетол повдигна вежда. Пайроджил поклати глава. Кетол сви рамене.

Баронът ги изглежда е любопитство. След няколко мига, щом никой от двамата не отвърна на неизречения въпрос, се окашля да привлече вниманието им и попита властно:

— За какво беше всичко това?

— Нищо, за което си струва да се безпокоите, милорд — отвърна Кетол, след като Пайроджил не отвори уста. — Дребно разногласие между Пайроджил и сержанта.

— И всичко това от едно поклащане на главата? — Морей не скри скептицизма си.

— Да — рече Пайроджил. Но това едва ли щеше да задоволи барона. — Двамата с Кетол работим заедно от години. Дърайн е с нас почти толкова. След толкова много време заедно, милорд, всеки от нас знае как мислят другите.

Баронът вдигна недоверчиво вежди.

— Човек не си крие мислите от този, който пази гърба му, милорд. Ако някой държи да си пази мислите за себе си през цялото време — какво пък, намираш си някой друг да ти пази гърба.

Баронът се намръщи.

— Не съм чак толкова впечатлен от трима ви. Отличихте се с храброст по време на засадата, определено повече, отколкото човек би очаквал от банда мародери, но боравенето ви с меча беше тромаво — поне от това, което видях — а ако лейди Мондегрийн не беше пришпорила коня си толкова бързо, някой от цураните щеше да я свали на земята без никаква трудност.

Кетол понечи да отвори уста, но спря при мълчаливия знак на Пайроджил.

— Следващия път ще се постареем да сме по-добри, милорд — отвърна вместо него приятелят му.

За един следобед беше спорил достатъчно с хора, които не искат да бъдат убедени. Но не можеше да се разчита, че Кетол ще си държи устата затворена за такова нещо. Кетол щеше да почне да се обяснява — това бе една от слабостите му, — а това изобщо нямаше да помогне на никого.

Пайроджил посочи с пръст към челото на колоната, потупа се с пръст по гърдите, врътна палец към тила на колоната и пришпори коня си.

Лейди Мондегрийн погледна Кетол, щом той изостана и се изравни с нея на мястото на Дърайн.

— Скоро ли ще пристигнем?

Доколкото Кетол помнеше, а помнеше, външната стена на град Мондегрийн бе точно зад следващия завой, отвъд един поток и хребета след него.

— Мисля, че до час сме там, милейди. — Така и не разбра защо дамата на замъка Мондегрийн не познава района около крепостта по-добре от един войник, минал оттук само веднъж. — Тази нощ ще ви настаним жива и здрава в леглото и дано да ви е удобно.

— В собственото си легло се чувствам доста удобно, вярно — отвърна тя. — Съпругът ми е добър мъж, нежен, но е много болен, и е така от няколко години.

„О! И затова ли си прекарвате времето в топлене леглата на други мъже?“ Но си го премълча. Каза:

— Съжалявам, че чувам това. — Стори му се подходящ отговор. Тя присви устни за миг.

— Някои страдат много повече от мен.

— Баронът много по-възрастен ли е от вас?

Дамата се намръщи.

— Да, доста. Нещо нередно ли има в това?

— Ни най-малко. — Кетол поклати глава. — Но трябва да е трудно...

— Да, трудно е. — Потупа се по коремчето. — Трудно е, когато се омъжиш за по-стар човек и очакват да родиш наследник, а не раждаш. — Понечи да добави още нещо, но спря.

— Не е нужно да сте предпазлива с думите си край мен, милейди. Не съм с развързан език, а и не се меса в местните работи.

Няколко минути пояздиха мълчаливо.

— Изглежда съм доста обсъждана — най-сетне отрони тя.

— Може би. — Кетол сви рамене. — Не бих могъл да знам. Единствените клюки, които чувам, са дали някой сержант е службогонец, или че еди-кой си офицер няма никога да прати хората си напред, без да се налага — личният живот на благородниците не е тема за казармени разговори.

Което не беше съвсем вярно. Може и да не беше тема за казармени разговори на Кетол, но някои от ламътските войници клюкарстваха като жени на пазара и лейди Мондегрийн често се оказваше тема за дрънкането им. Ако човек вярваше на клюките — а Кетол нито ги вярваше изцяло, нито ги отхвърляше съвсем — дамата прърхаше от едно легло на друго с отчаяна отдаденост в търсене на удовлетворението, което престарелият ѝ съпруг не можеше да ѝ даде.

Тя го изгледа дълго и съсредоточено, сякаш се мъчеше да реши нещо.

Врана прелетя, кацна на клона над главите им и им изграчи. Какво пък, щом не му се изсра отгоре, нямаше нищо против.

Пайроджил поклати глава. Ако човек не знаеше как и накъде да гледа, замъкът изобщо не приличаше на оръжието, каквото всъщност беше.

Замъкът Мондегрийн се издигаше грамаден, як и тъмен на хълма, надвиснал над градчето. По върховете на шестте му кули стояха стражи, вероятно отегчени до полуда, но още по-вероятно щастливи от това, че се отегчени. Не беше нужен кой знае колко опит в битки, за да се научи човек, че боят в истинския живот е далеч по-малко романтичен, отколкото във всякаквите там сказания, балади и легенди.

Разбира се, скоро гледките и звуците, и особено миризмите на войната щяха да се заличат от паметта и скоро младите войници щяха да издуват гърди и да се перчат, да дърдорят какви велики подвизи ще извършат следващия път, когато роговете прокънтят за тревога. Някои щяха да се справят много добре. Някои щяха да загинат и всички щяха да се променят по начини, които мнозина от тях нямаше да осъзнаят години наред, ако изобщо ги осъзнаеха. Войнишкият живот даваше на човек много време за самоанализ, но мнозина просто го пропиляваха това време.

Самият Пайроджил беше пропилявал много часове, които можеше да изкара просто в мислене за това-онова. От друга страна, не беше пропилял всичките си часове и отдавна бе стигнал до извода, че е опасно да държиш оръжия много близо до себе си. Необходимо, да, но опасно — оръжията променяха хората, и не само омагьосаните.

Като самия замък.

Замък Мондегрийн бил построен от някакъв братовчед на фамилията Кондуин като средство за осигуряване на постоянен достъп в Ябон. Кралството бе поканено да помогне в прогонването на Братството на Тъмния път и съюзниците им, но ябонците не бяха очаквали, че ще се задържи в Ябон, след като врагът бъде изтласкан. Също като съседна Босония, Ябон беше далечна колония на Велики Кеш.

За разлика от Босония, в която живееха много кешийски колонисти, Ябон беше администриран район с по-малко кешийски благородници и с много ябонски племенни главатари и владетели. Позицията на Кралството беше, че след като Тъмните братя и цялата им сган са прогонени, местните няма да могат да се защитават сами и поради това в Ябон трябва да остане постоянен кралски гарнизон. Спасяването се бе превърнало в завоевание.

Някои владетели и главатари бяха посрещнали Кралството радушно и бяха възнаградени с титли и земи. Други местни, както

често става с местните, бяха намразили завоевателите си и през първите години бяха настръхнали за бунтове. През това време остатъците от стария режим дебнеха новите управители, изчакваха или понякога ровеха за слабости, готови да отхвърлят игото на новоназначения кралски граф и неговите барони-блюдозници.

И точно затова беше вдигнат замъкът. Нека старият режим да събира войска в околностите, нека да събират коне и мъже, лъкове, броня и мечове, и нека да беснеят и кипят колкото искат — стига новите управници да държат замъка.

Понякога бунтът можеше да се потуши от войските на барона, с излази и разпръскване на въстаниците. По-често бедата можеше да се спре при много по-ниските стени около града, които бранеха не само благородничеството в замъка, но и лоялните към новия режим, единствените през ранните години, на които се разрешаваше да живеят в града под пряката закрила на барона.

Но понякога окупационните войски трябваше да се изтеглят в замъка и да чакат помощта на войската на графа. Оръжейната на замъка беше пълна колкото със стрели за лъкове и арбалети, толкова и с храна и вода. Като завоювана земя, Ябон все пак беше сравнително спокоен и към третото поколение, след като Кралството бе анексирало бившата кешийска колония — точно поколението на Пайроджил, — ябонската и кралската реч бяха станали взаимозаменяеми, освен може би малко странния акцент в Ябон.

И тъй, замъкът си стоеше на мястото: паметник на устойчивостта, точно както порутените долни стени на града бяха паметник на променливостта, на това как нещата никога не остават вечни.

Пайроджил не можеше да прецени каква част от градската стена е унищожена във войната — цураните бяха прегазили град Мондегрийн на път към замъка — и каква е опоскана преди цуранското нахлуване от местните в търсене на строителен материал. След близо едно поколение мир стената около града представляваше по-скоро неудобство, отколкото предимство и беше нужен мъдър управител, за да си спомни, че стените са важни.

Стената около самата крепост обаче бе непокътната, макар и с белези от войната като останалия пейзаж наоколо. От обсадните кули, построени от цураните срещу западната стена, бяха останали само

пепелища, а южната стена, макар да стоеше здрава, беше прорязана с нащърбен пролом в зида над мястото, където цуранските сапъори неуспешно се бяха опитали да я подкопаят. Свличането при основата каза на Пайроджил всичко, което искаше да разбере за провалилия се опит. Гадна смърт, помисли той, тонове камък и пръст се срутва изведнъж върху теб и те смазват в тъмното като буболечка. Номерът беше да направиш тунела толкова широк, колкото ще е безопасно, с достатъчно греди, за да държат всичко отгоре, докато не се подготвиш да подпалиш подпорите, да срутиш тунела — само да си на безопасно в този момент — и така да срутиш стената над него, и да направиш хубав пролом, през който да могат да щурмуват другарите ти.

Пайроджил беше участвал в миньорска група в Долината и помнеше мириса на пръст и прах, нахлул в носа му, когато таванът на тунела рухна — върху главите на няколко от приятелите му — и го заклеши с останалите сапъори без никакъв изход, освен нагоре, и трябваше да се измъкнат през пожара и отломките на рухналата стена. Бяха заслепени, кихаха и кашляха прах и пушек, с пълното съзнание, че ще трябва да избият всичките защитници, че ще трябва да се бият — и да мрат — като приклепени в ъгъла плъхове.

Както бяха направили.

От време на време на някой капитан, херцог или принц му хрумваше страхотната идея, че трябва да подровиш тунела още напред, за да излезеш отвътре. Хубава теория, стига да не си сред идиотите, избрани първи да си покажат главите навън.

— Казах — повтори барон Морей, — че можете да отведете коня ми в конюшната, щом сляза.

Пайроджил кимна, излязъл от моментния си унес.

— Разбира се, бароне.

— Ще поговоря с иконома за настаняването ви. Сигурно ще могат да намерят място за трима ви в казармата вместо в конюшната.

Е, това можеше да се обсъди и после, не точно сега.

— Не, милорд — отвърна Пайроджил. — Няма да останем в конюшната. Всички ще останем в резиденцията и по един от нас ще стои на пост пред вратата ви.

Барон Морей не беше свикнал да му противоречат. Юздите трепнаха в пръстите му.

— Не виждам необходимост. Казармите или може би конюшните са съвсем подходящи за такива... за трима ви. Ако нещо ми трябва посред нощ, ще пратя слуга.

Пайроджил сви рамене.

— Щом казвате, милорд. Надявам се, че ще бъдете така добър да изразите това писмено. Ще пратя вестonosец до графа. Ако ни предложат достатъчно бърз кон, би могъл да стигне до Ябон, преди...

— Какво?

Е, баронът беше достатъчно умен да не повиши глас.

— Назначени сме от графа да ви пазим денонощно, милорд. Ако ви сполети някаква злополука или злодеяние, поради това, че сме пренебрегнали задълженията си, нашите глави ще отидат в клупа. След като няма да изпълнявам заповедите на граф Вандрос, мисля, че ще иска да разбере защо.

Баронът понечи да отвърне нещо, но Пайроджил го изпревари и каза тихо:

— Моля ви. Назначени сме да ви пазим, милорд. Не само тялото ви. Знайно е, че си говорим какво ли не нощем край огъня като всеки друг, но не клюкарстваме какво правят тези над нас.

„Ако си толкова глупав да въртиш любов с лейди Мондегрийн под носа на съпруга ѝ, така да бъде“. Не го каза. Баронът помълча за миг.

— Не съм такъв глупак, за какъвто ме взимаш, флибустиер. Схванах за какво намекваш, но не бих позорил дори селяк под покрива му, камо ли такъв добър човек като барон Мондегрийн, каквото и да си мислиш.

— Работата ми не е да мисля — отвърна Пайроджил. — Освен за пазенето ви.

— Така да бъде тогава. Пазете ме, щом трябва, но не ми досаждайте. — Цъкна на коня си и той затича в бърз тръс.

Пайроджил въздъхна. Дълго щеше да е това пътуване. Срѣга коня си и препусна да догони барона.

Висока, стройна и почти нелепо гърдеста слугиня донесе поднос с огромна овнешка плешка и само малко по-ниска купчина питки, още димящи от фурната. Беше доста хубава, с приятни гладки черти; впечатляващите ѝ гърди изпѣваха връзките на блузката, кафявата коса

бе прибрана и дългата ѝ нежна шия оставаше гола. Кичурчета коса галеха врата ѝ, докато вървеше, и Кетол им завидя.

Тя не каза нищо, само ги изглежда един по един, като едва успя да потисне отвращението си, след което тупна мълчаливо подноса на масата, остави ги сами в коридора и се запъти към витото стълбище с небрежна походка, безразлична към трите чифта очи, впити в нея.

Кетол я гледа, докато не се скри. С времето човек свиква да се държат с него като с боклук, или поне така се уверяваше сам. Животът на войника е пълен с лъжи.

— Хмм. Мисля, че ми трябва баня — каза Пайроджил. — Или още по-добре, ново лице.

— Една баня не изглежда зле. — Дърайн кимна.

— Ти вземи първата, аз после.

— Мога да изчакам — отвърна Дърайн. — Предпочитам да не бързам. Къпалнята пред казармата изглежда добра. Ти може да си поизтъркаш прахта от пътя и да излезеш, но колкото до мен, малко повече киснене в гореща вода ми изглежда доста добре. Само гледай да си изтриеш ботушите на връщане, нали?

Пайроджил погледна ботушите си. Вече бяха изчистени от калта: икономът добре ги беше подковал тримата.

Западното крило на втория етаж на цитаделата беше заделено за гости. От дузината врати по коридора всички, освен две бяха отворени, явно в очакване на следващите си обитатели. Фамилните жилища се намираха в източното крило и на долния етаж. Ако се съдеше по ръмженето и мръсните погледи, които тримата получиха от войниците на стража долу, капитанът на гвардията на барона изобщо не беше доволен, че грижата за господаря му е в ръцете на външни, и беше поставил войници на пост на долния етаж, за да им го набие в главите.

Пайроджил все още се взираше след отдавна отишлата си слугиня.

— Тъжно е, когато хората не вярват на тройка главорези като нас. Дърайн се изсмя. Кетол сви рамене.

Докато Кетол беше стоял отвън да пази входа на покоите на барона, Дърайн и Пайроджил бяха обиколили стаите и после казаха, че нямало нищо необичайно: никакъв цурански убиец, дебнец в килерите; никаква банда зли Тъмни братя, скрили се в оръжейната — което не беше особено изненадващо.

Човек прекарва повечето си време точно в такава дейност — взима предохранителни мерки, които после ще се окажат ненужни, но е сигурно като мухите лете, че веднъж да не надникнеш под някое легло, ще се окаже, че убийците са чакали точно там.

В края на краищата, това че изглеждаш тъпо, е най-малката войнишка грижа.

Зад тежката дъбова врата барон Морей сигурно вече спеше в голямото си легло, топлен от огъня в малката камина и сгорещените метални тави, пъхнати под дюшека му. Ако леглото му се топлеше от нещо друго — да речем, ако лейди Мондегрийн се бе промъкнала през някой от тайните проходи, с каквито изобилстваше всеки замък — за това Кетол нищо не можеше да направи, а може би и не трябваше да прави нищо, тъй че реши да не се тревожи.

Кетол си отрязва мръвка овнешко и го задъвка. Старо, кораво и препечено, но беше топла храна и навярно по-добра от онова, което ядяха във войнишките бараки. От друга страна, в казармата сигурно щяха да хвърлят зарове и щеше да е срам да го пропусне след толкова тежък ден на път. Друсането на конския гръб може да ти умори ума почти колкото силно пиене.

— Хмм... двамата имате ли нещо против аз да взема първата смяна тази нощ? — попита той.

Двамата свиха рамене.

— Що не — каза Дърайн, почеса се по гърба и стана.

— Мен ме устройва — отвърна Пайроджил и също се надигна. Двамата си отрязаха големи мръвки, сложиха ги върху топлите питки и тръгнаха по коридора към стаята, в която ги бяха настанили. След малко Пайроджил се появи с мешката на рамо и слезе по витото стълбище, явно тръгнал за банята; нагъваше последната хапка овнешко и хляб.

Кетол остана сам. Нямаше нищо против, макар да се чувстваше малко странно, че взе първата смяна. Като работиш заедно с други, привикваш към някакъв шаблон. Първия пост обикновено го взимаше Пайроджил, после Дърайн и накрая Кетол. Грамадният Дърайн можеше с воля да се накара да заспи почти моментално, каквото и да е ставало през деня, а щом Пайроджил си легнеше, не можеше да го събуди нищо, освен нападение.

Освен това Кетол обичаше да гледа зората, а източният прозорец в края на коридора щеше да му предложи хубава гледка към изгряващото над стената слънце.

Но просто не изпитваше желание за това. Не и тази нощ. Твърде много витаене в облаците май.

Приближи се до тежката дъбова врата и внимателно, лекичко, бавно опита бравата, избута едва на половин пръст вратата навътре, само колкото да се увери, че не е заключена.

Всякакво нападение беше малко вероятно, още повече такова, което ще стигне бързо до резиденцията, но човек трябва да вземе всички мерки, които може да му хрумнат, и да се моли на войнишките богове този път да се окажат ненужни.

Седна на големия кожен стол до масата в дъното на коридора и се зае с овнешкото. Недостатъчно чесън и твърде много сол, но това трябваше да се очаква. Може би и с доста кокал също така, но пък боклукът не може да очаква, че ще получи най-хубавите мръвки, нали така.

Ровичкаше с ножа остатъците от овнешката плешка, когато Дърайн най-сетне отново се появи на стълбището, с влажна и полепнала от банята коса. Кимна му бързо и се скри в стаята им.

Кетол щеше да предпочете Дърайн да поостане и да поприказват, но нямаше да го помоли. Времето за спане при тройната смяна беше достатъчно оскъдно.

Номерът със стоенето на пост самичък бе в това да останеш буден и нащрек. Прекалената храна беше лошо, а само идиот щеше да пие вино преди пост. Навремето в Родез Кетол познаваше един стар мустакат сержант, който твърдеше, че с два меха вино в корема бил по-бодър и с по-бистър ум. Та доколкото съществуваше справедливост на този свят — винаги лош залог, — някой му беше забил копие в червата скоро след като Кетол, Пайроджил и Дърайн бяха духнали, тъй като по онова време не изпитваха отчаяна нужда да служат под командата на идиот.

Това му беше хубавото да си независим: може да си придирчив, стига да не си прекалено придирчив. На Кетол не му пукаше какви са личните навици на сержанта — можеше да предпочита да спи с едрогърди руси жени или със слабички момченца с кестенява коса, или с проклети кози, хич не му пукаше на Кетол — но човек бездруго има

достатъчно възможности да го убият и без да разчита на някой, който само ще улесни врага.

Хъркането на Дърайн стигна до ушите му — ритмично и гръмотевично. Кетол не знаеше защо Дърайн никога не хърка на открито, когато нещо толкова невинно като хъркане може да подсказва на някого къде си, но и не се интересуваеше много.

Номерът беше да не си затваряш очите на пост. Никога. Дори за миг.

Веднъж като млад беше решил да си притвори очите само за миг по време на пост, а в следващия момент слънцето грееше в очите му с ярък укор. Това, че му се беше разминало, че никой не разбра за срама му нито тогава, нито никога, го правеше още по-лошо, отколкото ако сержантът го бе намерил заспал и го беше скъсал от бой.

Проблемът беше...

Сепна се. Беше чул нещо.

„Проклятие!“ Откъм стаята на барон Морей се чуваха стонове.

— Пайроджил! Дърайн! — изрева Кетол, но не ги изчака; изрита вратата, без да му пука, че ще повреди рамката, и нахлу вътре с меч в ръка.

Стаята беше тъмна, осветена само от мигащия пламък в камината на стената.

В грамадното легло до отсрещната стена се борицкаха две тела. Най-простото, което можеше да направи, бе да забие меч, но...

— Стой. — Барон Морей седна в леглото; беше плувнал в пот. Пръстите му шареха за ножа на поставката до леглото, но беше приковал Кетол с гневен поглед.

Дърайн и Пайроджил нахлуха почти веднага — Кетол нямаше нужда да ги поглежда, знаеше, че Дърайн ще е вдясно от него, а Пайроджил ще го пази отляво.

Но не и от това.

Две очи надникнаха изпод завивките, придружени от кикот.

— Бих запитал какво точно означава това — каза баронът, — но се боя, че е повече от ясно. — Не обърна внимание на кикота, нито как приятелката му в леглото в усилието уж да се покрие с одеялото за миг откри особено пищен задник.

Баронът го потупа и изсумтя.

— Не виждам много смисъл да се криеш, мила Кейт.

Тя сви рамене и пусна завивките, и най-безсрамно показва две щръкнали млади гърди, точно такива, каквито си беше представял Кетол.

Точно както бе заподозрял — твърде късно изглежда — се оказва слугинята, която им бе донесла храната. Лесно беше за една млада парцалеса да вири нос на трима войници, след като явно вече си бе уредила много по-изгодна среща.

Зад и вдясно от леглото един дървен панел в облицованата стена бе отместен и зад него се виждаше тъмен проход. Явно през него беше минала любовницата на барона.

— Извинявам се, но... — почна Кетол.

— Напуснете — прекъсна го баронът. — Просто напуснете стаята ми. Веднага.

Моментът не беше добър да се спори с него, но тъй като баронът не повиши глас, а вероятно и не искаше да вдига врява, може би не беше и най-лошият.

— Не. — Гласът на Пайроджил бе тих, но настоятелен. — Не, милорд. Не и преди вратата към тайния проход да се затвори добре. — Поклати глава. — Не е наша грижа кой влиза и излиза от покоите ви с ваше разрешение, но изцяло наша грижа е никой да не проникне в тях, без да мине през нас.

Дърайн беше взел от стената един фенер и оглеждаше дървената ламперия на отсрещната стена.

— Тук има още един — изсумтя той.

„И не сте го видели одеде?“, помисли Кетол, но го премълча. Трябваше да помислят за това, но такъв вид охрана беше нещо ново за тримата, нямаше начин да не допускат грешки и на Кетол това хич не му харесваше. Знаеше как да действа, все едно че стените имат уши, но стени с врати, които можеха да се отварят и затръшват по-често от вратата на курвенски бардак?

Проклятие!

— Е, и какво смятате да направите?

Нищо особено необичайно или толкова опасно нямаше в това един барон да покани слугинче в леглото си, но Морей явно нямаше да иска да се разчуе, особено пред лейди Мондегрийн.

Кетол се приближи до отворения панел на скрития проход и го затвори. Имаше някаква хитра ключалка, скрита в дървения цокъл, но

той не ѝ се довери, а издърпа пред входа един тежък стол и закрепил отгоре му чистото все още нощно гърне.

Някой пак щеше да може да се промъкне в стаята, но не и без да вдигне доста шум.

Дърайн вече нагласяваше друга импровизирана аларма пред другата скрита вратичка. Пайроджил стоеше облегнат на вратата, скръстил ръце.

— Е, направихте каквото трябва. Сега напуснете — каза баронът. — Мога да ви уверя, че сутринта ще си поговорим за това.

Кетол много се съмняваше. Надяваше се, че баронът просто ще го премълчи, все едно че не е било, но последва примера на Пайроджил, поклони се учтиво и излезе.

Дърайн само поклати глава.

На заранта барон Морей отиде в източното крило на цитаделата да посети болния барон Мондегрийн, а Пайроджил, Дърайн и Кетол бяха изгонени от жилищата на замък Мондегрийн.

Трябваше да се очаква. Том Гарнет може и да беше казал съвсем ясно, че Морей няма и по нужда да ходи, без тримата да го пазят, за да не изскочи някой от дупката и да намушка благородния му задник, но капитанът не командваше в Мондегрийн, а заповедта им, подписана от графа на Ламът, не беше чак толкова изрична; размахването ѝ пред лицето на капитана на гвардията на Мондегрийн щеше само да му направи вятър.

Освен това през повечето време законът е това, което каже най-старшият в момента, и хората бързо свикват с това.

Тъй че тримата награбиха оскъдната казармена закуска — хляб, глава лук и наденица — и присвити, в наметалата си заради студа, закрачиха през външния двор към лакеите и конярите, които подготвяха за път баронската каляска. Около тях търчеше дрипава тайфа хлапета в безкрайна игра на гоненка и ритни топка.

Доста студено беше за разумен човек да тича навън, без да му се налага. Дъхът на бягащите момчета излизаше на пара в мразовития въздух, от време на време някое се подхлъзваше върху ледено петно, непокрито с пясък и луга.

Но движението навярно ги загреваше, а и поне беше нещо по-различно от ежедневните работи на ратайчетата.

— Шестък е — обясни един от конярите, като махна на Пайроджил да държи юздите, докато запрегне един от големите бели коне на мястото му, после подвикна на помощника си да изведе друг.

Пайроджил нямаше нищо против да помогне, макар очите му неволно да шареха към големия прозорец в източното крило, оттатък двора. Предполагаше, че в момента барон Морей обяснява на барон Мондегрийн над късната им закуска как трима невъзпитани флибустиери са му развалили съня.

— Шестък ли?

— Едно време щяха да имат само шестък следобеда да си го пилеят в търчане като тъпаци, но през войната работите се поохлабиха, а добрият ни барон беше... зает с други неща. Някогашният шестък следобед взе да почва все по-рано всеки шестък заранта.

„Други неща“. Например да умираш от изтощителна болест, която нито жреци, нито магьосници могат да изцерят, явно — въпреки че това не беше грижа на Пайроджил.

Конярят продължи:

— Малко пердах ще е по-от полза за конярчетата, вместо да ми търчат тука като катерици, мене ако питаш, но Старшията на конюшната май повече го интересува мнението на стария Цедрик кои коне са готови за колача, отколкото аз какво мисля кой хлапак ще се научи по-добре с малко повече пердах и по-малко време за това, дето им се върти в празните глави.

Пайроджил не беше ужасно заинтригуван от проблемите на коняря, нито от боя на млади ратайчета, но не вредеше да го изслуша учтиво, поне засега.

Не че имаше нещо по-добро за правене в момента, за жалост.

Трябваше вече да са тръгнали. Ако той ръководеше нещата, пътуването обратно за Ламът щеше да започне от замъка в така наричаната в Долината „вълча опашка“ — сивкавата светлина много преди разсъмване, която скриваше всички цветове, без да заличава контурите.

От друга страна, забавянето явно беше дало добра възможност на знатните особи да изгладят различията си, а на тях донесе цели две третини нощен сън. „Не е зле, общо взето“, помисли той и скри

прозявката си с ръка. Зачуди се дали ще се намери чай в очукания железен котел, къкрещ на печката в казармата, и дали ще е с достатъчно танин да му припари на езика; със сигурност щеше да е достатъчно горещ да стопли корема му.

Кетол и Дърайн бяха оставили оръжията си под грижата на тълпата момичета от замъка, които си бърбяха оживено и се правеха, че не обръщат внимание на младоците.

И се бяха включили в играта на момчетата.

Имаше моменти, в които Пайроджил беше почти сигурен, че двамата като деца са ги изтървали и са си паднали на главите.

Двама млади негодници, на ръст едва до пъпа на грамадния Дърайн, направо се опитаха да го съборят и той наистина тупна на земята и пусна опърпаната натъпкана с парцали топка, което навярно за другите изглеждаше съвсем чисто.

Пайроджил хвърли поглед към конюшната зад впряга. Прецени, че ще мине поне още час, преди отрядът на Мондегрийн да се приготи за път, а знаеше ли човек колко още щяха да чакат, докато и благородниците...

— Ти ли си Кетол?

Един войник в ливреята на Мондегрийн се беше приближил незабелязано зад гърба му. Пайроджил едва се сдържа да не посегне за меча. Провалът бе негов и той се постара раздразнението да не се изпише на лицето му. Остаряваше.

— Не. Аз съм Пайроджил. Кетол е онзи под купчината момчета ей там.

— Баронът иска да го види веднага. Ще го измъкнеш ли от купчината, или да го измъкна аз?

— Барон Мондегрийн?

— Да, барон Мондегрийн. — Войникът се намръщи отвратено. — Между тези стени кой друг да е баронът? Е, ще идеш ли, или да ходя аз?

— Я по-добре аз.

Имаше си рискове да прекъсва човек Кетол, когато е зает с нещо. Ламътецът сигурно щеше да го сграбчи за колана или за крака, а пипането на ръка по-силна от момчешка можеше да го ядоса.

— Побързай тогава. — Войникът се обърна и тръгна към цитаделата.

Пайроджил поклати глава и въздъхна.

Лейди Мондегрийн беше при съпруга си. Самият барон седеше в грамадно легло с месингови табли, подпрян на дебелите възглавници. Усмихна се и махна към другия стол до леглото.

Кетол остана прав и зачака. Не му бяха казали да седне в края на краищата, а човек никога не знае кога някой благородник ще реши, че си проявил нахалство.

В стаята миришеше на старост и смърт, а може би просто беше от самия барон. Според легендата на младини Мондегрийн бил едър и як мъж, но продължителното боледуване го бе превърнало в съсухрена останка от някогашния здравеняк. Съществото пред Кетол само дето не се задъхваше от усилието да седи.

— Моля... свалете наметалото — промълви баронът. — Иначе се боя, че ще се изпотите ужасно.

Гласът му беше немощен, но той се стараеше да не спира за дъх, преди да довърши всяка фраза. Смъртта щеше да вземе барон Мондегрийн по-скоро рано, отколкото късно и щеше да дойде по-скоро като благословия, отколкото като проклятие, но той нямаше да се предаде без борба.

Кетол смъкна наметалото и след като се огледа, го сгъна на гърба на стола.

Но и без наметало в стаята беше много горещо. Замъците бяха прочути с това, че са ветровити, но някой, изглежда, много се беше постарал да запълни пукнатините точно в тези стени, а огромните гоблени от пода до тавана преграждаха всякакъв приток на въздух.

Пламъците в камината срещу леглото грееха ярко и затопляха стаята толкова, че Кетол се зачуди как може баронът да издържа под дебелия купчина одеяла.

— Моля, седнете, сержант Кетол — рече баронът и пак посочи стола до леглото. — Закусили сте, надявам се?

— Да, милорд — отвърна Кетол и се настани. Така си беше, но миризмата в стаята бездруго щеше да убие всякакъв апетит.

— Длъжен съм да благодаря на вас и двамата ви приятели за безопасното пристигане на съпругата ми. Реших, че е повече от редно да го направя лично.

Кетол не знаеше какво точно да отвърне. Лейди Мондегрийн изглеждаше мила, беше хубава и се беше държала с тях, с наемниците, много по-вежливо, отколкото бе длъжна, но ако се наложеше да я види нанизана на цурански меч, докато пази да не одраскат Морей, щеше да направи точно това и изобщо нямаше да се притеснява.

— Моля, милорд. Но не мисля, че всъщност сме направили кой знае какво. — Това поне си беше вярно.

Баронът се усмихна разбиращо. На Кетол не му хареса погледът в старческите очи. Твърде много му напомняха за очи, видени в зацапано огледало.

— Да, и хиляда тона благодарности ще ви купят само халба ейл, и то ако вървят със зеления сал петак, нали?

— Е, да — кимна Кетол. — Но все едно, благодарностите са добре дошли, милорд.

— Да. Убеден съм, че са, сержант Кетол. — Барон Мондегрийн се разтrese в пристъп на кашлица, овладя се с мъка и се обърна към жена си. — Скъпа, ще бъдеш ли така добра да ми донесеш половин чашка от онзи чудесен чай, който вари Мениша? Бих накарал слугата да го направи, но ти сякаш винаги успяваш да добавиш точното количество захар.

— Но...

— Моля те, направи го като услуга на предания си съпруг — прекъсна я той нежно. — И стига да не го приемеш като голямо оскърбление, мисля, че сержантът също би искал да го опита, тъй че може би две чаши?

Със същата лекота можеше просто да каже, че иска да поговори насаме с Кетол, но тя се усмихна, кимна и го потупа по ръката, преди да излезе.

— А вие навярно се нуждаете от нещо повече от някаква си, благодарност — продължи баронът, — предвид, както разбирам, вероятността барон Морей да поднесе известни оплаквания — навярно само пред Стивън Арджънт, но може би и пред самия граф — за вашето уж невъзпитано поведение снощи с прекъсването на неговия... отдих?

Кетол нямаше да каже нещо умно, дори да имаше да каже нещо умно, тъй че само си седеше и чакаше баронът да продължи.

— Болнавите старци обикновено са свадливи — каза баронът. — Аз съм доброто изключение. — По тънките му устни пробяга усмивка. — Ще споделя няколко думи с Началника на мечовете и с графа във ваша полза. Кое то може да ви спести известни неудобства.

Не че неудобствата бяха толкова важен проблем за тримата, но...

Освен това как щеше да сподели няколко думи с тях? Приличаше на смъртник.

Все едно, беше много мило от негова страна, макар и да беше кухо обещание.

— Като оставим това настрана — продължи баронът и извади кожена кесийка изпод одеялата, — казано е, че златото винаги е искрено. — Подаде му я. — Написал съм писмо на графа и друго до Началника на мечовете, в които изказвам похвала за службата ви и обяснявам, че малкото... недоразумение снощи в замъка е изцяло по моя вина, след като не съм разпитал за... навиците на барон Морей със слугинчетата. — Погледна го в очите. — Едно е да се позабавляваш с момиче, готово да откликне на страстта ти. Съвсем друго е толкова да надскочиш границите си, че да не желаеш да осигуриш заченатото копеле. — Старецът сви устни. — Като ме гледате сега, едва ли ще си го помислите, но аз на младини съм направил няколко копелета и мога да кажа, че съм ги осигурил всички, а може би и още няколко от други бащи. — Потупа кесийката. — Писмата са тук, вътре. Сложил съм печата си върху подписа, вместо да ги затварям с него.

Е, това щеше да спести грижите на Пайроджил внимателно да затопли восъка така, че да може да ги прочете, без да счупи печатите. Кетол беше сигурен, че този барон държи на думата си — харесваше го и му вярваше, — но Пайроджил по природа си беше по-предпазлив.

Но писма?

— Значи няма да ни придружите до Ламът?

Освен извеждането на Морей от града и по-далече от предполагаемия убиец, завеждането на барон Мондегрийн в Ламът бе главната цел на тази експедиция. Останалото можеше да почака. Да, смяната на войските на Мондегрийн бе наложителна — бароните не обичаха войските им да се задържат много дълго извън собствените им земи, заради възможното им и нежелано привързване към неподходящи хора — но не беше толкова спешна...

— Смятам, че сте разбрали, че в този момент това е невъзможно. — Баронът поклати глава. — Според отец Кели едва ли ще преживея едно пътуване чак до Ламът, а пък и няма да преживея много повече, ако остана да си лежа тук. — Каза го все едно, че обсъждаха някаква дреболия. — Дългът ме принуждава, да. Но не може да принуди плътта да стане по-силна, отколкото е.

Защо тогава дамата трябваше да се влачи дотук и обратно? Кетол не разбра, но държането на барона, макар и необикновено дружелюбно, сякаш не подканяше към подобно фамилиарно любопитство.

Не беше взел кесията. Баронът я подбутна към него с треперещи пръсти.

— Ще очаквам да пазите съпругата ми и на връщане.

Пайроджил щеше да каже нещо в смисъл, че ще се постараят да го направят толкова добре, колкото и на идване, но в поведението на барона имаше нещо, което го затрудняваше да излъже, та дори и косвено.

Проклятие.

Нищо не му оставаше, освен да вдигне кесията. Надникна в нея — злато, не просто сребро — и я пхна под куртката си. Баронът се усмихна.

Какво всъщност ставаше? Докато Кетол се мъчеше да измисли начин да зададе някак въпроса — проклятие, защо не бяха повикали Пайроджил? Него го биваше в тези работи — вратата се отвори и лейди Мондегрийн влезе с две димящи чаши на поднос. Постави го на нощната масичка, седна на леглото до мъжа си и му помогна да вдигне глава, за да може да отпие от чая.

— Пригответь каляската — каза тя. — Но чух как отец Кели най-изрично каза, че си твърде болен за пътуване.

Баронът като че ли се стегна.

— Задължения, скъпа. Важно е Мондегрийн да бъде представен на Съвета и...

— И? — Тя млъкна и се обърна към Кетол. — Ако ни извините за миг, бих искала да...

— Моля те, спокойно, скъпа. Невежливо ще е да молим човек, който ни направи такава услуга, да напусне като слуга. — Махна с ръка към подноса. — Та той дори не е изпил чая си.

Дамата сви устни упорито.

— Е, добре. Притеснявай ме пред този човек, щом искаш.

— Да те притеснявам? Как бих могъл?

— Добре: искам да ми разрешиш да те представям на Съвета. Има прецедент. Рядък, но прецедент...

— Не бих могъл да поискам това от теб, скъпа — отвърна баронът. — Уморена си от пътуването.

Кетол седеше неподвижно. Поне ако престане да го забелязват, нямаше да се замеси в спор между барона и съпругата му. За какво точно беше спорът не разбираше — баронът току-що тъкмо беше казал, че тя се връща в Ламът...

— Щом не ми се доверяваш — добре. Защо ти трябва да говориш от името на Мондегрийн? А лорд Вентен? Бентийн?

Кетол не знаеше тези имена — стоенето настрана от местната политика винаги беше умно решение, — но баронът се намръщи и вяло поклати глава.

— Ами, предполагам, че братовчед ми Алфон би могъл...

— Алфон е идиот и е хвърлил око на баронството.

Баронът се пресегна и я потупа по корема.

— Надявах се това да помогне. Но...

— Ще ви помоля още веднъж, съпруге. Пратете ме в Ламът, на Съвета, за да представлявам интересите ви. Нашите интереси.

Баронът въздъхна и кимна.

— Добре, скъпа. Както желаш. — Обърна се към Кетол. — Вярвам много на своите войници, но ще очаквам и вие да се грижите за жена ми.

Кетол започваше да разбира защо кесията е толкова тлъста.

— Да, милорд.

— Искате от нас да какво? — Дърайн поклати глава.

— Да пазим жена му.

— А Морей?

— Не каза. Но не мисля, че много го интересува.

Дърайн изсумтя.

— Да, но Том Гарнет и Стивън Арджънт ги интересува. Няма нужда да ставаме гувернантки на още една благородна особа. Ако пак

ни скочат цурани, ще си имаме достатъчно грижи да опазим Морей и ще трябва да отговаряме пред капитана и Началника на мечовете, ако не го направим.

— Не казвам какво трябва да направим. Казвам само за какво ни помоли. — Кетол подхвърли кесията в шепа. — И за какво ни плати със злато.

— Златото е чудесно, но не прави меча по-остър, нито китката побърза — отвърна Дърайн. — Ако нещата се сговнят, казвам да пазим барона, а лейди Мондегрийн да се пази сама.

Пайроджил ги слушаше мълчаливо, загледан в товаренето на впряга. Най-отгоре слагаха кафезите с пощенските гълъби, а и войсковата част трябваше да се осигури. Трябваше да се натоварят фургоните с чували зърно за конете; щяха да са нужни и платнените торби и дъбовите бурета с продоволствие за войската.

Напълно възможно беше пътните дрехи на дамата да са си останали опаковани, разбира се, и да са приготвили веднага нова двойка тантурести слугини; но товаренето на сандъци в каляската и наличието на втори фургон подсказваше някаква степен на приготвления.

Защо? Дамата беше достатъчно добра ездачка, след като бе предпочела на идване конския гръб...

Цялата тая работа не му харесваше. Ама никак.

— По този въпрос съм с Дърайн — най-сетне отсече той. — Не си се заклевал, нали? — Кетол имаше странни представи за спазване на обещания.

— Не. Но и не изсипах кесията.

— Мамка му.

— Хмм. — Дърайн потупа небрежно с пръст дръжката на меча си. — Започвам да си мисля, че май ще трябва да се опитаме да си измъкнем парите веднага щом стигнем в Ламът и да видим дали може да се сврем в Илит, докато се стопи ледът.

Пайроджил кимна. Политика. Явните наследници на барона бяха измрели и освен ако в корема на лейди Мондегрийн нямаше някой друг, след смъртта на Мондегрийн определено щеше да има спорове за баронството.

Проклет глупак, да остави последния си син и наследник, от предишната му жена, да замине и да се наниже на цуранско копие —

но кралските благородници си бяха такива. Сигурно беше трудно човек да заповядва на хора, след като изглежда твърде страхлив да ги поведе в битка.

— Та какво ще кажете да върнем кервана в Ламът — като държим под око барона, не дамата — да си вземем парите и после да мръднем в Илит да гледаме от някоя пристанищна кръчма как се чупи ледът? — рече Дърайн.

Кетол отвори уста да му отвърне, но спря.

— Продължавай — подкани го Пайроджил; знаеше какво ще каже.

— Харесва ми този барон — почна Кетол. — Не беше длъжен да се застъпва за нас заради снощното... притеснение и не беше длъжен да ни посипе главите със злато. Той моли само да направим каквото можем.

— Да. Каквото можем. Кое то намеква, че има някакво основание да се притеснява доколко са му верни поне част от хората му — каза Дърайн.

— Или има някаква представа колко сме добри в работата си. Оцеляването им бе достатъчно доказателство, че не само са късметлии, но и добри в работата си. Цураните бяха корави противници, поединично, както и колективно, и малко войници, било то редовни или наемници, бяха оцелели и след половината от битките, преживени от тях тримата.

Дърайн поклати глава.

— Не. Виждал ли си някога благородник, който да не ти каже с гордост, че неговите войници са най-добрите на света? Мисля, че това, което ни прави толкова привлекателни за този барон, е политическата ни необвързаност.

Пайроджил кимна.

— Май си прав. — Точно това си мислеше и той. Кетол се намръщи.

— Мисля, че можем да пазим и дамата.

— Да бе, можем и да...

— Шшт. — Пайроджил им махна за тишина. — Ако можете да млъкнете за малко и да ме оставите да помисля...

Ако баронът наистина беше толкова близо до смъртта, колкото твърдеше Кетол, то следващият по родословната линия за баронството

определено нямаше да има нищо против, ако лейди Мондегрийн например си счупи врата при падане от кон, което щеше да остави въпроса за наследството открит.

Но това щеше да е логично само ако...

... ако тя вече беше бременна и ако детето беше на Мондегрийн.

А според думите на Кетол съпругът ѝ изглеждаше съвсем негоден да свърши работата...

Което започваше да обяснява репутацията на дамата.

Тя не беше някоя незадоволена благородничка, готова да яхне всеки жребец. Беше се опитвала, може би дори с мълчаливото одобрение на съпруга си, да се сдобие с дете. Той се помъчи да си спомни всички мъже, с които я свързваха клюките. Дали всички те бяха, като Морей и Стивън Арджънт, тъмнокоси и със сиви очи като съпруга ѝ? Може би си избираше любовниците по тяхната физическа прилика със съпруга си, надяваше се да зачене дете, което да прилича на него?

Интереси, заплетени в други интереси, до безкрай.

От гледна точка на барона и дамата му, връщането ѝ у дома като че ли беше замислено само за да постави лейди Мондегрийн в съпружеското ложе, поне за един последен път, преди той да умре, за да стане детето неоспорим наследник, вместо баронството да бъде хвърлено в ожесточени спорове за наследство. Това беше най-нежеланото нещо навсякъде из Кралството, още повече тук, в Запада, където вече бяха започнали боричканията кой да смени Вандрос като граф на Ламът, след като той стане херцог, ако не се смятаха, разбира се, цураните, които изникваха къде ли не съвсем изневиделица, за да усложнят нещата още повече.

Всичко това бе логично, макар и непочтено, но на благородниците ако не друго, непочтеност не им липсваше.

По дяволите. Само преди няколко минути този барон бе успял да спечели Кетол, а последното, което им трябваше на тримата, бяха разногласия между самите тях.

Пайроджил кимна.

— Пазим и двамата. Но приоритетът е Морей, ясно? Бас слагам, че този меч го носи не само от суета и може да се окаже достатъчно глупав да го извади и да почне да го размахва, ако не сме до него. Тъй че гледаме до него да сме двама и един да е с дамата, който се падне

най-близо, ако нещата се объркат. И ако трябва да се избира, спасяваме първо барона... Печелиш, че трябва да пазим и лейди Мондегрийн, Кетол, но Дърайн печели, че трябва да си вземем заплатата и да се измъкнем от Ламът колкото може по-скоро. Никакво чакане за това топене повече — оставяме ги в замъка на графа в Ламът и тръгваме за Илит. Съгласни ли сме?

Кетол кимна. Дърайн се поколеба за миг, после кимна и той.

План, с който можеше да се примирят. Да, гарнизонната служба беше благодарна работа, но забъркването в местната политика — не, а сега тримата май бяха затънали до гуша в местната политика. Освен това златото от Мондегрийн щеше предостатъчно да компенсира още няколко медника, които щяха да спечелят в мръзнене по бойниците на Ламът в следващата буря. Най-тежките зимни виелици най-вероятно бяха свършили и щяха да могат да поемат на юг, и да се порадват на оживлението, което носеше пролетта.

Кетол поклати глава.

— Казвам ви, идва буря.

— Кога?

— Не днес и не утре, но скоро. Твърде скоро.

Пайроджил сви устни. С малко късмет щяха да се махнат от Ламът с паричките си... но имаше чувството, че този път късметът няма да е с тях.

Не и този път.

По дяволите.

ГЛАВА 4

СТУД

Небето отново бе ясно.

Въздухът като че ли се беше постоплил — Дърайн вече не усещаше как сополът замръзва в носа му, — но все още беше адски студено, докато язدهа придружени от помощните отряди на Морей и Мондегрийн, назначени за служба в Ламът.

Може би това „топене“ наистина идваше. Щеше да е добре.

Групата бе доста по-голяма от тази, с която бяха дошли в Мондегрийн, и пак щеше да е по-голяма дори без частта на Морей: в столицата на графството праснаха веднъж и половина повече бойци, отколкото бяха върналите се, но защо бе така, Дърайн не знаеше.

Не му беше и работа всъщност.

Работата му бе да държи под око барон Морей и да не позволи на Кетол и Пайроджил да се издънят в това, поради намерението си да пазят лейди Мондегрийн, ако се случи неприятна случка.

При едно разклонение на пътя се срещнаха с лорд Верхайен и отряд негови войници, придружавани от трима наталийски рейнджъри.

Горските бойци както винаги бяха облечени в традиционните си тъмносиви туники, тъмносиви панталони и също толкова тъмносиви наметала. Дърайн така и не разбираше защо легендарните горяни не искат да приспособяват облеклото си — наметалата си особено — към околната среда. Макар с Пайроджил и Кетол по необходимост да пътуваха с малко багаж, винаги бе приемал възгледа на Кетол, че едно наметало е много повече от проста защита от студа и повече от основата за носилката, на която да изнесеш ранения си другар, в случай че решиш и можеш да си позволиш този лукс; така че тримата винаги старателно си избираха наметала, подходящи за сезона. Дори човек едър като него ставаше практически невидим в гориста местност, стига да стои неподвижен и да е облечен в подходящото наметало.

От друга страна, след като бе почти невъзможно човек да види рейнджър, освен ако той не го пожелае, значи знаеха нещо, което Дърайн не знаеше. Насочи вниманието си към приближаващия се благородник.

Люк Верхайен дръпна юздите и поздрави официално:

— Привет, Ернест, барон Морей.

Верхайен беше с едро телосложение, косата и брадата му бяха руси, с почти нездрава белота, в рязък контраст с потъмнялата от слънцето кожа. Устните му бяха кривнати в усмивка, а бръчиците покрай устата и около очите му подсказваха, че се усмихва често и много. Той, както и войниците му, бяха отметнали наметалата си, за да се видят кафявите табарди с червения кръст и единствения друг гербов знак — златния сокол в горния ляв ъгъл над сърцето. Дърайн забеляза, че мечът на кръста му е добре поддържан и добре използван: дръжката бе повече пригодна за бой, отколкото за украса. Връзваше се с репутацията му на един от най-опасните дуелисти в Запада.

Морей кимна и отговори:

— Привет, Люк, барон Верхайен. Студен ден за път.

— Така е.

Ако се съдеше по дружелюбния им разговор, човек можеше да си помисли, че са сърдечни приятели, но само ако не следи очите им. Дърайн следеше очите им внимателно, докато водачът на тримата горяни не подкара напред и не привлече вниманието му. Рейнджърът беше висок и строен и изглеждаше почти нелепо на малкото си пони, което, по начина, по който се движеше под него, със сигурност бе издръжливо и силно.

Рейнджърът поздрави барона, после очите му се плъзнаха по войниците в ливреите на Морей и Мондегрийн и накрая се спряха на тримата мъже без униформи.

— Привет, страннико — рече той, щом погледът му се прикова на Кетол: както обикновено, нещо във външността на Кетол го накара да реши, че той е главният. — Аз съм Гродан от Натал. Ливреята на другите я познавам, но вашата — не. — Погледът му подсказа, че под „вашата“ разбира и на тримата.

Наталийските рейнджъри винаги напомняха на Дърайн за стражари — гледаха подозрително всеки и се опитваха да изтръгнат

подробности, които според всякаква логика изобщо не бяха тяхна работа.

— Казвам се Кетол — отвърна Кетол и отметна наметалото си да покаже простия зелен табард. — На служба съм при графа на Ламът с приятелите ми Пайроджил и Дърайн.

Гродан кимна.

— В странни времена стават странни познанства.

— Така съм чувал — намеси се Морей. — Колкото до нас, придружаваме лейди Мондегрийн до Ламът, за същия баронски съвет, на който ще присъства и барон Верхайен. Воденето на войната е важно, но графството все пак си има своите нужди и ние трябва да...

— Нима? — Усмивката на Верхайен се разшири. — Мислех, че може би щях да съм по-полезен на заседанието в град Ябон, но... — Прекъсна и сви рамене.

— Ами, ако смятате, че в град Ябон ще ви посрещнат радушно, би трябвало да обърнете коня на северозапад вместо на юг. С тези рейнджъри за охрана съм сигурен, че ще закъснееете само с няколко дни, при здрава езда.

— Не мисля. — Верхайен разпери ръце. — Винаги съм смятал, че когато мнението ми кое е най-добре се различава от това на графа, е по-добре да направя каквото желае той.

— Извинете ме. — Гродан вдигна учудено вежда й се наведе напред. — Правилно ли чух да казвате, че в каляската е лейди Мондегрийн? Не баронът?

Кетол поклати глава.

— Баронът...

— Баронът — прекъсна го Морей, след като то стрелна със сърдит поглед да замълчи, — е неразположен и в момента не може да пътува. Не съм съвсем убеден, че това ви интересува, рейнджър.

Дърайн не виждаше много смисъл да се крие тежкото състояние на Мондегрийн. Старецът най-вероятно щеше да е умрял до няколко недели, ако не до дни. Но никой не го питаше.

— Моля за извинение — каза Гродан. — Както казах, в странни времена стават странни съюзи.

Горските бойци гледаха войниците на Ламът с не особено дружелюбни физиономии въпреки факта, че бяха съюзници. Вярно, съюзът бе по необходимост, не породен от братска любов. В края на

краищата тъкмо дядото на сегашния херцог на Крудий бе опустошил Валинар и бе подложил Натал на обсада, в опита си да завладее някогашната кешийска провинция Босония. Мнозина в Свободните градове гледаха на херцогство Крудий като на земи, загубени в тази война. Дърайн знаеше, че спомените се запазват задълго и че на хората, изпитващи вражда, обикновено не може да се разчита, че ще различават един херцог от друг или едно поколение от друго. Проклятие на историята, отсъди той. Понякога е по-добре някои неща да не се знаят.

Дърайн разбираше, че вражда или не, няма да се стигне до бой, но ако се стигнеше, щеше да е интересно да се види колко от местните щяха да свалят наталийците, преди да ги надвият. Но както бе казал рейнджърът, войната създава странни съюзи. Този сигурно щеше да се задържи здрав до ден-два, след като бъдеше премахнат и последният цуранин — стига това изобщо да се случеше. Или навярно за цяла неделя — Дърайн предпочиташе да гледа на нещата откъм светлата страна.

— Е, тогава мисля, че ще е най-добре да ви придружим по целия път до Ламът — каза Гродан.

Морей кимна.

— Ще съм благодарен за компанията ви, разбира се, а още повече — ако вие тримата тръгнете напред за съгледвачи. На път за Мондегрийн си имахме малка неприятност с банда цурани и би било добре да получим някакво предупреждение, ако се намират още като тях.

„Браво на него“, помисли Дърайн.

Кетол никога не беше виждал Ламът толкова пълен с войници — или с благородници, както и с хора от простолудието. Накъдето и да тръгнеше, гъмжеше от баронски табарди, всеки с различен герб, макар че васално обвързаните с графа на Ламът барони бяха не повече от дузина. И накъдето и да тръгнеше, все срещаше някой барон или дамата му, винаги с личната си охрана. Срещу всеки поземлен барон като че ли имаше по двама дворцови, което означаваше десетки скуайъри, пажове и други слуги, забързани от едно място на друго, всеки със своя знак на гърдите, знак, който смяташе за достоен за

почит, но който общо взето се подминаваше с безразличие от всички наоколо. Видя как един се сби с двама младежи, достатъчно глупави, че да не съобразят кого изпреварват при вратата на хана. Минаващите покрай тях ламътски стражи изглеждаха по-скоро развеселени, отколкото притеснени за реда и със злобно настървение напердашиха добре двамата млади „благородници“.

Кетол се стараеше да стои встрани от пътя им: достатъчно се беше излагал на капризите на знатното съсловие и самодоволните им слуги за цял живот, и то само за една неделя.

За да се усложнят нещата още повече, целият вторник в Ламът беше пазарен ден и военното затишие бе изпълнило пазарите въпреки хапливия студ. Долният град беше пълен с търговци, продаващи всичко, което Кетол можеше да си въобрази — освен наемнически услуги и пресни продукти. Второто щеше да изчака до пролетта, а ако в Ламът имаше граждани, на които да им трябва да наемат хора като него, Пайроджил и Дърайн, градските пазари едва ли бяха мястото, където щяха да ги намерят.

До щанда на пътуващ налбантин, пилчар продаваше стоката си — накокошинени от студа пилци или вече заклани и окачени на куките, където замръзваха бързо; и нарязани на мръвки и печашци се на шиш над огъня. Търговията му вървеше оживено, защото миризмата на сочно месо и чесън опразваше кесиите също толкова бързо, колкото и добър джебчия, и само желязната дисциплина и убедеността, че в цитаделата го чака топла храна, задържаха Кетол да не се прости с няколко медника.

Други обаче не бяха толкова сдържани. Един плещест войник, отметнал плаща си да се види гербът на Верхайен на табарда му, се пререди на опашката, изтласка с лакти двама бентонци и ако не се беше намесила стражата, за малко щеше да се стигне до люта свада.

Но стражата действаше бързо, тъй че човекът на Верхайен продължи по улицата, като ръфаше едно бутче, а двамата бентонци тръгнаха в обратна посока с печени пилешки гърди и две кошници яйца — явно бяха пратени на пазар.

На портата на цитаделата го познаваха и след бърз поглед в списъка — наемните войници не влизаха и излизаха през стените на замъка на графа на Ламът, когато им хрумне, а обикновено стояха в една казарма в Долния град — го пуснаха. Той мина през строевия

плац и през стаята за чистене влезе в преддверието на западното крило.

Командващият охраната сержант изсумтя:

— Много закъсня.

— Да, знам — отвърна Кетол. — Трябва да сменя двамата при покоите на ковчезника. Но това е работа между мен и Пайроджил и Дърайн — в смисъл, не се обиждай, но не е твоя грижа все пак.

Като повечето васално обвързани с графа на Ламът барони, Морей поддържаше малка резиденция в столицата на графството. Дори в мирно време бароните често идваха и си заминаваха, вършеха каквото трябваше да свършат в столицата, освен да измислят начини да изтръгнат повече данъци от селяните и волниците — нещо, което според Кетол поглъщаше повечето им време и усилия, макар че едва ли беше честно. Кетол се мъчеше да си внуши, че е честно, поне с ограничения си ум. Но в Ламът имаше и други привлекателни неща. Макар два-три от хазартните домове в града да бяха затворени в началото на войната, Ламът все пак си беше културната столица на кралството, освен политическата, и беше разбираемо, че благородничеството ще иска да прекарва времето си в столицата по много причини.

Морей имаше къща на улица „Черен лебед“, но също така и малко жилище в самата цитадела на графа, вероятно заради сана му на ковчезник, а и защото бе един от малцината, които знаеха тайната на ключалката на вратата на Хранилището. Златото и среброто бяха прилепчиви неща и ако някой благородник бе достатъчно глупав да позволи всеки да има достъп до неговото хранилище или счетоводните книги, то на Кетол определено щеше да му хареса да чуе за него. Щеше да е първият на опашката доброволци да стоят на стража цяла нощ пред вратата на съответното хранилище. Само за една нощ.

Сержантът поклати глава.

— Твоите хора може да си стоят с палци в задниците и да попазят вратата още малко, докато барон Морей си почива. — Тримата явно започваха да стават толкова популярни сред войниците в цитаделата, колкото бяха станали и в Мондегрийн. — Началникът на мечовете иска да те види — продължи той. — Не ти ли го казаха на портата?

Кетол си помисли, че в живота има много страхотни моменти, в които е най-добре да си държиш устата затворена. „Ако ми го бяха казали на портата, сега нямаше да съм точно тук, нали?“ Но си премълча. Човек бездруго си създаваше достатъчно врагове в тази работа и той нямаше никакво желание да добавя още един.

— Не ми казаха.

Сержантът се намръщи и каза на един от охраната:

— Харт, я вземи да придружиш флибустиера до Орлово гнездо да не обърка пътя.

Кетол последва войника по коридора и нагоре по витото стълбище до Орлово гнездо. Реши, че тримата едва ли са в сериозна беда — инак на портата щеше да го посрещне цяло отделение.

Войникът почука отсечено на вратата и я отвори, без да пита.

— А — рече Стивън Арджънт и вдигна поглед от някакви листове в скута си. — Мудният Кетол най-сетне е тук. — Усмихна се широко. — Вече си мислех, че ще трябва да пратя патрул да те издири.

Стивън Арджънт хвърли поглед към Фантус. Огнедрейкът се беше проснал на пода пред огнището, разперил криле да попие колкото може повече топлина. Замъкът навярно беше твърде проветрив за вкуса му, но поне засега Фантус си беше намерил удобно място и Кетол можеше направо да му завиди.

— Нашият Фантус — продължи Началникът на мечовете — е точно обратното на тебе. Прекалено лесно може да го намери човек пред камината ми. Непрекъснато успява да се измъкне от соколарника, където му е мястото, а аз така и не успявам да го разкарам. Ако не беше любимец на магьосника на херцога, щеше да се озове в леса, и то много бързо, колкото и да е студено.

Дрейкът се размърда, сякаш разбрал заканата, прикова със зло око Арджънт за миг и го затвори, явно доволен от участието си. Кетол вече бе убеден, че в някой предишен живот Фантус е бил любимата котка на богатата жена.

Арджънт се усмихна унило.

— Всъщност май започвам да свиквам с него. — Вдигна очи. — Ти обаче не си толкова лесен за намиране.

— Съжалявам, ако съм ви създал неудобство, Началник на мечовете — отвърна Кетол. Надяваше се да е отвърнал правилно и малко се поотпусна, щом Стивън Арджънт махна пренебрежително.

— Нищо такова. Само ме изчакай малко. — Посочи стола до камината. — Да взема да свърша с подписването на тези доклади, докато всичко не ми е избягало от ума. — Наведе се отново над листовите в скута си. — Тъжно е, когато един честен Началник на мечовете трябва да се залови с всички досадни подробности по управлението на цяло графство. Ще съм почти толкова щастлив да видя как херцогът и Кълган си вземат Фантус, колкото като видя графът да се върне, за да мога и аз да се върна към обичайните си задължения.

Кетол бавно приседна на посочения стол, поизнервен от близостта на огнедрейка.

— Обича да го чешат над очите — рече Стивън Арджънт, без да вдига глава от документите. — Щеше да мърка, ако беше котка.

— Мисля да си запазя ръцете, ако нямате нищо против — отвърна Кетол.

— Аз нямам — рече Арджънт, пак без да вдига глава. — Но Фантус може да има други идеи.

Сякаш го беше чул и разбрал, Фантус долази до Кетол и му тикна главата си да го почеше.

Кетол никога не се беше озовавал толкова близо до огнедрейк. Веднъж преди години бе зърнал полет на новоизлюпени. Беше по време на друга война, не толкова студена, но по-кална, и за миг се бе зарадвал на ярките цветове в небето, макар и само като ранен признак за идващата пролет. Драконите, големи или малки, винаги го изнервяха и не беше никак склонен да се доближава до тях на повече разстояние от изстрел с лък. Очите им сякаш виждаха твърде много. Някои твърдяха, че драконите можели да говорят като хората, но Кетол не държеше да провежда подобен експеримент. Но дори и да не можеха, беше сигурен, че са умни. Този поне бе достатъчно умен, за да си спечели обичта на Началника и на слугите в кухните на графа в тази студена зима.

Фантус изпъна дългия си врат, хвърли му един бърз поглед и отново разпери широките си криле пред буйния огън.

Кетол присви очи към съществото. После протегна боязливо ръка и го почеса там, където бе казал Началникът на мечовете. Дрейкът леко изпъна врат и се отпусна с доволно, почти блажено

изражение, което потвърди хипотезата на Кетол за котешкото прераждане.

Стивън Арджънт най-сетне остави листовите на масичката вдясно — по-далече от огнедрейка и огъня — и изправи гръб.

— Е, казаха ми, че носиш писмо за мен и друго за графа.

Казали му? Кой можеше да му е казал... Ох. Лейди Мондегрийн, разбира се. Едва се съдържа да не подуши във въздуха за мириса ѝ на пачули и смирна.

— Да, нося — отвърна Кетол.

— Ами давай ги тогава, човече.

Кетол спря да чеше дрейка, отвори кесията ѝ връчи и двете писма. Това, че едното бе адресирано до графа, вместо до Началника на мечовете, бе нещо, което двамата можеха да уточнят помежду си, след като той, Пайроджил и Дърайн се махнеха оттук.

Арджънт отдели подозрително малко време на четенето на писмата. Или беше много бърз четец, или вече знаеше съдържанието им, или най-вероятно и двете.

Пусна писмата в скута си, потупа ги и кимна.

— Изглежда, барон Мондегрийн ви е харесал тримата — и тебе особено. — Лека усмивка. — Не мога да кажа същото за Военния ковчезник обаче, макар че това писмо от барон Мондегрийн дава известна перспектива на проблема с оплакванията на барон Морей затова, че тримата сте прекъснали съня му.

— Не раз...

— Просто ще го задраскаме. — Стивън Арджънт се усмихна. — Ще кажа същото на барон Морей, щом пак повдигне въпроса. Най-вероятно няма да...

Прекъсна го чукане по вратата. Арджънт я погледна, все едно очакваше да се отвори, после каза:

— Е, хайде влизай, Иривън.

Икономът влезе с поднос с топъл хляб и огромен резен сирене със сини жилки на едната ръка, бутилка вино и две чаши в другата и мрачна физиономия на лицето.

— Реших, че може да искате нещо освежително, сър.

Началникът на мечовете кимна.

— Бих предпочел да се поизпотя на площадката за упражнения, но май първо трябва да хапна. — Посочи ниската масичка между двата

стола. — А ако Кетол отклони покана за добра храна и вино, ще съм изумен.

Иривън постави подноса и им наля вино. Арджънт в пълно пренебрежение към етикета си отчупи комат хляб, отхапа, след това си отрязва и сирене и махна на Кетол да последва примера му.

Кетол високо оцени още топлата хрупкава кора. От доста време не беше слагал залък в устата си. Наясно беше, че хлябът, който поднасят в замъка, е с по-добро качество от коравите кафяви самуни, раздавани на войниците, но този беше направо възхитителен, надминаваше всичко, което си беше представял. Както често казваше баща му, гладът е най-пикантната подправка.

Икономът стоеше търпеливо, хванал ръце пред чатала си.

— Иривън — рече Началникът на мечовете, — можем да се справим сами с яденето. Не е нужно да се задържаш повече.

Слугата почти се усмихна и отвърна с поклон:

— Както благоволите, господарю. Ще имате ли нужда от нещо друго преди вечеря?

— Все ще се оправя някак. Предай, моля те, поздравите ми на Бека, а и на дъщеря ти също — отвърна Началникът на мечовете и го освободи.

И щом вратата се затвори, се обърна към Кетол и поклати глава.

— На дъщеря му, Ема, започва да й личи — заговори тихо, сякаш икономът можеше да чуе. — Бащата трябва да е някой от гвардията, защото младите мъже сред слугите се боят от Иривън, а ако беше благородник, щеше вече да се е представил и да осигури копелето. При което проблемът става мой, щом се разбере името на войника. — Въздъхна. — Момичето не иска да говори за това, а и аз не го притискам засега. Графът ще знае по-добре от мен как да го направи. Щом ми каже какво иска да направя, ще разбера кой е този безмозъчен глупак и ще се погрижа да изпълни волята на графа. — Намръщи се, лапна нов залък хляб и сирене и пресуши чашата си на дълга глътка. — Е, това е съвсем на място в ден като днешния, а? — Отново погледна към вратата като човек, който не може да се сдържи да не се почеше където го е ухапал комар. — Ключката е, че аз съм бащата. — Отпусна се в стола с лека въздишка и на Кетол му хрумна, че е в необичайното положение да слуша неща, които не държи да чуе от някой, чиято единствена причина да му ги казва е, че е маловажен за

него — точно както войниците говорят с кръчмари, на бръснарите или на непознатия до тях малко преди да щурмуват крепостната стена. Според момента и обстоятелствата Кетол щеше или да каже на въпросния някой да си разправя историята другаде, или да се престори, че слуша учтиво, като в същото време изобщо не обръща внимание на глупака, но сега реши, че най-доброто поведение ще е да кима от време на време и да държи устата си натъпкана с хляб и сирене, за да не може да изтърси нещо неподходящо. Арджънт продължи:

— А това много ме дразни. Тези западници би трябвало да знаят, че един благородник от Изтока веднага щеше да поеме отговорност за момичето и за копелето си. — Поклати глава.

Кетол не отвърна нищо. Отговорностите, поемани от благородници, си бяха проблеми на благородниците, а не негови; освен това устата му беше пълна с хляб и вкусно сирене. Но като разбра, че Началникът на мечовете вече очаква от него някакъв коментар, бързо преглътна залька и каза:

— Говорехте за барон Мондегрийн, преди да ви прекъсне икономът.

— Вярно. — И като забеляза, че Кетол едва не се задави, докато преглъща храната, за да може да отговори, добави кротко: — Изпий си виното. Не е толкова хубаво, колкото в Рейвънсбърг или Риланон, но с това сирене върви.

Кетол се насили да отпие съвсем мъничко, вместо да изгълта виното до дъно, както му харесваше. Определено си струваше човек да му се наслади на вкуса, но по негово мнение смисълът да пие човек вино в студен ден като този бе в това да те стопли отвътре, а колкото по-бързо тече надолу, толкова по-бързо ти действа.

Стивън Арджънт го изчака да заговори.

— На мен... барон Мондегрийн ми допадна — рече Кетол. — Стори ми се добър човек.

Арджънт кимна.

— Съвсем вярно. Макар че тези, които не са забелязвали стоманата зад усмивката му, са съжалявали за недоглеждането си. Как изглеждаше?

— На умиране, милорд — отвърна Кетол.

Арджънт въздъхна.

— Издъхва, да. — Потупа писмата в скута си. — Това едва ли са единствените писма, донесени от Мондегрийн, както несъмнено си заключил. Отец Кели е на мнение, че ще умре до няколко недели, въпреки че е останал в леглото си, и че ако беше толкова глупав да тръгне на път в това време, щяхте да докарате в Ламът трупа му. — Не изчака коментар. — Успяхте да опазите Морей жив, както ви бе наредено.

Кетол кимна.

— Освен цуранското нападение видяхте ли някакво доказателство, че някой се опитва да му навреди?

Кетол поклати глава.

— Никакво. Двамата с барон Верхайен изглеждаха почти дружелюбни и...

— Презират се. Това, че и двамата се надпреварват за графството, не значи, че са глупаци. — Арджънт замълча; след което добави тихо: — Тъкмо напротив.

— Графството ли, милорд? Нещо случило ли се е с графа? — Щеше да е чул за това, разбира се.

— Не. — Стивън Арджънт поклати глава. — Граф Вандрос си е добре. Но е публична тайна, че със сигурност ще се ожени за дъщерята на херцога Фелина — макар че не бих го казал пред него: неописуемо докачлив е на тази тема. Тъй като херцогът на Ябон е без син и наследник, накрая Вандрос ще стане херцог на Ябон. Кралят ще назове неговия наследник тук, но Вандрос има тежката дума по въпроса. Морей разчита на предимство с това, че е Военният ковчежник, но Верхайен се отличи през войната — няма по-смъртоносен меч в Запада от неговия, — тъй че като пълководец си има друго предимство. Тъй че Морей и Верхайен отчаяно се стремят да спечелят благоволението на Вандрос. — Сбърчи чело. — Изненадан съм, че не знаеш това.

Кетол едва се стърпя да не свие рамене.

— Никога не съм си падал много по казармените клюки. — Кое не беше съвсем вярно: човек може да научи много неща от казармените клюки, но Кетол винаги се интересуваше повече от ежедневните неща, да речем колко готов е някой капитан да хвърля хората си на вятъра в боя или кое слугинче е особено дружелюбно, отколкото от висши материи като наследяването на благороднически санове.

Да, всички чуваха слухове за кралския двор, за вражди между Ги дьо Батира и херцог Боррик, истории, шепнати от ухо на ухо: че кралят бил луд за връзване или че принц Ерланд бил на прага на смъртта, или че вече е убит от ръцете на Ги — но това не беше толкова важно, когато същинската грижа на човек бе дали Буболечките няма да изскочат иззад близкия рид и да те накълцат. Достатъчно беше човек да знае, че онези, които решават нещата, се събират в Ябон. Колкото коварна беше политиката тук в Ламът, там вероятно беше още по-лошо, а Кетол винаги беше смятал, че разликата между лошо и по-лошо е много по-остра — и е много по-възможно да те убие, — отколкото между добро и по-добро.

— И предполагам, че бихте искали да се върнете на служба при Том Гарнет — каза Стивън Арджънт.

— Милорд?

— Том Гарнет. Предполагам, че искате да се върнете в отряда му?

Според Кетол тримата изобщо не бяха напускали отряда на Том Гарнет; просто им бяха дали особено назначение, също както когато Том Гарнет ги бе изпратил напред на разузнаване при едно затишие в битката с проклетите от боговете Буболечки. Като си помисли човек, май точно тогава Том Гарнет бе заключил, че Кетол е водачът на тримата — и всъщност в онази работа беше, по силата на това, че бе син на лесничей.

— Всъщност, милорд, тримата го обсъдихме това и сме решили да, хм, решихме, ако може, да си получим заплащането още сега и да заминем на юг за Илит, да изчакаме топенето на ледовете там.

Началникът на мечовете повдигна вежда.

— В такова време? Студът е жесток, а вероятно ще стане и още по-зле. Гродан твърди, че идва нова буря — по-лоша от предишната. Горяните имат повече усет за такива неща дори от магьосниците. Според мен няма да е чак толкова зле, колкото подозира, но не бих заложил много на това. Във всеки случай не толкова, че да тръгна на път.

— Но...

— Ако Гродан е прав, виелицата може да ви хване по средата на пътя до Илит и до пролетта да няма никакво топене.

— Златото и среброто са хубави неща — продължи Началникът на мечовете. — Но не можеш да ги гориш, за да те топят. По-добре да имаш топло легло и храна отсам градските стени до пролетта, нали? — Арджънт се намръщи. — Освен това все още съм притеснен за барон Морей и дори да нямах изричните указания на граф Вандрос да се погрижа за безопасността му, пак бих предпочел да го пазите вие външните.

Да, Пайроджил и Дърайн бяха изтъкнали най-подробно защо Началникът на мечовете би предпочел тях. Но май не беше много уместно Кетол да навлиза в политиката точно сега и може би беше по-добре да се държи, все едно че не го е забелязал.

— Е, вярно, че успяваме досега да пазим барона, като се въртим тримата на пост всеки ден, но...

— Не помолихте капитан Гарнет да назначи други да пазят стаите му, докато спи — каза Началникът и кимна одобрително. — Въпрос на усърдие ли беше, или просто не вярвате на никой друг?

Кетол сви рамене.

— Казахте ни да опазим барона и го направихме.

— Свършихте си работата чудесно. Баронът още си е жив и работи над счетоводните книги, както трябва да бъде. Точно затова искам да ви задържа на този наряд поне докато той не напусне града ми или докато не свърши приближаващата се буря, което от двете дойде последно. — Арджънт разпери ръце. — Сигурен съм, че не сте толкова глупави да тръгнете на път в такова време, без да е наложително, а не е наложително. Освен това на графа може да му се наложи да привлече още наемници в тази проклета война, а не бих искал да се разчуе, че сме платили на трима души и сме ги отпратили от града да умрат в студовете. Няма да помогне за набора.

Кетол поклати глава. Знаеше, че Началникът на мечовете се шегува за последното: смъртта на наемници по каквато и да било причина нямаше много връзка с набора на други, освен ако не е заради глупостта на командирите им; златото беше важното — първо, последно и винаги. Все пак отвърна на шегата с уж сериозен тон:

— Няма да кажем нищо, сър. Няма да можем.

Арджънт запази усмивката си, но тя охладня.

— Сериозната ми тревога е, когато се разчуе, че сте настояли да ви се плати и сте напуснали Ламът точно сега, когато бурята

приближава. Ще почнат приказки, може да възникнат подозрения. Може да настане такава бъркотия, че нещата да излязат изпод контрол. — Поклати глава. — Та мисля, че най-добре за всички заинтересовани, включително и за вас тримата, ще е ако останете — поне докато и бурята, и Съветът приключат. — Вдигна очи към Кетол. — И не ме карай да настоявам.

— Не казвате, че не можем да си вземем парите и да си заминем, нали, милорд?

— Не. — Началникът на меча поклати глава. — И по-добре да не чувам, че съм намекивал подобни неща. — Присви очи и вдигна пръст. — Казвам само, че не съм в настроение да потушавам безсмислени вълнения сред наемниците, а точно това вероятно ще се случи, ако вие тримата седнете до камината на някоя кръчма и се разбърбате, че Началникът на мечовете не иска да ви плати веднага.

— Милорд, аз...

Арджънт вдигна ръка и го прекъсна.

— Ако вие тримата почукате на вратата на барон Морей и си поискате заплатата, той ще отвори счетоводните книги да види какво ви се дължи, а после ще отвори съкровищницата в мазето, за да ви плати всеки реал и всеки медник, който сте заработили. Не казвам, че не можете да го направите. Но казвам, че точно сега това няма да е най-умното.

Физиономията му беше по-ледена и от вятъра, нахлул в Орлово гнездо, въпреки усмивката... а може би точно заради нея.

— Колкото до барона — продължи той, — ще наредя на капитан Перлен да назначи стражи да пазят покоите му в замъка, за да можете тримата да имате малко свободно време, поне докато спи. Не би трябвало да е в опасност в леглото си... но искам вие тримата да го пазите да не му се случи нещо лошо през останалото време. Поне докато не свърши Съветът и не отмине бурята.

Арджънт наля още по чаша и вдигна своята за наздравица.

— Разбира се, стига да преживеем всичко това без произшествия, сигурен съм, че графът няма да възрази, ако изразя благодарността му със значителен бонус над договореното ви заплащане. Точно толкова, колкото съм сигурен, че целият този разговор ще си остане между теб и мен. — Усмивката му стана лукава. — Имаме ли някакъв проблем с това, Кетол?

— И ти какво каза? — Пайроджил затвори очи и поклати глава.

— Казах „да“. Ще останем поне докато не свърши Съветът и не отмине бурята — отвърна Кетол. — Кое то дойде последно. Опитах се да го накарам да се съгласи за което свърши първо, но той настоя.

Дърайн завъртя очи към тавана.

— Значи оставаме лепнати тук като гувернантки на негово баронство, готови да поемем вината, ако двамата с Люк Верхайен успеят да се наръгат с мечовете.

Пайроджил поклати глава.

— Само за още малко...

— Харесва ли ти? — Дърайн се намръщи.

— Не. Не ми харесва. Казвам, че можем да го изтърпим, поне засега. Дори не обвинявам Кетол, макар че се изкушавам. — Дърайн го изгледа въпросително. — Струва ми се, че Стивън Арджънт не му е оставил избор.

— Така си е — каза Кетол.

Пайроджил поклати глава.

— В края на краищата все някой трябваше да иде при Началника на мечовете и да попита за платата ни. Можеше да е всеки от трима ни. Трябваше да преценя, че Арджънт няма да се съгласи на това.

Дърайн го погледна объркано.

— Значи, макар да нямаме никакъв избор, всичко е наред, защото е още само за малко?

— Не — отвърна Пайроджил. Дърайн вече явно беше объркан.

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че нещата вървят добре, това е проблемът.

— Проблемът е, че няма проблем?

Пайроджил кимна.

— М-да. Докато нещата вървят добре, той няма да иска да прави никакви промени. В края на краищата той просто седи временно на стола на графа. Не е граф на Ламът. Той просто иска граф Вандрос да се върне в града в същото състояние, в което го е напуснал — а ако е дошло време за освобождаване на наемници, Арджънт ще иска да остави графа да го направи, не да го прави самият той. — Сви рамене. — Доколкото той знае — доколкото всички ние знаем, — общата

щабна среща в Ябон ще реши дали корпусът на Ламът да се прати на север до Каменната планина, на запад до Калдара или Тит-Онака или другаде. Ужасно притеснително ще е — както за графа, така и за Началника на мечовете — ако херцогът реши да използва войската на графа, а Вандрос се върне и заvari, че Началникът на мечовете е платил на всички наемници, които графът на Ламът току-що е обещал на херцога.

Пайроджил поклати глава.

— Не подценявайте Началника на мечовете и не се хващайте на приказките му „аз съм само Началник на мечовете“. Той е не просто войник или фехтовач, но и политик също така, и трябва да мисли като политик. Точно затова Вандрос го остави за свой заместник.

— Не ми харесва — промърмори Дърайн. — Не съм убеден, че вярвам на цялата тази история с гласеното убийство, но...

— Но не това е важното. — Пайроджил сви рамене. — От това, което ни разказа Началникът на мечовете, изглежда че просто е имало няколко злополуки, при които на барона му се е разминало, и мисля, че двамата с графа виждат заговори там, където ги няма... точно както Кетол сбърка малкото търкаляне в сеното на барон Морей с онова слугинче за нещо друго.

Ушите на Кетол пламнаха от срам.

— И какво правим тогава? — попита той. — Не можем да си тръгнем...

— Не можем, защото си казал, че няма ли? Цялата тази дивотия с благородството ти се отразява май.

— Не, но...

— Шшш. — Пайроджил помисли малко и поклати глава. — Обещанията нямат нищо общо с това. Ако решим да си тръгнем, най-добре ще е кротко да си вземем това, което е по нас, и да пришпорим конете. Да натискаме барона за пълната ни заплата няма да е разумно, не и след предупреждението на Началника на мечовете. Вероятно бихме могли да измъкнем малко пари за харч от капитан Гарнет — и може би все едно трябва да го направим, иначе ще започне да се чуди защо не сме го направили — но толкова. Отидем ли при барона, ако се случи нещо лошо, ще обвинят нас. На някой да му допада това? Искате ли да си тръгнем без парите си?

— Не. — Дърайн не се поколеба. — Мисля да си тръгнем с парите си. Когато си тръгнем.

— Или можем просто да зарежем загубите си и да се махнем оттук — предложи Пайроджил.

— Ти сериозен ли си, или го казваш само за да ме изкараш от кожата?

Пайроджил му отвърна с една от редките си усмивки:

— По малко и от двете, да речем. Е, тръгваме ли си?

— Не. — Дърайн поклати глава. — Вече казах, че не — колко пъти трябва да го повтарям. Кетол?

— Вече казах на Началника на мечовете, че оставаме.

— М-да — каза Пайроджил. — Но тогава те е питал той. Сега те питам аз. Махаме ли се, или оставаме?

На Кетол също не му харесваше идеята да си тръгнат без заплатите. Успели бяха да натрупат доста пари, наред с плячкосаното от мъртвите и онова, което бяха успели да спечелят от комар и да свият по време на кръчмарски боеве, да не говорим за кесията, която му беше дал барон Мондегрийн, но графът на Ламът плащаше добре — а да оставят зад гърба си толкова злато и сребро щеше да означава да им се наложи много скоро да си потърсят нов работодател. Освен това в цялата тази работа нещо като че ли не беше наред.

Не ставаше дума за Морей при това — за барона на Кетол изобщо не му пукаше, — но се добавяше и усложнението около лейди Мондегрийн. Просто бе обещал на мъжа ѝ, че ще я пази, и да избяга сега... е, нередно му се струваше някак.

— Оставаме — отвърна най-сетне с въздишка. — А и този бонус... Проклятие. Май тази дивотия с благородството наистина започваше да му се отразява.

ГЛАВА 5

БУРЯ

Бурята врѣхлетя здраво.

Започна внезапно, скоро след онова, което трябваше да е изгрев-слънце, и с такъв оглушителен трясък на ненавременната гръмотевица, че разтърси и пробуди Дърѣйн от първия свестен нощен сън от... и той не помнеше вече от колко време. Макар светкавиците и гръмотевиците след няколко часа да стихнаха, бурята набираше сила и Дърѣйн трябваше да се загърне в най-дебелото си наметало, за да се добере от казармата до цитаделата в смътната сивкава светлина, превит срещу вятѣра.

В калната стая до страничния вход му се стори нелепо горещо. Нелепо и глупаво. Въпреки тлеещата жарава в малкия железен мангал на триножника водата в дървеното ведро беше толкова замръзнала, че можеше да вдигне цялото ведро с черпака.

Помисли дали да не влезе с връхните си ботуши — тук щяха да се вкочанят от студа, — но реши, че е най-добре да направи като всички, и ги окачи на една кука на стената над мангала, та дано поне да се запазят достатъчно топли, за да може да ги навлече върху другите, без замръзналото зебло да се счупи. До тях окачи дебелото си наметало, пхна под колана си ръкавиците от бича кожа, подплатени със заешка козина, и тръгна през преддверието покрай треперещата стража.

Не му харесваше, че трябва да си остави наметалото и скритото в него злато, но то сигурно нямаше да пострада — а определено щеше да е най-добре да не изглежда прекалено загрижен за него, за да не подсети някого да го опипа.

Вътре положението беше по-малко отчаяно, отколкото навън, но не много.

Навън вятѣрът виеше като ранен звяръ, не намерил достатъчно приличие да се махне някъде и да си умре кротко. Дращеше яростно по стените и прозорците на цитаделата и се мъчеше да нахлуе.

Единственото дребно удоволствие, което можеше да намери в цялото това положение, бе мисълта, че всякакви цурани и Буболечки в горите вероятно вече са се вкочанили от студ.

Всички кепенци на замъка отдавна бяха здраво затворени и залостени. При все това снегът се промъкваше през всяка незапушена напълно пукнатина. Ако огньовете в камините — Пайроджил ги беше преброил две дузини, макар Дърайн да беше сигурен, че е пропуснал няколко — не се поддържаха от легиони слуги, нямаше съмнение, че вятърът, нахлуващ през комините, щеше да ги е угасил до един.

При все това зловният и навяващ сняг вятър успяваше да се промъкне през комините покрай прациящите огньовете, внасяше локви вода по пода пред всяка камина и килимите вече бяха навити и прибрани, за да не подгизнат и да изгният, преди да е дошла пролетта.

През малкото време, което оставаше на слугите в замъка между запущването с кал на невидимите доскоро пукнатини между камъните — особено около рамките на прозорците, — те неуморно бършеха пред големите огнища, където седяха струпани благородниците, а други слуги непрекъснато им носеха котлета с горещо кафе, чай и бульон.

Това Дърайн не го разбираше съвсем. Той самият щеше просто да си седи близо до огъня и нямаше да прави нищо, което би го принудило да се движи. В края на краищата бързо щяха да загубят топлината, която щяха да спечелят от течностите, в леденостудените нужници. Благородниците обаче сигурно щяха да се облекчават в „гърмящите гърнета“ в сравнително топлите си стаи, вместо да им се налага да разкопчават благородните си цепки — или още по-лошо, да им се налага да полагат голите си разтреперани благородни задници на замръзналата седалка в нужника и после да разберат, че са залепнали.

Ако Дърайн имаше избор, сигурно изобщо нямаше да напусне стаята си.

Благородниците, от друга страна, се оказаха ранобудни, но дали това бе обичайно, или бе заради същите гръмотевици, които бяха вдигнали и него от леглото, това не можеше да каже.

Влезе в голямата зала и забеляза, че барон Верхайен е реквизирил няколко стола най-близо до голямата камина, вградена в северната стена, и тихо мърмори над димящата си халба с Началника на мечовете и други двама благородници, чиито имена не можеше да

си спомни. Трудно беше да ги запомни всички, а и навярно не си заслужаваше. Опитът го бе научил, че сблъска ли се човек с някого от тях, трябва само да сведе поглед, да се чукне по челото, да измърмори едно „м'лорд“ и да си продължи по пътя — освен ако не го убиваш, разбира се, но тъй или иначе не беше много важно дали му помниш името, или не.

При други обстоятелства щеше да е разумно да отдели малко време да прецени при кого от бароните може би си струва да се хване човек на служба. Но след като тримата щяха да се махнат от Ламът при първа възможност, защо да си прави труда?

Барон Ерик Фолсон беше лесен за запомняне със суровия си поглед и острата, добре очертана брадичка. Когато не се движеше — а повечето време като че ли стоеше замръзнал в някаква поза, — приличаше на портрет на знатен владетел. Също тъй погледът му повечето време явно оставаше прикован в цепката на бюста на лейди Мондегрийн — тя си го показваше щедро въпреки студа. Ръцете му също като че ли лесно успяваха да се доберат до ръката или рамото ѝ, или извивката на бедрото — нещо, което всъщност не беше грижа на Дърайн, а и след като дамата непрекъснато му се усмихваше и кимаше, докато той ѝ говореше, явно и тя не се притесняваше.

Погледът ѝ за миг засече Дърайн и тя му хвърли бърза усмивка и му кимна, преди отново да се върне към разговора си с барон Фолсон.

Берел Лангахан, който стоеше срещу лейди Мондегрийн, беше забележителен по причини, противоположни на тези, заради които Фолсон се набиваше на очи. Лангахан беше нисък, дебел и плешив, с кафяв загар от дългите години, прекарани на открито, с вид по-скоро на преуспяващ селяк, отколкото на благородник. Под тлъстините притежаваше онази здравина и жилавост, подсказващи, че си е спечелил пълнотата по-скоро от трупаш мускули труд и здраво ядене, отколкото от леност и отпуснатост. Изобщо нямаше да прилича на благородник, още по-малко на дворецов, ако не бяха пръстените със скъпоценни камъни, отрупали месестите му пръсти, и скъпото, дълго до коленете и обшито с хермелинова кожа палто, което му даваше възможност да стои по-далече от огъня.

Как и защо един дворецов благородник, човек, който уж трябваше да е прекарал повечето си зрял живот в замъка на принц Ерланд в Крондор, можеше да прилича на работещ по нивите селяк бе нещо,

което зачовърка любопитството на Дърайн. Но събралото се благородничество не му обръщаше никакво внимание, все едно че бе част от мебелировката, и вместо да се спре и да помисли как да зададе този нахален въпрос, без да нанесе оскърбление, той продължи през Голямата зала и после по коридора към западното крило.

Все пак бе дошло утрото и беше време да смени домашната гвардия, пазеща пред вратата на барон Морей, докато той спи. На вратата нямаше пост, а самата врата беше отворена. Проклятие.

Дърайн нахлу вътре и стресна едно младо слугинче толкова, че то изтърва наръча дърва на каменния под.

— Къде е баронът? — попита той кротко. Нямаше смисъл да плаши момичето повече. Ясно беше, че баронът е излязъл — леглото му беше оправено, а на масичката до леглото стоеше поднос с остатъци от ядене. — В съкровищницата ли е вече?

Дърайн не беше съвсем наясно с подробностите, но някои от счетоводните книги явно никога не напускаха хранилището в подземие на замъка, докато баронът, съвсем разбираемо, предпочиташе да работи над другите в сравнителното удобство на малкото си жилище вместо във влажното и студено подземие.

Тя поклати глава и изсумтя:

— Не е твоя работа къде ходи негово благородие.

Какво пък, с вежливостта — дотук.

— Тогава идвай с мен и да видим дали Началникът на мечовете смята, че е моя работа, и дали ще ти е благодарен, че криеш това от мен. — Пристъпи, за да я хване под мишницата, но спря, щом момичето ококори очи.

— Началникът на мечовете?

Дърайн кимна.

— В случай, че никой не ти го е казал, лично той назначи Кетол, Пайроджил и мен да се грижим за сигурността на барона и докладваме пряко на него, ако има проблем.

Е, Стивън Арджънт не беше казал точно това, но се подразбираше от решението му не само да ги задържи, но и да не ги върне в отряда на Том Гарнет. Изобщо нямаше да му хрумне да се прави на важен пред капитана, но с това слугинче беше друго.

— Ами тогава... — почна тя и хвърли бърз поглед към вратата. — Само че първо трябва да попитам тат... може ли първо да попитам

иконома?

Дърайн бе забелязал лекото издуване на корема ѝ под блузата, но просто го бе приписал на редовното хранене в цитаделата. Тази явно бе дъщерята на Иривън, бременната, и се чувстваше в правото си да гледа отвисоко на прост войник, който при това не носи ламътски табард, камо ли нашивки за ранг.

— Щом искаш — стига да е наблизо. Стивън Арджънт е на долния етаж, в Голямата зала.

Момичето посегна към връвта на звънеца до леглото и я дръпна бързо три пъти, после два пъти, шест пъти и след това — веднъж. Дърайн не попита за шифъра, но какъвто и да беше, оказа се ефикасен, защото след по-малко от минута мрачната физиономия на Иривън се показва на вратата.

— Баронът — попита Дърайн без предисловия. — Къде е?

— Барон Морей? — Иривън се намръщи. — Не ти ли е казал? Мислех, че вие тримата трябва да сте специалната му охрана.

„И аз така мислех“.

— Какво да ми е казал?

Иривън сви рамене.

— Дойде вестоносец, малко преди разсъмване. Имало проблем в резиденцията на барона — на улица „Черния лебед“, мисля, че там беше — и той реши сам да отиде и да види.

— Навън? В тоя студ?

Страхотно. Ако баронът замръзнеше до смърт оттук до „Черния лебед“, Дърайн не сей съмняваше кого ще обвинят. Обърна се и излезе от стаята без повече приказки. Този ден не започваше добре.

Пайроджил се подхлъзна и падна отново — помъчи се да задържи наметалото си загърнато с две ръце и се извъртя, за да падне на дясната си страна — на камата си, за да натърти още дясното си бедро, вместо на лявата върху меча, та да натърти още лявото.

Силни ръце му помогнаха да се изправи, но не и преди половин тон сняг да се изсипе през разтворената предница на наметалото му и под туниката. Беше увил дебел шал около врата си с цел да се опази по-малко студен отвътре — топлото бе невъзможно, — но не се бе сетил да пришие проклетия шал за туниката, а и нямаше да има време,

дори да се беше сетил, и при всяко падане снегът намираще възможност да полази все по-близо до сърцето му и се възползваше от нея.

Снегът си беше такъв.

Вятърът от запад си имаше характер и характерът му бе жесток. Подхванал беше снега и бе превърнал всяка грапавина по дългата улица към града в пряспа, дълбока поне до коленете и често пъти стигаща до кръста, и много злобно беше отъпкал снега толкова здраво, че бе невъзможно човек лесно да изгази през него, но не достатъчно, за да издържи дори тежината на Кетол. Ако бяха отцепили направо през преспите, това щеше да ги изтощи, преди да са стигнали и до средата на пътя до улица „Черния лебед“. Добирането им до нея бе въпрос на непрекъснати маневри около преспите като три бойни кораба, кръстосващи през плитки води, за да избегнат пясъчните наноси.

Не беше никак изненадващо, че улиците бяха почти пуссти; редки минувачи се тътреха нанякъде, но никой не спираше, за да се опита да въвлече тримата в разговор.

Не че в момента им беше много до разговор. А и какво щяха да си кажат? „Голям студ, а?“

Продължиха напред, дойде ред на Дърайн да падне, а Кетол и Пайроджил на свой ред му помогнаха да стане. Не беше добре човек да се надигне на ръце, та да стане сам: това само гарантираше, че ще си напълни ръкавите със сняг.

Но беше добре да имаш приятели, макар и тромави с толкова дрехи и с бради и вежди, затрупани с лед и сняг.

Кетол изтупа с юмрук дървената табела пред портата на следващата къща и поклати глава, щом снегът падна и се откри гербът — никой от тях не знаеше чий е. Сигурно трябваше да се опитат да хванат някой местен водач — макар че кой щеше да е толкова глупав да излезе навън в това време, освен пред острието на меч?

„Просто хванете по пътя до същинския град, после по Висока улица и ще стигнете до «Черния лебед» — беше им казал пазачът-идиот. — И гледате за герба на барон Морей с лисицата и кръга на дървената табела пред портата“.

Не беше казал, че всички гербове по табелите от източната страна на улицата са обърнати на запад и че снегът ги е затрупал всичките, и само чувството за честност убеди Пайроджил, че пазачът

вероятно не бе помислил за това повече от самия него, макар че се опитваше да се стопли малко с живата картинка как трие лицето на оня тъпанар във всяка от заснежените табели.

Освен това бяха разбрали, че началото на улица „Черния лебед“ е срещу кръчмата „Счупеният зъб“, а на Кетол можеше да се разчита, че ще намери всяко място, където е стъпвал — особено кръчма, — с вързани очи.

Или почти. Слънцето трябваше вече да е високо в небето, а не си вършете работата. През виелицата успяваше вяло да се промуши само смътна разсеяна сива светлина, подсилвана от време на време от блясък на мълния от изток, последван от далечен глух гръм като на ръмжащ звяр.

Знакът на следващата табела представляваше три застъпващи се сребърни диска — така поне реши Пайроджил, — а на другата след нея за щастие бе свирепата лисица на Морей в златния ѝ кръг.

Трябваше и тримата да натиснат портата срещу навения сняг и пак я отвориха само толкова, колкото да влязат. Не беше залостена отвътре, което беше логично, след като навесът за пазача беше празен, навярно както обикновено. Стените на градския дом на един благородник не бяха предназначени да пазят от нашественически армии в края на краищата, а по-скоро да обезкуражават възможните крадци, както и да осигуряват известна изолираност от външния свят. Тази дори нямаше пасаж от вътрешната страна и Пайроджил се зачуди дали под снега се крият парчета натрошено стъкло, вездани по върха на стената, или крадците в Ламът просто са твърде вежливи, за да посягат на имущество на благородник, докато той спи.

Не че точно днес навън щеше да има много крадци. Денят беше лош за обири, защото със сигурност всеки, благородник или простосмъртен, стига да имаше избор или капка ум в главата, щеше да си стои у дома, колкото може по-на-топло.

Имението на барона беше от по-малките според благородническия стандарт: само една двуетажна каменна сграда с двуетажни пристройки от плет и глина от двете страни. Другата сграда отатък главната вероятно служеше за жилища на слугите, защото отсамната, видима смътно през навяващия сняг, имаше големите врати на конюшня и може би бе приютявала преди и личната охрана на Морей — човек не може да очаква, че Военният ковчезник ще тръгне

на път без свитата си, — преди повечето бойци да бъдат привлечени на пряка служба на графа.

Прозорците на главната сграда бяха здраво затворени и малкото цепнатини по кепенците бяха запушени със сняг, но искрите и пушекът от комините показваха, че сградата е обитавана, макар че вятърът и снегът бързо ги загасваха и разпръсваха пушека.

Дървеният навес над вратата все пак предлагаше някакъв заслон от вятъра; тримата изкачиха стъпалата и се скупчиха под него.

Дърайн заудря с юмрук по дебелия дъбов врата. Чукче нямаше — гостите явно се посрещаха още на външната порта.

Не им отвърна сърдит глас, нито се чу: „Кой е“. Вратата просто изведнъж се отвори навътре... и барон Морей стоеше зад нея, само по туника и панталони, с меч в едната ръка и кама в другата.

— Кой е? — Гласът му бе студен почти колкото температурата навън.

Дърайн отстъпи назад и вдигна ръце.

— Спокойно, милорд — ние тримата сме.

Морей свали оръжията, а Пайроджил се изруга наум за несъобразителността си. Да, беше само Морей, но ако се бе оказал някой друг, някой със зли намерения, щеше да успее да промуши Дърайн, докато той и Кетол извадят оръжията си.

Ставаше небрежен, а това беше лошо. Е, другите двама поне се оказаха по-разумни — забеляза, че Кетол и Дърайн са извадили камите си и ги държат обърнати и долепени до ръцете, за да не ги види онзи, който им отвори.

— Добре, не стойте така да влиза виелицата, влезте — каза Морей. Обърна се и повиши глас: — Няма повод за безпокойство, само тримата флибустиери, които ми натрапи графът. — Гласът му отекна високо, за да се чуе през затворената врата на преддверието и в самия дом.

Пристъпиха в преддверието и Пайроджил затвори вратата, а Кетол и Дърайн дискретно прибраха ножовете в каниите.

Морей мина през следващата врата и ги прикани с ръка да го последват. Влязоха направо в нещо, което сигурно се водеше „Голямата зала“, макар да беше десет пъти по-малка от залата в замък на Ламът.

Вътре имаше двайсетина мъже и жени на всевъзможна възраст — от старец с побеляла брада и в ратайско облекло, който седеше на големия стол пред огнището, увит в одеяло, до двете заспали бебета, които държеше. На шиш в огнището се въртеше грамаден бут, а до един огромен железен котел шетаха две трийсетинагодишни жени и десетгодишно момче.

— Е, сваляйте ги тези дебели наметала и влизайте. Можете да свалите връхните си ботуши, след като се постоплите — каза Морей.

Тримата седнаха пред огъня. Пайроджил и Дърайн праметнаха оръжейните си колани на гърбовете на столовете си, а Кетол само изпружи дългите си крака, седнал на плъстената възглавница на пода. Поднесоха им димящи чаши кешийско кафе.

Пайроджил предпочиташе чай, но горещата течност си е гореща течност, чашата стопли изтръпналите му пръсти, а кафето не опари съвсем гърлото му. Освен това кешийското кафе бе рядкост толкова далече на север, което правеше напитката приятна.

Морей беше отишъл в другия край на залата и говореше тихо с двама едри мъжаги. Когато се върна при огъня, Пайроджил понечи да стане.

— Седи, седи. Навън е отврат и сте замръзнали. — Морей го погледна намръщено. — Какво ви накара да излезете от топлия замък в такъв ден?

— Канех се да ви попитам същото, милорд.

Морей изсумтя.

— Все едно че е ваша грижа къде ходя и какво правя.

— Моля да не се обиждате, милорд, но е точно наша грижа, по заповед на самия граф Вандрос. От нас се очаква да ви пазим...

— В ден като този не мисля, че по улиците на Ламът ще гъмжи от цурански убийци — каза Морей. — Ако изобщо има такива, в което много се съмнявам. Да, не съм единственият барон в Ламът, когото пазят външни бойци. Трябва да чуете оплакванията на Верхайен — а той се оплаква пред всеки, склонен да го слуша — как неговите бойци ги взели на служба при графа и му оставили за охрана само един капрал. Но не виждам охраната на другите да се мотае в стаите им или... да им прекъсва съня. — Хвърли ядосан поглед на Кетол. — Но тази тема ще я обсъдим друг път. Причината да съм тук е, че получих вест в замъка. — Махна с ръка към отсрещната стена. — Мълния

ударила покрива на слугинските жилища. Сигурно е щяла да подпали цялата сграда, ако виелицата не е потушила огъня, но все едно, една таванска греда е паднала на втория етаж и в момента цялата сграда сигурно е на лед.

Пайроджил кимна.

— И човекът ви е помолил за разрешение да премести слугите във вашата в главната сграда, заради бурята?

— Ха! — Леденото изражение се върна на лицето на Морей. — Ако беше излязъл такъв идиот, че да остави слугите да замръзнат, докато чака за разрешение да ги прибере тук, нямаше да му се размине само с изгонване, уверявам ви. — Лицето му омекна, щом очите му се изместиха от Кетол към двете бебчета, спящи кротко в ръцете на стареца. — Не, просто ми съобщи, че ги е преместил всички тук. Почувствах, че е мой дълг поне да видя дали всичко е наред. Толкова наред, колкото позволяват обстоятелствата. — Поклати глава. — Съмнявам се, че ще можем да върнем слугите в жилищата им до пролетта, а вероятно ще трябва и да възстановим цялата постройка, преди да се нанесат. С Ена и бебетата й, настанени тук в спалнята ми, е повече от вероятно да ми се наложи да прекарам следващите месеци в замъка и един миг да не мога да остана насаме под собствения си покрив поне до лятото. — Поклати глава. — Е, това достатъчно ли ви е? Или трябва да им кажа и че ми се ще да прокълна собствения си баща, че е стискал петаците и е наредил пристройките да са от кирпич, вместо от здрав камък?

Всъщност на това нямаше отговор и баронът изчака само миг, преди да изсумти раздражено и да продължи:

— Ако вие тримата не бяхте хукнали навън в най-лошата буря, която съм виждал, след час щяхте да ме намерите пак в замъка при счетоводните книги, където ми е мястото. — Изгледа ги ядосано. — И свършихте страхотна, страхотна работа: забавихте ме. Току-що пратих слуги да намерят някакви сухи дрехи за трима ви и ще трябва да ви изчакам да се стоплите и преоблечете, преди да тръгна обратно, иначе ще хукнете след мен и ще измръзнете до смърт, нали?

— Ами, честно казано, щом тръгнете, тръгваме с вас, милорд — каза Пайроджил. — Това ни е работата в края на краищата, макар да съжалявам, че ви създадохме толкова неприятности.

— О, я си пий кафето — изсумтя Морей.

Обърна се и се отдалечи. Спогледа се с готвача и му посочи към тримата и към храната на огнището. Готвачът кимна, а баронът напусна залата, строг и официален както винаги.

Пайроджил замълча, отпи от кафето и погледна другарите си.

Дърайн сви рамене, Кетол се усмихна.

Толкова по-добре, че им плащаха да пазят барон Морей, вместо да го убият например, реши Пайроджил.

Щеше да го направи, разбира се, но нямаше да му е добре.

За голяма своя изненада разбра, че този барон всъщност започва да му допада.

Пътят обратно до замъка се оказа по-тежък, отколкото на идване.

Ако не друго, бурята се беше усилила. Невъзможно беше да се разбере колко от снега е нов и колко просто вятърът го загребва и го хвърля по тях: преспите почти се стапяха и след това мигновено се престрояваха и растяха под напора на виелицата.

Опасно беше да спират дори за миг; пръстите на Пайроджил отдавна бяха престанали да го болят и вече ги усещаше почти горещи, а това означаваше, че до измръзването остава съвсем малко.

Водеше Кетол и постоянно се обръщаше да се увери, че другите не са се изгубили. Дори когато вятърът не биеше право в очите му, можеше да вижда само на няколко стъпки, а всички следи, които бяха оставили на идване, бяха заличени. Дърайн беше следващият. Пайроджил бе настоял Морей да тръгне плътно зад едрият мъж. Този път поне баронът не възрази, поне на глас. А след като Морей стъпваше по петите на Дърайн, туловището на гиганта го засланияше поне отчасти.

Пайроджил вървеше последен и се мъчеше да води напразната битка да задържи наметалото плътно около себе си. Затоплянето му при огъня се беше оказало грешка: само на няколко стъпки от вратата наметалото беше подгизнало и бе утроило тежината си с натрупания сняг и лед.

На излизане от замъка поне се бяха движили главно на изток и бурята, колкото и силно да виеше и ръмжеше, беше откъм гърба им. Но сега се движеха срещу вятъра и той биеше право в лицето, все едно се

мъчеше да зашемети Пайроджил, да му изтръгне наметалото и да го направи на ледена шушулка.

Изкачването по хълма бе най-тежката част, но макар пътят да беше напълно изложен на виелицата и снежните преспи да се извиваха като гигантски заровени влечуги, Пайроджил поне можеше да извърне лице от вятъра за няколко стъпки и качулката на наметалото му да го опази донякъде от свирепите му зъби.

Най-доброто в цялата работа беше мисълта за онова, което ги чакаше вътре: топлина, доста смътно понятие в момента, докато вятърът набиваше лед във всяка пролука, до която успяваше да се добере. Всяка стъпка като че ли ставаше все по-бавна, все едно че Пайроджил бе попаднал в капана на някакво зло заклинание.

Тътреше се стъпка след стъпка напред.

След цяла вечност преместване първо на десния крак, след него левия, после спиране за миг, колкото да си поемеш дъх, отпред най-сетне се появи портата. А после той тичаше като другите трима през двора с толкова изтръпнали крака, че само допреди миг бе готов да се закълне, че са негодни дори за вървене, камо ли за бягане. Накрая се озоваха вътре. В замръзналата, но по-топла отколкото навън стая. Свлякоха се на пейките, задъхани като псета.

— Бихте ли благоволил да ми направите една голяма услуга, милорд? — каза накрая Пайроджил, след като намери сили да изкара думите между задъханите вдишвания.

— Зависи от услугата — отвърна Морей, задъхан почти колкото него.

Пресегна се надолу да развърже връхните платнени ботуши, но веднага се изправи и се подпря на стената. Изглеждаше състарен с поне двайсетина години. Вятърът бе изцедил всякакъв цвят от лицето му и бе покрил с лед мустаците, брадата и дори веждите му. Беше смъкнал ръкавиците си и зачопли леда с пръсти, после покри ушите си с длани и за миг Пайроджил си помисли, че се опитва да му каже, че не иска да слуша, но се сети, че баронът просто иска да стопли замръзналите си уши.

— Е, казвай.

— Ако пак получите вест от дома си — или ако някой ви предложи да излезете отново навън в тази буря, — ще бъдете ли така

добър да кажете нещо в смисъл: „Моля ви, оправете се с това, а аз ще изляза да видя, след като свършите и след като бурята отmine“?

Морей кимна и почти се усмихна.

— Има нещо разумно в това. Наведе се да развърже връхните си ботуши. Изтръпналите му пръсти го затрудниха с възлите. — М-да, има нещо разумно в това.

Лейди Мондегрийн му махна от мястото си до Лангахан и Фолсон, и още един благородник, когото не познаваше.

Май трябваше да направи още една обиколка на Голямата зала. Беше разделена на две по средата от дълга маса, с добавени към нея няколко по-малки, свалени от таванското.

— Кетол, чух, че тази сутрин сте имали доста интересно приключение.

— Ами, имал съм и по-приятни моменти, милейди.

Факт. Върхът на дясното му ухо все още беше изтръпнал — щеше да е интересно да се види дали ще се изпери, или ще почернее — но пълният комплект пръсти на ръцете и краката работеше, макар вървенето все още да беше болезнено.

По настояване на Морей отец Райли, жрецът на Асталон, прегледа и тримата и накрая ги обяви за здрави — но само след като настоя всички да подържат поне по няколко минути босите си стъпала в дъбово корито, пълно с ароматизирана вода, която жрецът поддържаше гореща, като непрекъснато пъхаше в нея нажежения на мангала ръжен, мърмореше нещо и ръсеше билки от една кожена торба.

Дали беше от заклинанията, или просто от самата блажено гореща вода, но цветът на ходилата на Кетол се върна, което беше добре, както и усещането — съмнително удоволствие. Сега беше обут в нелепи чехли от лисича кожа, доставени от иконома, докато ботушите му изсъхнат.

Макар че го болеше, Кетол дълго се смя, когато повикаха отец Райли в кулата — някакъв тъп слуга беше пробвал да оближе леда по камъка на източната стена и езикът му се беше залепил.

Благородникът, чието име Кетол не знаеше, изсумтя презрително:

— Цялата ви пасмина заслужава по-лошо от това, което ви сполетя. Защо ще излиза човек навън в тая фъртуна, ако не му се налага?

Беше нисък и слаб, с грижливо подкастрирана черна брада, подсказваща, че брадичката му не е много изпъкнала и му се налага да я подчертае с космите, и като че ли с неизменно подигравателна усмивка, което пък подсказваше, че е неразумно човек да го коментира — не че Кетол щеше да го направи.

Лейди Мондегрийн повдигна вежда.

— Сержант Кетол, познавате ли се с барон Едвин от Визтрия?

Кетол за сетен път не я поправи за несъществуващото повишение; само поклати глава.

— Не, не съм имал тази чест.

— Вие сте един от тримата флибустиери, които излязоха в бурята след барон Морей, доколкото разбрах? — рече Едвин Визтрия и поклати глава. — Е, всяка минута се ражда по един глупак, както винаги съм казвал на слугата си — най-мързеливия тъпак в цяла Триагия, — а вече искрено мога да добавя, че в следващата минута се раждат още трима глупаци, които ще последват първия в буря, която може да смрази ташаците и на кучи син!

Лангахан поклати глава и кимна към лейди Мондегрийн.

— Моля ви...

— О, съжалявам. — Визтрия бързо се обърна към дамата и наведе глава. — Моля да ме извините, милейди, за... цветистата фраза.

Тя се засмя. Имаше приятен смях, напомняше на Кетол за далечни звънчета.

— Винаги съм намирала вашите... цветисти фрази за доста чаровни, Едвин. И искрено се надявам, че няма да се въздържате за моя сметка.

Барон Визтрия отново се обърна към Кетол.

— Предполагам, че вие тримата сте си казали няколко думи помежду си за глупостта на Морей. — За миг се навъси още повече.

— Не сме от хората, които критикуват знатните особи, милорд.

— Ха! Не и пред благородни уши, да. Но изобщо не се съмнявам, че помежду си говорите доста по-откровено, макар че ще сте още по-голям глупак да го признаете във възпитана компания, отколкото се оказахте с това, че сте последвали Морей в тая виелица. — Бръкна в

джобовете на дългото си до коленете палто и изглежда строго Кетол, готов сякаш да го смъмри, ако дръзне да възрази.

Кетол си замълча.

— Струва ми се, че имаш да кажеш нещо, човече, тъй че давай — подкани го Лангахан.

Фолсон кимна.

— Аз също съм любопитен — явно не се включвате във всеобщото осъждане на глупостта на Ернест Морей тази сутрин и съм любопитен защо. Освен че не искате да критикувате благородник.

Какво пък, все трябваше да дойде момент, в който човек да си каже каквото мисли пред благородници, и ако този не беше такъв, то Кетол не знаеше кой може да е.

— Ами, баронът е бил известен рано тази сутрин, че се е срутил покривът на една от пристройките на дома му...

— Конюшните ли? — Фолсон кимна. — Казах му последния път, когато му гостувах, че според мен има нужда от нов покрив. Не че някой ме слуша изобщо.

— Не, милорд. Жилищата за слугите. Почувствал се е задължен да види лично положението въпреки неудобствата с вървенето в тази фър...

— Неудобства ли? — Визтрия повдигна вежда. — На мен тази дума ми изглежда доста слаба за тътрене в такава виелица.

Кетол сви рамене.

— Неудобно си беше, вярно. Но исках да кажа, че баронът не беше излязъл навън без причина. Почувствал се е задължен да се погрижи за слугите си. — Някак си му беше странно, че защитава Морей.

— И те добре ли са? — попита лейди Мондегрийн.

— Всички са наред, доколкото можах да преценя — отвърна Кетол. — Някои са поуплашени, но мисля, че...

— И на мен да ми падне покрив на главата, сигурно доста ще се притесня — прекъсна го Визтрия. — А съм прословут със самообладанието си.

Лангахан изсумтя презрително. Визтрия го изглежда навъсено. Кетол се зачуди дали това е просто за да убеди местните, че двамата дворцови барони са тук, за да се държат взаимно под око, или наистина се ненавиждат. Все едно, не беше в стила на вицекраля да ги

е пратил, за да шпионират бароните на Ламът. Или беше? Кетол от дълго време се опитваше да се научи да разсъждава като Пайроджил, макар че обикновено от усилието само го заболяваше глава. И сега почна да го боли.

— Продължете, Кетол — подкани го лейди Мондегрийн.

— Ами, сигурно има няколко измръзвания, но слугите вече са настанени в залата, сигурно до след като се стопят снеговете. Всъщност мисля, че в дома на барона може би им е дори малко по-топло, отколкото тук.

— М-да, това ламътско топене, за което непрекъснато слушаме, но май така и няма да го видим — рече Визтрия и потръпна театрално. — Аз лично бих предпочел сега да съм си в Крондор, където човек може да се облекчи в нужника, без да се притеснява, че висулка пикня може да прониже някой нещастен тъпак, докато се опитва да почисти купчината говна отдолу — отново моля за извинение, милейди.

— Карла, моля — отвърна тя. — Мисля, че само днес ви помолих поне сто пъти да ме наричате на малко име, Едвард.

— Едвин.

— Е, щом няма да използвате малкото ми име, едва ли можете да очаквате, че ще запомня правилно вашето. — Усмивката ѝ беше закачлива.

Фолсон гледаше Кетол напрегнато.

— Значи барон Морей дръзва да тръгне в бурята само за да се увери, че никой от слугите му не е пострадал? Интересно.

— Интересно, да, но какво ви говори това? — каза Визтрия с неизменно презрителната маска на лицето си. — Ако попитате барон Верхайен, залагам шест мои сребърни реала срещу ваш бронзов петак, че ще ви каже, че единствената причина барон Морей да излезе навън в бурята е всички събрани тук да чуят, че е от хората, готови да излязат в този ужас, за да се погрижат за здравето на слугите си.

Лангахан килна плешивата си глава на една страна.

— Убеден сте, че всичко това е само показност? — Гласът му бе изпълнен с укор.

— Не съм убеден нито в едното, нито в другото, а и няма да допусна да бъда въввлечен в тази вражда, имам си достатъчно свои проблеми, за да си търся и нови — изсумтя Визтрия. — Но и не приемам също така версия, разказана от някакъв наемник, за изсечена

на камък. — Изглежда презрително Кетол. — Вие още ли сте тук? Не трябва ли да стоите някъде на стража, или да тичате по някоя нещастна мръсница, или да вършите нещо друго войнишко?

— Моля за извинение, господа и лейди. — Кетол се поклони и се отдалечи.

Пайроджил слизаше по хлъзгавите от леда стъпала много предпазливо — от време на време приклякаше да остави фенера на долното стъпало, за да може да си помага с ръце на най-трудните места. Надяваше се, че връщането ще е по-леко.

Мигащата светлина на фенера показваше, че залостените килии са празни. Пайроджил нямаше представа какво е нормалното състояние на килиите или защо един благородник ще хвърля някого в килия, вместо да заповяда някой просто да му пререже гърлото. Все пак имаше нещо, което му се струваше повече от крайно странно в това, че затворът и съкровищницата бяха в една и съща част на замъка.

Всички светилници, висящи от голите греди, бяха запалени и пушекът им бе застинал на сивкава мъгла под тавана. Пайроджил се запровира покрай купища бурета към задната част на подземие. Някакво шумолене го сепна, но реши, че е само плъх — а ако Началникът на мечовете и Том Гарнет искаха плъховете тук да бъдат избити, можеха да си намерят някой друг за тази работа.

Единственото, което Пайроджил се канеше да убие за днес, бе една бутилка вино, щеше да я извади от един сандък на връщане, след като Кетол слезеше да го смени, както той сега сменяше Дърайн в подземие. Не от хубавите бутилки по рафтовете, изпънати от едната стена до другата — тях със сигурност държаха на отчет, а нямаше никакво желание да го хванат с рядка бутилка с някакво чудесно червено, което графът би пожелал на масата си, щом се върне в Ябон, но не мислеше, че някой ще възрази, ако си свие бутилчица евтино от някой сандък и си пийне, че да заспи по-лесно.

Отбеляза си наум да си обуе най-дебелите чорапи — може би два чифта — и след това и ботушите, преди да се напие и да заспи. На ботушите щеше да им трябва поне цял ден, докато изсъхнат добре, и ако не се погрижеше да са опънати, докато се сушат, щяха да се свият, а болящите стъпала определено бяха по-евтини от нови ботуши.

Стигна до отсрещния край на тъмното мазе. Вратата на стаята пред съкровищницата беше затворена. Той почука и след няколко мига капакът на решетъчното прозорче се смъкна — но не се появи лице.

— Здравсти, Дърайн — каза той. — Аз съм.

Широкото лице на Дърайн най-сетне се появи в прозорчето. После той отвори вратата и пусна Пайроджил да влезе.

Морей като че ли не ги забеляза; беше се изгърбил над някакви хартии върху бюрото в другия край, точно до желязната врата за същинската съкровищница. Вляво от бюрото примигваше фенер с изкусен месингов релеф, прекалено близо до подвързаните с кожа книги според Пайроджил, а в скромна дървена кутия вдясно бяха подредени няколко подострени гъши пера и оцапана зелена мастилница. До дясната ръка на Морей стоеше димяща чаша с нещо, което дъхаше на чай, вместо вездесъщото кафе.

В камината до барона пращеше хубав огън. Дърайн се наведе да хвърли още една цепеница и разбърка жарта с машините.

— Пайроджил е тука, милорд — каза, след като Морей не вдигна глава.

— Кой? О... чудесно. — Морей го погледна намръщено. — Е, да те няма тогава. — Гласът му затихна до едва доловимо мърморене. — Все едно че някой убиец ще се промъкне през комина и ще ме намушка с нож, докато си работя над книгите. — И отново се изгърби над работата си.

Пайроджил подаде фенера на Дърайн.

— Внимавай по стъпалата.

Дърайн кимна и излезе. Пайроджил залости вратата след него. После смъкна едната дебела ръкавица при камината да си сипе чаша горещ чай от желязното котле, оставено на камъните пред нея.

Баронът не му обръщаше внимание — очите му се местеха от голямата, подвързана с кожа книга, която четеше, към дългия, грижливо развит свитък пергамент, на който като че ли попълваше таблица с числа, и после отново към книгата. Погледне, помисли, напише, и все така — работата изглеждаше ужасно досадна, но поне не беше работа на Пайроджил.

Не беше много наясно какво точно включва „работата с книгите“. Останалата част с данъците му се струваше съвсем проста — бароните събираха данъци, пращаха нещо на графа, който

задържаше нещо и препращаше другото на херцога, който сигурно правеше същото и буташе нещо на крал Родрик или на принц Ерланд.

Баронът го погледна и изсумтя раздражено:

— Е, има ли някаква причина да стърчиш така? — Махна към големия стол до камината. — Ако седнеш там, няма все да те виждам с крайчеца на окото си и да ме разсейваш. Ще ми се да приключа с това преди обед, за да отделя малко време да разсея някои лъжи на Верхайен за мен. — Тонът му все пак не беше толкова раздражен, колкото предполагаша думите. — Просто седни и си пий чая, скоро ще свърша.

Нямаше какво да се прави, тъй че Пайроджил просто седна и просто почна да си пие чая: можеше и да е необичайно, че седи и пие чай, докато стои на пост, но пък не беше зле. Може би трябваше да се опита да понаучи малко повече за тази работа със счетоводството, макар че неговото изобщо нямаше да е толкова сложно като на ковчежника на графството. Пайроджил можеше да събере колона числа, макар и бавно и с някои грешки — макар че ако се опиташе достатъчно пъти, най-накрая сметката се получаваше — но сигурно имаше и повече в тази работа, ако държеше да я върши точно. Ако тримата изобщо успеяха да спестят достатъчно, за да я купят онази кръчма, на него щяха да разчитат в края на краищата да се оправя с парите.

Говореха си за това от време на време. Пайроджил щеше да върти нещата около бизнеса. Беше преговарял с някои платци на наемници от Саладор до Крудий; трябваше да може да се договаря и с винари и пивовари, с овчари и говедари, да не говорим за наемането на курви за горния етаж — а определено щяха да държат да има курви на горния етаж; винаги си е добре да можеш да продадеш нещо, което никога не свършва.

Несъмнено щеше да им се наложи да научат някои нови номера, но с тази част Пайроджил можеше да се справи.

Дърайн можеше да поддържа мира, с малко помощ, когато се наложи. Всеки достатъчно пиан, за да скочи срещу такъв здравеняк, щеше да е повече от достатъчно пиан, за да не забележи как той или Кетол му скачат отзад с палката. Може би щеше да е най-добре да оставят Дърайн да сбори първите няколко сам, един вид да му се създаде репутация, и да се разбере, че кръчмата „Трите меча“ — името

галеше ухото, нали? — е място, където човек може да му удари няколко бири, топла храна и едно „муш-муш“ набързо, без да го притесняват, стига да се държи прилично.

Можеше и да стане.

Можеше даже и жени да си намерят — истински жени, не просто по някоя случайна курва. Особено след войната. Войната някак разбъркваше нещата и като нищо можеше да си намери някоя хубаволика кротка женица, която да реши, че редовното ядене и сигурното място за спане си струват да се примири с това, че ще ѝ се качва нощем отгоре, че даже и денем — какво пък, винаги можеше да затвори очи — или даже с това, че ще трябва да му гледа грозното лице всяка сутрин. Можеше даже и някои отстъпки да ѝ направи, да се къпе редовно, да речем.

Щеше наистина да е хубав край за такива като тях тримата, и беше хубава мечта, а и им даваше нещо, за което да мислят и за което да пестят.

Разбира се, най-вероятно щяха да са мъртви много преди мечтата да се сбъдне.

Усети се, че се е загледал в тежката желязна врата на съкровищницата. Зад тази врата несъмнено имаше предостатъчно злато, за да се купят сто кръчми, макар сигурно недостатъчно да подкупят онези, които щяха да пратят подир тях, стига да можеха по някакъв начин да се измъкнат от града с толкова злато.

Но си струваше да си го помисли човек.

Забеляза, че Морей го гледа със странна усмивка.

— Май хвърляш око на онази врата с известен интерес — каза баронът.

Пайроджил запази лицето си безизразно.

— Само зяпах и си мислех, милорд. Моля за извинение.

Морей кимна.

— Ами, давай — просто отвори вратата и си вземи каквото искаш. Стига да можеш.

Тонът му не беше заплашителен, а и не посегна към никакво оръжие, поне доколкото Пайроджил можеше да види.

— Нямам никакво намерение да ограбвам графа — отвърна той и поклати глава. — Лошо е за работата ми. А още по-лошо за здравето.

Морей се изсмя.

— Не се тревожи за работата си, нито за здравето — вътре има предостатъчно за цял легион като вас да се пенсионира, уверявам те. Виж, ако успееш да отвориш вратата ей сега, ще ти се позволи да си идеш жив и здрав с всичкото злато, което можеш да отнесеш. Имаш честната ми дума за това. Давай: опитай се да отвориш вратата. — Лицето му стана строго. — Не съм свикнал да си повтарям заповедите, човече, да не говорим да ги потретям.

Пайроджил не разбираше каква е играта на барона, но май беше най-добре да я приеме. Остави чая и мина по мекия килим до затворената желязна врата.

Изглеждаше изцяло от здрав метал, с обшивка от занитена синкава стомана, дебела един пръст. Никаква ключалка не се виждаше — само най-обикновена метална дръжка. Хвана я, но се поколеба, докато кимването и жестът на Морей не го увериха, че баронът наистина го подканва да я отвори.

Натисна я надолу, най-напред леко, после — по-силно.

Не помръдна.

Вложи цялата си тежест, но дръжката все едно беше запоена на мястото си. Натисна още по-силно и му се стори, че дръжката поддаде сама, съвсем леко, но изобщо не се завъртя.

Навярно имаше някаква хитрина с нитовете? Изглеждаха здрави и щом пръстите на Пайроджил ги опипаха, всички изглеждаха също така достатъчно яки на допир.

Какво му убягваше?

— Предложението ми беше честно — каза Морей, — но знаех, че няма да можеш да я отвориш. — Стана, пхна дебелата книга с кожената подвързия под мишница и с другата си ръка му махна да се отдръпне.

— Би ли донесъл лампата?

Пайроджил вдигна лампата от бюрото, а Морей опря длан на дръжката на вратата, без да пипа главите на нитовете или нещо друго. После замърмори нещо.

Дръжката се превъртя тихо и леко. Морей измърмори още нещо, едва чуто, побутна тежката врата и тя се откряна на скритите си панти.

Той взе лампата от Пайроджил и пристъпи вътре. Пайроджил не го последва, но успя да види, че помещението е пълно с рафтове,

огънали се под тежестта на стотици платнени торби. Морей ги подмина, спря пред един сандък книги, пълен с томове в кожена подвързия с различна големина, и прибра в него този, който бе в ръката му.

Усмихна се, като видя как Пайроджил е зяпнал торбите.

— Избери една торба. Да видим какво има вътре, а?

— Но...

— Моля.

— Щом настоявате, милорд. — Пайроджил сви рамене. — Ще избира десния рафт, втория ред отдолу, торбата зад втората отдясно.

— Чудесно.

Морей смъкна посочената от Пайроджил торба, развърза я и я разтвори широко.

На светлината на лампата блеснаха масленожълти златни монети. Морей зарови ръка в тях и те се стекоха между пръстите му със звън. Той пак върза торбата и я сложи на мястото ѝ.

— Рядко показвам на някого какво има в хранилището, но когато го правя, гледам да им покажа златото. — Морей се ухили. — Не бих искал на някого да му хрумне, че се е напълнило с торби с камъни при моето попечителство над графската съкровищница, нали? — Затвори вратата и завъртя дръжката. — Искаш ли да опиташ още веднъж?

— Само ако настоявате.

Явно имаше някаква хитрина с отварянето, а Пайроджил всъщност не държеше да знае каква точно — или най-малкото не държеше някой да знае, че той знае хитрината.

Ако се окажеше, че липсва злато, невежеството бе най-добрата защита.

— О, няма страшно — увери го Морей. — На ключалката е поставено заклинание. Ще се отвори само за тези, които знаят думите, отключващи заклинанието, а както можеш да си представиш, тези думи не са широко разпространени и има вложено едно магическо... наказание, ако някой успее да се доближи, но не изрече съвсем правилните думи.

Пайроджил потръпна. Можеше да се представи какви ще да са тези магически наказания, а истината навярно бе много по-лоша от всичко, което можеше да си представи. Годиците го бяха научили на

едно: замесена ли е в нещо магия, по-добре да си далече, отколкото близо.

Освен това, ако решише да се опита да проникне в хранилището, това най-вероятно нямаше да стане през предната врата. Премисли и набързо изключи половин дузина глупави планове, включващи тунели, дупки в стената, странни миньорски устройства, каквито беше виждал край Дорджин, както и възможността боговете от скука да го дарят с желаното. Накрая реши да се върне към познатата му сурова реалност: не беше ужасно удобна, но пък си беше позната.

Морей погледна намръщено петната от мастило по пръстите си.

— Е, след като свършихме, май ще трябва да махна тези писарски петна по ръцете си, да облека нещо по-празнично и да отида в Голямата зала. Първото официално заседание на Съвета на бароните е тази вечер, но нещата вече трябва да са започнали, предполагам. — Вдигна вежди към Пайроджил. — Идваш ли с мен, или предпочиташ да останеш тук и да опиташ пак с вратата? — Усмихна се. — Ако си слушал много внимателно, може дори да си чул почти достатъчно добре думите на заклинанието.

Почти. Пайроджил потръпна от намека в това „почти“.

— На вашите услуги съм, разбира се, милорд.

Когато Кетол влезе в казармата с намерението да се наслади поне малко на така нужния му сън, боят тъкмо започваше.

Шест-седем души от хората на Верхайен се бяха сдърпали с хора на Морей при вратата на конюшните и бутането и блъскането вече бяха преминали в юмруци и ритници, макар че нямаше извадени оръжия, доколкото можеше да види. Поне предположи, че са хора на Верхайен и на Морей; в казармата имаше само две малки камини, по една в двата края на помещението, тъй че повечето войници лежаха загърнати в наметалата си. Доколкото Кетол знаеше, няколко дебели глави от отрядите на другите барони като нищо можеше да са се включили просто за разнообразие. За пореден път се замисли каква идиотщина е да се биеш, без да ти се плаща за това.

Дотук приличаше повече на кръчмарска свада и толкова по-добре. Ако някой извадеше нож, можеше стане гадно по-бързо,

отколкото някой мошеник ще лиши селяче от медните му петащи в пазарен ден.

Един едър мъжага от Ламът падна, друг скочи отгоре му и яките му юмруци заудряха повече по гърдите, отколкото по лицето му, после се включи още един. Сержант в табарда на Верхайен се опита да задържи един от своите, с което само даде възможност на един от войниците на Морей да го халоса здраво по тила. Сержантът моментално забрави ролята си на умиротворител, завъртя се и го избъхти с такава сила, че го отпрати да се пързала по задник по каменния под. Кетол се впечатли: сержантът не беше едър, но ударът бе толкова гръмовен, че той би се гордял да го нарече свой.

Встрани от биещите се стояха войници от други баронства и много малко от Морей и Верхайен, а всички наемници или лежаха по наровете си, или седяха край масите и наблюдаваха с интерес, но без да повишават глас, камо ли да вдигат ръка. Този бой не беше техен, както и на Кетол.

Единственото изключение бе лудото джудже Макин. Макин го смятаха за луд по три причини: първата — заради предпочитанието му да се бие за пари, което го правеше рядкост за расата му, втората — заради склонността му да спи с човешки жени, което го отличаваше като уникален за вида си, и третата — заради склонността му да говори на празния въздух, все едно че някой стои пред него и поддържа разговор, което едва ли го правеше необичаен сред наемниците, поне според Кетол. Та лудото джудже скочи от нара си, тупна с невероятно големите си боси ходила на каменния под и завреця възбудено при всеки тупаник и ритник, все едно че гледаше някакво състезание.

Кетол естествено се придвижваше заднешком към вратата. Моментът едва ли бе подходящ да се включи в играта на зарове в ъгъла, където играчите си въртяха невъзмутимо играта. Боят — а той беше виждал достатъчно такива търкали, за да се смята за специалист — вече беше само на мигове от същинската кръчмарска свада, чак до счупените глави, подутите челюсти и изкъртените зъби. Почти бе успял да се измъкне, когато се блъсна с гръб в Началника на мечовете — той току-що бе влязъл и изтръскваше снега от наметалото си.

Стивън Арджънт безцеремонно го избута настрана и с тежка стъпка влезе в помещението.

— Спри! — изрева той и за да подчертае заповедта си, тресна една бутилка в пода.

Сигурно нещо много властно имаше в този глас, прецени Кетол, защото за негова изненада боят моментално секна. Мъжете, които допреди няколко мига се бяхтеха един друг, бавно започнаха да се отдръпват и да се изправят.

Стивън Арджънт остана да стои по средата на казарменото помещение, оглеждаше ги един по един.

Нямаше никакъв звук — само вятърът виеше отвън.

— Ти... и ти, и ти, и ти, и ти — почна той, сочеше мъжете, които се бяха били, а после и двамата от сержантите, които бяха стояли отстрани и гледаха. — Имам малко работа за вас. От „Счупеният зъб“ трябва да се домъкне още едно буре с бира — добра бира, от пивоварните на джуджетата — и ви пращам навън в бурята да го донесете, пасмина такава.

Изгледа ги мълчаливо, с ръце на кръста и изписано на лицето презрение, после се обърна и си излезе.

Кетол сви рамене и просна наметалото си на нара. Разкопча меча, окачи го на куката в стената и се изтегна. Сънят, както винаги, бързо го пребори.

Последното, което чу, преди да го загърне топлата тъмнина, бе приятното, познато трополене на зарове и дрънкането на монети по камъка.

Дърайн пусна поредния наръч дърва в сандъка до камината и си отупа ръцете, преди да хвърли нова цепеница в огъня. Слугите не че пренебрегваха точно тази камина, но като че ли държаха много повече на втората в другия край на Голямата зала, а по-лесно беше човек просто да излезе в студа и да донесе дърва от камарата, вместо да досажда за това на някой от слугите.

Това му беше особеното на студа — докато наблизко има топлина, няколко мига на студено всъщност не са чак толкова лошо.

Дървото му изсъска тихо и бавно започна да гори по краищата.

Двайсетина благородници стояха струпани пред по-голямата камина в другия край на Голямата зала, няколко натегачи се усукваха около тях. Пайроджил беше до лакътя на Морей, застанал лекичко

извън малкия кръг барони и благородни дами, увлечени в напрегнат разговор.

Военните — най-вече капитани, освен няколкото отрепки като него самия — съвсем разбираемо се бяха стекли в другия край на залата, тъй че масата по средата действаше като социална бариера. Дърайн не знаеше дали свикването им в Голямата зала е обичайна практика за гостуващи капитани, или специално решение при възникналите обстоятелства. Тъй или иначе, капитаните като че ли се чувстваха уютно, а благородниците изобщо не поглеждаха към тях.

Гостуващите капитани обикновено ги настаняваха в една от казармените постройки в другия край на вътрешния двор и на тяхно място. Дърайн щеше да си намери там някое кротко ъгълче и нямаше да се вясва пред очите на старшите особи в замъка. Но това вероятно бе една от причините да не е офицер.

Освен това в казармата със сигурност се въртяха игри на зарове и на ашици, съпроводени с пиене и други неща, несъмнено неща, които вероятно се смятаха за вредни за добрия ред и дисциплина. Той знаеше, че един благоразумен офицер нито търпи прекалено подобни разсейки, нито се престарава в усилията си да ги спре. В края на краищата прекаленият ред и дисциплина вредят на реда и дисциплината. За да се поддържа бойният дух, е нужно равновесие, а с тази буря, заклешила на едно място цяла камара войници, нещата с всеки изминал ден щяха да стават все по-напрегнати и без допълнителни дразнители.

Достатъчно зле беше в Ламът и преди, в онова почти забравено време само преди няколко дни, когато зимата просто правеше нещата студени и кални, вместо да дращи по всичко като някакъв прегладнял звяр.

Том Гарнет тъкмо довършваше разказа си за Нощта на Буболечките. Пайроджил не беше обърнал достатъчно внимание, за да разбере дали капитанът излага вярно подробностите, а вероятно нямаше и да разбере дори да беше слушал внимателно, тъй като и той, и двамата му приятели бяха твърде заети със своята малка част от битката, за да обръщат много внимание какво правят другите.

Друг капитан — сигурно от хората на Верхайен — плъосна задника си в един хубаво тапициран стол и изпружи крака.

— Единственото хубаво нещо, което мога да си помисля за това — рече той, като притвори очи и скръсти ръце над корема си, — е, че поне засега не се налага да се притесняваме от цуранска атака.

— Което го прави идеален момент за атака — отвърна му Том Гарнет.

— Момент? — Капитанът отпусна ръце на облегалките и изправи гръб, видимо раздразнен. — Определено. Но възможност? — Сви рамене. — Не мисля. И да се намерят достатъчно глупаци да излязат навън в такава буря, виелицата ще свърши работата вместо нас. Стига да не сме прогонили вече всичките тия кучи синове от Ламът...

— Но не сме. Освен ако моите хора не избиха цял отряд несъществуващи цурани онзи ден — отвърна Том Гарнет.

Капитанът кимна, намерил благоприличие да отстъпи пред аргумента.

— М-да, и това ви дава повод да се гордеете, доколкото разбрах, но все пак е било не повече от рота, нали?

Гарнет кимна.

— Точно така.

— А ако са забелязали други някъде около Ламът, надявам се, че щяха да ми го съобщят. Доколкото мога да преценя, най-близките цурани са някъде на изток от границите на Свободните градове, и не много на изток при това. Малцина са напуснали провинция Ябон, ако изобщо има такива, радвам се да го заявя.

— Да — отвърна Том Гарнет. — И аз съм също толкова щастлив, че не бяха повече. Де да бяха по-малко. Но са съвсем реални, мога да ви уверя.

— Е, да. — Капитанът отпи от кафето си. — Но освен неколцина изостанали, които се опитват да се доберат до своите, мисля, че приключи — засега. По-късно? Някъде другаде? Съмнявам се — чух слухове, че нещата около Крудий се разгорещават и дори слухове, че цураните се оттеглят, откъдето са дошли. — Сви устни. — Което, дори да е вярно, бих искал да знам дали и как могат да се върнат и къде.

— Да, много слухове има — каза друг капитан и кимна. Беше на около четиридесет години, с щръкнали мустаци под острия нос и имаше навика да заваля края на всяка дума. Отпи от виното си,

вторачен в огъня, и се загърна още по-плътно в палтото си. — Не че държа много да слушам какво разправят за ставащото в Крондор.

Том Гарнет изви глава към благородниците в другия край на залата, после отново погледна намръщено капитана.

— Ако разпространяването на тези слухове ще е от полза за всички ни, тогава давайте да ги чуем и ние. И по-подробно, моля, та да не си прахосаме този хубав ден, капитан Карис, нали?

Карис настръхна, но бързо се овладя и вдигна ръка за извинение.

— Прав си, Том. Прав си наистина. Сам щях да го кажа, ако някой друг се беше разбъбрil точно като мен преди малко. Вярно, човек любопитства, но съвсем друго е да внимаваш какво говориш, нали?

Гарнет кимна.

— Винаги съм го мислил. — Изкриви уста. — Човек не може сам да води цялата война. Винаги съм смятал, че да си гледам моята малка част е повече от достатъчно и че е най-добре да оставя по-голямото на хора с титли и с отговорности.

— Е, значи се оправяш по-добре от мен — каза друг капитан. — Виж, аз не мога да спра да се чудя за цял куп неща. Тревожно време. Не знам как е с вас, момчета, но не ми се мисли колко нощи не съм спал напоследък.

— Да спиш нощем? — Карис се изсмя горчиво. — Спането нощем е древен мит, така го чувствам аз. Толкова дълго се тревожих какво ни дебне на другия хълм, че свят ми се вие, щом остана между четири стени. Чувствам се като кон, който не се сдържа да препусне в галоп, макар поводът му да е вързан за кола. Обикалям и обикалям в затворен кръг.

Изсумтя и тежко се изправи.

— И като няма какво да се прави сега, мисля да нагледам моите и вашите момченца дали си играят кротко. Няма нужда Началникът на мечовете пак да ги разтървава само защото повечето от тях се чувстват вързани за кола като мен. Повечето нямат в главите си ум колкото боговете са дали на репите, тъй че едва ли ще се вслушат в кротки приказки за благоразумие като вашите. Виж, малко по-твърди думи може да ги вразумят. Да речем, „взимаш извънреден наряд“? — Лицето му светна. — Като си помисли човек, още един пост горе на стените точно сега ще е доста сериозно наказание, нали?

Вятърът отвън нададе вой, сякаш в съгласие с Карис. Том Гарнет се засмя.

— И още как.

Карис тръгна към преддверието, а Том стана от стола и извади малка лула от корен на изтравниче. Опипа джобовете на панталоните си и посегна към кожената си торба, която бе пуснал на пода, но друг капитан му подхвърли малка кесийка.

— Благодаря, Вилем. — Той напълни лулата с тютюн, запали го с дългата восъчна свещ, запухтя, докато димът не го задоволи, и отрони блажено: — Добре е човек да се порадва на каквото може, докато може, нали? — Посочи с дръжката на лулата към преддверието. — Ей това ми липсваше навън най-вече. Имах чувството, че цураните могат да подушат миризмата от цели мили, а не виждах нужда зорлем да им показвам къде сме. — Дръпна здраво и пусна гъст облак дим. — Липсваше ми тая лула, и още как.

Друг капитан се изкиска.

— На мен ми липсваха... по-хубави неща от лула. Ех, да дойде пролетта...

Вятърът с внезапен порив нахлу през комина и от камината се разхвърчаха искри и пепел. Капитанът плесна с ръка един въглен, решил да му подпали брича.

— Макар че пролетта май е още далече. Мислите ли, че ще ни преместят на запад, до Крудий? Или на север? Или ще ни задържат?

Том Гарнет дръпна от лулата и пусна кръгче дим.

— Всичко това, че и още. Нали това обмислят сега в Ябон. Но засега, както казват, и да има изостанали цурани, много ги е сковал студът, за да мислят да нападат. Очаквам напролет да намерим доста замръзнали трупове.

Другият капитан кимна.

— Татко Мраз, както съм чувал да казват из степите на Тъндърхил, може да е могъщ съюзник... а никой съюзник не ни е излишен. — После погледна презрително към Дърайн. — Дори да се налага да плащаме на някои от тия за привилегията да са ни съюзници. — Беше мълчал, докато Карис не излезе, и го беше изгледал в гърба с едва прикрита враждебност.

Том Гарнет вдигна очи към Дърайн. Той невъзмутимо отвърна на погледа му.

— Дърайн, имал ли си удоволствието да се запознаеш с капитан Бен Кели от баронство Фолсон?

— Не. — Дърайн поклати глава. — Не съм имал.

Кели кимна хладно.

— Вярно, не са ни запознавали, а и не съм търсил запознанство. Общо взето не понасям флибустиерите, но пък в тези времена трябва да правим отстъпки.

Дърайн не отвърна нищо и Кели явно взе това за признак на слабост, а не на сдържаност.

— Няма какво да кажеш, а? Доста белези имаш — но като гледам, езикът ти май все още работи и...

— Моля ви, капитане — прекъсна го Том Гарнет. — Ако имате някакви оплаквания срещу този човек, поднесете ги на мен, не на него — той е в моя отряд и под моя отговорност.

— Извинете, капитане. — Дърайн поклати глава. — Не, сър... при цялото ми уважение. В момента не съм под ваше командване... капитане.

Кетол вероятно щеше да подмине тая история просто за да я подмине, а Пайроджил щеше да измисли как да смени темата или да отправи същото послание към капитана по някакъв косвен начин, но нравът на Дърайн не беше такъв.

— В момента не съм в ничий отряд — продължи той. — На тримата ни възложиха задача по заповед на графа и не сме под ничия команда, освен на Началника на мечовете — добави бавно и предпазливо. Изправи се като на строевия плац и загледа право напред, без да среща погледа на Том Гарнет. — При цялото ми уважение към вашия ранг и личност, капитане.

На Кели това не му хареса.

— Затова ли се чувстваш така свободен да се включиш в офицерско събиране, а? И каква е тая „специална задача“? Чух разни слухове...

— Мисля, че се разбрахме да не се въвличаме в обсъждане на слухове — тихо каза Гарнет.

— Добре де. Едно е да си говорим за дворцови работи, без никой тук да знае истината. Но съвсем друго е, когато тук си имаме човек — и флибустиер при това, — който твърди, че имал някакъв специален статут. За какво става дума?

Дърайн си замълча, а Том Гарнет се наведе напред и заговори тихо:

— Има известна загриженост за сигурността на барон Морей и графът реши, че ще е най-добре засега да има лична охрана. Не че ще е единственият барон с допълнителна охрана, но...

— Загриженост? — Кели се намръщи. — Мислиш, че атаката на цураните в Мондегрийн е била насочена лично срещу барон Морей?

— Не, едва ли. — Том Гарнет поклати глава. — Не е логично. Не виждам как цураните биха могли да разберат, че барон Морей ще е с патрула. — Зарей за миг поглед в празното. — Не знаем как мислят и дали разбират колко пагубно може да стане за нас, ако армията загуби своя Военен ковчезник. Нито откъде биха могли да го узнаят, ако са знаели. — Усети, че се е отклонил, и добави: — Но дори да са го разбрали, първо тръгването му беше решение, взето в последния момент от графа, малко преди да замине за Ябон. И второ, на мен не ми се стори така. Предполагам, че ако Морей им беше целта, щяха преди всичко да убият него, а не да задействат засадата толкова рано. Доверих се на Дърайн и другите двама да се погрижат за барона, докато гоня цураните. И те се справиха, определено. — Погледна към Дърайн. — На тебе да ти се е сторило, че целта им изрично е бил баронът?

Дърайн поклати замислено глава.

— Не, макар че кучите му синове най-напред удариха по него — но помислих, че е само защото са преценили, че е офицер, а не заради нещо... лично. Честно казано, капитане, точно тогава не разсъждавах много за това.

Както и по-късно, впрочем — беше му се сторила най-обикновена, при това доста непохватна засада. Но да се опитва човек да отгатне целта на едно нападение по време на война винаги му се беше струвало все едно да разсъждаваш коя част от тялото ще ти се намокри първа, щом скочиш в реката.

А и как бе възможно цураните да се доберат до такава информация? Кого можеше да са попитали?

Цуранският капитан или силов командир, или както там го наричаха кучите му синове — Дърайн мислеше за него просто като за цуранския капитан — беше убит по време на битката. Дърайн беше сигурен, че пленените цуранци са разпитани най-усърдно, а още по-

сигурен беше, че не са казали нищо. От това, което бе научил за цураните от началото на нашествието, обикновените им войници не задаваха въпроси, а офицерите им не споделяха информация. Освен това човек можеше бавно да опече повечето от тях в огъня с краката напред, а те просто продължаваха да те гледат с омраза, докато не издъхнат, без да кажат и дума. Каквото и да се говореше за цураните, бяха корави кучи синове, това Дърайн бе принуден да признае, макар и с неохота. А пък робите им имаха да кажат още по-малко, колкото и да бяха кротки и изпълнителни.

Да не му се казва нищо, освен за пряката му работа беше познато чувство за Дърайн, поне до съвсем скоро. Не че имаше нещо против, изобщо — обичаше нещата да са прости. Не беше стратег, а от изчисления и разни такива го заболяваше главата. Предпочиташе да остави тези неща на други и да си върши само онова, за което го биваше най-добре: да убива хора.

— Но не — отрони най-сетне и поклати глава, — не ми изглеждаше така.

Кели не остана доволен.

— Тогава защо са всички тези слухове? И защо тази допълнителна охрана за барон Морей?

Том Гарнет махна пренебрежително с ръка.

— Убеден съм, че това изобщо не е наша грижа. Но след като графът замина в Ябон, а Наследственият ковчежник е болен, мога да измисля поне няколко хиляди дребни златни причини защо е най-добре да се вземат мерки за опазване доброто здраве на Военния ковчежник, нали? — Махна към преддверието. — Ламът вече е пълен с баронски войници, които в момента си нямат цураны наоколо да им напомнят, че всички сме на една и съща страна, та да забравят за съперничествата на своите господари. А като се добавят и наемниците, мисля, че може би най-лошото, което може да се случи, е графът на Ламът да не може да си плати дълговете, та макар и временно. — Поклати глава. — Ужасно неприятно е да разчиташ на атака от Буболечките и цураните, за да разсеят хората на Морей и Верхайен от факта, че едните от тях най-вероятно до няколко години ще са войници на графа и ще живеят охотен живот в Ламът, докато другите скоро ще се върнат в баронствата си.

— Графът ли? — Думите сами се изплъзнаха от устата на Дърайн, преди да се е овладял.

Том Гарнет кимна.

— Едва ли е тайна, че Вандрос вероятно ще се ожени за Фелина и ще стане новият херцог, нали? Как мислите? — Ухили се и ги изглежда един по един. — А колкото и бурна да е брачната им нощ, съмнявам се, че ще могат скоро да създадат наследник. — Помълча, клатейки глава. — Ако питате мен, следващият господар на Ламът сигурно в момента е в замъка — вероятно увлечен в разговор в същата тази зала, в другия край — и не държа да се обзалагам кой ще е точно, макар че ако трябва да предположа, бих казал, че е или Морей, или Верхайен.

Кели поклати глава.

— Аз лично щях да предположа, че очевидният избор е Мондегрийн, особено след като е без деца — би могъл да задържи поста, докато на Вандрос му се родят синове — въпреки че за мен не е предпочитаният кандидат.

Повечето други капитани се намръщиха, но Том Гарнет само се усмихна.

— Би предпочел, да речем, барон Ерик Фолсон за граф, доколкото схващам?

Кели разпери ръце.

— Е, да, разбира се, предвид положението ми, но мога искрено да се закълна, че ще има много по-лоши алтернативи. — Загледа се в огъня и отпи от кафето. — Но уви, не мисля, че е възможно, след като баронът има двама големи сина — и двамата доказани в бой, горд съм да го кажа, след като лично съм ги обучавал. От всеки от тях би станал добър барон или дори граф след време.

— И смяташ, че това би изключило барон Фолсон? — попита го намръщен Том Гарнет.

— Мисля, че би могло. Щом стане херцог, на Вандрос вероятно ще му трябват няколко години, за да създаде херцогски наследник, а после навярно и по-малък брат, който да вземе графството, и може да предпочете да постави Мондегрийн за граф, колкото да пази мястото един вид. Колкото и да ми е жалко, не би могъл да направи толкова лесно това с моя барон.

— Е, това няма да стане. Мондегрийн няма да е на разположение достатъчно дълго за такова нещо. — Том Гарнет поклати глава. —

Дори бракът да се сключи още днес в Ябон, Брукал да абдикира в полза на Вандрос утре, а някой чародей да направи така, че Фелина да изтърси две синчета близнечета вдругиден, Мондегрийн е извън играта. Кое то е жалко — добър човек е, с остър ум, здрава ръка и много спокоен нрав. Напомня ми за стария граф повече и от самия граф Вандрос; след като са братовчеди, не е изненадващо.

Кели дръпна от лулата си и изпуфка облаче дим.

— Някой друг смята ли, че е повече от странно, че тук имаме двама дворцови барони също така? Възможно ли е Визтрия да го гласят за барон?

— Визтрия? — Един капитан се подсмихна. — Освен ако главното държавническо оръжие на новия граф на Ламът не трябва да станат мръсните приказки.

Неколцина от капитаните се засмяха, сред тях и Том Гарнет.

— Мръсният език е започвал не една война обаче. — Том спря да се смее и добави: — Не, едва ли ще е той, но може би ще се окаже разумно новият херцог да започне на чисто, така да се каже, и да назначи за граф човек извън Ябон. Има прецедент.

Кели поклати глава.

— Прецедент може и да има, но на мен лично това никак не ми харесва, особено като си помисля за другия дворецов барон тук. Лангахан, както чувам, е само кон за примамка за вицекраля, а има достатъчно основания да се вярва, че Ги дьо Батира гледа на Западните владения на Кралството само като на опърничава крава, която трябва да се издои, а после да се остави сама да се напасе, докато пак стане готова за доене.

— Има, да. — Том Гарнет кимна. — Да се издои до капка, в най-добрия случай — ако не да й се изсмуче кръвта, за да се нахрани Изтокът. Но Ги дьо Батира не управлява в Ябон...

— За щастие.

— ... а аз познавам граф Вандрос. Служих при него, когато беше старши капитан по ранг, макар не и на възраст, докато баща му беше граф. Не виждам как херцог Вандрос ще назначи граф от Изтока, какъвто и да е натискът от страна на вицекраля. Докато херцог Боррик е на мястото си в Крудий, Вандрос ще разполага с могъщ съюзник, за да се противопостави на заговорите на Ги.

Това наистина звучеше логично. В някои отношения Ябон беше заклещен между враждуващите Боррик Кондуин и Ги дьо Батира и макар това да криеше опасности, в същото време създаваше немалки трудности за вицекраля, макар и да наследеше принц Ерланд — въпреки че всъщност той вече бе наследил принц Ерланд фактически, макар и не по закон, откакто бе провъзгласен за вицекрал — в опитите му да упражнява голям натиск над херцога на Ябон, било то Брукал или Вандрос. Защото докато Ги разполагаше с Кралското ухо като любим съветник, то Боррик можеше да разчита на подкрепата на повечето лордове на Запада и на част от Изтока: на онези, които не бяха благоразположени към Ги или гледаха на узурпирането на всякоя херцогска власт като на заплаха за собствената си. Кралят можеше и да управлява, но Съветът на лордовете бе сила, която и най-безразсъдният крал не можеше дълго да пренебрегва. Не, Ги можеше и да заговорничи, но в края на краищата Вандрос щеше да назначи своя наместник в Ламът. Том Гарнет дръпна замислено от лулата си.

— Но някой външен за Ламът — благонадежден, западняк, не някаква хилава марионетка от Изтока, който да не може да говори без косматата ръка на Ги дьо Батира в задника — като новия граф? Това би било разумно, а мога да ви уверя, че Вандрос, все едно граф или херцог, ще е по-загрижен да направи каквото е разумно, вместо да угодничи на когото и да било, включително на вицекраля. Може би вторият син на Алфред Тирсогски? Ще ме простите, че не мога да си спомня името му в момента...

— Елфред — подсказа Кели. — Виждал съм го веднъж. Не останах много впечатлен.

— ... а изборът на външен ще носи предимство с това, че новият граф няма да влезе във владението си със старите си вражди и съперничества. Поне тук.

Дърайн не смяташе, че Том Гарнет е забравил за „злополуките“, но се възхити колко умело измести темата капитанът, нищо че беше увлякъл останалите тъкмо в политическата клюка, от която преди малко се бяха отказали, макар че при създаването се положение това май беше неизбежно. Зачуди се дали другите се бяха отвлекли в приказките за политика и за наследявания. Самият той не беше. Дали бяха истински злополуки, или неуспели опити за покушение над Морей беше отделен въпрос, важното бе, че тези злополуки бяха накарали

графа да назначи тримата да пазят барона. Политиката може би беше интересна за други, за Дърайн важна беше работата. Но след като капитанът бе решил да не споменава за това, нямаше да го направи и той.

Все пак имаше нещо, за което си заслужаваше да помисли. В края на краищата единственото събитие по пътя, което донякъде можеше да се нарече инцидент, беше цуранската засада.

Освен ако — помисли си той и се усмихна вътрешно — онова слугинче в Мондегрийн не беше избрало най-невероятния начин да му изцеди живота. Дърайн нямаше да има нищо против и неговият живот да бъде заплашван така от някоя жена с толкова прелестни форми, стига да му оставя малко време да отдъхва между опитите.

— Да, мога да разбера нуждата от повече предпазливост. — Кели изгледа Дърайн, без да мигне. — Особено след като между нас има хора, които се бият само за злато... а и не се бият толкова добре, както дочух.

Дърайн изчака Том Гарнет да му се противопостави, но Гарнет само му се усмихна с лулата в устата, все едно че казваше: „Е, човек, каза, че не си под мое командване, значи не си и под опеката ми, нали?“

Нещо, което в края на краищата си беше съвсем честно. Дърайн щеше да предпочете малко повече щедрост пред честността, но бе готов да се примири и с честността.

— Бил съм се достатъчно добре, капитане — отвърна той. — Доказателството е, че все още съм жив, нали?

— Е, това само доказва, че сте човек с късмет, като всички нас. — Кели се надигна от стола си. — Но да, някакво свидетелство е. Но не допускам, че бихте имали нещо против да предложите още някое малко свидетелство, достатъчно, за да го докаже наистина — с учебни оръжия, да речем, на учебния терен?

Парадният терен при казармата бе обичайното място за тренировки, но за Дърайн не изглеждаше особено смислено да излизат навън във виелищата, не и за нещо такова като тренировка с оръжия.

Том Гарнет се изсмя.

— Струва ми се, че навън е доста бурничко да се използва плацът и не съм сигурен, че тренировката със сняг до кръста ще постигне нещо повече от това да ви замръзнат оръжията.

— В какъв смисъл го казваш? — попита с усмивка друг капитан.

— И в двата всъщност.

— Не ни трябва парадният плац — каза Кели, махна с ръка на един от капитаните и той кимна, стана и излезе от залата. — Да го видим как се справя, тук и сега — каза Кели, като отново се обърна към Том Гарнет. — А?

Гарнет помисли за миг, след което погледна Дърайн, кимна, без да вади лулата от устата си, и каза:

— Всъщност не виждам защо да не можем.

Том Гарнет бе поел инициативата да помоли за разрешение събралите се благородници и макар барон Визтрия да беше изръмжал нещо за хлапета, които много обичали да си играят с мечове, повечето останали или кимнаха в съгласие, или, в случая с лейди Мондегрийн, приеха с ентусиазъм идеята, както и Началникът на мечовете, който изпрати едно момче да донесе учебното снаряжение.

Никой не каза защо точно става всичко това, но Дърайн се зачуди дали целият този ентусиазъм не е всъщност заради възможността да се поразсеят от държавните дела и от монотонното неудобство да са затворени в големия ветровит замък, който от час на час като че ли ставаше все по-претрупан с хора и тесен. Всъщност не беше сигурен дали човек може да иска облекчение от първото — като войник, той предпочиташе скуката пред ужаса — но вече започваше да чувства, че от минута на минута замъкът около него се свива.

Обу широките бели тренировъчни панталони върху своите и остави Кетол да ги върже на глезените. После навлече белия тренировъчен платнен жакет и здраво го стегна с колана около широкия си кръст.

Капитан Кели също бързо навлече тренировъчните си доспехи. Държеше издутия мрежест шлем под едната мишница и потупваше нетърпеливо с крак, докато друг капитан опушваше с черен дим тренировъчното му оръжие над горящата свещ.

Дърайн изглежда скептично теления мрежест шлем. По привикнал беше с обичайните дървени маски с тясната очна цепнатина, пречеща на острието да извади око; това, че телта се огъва, не му харесваше.

Най-доброто, което можеше да направи, разбира се, бе да блокира удар към главата и да не мисли за защитата на шлема, но и не биваше да се занимава много дълго с пазенето на една част на тялото за сметка на друга. Бе виждал предостатъчно мъже, лежащи по земята с непокътнати лица и твърде мъртви, за да се тревожат за непокътнатите си очи повече, отколкото за жълтеникавите кървясали змии на червата си по земята. Освен това човек можеше да се надява да излезе от тренировка без цицина не повече, отколкото да излезе, от битка без рана. Най-добре си беше да не му мисли много, а просто да се залавя за работа.

Откачи колана с меча си и го връчи на Кетол, като в замяна взе учебната рапира.

Прилягаше добре в дланта му, увитата с месингова тел дръжка беше хладна. Като оставим това, че не можеше да сече, нито да промушва, си изглеждаше, а и на допир беше съвсем като истинско оръжие, и сигурно бе изработено поне от добър калфа на някой майстор на мечове. Благородниците явно разполагаха с по-добри учебни оръжия от обикновените войници. Острието беше широко точно колкото палеца на Дърайн и достатъчно тежко, за да прекърши кост, ръбовете му бяха правилно наточени, вместо да са грижливо заоблени. Все пак, ако се приложеше правилно, можеше да остави някой здрав оток.

Той плъзна пръста си по гладката повърхност, напипа плитките драскотини и малките щръбки, после стисна бързо чашковидния предпазител — той не се огъна. Върхът беше затъпен и увенчан с шапка от тънка стомана, която дори неговите пръсти не можаха да разхлабят — беше добре запоена. Дано само и Кели да се беше погрижил неговото оръжие да е също така безопасно. На баланс натежаваше малко повече към дръжката, но не прекалено.

Дърайн се беше изправял срещу рапира, но никога в битка. Самият той предпочиташе обикновен меч или понякога меча „педя и половина“ — смяташе го за необичайно сговорчиво оръжие. Рапирата беше оръжие за дуел и съвсем не толкова ефективна срещу броня, но с върха си беше смъртно опасна, което я правеше особено гадна в ръцете на човек, който знае какво прави. Върхът на широкия меч щеше да засече, след като захапе в бронята, докато върхът на рапирата можеше да намери малка пролука и да те отърве от досадния противник. Но ако

ти се наложи да парираш двуръчен меч, рапирата е почти толкова полезна, колкото кухненски черпак.

Пайроджил почерни учебната кама, която Дърайн се канеше да използва, и му я подаде. След това нагласи мрежестия шлем на главата му.

Преди да влезе в кръга, той изрита меките топли чехли, за да не му пречат. Би предпочел да си обуе ботушите, но те все още съхнеха отвън.

Камъкът бе хапливо студен под ходилата му.

— И кама значи, а? — по-скоро заяви, отколкото попита Кели, докато заемаше стойка в готовност.

Дърайн кимна.

— Така съм свикнал. Ако не възразявате.

— Не, ни най-малко: карай с каквото предпочиташ. Трудно бих могъл да се гордея, че съм те победил, ако се чувстваш полувъоръжен, нали?

Учебният двубой беше едно, но Дърайн все още не беше влизал в истински бой, където да не му се ще да може да замахва в повече от една посока или да се предпазва от повече от един враг. Щитът бе нещо чудесно, да, но според личната си философия Дърайн предпочиташе да държи в лявата си ръка нещо, което да може да реже, а щитовете бяха най-от полза в пълен боен строй, където от всички страни имаш хора, на които можеш да се довериш, че ще държат здраво, докато са живи. Точно по тази причина тримата предпочитаха да работят в единични схватки, както бяха свикнали повечето наемници, поне през повечето време.

Зае поза в готовност, с гърдите, наклонени леко назад от Кели, който влезе в по-обичайната стойка за дуелист. Почти странично спрямо Дърайн, предпазвайки с оръжието си по-голямата част от тялото си.

Приблжиха се бавно, като Кели направи предпазливо движение високо и в права линия. Дърайн блокира и отстъпи крачка назад, вместо да отвърне с рипост.

Каквото и да разправяха, учебният дуел си беше нещо твърде различно от истинския бой. В реална битка човек почти никога не разполага с време да проучи защитите на врага; трябва да свалиш този пред тебе, преди друг да ти е скочил откъм гърба, и всеки път, когато

се отдръпваш, макар и стъпка назад, шансът да се блъснеш в някого е твърде голям — или да се спънеш в нещо. Дори в редките случаи, когато битката е един срещу един, в реалния живот едната страна рядко има време да се укрепи — и Дърайн предпочиташе нещата да са точно така, стига той да е изненадващият вместо обратното.

Влязоха си отново и този път Дърайн успя да закачи другото оръжие с камата си, и го шибна настрана уж достатъчно задълго, за да перне Кели с ръба на рапирата, но Кели беше по-бърз, отколкото изглеждаше. Пъргава стъпка назад го извади от обхвата достатъчно, за да извърти рапирата си и да блокира камата, щом Дърайн настъпи с предпазлива полустъпка.

Париране и контраудар; забиване и блок; състезанието продължаваше опипом, по съвсем неестествен за Дърайн начин.

Дърайн имаше по-силна китка, но на страната на Кели бе подобрият усет за оръжието, поради което Дърайн се стремеше да не му позволи да „хване оръжието“, тоест да му позволи да усеща какво се кани да направи в следващия миг по лекия натиск и движенията на двете оръжия едно срещу друго малко преди или след пореден удар. Вместо това посрещаше всяка атака с париране или контриране, или излизаше от схватката. Беше тренирал с доста фехтовачи с богат опит с рапирата и знаеше, че способността им да усещат чрез оръжието какво ще направи противникът може лесно да се контрира просто като им се откаже да „хванат оръжието“.

Някои други проблеми не бяха толкова лесни.

Кели беше по-бърз, а страничната му стойка му даваше около половин пръст по-голям обхват, но и Дърайн бе достатъчно бърз, тъй че винаги имаше опасност да се провере през защитата на Кели и да му влезе, а с камата, стига да влезеше в дъгата на рапирата, щеше да е само за миг, все едно дали в тренировка, или в реален бой.

Дърайн сниши върха на рапирата малко повече от обичайното и когато Кели замахна лъжливо нагоре, направи полустъпка назад, докато блокираше. Кели взе разстоянието в щурм напредне атака в линия отдолу нагоре, от която Дърайн се измъкна встрани, изби оръжието настрана и посече силно надолу върху уязвимата му ръка, толкова силно, че Кели изтърва оръжието си.

Дърайн рефлекторно посече с камата вляво, после отново посече Кели през корема и бързо се отдръпна две крачки назад.

Не беше само заради протокола на играта — Дърайн на два пъти беше раняван от хора, още не разбрали, че са мъртви, и не държеше това да се потрети, макар и на тренировка.

Кели вдигна рапирата си...

— Стоп! — извика твърд глас.

Началникът на мечовете пристъпи между двамата. Беше облякъл тренировъчния жакет, но още не беше навлякъл гамашите и бе затыкнал под мишница учебен меч, без да го е грижа, че е очернил жакета си.

— Браво — каза той с тънка усмивка. — Повторете последната серия. Бавно, ако обичате.

Дърайн и Кели отново заеха стойките. Преиграха схватката, като Арджънт коментираше, все едно че критикува двама свои ученици. Явно беше възхитен от стила на Дърайн и това, че се биеше като в истински двубой, пренебрегвайки дуелистката традиция. Когато стигнаха до момента, в който Дърайн беляза жакета на капитана, Арджънт извика:

— Стоп!

Обърна се към Кели и рече:

— Ето тук направихте грешка, капитане. Той вече се задвижваше напред, когато се хвърлихте напред, а докато вие вложихте всичко в това, той беше готов да парира мимоходом и да ви разпори от гърлото до задника. Ни риба, ни рак, както казват в Риланон — и двамата бяхте по средата между дуелиране и двубой.

Барон Визтрия изсумтя презрително.

— Много лесно е човек да се наниже на остриета, размахвани от тъпак, ако умението не отговаря на високото му самомнение. Иначе широкият меч е безполезен.

Началникът на мечовете се извъртя към него, стиснал устни.

— Учебните дуели и етикетът са едно, а двубоят на бойното поле — съвсем друго.

Визтрия махна пренебрежително с бялата дантелена кърпа в ръката си и измърмори по-тихо:

— Щом казвате...

— Ако смятате, че няма разлика, бароне, намерете ми още петима, които са съгласни с вас. Мога да ви изляза с петима мои войници с мечовете, над които се надсмивате, срещу вас с рапирите ви.

Ще видим колко тромав и безполезен е един тежък меч, след като не ви остане нито време, нито място да си направите изящното пресичане и рипост, сър.

Задържа дълго поглед върху Визтрия. Накрая баронът се усмихна и сви извинително рамене.

— Разбира се, аз се прекланям пред по-големите ви познания по тези въпроси, Началнико на мечовете. — Начинът, по който погали с пръст белега от дуел на лявата си скула, бе съвсем леко предизвикателен. — Поднасям най-искрените си извинения, ако с нещо съм обидил някого от благородната компания тук.

Стивън Арджънт примига два пъти, после кимна и лицето му се отпусна.

— В такъв случай да не говорим повече за това... милорд. — И се обърна отново към Дърайн и Кели. В спречкването си с барона пред публика беше стигнал дотам, докъдето позволяваше рангът му, и двамата го знаеха. Още една забележка и Арджънт щеше да се разправя с недоволния Вандрос, когато той се върнеше, тъй като Визтрия безспорно щеше да се оплаче от липсата му на възпитание в обществото. Поведението на барона показваше, че и той осъзнава, че положението може само да се влоши, ако продължи да говори, затова отвърна с жест на примирение — махване с дантелената кърпа, лек поклон и изискано завъртане, след което с достойнство се отдалечи и бавно седна на един стол.

Арджънт отново заговори на Кели и Дърайн.

— Както казах, това, което направихте тук, не беше нито дуел, нито двубой. Хайде да го опитаме малко по-другояче този път. Отдалечете се двамата — Още, още, отворете си повече пространство. Така е добре.

Двамата вече ги разделяха цели четиридесет крачки. Не точно това, което Дърайн щеше да нарече тренировъчно пространство. Арджънт им нареди да затичат в атака, все едно че са в боен строй.

Виж, това беше по-познато за Дърайн, въпреки че предпочиташе да отбягва схватки в боен строй срещу боен строй. Затича бавно, вдигнал оръжието над дясното си рамо, все едно че Кетол бе на обичайното си място от лявата му страна, а Пайроджил — отдясно, където си му беше мястото.

Явният номер бе в това да откраднеш малко време накрая, да оставиш другите в строя първи да влязат в схватка — и номерът беше толкова явен, че точно затова човек трябваше да разчита на мъжете от двете си страни, защото този ход вероятно щеше да спаси живота на този, който го опита, но струваше живота на хората от двете му страни, както прилагането му едновременно от тримата всъщност бе струвало живота на мъжете отляво на Кетол и отдясно на Пайроджил и трите пъти, в които Том Гарнет им бе заповядал да се бият в строй.

Щом се доближиха, Дърайн посече надолу и след това нагоре, като прихвана оръжието на Кели и го отмете встрани. Почти... Кели също замахна към него и го порази в десния хълбок миг преди ударът на Дърайн да го перне в гърба и да остави тъмна резка от почерненото острие.

Дърайн се задържа на крака, но Кели залитна и падна на пода, но бързо се изправи и застана в гард.

— Стой! — изкомандва Арджънт. Озова се бързо между двамата и им махна да се приближат. — Много добре. Бих го нарекъл равенство и зачерквам и двама ви като ранени. Което означава, разбира се, че двете страни губят по един полезен войник — печелещата поне за няколко недели, а губещата — за остатък от живота му, който ще свърши до края на битката, ако изтрае и толкова. — Махна към двата близки стола. — Двамата си седнете... барон Визтрия, ще ме удостоите ли с малък дуел?

На Визтрия, изглежда, в този момент му се щеше да е на сто други места, но след язвителните си забележки нямаше как да откаже. Съгласи се с престорена веселост и навлече тренировъчен жакет.

Дърайн с благодарност се отпусна на стола, изненадан, че трябва да се насили да спре да трепери. Пайроджил бързо се озова до него и му предложи топла глинена чаша с греяно вино и Дърайн жадно отпи, докато наблюдаваше бързия урок, който Стивън Арджънт даде във фехтовката със саби на Визтрия. Баронът така и не успя да се доближи с оръжието си до Началника на мечовете. След това минаха на учебни рапири и Арджънт също толкова набързо приключи с барона с полекото оръжие.

Визтрия направи жалък опит да подхвърли шеговито, че просто денят му бил лош, преди да се оттегли без особено достойнство от

игралния кръг. След това, един по един, Стивън Арджънт даде кратък урок по рапира на още трима барони, включително Морей.

Щом и Морей се оттегли, барон Верхайен заяви:

— Ще трябва и аз да се пробвам с вас, Началник на мечовете.

Арджънт кимна учтиво, но Дърайн забеляза сянката, пробягала по лицето му. Верхайен се радваше на слава като най-добрия фехтовач в района, а може би и в целите Западни владения. Спокойната самоувереност, проявена от Арджънт през четирите учебни дуела, се смени със съсредоточена напрегнатост, докато Верхайен бързо навличаше учебната риза и шлема.

Заеха местата си и залата затаи дъх, тъй като всеки присъстващ капитан и барон усещаше, че това състезание ще е доста по-сериозно от предишните. След дадената команда за старт Верхайен предприе свирепа атака в стремежа си да срази уморения Началник на мечовете, преди да е укрепил защитата си. Арджънт можеше и да отстъпва на бързината на Верхайен, бе един от най-опитните фехтовачи в Кралството и реагира с привична ефикасност.

Дърайн ги загледа с интерес. Рядко беше гледал такава фехтовка — повечето му опит се свързваше с ликвидирането на противника колкото може по-бързо, с всякакви възможни средства, включително измама, ритник в слабините или хвърляне на прах в очите. Етикетът на дуела за него беше нов, но артистичността във фехтовката беше изкусителна. И двамата бяха майстори на рапирата, и двамата знаеха всяка хватка и ход, усвоени от най-добрите учители от Имперската школа във Велики Кеш до Двора на майсторите в Ролдем.

Двубоят им бе произведение на изкуството, реши Дърайн. Верхайен водеше в бързината и в работата с краката, но Арджънт знаеше повече съчетания и контрирания, тъй че никой не отстъпваше на другия. Времето сякаш се проточи, очакването кой ще победи бе накарало всички зрители да следят всеки ход, контриране и подвеждаща атака. Залата беше заглъхнала, чуваше се само тихото прашене на дървата в камината, шумоленето на стъпалата им по мраморния под и кънтежът на стомана в стомана.

Дуелът се точеше и никой от двамата не печелеше предимство. Дърайн реши, че рано или късно Верхайен ще спечели — ръката му бе по-бърза, а и беше по-свеж от Арджънт.

При все това се оказа неподготвен за края, когато той дойде. Върхайен предприе свирепа атака, която го остави открит за контрирането на Арджънт, но когато Началникът на мечовете предприе хода, Върхайен извъртя оръжието си, удари ниско и порази Арджънт в коляното.

Стивън Арджънт свали с гримаса тренировъчната маска.

— Печелите, милорд.

Върхайен също смъкна учебния си шлем.

— Добра битка, Началнико на мечовете. Не помня да съм имал подобно изпитание от години. Достоен сте за поста си.

Арджънт кимна за благодарност, седна до Дърайн и кимна и на него. Лицето му лыщеше на мигащата светлина от огъня, черната му коса бе полепнала от потта, но се усмихваше.

Дърайн го разбираше. Изпадне ли човек в съмнение, „прави това, което можеш“ не беше никак лошо правило, а Арджънт наистина беше майстор във фехтовката. В равностоен двубой, ако Стивън Арджънт беше свежият, а Върхайен — умореният, Арджънт щеше да има сериозен шанс да спечели.

Наоколо се разбъбриха, а виелицата отвън виеше. След малко Началникът на мечовете съблече учебната риза, стана и отиде да поговори с благородниците, като остави наемника сам. Дърайн се отпусна в стола, притвори очи и остави горещината от камината да го облее, докато виното стопля корема и душата му.

Общо взето, преживявал беше и по-лоши дни.

ГЛАВА 6

ПОСЛЕДИЦИ

Бурята беше спряла.

Небето над замъка бе чисто и царствено синьо, само с една далечна диря от сиви облаци към хоризонта на изток и съвсем рехава далечна памучна белота на запад, зацапваща гледката. След виелицата, изразходвал сякаш цялата си енергия, върху Ламът, студеният въздух се беше проснал изтощен над земята, почти неподвижен.

Тъмни валма дим се издигаха от стотиците комини из целия град долу, виеха се нагоре във въздуха, понесени от дъха на лекия ветреца, по-кротък от бебешки дъх, макар и определено по-хладен от сърцето на работодателя. Изсмукваше топлината от Кетол, който стоеше на бойниците на стената на замъка и се мъчеше да не се изсмее на задъхалите се войници, които ринеха снега по пасажа с остри селски лизгари, непригодни за тази работа. Имаше, разбира се, по-добри сечива за ринене на дълбок сняг, но явно в Ламът не разполагаха с такива. Чул беше няколко души в казармата да мърморят, че тази виелица е нещо, което може да споходи човек веднъж в живота. За неговия живот определено му стигаше.

Непрестанният звън, отекващ откъм ковачницата до външната стена, вероятно говореше, че трябва да се поправят още лопати за снега. На ковача едва ли щеше да му отнеме много време да изкове няколко широки плоски лопати с широки ръбове, въпреки нуждата да се подковат още коне със зъбчатите ламътски подкови, каквито Кетол не беше виждал никъде другаде — и се надяваше да не види повече.

Долу хората на Том Гарнет трепереваха, загърнати в наметалата си, докато яхваха конете за сутрешния патрул. Ноздрите на конете бълваха облачета пара и те цвилеха възмутено, че ги принуждават да газят в снега.

Патрулът вероятно щеше да е труден, макар че според Кетол шанс да водят бой с някого почти нямаше — дори да успееш да се отдалечат от външния град, което в най-добрия случай бе

проблематично. Под привидно мекия сняг дебнеше ледена кора и дори зъбчатите подкови можеха да се хлъзнат по нея. Макар да не бе задължително падналият кон винаги да си чупи крак, Тит-Онака, войнишкият бог, имаше жестоко чувство за хумор. Кетол реши, че само това може да обясни десетината неоседлани коня, изведени от конюшните. Човек обикновено не взема резервни коне на патрул, освен ако не очаква да стигне далече и не допуска, че някой кон може да окуцее и да се наложи да бъде убит.

Обясняваше също така и тихите ругатни, които ръсеше плещестият Началник на конницата Бенджамин Дивин — Кетол не можеше да ги чуе ясно, но сигурно бяха свързани с направените вече и съвсем ненужни предупреждения към ездачите да внимават с животните, все едно конете бяха родни дечица на Началника на конницата, а войниците — само техни неблагонадеждни бавачки.

Знаеше, че подготовката за патрула бе предшествана от свада между Стивън Арджънт и Началника на конницата. Кетол беше отишъл до Орлово гнездо, за да поговори с Началника на мечовете и може би да навести и Фантус — огнедрейкът като че ли бе започнал да го харесва по една или друга причина, — но бързо се беше оттеглил, като чу гласовете отвътре, увлечени в изненадващо разгорещен спор дали изобщо трябва да се изпраща патрул точно сега.

Слава на боговете, това не беше проблем на Кетол, но можеше да разбере двете страни на проблема.

Единственото добро нещо, за което можеше да се сети при сегашното положение, бе, че всякаква вражеска дейност неизбежно щеше да остави следи в дълбокия сняг. Дори цураните да знаеха старата хитрина с отряда, крачещ в единична колона и със замитането с клони отзад, за да се прикрие дирята — а вероятно я знаеха, все пак не бяха глупави, а и това бе четвъртата им зима — всичко навън беше толкова чисто и девствено бяло, че щеше да е невъзможно да се движат незабелязано, където и да било на десет мили от Ламът. Сила с по-значителна големина щеше да остави следа, която да може да види и обикновен гражданин.

И макар Кетол да се съмняваше, че изобщо има цурани по-близо от границата на Свободните градове, все пак се надяваше да има — цели легиони цурани и Буболечки...

... и гниещите им трупове да се покажат, щом почне топенето на снеговете.

Не че той щеше да е тук, за да ги види. За миг си помисли за някое уютно малко ханче някъде... някъде на топло.

Тихи стъпки по отъпкания сняг зад него го извлякоха от унеса му и той се обърна.

Гродан, водачът на наталийските рейнджъри, спря до него, плътно загърнат в сивото си наметало.

— Здравей и добро утро, Кетол от каквото-там-си-в-момента — поздрави рейнджърът.

— Здравей и добро утро и на тебе, Гродан от Натал — отвърна Кетол. — Не видях нито тебе, нито другите двама рейнджъри по време на бурята. Всъщност вие не бяхте навън, нали?

— Чух обаче, че вие сте излезли да спасявате барон Морей.

Кетол сви рамене.

— Нямаше кой знае какво спасяване всъщност. — Не му беше много ясно защо защитава Морей, но щеше като че ли да изглежда нелоялно да остави без отговор намек на рейнджъра, въпреки че самият Кетол смяташе Морей за кръгъл идиот, след като доброволно се беше натикал в лапите на бурята.

Гродан зяпаше разсеяно към града. Някакъв мъж, увит в дебело наметало, излезе на стълбите на втория етаж на полузаровена в снега къща на Висока улица, малко зад северната порта, изтърва перилото, за което се държеше, хлъзна се по прясната и тупна долу.

Кетол можеше да си представи изсипалите се люти ругатни, докато мъжът се изправяше и се опитваше да се изтупа от снега.

Рейнджърът се засмя.

— Е, все пак поне беше по-бързо, отколкото да изрине стълбището, нали? — После стана сериозен, гледаше хората, пробиващи си път през дълбокия сняг по улиците. — Дано само в града да е складирано достатъчно месо: доста време ще мине, докато докарат животни на пазара.

Това не беше грижа на Кетол. Всеки замък трябваше да разполага с достатъчно храна в складовете си, за да се преживее не само една зима, но и дълга обсада, а обсадата на студа едва ли щеше да продължи толкова дълго, че да му липсва ядене, макар че сигурно щеше да му омръзне осоленото говеждо, ако скоро в Ламът не дойдеше

стока от съседните стопанства и имения. Все пак след тази буря сигурно доста щяха да се забавят.

— Та къде бяхте? По време на бурята имам предвид. Ако нямаш нищо против, че питам.

Рейнджърът едва ли го бе потърсил само за да си побъбрят, но Кетол бе готов да изчака, докато Гродан заговори по същество. Баронът беше излязъл някъде с Пайроджил и смяната му беше чак следобед.

— Нищо против. — Рейнджърът сви рамене. — Баща ми често казваше, че когато няма какво да правиш, е най-добре да не правиш нищо. С Белдан и Сам Късия се свряхме в стаите си, с малко храна и вино за компания, и просто му ударихме повечко от така нужния на всички ни сън. — Усмихна се, после се прозя. — И тримата всъщност толкова се наспахме, че се уморихме от сън и ни сърби да не сме чак толкова отпочинали, ако ме разбираш.

— Разбирам, и още как. — Кетол кимна. — И аз се чувствам така, макар да нямам нищо против, че ще пропусна дневния патрул. — Погледът му се плъзна по бялата снежна пелена долу, към яхналия вече патрул и тъпчещите с копита коне. — Честно казано, доста ме гнети, че задълженията ми ме задържат тук.

— Е, това сигурно може да се промени — подметна Гродан.

— О, така ли?

— Онзи ден капитан Гарнет те похвали за уменията ти като следотърсач. Канех се да те поканя да ме придружиш, да пообиколим на север. Компанията ще ми е приятна. — Гродан изгледа намръщено струпалия се долу патрул. — Някой трябва да излезе и да види какво става навън. Тази пасмина ще извади късмет, ако стигнат и на една миля. — Лицето му остана безизразно, но Кетол долови лека промяна около устните, сигурно знак на презрение.

— И аз си мислех същото. Съмнявам се обаче, че някой би могъл да стигне много далече.

— Виж, с това не съм съгласен. — Гродан извади парче пастърма и замислено отхапа. — Мислех да видя дали нещо интересно се е поразмърдало оттук до Мондегрийн — да речем, още от ония цурани, на които сте се натъкнали миналата неделя. — Огледа гладката снежна пелена, ширнала се извън града. — Не че търсенето на следи ще е толкова сложно, колкото придвижването.

— Смяташ, че вашите понита могат да се движат по-бързо от тукашните коне?

Гродан поклати глава.

— Не, не бих се и опитал да яздя. Мислех да тръгнем пеш.

— Пеш?

От стените на замъка добре се виждаха преспите, стигнали чак до втория етаж на някои къщи по Висока улица, и малките тъмни проходи, които обитателите бяха изровили като джуджета, за да се измъкнат от снежния затвор.

И да попаднат в още по-голям снежен затвор.

Рейнджърът едва ли щеше да може да измине пеш по-голямо разстояние от отряда на Том Гарнет на конски гръб, а Кетол нямаше да се изненада, ако за патрула се окажеше невъзможно изобщо да излезе от Ламът, камо ли да си пробие път по-надалече из околностите.

— Да, пеш — кимна Гродан. — Ние рейнджърите си имаме свои начини, Кетол.

Кетол беше слушал легенди за наталийските горяни, за почти свръхестествената им способност да се движат из леса бързо и безшумно, без да оставят следи. Слушал беше същото и за Кралските крондорски Първопроходци на юг, както и за Имперските кешийски Водачи още по на юг, а според мълвата те по някакъв начин бяха свързани помежду си, било кръвно или с магия, или нещо такова. Но по рождение и по убеждение Кетол си беше подозрителен спрямо легендите и си даваше сметка, че собствените му способности може да изглеждат вълшебни за хора, не отрасли в пустошта.

— Е, щом се надяваш да стигнеш до Мондегрийн, значи наистина трябва да си имате някакви начини — отвърна той.

— Говориш, сякаш се съмняваш.

— Малко — призна Кетол. — Без да се обиждаш, но не виждам как можеш да направиш повече от някой друг. Не и в тези преспи. Не мога да си представя, че си се опитвал да вървиш през такъв терен.

— Грешиш. — Гродан се усмихна. — Зиме около Сиви кули става доста... интересно, особено по високите ливади. — Сви рамене. — А и донякъде е въпрос на гордост хората ми да могат да разузнават навсякъде, независимо от условията. Не че би ми се доцяло да разузнавам в бури като вчерашната нощ. Но мога да се справя.

Май не вървеше много да нарече рейнджъра лъжец или самохвалко, тъй че Кетол просто попита:

— И как го правите? В смисъл, движението в снега. Някаква магия или какво?

— Никаква магия няма. — Гродан като че ли леко го досмеша от това предположение. — Ще ти кажа. Всъщност изобщо не е сложно.

— Вървенето през дълбок сняг е въпрос само на това да разпростреш тежестта си достатъчно, за да те издържи снегът. Правим си едни широки обуца, като огъваме брезов клон в обръч с овална форма и този обръч го покриваме с плетеница от кожени каишки, а после ги връзваме за ботушите си. Това го наричаме брезенеден, от една фраза за „тронави ходила“ на Старата реч. Трябва малко практика. Доста смешно е да гледаш как някой се опитва да се оправи с тях за първи път. — Зарея поглед над крепостната стена на замъка. — Правенето на брезенеден е въпрос на не повече от час работа, а Сам Късия сигурно вече е изплел няколко чифта — по-бърз е в пръстите от Белдан и мен, затова го оставих на него.

Кетол кимна. Идеята изглеждаше интересна и си струваше да помисли над нея в случай, че отново му се наложи да попадне в снежен ад като този.

— Брезови клони за рамка, викаш?

— Всяко по-гъвкаво дърво върши работа. — Гродан сви рамене. — Движението с брезенеден е бавно, но би трябвало да мога да свърша обиколката до север за няколко дни. Белдан и Сам Късия ще покрият своите райони. — Килна глава. — Е, сигурен ли си, че не искаш да ме придружиш?

Кетол поклати глава.

— Както казах, задълженията ми го изключват.

— Но ако не го изключвах, щеше ли да дойдеш?

— Разбира се. — Кетол кимна и се усмихна малко насила. — Бих го направил и на върха на меч... но ще трябва да е много остър меч.

Гродан се засмя и се потупа по наметалото, под което се криеше мечът му — виждаше се само дръжката, увита с драконова кожа.

— Между другото мечът ми е доста остър, но не бих го използвал, за да те принуждавам да ми правиш компания — каза с усмивка.

— Тогава ти желая всичко най-добро — отвърна Кетол. — А ако имаш поддръка в повече от тези брезенеден, ще съм ти много признателен, ако ми ги оставиш да ги опитам. — Макар да нямаше никакво намерение да гази през — не, върху — снега, щеше да е интересно да види как действат тези неща. Поредната хитрина за в торбата, до която едва ли щеше да му се наложи да прибегне някога.

Но човек никога не знае. Гродан кимна.

— Нищо лошо не виждам в това.

Стисна дружески рамото на Кетол и изправи рамене.

— Е, Кетол от каквото-там-си-в-момента, желая ти лек ден и очаквам с нетърпение друга възможност, може би, да видя как се оправяш в пустошта. Сбогом.

— Сбогом, Гродан от Натал. — Кетол гледаше след рейнджъра, докато той се отдалечаваше. Нямаше да е зле да разбере за какво беше всичко това, макар да беше възможно просто да е само това, което изглеждаше.

Може би.

Дърайн зави покрай стената на цитаделата. Извитите над главата му каменни подпори на зида бяха опазили донякъде подветрената страна на крепостта от огромните преспи, правещи всяко движение другаде почти невъзможно. Крачеше плътно покрай стената в усилието си ботушите му да не газят в снега и решен да стигне до казармата по най-късия възможен път, без да му се налага да си копае тунел през високите до раменете преспи.

Тъкмо щеше да завие на ъгъла срещу разпределителния двор и казармата, когато един плещест войник с тежко наметало изникна пред очите му, други трима крачеха в колона зад него. Едва имаше място да мине един човек, а това означаваше, че някой трябва да отстъпи.

Войникът спря и подвикна:

— Направи път, наемнико.

Дърайн знаеше какво предстои, но си помисли, че трябва поне да се опита да реши проблема, без да рискува да счупи главата на другия или пък кокалчетата на собствените си пръсти.

— Вие сте само на няколко стъпки от портата за излази, през която сте минали; много по-лесно ще е, ако се върнете и ме оставите да

мина.

— По-лесно за тебе? — рече войникът и потърка зачервената си брадичка, сякаш премисляше. — Да де, но мен не ме е грижа кое ще е по-лесно или по-трудно за тебе. Ние сме четирима, а ти — само един. По ще е добре ти да се обърнеш и да ни отвориш път.

Дърайн погледна тримата мъже — те пък гледаха едрия войник и него с лека насмешка.

— Тъй значи — отвърна той уж, че премисляше.

А после с бързина, неочаквана за едър мъж като него, направи крачка напред и нанесе светкавичен удар в главата на другия. Удари го толкова силно, че той се превъртя, но Дърайн успя да го хване под мишниците, вдигна го бързо и го метна на раменете си, както Кетол щеше да метне убит елен. После тръгна напред, спря пред следващия войник в колоната и изръмжа:

— Май ще трябва да върнете приятеля си вътре, а?

Нисичкият войник пребледня и кимна. После се провря назад между другите двама, които изведнъж решиха, че е благоразумно да поотстъпят пред грамадния наемник. Тримата бързо закрачиха към портата за излази и единият я отвори. Дърайн хвърли безцеремонно едрия войник на прага и го обърна. Порови в кесията му на колана и извади два сребърника.

Единият войник викна възмутено:

— Ей, какво правиш?

Дърайн го изглежда свъсено и изръмжа:

— Не се бия безплатно!

Прибра монетите в джоба си, обърна им гръб и тръгна към казармата.

Пайроджил беше спал в казармата, когато удари бурята, и сега бе негов ред да пази барон Морей. Кетол беше с барона и щеше да се отправи към кухните за ядене, щом Пайроджил отидеше да го смени. Дърайн изруга наум лошия си късмет, че точно на него се беше паднало да оре през тежкия мокър сняг. Сигурно беше най-подходящият за тази работа, но това никак не го радваше.

Някъде по средата между цитаделата и казармата се натъкна на двама войници с широки лопати — разчистваха пътя. Зарадва се, че му спестяват поне отчасти труда, да стигне до вратата на казармата, мина бързо по изринатата пътека и влезе.

Завари Пайроджил да се облича — подготвяше се за предстоящата смяна и слушаше с половин ухо приказките на лудото джудже Макин.

— А тя вика: „Достатъчно си висок където е важно“! — Макин избухна в смях.

Дърайн видя как челото на Пайроджил трепна, сигурен знак, че разказът на джуджето го е развеселил, и каза:

— Твой ред е с барона. — И седна на нара си.

Пайроджил кимна и се изправи.

— Някакви неприятности?

— Нищо сериозно — отвърна Дърайн, докато си смъкваше ботушите.

Пайроджил кимна и излезе без повече приказки. Макин попита:

— Разчистиха ли пътя до града?

— Още не.

— Лошо. Три-четири халби ейл и някоя женичка нямаше да ми дойдат зле.

Дърайн огледа помещението — мъжете седяха по наровете и зяпаха тавана или стените, потънали в мислите си. Усещаше напрежението им. На джуджето отвърна:

— Не си единственият.

Пайроджил се облегна на стената, докато благородниците заемаха местата си около масата в Голямата зала, начело с Началника на мечовете. Изненадващо, лейди Мондегрийн се настани на почетното място вдясно от Стивън Арджънт. Това явно не беше изненада само за Пайроджил: Фолсон подхвърли нещо на Лангахан с леко кимване към челото на масата.

Останалите барони и благородници се бяха наредили от двете страни на масата според някаква схема, която не беше много ясна за Пайроджил, макар да беше сигурен, че не е случайна, ако не за друго, то поне защото Верхайен се озова на другия край, докато Морей, сигурно заради поста си на ковчезник, седна отляво на Началника на мечовете.

Дългата маса бе покрита със свежи ленени покривки, застъпващи се на места. Единствените предмети върху тази девствена белота бяха мечовете и камите на събралите се благородници, оголени и без

ножниците, все едно — колкото, и невероятно да изглеждаше — те очакваха да им се наложи да ги използват.

Пайроджил се надяваше, че това няма да стане. Беше твърде далече, за да се озове до Морей, ако, колкото и невероятно да беше, барон Визтрия изведнъж вдигнеше меча си и посегнеше да го прободете. Колкото и да беше невероятно, ако се случеше, то най-доброто, което Пайроджил щеше да може да направи, бе да помогне с вдигането на трупа. След като убиеше Визтрия, разбира се, при условие, че Стивън Арджънт не го изпревари. Лицето му остана равнодушно, но се усмихна вътрешно, като си спомни как Началникът на мечовете бе посрамил надутия дребен барон пред равните му.

Платата с храна, чашите с кафе и бутилките и чашите за вино, наредени от отряда слуги на страничните маси, му подсказаха, че Съветът вероятно ще се проточи поне няколко часа, макар никой да не го беше казал изрично — поне пред него.

— По заповед на графа на Ламът — заяви Началникът на мечовете и стана, щом всички насядаха, — се свиква на заседание този Баронски съвет. Нека всеки от събралите се, който не може тук и сега доброволно да се закълне във вярност към граф Вандрос, към херцог Брукал, към принц Ерланд и към самото Кралство, да напусне без страх от съд и наказание или да обясни задоволително пред тази благородна компания защо не може да се закълне.

Пайроджил се зачуди защо бе пропуснат самият крал или пък вицекралят на Източните владения Ги дьо Батира — по име и ранг, макар Стивън Арджънт да упомена Кралството по възможно най-общия начин — но не знаеше какво може да значи това, макар явно да беше неприятно поне за двама души, ако се съдеше по намръщените физиономии на барон Лангахан и барон Визтрия, и двамата от Крондор.

Е, поне мръщенето на Лангахан вероятно означаваше нещо. Колкото до Визтрия, лисичето лице на дребния дворецов барон като че ли непрекъснато беше или навъсено, или презрително усмихнато и това едва ли означаваше нещо повече от факта, че въпросното лице просто е тук в стаята с него.

Няколко чифта очи се извърнаха към Берел Лангахан, невероятно загорелия от слънцето, невероятно простоватия на външност и

пооплешивял дворецов барон, който свъси вежди, изчака Стивън Арджънт да седне, стана и заговори:

— Както всички знаете, аз съм от двора в Крондор и не съм васал на графство Ламът, нито на херцогство Ябон. Същото е вярно и за моя приятел барон Визтрия. Макар да храня най-голямо уважение към херцог Брукал Ябонски и граф Вандрос Ламътски, не мога да се закълна във вярност нито на графството, нито на херцогството. — Лицето му беше сурово. — Въпреки че мога драговошно да се закълна във вярност към краля и в подчинение на избрания от него вицецрал, боговете дано го дарят с добро здраве и дълбока мъдрост в тези изключително тежки времена.

Вероятно не беше най-дипломатичното изявление предвид враждата между Ги дьо Батира и Боррик Крудийски. Херцог Брукал Ябонски беше навярно твърде обвързан с Боррик за вкуса на поддръжниците на Ги дьо Батира — което със сигурност включваше всеки дворецов барон, комуто се позволяваше да излиза от Крондор без къса каишка, камо ли да ги пратят на какъвто и да било съвет в Ябон.

— Здраве и мъдрост за вицецраля — и за принца — отзова се Стивън Арджънт уж в съгласие. На лицето си бе изписал маска на благонамереност, но очите му таяха мрак, какъвто Пайроджил не държеше особено да е насочен към него самия.

— Здраве и мъдрост за принца! — повториха останалите, някои — по-бързо от други.

— Здраве и мъдрост за принца — заяви Верхайен, последният от повторилите думите барони с глас, който като че ли бе малко по-силен от нужното.

— Да, разбира се — здраве и мъдрост за принца — рече почти моментално и Лангахан и всички около масата се отзоваха.

Лангахан изгледа продължително Верхайен, после примига и продължи:

— Не мога, както казах, съзнателно, словом или мълчаливо, да заявя васална вярност към графа или графството, освен като част от това владение, това кралство. — Изгледа ги един по един. — Смятам, че е най-добре това да се заяви открито още в началото, а ако тук има някой — ако има някой сред вас, според когото е редно да напусна предстоящите дискусии поради това, то моля го — или моля я — добави с поклон към лейди Мондегрийн — да го заяви сега и колкото и

да ми е тъжно, ще напусна заседанието, и се заклевам да не тая обида или неприязън спрямо когото и да било заради това.

И сигурно щеше да разчита барон Визтрия да донесе всяка дума — на него или поне на Ги дьо Батира.

На масата се възцари тишина. Стивън Арджънт огледа всички един по един, след което кимна.

— Присъствието ви тук е желано и добре дошло, барон Лангахан.

Лангахан се поклони, по-изящно, отколкото Пайроджил би очаквал от толкова едър мъж като него, и си седна.

Визтрия се изправи.

— Не бих казал за себе си, че съм лаконичен като моя приятел барон Лангахан — рече той и изсумтя, — но ще се опитам да направя изключение. Признавам изцяло, че верността ми е към владението като цяло и към кралството над него, а не към някаква си кална дупка от... — Замълча и изписа болезнена усмивка на лицето си, преди да продължи. — На някое важно баронство, което само по себе си е част от също толкова важно херцогство. Ако някой оспорва присъствието ми тук, нека той — или тя, милейди — да го каже веднага и ще се оттегля в стаята си, за да се заема с малко кореспонденция.

Можеше просто да каже, че ако го изключат, пратеникът му бързо ще тръгне към Ги дьо Батира, но Стивън Арджънт кимна учтиво, все едно че прие думите му за чиста монета.

Това заявление за крехък съюз, ако не за пълна лоялност, бе прието с мълчаливо съгласие и кимвания и от останалите.

Пайроджил прочете добър знак в него. Отчуждението, ако не и враждебността между Изтока и Запада, представени тук от бароните на Ламът, от една страна, и тези двама дворцови барони, от друга, нямаше да се изгладят тук, но засега щяха да се пренебрегнат, поне публично.

Стивън Арджънт пак взе думата:

— Добре. Има много неща за обсъждане, от данъците, които трябва да се събират и изразходват, до възстановяването на всичко, което бе изоставено през войната, а указанията на графа са да излезем с препоръки по всички въпроси, засягащи Кралството, освен по воденето на войната, което е в прерогативите на висшия щаб, заседаващ в момента в Ябон. — Усмихна се. — Сигурен съм, че и

графът, и херцозите биха се радвали на нашия съвет по тези неща, но не виждам много смисъл тази благородна компания да губи време и усилия над проблеми, които се решават от други, с по-голямо познание и отговорности към тях.

— Независимо — добави с обичайната си презрителна усмивка барон Визтрия, — че даването дори на добър съвет, идващ твърде късно, за да се възприеме, е нещо почти толкова ценно, колкото плащането на такса за услуги на жребец, който всъщност е скопец, а?

Началникът на мечовете се усмихна широко, но ледено.

— Точно така — отвърна и кимна отсечено. — Обикновено графът щеше да председателства този Съвет. В негово отсъствие обичаят изисква да изберем старши барон на негово място — най-подходящият избор щеше да е барон Мондегрийн, тъй като дискусиите тук със сигурност ще включват въпроси, засягащи него като Наследствен ковчежник на графството.

Дотук поне Пайроджил го разбираше. Мондегрийн отдавна бе станал твърде уязвим за чести пътувания в Ламът, и то във военно време, поради което бащата на графа бе назначил Морей за Военен ковчежник, а граф Вандрос го беше преутвърдил, а доколкото Пайроджил схващаше, това означаваше на практика, че той също така изпълнява и по-общите ковчежнически задължения и на Мондегрийн в полза на графството.

Но доколкото темата на деня щеше да е разбирателството, а беше ясно, че това е така, то заместването на Мондегрийн от Морей за председателстващ Съвета бе гарантирана неприятност, а неприятностите бездруго вече бяха налице. Казармата на замъка беше пълна с войници, които при липсата на цурани, които да убиват, и при невъзможността да ходят където и да било, бяха почти на ръба да започнат да се избиват едни други наляво и надясно и в най-добри времена, а след като вилицата ги бе окошарила на едно място, времената много трудно можеше да се нарекат добри.

Тъй че Пайроджил се облегна на стената и зачака Стивън Арджънт да обяви, че самият той ще председателства Баронския съвет.

— Аз няма да председателствам съвета — заяви Началникът на мечовете.

„А?“

— Не съм пропуснал да забележа, че някои хора постоянно ме наричат „Източния Началник на мечовете“ или „онзи бивш капитан от Риланон“, въпреки че съм служил на графа на Ламът през последните дузина години... Освен това аз съм войник и Началник на мечовете и не желая да бъда нищо друго. Препоръките тук трябва да се направят от Съвета и човек като мен да не им влияе.

Морей едва се сдържа да не се фръцне наперено, така както си седеше на стола. Усмихна се и се наду като петел и Верхайен не беше единственият, който го изгледа навъсено.

— Ето защо — продължи Началникът на мечовете, докато ставаше, — моля лейди Мондегрийн да заеме това място, а аз ще се извиня и ще ви оставя на вашата дискусия, освен ако не чуя възражение. — Вдигна предупредително ръка. — Нека първо да заявя, че ще приема всяко възражение срещу моя избор в нейна полза като оскърбление не само към дома Мондегрийн, но и към своята чест също така, а един джентълмен от Риланон знае много добре как да се справи с това, както и един Началник на мечовете на Ламът — добави с твърде заплашителен с небрежността си тон.

Верхайен реагира пръв. Кимна и се усмихна.

— Мисля, че лейди Мондегрийн е великолепен избор, и не бих могъл да измисля по-добър, а само много по-лоши, моя милост включително. Не сте ли съгласен с мен, барон Морей?

Морей беше хванат натясно. Нищо не му оставаше, освен да кимне.

— Аз, разбира се, съм щастлив, че нашите обсъждания ще се водят от дамата, която вероятно е дори още по-мъдра, отколкото чаровна.

— Вярно, вярно! — извикаха още няколко барона, а Стивън Арджънт се запъти към изхода и кимна на Пайроджил да го последва.

ГЛАВА 7

ПОВИШЕНИЯ

Началникът на мечовете отвори вратата.

Пайроджил реши, че има нещо наум, след като не изчака според протокола да му я отвори той. Стивън Арджънт затаи мислите си по пътя от залата на Съвета до покоите си, макар все пак да спомена, че бил повикал Дърайн и Кетол да ги чакат още преди Съветът да започне.

Дърайн, според указанията на вестносеца, вече се беше качил в Орлово гнездо с Кетол, когато Пайроджил и Началникът на мечовете влязоха като двама стари приятели — стига човек да не бе наясно с навъсената физиономия на грозното лице на Пайроджил.

Кетол явно бе изпреварил Дърайн, беше заел стола до камината и енергично чешеше издаденото над очите ръбесто чело на огнедрейка с дръжката на ножа си. Поне за Дърайн чесането не изглеждаше особено нежно, но Фантус бе извил гръб доволно като котарак-влечуго и бе разперил криле било от задоволство, или просто за да попие повечко от топлината на огъня.

Дърайн беше отпуснал едрото си туловище на една дървена пейка и зяпаше играта на Кетол с малкия дракон, без много да му е ясно като как точно да я възприеме.

— Мисля, че ме харесва — беше му казал Кетол.

Стивън Арджънт им махна с ръка да не стават, посочи на Пайроджил един стол и седна срещу Кетол. После изпружи дългите си крака и скръсти ръце зад главата си. Изглеждаше непоносимо доволен от себе си.

— Е, това се уреди много по-добре, отколкото очаквах, а?

„А?“

Пайроджил се обърна към Дърайн.

— Началникът на мечовете постави лейди Мондегрийн начело на Баронския съвет. Което доста изненада някои, бас слагам.

Началникът на мечовете се ухили.

— И още как. — Сви рамене и продължи с кристална невинност: — В интерес на истината, мисля, че е защитимо, и съм готов да докажа правотата си пред граф Вандрос — след като барон Мондегрийн в края на краищата изпрати своята дама като свой представител и след като той беше явният кандидат. — Стана сериозен. — Колко добре ще продължи по-нататък, не мога да кажа — много работа има да се свърши, а графът ще трябва да прецени доколко са се справили с приоритетите и бюджетите. — Поклати глава. — Животът ми са оръжията и бойните изкуства, но съм тук достатъчно дълго, за да знам, че до пролетта можем да опразним графската хазна със заеми за бароните за ремонти и пак да не успеем да оправим всички щети от войната. — Едва сдържа прозявката си. — Не се съмнявам, че наличието на бързи пари и повече работа от наличните работници ще доведе порой от бояджии, дърводелци и каменоделци на север от провинция Крондор.

Пайроджил едва скри усмивката си. Само един източняк можеше да нарече принципата „провинция Крондор“. След дванадесет години Началникът на мечовете все още си беше „онзи бивш капитан от Риланон“. Добре беше направил, че се самоотстрани от председателството на Съвета.

Арджънт поклати отегчено глава, все едно за него финансовите проблеми са много по-уморителни и от най-ужасния бой.

— Това безспорно ще вдигне цените на всичко, от пилешкото на пазара до квартирите и манифактурата. — Отпуши бутилката на масата до лакътя си и си наля вино. — Но за щастие това не е мой проблем и мога да се върна към нещата, за които имам по-добър усет. — Отпи. — Тъкмо затова ви повиках тук. — Обърна се към Кетол. — Каза ли на приятелите си за онова безобразие в казармата — онзи бой между хората на Морей и на Верхайен, на който се натъкнахме двамата с теб?

— Ами, не. — Кетол поклати глава. — Приличаше повече на свада, отколкото на бой, и не ми се стори, че си струва човек да го обсъжда.

Арджънт изсумтя, но Кетол само сви рамене.

— Нямаше убити, само няколко счупени кости и нито един намушкан...

— Имаме стотици войници от дузина съперничещи си баронства, заклещени тук в Ламът, всички — уморени от войната, раздразнителни, отегчени и търсещи нещо, което да ги позабавлява, и ти смяташ, че този бой не заслужава да се обсъжда?

Това с дузината съперничещи си баронства си беше попреувеличено, но проблемът бе точно такъв, какъвто го описваше Началникът на мечовете, помисли си Кетол, ако не и по-лош.

Все пак, ако не се броеше личната охрана на бароните, огромната маса баронски войски бяха разквартирувани отделно в близките градчета и села и каквито и проблеми да можеха да имат примерно хората на барон Фолсон с, да речем, тези на барон Бентийн, те бяха чисто теоретични; бурята бе изолирала отрядите им едни от други.

Но все пак враждуващите помежду си хора на Верхайен и на Морей в града бяха твърде много, а и едва ли бяха единственият пример.

Началникът на мечовете поклати глава.

— Капитаните ми съобщават, че вече им се е налагало да прекратят няколко други свадии...

Това можеше да се очаква. То бе една от причините Дърайн да е доволен, че тяхното назначение ги държи в замъка, вместо да стоят заклещени в казармата с другите. При такива свадии беше трудно човек да остане неутрален; хората имаха навик да намразват човек, отказващ да вземе страна — или по-скоро намразваха човек, който не иска да вземе тяхната страна.

— ... а капитан Кели и двама сержанти трябвало да отнесат един войник при отец Рили — редник с рана от нож в хълбока. Много интересна рана от нож, каквато явно никой, ако човек повярва на войниците в казармата, не е нанасял или виждал.

— Не съм чул за това — рече Пайроджил.

Дърайн също поклати глава.

— Ще чуете — рече Арджънт. — И вярвам, че като го чуете, ще се постараете да споменете, че въпросният войник — от хората на Верхайен — е получил много малка рана. Ще се възстанови напълно и от произшествието няма да му остане нищо, освен един белег, спомени и няколко дни почивка.

Тримата кимнаха.

— Междувременно, разпоредил съм се капитаните да освободят хората си извън наряд да слязат до града — да се поразтъпчат, ако не за друго. Иначе трябва да сложа по капитан пред всяко помещение и да се надявам, че положението ще се удържи... — замълча, после сви рамене и продължи, — но макар да мога да разчитам на моите капитани, не съм сигурен дали някои от офицерите на бароните не са също толкова проблем като войниците им. Тези баронски вражди понякога траят поколения и се стига дотам, че си гонят карез затова, че дядото на някой войник обидил дядото на друг.

Стивън Арджънт ги изглежда един по един в очакване да се съгласят или не, но Дърайн и без да вижда лицата на другите двама, бе сигурен, че и те са безизразни като неговото.

Арджънт поклати глава и продължи:

— Но неприятности ще има, сигурен съм, затова искам някой, освен градската стража да огледа как вървят нещата. Старшият им май ще напират от желание да ме убеждава, че всичко е добре — да не говорим, че няма сили да се справи с опитни войници с малкия си отряд — и макар да съм назначил вече цяла рота редовни за подкрепление на стражата и да разчитам на капитан Стърлинг също колкото на Том Гарнет, ако избухне мащабен сблъсък, хората ми ще бъдат надвити от едната страна или от другата: повечето ми бойци или са с графа в Ябон, или още окопани на фронта. — За миг като че ли съжеляваше, че хората му не са в града не само за да опазят реда, а по повече причини. Изглежда отново поред Дърайн, Кетол и Пайроджил и рече: — Ще ми се да имам още три чифта очи и уши днес в града. И не само очи и уши — и уста също.

Дърайн кимна бавно и със съжаление.

— И тука се включваме ние, така ли, милорд?

— Стига с това глупаво „милорд“... и да, тук се включвате вие. — Поклати глава. — Щях да предпочета Том Гарнет и някои от старшите му сержанти, но те най-добре познават околностите и ми трябва за патрул. Бих могъл да пратя отряд от хората на Верхайен, което поне би ги задържало по-настрана от тези на Морей, но те сигурно ще се отдалечат много, само за да докажат, че са по-добри от всички, и ще се загубят. — Подсмихна се. — Е, може и да съжаля, че не съм ги пратил. — Въздъхна. — Щеше да е добре да им сложа рейнджърите за водачи, но те, може би с право, явно смятат, че са

нужни за по-широки обходи. — Навъси се. — Не че щяха да ми изпълнят заповедите — би било твърде лесно, нали? Та затова ми се налага да използвам повечето останали ми редовни в града за патрул, а това означава, че ми трябва вие тримата. — Стана от стола и порови на бюрото. — Вземете от интенданта табардина редовните на Ламът и ги носете под наметалата си. Ако възникне някой проблем, показвате ги и го решавате — със заплахи, че всякакви боеве ще се приемат като бунт срещу властта на графа. Но главното, искам вечер да седате на масата с мен и да ми давате вярно впечатление как стоят нещата, нали?

— Разбрано, сър — отвърна Пайроджил.

— В смисъл, всеки поотделно. — Началникът на мечовете се намръщи. — Тримата обикновено пердашите заедно и макар това да е добре в бой, тук имам предвид друго. Пръсват се, оглеждат, усмиряват, връщат се и докладват. Разбрано?

— Разбирам, сър — отвърна Пайроджил. — За това с оглеждането не виждам проблем. Но с усмиряването на свади не съм сигурен дали ще се получи, мил... ъъ, Началник. — Поклати глава. — Каквито и табарди да облечем, не мисля, че някоя банда баронски войници ще обърне много внимание на такива като нас, освен ако...

— Освен ако не са редници, а са поне сержанти. А и това е рискована работа в най-добрия случай, ако не са техни сержанти — довърши Началникът на мечовете. Кимна мълчаливо, след което извади от чекмеджето на бюрото три чифта пагони. — Ето защо от този момент сте повишени в чин капитан, и тримата; вече съм уведомил за това другите капитани и Градската стража — вземете и някакви свирки от интенданта и спокойно можете да свирите за стражата. Само не се възгордявайте: капитани сте само до края на този съвет и докато пътищата не се отворят, та да можем да разкараме от града част от войската и да я държим навън. — Изгледа ги строго. — Ако не и по-рано.

Пайроджил вдигна вежда.

— Пак без да се обиждате, сър, това заплаха ли е, или обещание? Смахът на Стивън Арджънт прозвуча непринудено.

— Да речем, че е по малко и от двете, а?

Пайроджил погледна Дърайн, после — Кетол.

— Когато пътищата се отворят, бездруго ще сме тръгнали на юг, с топлите заплатки по джобовете.

— Да, да... е, какво чакате още?

Пайроджил се окашля.

— Сигурен съм, че повишените в капитан получават пълна капитанска заплата и...

— Да, да, можете да получите капитанска заплата, ще уведомя когото трябва. Това ли е всичко, или ще ми досаждате с още нещо?

Тримата станаха, но Пайроджил се спря на вратата и се обърна.

— Е? — Началникът на мечовете вдигна раздражено очи. — Какво още?

— Ами, въпросът с барон Морей...

— Тримата много дълго се замотахте на тази служба. — Арджънт изсумтя. — Не мисля, че ще се случи нещо, докато седи на масата на съвета и докато всички са заклепени в цитаделата... но ще помисля за това. Днес оставете на мен да се грижа за барона: вие просто излезте из града и направете каквото можете, за да опазите мира.

— Ще направим каквото можем — отвърна Дърайн.

Началникът на мечовете кимна.

— Е, това ли е всичко?

— Да, сър.

Стори му се най-уместният отговор.

Дърайн вървеше по тясната пътека към ковачницата на улицата, за която му бяха казали, че официално се наричала „Улица-наречена-в-чест-на-крал-Родрик“, но която като че ли всички винаги наричаха „Улицата на Псето“. Дали беше предишното ѝ име, или израз на враждата между Запада и Изтока това не знаеше.

Ламът сякаш се съвземаше от пълното замразяване, донесено от виелицата, макар все още да си оставаше пленник на дълбокия сняг.

Макар само тук-там да се мяркаха следи от конски копита — всъщност от цели конски крака, не само копитата — пътеки, оставени от ботуши, кръстосваха улицата в изобилие, като отпечатък от паяжина, оставена през нощта от някакъв огромен въображаем паяк.

Подуши въздуха. Беше може би мъничко по-топъл, макар и не достатъчно топъл, за да спре да трепери, а още по-малко — да стопи снега. Вероятно само затишието го правеше не толкова хапливо студен.

Нищо, освен чудодейната поява на горещите летни ветрове, духащи над пустинята Джалпур, не можеше да стопи снега достатъчно бързо, за да отвори град Ламът и да попречи на нещата да се скапят.

Едно чудо щеше да е добре.

Къде беше богиня Килиан точно когато най-много му трябва на човек? Сигурно се беше проснала на изпънато на топлия пясък одеяло на някой плаж край Дърбин, отпиваше от висока чаша прохладна напитка и се кикотеше отдалече на това, което бе причинила на Ламът. Тит-Онака сигурно също лежеше на друго одеяло до нея, а дали се смееше с нея, или се мръщеше бе нещо, което Дърайн не искаше и да мисли — войнишкият бог имаше гадно чувство за хумор.

Някакво вълнение при ковачницата в края на улицата го накара да се забърза.

В пролуките между наметалата на струпалите се пред вратата войници се мяркаха поне половин дузина табарди — включително табардите на ламътските редовни, забеляза той с облекчение. Като че ли имаше някакво блъскане и бутане, но все още нищо сериозно... засега.

Дърайн разбираше желанието на войниците да влязат. Ако ти се е наложило непременно да излезеш в града в такъв студен ден и гледаш да избегнеш кръчмите заради неохотата да си сред гъмжилото войници, струпани вътре и пиещи твърде много бира, едно от безусловно топлите места, където можеш да се свреш, е някоя ковачница. Един войник може винаги да си измисли добър повод да навести ковачница: тока на колан да се оправи, кама да се наточи, дръжката на меча да се потегне. Всичко, което можеше да задържи човек край ковашкия огън поне половин час.

Един бой в ковачница обаче щеше да е по-лют, отколкото например в съседната кръчма „Клатещият се кешиец“. Кръчмарите бяха свикнали с такива неща, поне дотолкова, че да не предлагат изобилие от тежки метални предмети, които лесно може да влязат в употреба. Виж, ковачите си имаха друга работа и други приоритети.

Той отметна наметалото да открие пагона си и се провря с лакти през войнишката тълпа и през вратата.

Проклятие. Карис, капитанът с рунтавите мустаци от баронство Бентийн, стоеше настръхнал срещу капитан Кели от отряда на Фолсон. Зад скамейката, служеща за тезгях с ковашки мостри, стоеше ковачът и

ги наблюдаваше внимателно. Беше с плувнала в пот дълга коса и широка риза, яките му възлести ръце се отпускаха и стягаха на дръжката на чука, положен на тежката наковалня. Двамата чираци продължаваха да се трудят над меховете при топилнята, вдигаха искри от огнището и те се пръскаха по пода при всеки натиск надолу: младежите спираха от време на време само за да хвърлят ново парче железен скрап в голямата каменна пота, полузаровена в жаравата. Работата си продължаваше — ковачът явно се канеше да излее нещо в ръбатия калъп до огнището, докато капитаните се караха. За опитното око на Дърайн изглеждаше, че ковачът ще го вдигне този чук и ще се върне към работата си веднага щом металът стане готов. Можеше да го използва по който капитан прехвърли скамейката, но иначе нямаше да се намеси в спора им. За разлика от някоя гостилница или грънчарски дюкян, в една ковачница няма много чупливи неща. А и до този момент двамата капитани само си говореха.

Предната нощ на Дърайн не беше му убягнало, че двамата капитани не се харесват много, но не знаеше дали проблемът е личен, или е продължение на съперничеството между бароните им.

Можеше да са и двете, разбира се.

— Моля — каза Кели с неестествена усмивка, заплашваща да напрегне някои по-малко използвани лицеви мускули до спазъм, — ще съм повече от щастлив нуждите ти да бъдат удовлетворени преди моите, скъпи ми приятелю капитан Карис.

Гласът му бе твърде висок, но не викаше чак.

— Само ако ти настояваш, капитан Кели — отвърна също толкова високо Карис. — Макар да се надявам, че няма. — Поглади с пръст мустака си. — Моята единствена нужда е да ми припоят счупената шпора и макар че ще ми трябва за следващия патрул — на сарача сигурно ще му е нужен цял час да ми я пришие на място — следващият ми патрул ще трябва да почака, докато се отворят пътищата, и мисля, че нуждата от годен за работа ръжен в Първо помещение за момента е по-голяма от моята от шпора.

Въпросният ръжен лежеше на работната скамейка почти огънат на две, до счупената месингова шпора, но за Дърайн по-интересен бе начинът, по който войниците в работилницата наблюдаваха спора на двамата капитани, пък и в самия спор имаше нещо повече от странно.

Първо, тази дискусия се водеше в ковачницата в града, а не в ковачницата в двора на замъка, където обикновено се удовлетворяваха нуждите на офицери и войници. Навярно крепостният ковач бе зает с други по-важни неща, макар че с какво точно, Дърайн не можеше да си представи.

Второ, този „спор“, който звучеше повече като любовно ухажване, се разиграваше пред тълпа войници. Дърайн можеше да преброи на пръстите на едната си ръка колко пъти бе чувал офицери драговошно да се опитват да решат разногласията си пред редовия състав. Един офицер можеше да се бие на дуел призори пред други офицери за секунданти и свидетели, но повечето бяха готови по-скоро да ги стъпче стадо побеснял добитък, отколкото да нарушат дисциплината пред хората си.

Кели го забеляза, кимна му късо и много ледено, след което отново се обърна към Карис с болезнено насилена си усмивка.

— Скъпи ми приятелю, ако не те пусна първи, не съм сигурен, че ще мога някога да си го простя.

Карис театрално сви рамене.

— Не, моля те. Само след теб, скъпи Бен.

Кели вдигна пръст.

— Виж, ако аз мина пръв, някои хора може да си помислят, че си избрал да минеш втори само за да се позадържиш в приятната топлина на ковачницата.

Тук Карис кимна.

— Да, някои хора може да са толкова глупави, че да си помислят точно това. Знаеш ли, може би с теб трябва да навестим „Клатещият се кешиец“ и да си побъбрим сладко за старите времена над халба-две добро джуджешко пиво, докато двете ни поръчки се изпълнят. — Обърна се към един от войниците наблизо. — Силбак, остани тук, моля те, със... със...

— Хаас — рече Кели на един от войниците на Фолсон. — Хаас ще изчака с него.

— ... остани тук с редник Хаас, докато се оправят шпората и ръженът, а после двамата можете да дойдете да ни ги донесете в „Кешиец“.

— Слушам, сър. — Силбак се изпъна в стойка „мирно“ с напълно безизразно лице.

Кели се обърна към Дърайн.

— О, капитан Дърайн. Поздравления за толкова заслуженото ви повишение.

Карис също кимна. Близки приятели отвсякъде.

— О, да, да, поздравления наистина. Ще бъдете ли така любезен да дойдете с нас?

Дърайн кимна, войнишката тълпа се раздели на две и тримата излязоха навън в студа.

— Е — измърмори Кели на Карис, топлата усмивка бе замръзнала на лицето му, — мисля, че ни разбраха, скапан кучи сине на неизвестен баща.

Карис кимна и плесна ръка — малко прекалено силно за наистина дружески жест — на рамото на Кели.

— Мога само да се надявам — отвърна тихо, — педераст такъв. Хайде да прекратим тази идиотщина: знам, че си готов да си смъкнеш гащите и да се наведеш на всеки, който може да сложи думата „лорд“ пред името си. — Все тъй усмихнат, плесна другата си ръка на рамото на Дърайн. — Ти какво мислиш, прекомерна купчина говна в маломерна торба такава?

Дърайн се усмихна насила.

— Мисля, че урокът засега се прие. Колко ще се задържи е друг въпрос.

Двамата капитани кимнаха в унисон, а Бен Кели въздъхна.

— Правим каквото можем, а? — Тримата продължиха по улицата, далече от войници, които можеха да ги чуят. Кели продължи: — Ако тоя барон стане граф, ще си търся служба в друго графство или ще се примиря с живота на флибустиер. Всичко друго, но не и да ме командва тоя тук като Началник на мечовете...

— Чувството е взаимно — отвърна Карис. — И не само заради начина, по който левият фланг се огъна в Битката при Леса, защото настоя да си запазиш отряда в резерва. — Тонът му беше спокоен, но таеше немалко разгорещеност. — Но засега заповедите са си заповеди и имаме много хора със същите причини да се мразят, тъй че най-добре ще е да задържим нещата кротки. Дори това да означава да обърна гръб на това нищожество Кели в кръчмата, макар да знам, че ще ми се изплюе в бирата.

— Само ако не ми остане време да си разкопчая гащите. — Усмивката на Кели беше зла. Той ги изпревари по покритите с отъпкан сняг стъпала към вратата на кръчмата, като насмалко да си бухне главата в табелата с нарисувания кешиец, клатещ се от бесилото.

— След тебе, скъпи капитан Карис.

— Не, само след теб, драги ми приятелю капитан Кели.

Дърайн просто прекрачи през прага и ги остави да се разберат кой да влезе пръв.

Сега-засега нещата се удържаха и сигурно щяха да се удържат поне достатъчно дълго, за да сръбнат капитаните по халба ейл и да им изпълнят ковашките поръчки, и макар че за някои войници сигурно щеше да е още по-странно, отколкото за него, как така един ръжен изведнъж се е оказал почти огънат на две или как една месингова шпора се е счупила по време, когато собственикът ѝ не е ходил никъде на кон, можеше поне да се надява, че засега всички ще се поучат от този театър и ще подражават на капитаните си.

По-нататък?

Дърайн поклати глава. Капитаните не можеха да са навсякъде, дори всички останали да бяха схванали като тези двамата. Беше само въпрос на време.

ГЛАВА 8

СБЛЪСЪК

В кръчмата миришеше зле.

Точно в този момент Пайроджил не можеше точно да си го изясни. Определено не миришеше гадно в някакъв обективен смисъл; тъкмо напротив: миризмата на агнешко бутче, едновременно размразявано и печено на шиша в камината, изпълваше кръчмата с безусловно пълнеж със слюнка устата благодатен аромат. Който ставаше още по-хубав всеки път, щом едрата жена, която го наглеждаше, обръщаше шиша и моментално плисваше по месото две лъжици от сместа скълцан чесан, вино и подправки от дървената купа на столчето до нея.

Въпреки нервните ѝ погледи през рамо към групичките войници всичко обаче изглеждаше съвсем мирно, стига човек само да гледа. Но миришеше зле.

Групата войници на Морей се бяха събрали около три маси в единия край на „Счупеният зъб“ и подчертано пренебрегваха хората на Верхайен в другия край, без дори да измърморят или да ги погледнат сърдито, понеже са по-близо до камината.

Половин дузина наемници също бяха получили заповеди „слезте в града“, в смисъл „идете до най-близката кръчма и яжте и пийте“, а Майло с подпухналото лице и лудото джудже Макин явно го правеха вече от няколко часа, ако се съдеше по купчината оглозгани пилешки кости на масата пред тях и по това как очите на Макин мой доста трудно се фокусираха.

Пайроджил си избра празна маса в удивително незаетия център на помещението и щом Майло му кимна късо за поздрав, му махна да дойдат и двамата при него. Невероятната двойка се надигна и тръгна залитайки към масата му, като Макин плисна по пода повече ейл, отколкото сигурно остана в грамадната глинена халба, която стискаше в яката си ръка.

— Поздрави, Пайроджил — рече Майло. — Омешахме се с простата тълпа за халба бира набързо, а?

— М-да. — Макин се изсмя и по-скоро рухна на столчето, отколкото да седне. — Не мислех, че ще ви виждаме много вас тримата след това тлъсто повишение. — Невероятно голямата му уста се разтегли в усмивка. — Май прекарвате с лейди Мондегрийн толкова, колкото и с барона, а?

Е, това не беше вярно, а защо пък трябваше да интересува Макин, Пайроджил не искаше и да знае — в смисъл повече, отколкото се налага, макар че честите посещения на Макин на горния етаж при курвите бе предмет на гаден казармен хумор сред другите наемници. Повечето пъти човек можеше да разчита, че един наемник няма да се забърка в бой, ако не му плащат за това, но винаги си имаше изключения и Макин определено беше едно от тях: знаеше се, че е доста докачлив, когато необичайните му предпочитания станат предмет на шеги. Беше може би единственото джудже от Дорджин до Камен връх, предпочитащо да служи като наемник, вместо да живее с расата си, и беше може би единственото джудже в Мидкемия, което смяташе, че човешките жени са привлекателни за гледане, да не говорим за любене. Но пък и неслучайно го наричаха Макин Лудия, помисли Пайроджил.

— Прекарал съм малко време покрай нея, да, но само по заповед и по служба.

— Хваща окото обаче.

Пайроджил сви рамене, макар че за миг се опита да си представи какво е да си като Макин. А за още по-кратък миг се опита да си представи себе си с женско джудже, но щом стомахът му взе да се обръща, избута тази мисъл от ума си. Като повечето мъже, предпочиташе да спи с жени от неговия си вид. Тъкмо започваше да се чуди дали не се е проклетел с образ, който никога няма да го остави на мира, когато кръчмарят показва плешивата си глава от задната стая. Пайроджил улови погледа му и даде знак да донесе бира, зачуден дали ще се окаже ужасното местно пиво, или много по-добрият джуджешки ейл.

— Сигурно си много зает с новата служба — заговори Макин. — Не те виждам много от повишението.

— Зает съм, факт — отвърна той.

Помисли за миг и реши да не навлиза в подробности, които не им бяха работа и все едно щяха да прозвучат като хвалба, въпреки че личното му желание точно сега бе снегът да се стопи, та с Дърайн и Кетол просто да се махнат от града.

— Кротко изглежда тука — рече на глас. Майло се подсмихна над бирата си.

— Прекалено кротко. — Кривна брадичка към гредоредата на горния етаж. — Нещо не чувам креватите да скърцат и не съм видял някой да се качва горе да изпусне малко пара. Всички само седят и пият. — Наведе се над масата и сниши глас: — А не съм чак толкова пиян да не забележа, че двама от хората на Верхайен непрекъснато гледат към вратата.

— Все едно чакат някого, а? — подхвърли джуджето.

Тази възможност не беше хрумвала на Пайроджил, а трябваше. Фактът, че не бе свикнал с такава работа, беше само обяснение, не и извинение, а Стивън Арджънт повече го интересуваха резултатите, не обяснения или извинения. Вдигна вежда към джуджето.

— М-да. — Макин се ухили и се видя дупката на един избит зъб. — Прав си!

Пайроджил се зарадва, че джуджето е разбрало значението на вдигнатата вежда, тъй че може би щеше да му го обясни. Понякога Макин приемаше едно почесване по гърба за знак, а кихването за послание, също както понякога започваше да си говори с въздуха.

Джуджето кимна и рече:

— Май чакат да се посъберат повечко, че да могат да решат едно-друго с малко и хубаво предимство — двама на един, да речем, или трима на един. — Пресуши халбата си, тресна я на масата и извика за още, след което прошепна със зъл поглед: — Сигурно ще е весела гледка. — Усмивката му се изпари и той кимна към другите няколко наемници в отсрещния край на гостилницата. — Весела ще е поне от оная маса, където са Фил и другите, близичко до задната врата, че да могат да се измъкнат, щом нещата станат твърде интересни, вместо ей тук по средата, където сигурно ще ни изпотъпчат.

Майло кимна съгласен.

— Няма да е зле да си намерим маса, под която да изпълим.

При нормални обстоятелства Пайроджил щеше да се съгласи с него, но след като вече бе офицер от двора на графа, обстоятелствата

съвсем не бяха нормални. Трябваше да измисли как да предотврати евентуалната свада. Най-доброто, което можеше да направи, бе да накара едната или другата страна да напусне, да си намерят друго място за пиене. В града, в края на краищата, имаше поне още девет кръчми...

Главата почна да го боли. Това да мисли за повече хора, а не само за себе си и двамата си приятели, се оказваше тежка работа. Да, имаше поне още девет кръчми и всяка от тях почти със сигурност беше пълна до мертеците със също толкова докачливи войници от всички баронства. Пайроджил не беше чак такъв идиот, че да си въобрази, че единствената вражда тука е само между Верхайен и Морей. Макар че не знаеше подробности за проблемите между Фолсон и Бентийн или Морей и Мондегрийн, или между които и да е две баронства, за които можеше да се сети човек. Споровете си бяха спорове, а враждите — за всичко, каквото човек може да измисли, стига да е решил да извади ножа и да разпори някого. Пайроджил знаеше, че не може да направи нищо за споровете, но знаеше и че от него се очаква да се опита да попречи на войниците да се накълцат.

Доскоро всички тези вражди бяха потиснати от непосредствения проблем с боевете с цураните и Буболечките; освен това повечето бойци прекарваха повечето си време на бойното поле, разделени едни от други, а не скупчени в един и същи град, и то в едни и същи казарми.

Намирането на цялостно решение беше отговорност на офицерите, а ако офицерите имаха по-добра идея да се облекчи напрежението от това да пращат свободните от дежурства войници в градски отпуск, то със сигурност щяха да го направят, вместо да...

Сега и той беше офицер, поне на теория, макар че плащът му в момента скриваше новите капитански пагони.

Проклятие.

Помисли за миг.

— Стой тук.

— Заповеди ли даваш вече? — попита Майло.

— Просто го направи, Майло. После ще спорим за това.

Плешивият мъж с воднистите очи примига няколко пъти, после кимна и посегна за халбата си.

— Разбира се, Пайроджил. Разбира се.

Пайроджил се надигна и отиде при масата с хората на Морей. Двама му кимнаха, а един го изгледа намръщено и попита:

— Ти не беше ли от ония тримата флибустиери, които уж трябваше да пазят барона, та оня задник Верхайен да не прати хора да го убият? — Беше плещест мъж с рядка коса и гъста черна брада. Ръцете му също бяха обрасли с гъста четина. Сержантските нашивки на табарда му бяха опърпани и избелели.

— От наемниците съм, да — отвърна Пайроджил, махна към един свободен стол в неизречен въпрос и след кимването на сержанта седна. — Казвам се Пайроджил.

— Гардел — представи се на свой ред сержантът и взе да изрежда останалите на масата, като ги сочеше един по един с брадичка: — Гленен, Дарнел, Роланд, Гардел и Спотсволд. Но ти не отговори на въпроса ми, Пайроджил — не трябваше ли да пазите гърба на нашия барон?

Пайроджил сложи ръце на масата.

— Не знам какво си чул, но и да има някаква причина барон Верхайен да се опитва да убие вашия барон, не е стигнало до мене.

— Значи не слушаш много, а? — изсумтя Гардел.

Малко може да направи човек, когато се опитва да убеди в нещо хора, които не искат да бъдат убедени, и Пайроджил бе готов да се примири с това. Само че...

— Просто бях на Баронския съвет тази сутрин и двамата барони — както и всички останали — дадоха ясно да се разбере, че точно в момента има други, много по-наложителни проблеми от старите им разногласия...

— Разногласия. Ташаци. — Роланд се изплю на пода.

Беше огромен, може би с един пръст по-висок дори от Дърайн, но гласът му беше изненадващо тънък — толкова, че Пайроджил се зачуди да не би някоя бойна рана да го е скопила. Не че беше лесно да се зададе такъв въпрос.

— Разногласия, да. — Пайроджил вдигна пръст. — Разногласия, които с нищо няма да се оправят, ако, да речем, една пасмина като вас се омеша с пасмината на хората на Верхайен ей там. Нищо, че както гледам, в момента те чакат да дойдат още техни момчета.

Гардел леко кимна и като че ли се отпусна в стола си.

— Хм... може би трябва да идем и да... обсъдим нещата с тях, докато още сме шест на пет, а? — Взе да се надига от стола си и дори не спря, когато Пайроджил вдигна ръка.

Другите също взеха да стават от столовете си, което не остана незабелязано от хората на Верхайен в другия край на гостилницата, ако се съдеше по стърженето на столове зад Пайроджил.

— Седни — тихо каза той и отметна плаща да покаже офицерския пагон на дясното си рамо. — Веднага.

Гардел помисли продължително — доста продължително, — след което изведнъж се смъкна на стола си и видимо потръпна от смеха, който избухна в другия край на помещението.

— Капитан, а? Тия пагони да не са фалшиви случайно?

Пайроджил се подсмихна.

— Можеш да питаш Началника на мечовете, ако искаш.

— Напомни ми друг път да не играя пакир с теб... капитане — изпръхтя Гардел. — Не мога да разбера блъфираш ли, или не. — Помисли за миг и добави: — Сигурен съм, че знаеш, тук в Кралството бесят за самоповишение в офицерство, тъй че да ми го трупнеш на масата срещу конското, което мога да получа от Началника на мечовете, това си е вдигане на мизата. Ще ти приема думите на вяра. Капитане.

— Ще те посъветвам нещо — отвърна Пайроджил. — Като се върнеш в замъка, можеш да попиташ вашия капитан какво мисли за побоя с момчетата на Верхайен...

— Мога да се закълна, че капитан Мартин не обича повече Верхайен и бандата му от нас — рече Гардел. — Единствената причина да спре боя в Трета казарма снощи беше защото искаше да ни го запази за друг път — като сега.

Думите на Гардел прозвучаха искрено и Пайроджил нямаше как да не се зачуди дали този капитан Мартин не е пълен идиот, че просто не е избил от главите им цялата идея за междуособни боеве, или не е истински гений, че е намерил начин бързо да прекрати един бой, поне за една нощ, все едно дали заплашва да се разрази в близко бъдеще.

Обърна се към Роланд.

— Добре, тогава съвета си ще го превърна в заповед: попитайте го какво мисли за свадите из града. И кажете на този ваш капитан Мартин, че Началникът на мечовете може да го попита надвечер дали е

разбрал, или не, че не трябва да има никакви свади, и какви са отговорностите на капитаните, верни на графа на Ламът, за налагането на заповедите му.

Никой на масата не реагира. Не можеше да остави нещата така.

Не беше свикнал много да дава заповеди — все едно харесвани или не, — но самият той беше получавал толкова заповеди, които не му харесват, че не можеше да си ги въобрази, камо ли да ги изброи, и си спомни как точно го бе изразил барон Морей едва по-предния ден.

— Не съм свикнал много да си повтарям заповедта, редник Роланд. И никак не бих искал да я потретвам.

Гледаше го строго, без да мига, докато едрият мъж не кимна. Пайроджил грижливо избегна да „забележи“, че кимването на Роланд бе предшествано от още по-бързото кимване на Гардел — нямаше смисъл човек да е педант в такива неща, — след което се надигна и загърна плаща си.

— Да, сър — отвърна Роланд, макар предизвикателната усмивка да не се смъкна от лицето му. После тръгна към изхода на кръчмата.

В това време трима от войниците на Верхайен избутаха назад столовете си.

— Ей, какво се разбързахте? — подвикна един.

— Май е малко студено навън — додаде друг.

— Сигурни ли сте, че не щете да се помотаете още малко и да му хвърлим някой зар? — попита трети, докато двама от приятелите му се раздвижиха да преградят изхода.

— Да не сте мръднали — втора заповед — рече тихо Пайроджил на хората на Морей.

Вече се беше изправил. Смъкна плаща и го пусна на пода, та да се видят новите му офицерски пагони, и закрачи към другата маса, повече с надеждата, отколкото с убеждението, че Гардел ще задържи хората си на място.

— Някакъв проблем ли има? — попита високо, колкото можеше да си позволи, без да изглежда, че вика.

Мъжете на Верхайен до този момент не му бяха обръщали внимание, но се опулиха, като видяха пагоните.

— Сър — изломоти един.

Много неохотно шестимата на Верхайен се изпънаха мирно, а Пайроджил ги изгледа продължително, както и двамата, преградили

пътя на Роланд, който най-безцеремонно ги подмина.

— Трябват ми шестима доброволци да довлекат малко ейл горе до цитаделата — рече Пайроджил. — Вие сте.

— Капитане, ние...

— Толкова лоша ли е дисциплината на бойците на барон Люк Верхайен, че не разбират как следва да се подчинят на една проста заповед? — ревна той.

Не му беше ясно как ще свърши — сигурен беше само как щеше да свърши в случай, че имаше само сержантски нашивки на ръкава вместо капитански пагони на раменете — но ако свършеше зле, щеше да изрита масата — към трима от тях, да събори четвърти и да се надява, че ще може да се измъкне, след като е предизвикал същия бой, който се опитваше да предотврати.

А как щеше след това да го обясни на Началника на мечовете... виж, този проблем реши да си го спести за по-късно.

— Не, сър. Знаем как да се подчиняваме на заповеди, сър — отвърна един от редниците, втрепенен в Пайроджил, макар че навъсените лица на останалите като огледало отразяваха подхилванията на Гардел и другите хора на Морей.

Някои хора явно не знаеха как да забършат усмивките от лицата си.

— Добре — рече Пайроджил и кимна строго. — Ханджията... Ханджията! Ела веднага, ако обичаш.

Гостилничарят толкова бързо изскочи от кухнята, че Пайроджил беше сигурен, че е гледал през цялото време иззад мънистената завеса.

— Да... капитан Пайроджил! — рече той с много леко натъртване на новия му чин. — Какво ще обичате?

— Графът реквизира три бъчви ейл. Тези тук ще ги отнесат в замъка, а този... как се казваш, войник?

— Гарик, сър.

— ... а редник Гарик ще занесе сметката ви на своя капитан... капитан?...

— Капитан Бен Еверет, сър.

— Капитан Бен Еверет, който ще я даде за осребряване. Капитан Бен Еверет, надявам се, ще се срещне с мен до час в Първа барака. Моля, предайте му поканата ми, редник Гарик.

— Слушам, сър.

Гостилничарят само кимна и успешно прикри усмивката си. Бъчвите най-вероятно щяха да са пълни с варената от местните помия, докато сметката щеше да е за много по-скъпия джуджешки ейл. Един редовен интендантски офицер щеше да е много по-точен, но Пайроджил не само че нямаше представа какво може да струва на графа една бъчва човешка или джуджешка бира, но и си имаше в момента много по-спешни грижи от това дали графската кухня ще се натовари с няколко монети отгоре.

Навъсени и като се преструваха, че не забелязват подхилванията на хората на Морей, мъжете на Верхайен заситниха към кухнята и стълбището към мазето зад нея.

Пайроджил си прибра наметалото от пода и грижливо го сгъна на столчето, преди отново да седне с Макин и Майло.

— Капитан Пайроджил, а?

Майло не го гледаше, а много съсредоточено въртеше показалец в локвичката разлята на масата бира. Пайроджил сви рамене.

— Както каза, все пак в сегашното ми повишение май има някакви предимства. — Недостатъкът беше, че те държат отговорен за неща, които не можеш да контролираш, но за момента нямаше смисъл да задълбава в това.

— Командването май почва да ти става втора природа — заяде го Майло.

— Да бе, май да — изсмя се Макин, после се намръщи. — И ми струва няколко медника: хванах се на бас с Майло, че момчетата на Верхайен ще ти скочат, а няма просто да слязат чинно по стълбите и после да излязат на студа само защото ги помоли, тъъ, заповяда им да го направят. — Грижливо отброи шест медни петака и ги плъзнало масата към Майло, който за миг като че ли понечи да каже нещо, но само сви рамене и ги прибра.

— Доколкото схващам, двамата и ония в тъгла май се канехте да си потърсите друго място — рече Пайроджил.

— Аз — да — отвърна Майло. — И толкова бързо, колкото нежните ми стъпалца щяха да ме изкарат оттук.

— Аз мислех да остана и да погледам — каза Макин и отпи от бирата си. — Но не, в боя нямаше да се забъркам, капитане.

Пайроджил не го укори, но за първи път от много време му хрумна, че малко връзки с други, освен Кетол и Дърайн ще имат и

някои предимства, освен очевидните недостатъци. Лошото с хората беше, че ако очакваш да ти помагат в твоите проблеми, трябва да си готов да им помагаш в техните.

Сигурно щеше да успее да включи Макин и Майло в боя и така да намали шансовете да го пребият до смърт, но това все пак нямаше да свърши добра работа. Почнеше ли някакъв бой, щеше да се забърка всеки баронски войник в кръчмата. А дори градската стража да пристигнеше бързо, за да потуши огъня тук, пролееше ли се кръв, войниците на двете баронства щяха да се бият при всяка среща. А след като всички бяха затиснати от снега в една малка част от града, щяха да се виждат често.

Пайроджил измъкна от кесията си свирката на стражата и я подхвърли в шепата си.

— Имаш ли проблем с изпълнението на заповеди?

Лицето на Майло остана невъзмутимо.

— Обикновено — не. Както, мисля, си виждал от време на време. Зависи от заповедите.

Пайроджил хлъзна свирката към него.

— Смятай тази кръчма за свой пост. Поддържай мира тук — надуваш свирката, ако има някакъв проблем.

Майло и Макин се спогледаха и Пайроджил си спомни, че Майло има навика да се покрива веднага щом приставът наближи. Не знаеше защо — не му беше и работа, — а сега моментът едва ли бе подходящ да пита за подробности.

По пода закънтяха тежки стъпки — шестимата войници на Верхайен се изнизаха по двойки, всяка понесла по бъчва.

Кикотът откъм хората на Морей секна моментално, щом Пайроджил се обърна към Гардел, но усмивките си останаха поприкрити зад халбите, вдигнати в саркастичен поздрав към напускащите. Мамка му. Това нямаше да е достатъчно.

Всъщност Пайроджил може би току-що беше влошил още повече нещата в дългосрочен план, макар да бе успял да предотврати кървавата свада в момента. Сега хората на Морей затаиха присмеха си — но по-късно? Щяха ли да спрат да се подхилват тук или в казармата, или да се въздържат да идат в някоя друга кръчма и да дрънкат на всеки готов да ги слуша как новоповишеният капитан-грозник е взел

тяхната страна във враждата Верхайен — Морей и е отпратил бълзливците на Верхайен да се влачат с увиснали носове в студа?

Едва ли, по дяволите. Единственото, което бе направил, беше да струпа още дърва върху тлеещия вече огън. Сигурно щеше да мине малко време, докато огънят се разгори, но по-късно щеше да лумне още по-яроsten и горещ.

— Стой! — викна той тъкмо когато първата двойка изнасяше бълчвата в преддверието. — Задръж за малко.

— За всички — заговори на цялото помещение и не се изненада, че очите на всички се вторачиха в него. — Слушай добре. Май съм сбъркал. Оказва се, че на графа му трябват още три бълчи ейл, а всички тук много добре чува как мъжете от баронство Морей току-що пожелаха доброволно да отнесат другите три бълчи в замъка веднага щом добрите бойци от Верхайен се върнат от наряда си.

Отиде при хората на Верхайен и им заговори тихо:

— Значи сигурен съм, че не ви се бърза. Оставайте си товара и отдъхвайте на всеки няколко крачки, ако искате, и гледайте да не се уморите от бързане до замъка, тъй че приятелите ви от Морей да имат достатъчно време да си починат и да се укрепят с храна и пиене, преди да им дойде редът да се тътрят в студа. Е, можете да... — Спря. — Не, чакайте малко. Имам да кажа още нещо, и то е за всички ви.

Върна се в средата на гостилницата, между двете групи.

— Макар да знам, че Началникът на мечовете изрази ясно чувствата си пред капитаните и че капитаните са го разяснили достатъчно добре, за всички, които имат по две уши на главите и могат да слушат, ще повторя съобщението, в случай че някой още не го е схванал. Проблеми няма да има. Побоища няма да има. Без значение кой ги е предизвикал или защо, всеки, който се забърка в свада, заминава в градския пандел. Всяко кръвопролитие ви праща при каторжниците в мините. Всяко убийство ви води на бесилката. Тъй че това просто няма да стане. Разбрано?

В кръчмата настъпи тишина.

— Ясно?

От двете страни заотеква: „Ясно, сър“ и Пайроджил махна с ръка на бойците на Верхайен, че могат да тръгват.

Изнизаха се почти толкова бързо, колкото ако бяха без товар, а Пайроджил се върна на мястото си при Майло и джуджето, без да

обръща внимание на навъсените погледи на Гардел и приятелите му.

Да, не беше честно — от гледна точка на хората на Морей. В края на краищата бойците на Верхайен им бяха заложили капана тук и боят щеше да е по тяхна вина — макар че бяха могли просто да си излязат, щом онези бяха влезли.

Ако го беше оставил, както се получи отначало, щеше да си спечели омразата само на едната страна.

Сега вече го мразеха и двете. За баланс обаче това може би щеше да поразсее някои от тях от факта, че се мразят, поне за няколко часа, навярно за ден, а единствената цена щеше да е, че Пайроджил вече си имаше още дузина мъже, от които да пази гърба си в тъмна нощ.

Капитанската заплата изведнъж му се стори твърде ниска за това.

— Това май беше най-добрият начин — рече тихо Макин. — И аз си го помислих, преди да решиш да заговориш.

— Защо тогава не каза нищо? — Пайроджил съжали за думите си в момента, в който се изнизаха от устата му.

— Не е моя работа. — Джуджето сви рамене. — Както казах, капитан Пайроджил, изобщо не е моя работа как се държат по-старшите от мен. Може би помниш, че ти го споделих още когато беше прост войник... кога беше това? Вчера, а?

— Кротясай, Макин — рече намръщено Майло. — Човекът прави най-доброто, което може.

— Все пак не е моя грижа.

— И добре, че не е. — Обърна се към Пайроджил. — Добре, ще направя каквото мога. Но без обещания за успех.

— Гледай да успееш — каза Пайроджил, все едно че като кажеш нещо да се направи, то непременно ще стане — нещо, което винаги беше мразил, когато го правеха офицерите.

Майло се навъси. Сигурно си мислеше същото.

— Моля — добави Пайроджил. Стори му се уместно.

Майло кимна.

— Ще се постарая. Докога?

За това Пайроджил не беше помислил, макар че ако на него му заповядаха, сигурно щеше да го направи.

— Докато те сменят — отвърна накрая; мъчеше се да измисли кого точно да намери да го смени. Погледна към другите наемници в ъгъла, но му се сториха прекалено смръщени. — Назначи си

помощник или заместник, ако трябва. Намери по-благонадеждни, а аз ще се погрижа да им се плати, както и на теб.

А как се очакваше наемници да опазят мира между двете враждуващи фракции, макар и в теснотията на кръчма „Счупеният зъб“ — това беше друга работа. Щяха да импровизират, също като него.

— На думи е лесна работа — измърмори Майло. — Може би ако бях сержант...

Пайроджил се изсмя.

— Искаш ли да те предложи на Стивън Арджънт?

— Май не. — Майло поклати глава и се усмихна унило. — Не, определено не. Повишават ме и веднага някой офицер ще ми нареди да опазвам реда из цял Ламът и ще ме накара да си набера още банда други да ми помагат да изгреба морето с вилица.

Плъзна свирката към Макин. Джуджето я взе и се усмихна на Пайроджил.

— Няма ли да идеш да видиш ония да не се загубят по пътя за замъка?

Пайроджил не смяташе, че ще се замотаят, и всъщност не го интересуваше много дали ще поемат право към замъка, или ще пообиколят из града, докато не се скапят от носенето на тежките бъчви... но наистина трябваше да поговори с капитана на Верхайен. Не че думите му щяха да свършат много работа, ако Началникът на мечовете вече се бе провалил. Знаеше, че Стивън Арджънт вече е говорил на капитаните, и доколкото го познаваше, си беше изразил мислите и чувствата кристално ясно.

Кое то започваше да обяснява защо Началникът на мечовете бе стигнал до тази крайност — да повиши тях тримата, както сам бе признал: не само че не беше сигурен в благонадеждността на баронските капитани, беше сигурен в тяхната неблагонадеждност, поне при сегашните обстоятелства, както бяха скупчени всички натясно, а не можеше да разчита, че онези, на които вярва, ще могат да задържат здраво капака над къкрещото гърне.

Реши, че тревогите му са основателни. Дори всички капитани да бяха съвсем благонадеждни, невероятно компетентни и способни да овладеят всяка ситуация, Ламът бе едновременно прекалено голям и ставаше все по-малък.

Ама много скапан ден!

Особено когато носиш нови капитански пагони, тежки като оловни плочки, които някой е наковал на раменете ти.

Скапан ден, когато с тъга си спомняш много по-активните периоди на война, когато казармите на замъка бяха почти празни, а не натъпкани от пода до гредите, и когато дори баронските войници на графска служба много повече мислеха къде са най-близките нови врагове, а не за старите си вражди.

Пайроджил стана и излезе от кръчмата в суровата замръзнала белота на тоя скапан ден.

Ама наистина скапан ден — човек да стигне дотам, че да се радва, че е навън в студа.

ГЛАВА 9

ЗАГОВОРИ

Кетол спря.

Единственият звук бе от собственото му дишане, докато оглеждаше загърнатия в бяло пейзаж. Старите навици умират трудно и той се насили да долови звуци в гората между вдишванията. Помисли за абсурдността на мига и неволно си спомни за миналото, докато се вслушваше в пукота на кършещ се лед някъде в далечината и в смътното шумолене на вятъра в голите клони на брези и борове, дъбове и елши.

Веднъж, преди много време и съвсем нетипично, се беше сприятелил с един жонгльор.

Жонгльорът беше пътуващ артист, насила привлечен на служба в силите на лорд Съдърленд по време на един от циклите войни с кешийците и местните бунтове, които сякаш никога не секваха в Долината на сънищата. Въпросните военни цикли и бунтове бяха една от причините той, Дърайн и Пайроджил винаги да разчитат на Долината като на резервна дестинация; в Долината винаги имаше работа, въпреки че ако на Кетол не се наложеше никога повече да се изправи отново срещу побеснелите за бой Кешийски псета, нямаше да има нищо против.

Въпросният жонгльор бе зачислен на служба от един излавящ скитници патрул по време на няколкоседмично затишие между две поредни нападения на бунтовници — Кралството беше премахнало робството със закон още преди десетилетия, но по кешийския фронт каторжничеството все още беше нещо обичайно: имаше да се възстановяват военни укрепления и хора без убедителни версии защо са решили да прекосят границата се водеха ренегати. Някои просто вадеха лош късмет, някои пък просто можеха да бъдат освободени, щом ротният сержант или капитан на каторжната рота се убедеше, че каторжникът е безопасен. Кетол винаги беше смятал тази система за странна: ако той например беше кешийски шпионин, щеше да е най-

усърдният работник в ротата и да се сприятели с всички. Рано или късно щеше да се озове на свобода и да си върши онова, което е пратен да върши. Убиваните при опит за бягство просто бяха идиоти — солидно доказателство, че не може да са кешийски шпиони. Бяха твърде глупави.

Този път обаче патрулът не събираше работници, а пушечно месо.

Жонгльорът очевидно не беше шпионин, но не разполагаше с убедително обяснение защо е тръгнал по черния път в подножието на Долината сам, вместо да пътува с керван или поне със странстваща група. Тъй че все пак се озова при пленниците в работната група. След месец командващият сержант го освободи, но противно на всякаква логика жонгльорът реши да се задържи. Сигурно лагерната храна бе започнала да му харесва.

По това време отрядът на Кетол гледаше за Кешийски псета и същевременно пазеше каторжната група. Та Кетол се запозна с жонгльора и когато младокът реши да остане, след като го освободиха от каторгата, по причини, които и сам не можеше да си обясни напълно, го взе под крилото си. Записа го в наемническата рота, в която служеше и той, чрез един мнителен сержант, който му дължеше малка услуга.

Между упражненията, в които Кетол се опитваше да се прави на учител по фехтовка на нещастния и явно обречен калтак Ками — беше невероятно как някой толкова ловък в жонглирането може да е така непохватен във фехтовката, — този левак му обясни личната си философия, едно към едно. А тя се свеждаше до: „като не знаеш какво да правиш, прави това, което можеш“.

Кое то звучеше разумно, поне на пръв поглед.

Докато не разбра, че за Ками това означава, че всеки път, щом се почувства отчаян от неспособността си да използва меч и щит, заделя по няколко минути, за да пожонглира в нощта с каквото му попадне — с камъни и камъчета, ако жонгльорският му комплект не му е подръка — докато не премисли нещата.

Винаги се връщаше успокоен и готов да даде всичко от себе си по време на поредния урок, и макар така и да не успя да усвои и най-елементарните правила на боравенето с меч, поне съвсем добросърдечно вложи много часове в работата върху това, а Кетол

неволно започна да се възхищава на философията „прави каквото можеш“, макар и да се съмняваше в практичността ѝ.

Вярно, накрая тя не помогна много на горкия Ками, когато първото Кешийско псе, на което се натъкна, лъжливо замахна отдолу, а след това посече отвисоко, при което мечът на жонгльора изпадна от пръстите му, а отсечената му глава изхвърча във въздуха и кацна нелепо изправена, с изненадана физиономия на мъртвото лице...

Но тази философия поне временно беше осигурила на Кетол известна утеха и задоволство. Ако правиш каквото знаеш как да правиш и още малко го подсилиш с нещо новонаучено, можеш поне за мъничко да пренебрегнеш факта, че си се надценил.

Може би тъкмо затова сега Кетол си беше вързал брезенедени и се придвижваше — слава на Гродан, дано крепне племето му — по-скоро по, отколкото през снега на север от Ламът, с платнена торба на рамо.

Придвижването по снега с брезенедени беше ново за него, но следенето на дирите в пустошта му бе съвсем познато, дори когато са дълбоки като конските дири от патрула на Том Гарнет, следа, която и слепец щеше съвсем буквално да може да проследи на допир.

Беше си оставил наметалото с парите в багажния сандък в казармата — надяваше се, че евентуалните крадци ще си намерят други, по примамливи възможности от точно неговия сандък. Оставил беше в единия ъгъл полуприкрита малка кесия с реали с надеждата, че един казармен крадец просто ще вземе нея и няма да търси повече; а след това си беше навлякъл дебелото бяло зимно наметало.

Присвиеше ли се със спуснатата качулка, дори и да не проснеше наметалото над себе си и торбата, увита в парче плат, бял почти колкото пресния сняг, щеше да прилича на малка пряспа, струпана върху някоя скала, или на пън, засипан със сняг.

Може би беше от запознанството му с Гродан или от гледането на яркото слънчево отражение върху снега, но започваше да стига до извода, че сивите наметала, предпочитани от рейнджърите, наистина са нещо разумно в тази обстановка. Повечето зимни дни не бяха тъй ослепително бели като днешния, а мъгливи, сиви, облачни или със снеговалеж и пейзажът се очертаваше в строги контури на абсолютна белота и черни сенки под дърветата. Неутралното сиво щеше да е добър камуфлаж при всякакви обстоятелства. За миг се зачуди дали не

може да си намери такова наметало, но после реши, че да мъкне в багажа си и трето наметало ще е просто прекалено; освен това не му се щеше да обяснява на Дърайн и Пайроджил защо е възприел тази нова мода.

След като мина през първия дървесен пояс, навените от вятъра гигантски преспи и няколкото ивици борови иглички, стърчащи през снега откъм подветрената страна, просна наметалото си и полежа няколко минути да си отдъхне — движението през дълбок до бедрата сняг си беше тежък труд, — и след като престана да диша задъхано, върза брезенедените на ботушите си и тръгна с тях.

Вече разбираше произхода на името „брезенеден“ — тромави ходила.

Съвсем на място.

Разбира се, след първите няколко десетки стъпки — внимателно наблюдаваше краката си — стана по-самонадеян и се опита да закрочи по-бързо. Но левият брезенеден веднага настъпи десния и щом вдигна десния си крак, ботушът му се измъкна от кожените вързала, а той самият бухна с лицето напред в снега. Докато нагласи брезенедените — което си беше тежка борба само по себе си, — минаха няколко дълги мразовити минути: трябваше да свали дебелите ръкавици, да върже отново брезенедена за десния ботуш и чак тогава да си пхне ръцете в благословената топлина на ръкавиците и да продължи напред.

После тръгна по-добре — поне като падаше, брезенедените не се откачиха. След известно време реши, че донякъде му е хванал цаката, макар да подозираше, че в използването на тези неща си има и някои други тънкости, които Гродан знаеше, и съжали, че рейнджърът не ги е споделил с него.

Зачуди се дали да припише този пропуск на злоба, или на глупост и реши, че рейнджърите не са глупави. Обаче не му се беше сторил и злобен. Трябваше да е по-скоро от невъзможността да се обясни всичко в един бърз разговор. Или пък беше странното чувство на рейнджъра за хумор. Кетол познаваше хора, които намираха за смешни още по-странни неща.

Все пак след известно време краката му се научиха да се отбъгват един друг и той вече можеше да се движи с почти невероятна за тези обстоятелства бързина. Следите, които оставяха брезенедените му, навярно щяха да се заличат от първия по-приличен вятър, но и да не

задухаше силно, клонът, който влачеше зад себе си, щеше да ги прикрие от всекиго, освен от наталийски рейнджър.

На един завой се натъкна на конски труп — кръвта от раната от дългия меч в шията бе зацапала снега в тъмночервено.

Отпечатъците по снега даваха да се разбере много ясно какво е станало: конят се беше подхлъзнал върху парче лед, останало скрито под снега и оголено от колоната отпред. Ездачът беше изхвърлен от седлото и бе паднал в близката пряспа.

Кетол потръпна. Чу в ума си силния трясък на кършеца се кост и кимна одобрително към стъпките, показващи, че ездачът се е осмелил да се доближи до несъмнено ритащите отчаяно копита, за да среже гърлото на коня и с това бързо да приключи болката на обреченото същество. В свалянето на седлото бяха участвали поне дузина мъже, ако се съдеше по следите — стремената вероятно се бяха заклецили под трупа и няколко мъже бе трябвало да го надигнат достатъчно, за да могат да ги измъкнат.

И никой не ги беше безпокоил през цялото това време.

Виещият се в далечината дим подсказваше, че най-близката ферма е поне на миля оттук; вероятността някой селянин да е чул тази сравнително дребна олелия бе дори още по-малка, отколкото някой да се е оказал такъв глупак, че да излезе навън да види какво е станало.

Кое то беше съвсем добре за Кетол. Извади ножа, остави си багажа и клекна в отъпкания сняг до мъртвото животно. Тежеше поне шест пъти повече от най-голямата сърна, която бе убивал, и сигурно поне веднъж и половина повече от грамадния елен, с който беше хранил отряда цяла неделя в Тъндърхил.

Пълното изкормяне и разфасоване щеше да отнеме доста време и сили: можеше сам да счупи гръдната кост, но за да се разтвори гръдният кош, щяха да са нужни поне двама яки мъже.

Добре че конят все още не беше замръзнал и Кетол бързо успя да оголи лявата задна бедрена кост. Съжали, че не се беше сетил да си вземе брадвичката, но бе въпрос само на още няколко минути, преди да се затътри през дълбокия до кръста сняг — влачеше крака през снега — към брезовата горичка, останала някак почти незаровена от виелицата.

Виелицата всъщност се беше усукала покрай дърветата и бе оставила малка кухня в източния край — с не повече от стъпка сняг в

нея. Той набързо разчисти кръг заледена земя, а едно отдавна паднало дърво му осигури клони.

Запалването на огъня му отне само няколко мига — не му се наложи да прибегне до сухата брезова кора, прибрана в пътната му торба, тъй като брезите предлагаха достатъчно материал: той обели голямо парче от един широк ствол и с няколко удара с кремъка и огнивото успя да изкара искри и то почна да тлее. След като огънят се разгоря, се върна при конския труп да си вземе останалия багаж, а също и за да остави още дири.

Отрязва голям къс месо и започна да го пече на върха на ножа, като от време на време го гризваше, вместо да изчака да се опече хубаво, по-скоро от нетърпение, отколкото от липса на време. Дори патрулт да не успееше да направи пълна обиколка около града, ветрецът щеше да отнесе пушека, а дори и да им се наложеше да се върнат обратно — както очакваше, — щеше да ги чуе много преди да стигнат до коня и да се измъкне в дълбоките преспи.

Не беше зле, въпреки че Кетол никога не си беше падал особено по конското. Човек, който много държи на това, което яде, сигурно щеше да си избере по-добра професия от тази на наемен войник. Все пак с изненада откри, че апетитът му сериозно се е изострил — изяде поне два фунта месо. Останалото хвърли в огъня.

Струпа още дърва на огъня, после се върна при коня и набързо отрязва колкото месо можа, и го зарови в снега в другия край на кухнята. После подпикна на няколко места в снега наоколо.

Отвори платнената си торба, извади частите от цуранска броня, които беше откраднал от склада в мазетата на замъка — в началото на войната ламътците явно бяха заинтригувани като всички други, събираха и разглеждаха тази любопитна броня — и ги пръсна по заснежената поляна.

Цуранският меч, изваден от ножницата, изпращя задоволително, щом заби върха в земята и го натисна със стъпало. Кетол хвърли настрана дръжката с отчупеното острие, а едната педя откършен връх прибра.

Огледа се и се послуша.

Нищо. Нищо, освен лекия ветрец и далечното цвърчене на някаква птица, пернат самохвалко, който явно искаше целият свят да разбере, че и той е преживял бурята.

След това тръгна с брезенедените си и повлече клона след себе си. Спря само за миг, за да пусне счупения връх на меча до конския труп, бързо се прехвърли през рида и тръгна към града. Сигурно нямаше да е зле да изчака извън стените до стъмване. Прикритието на нощта щеше да му послужи добре, щом се затътреше вътре.

Налагаше му се обаче да зарови брезенедените в снега. Жалко. Но след като вече знаеше номера, щеше да може да си направи други, ако изобщо възникнеше такава нужда, а той дълбоко се надяваше, че никога няма да възникне.

„Прави каквото можеш“, беше казал отдавна мъртвият Ками. „Когато не знаеш какво точно да направиш, правиш каквото можеш“.

Нелоша философия.

Кетол не знаеше как да предотврати началото на един бой, още по-малко — как да го прекрати, без да остави всички от другата страна мъртви или издъхващи — или поне всички, които не са избягали. А заповедта на Началника на мечовете да го направи, уви, не беше вляла по някакъв чудодееен начин тази способност у него.

Също като Пайроджил и Дърайн, можеше да тръгне из града, да гледа тук-там и да се опитва, но не бяха нужни повече от две очи, за да се види, че проблеми има и че работата само ще се влошава с тия враждуващи фракции, заклещени в града.

Какво трябваше да се направи по въпроса не му беше ясно.

Сред кралската аристокрация имаше достатъчно прецеденти да се отнемат имена от некомпетентни благородници. Или дори от не толкова некомпетентни, колкото и висок да е санът им. Както Ги дьо Батира явно бе успял да направи с принц Ерланд в Крондор — бе използвал уж влошеното здраве на принца за извинение, ако не за повод.

Ако графът беше тук, очевидното решение щеше да е да обясни на враждуващите барони, че гледа на създалото се положение като на изпитание на способностите им на водачи и че ще отстрани всеки, който се издъни. А и въпросът кой ще е следващият граф на Ламът също можеше да се засегне.

Но ако Началникът на мечовете приложеше този подход, лесно можеше да взриви същото, което се опитваше да предотврати. Както

сам често и искрено бе изтъквал, в края на краищата той не беше графът, а благородниците често се вслушваха в нещо и се съгласяваха, щом им го изтъкнат по-висши от тях. Но настръхваха, щом им го каже някой по-нисш, та дори да е същото проклето нещо.

Както обикновено, печелившите щяха да пишат историята, а историята щеше да каже, че губещите са започнали боя и че той е потушен от съчетание на верни баронски бойци и няколко редовни, а всички, които биха могли да се закълнат, че не е точно така, щяха да гният някъде в земята, неспособни да извисят мъртвите си гласове.

Виновна беше самата война, както обикновено. Ако не беше войната, ядрото на ламътските редовни нямаше да е по фронта да се бие с цурани. Щяха да са си тук, в Ламът, а бароните, привикани на съвета, щяха да са само с личната си охрана, тъй че всяка вражда между различни части щеше да е дребен проблем, а не сериозна заплаха. В най-лошия случай можеше да има някой дуел, но най-вероятно нямаше да се стигне до нищо по-сериозно от дребна свада между лакеи в двора на конюшнията.

Сега обаче можеше да се стигне до мащабен бунт или дори по-лошо — градско сражение между въоръжени мъже с дълги години боен опит и по-малко разум, отколкото боговете са дали на саламандрите. В момента изглеждаше, че дори свада между лакеи може да доведе до битка между барони.

Кетол не знаеше как да се справи с това.

Но знаеше как да направи няколко нещица.

Знаеше как да излезе в околността незабелязано. Знаеше как да разфасова убито животно — или бързо да отреже един бут при липса на време да се свърши добре работата — и знаеше как да заблуди другите играчи, докато той държи поне един коз.

Щеше да изглежда, че някой цурански съгледвач се е криел в горичката и е наблюдавал минаващия патрул, оставил мъртвия кон на пътя. Цуранинът не се е сдържал, да добави прясно конско месо към жалкото си продоволствие, а после се е измъкнал, без да остави следи, като най-вероятно е стъпвал в следите на патрула. Знае ли човек: може да е бил дори заличаващият следите на отряд за набези. Цураните бяха умни във военните дела, може би дори достатъчно умни, за да нападнат, когато Кралството най-малко очаква, посред дълбоката зима.

Можеше и да не стане, но мисълта, че наоколо дебнат цурани, като нищо можеше да даде на баронските бойци друга тема за мислене, вместо как да се избият помежду си.

Човек винаги може да се надява.

ГЛАВА 10

СЛУХОВЕ

На Стивън Арджънт не му харесваше.

Едва се сдържаше в стола си в Орлово гнездо, забравил за чашата вино на масичката до лакътя си, и гледаше с гняв къса синя керамика в ръката си — макар и само за да не поглежда със също толкова гняв Том Гарнет, който седеше срещу него, чешеше Фантус по врата и чакаше реакцията на Началника на мечовете на донесението си.

Защо всички — дори онзи флибустиер Кетол — непрекъснато го ядосваха? Ядосваше го дори това, че не може да спре Фантус да не се вмъква в Орлово гнездо — но на моменти предпочиташе да се ядосва на него, вместо на по-важни и много по-обезсърчаващи неща.

Например, като това остро парче синя керамика, което държеше на бронята, струпана до стола му, и на донесението на Том Гарнет как и къде са били намерени.

Стивън Арджънт не беше изненадан, че преспите са попречили на патрула на Гарнет да направи пълен кръг около града дори по най-близките пътища. Това се очакваше, но усилието все пак трябваше да се направи, макар и само за да се потвърди колко дълбоко са затънали в снега. Изненадата му бе само в това, че патрулът е загубил само два коня — единия от подхлъзване в снега, а другия — окуцал на връщане: бе очаквал, че ще загубят поне четири. А всяка изненада го дразнеше. Във войнишката служба и във военния занаят си има правило, което той отдавна бе научил: всички изненади са лоши.

Друго правило: всички правила понякога се нарушават.

Не можеше да изброи и на пръстите на едната си ръка случаи, в които да му се е случвало нещо, което смътно да наподобява добра изненада през годините на тази война с цураните, а и през над дузината години военна служба преди тях. Изненадите винаги бяха неща като колоната на подкреплението да закъснее с ден и да дойде с половината сила от това, на което си разчитал, вместо да дойде ден по-

рано и с два пъти повече сила. Или врагът на другия рид да се окаже армия вместо рота, никога — патрул вместо рота.

Беше широко известно, че откакто бе започнала войната, цураните зиме се оттегляха зад фронтовите си линии и изчакваха идването на пролетта, за да подновят военните действия, а според това, което Стивън Арджънт смяташе, че знае за броя и качеството на войниците, които бяха изкарали на фронта, то техният страх или религиозна възбрана да се бият зиме беше една от малкото причини да не пометат през Мидкемия от север към Великите северни планини и на юг до Горчивото море. Всички донесения сочеха, че на родния си свят цураните разполагат с армии многократно по-големи от онова, което хвърляха срещу Кралството. Едно съобщение до графа от принц Арута Крудийски за това, което бяха научили от цурански пленник, показваше, че тази война за тях е само аспект от гигантска политическа борба на родния им свят.

За Арджънт политиката бе още по-дразнеща от изненадите.

Никога досега не беше чувал цураните съзнателно да оставят съгледвачи зад фронтовите линии на Кралството по време на зимното си изтегляне или загубил се цуранин да се превърне в съгледвач, вместо да подвие опашка и да изчезне. Това, което се беше случило сега, бе изненада. И не добра. Ако се беше случило заради цуранската политика, щеше да е двойно по-дразнеща изненада.

— Е? — попита той. — Какво мислиш? Поредният загубил се?

— Не. — Том Гарнет поклати глава. — Едва ли. Не че е невъзможно — но да се препитаващ в пустошта достатъчно добре, за да преживееш зимата, не е нещо, което смятам, че е постижимо за много цурани, а онези няколко, отчаяните, които ни причакаха миналата неделя, бяха в най-лошото състояние, в каквото съм виждал техни войници. А този явно е в достатъчно добра форма дори след като му се е наложило да оцелее на открито в бурята. Това, че изобщо е оцелял, ми говори, че е и добър, и с късмет. Вероятно се е криел в онази горичка и е наблюдавал какво става в града. Да наблюдава и да изчаква от горичката, после бързо да се възползва от положението, за да се снабди с толкова месо, колкото може да носи — това говори повече за опитност, отколкото за отчаяние. И е бил достатъчно съобразителен да не се върне на същото място.

Началникът на мечовете бе почти убеден, че тестът за нечия интелигентност е доколко човекът е съгласен с неговата гледна точка, а той винаги беше смятал Том Гарнет за особено интелигентен, макар несъмнено да имаха някои разногласия. Според Арджънт лоялността и подлизурството бяха две съвсем различни неща.

— Да — отрони той накрая. — Мисълта за цурански съгледвачи, помагачи за подготовката на пролетната им офанзива е достатъчно неприятна, но ако това значи, че цураните са променили обичая си да избягват зимни боеве, това е много лош знак.

Том Гарнет кимна.

— Няма да е първият път, в който цураните научават нов трик.

— Все пак има някои неща, които не искат да научат.

— Конницата. — Том Гарнет кимна. — Според всички донесения имат някакво странно чувство за чест с неязденето, за което съм благодарен. Със сигурност са пленили достатъчно наши коне, за да сформират конница, ако са склонни. А не мога да си представя кой знае колко неща, за които цураните не са достатъчно смели, та да ги опитат.

Арджънт кимна. Никой, който се бе изправял срещу цураните, не можеше да отрече смелостта им.

— Те май наистина са понаучили едно-друго от нас. И все пак заключението, че са приложили зимно разузнаване преди пролетните акции, е доста преувеличено. Инцидентът е единствен и едва ли непременно означава, че...

— Откъде по дяволите знаеш, че е единствен? — сопна се Арджънт и вдигна ръка за извинение за грубите думи. — Извинявай, Том, явно седенето на графския стол при тези нелепи условия ме е натегнало като тетива на лък. — Стивън Арджънт изобщо не вярваше в стария началнически лаф „никога не се извинявай, никога не се обяснявай“. Направиш ли грешка, се извиняваш, инак хората под теб ще помислят, че си идиот, който така и не забелязва, че греши.

Том Гарнет кимна, прие и поправката, и извинението.

— Да, не знаем дали е единствен инцидент. Колко време ни трябва да получим съобщение от Ябон?

Да се прибегне до старшето разузнаване бе очевиден ход, но Стивън Арджънт поклати глава.

— Ще говоря с птичаря, но се съмнявам да са ни останали гледани в Ябон гълъби — графът трябва да докара няколко. — Сви рамене. — Един получих преди няколко дни: съобщават, че са пристигнали без проблеми, но едва ли мога да му кажа „кръгом и отлети обратно“, нали?

Граф Вандрос винаги деликатно се шегуваше със загрижеността му за малкото пощенски гълъби в Ламът и сега Арджънт никак не се радваше, че се е оказал прав. Поради дузините съобщения, които буквално летяха напред-назад преди срещата на командния състав в Ябон и Баронския съвет в Ламът, наличните гълъби бяха твърде малко за вкуса му.

— И какво ще правим? — Том Гарнет се намръщи. — Моля за извинение, сър... исках да кажа: какви са заповедите ви?

Стивън Арджънт се усмихна насила.

— Ами, първата ми заповед е да ми оставиш тази вечер да помисля какво да правя по-нататък, втората — този въпрос засега да си остане между нас...

— Тъж... Боя се, че е твърде късно за това. Единственият начин да спра хората ми да говорят беше да ги заключа в казармата със стража отвън, но и тогава нямаше да съм сигурен, че тайната ще се опази.

Нямаше нужда да добавя: „А и не ми беше заповядано да заключа хората, които ти трябват, сред другите, за да опазят мира“.

Стивън Арджънт кимна — приемаше обяснението.

— Е, значи се е разнесло. И предполагам, че скоро ще стигне до бароните, ако не е стигнало вече. Няма да е зле да отговоря на въпросите им, преди да са срутили Голямата зала, нали? — Изсмя се насила. — Това последното беше фигура на речта, при това — лошо избрана, предвид обстоятелствата.

Надигна се, а капитанът остави чашата си и също бързо се изправи. Арджънт му махна да си седне.

— О, не ставай. Стой си и си довърши виното, човече — определено си го заслужи, а ще е срам да се похаби дори половин чаша такова хубаво червено риланонско. Представа нямам кога ще можем да получим още от него.

Капитанът се отпусна и бързо вдигна чашата си в чест на Началника.

— Благодаря, сър. Не съм познавач, но рядко съм пил по-хубаво вино. А колкото до това дали са чули бароните — сигурен съм, че са. Разбрах, че слухът вече се разнася по-бързо от стрела на арбалет.

— Хм, значи е време да се поразтъпча — каза Началникът на мечовете. — Едва ли имаш някоя добра новина за мен, нали?

— Моите извинения, нямам. — Том Гарнет поклати глава. — Напоследък добрите вести май са в оскъдица също като пресните продукти. Макар че...

— Да?

— Ами, докато се връщахме в града, въздухът определено като че ли ми се стори малко по-топъл и не мисля, че е само от умората и от начина, по който намирането на тази броня накара сърцето ми да затупти в гърдите. Предполагам, че всяка промяна на времето е добра новина. — Почеса огнедрейка над очите и се усмихна, щом гущероподобното същество изви гръб. — И мисля, че Фантус ме харесва.

Стивън Арджънт се засмя. Не беше кой знае какъв смях — времената общо взето не бяха много смешни, — но си беше съвсем истински.

Пайроджил и Дърайн срещнаха Началника на мечовете, докато слизаше по стъпалата, а те качваха по витото стълбище, за да му докладват.

От разговора им по пътя стана ясно, че докладите им ще са сходни и че неизбежно ще доведат Арджънт до същото заключение, до което бяха стигнали и те двамата, всеки поотделно: нещата в града едва се удържаха, а според начина, по който редовните, градската стража и баронските капитани задържаха капака на гърнето, то вероятно щеше да покъкри още малко, преди рано или късно да изкипи.

Не беше кой знае какво съвпадение, че се срещнаха на път към замъка. И двамата знаеха, че Началникът на мечовете вечеря рано и сам; а и двамата бяха разбрали, че когато им каза, че иска да получава докладите им „на масата“, имаше предвид, че трябва да го потърсят в покоите му и да му докладват насаме, вместо по-късно, когато се събере с благородниците в Голямата зала.

Пайроджил се надяваше, че няма да им се налага да убеждават Стивън Арджънт, че не са нарушили изричната му заповед да се разделят на слизване в града, макар неволно да се тревожеше, че може да направи точно това, и си съставяше наум списък от свидетели.

Това поне не го тревожеше много — какво можеше да направи в края на краищата Стивън Арджънт? Да им отнеме капитанските пагони и едновременно с това да ги освободи от отговорността да натискат капака на гърнето? Едно по-голямшко кръвопролитие щеше да е облекчение след напрежението, което бе изпитал, докато се опитваше да действа като офицер. Цялата тази началническа работа беше доста изнервяща, меко казано.

Не, освобождаването му от това задължение бе най-малката му грижа. Но къде обаче беше Кетол?

Кетол, изглежда, беше разбрал указанията на Стивън Арджънт другояче — според Пайроджил Кетол невинаги се държеше като най-големия умник на света, особено когато се окажеше не в своята си среда, а един затънал в сняг град определено не беше средата му. От друга страна, може би просто беше на няколко минути зад тях.

Или пък просто лежеше мъртъв в някоя задънена уличка, след като се е престарал в опита си да прекрати бой и накрая се е натъкнал или на прекалено добър фехтовчик, или на прекалено много въоръжени мъже.

Стивън Арджънт спря на няколко стъпала над тях, погледна ги отгоре и кимна.

— А, ето ви. Винаги съм се придържал към практиката да вечерям с новоповишени капитани, но са забелязани следи от вероятен цурански съгледвач и... — И замълча. — Не, случващото се в града май е по-важно, поне засега.

Пайроджил едва се сдържа да не изсумти презрително. Да, адски вероятно беше да е по-важно. Колкото и „интересно събитие“ да беше това, едва ли можеше да е по-важно от войната, готова всеки миг да избухне между фракциите в града.

— Я по-добре да изслушам доклада ви веднага. Ще вечеряме след това — рече Стивън Арджънт. — Но бързо, ако обичате.

Според откъслечните разговори, които Дърайн успяваше да долови, тревогите на събралите се благородници бяха свързани повече с цуранския съгледвач, отколкото с проблемите около данъци и наследство. Освен това тази вечер благородниците се държаха помежду си много по-дружелюбно.

Дори Морей и Верхайен бяха твърде увлечени в слушането на излиянията на Началника на мечовете, който не беше спрял да ораторства по време на вечерята и цял час след това, така че нямаха време да се гледат кръвнишки. Едвин от Визтрия обаче не можеше да се сдържи да сменя подхилванията с въсенията на лицето си и да пуска и по някой коментар — Дърайн само се радваше, че не може да чуе подмятанията му. Барон Едвин беше един от малкото хора, които според него заслужаваха да бъдат удушени само защото са досадни.

Който и да беше този цурански съгледвач, беше предложил много полезна разсейка. Дърайн беше склонен да вдигне наздравица в негова чест, стига появата му толкова далече на юг да не предвещаваше някакво сериозно придвижване на цуранска войска. Огледа другите капитани, струпани край камината, и прецени, че не е единственият, който щеше с удоволствие да почерпи с питие по негов избор мръзнеция тъпак. Тези, които бяха дежурили в изведнъж кротналата се казарма, донасяха, че мъжете вече очакват бой с цураните, а не помежду си. Да, с радост щеше да почерпи с пиячка цуранския съгледвач.

А после да му пререже гърлото, разбира се. Благодарността можеше да стигне само до чашата.

Дърайн тъкмо довършваше втората си чаша вино и се мъчеше да реши дали няма да е по-добре да мине на кафе или чай, когато Хаскел, птичарят, слезе по стълбите от гълъбарника над Орлово гнездо и връчи нещо — съобщение вероятно — на Началника на мечовете. Той го взе, довърши каквото там обясняваше на Едвин от Визтрия и после отиде под един светилник, за да го прочете.

Дори съобщението да бе важно, това изобщо не пролича на все по-състаряващото се от бръчки лице на Стивън Арджънт. Не пролича и в действията му, защото той просто го пхна в кесията на колана си и поднови разговора си с Визтрия.

Вероятно не беше нищо важно, макар че след няколко минути, когато Дърайн отново погледна към благородниците, Стивън Арджънт,

лейди Мондегрийн и барон Морей си бяха отишли, а бароните Фолсон и Лангахан се бяха присъединили към останалите благородници в другия край на Голямата зала.

Разговорът вървеше главно около цуранския съгледвач и какво предвещава това за пролетта и ако Дърайн не беше минал на кафе след двете чаши вино, щеше да е пиян, когато Кетол се дотътри и се присъедини към групата, струпана около по-малката камина.

Странно, но предимно мълчеше, нещо много необичайно за Кетол — той обикновено приказваше, за да се слее с компанията: не обичаше да привлича внимание към себе си с мълчаливост.

Дърайн сви рамене. Можеше да го попита по-късно — и сигурно щеше да го направи.

Капитан Карис влезе от студа навън и затропа с крака по мраморния под да отупа снега от ботушите си, явно презрял идеята да го направи в мразовитото антре.

— Здравсти, Карл — подвижна Том Гарет. — Нещо да кажеш?

— Да кажа? — Карис изсумтя, взе една глинена чаша и клекна пред котлето с кафе да си налее.

— За казване има много неща... но засега са кротки, поне в казармата. Доста хора са легнали да спят, макар че някои трябваше да се напият добре, за да заспят, а другите май отделят необичайно много време за снаряжението си. — Изсмя се и се плъосна на празния стол между Дърайн и Гарнет. — Някои мечове напоследък са достатъчно остри, за да се обръсне човек с тях.

Кели кимна.

— А които не са заспали, непрекъснато поглеждат към прозорците, вместо да се дърлят, все едно ще могат да видят щурмуващите замъка цурани през проклетите кепенци. — Ухили се. — Скапан ден — най-доброто, което се случва, да е слухът за цуранско зимно настъпление.

— Ти не смяташ ли, че е така?

— Мен ако питаш, дано да е така — надявам се цял техен легион да е замръзнал на десет мили на запад, но не го вярвам. Не че щеше да е от значение, ако беше така — те като че ли извират непрекъснато, като мръсна вода през канална тръба, а тази тръба се излива в Сиви кули. Могат да си позволят да изгубят легион за толкова тъп ход като да се опиташ да придвижиш армия във фъртуна. Но не са достатъчно

глупави да го направят. Не, предполагам, че цураните просто са опънали още една тетива на лъка.

— Зимно разузнаване ли? — Карис се намръщи. — Тази мисъл не ми харесва, но...

— Да, ако е това, си е достатъчно лошо, определено, но не е краят на света. Все пак, ако бях в командния щаб в Ябон, щях внимателно да премисля колко рано ще се нажежат нещата напролет.

— В повече от едно отношение, а? — Том Гарнет се намръщи.

— Да. — Карис помисли за миг. — Ламът — както и Ябон, впрочем — за щастие в последно време е по-скоро странична атракция, след като истинските действия бяха при Крудий и Каменните планини, и съм съвсем доволен от това, но ако ще се променя, дано техни благородия да престанат да оголват отбраната на Ябон до жалкия минимум, за да укрепват Запада.

— Разбира се, цураните може да искат от нас точно това — тихо каза Кетол; изричаше повече от сричка за първи път, откакто беше седнал. — А после просто удвояват усилията си срещу по-зле укрепения Крудий, минават през джуджетата на Каменна планина като пръст през съдран чорап и...

— „Нас“? Нас ли каза? — Кели вдигна учудено вежда. — Нас? Че откога го има това „нас“? Доколкото чух, ти и приятелите ти все още се каните да хванете на юг веднага щом се стопли достатъчно, с повечето наемници с вас.

Дърайн не знаеше за повечето наемници — смяташе, че някои ще останат, докато има да им се плаща, и че някои ще тръгнат, както със сигурност щеше да го направи той, с Кетол и Пайроджил. Тези офицерски пагони бяха временно повишение, а ако тази новина наистина предвещаваше ново голямо цуранско придвижване към Ябон, то идеята да бягат от Ламът ставаше още по-привлекателна. Не че имаше нужда нещо да я прави по-привлекателна.

— Казвам само, че може би няма смисъл да се преувеличава този единствен инцидент, колкото и изненадващ да е. — Кетол вдигна рамене. — Гродан от Натал каза, че с другите двама рейнджъри ще се върнат до няколко дни, а се съмнявам, че и най-надареният цурански съгледвач би могъл да се придвижи към Ламът, без да остави следи, които наталийски рейнджър да не забележи.

Всички се съгласиха и закимаха одобрителни.

Уменията на рейнджърите от гористия Натал се радваха на широко уважение — макар Дърайн да се чудеше как дори те ще могат да се придвижат надалече из околностите точно сега. Кетол поне изглеждаше убеден, че ще могат, но това навярно бе просто защото се бе хванал на легендите за тях; Дърайн си беше по-скептичен по природа.

— Рейнджърите ли? — Дърайн се сепна от гласа на Морей; не беше чул приближаването на барона. — Какво рейнджърите?

Том Гарнет посочи Кетол с дръжката на лулата си.

— Капитан Кетол тъкмо обясняваше, че рейнджърите обхождат околността. Призовава към спокойствие и ни съветва да изчакаме донесенията им, преди да стигаме до заключения за зимно цуранско настъпление и така нататък.

— По-вярно не може и да се каже. — Морей кимна. — Разумен съвет. — Изглежда ги мълчаливо и страничните разговори секнаха рязко. — Аз съм само един нисш поземлен барон и прочие — заговори той с лека горчивина, — но ми се струва, че по-нататък ще имаме достатъчно време за паника, стига изобщо да има повод за паника.

Гласът и дори стойката му бяха успокояващи, може би прекалено успокояващи, за да са естествени, но това само показваше колко здраво се държи под контрол баронът.

Морей махна с ръка към Кетол.

— Може ли да поговорим малко насаме, капитан Кетол? — Беше по-скоро молба, отколкото заповед. — Трябва да обсъдим едно-две неща.

Кетол хвърли бърз поглед към Дърайн, стана и излезе с барона.

Дърайн се зачуди за какво ли е всичко това; а ако се съдеше по погледите на другите, отправени към него, не беше единственият учуден; все пак се постара да запази лицето си безизразно. След няколко мига неловко мълчание Кели продължи:

— Да. Паниката няма да ни свърши голяма работа, но поводи за безпокойство има предостатъчно. Непрекъснато става все по-лошо. Всяка година цураните са все по-добре укрепени в Сивите кули и околните райони. Всяка пролет имат избор дали и накъде да ударят — на запад към Крудий или на юг към Горчиво море, или на югозапад, през леса на Зелено сърце към Каре и Джонрил. Или на изток към Ламът, впрочем. Много умно са си избрали входния пункт — ако бяха

нахлули при Крудий, щяхме да ги запушим срещу Далечния бряг, а ако бяха избрали Хълмистата равнина, можехме да доведем силите от Източното и от Западното владение срещу тях и да ги смажем. — Подчерта последните си думи с пляскане с ръце, все едно че смаква муха.

Това, разбира се, бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи — цураните можеше да излязат ужасно голяма муха, а Дърайн изобщо не беше сигурен дали Изтокът и Западът, дори заедно, могат да съберат достатъчно войска, за да ги „смажат“. Но го поразвесели идеята, че единствените места, пригодни за цуранското нахлуване, са непременно в Кралството, въпреки че нашествието им през някакъв там разлом близо до Сивите кули говореше за добро планиране — или просто за късмет от тяхна страна.

Щеше да е хубаво, да речем, ако разломът към Мидкемия се беше отворил на няколко стъпки под Горчивото море и да издави всеки проклет цураин и родата му на Келеуан. Хубава мечта, но пък Дърайн винаги беше смятал, че ако сложиш куп мечти в лявата си ръка и дръжката на меч в дясната, е по-вероятно това, което е в дясната, да повлияе на ставащото около теб.

— Това, което трябва да направим, е да пренесем боевете при тях — каза Карис и отпи от бокала си — набързо беше превключил на вино, след като си изпи кафето — и отри мустака си с ръка.

Том Гарнет кимна.

— Съвсем разумна идея, но как?

— Ако имах представа как — отвърна Карис и го изгледа ядно, — заклевам се, че щях да правя нещо по-полезно от това да седя край огъня и да пия и пуша с пасмина загубеняци като вас. — Измъкна лулата си и почна да пуфка, без да го е грижа, че не е запалена.

— Тази идея лично на мен ми харесва, но важното е как. — Карис въздъхна. — А колкото до „как“ да прехвърлим войната при цураните, вместо да ги оставяме да я носят при нас, нямам представа, но някои се надяват, че на ония в Ябон може и да им хрумне нещо. Предполагам, че ние тук може да си обсъждаме над лулите и кафето цялата война, но не знаем какво знаят херцог Брукал и съветниците му.

Другите приеха думите му с кимания и одобрително мърморене, но Дърайн се съмняваше, че, да речем, капитан на служба на херцог Боррик Крудийски ще смята командното заседание в град Ябон просто

за „херцог Брукал и съветниците му“. Нито щеше да си го въобрази някое джудже васал на Долган от Сиви кули, или на Харторн от Каменна планина, или когото там кралица Агларана Елвандарска бе изпратила да представи нея и расата на елфите, впрочем. Просто въпрос на гледна точка.

Отпусна се стола си й затвори очи. Беше дълъг ден, но утрешният сигурно щеше да е по-лек и — дано — по-добър.

Какво ли правеха Кетол и Морей обаче?

ГЛАВА 11

ПОДОЗРЕНИЕ

Кетол мълчаливо последва барона.

Морей го поведе нагоре по стълбите и по дългия коридор към жилището си. Щом влязоха, го покани с жест да седне. Бяха в стаята, наречена „дневна“ или „стая за седене“, кой знае защо, макар че във всяка стая в жилището на барона имаше достатъчно удобни столове за седене. Морей се разположи от другата страна на масата, след което дръпна въженцето на звънеца до дясната си ръка и каза:

— Имам нужда от чаша вино. Може би дори няколко.

Ема, дъщерята на Иривън, иконома, се озова на прага почти преди Морей да е пуснал въженцето.

— Да, милорд? — с усмивка попита тя.

— Бутилка хубаво червено и две чаши — освен ако не сте гладен, капитан Кетол?

Кетол поклати глава.

— Ядох вече. — Конското месо още тежеше в корема му; също както и опитът да измисли как да каже на Пайроджил и Дърайн какво е направил, за да разсее враждуващите фракции, тежеше в ума му; а дали просто да не си държи устата затворена тежеше на съвестта му или каквото там му беше останало от нея.

— В такъв случай само вино — каза Морей и се усмихна на момичето.

— Веднага, милорд. — Тя напусна стаята по най-бързия начин. Както обикновено, благородниците получаваха много по-добро обслужване от простата тълпа. И по-хубаво при това, въпреки че Ема беше в доста напреднала бременност и излизането ѝ приличаше повече на бързо патешко поклащане.

Морей го изглежда внимателно, сякаш търсеше да прочете нещо на лицето му — Кетол не знаеше какво точно може да е.

Надяваше се баронът да не търси някакъв намек, че той е създал целия този слух за цуранския съгледвач с малко открадната броня,

един умрял кон и брезенедени поради необходимостта да се отвлече вниманието на враждуващите фракции. Кетол вече започваше да се чуди дали в края на краищата идеята е толкова умна, при откритите приказки, че цураните рязко са променили навиците си и че се налага Кралството да приспособи стратегията си към тази промяна.

Е, не, едва ли един несъществуващ цурански съгледвач можеше да принуди благородниците в Ябон сериозно да преразгледат стратегията си, нали?

Надяваше се, мислеше, че не може, но...

Но всъщност това не беше негов проблем. Започнеше ли топенето на снеговете, тримата с Дърайн и Пайроджил щяха да заминат за по-спокойни места и времена някъде другаде — където и да е, без цурани и Буболечки — а какво става в Кралството изобщо и в Ламът в частност нямаше повече да е тяхна грижа. А дори и да се чувстваше малко виновен — макар всъщност това чувство да не му беше познато, — беше достатъчно добър играч, за да не го изпише на лицето си.

— Има един въпрос, който трябва да обсъдя с теб — каза баронът. Лицето му беше строго. Извади някаква хартия от кесията си.

— Това пристигна снощи с пощенски гълъб от Мондегрийн. Баронът е починал. — Гласът му бе спокоен, все едно обсъждаше времето. — Което се очакваше, макар че... — Поклати глава, сякаш намирането на думи го затрудняваше. Замълча, след което повтори: — Което се очакваше.

Кетол кимна.

— Знам, че се очакваше, и като че ли баронът го посрещаше с кураж и достойнство. — Стори му се уместно да го каже; доколкото беше вярно, нямаше значение. — Срегнах се с него само веднъж, но ми се стори доблестен мъж.

Морей кимна.

— Такъв беше. Имахме си разногласия, но той се държеше достойно и не се съмнявам, че щеше да е така и ако Карла се беше омъжила за мен, вместо за него.

Кетол едва сдържа изумлението си. Доколкото бе в течение, лейди Мондегрийн открай време си беше лейди Мондегрийн. Мисълта, че като младо момиче е била увлечена по друг мъж, освен съпруга ѝ, му се стори... едновременно съвсем логична и крайно

нелепа, макар че всъщност май бе забелязвал податки за това. Морей не беше нейно скорошно завоевание, утеха за дама, лишена от съпругеска ласка поради старост и болест; по-скоро се оказваше неин стар ухажор, домогващ се навярно до сърцето ѝ, въпреки че баща ѝ бе дал ръката ѝ на Мондегрийн.

— Лейди Мондегрийн знае — каза Морей. — Прибра се в покоите си, а отец Еринти ѝ даде отвара да ѝ помогне да заспи. Тя отказа. — Стисна зъби за миг и добави: — Бележката на отец Кели е съвсем кратка.

Кетол беше наясно с това — че колко дълго писмо може да донесе един гълъб?

— Но съобщава, че следва по-дълго писмо, продиктувано лично от барона, и имам известни очаквания какво ще се казва в него, предвид последните писма, които изпрати в Ламът.

Ема се върна с бутилка вино и две чаши на поднос — държеше го непохватно пред издутия си корем.

— Да ви наля ли, милорд?

Той поклати глава.

— Не. Аз ще се погрижа. — Погледна я и тя се усмихна и кимна.

— Само звъннете, ако ви потрябвам, милорд.

— Да — отвърна той и я освободи. Отпуши бутилката и наля чаша вино първо на себе си, а след това и на Кетол.

— В памет на Джордж, барон Мондегрийн — рече Морей, като вдигна чашата. — Дано да го помнят дълго за неговата доброта, мъдрост и чест, с благодарност и признателност.

Изчака.

Тостовете, които Кетол, Пайроджил и Дърайн вдигаха за своите загинали другари, бяха по-кратки и не толкова пригодни за вежлива компания. Кетол се напрегна да измисли подходящите думи, след като обичайните едва ли щяха да стоят много добре. „Горкия тъпак“ не вървеше никак, нито „А ние му прибрахме кесията!“, или пък „И ако никой не го погребее, може да си изгние където си лежи“.

— За барон Мондегрийн — каза накрая.

Отпиха.

— А сега... по другите въпроси; които може да те засягат или не. — Морей килна глава. — Трябва да те попитам: какво все пак каза на барон Мондегрийн, когато се срещна с него?

Кетол сви рамене.

— Нищо особено, милорд. Беше общо взето „да, милорд“ и „разбира се, милорд“, обичайните неща, които човек казва на благородник.

— Странно. — Баронът изглеждаше озадачен, макар решаването на загатката да не изглеждаше особено спешно. — Ти явно си го впечатлил, а той... не се впечатляваше лесно. Имаше ли някакъв разговор за дъбова горичка? За това, че се надяваш да се срещнеш с него или със сина му там, някъде след двайсет години?

„Дъбове?“ Единственият разговор, който Кетол беше водил за дъбова горичка, беше с... О!

— Не, доколкото бих могъл да кажа, сър. — Разговорът му за дъбова горичка беше с лейди Мондегрийн, не с мъжа ѝ или за детето ѝ. Как и защо тази история се бе променила, не можеше да си представи, макар да имаше известни предположения за единствения човек, който можеше да е намесен в това.

Морей се намръщи.

— Не съм сигурен дали съм впечатлен от чувството ти за чест, или ядосан, че пазиш тайна, след като явно не е нужно. — Сви рамене. — Както и да е. Бих искал да ви наема, тримата, или който и да е от вас, на служба при мен и да се погрижите щото синът на барон Мондегрийн — ако е син — да доживее, за да види тази дъбова горичка някъде след двайсет години.

Кетол не разбра. И го каза.

— Тогава ще се изразя по-простичко: лейди Мондегрийн носи дете. То е дете на покойния ѝ съпруг — ясно ли е това?

— Да, милорд.

— Ако е момче, както се надявам, това дете ще се нуждае от законен опекун, докато стигне пълнолетие и може да стане барон Мондегрийн на практика, както и по закон. — Потупа се с пръст по гърдите, изгълта останалото вино и си наля още. — Този опекун ще съм аз. — Замълча, вдигна рамене и продължи: — И няма смисъл да се опитвам да пазя в тайна нещо, което рано или късно ще стане явно за всички: ще оттегля намеренията си за граф на Ламът, след като Вандрос стане херцог на Ябон, и ще подкрепя избора на Люк Верхайен за граф.

— Въпреки че посочването на наследник все пак ще е избор на херцог Вандрос, след като Верхайен получи моята подкрепа наред с поддръжката от неговата фракция, Вандрос ще е глупак, ако избере някой друг вместо Верхайен, а той не е глупак. — Смръщи вежди. — В замяна на това Верхайен се съгласи, като барон или като граф, да подкрепи моето опекунство над баронство Мондегрийн, а и за... други неща.

— За вашия брак с милейди?

— Да. — Морей кимна. — Разбира се, ще изчакаме съответното време, в смисъл да свърши траурът, но... да. Момчето на барон Мондегрийн, ако е момче, ще се появи в имението си в трудно време, а аз искам синът му — неговият син, чу ли ме? — искам синът му да се научи да се справя с нещата, които му предстоят. Барон Мондегрийн беше впечатлен от вас тримата и вие ще бъдете учителите на момчето във военните дела, както и негови телохранители. Ще трябва да се научи да се бие като разгневен мечок — и ако се наложи, да среже гърлото на врага си без миг колебание, а после да се изплюе в лицето му, ядосан, че кръвта е оцапала ботушите му. — Лицето му омекна. — А честно казано, и да е момиче, също няма да й навреди да знае да се бие в тези времена. — Морей изгледа безизразното му лице. — Един традиционен фехтовчик като Стивън Арджънт може да обучи благороднически син за офицер, да се бие в дуели и да командва хората на полето. На момчето това ще му трябва. Но искам също така някой, който да учи детето как да се справя с нож в тъмна улица или... с измяна от приятел.

— Вие не сте обвързани с никого тук. — Помълча, за да подбере думите си. — Мъжете в Мондегрийн ще са лоялни към детето, защото то ще е следващият барон Мондегрийн. Искам нещо повече. Ако се закълнете да браните живота му — не само с уменията и с телата си, но и със своята предвидливост — ако се закълнете да убиеете всеки, който би дръзнал да навреди на детето, това ще е друго. Разбираш ли?

Кетол не разбираше какво става, но знаеше, че не му харесва нито едното, нито другото: да се подпише за доживотна служба или категорично да откаже на барона. Да не говорим, че не можеше да говори от името на Дърайн и Пайроджил, каквото и да си мислеше Морей.

Можеше да направи само едно: да пошикалкави, докато накара Пайроджил да измисли какво да правят.

— Поласкан съм, милорд.

— Значи приемаш?

— Ще трябва да поговоря с другите, преди да мога да ги обвържа — или дори себе си. От много време сме се споразумели, че ще решаваме заедно въпроси като къде да ходим и какво да правим, а не мога да ги обвържа с обещанието си, нито да го направя без поне честно да съм ги уведомил.

„Това, което всъщност искам да направя, милорд — помисли си, — е да се погрижа на всяка цена изобщо да не изкарам и минутка повече от необходимото близо до извратената политика на Ламът, камо ли да се натапям до носа в нея“.

Но проблемът имаше и друга страна.

Да, цялото това предложение намирисваше на конспирация — не просто между бароните Морей и Верхайен, с пазарлъка Морей да се откаже от шанса си за графството, като Верхайен подкрепи брака му с вдовицата Мондегрийн — но също така намекваше, че нещо странно е ставало между барон Мондегрийн и дамата му, и Кетол предпочиташе да остави на Пайроджил да го разбере, защото дори само от мисълта за това го заболяваше глава.

По-просто беше скроен Кетол.

А и си спомняше един издъхващ човек с добри очи, едва дишащ на смъртното си ложе във вмирисаната си стая. Никога нямаше да може да забрави как смъртникът бе поверил безопасността на жена си в ръцете му. Не беше сигурен дали ще може да отклони молбата, идваща не само от барон Морей, но и от онзи издъхващ човек с добрите очи, който му беше — и това бе такава дреболия, че не му беше много ясно защо означава за него толкова много — предложил чаша чай и го гледаше с доверие.

Доверието — освен от Дърайн и Пайроджил — не беше нещо, с което Кетол бе свикнал повече, отколкото с чувството за вина. Не му беше много ясно как да се оправи с него. Имаше го, там някъде в гърдите, или в гърлото, или може би в свития му стомах. Стоеше си и всеки миг му напомняше за стареца. Колкото и да му се искаше да го няма, не можеше да се престори, че между двамата не беше преминало

доверие, както и не можеше насаме да си опразни стомаха от него като несмляна храна.

Морей кимна.

— Утре заран тогава.

Напълни отново чашите и пиха като двама търговци, които току-що са се спазарили.

— Какво ти каза?

Натъртването на първата дума бе единственият знак, че Дърайн е побеснял. Тримата бяха излезли навън, на отъпкания сняг на парадния плац, където можеха да обсъдят нещата насаме, без да се тревожат, че някой ще ги подслуша. Дъхът от ноздрите му ставаше на пара в студения нощен въздух — но изглеждаше все едно, че Дърайн е толкова ядосан, че изведнъж е почнал да изкарва пушек, и ефектът само още повече подчертаваше недоволството му от това, което Кетол току-що беше казал.

— И ти какво му каза? — Пайроджил поклати глава отвратен и зарови в снега с върха на ботуша си. — Кажи ми, моля ти се, кажи ми, че току-що се измайтапи с мен, че всъщност си казал „съжалявам, милорд, но получихме спешен ангажимент другаде“, където и да било.

Кетол само повтори думите на барона и че се е съгласил да го обсъди с Пайроджил и Дърайн, и че ще отговори на барона на заранта.

Пайроджил изруга под нос, както Кетол, така и себе си, а после се помъчи да се поуспокои. Важно беше мишената да се държи на прицел, а след като Кетол явно не можеше, още по-важно бе някой друг да може да мисли ясно — или изобщо да мисли, след като Кетол явно нямаше да го направи — и за тримата.

Трябваше да се омитат от Ламът, да се махат.

Пайроджил започна с това. Ако не знаеш какво искаш да направиш или къде да отидеш, нямаш шанс да го направиш или да отидеш там.

Тъй че да започнем отначало: тримата искаха да се махнат.

Това, което трябваше да направят, точно сега, бе да си вземат заплатите — които още се бавеха в хранилището в подземие на замъка в очакване на предстоящото приключване на Баронския съвет: Пайроджил се надяваше на незабавно разплащане след приключването

му — и да ги скътат в наметалата си или в тайните джобове на куртките, преди да се махнат от града в момента, в който това стане възможно.

Много добре. В момента това беше невъзможно, тъй че го забравят. Забравят и за махането от Ламът в момента, въпреки че ако имаше някакъв начин да се измъкнат тутакси без парите, Пайроджил щеше да го приложи веднага.

Това им каза, а Дърайн кимна.

— Да, аз също. Ако имаше начин. Когато корабът потъва, скачаш през борда, без да му мислиш за оставеното в трюма, нали? Но точно сега ние самите сме заключени в трюма и можем само да се надяваме, че екипажът ще задържи кораба на повърхността, докато успеем да разбием люка и да скочим през борда.

— И то бързо.

Кетол не направи това, което трябваше — да закима много енергично.

Вместо това помълча и накрая сви рамене.

— Ами, в момента няма значение какво искаме да направим, освен ако не искате да си оставим заплатите и не мислите, че ще можем да вървим през дълбокия сняг като тройка наталийски рейнджъри.

— А ние не го можем — отвърна Пайроджил.

— Ами, дори и да можехме, остава въпросът с парите, а не ми харесва да се отказваме от заплатата си. — Кетол разпери ръце. — Тъй че засега не напускаме...

— Остър поглед имаш за очевидното, Кетол — рече Пайроджил.

— ... а това означава, че можем поне да помислим за предложението на Морей, нали?

— Какво има да му се мисли? Докъде си ни докарал, без ние да знаем? — Пайроджил се постара да се успокои. Това, което трябваше да направят, бе да се отделят от тази война. Вместо това с всяка изтекла минута като че ли все повече се заплитаха в местните дела, което изобщо не беше работа за сериозния наемник, нито беше негова грижа.

Първо, онова пазене на Морей срещу заплахата от някакъв явно митичен убиец, после назначаването от Началник мечовете да

помогнат за опазването на мира между враждуващите фракции, а сега...

— Не. — Пайроджил поклати глава. — Да направим това: мамка му, не. Казвам ви го веднага: моят отговор е не.

Дърайн кимна.

— Моят също. И изобщо не съм сигурен дали този цурански съгледвач предвещава цурански натиск на изток, още по-малко в късна зима, но ако е така, при техния брой и броя на мътците на пътя им, ще пометат през Ламът и няма да се спрат, докато не стигнат Лориел.

— Или Мрачния лес, впрочем — добави Пайроджил. Кое то може би беше преувеличено, но не много. Между Лориел и Мрачния лес нямаше кой знае какво.

— А по-важното е, че няма значение колко топла службица си мислиш, че си ни осигурил, ако тази служба бъде прегазена под цурански сандали, заедно с нас, нали? — рече Дърайн намръщено.

— Защо не искате поне да го обмислим малко? — примоли ги Кетол. — Моля ви...

— Тази твоя тъпа идея...

— Ей. — Кетол вдигна ръка. — Идеята не беше моя. Нямаше изобщо да поставя въпроса, не и без да го обсъдим с вас двамата...

— Някой май трябва да се научи да си държи устата затворена и добре да се потруди да остане невидим не само когато се крием в гората, а? — Пайроджил потрепери. Може би беше станало малко по-топло; не, никакво „може би“, започваше да се затопля, но от това навън не ставаше по-приятно.

— Не знам какво си мислите, че съм направил — рече Кетол. — Освен че не отказах веднага на барона. Само се съгласих да...

— Трябваше да кажеш: „Благодаря ви, милорд, за много щедрото предложение, но не, не и не“, а не да го оставиш да си мисли, че може и да се хванем на предложението, ако цената е добра или приложи натиск. Може да вдигне цената и да приложи натиска, нали? — Пайроджил не беше склонен да приема извинения. — А какво друго направи? Флиртува с баронесата — направи го съвсем явно.

Това беше нечестно, но в момента Пайроджил не беше склонен да е особено честен.

Дърайн сви широките си рамене.

— Не трябваше да стигаме до такава задънена улица. Но пък и едно малко рязване на врата не би трябвало да накара кръвта ти да швирне навън, докато лежиш мъртъв, а я кара! Дребните неща могат да причинят големи щети!

— Само да го обмислим — настоя Кетол. — Обещах само да го обмислим.

— Непрекъснато мисля — увери го Пайроджил, умът му работеше бясно.

— Ами, добре — каза Кетол.

— Той каза, че мисли, не че сериозно го преценява.

Ако Кетол казваше истината за краткия си разговор с барон Мондегрийн, а Пайроджил нямаше основание да се съмнява в това — дори Кетол не можеше да е толкова глупав да го лъже, не и сега — значи тази идея изобщо не идваше от някой от двамата барони, Морей или Мондегрийн.

Зад нея явно стоеше лейди Мондегрийн, а всичко показваше, че тя е ужасно опасна.

Всички пътища водеха към нея — от това, че съпругът ѝ бе придобил преувеличена представа за способностите им като воители, чак до отказа на Морей в кампанията му за графската титла.

Пайроджил нямаше да се изненада, ако се окажеше, че идеята да ги повишат, за да пазят мира в града, е произтекла от нея, а Стивън Арджънт дори не се е усетил, че семената са посети в ума му — може би е бил твърде зает с посяването на семената на бъдещия официално син на Мондегрийн, макар че ако беше манипулирала Началника на мечовете, сигурно го бе направила малко по-ловко, отколкото да му шепне предложения за повишение, докато се съешават.

Не. Това беше погрешно.

Тя беше бременна от доста време — ясно беше от пътуването ѝ до Мондегрийн, за да прекара една последна нощ със съпруга си и да „узакони“ бащинството на детето. Но останалото от идеята удържаше на логика — нямаше причина да вярва, че явно резултатните ѝ флиртувания са престанали при връщането ѝ в Ламът. Напротив — достатъчно основания имаше да вярва в обратното.

Тя, изглежда, искаше някои благонадеждни външни да се грижат за отглеждането на растящото в корема ѝ дете, детето, което явно бе посято в корема ѝ от един от благородниците, с които беше слагала

рога на умирация си мъж, дете, посято там най-вероятно със знанието и благословията на мъжа ѝ.

Което означаваше или че не се доверява на никого около себе си, включително на Морей, въпреки че той най-вероятно беше милото татенце; или пък, въпрос на хитрост, държеше да покрие всички залози.

Или и двете, разбира се.

Това, че бе способна на гадни ходове, не беше изненада за Пайроджил, не че беше имал време да си го помисли досега. В края на краищата тя се беше омъжила за Мондегрийн вместо за Морей, а беше ясно, че е имала избор между двамата.

Дали беше защото е хвърлила око на възможността да стане съпруга на графа на Ламът и затова бе прикачила колата си към звездата на Мондегрийн? Със сигурност трябваше да е забелязала недостъпността на Вандрос заради отдавнашната му обвързаност с Фелина и вероятното му издигане в херцог. Ако искаше да управлява в Ламът, трябваше да е съпруга на мъжа, който щеше да смени младия Вандрос.

Дали беше измислила всичко това и бе преценила, че най-вероятно барон Мондегрийн ще стане граф — преди да се е досетил някой друг?

Или просто бе очаквала да надживее Мондегрийн и бе хвърлила око на две баронства?

Възможно беше просто да е предпочела мъжа, когото е избрала, пред мъжа, когото е отхвърлила. Наречи го симпатия или любов: наречи го както искаш. Това не ѝ беше попречило да манипулира други барони и войници с лекота и дарование, които ужасяваха — а Пайроджил не се смяташе за човек, който лесно се плаши.

Винаги предпочиташе да има високо мнение за противника, въпреки че обикновено беше благоразумно да пази това мнение за себе си. В случая беше длъжен да се възхити на врага, защото врагът явно беше лейди Мондегрийн, а тя бе добра в това, което вършеше, и способна да крои планове, за които са нужни години, докато се осъществят, ловко да приспособява тактиката си, щом нещата на терена се променят — например с неспособността на съпруга ѝ да ѝ направи дете и с изтощителната болест, която най-накрая го беше убила.

Пайроджил беше смятал, че храни голям респект към политическите способности на кралската благородническа класа, но тази жена... Срам, че не се беше родила мъж, иначе той знаеше кой щеше да ръководи в този момент командната среща в град Ябон, ако не и вицекралството в Крондор.

Вероятно беше добра и в някои други неща. Успяла беше да убеди Морей да се споразумее със своя враг, Верхайен, като единствената отплата за Морей щеше да е самата тя и назначаването му за регент на баронство Мондегрийн в замяна на отказа му от претенции за графството.

Това ли й е бил планът през цялото време? Изглеждаше вероятно, макар да нямаше как да се разбере със сигурност.

Морей не изглеждаше да е от типа хора, които ще приемат сигурната малка изгода пред голямата вероятна, а се говореше, че шансът му да е следващият граф на Ламът е над средния. И въпреки това се беше отказал. Пайроджил кимна. „Много добре отиграно, лейди Мондегрийн“. Според думите на Кетол, макар да беше ясно, че Морей се е посветил на мисълта да отгледа детето на лейди Мондегрийн, все едно че е от наскоро починалия й съпруг, беше ясно, че Морей мисли, че детето е негово.

Което бе напълно възможно.

Можеше да обвини и Началника на мечовете също, като си помислиш. Стивън Арджънт явно, макар и вероятно неволно, бе насадил в змийския ум на лейди Мондегрийн представата за високата стойност на външните телохранители, с риск да загуби всичко, ако нещо се случи с онзи, когото уж трябваше да защитават: тъй че не бе изненадващо тя да иска такава група телохранители — или точно тези телохранители — за детето си.

Впрочем, можеше също така да обвини и самия себе си, и Дърайн и Кетол, за бързия и резултатен начин, по който бяха защитили барон Морей по време на цуранската засада преди няколко дни — тя всъщност вече започваше да му прилича на древна история. Това явно бе впечатлило лейди Мондегрийн, за която боят бе някаква мъглява работа, докато цураните не й го хвърлиха в скута.

Тъй че Пайроджил можеше да вини и себе си и другарите си. Подсмихна се наум. Ако решеше да се отвлича с обвинявания, можеше

да обвини цураните, краля, принца и регента, и самите богове, и вероятно щеше да е по-скоро прав, отколкото не.

Не че обвиненията щяха да свършат нещо.

— Е — каза той накрая, — моят предпазлив, благоразумен, добре обмислен отговор е същият като моя небрежен, рефлексивен, инстинктивен отговор: Не. — Поклати глава. — Обичам нещата да са малко по-порядъчни, а тази лейди Мондегрийн ме плаши до смърт.

— Лейди Мондегрийн? — Кетол още не беше загорял.

Пайроджил трябваше да му го обясни бавно, по-късно. С много кратки думи. Една. По. Една.

— Да. Тя. — Дърайн кимаше. — Аха. Много бих я предпочел за приятел вместо за враг, но...

— Да, мамка му. Бих предпочел да вляза в смъртен дуел със Стивън Арджънт пред това. С Началника на мечовете поне имаш шанс да видиш как мечът идва към теб.

Дърайн кимна отново.

— Или да побегнеш от него, без да знаеш дали просто няма да се натъкнеш на друго острие, поставено точно за да ти попречи.

— Да.

Не беше направила нищо в тяхна вреда — освен да ги оплете още по-здраво в местната политика, а политиката беше опасно занимание и не бе по вкуса на Пайроджил.

Да пазиш себе си беше едно. Да изкараш двацет или повече години в пазенето не просто на някакъв барон по време на малък патрул, а на бебе барон, чак докато навърши пълнолетие, беше съвсем друго. И да знаеш, че си бил избран точно защото нямаш местни връзки, да си разбрал, че ако нещо изобщо сполети бебето, момчето или мъжа, ще е по твоя вина...

Това със сигурност щеше да съсипе глупака, който се съгласи да даде мило и драго за опазването на бебето, момчето, мъжа.

Но Пайроджил не беше такъв глупак и наистина държеше да се насипва добре през следващите двацет години, и то по-добре от по един час на всеки три.

— Е — каза той, — трябва да решим. Да или не? Решаваме ли, че ни харесва вкусът на ламътската конспирация и искаме още, в добавка с малко повече интрига? Или правим това, което би направил всеки

разумен човек, и бягаме в първия миг, в който можем? А ако това означава да оставим заплатите си, така да бъде.

Дърайн се изсмя.

— Мисля, че позицията ти е ясна. Както и моята.

— Но...

— Млъкни, Кетол. Мой ред е да говоря. — Дърайн поклати глава. — За избора си ще съм ясен: аз напускам. Ако ще е с един от вас или с двамата — чудесно. Кетол, ако искаш да останеш и да поемеш тази служба, желая ти всичко хубаво, сбогуваме се и си делим златото, както си му е редът, преди да си тръгна. Не обичам сложните неща, а колкото повече се забъркваме с тези северняшки благородници, толкова по-сложни стават. Тая работа не е за мен.

Пайроджил кимна.

— Съгласен. Двамата казваме „не“ на любезното предложение на барона. Ако ти искаш да кажеш „да“, оставащ сам.

Кетол помълча за миг, после раменете му се отпуснаха.

— Прави сте. Просто исках да помислим.

— Помислихме. Поговорихме. Решавай.

Кетол вдигна примирено ръце.

— О, все едно. С вас съм. — После въздъхна. — А ако сте решили да ме смятате за глупак, че съм мислил дали да не останем, карайте.

Пайроджил го потупа по рамото.

— Виж, мисля, че няма други мъже, които бих искал да ме пазят откъм гърба, и това е факт. Е, разбрахме ли се?

— Вече го казах.

— Добре.

На Пайроджил му хрумна нещо, но го отхвърли веднага. Или поне се опита.

Манипулацията беше едно; убийството — съвсем друго.

Не бе възможно лейди Мондегрийн да е отровила мъжа си, за да може да се омъжи за любовника си. Нали? Асталонският жрец със сигурност щеше да забележи наличието на отрова, дори да не е могъл да намери лек.

Не, реши той. Не беше отровила съпруга си. Ако тази жена бе готова да оставя след себе си трупове, за да се издига, нямаше защо да чака толкова дълго, за да се отърве от досадния си съпруг, а и дирята от

трупове щеше да е по-дълга. Освен това той бе виждал немалко хладнокръвни убийци и можеше да разчита на двайсетгодишния си опит, че тя не е такава.

Все едно, беше почти приключило.

Въздухът се стопляше, между двамата най-враждебни помежду си барони беше сключен мир и трябваше само учтиво да отхвърлят щедрото предложение на барон Морей и лейди Мондегрийн, да си получат заплатата и да потеглят на юг колкото може по-скоро. Стига да можеха да си вземат парите, преди да се наложи да тръгнат.

Потрепери.

Макар да беше станало по-топло, все пак си беше студено.

ГЛАВА 12

УТРО

Всичко изглеждаше мирно.

Златното утринно слънце едва-що беше прехвърлило източните стени, за да грейне през вече разтворените прозорци и да плисне златна утринна светлина в спалнята на лейди Мондегрийн на втория етаж на замъка. Гоблените, покрили каменните стени срещу прозорците, блестяха с неочаквана яркост, лумнали от танцуващите по тях златни лъчи. Бурканчетата и стъклениците, подредени по нощната ѝ масичка, просветваха като скъпоценни камъни и отпращаха искрящи мушици в по-сумрачните ъгли на стаята. С издигането на слънцето отразената светлина сякаш се раздвижи оживяла, ярка и променяща цвета си от златно в сребристо и бяло.

Една явно опразнена бутилка великолепно червено от Рейвънсбърг лежеше на масичката до две чаши, едната празна, другата — с останал на дъното пръст вино. Деликатесите на подноса до виното — ядки, хапки месо и сирене — през нощта бяха изсъхнали.

На един стол до леглото грижливо сгънати лежаха мъжко облекло и женска нощница.

Маслото в светилника отдавна бе догоряло — или светилникът кротко и мирно беше загасен.

Долните дрехи на прегърнатите под завивката две тела бяха пораздърпани, отколкото при най-кротък сън.

Всичко беше съвсем мирно.

Любовниците лежаха обърнати един към друг, сякаш се бяха взирали в очите си, преди да потънат в сън. Дори същинското море от кръв от срязаните им гърла бе попило в чаршафите, съсирено, за да останат да лежат притиснати един до друг... барон Морей и лейди Мондегрийн, неподвижни в смъртта.

ГЛАВА 13

РАЗСЛЕДВАНЕ

Пазачът беше заспал.

Бледен и треперещ, призна си го сам.

Стивън Арджънт му вярваше.

Началникът на мечовете му посочи празния стол. Том Гарнет гледаше. В края на краищата нямаше смисъл да държи „мирно“ един мъртвец, а оковането му в тъмницата можеше да изчака няколко минути, докато Стивън Арджънт измисли какви въпроси да зададе. Ако изобщо имаше нужда от въпроси.

Чувстваше се обзет от някакво странно усещане за пълно спокойствие. Не го попита дори кога е заспал, нито колко е спал. Откъде можеше да знае?

Как можеше този идиот да е толкова смотан? Как можеше Том Гарнет да е избрал сержант, който да е избрал войник, който да стои на пост пред покоите на Морей и да е толкова смотан? Как можеше Стивън Арджънт да е избрал...

Проклятие!

— Сигурен ли си, че не си видял барон Морей да влиза в стаята на лейди Мондегрийн? — попита той тихо.

— Не, сър. Всъщност да, сър. В смисъл, да, сър, видях. — Войникът гледаше право напред, без да среща, погледа на Началника на мечовете. — Не беше моя грижа, помислих си, а и баронът не ми каза, че е. Просто си стоях на поста — виждах вратата на милейди по-нататък в коридора и не мислех, че баронът ще иска да се преместя на пост пред вратата ѝ, докато той е вътре.

Беше логично.

Не че щеше да е по-друго, ако беше заспал пред вратата на лейди Мондегрийн или просто беше изоставил поста си.

„Едно по едно — помисли си той. — Едно по едно“.

Очевидният заподозрян беше Верховен — или поне хората на Морей щяха да го сметнат за очевидния заподозрян.

Том Гарнет кимна, все едно бе прочел мислите на Началника на мечовете.

— Пратих хората на Морей с отряда на Карис на бърз поход на север, а хората на Верхайен и Кели — на юг. — Сви устни. — Знам, че не е в прерогативите ми, но...

— Но си решил, че е по-важно да ги разделиш, макар и за няколко часа, отколкото да изчакаш дори няколко минути, за да получиш заповедта ми.

Гарнет кимна. Карис и Кели сигурно бяха мислили по същия начин.

Не че Стивън Арджънт смяташе, че е Верхайен, не и след споразумението от предната вечер, довело до отстъпката на Морей. Да, Верхайен сигурно бе изпитвал омраза към Морей, но това отчасти беше просто заради съперничеството за графството, а от снощи това съперничество беше приключило, след отстъплението на Морей. И да беше останала някаква враждебност, щеше да е затаена, след като беше спечелена по-голямата награда.

Но ако не беше Верхайен, кой тогава?

И защо?

Стивън Арджънт поклати глава. Точно на такъв въпрос едва ли можеше да отговори един идиот като него, идиот, идиот, който явно не можеше да се справи с простата задача, която му беше възложил графът — да опази жив един поземлен барон, идиот, който бе допуснал дисциплината сред войниците му да се разхайти дотолкова, че да заспиват на пост.

Извинения нямаше да има. Самият той винаги беше подчертавал тази основна истина и всеки от сержантите му бе готов да пребие с ритници всеки, хванат да спи на пост, дори на уж толкова формален пост като този пред покоите на барона в замъка. И да, важно беше да се разделят фракциите на тези настръхнали от омраза барони, затворени от виелицата в града.

Щеше да представи оставката си на граф Вандрос веднага след завръщането му и ако, колкото и да беше невероятно, графът решише да задържи такъв безполезен глупак за редник, Стивън Арджънт щеше да изкупи вината си с меч и пиката в строя.

Посочи войника на стола, а след това — вратата.

— В тъмницата. И поставете трима души на вратата да го пазят. — Изгледа пепелявото му лице. — И няма да се бесиш в килията — ще изчакаш присъдата на графа и ще я понесеш като мъж.

Войникът кимна.

— Аз също ще чакам моята — изсумтя Началникът на мечовете. Само да не се беше правил на толкова умен. Само да не си беше позволил лейди Мондегрийн да го убеди, че Кетол и хората му ще са много по-полезни, ако пазят спокойствието в града, докато тя постигне мир между Морей и Верхайен, вместо да се безпокои от някакъв несъществуващ убиец с агенти не само в Ламът, но и сред цураните.

Но тя се беше оказала убедителна, както и фактите — този хипотетичен убиец си беше точно това, хипотетичен, до тази заран — и от ден на ден изглеждаше все по-малко вероятно наистина да съществува. Нито тя, нито той бяха хора, които лесно можеха да се впечатлят, но тримата флибустиери ги бяха впечатлили и двамата.

„Да, обвинявай мъртвите сега“, помисли си той, отвратен от себе си.

Но за момента идеята наистина му се беше сторила добра и ако този идиот, поведен сега към тъмницата, не беше заспал, все още щеше да изглежда добра. Непосредствената заплаха все пак беше да не избухне война между фракциите, а ако се случеше това...

Кое то все още беше възможно и вероятно щеше да се случи.

Вдигна очи към Том Гарнет.

— Това нещо не може да изчака до връщането на графа, нали? Как мислиш?

— Някой трябва да открие кой е убил барон Морей и лейди Мондегрийн — отвърна капитанът. — Някой благонадежден и разчитащ на авторитета на графа на Ламът. И то бързо, преди всичко да се разпадне. Не може да сте вие или аз... защото ние сме тъпите идиоти, допуснали баронът да бъде убит, докато го пазят нашите хора.

Стивън Арджънт сви устни и кимна.

— Може да е Визтрия или Лангахан — продължи Том Гарнет, — но да изберем някой от тях значи да предадем Ламът на Ги дьо Батира, тъй или иначе. Освен това — той сви рамене — били сте в двора в Риланон, а в двора в Крондор са само съвсем мъничко по-непочтени. Изобщо не бих изключил Ги да е пратил бароните си тук, за да ни докарат неприятност...

— Не, разбира се, но... чак убийство?

— А какво би могло да е по-неприятно от това?

— Смяташ, че убиецът е един от тях?

— Не че не го мисля, но не знам — отвърна Гарнет. — И вие не знаете. Знам, че не съм аз, и знам, че не сте вие. Но вие не знаете, че не съм аз.

— Ти?

Том Гарнет вдигна ръце.

— Нали мой човек заспа на поста — може би трябва да накарате Кели и Карис да ме тикнат и мен в тъмниците. Аз определено щях да го направя на ваше място. Дори не съм сигурен дали не е Ерлик, който...

— Ерлик ли?

— Стражът. — Том Гарнет се намръщи. — Може и той да го е извършил. Изобщо нямам представа защо би могъл да поиска да убие барона и лейди Мондегрийн, но мога да се закълна, че няма навик да спи на пост. Никой от хората ми не спи на пост — точно затова сложих трима души при килията му и смятам да сляза и лично да ги наблюдавам, за да не го намерим обесен в килията си... със или без нечия помощ.

— Смяташ, че е подведен?

Гарнет сви рамене.

— Всичко е възможно. По-вероятно може да е видял нещо, което не съзнава, че е видял; един разговор с него може да ни доведе до следа кой стои зад това кърваво дело. Можете да пратите някой да ме наблюдава.

— Вярвам ти, Том.

— Е, тогава някой, който да ме пази, както и Ерлик.

— Не можеш да се довериш на хората си?

— До тази сутрин щях да се доверя на всеки от тях, за всичко, с живота си и с нещата, които ценя повече от живота си. — Ръцете на Том Гарнет затрепериха и той сви юмруци, за да ги спре. — Но току-що получих повод да премисля нещата, нали?

Отпусна юмруци и се вгледа в ръцете си, докато предателските пръсти не престанаха да треперят.

— А не можете да сложите някой от бароните да ръководи този разпит. Всеки от тях печели нещо със смъртта на Морей, особено ако

подозрението падне върху Верхайен.

Стивън Арджънт кимна.

— В този замък има само трима души, за които знаем, че само ще загубят и нищо няма да спечелят от тези убийства.

— Да. Трима души, които не искат нищо от Ламът, освен да се махнат от Ламът, с парите, които им се дължат — пари, които засега ще останат в хранилището, докато граф Вандрос не се върне — освен ако някой друг не знае заклинанието, което го отваря. Вие знаете ли го?

Стивън Арджънт поклати глава.

— Не. Аз съм войник, не съм чиновник. Поне бях войник, до тази сутрин. Но те разбирам. Все пак е възможно да са приели предложението да пазят детето на барон Мондегрийн. Ако е така, това едва ли ги прави незамесени.

Тази възможност звучеше невероятно, но дамата беше доста убедителна и...

Не. Умът му се беше размътил. Съгласяват се да пазят бебето, после го убиват в утробата — с майката и бащата? След като са могли просто да откажат?

Тъпо, тъпо, тъпо. Единственото му извинение бе, че не разбира нищо от разследвания. Все едно...

Така че Том каза това, което трябваше да е очевидно за Арджънт:

— С цялото ми уважение, ако е така, това ги прави замесени невинно. — Сви рамене. — Едва ли ще приемат предложението и после ще убият барона и дамата му, след като са могли просто да откажат, нали?

— И аз си помислих същото. — Арджънт помълча за миг, прехвърляше възможностите наум. — Старата поговорка: „Имаш ли добър кон, пришпори го още миля“. Нареди да ги повикат.

Том Гарнет се усмихна и стана.

— Вече наредих, сър. Би трябвало да чакат зад вратата. И доколкото познавам Пайроджил, сигурно е наострил уши отвън. — Изпъна се мирно. — Освен ако нямате други заповеди за мен, сър, ще съм в тъмницата да пазя затворника.

— Да, свободен сте, капитане. Кажете им да влязат. И Тит-Онака дано да ни пази всички.

Кетол поклати глава.

Орлово гнездо беше пълно с гневни погледи. Утринното слънце надничаше гневно през прозореца, а Дърайн и Пайроджил гледаха гневно него, макар и само защото чешеше Фантус, вместо да обръща внимание на каквото и да било друго.

Добре, а какво да прави? Стивън Арджънт току-що беше предал случая в техни ръце и беше слязъл да събере останалите барони на импровизиран съвет и да обяви, че е избрал капитаните Кетол, Пайроджил и Дърайн да разследват убийството на барон Морей и лейди Мондегрийн.

Последната заповед на Началника на мечовете беше логична някак, в известен смисъл, но...

Пайроджил го оформи в думи вместо него.

— Има само един проблем около тези последни нареждания — рече той. — Нямам никаква представа как да разбере кой го е извършил.

— Обикновено след битка, ако искам да разбере кой е убил някого, просто питам — каза Дърайн. — Макар да се заклевам, че Макин лъже, че сам се е оправил с оная Буболечка.

— Онази в гората или другата при Сивите кули?

Дърайн повдигна вежда.

— Твърди, че са две? Мислех, че говореше само за онази малка неприятност в Ябонския лес есента.

— Вие двамата, бихте ли могли, много ви моля, да се придържате към темата? — настоя Кетол. — Аз също като вас не знам как да го направим. Мисленето не ми е специалност.

— Очевидно. — Пайроджил се намръщи.

Кетол потисна възражението си. Последният му опит да мисли като че ли се беше получил добре — беше отвлякъл баронските войници в края на краищата и може би дори бе осигурил на лейди Мондегрийн аргументи, които със сигурност ѝ бяха трябвали да накара Верховен и Морей да се споразумеят. Жалко, че нямаше възможност да я попита.

От друга страна, ако бе така — Дърайн и Пайроджил щяха да решат, че е така — същото това отвличане бе предизвикало предложението на барон Морей, а Пайроджил и Дърайн още му се сърдеха, че просто не го беше отхвърлил.

Тъй че беше по-добре да запази за себе си преценката дали е умен, или глупав. Не хранеше и най-малкото съмнение как ще го приемат приятелите му.

Междувременно...

— Колко време имаме според вас?

— Няколко часа — Отвърна Пайроджил. — Освен ако не извадим страхотен късмет. Бойците на барон Морей са му верни, а и доста хора на Мондегрийн има. Господарката им лежи мъртва в стаята си, а убиецът сигурно седи в Голямата зала.

— Това, че Том Гарнет прати хората на Морей и Мондегрийн до околните села, беше разумно.

— М-да. Точно затова имаме няколко часа вместо бой по улиците. Не за първи път враждата между местни фракции можеше да прерасне в истинска война.

— Надявам се едната група да успее да стигне до село Кернат на север или другата до Вендрос на юг, но те са на мили оттук и се съмнявам, че ще успеят. Особено в този сняг до кръста и след като сигурно ще изгубят пътя. — Пайроджил за миг присви очи. — Май ще е най-добре отрядите на Том Гарнет и на Кели да избият една от двете страни без предупреждение... но не мисля, че Началникът на мечовете ще заповяда това.

— Лош прецедент ще е — каза Дърайн. — Току-виж се стигнало до избиването на някои наемници, вместо да им се плати.

— М-да. Версията, че Морей и Верхайен са сключили мир, няма да мине...

— Сигурен ли си?

— Не съвсем. Но не мисля, че ще е много убедителна. Не и за хората на Морей и Мондегрийн. А е само въпрос на време, преди те да поемат нещата в ръцете си или редовните да ги попритиснат. — Започването на бой беше лесно. Спирането му, преди да е почнал, беше трудно. Да викнеш „спри“, след като боят е почнал, беше почти невъзможно.

— Значи не ни остава нищо, освен да направим каквото ни се каза — да разберем кой е, и то бързо — Кетол въздъхна.

— Кое то ни връща на въпроса: „Как?“ — рече Дърайн.

Кетол се обърна към Пайроджил.

— „Как“ е твоята специалност.

Пайроджил вдигна ръце.

— В това нещо? Не ми е специалност. Това не е ничия специалност. — Затвори за миг очи да помисли. — Едното, с което може да се почне, е информация.

Дърайн го погледна учудено.

— Като например да тръгнем и да питаме всеки из замъка: „Извинете, милорд, но да не би случайно да сте клъцнали две гърла нощес?“

Кетол изобщо не мислеше, че е смешно, но Пайроджил кимна.

— Нещо такова. Да видим дали ще можем да разберем как бароните — а и капитаните и стражите, които са се мотали из замъка — са прекарвали нощта — и вечерта.

— И смяташ, че ще ни го кажат? — Кетол не разбираше.

— Не бе, идиот... но ако барон Визтрия твърди, че е бил буден до заранта и е поркал с барон Лангахан, а Лангахан каже, че си е легнал рано, разбираме, че един от тях лъже.

— Някой е наблюдавал в коридора и се е възползвал от това, че стражът е заспал — каза Кетол.

— Или може да не е заспал. Може и той да е вътре. Не е зле някой да попита и него. — Пайроджил се обърна към Дърайн. — Поразпитай го. Издълбоко. После ме намери.

— А ти къде ще си?

— В Голямата зала. Ще разпитвам благородниците и капитаните — малко по-вежливо от твоята беседа с онзи идиот Ерлик.

Дърайн кимна.

— А аз? — попита Кетол. — Какъвто съм идиот, май ще съм безполезен в това.

— Ако уталожих малко чувствителността си заради факта, че си дръвник, може и да има полза от тебе. — Пайроджил се ухили. — Можеш да поогледаш терена.

— Терена ли?

— Терена, да. Нали си син на лесничей.

Кетол не обичаше да се говори за това, нито за разрушаването на родния му дом, довело го до това да си изкарва поминъка с лък и меч, но беше вярно, тъй че кимна.

— Е, и какво прави един лесничей, като намери останките от убит елен?

Кетол сви рамене.

— Ами... Гледаш дали можеш да проследиш браконiera, опитваш се да добиеш представа откъде е дошъл. Ако извадиш късмет, може да намериш и стрелата.

— Случва ли се?

— Често. Нали ги стрелят в шията и оставят главата. Стрелата, знаеш, се заклещва и ги мързи да я вадят. Ако намериш стрела, нищо, че е небелязана — браконьерите не си бележат стрелите, та да ни е полесно — можеш да стигнеш до някоя податка от перата и върха откъде е, а това ти дава податка за...

— Податка, да. Това е думата. Търсим податки. Провери стаята на дамата — и виж дали можеш да намериш някоя податка.

Кетол се намръщи.

— Не мисля, че там ще има върхове на стрели, а и не мога да разчитам следи по килими.

— Пайроджил разпери ръце.

— Не знам каква податка. Може би оръжието, срязало гърлата им? Може да е оставено там, нали? — Не изглеждаше убеден.

Не изглеждаше много вероятно. Всъщност си беше направо невъзможно.

— И staите на барон Морей претърси — каза Дърайн.

— Пак питам: за какво?

— Пак казвам: не знам.

— Аз знам — рече Пайроджил. — За нещо — някое листче, да речем, бележка, драсната в някоя книга. Някакво заклинание, което отваря съкровищницата в подземията.

Грижата как да си прибере парите в момент като този едва ли трябваше да отвращава Кетол, но го отврати и отвращението се изписа на лицето му.

Пайроджил само поклати глава.

— Ти май наистина взе да ставаш тукашен, а?

— Мамка му, Пайроджил...

— Е, сигурно и аз съм почнал да ставам тукашен — прекъсна го Пайроджил и на лицето му пробяга крива усмивка, — защото не мислех за заплатата ни, не и в момента. Но точно сега трябва да се тревожим не просто за хората на Морей, които са готови да отмъстят за убийтия си барон, но и за бандата наемници, някои от които ще се

досетят, че няма да си получат парите, докато някой не успее да отвори касата, а не смятам, че Началникът на мечовете ще назначи някой от бароните дори временно за ковчежник, докато не открием кой е убиецът. Дори и да го направи, няма да е много важно, щом ковчежникът не може да отвори вратата.

Дърайн кимна.

— Най-доброто, което може да направи Началникът на мечовете, стига да не се стигне до открита война, е просто да плати на наемниците — както и на редовните, впрочем. Парите обикновено укротяват хората.

— Точно това си мислех. — Пайроджил ги изгледа един по един. — Някой доброволец да измърмори нещо, звучащо като заклинание, докато се опитва да отвори съкровищницата? — Поклати глава и сам отговори на въпроса си: — Няма. — Сви устни. — Макар че като си помисли човек... — Отиде до вратата, отвори я и подвижна: — Намери ми Майло и Макин, сигурно са в „Счупеният зъб“. Кажи им да се явят в Голямата зала, веднага.

— Но... — понечи да възрази стражът, но Пайроджил го скастри:

— Ако възразяваш на заповедите ми, иди да питаш Началника на мечовете. Той ни назначи тримата за това... това... разследване.

В коридора отекнаха отдалечаващи се стъпки. Пайроджил се обърна и се ухили.

— Май започва да ми харесва тая... началническа работа.

Дърайн поклати глава.

— Повече щеше да ми хареса, ако знаех какво правим.

— И на мен — съгласи се Кетол.

Виж, за това и тримата бяха съгласни.

Все пак правилото „ако не знаеш какво да правиш, прави каквото можеш“ си беше разумно, а Кетол беше виждал предостатъчно трупове. Виж, говоренето с хора беше друга работа — какво очакваше Пайроджил: че убиецът ще подскочи и ще каже: „Аз го направих“, само като го погледне кръвнишки?

— Няма да е зле да изглеждаме все едно знаем какво правим.

Дърайн се ухили.

— Това ли правят благородниците и офицерите през цялото време?

— Вероятно. Хайде на работа. — Пайроджил плесна с ръце. — Дърайн в подземията. Кетол в стаята на лейди Мондегрийн. Аз се залавям със събраните благородници и капитани. Срещаме се тук по пладне. — Усмихна се. — Ще наредя на Иривън да ни донесе обяд.

Дърайн заслиза към тъмницата, стъпваше внимателно по изронените каменни стъпала.

Том Гарнет и трима от войниците му стояха пред най-близката килия. На една кука до фенера, окачен на таванската греда срещу нея, висеше огромен месингов ключ. Човек, затворен вътре, можеше да го достигне, стига да имаше достатъчно дълъг прът с кука, но достатъчно дългите пръти с куки по принцип не влизат в стандартното оборудване на килиите.

И четиримата — не, и петимата — се стегнаха в „мирно“, щом ги приближи, но в знак по-скоро на уважение към ранга, не толкова към човека. Изглеждаха му познати, включително Ерлик.

Дърайн поклати глава. Преди една неделя или по-малко, преди цял век или повече, двама от тези четирима бяха хората, които Том Гарнет бе пратил да го заведат при Началника на мечовете, за да го зачислят заедно с Пайроджил и Кетол да пазят барон Морей.

— Отвратен си от мене, а? — каза Том Гарнет, погрешно разчел физиономията му.

— Не, капитане. Отвратен съм, да, но не съм сигурен от кого, освен Ерлик. — Дърайн сви рамене. — Но стига за това. Ще трябва да поговоря с Ерлик, насаме.

— Не може, капитане — рече един от другите и поклати глава. — Наредиха ни да не откъсваме очи от него. Някои мислят, че може да реши да избегне графското правосъдие. Аз също мисля така — да оставим, че заповедите са си заповеди.

„Как би могъл да го направи е интересен въпрос“, помисли Дърайн. Бяха му свалили табарда, панталоните и ботушите. Когато се изправи, беше пуснал тънкото одеяло, с което се беше увил, и сега трепереше под долната риза, стигаща до коленете му.

Какво пък, можеше, да речем, да съдере това одеяло на ивици, да ги оплете на въже, да върже единия край за решетките и другия около врата си, а после да подскочи и да си счупи врата, но Дърайн реши, че

би забелязал, ако почне да го прави, тъй че навярно щеше да може да го спре.

Но не каза нищо; само погледна Том Гарнет и той бързо кимна.

— Е, можем да те заключим в килията с него и да се отдръпнем толкова, че да те чуем, ако извикаш. — Обърна се към заговорилия войник. — Капитан Дърайн не е сигурен дали и ние не сме замесени — каза тихо, дори небрежно, все едно че говореше за времето.

— Мамка му — изръмжа един от мъжете и посегна да вземе ключа.

— Обаче нали ще си предадете оръжейния колан и онзи резервен нож, дето си го държите на кръста под туниката?

Това го подразни. Смяташе, че е скрил ножа добре — как така го беше забелязал този? Но откопча колана и го връчи на един от войниците, а после измъкна ножа и го подаде, както му е редът, на първия, след което махна на Ерлик да се отдръпне.

Влезе в килията. Почти очакваше Ерлик да се опита да му скочи — просто за да тръгне разговорът в правилната посока.

Но Ерлик се отдръпна в дъното на килията и се смъкна на широкия рафт, вграден в стената и служещ за нар. След няколко мига двамата бяха заключени, а Том Гарнет и хората му се дръпнаха по коридора, но дали толкова, че да не могат да подслушват, или просто пазеха тишина — Дърайн не искаше и да гадае.

Едва ли беше важно, освен ако и четиримата не бяха замесени в убийството, а макар Дърайн да не беше готов да отхвърли тази възможност, това не му се струваше много вероятно.

Надяваше се.

Разбира се, имаше един простичък начин да се разбере. Ако си лепнеше доволна физиономия, след като приключеше разговора с Ерлик, и те бяха част от някакъв заговор за убийството на барон Морей и лейди Мондегрийн, щяха да го убият още в килията, вместо да го пуснат навън. Ако беше така, някой от тях в този момент сигурно отиваше за арбалет, просто за да не си цапат ръцете.

Тази мисъл го стопли; той се обърна към Ерлик.

— Тъй. Нямам какво да се пазаря с теб, а ти имаш по-малко, тъй че дай да видим дали можем да се разберем. — Пайроджил беше подобър в спазаряването, но Дърайн много пъти беше гледал как става.

— Мога да започна, да речем, като ти счупя два пръста и ти обещава да спра, ако ми кажеш всичко, което знаеш.

Ерлик го погледна и поклати глава.

— Но аз не знам нищо, освен че съм заспал на поста си.

— И никой не те помоли да обърнеш очи в другата посока, докато баронът влиза в стаята на лейди Мондегрийн просто да си каже нещо с нея?

Дърайн не си въобразяваше, че ще е чак толкова лесно, но не вредеше да попита. Все още оставаше открит въпросът защо Ерлик не бе забелязал, че някой излиза от стаята оцапан с кръв, нито пък беше чул отвътре шум от борба — но едно по едно. Ерлик поклати глава.

— Никой не ме е молил за нищо. Барон Морей влезе в стаята, но...

— Но го е правил и преди.

Ерлик кимна.

— Предната нощ също бях на пост в този коридор, както и по-предната. — Сви рамене. — Той просто не ми обръщаше внимание и аз се правех, че не го виждам.

— Кой е в съседната стая?

— До тази на лейди Мондегрийн?

— Не — рече Дърайн. — До принц Ерланд.

Ерлик го погледна сконфузено. Сарказма явно не го схващаше.

— Да, до лейди Мондегрийн.

— Върхайен от по-близката страна — най-близо до мен — между нейния апартамент и този на барон Морей. Визтрия и Лангахан са след нейната стая.

А ако в този замък гъмжеше от тайни проходи между стаите като в замъка на Мондегрийн, значи имаше още трима души, които можеше да са го направили, и ако беше Върхайен и което и да е съчетание от тях, може би този жалък тъпак все пак нямаше вина.

Това можеше да му спаси главата.

Дърайн помълча малко да помисли: можеше да са били... не, трябваше да са били повече от един човек, за да убият барон Морей и лейди Мондегрийн, без някой от тях да успее да нададе вик и да събуди този идиот — или някой друг. Може би някой, който е ужасно бърз с нож...

Проклятие. Слуги. Не беше помислял за слуги, макар че защо...

Можеше да помисли за това по-късно.

— Някой от слугите да е влизал и излизал?

Ерлик поклати глава.

— Не, доколкото видях. Там — не. Ема, дъщерята на иконома, донесе бутилка вино на барон Морей, но беше в неговата квартира, и донесе поднос с храна в стаята на барон Фолсон, малко преди да донесе моята вечеря, и още един на Визтрия малко преди часовникът да удари два, това помня, но...

— В апартамента, който делят с Лангахан?

— Да, но...

— Но никой не е ходил до стаята на лейди Мондегрийн, доколкото си видях.

— Освен барон Морей, вече ви казах.

— Да, но не мисля, че той ѝ е прерязал гърлото, а после и своето.

— Дърайн поклати глава. — Едва ли ще знаеш дали барон Верхайен отсяда в същата стая, когато посещава графа, нали?

Ерлик поклати глава.

— Не, не знам, но...

— Но какво, човече? Казвай.

— Но обикновено в замъка има само по един барон, двама най-много, и когато не отсядат в резиденциите си в града — макар да мисля, че барон Верхайен всъщност май няма градско жилище — обикновено ги настаняват в големия апартамент в дъното на коридора. Имаше малко ръмжене, че дворецовите барони били получили хубавия апартамент.

Сякаш капризните барони нямаха по-важни неща, за които да мислят.

— Има ли нещо друго, което можеш да ми кажеш? — попита Дърайн. — Каквото и да е.

Ерлик поклати глава.

— Само че ще се закълна: никога досега не бях заспивал на пост. — Изглеждаше готов да се разплаче.

— Е, определено си избрал страхотно подходящ момент да си изгубиш девствеността в това отношение. — Дърайн стана. — Виж: това би могло — би могло — да е без значение. Искам да ми дадеш думата си, че ще изчакаш графското правосъдие.

Ерлик кимна унило.

— Заслужавам си го.

— Не те питам какво заслужаващ. Питам ще ми дадеш ли думата си.

— А ще приемете ли думата ми?

— Да — излъга Дърайн. Изглеждаше най-добрият начин да се споразумее с Ерлик.

— Имате думата ми, сър. Няма да посегна на живота си.

Дърайн кимна.

— Добре.

Стана и извади другия си скрит нож изпод лявата мишница, а после заудря по решетката, докато не чу стъпките по каменния под. Лепна си доволната физиономия.

— Откри ли нещо?

Дърайн кимна умно.

— Да. Твърде възможно е да съм открил най-важното. Сега ме пуснете. — Прибра ножа. — И да държите Ерлик под око.

Том Гарнет изглеждаше облекчен.

Никой не се опита да промуши Дърайн, докато излизаше от килията и съвсем преднамерено остана с гръб към тях, за да кимне на Ерлик. Не знаеше дали това го зарадва, или натъжи — поне щеше да е някаква податка, но колкото и да му се искаше, податка нямаше — или за да сме по-точни, или нямаше, или бяха твърде много.

— Ще го пазим — увери го Том Гарнет.

Дърайн кимна.

— Ще го пазите, да.

Ако Ерлик умреше, това навярно щеше да е една от податките, които търсеха.

Кетол не знаеше какво да търси.

В леглото лежаха два трупа, а убиецът не ги беше прострелял с белязана стрела или с каквато и да било стрела. Не беше изненадващо и че по дебелия килим нямаше кървави отпечатъци от ботуши, а каквито и отпечатъци от боси крака и обувки да имаше, бяха замазани и безполезни.

Беше огледал телата просто защото това бе нещо, което знаеше как да направи. И можеше да направи.

Във въздуха очевидно имаше прах, макар да не знаеше откъде е дошъл, но му се налагаше често да бърше очите си, особено щом погледнеше лейди Мондегрийн. Беше разтворил прозореца, за да разкара миризмата, но това не помогна толкова, колкото трябваше, поне с прахта.

Обърна се отново към телата на леглото. Важно беше да запомни, че това са само тела, само мъртва плът, а не двама души, всеки от които се бе отнасял към него общо взето по-добре, отколкото един войник наемник има право да очаква.

Смъртта както винаги бе нещо съвсем лишено от достойнство, макар на тези двамата да им беше спестено най-лошото. Ако човек пренебрегнеше кръвта и вонята на смърт, можеше да си ги представи, че спят. След като погледа няколко мига лейди Мондегрийн, разбра, че не може да пренебрегне простия факт на смъртта. Цветът по бузите ѝ, разцъфтяващ, когато се смееше или когато студеният вятър ги щипеше, докато яздеха към имението ѝ, си бе отишъл, сменен с бледнина като на пергамент, която не можеше да се сбърка с нищо.

Потисна всякакво чувство на съжаление: много пъти бе виждал как смъртта преобразява човек, когото е познавал като живо същество, в нещо безжизнено. Лейди Мондегрийн я беше намирал за прелестна, а и тя се бе държала мило с него, но вече бе нещо безжизнено и колкото по-бързо огледаше за търсените податки, толкова по-скоро щеше да остави всичко това зад гърба си.

Огледа се за някакъв знак, нещо не на място, нещо, което да разпознае: както щеше да забележи някой огънат клон там, където не трябва да е огънат, или смачкана трева, или кал от ботуш, остъргана върху камък. Стъклениците с помада и ароматни кремове не му говореха нищо. Женските тоалети не предлагаха разпознаваеми отговори.

„Мисли — заповяда си той. — Когато намериш убита сърна, първото, което правиш, е да я огледаш“. Постара се да не се влияе от кръвта и миризмата. През разтворения прозорец духаше студен вятър и всъщност не беше чак толкова зле.

Наведе се над двамата.

Добре наточено острие беше прерязало гърлата дълбоко и чисто, макар че нямаше как да разбере дали раните са от кама или меч — освен че неудобството да се борави тук с меч говореше против второто.

Не че беше невъзможно, впрочем. Например онзи страж край Дънгаран...

Поклати глава. Не. Едно е да се промъкнеш зад някого и да го стиснеш за косата, докато, извиваш меча му, за да му прережеш гърлото, понеже твоят меч не ти е подръка, а е забит много здраво в гръбнака на предишния страж. Съвсем друго — да посечеш заспал в леглото човек.

Но дали са били заспали? Дали в последния миг не бяха разбрали какво ги сполетява?

Вероятно не, иначе щяха да извикат. Но все пак трябваше да го разбере, а не можеше да ги попита.

С неохота дръпна завивките и огледа телата.

Бяха целите в кръв, но никакви рани нямаше по дланите и ръцете им, само на шиите.

Кетол потърка един стар белег на лявата си длан. Ако не разполагаш с нищо, което да се изпречи на връхлитащото оръжие, използваш дланта си по рефлекс, особено ако острието идва към лицето ти. Точно това и той бе направил два пъти, а след онзи път в Дънгаран винаги предвидливо си носеше по един-два резервни ножа.

Но не: по всичко личеше, че някой — или някои — просто се бяха промъкнали в стаята, докато двамата са спели, и внезапно са срязали гърлата им точно под брадичката — или и на двамата едновременно, или толкова бързо, че те не бяха имали време да се събудят и да се опитат да спрат нападателя. Кетол беше озадачен. Да, озадачен. Не смяташе, че някой би могъл да удари едната жертва толкова бързо, че да замълчи — допусна, че жената е била убита първа, за да не се събуди и да изпищи, а после бяха убили любовника. Щеше да е нужна бързина, каквато притежаваха малцина.

Неволно си помисли за бързината, която Дърайн му бе казал, че видял у барон Верхайен в двубоя с Началника на мечовете. Изправи се над двата трупа и си го представи. Да, перване с върха на меча в основата на шията на дамата и нагоре, после замах надолу с върха в гърлото на барона и срез навън. Да, беше възможно само един човек да го извърши достатъчно бързо.

Много професионално. Част от ума му бе готова да изпита възхищение от майсторството, макар другата част да искаше да намери парцал, за да почисти съсирената кръв от брадичката на лейди

Мондегрийн, Дръпна завивката, за да покрие и двамата — някак му се стори нередно, че гледа лейди Мондегрийн гола, дори и в смъртта.

Навярно не беше боляло много, нито бе траяло дълго. Кетол не го разбираше напълно, но имаше рани, дори доста дълбоки, от които само закапваше кръв и стига бързо да помогнеш на ранения, той може да оцелее, макар че ако раната беше в корема, дори само да капеше, забираше и те убиваше — обикновено беше въпрос само на дни.

От други кръвта швирваше на фонтан и човек умираше само за няколко удара на сърцето. Или кон, впрочем — вчера се бе възхитил как онзи войник на Том Гарнет бе убил коня си със счупения крак с такава чиста рана.

Щеше да е интересно да научи името му, макар че вероятно това нямаше значение... и връзка.

Огледа пода и не се изненада, че ножа го няма. Почти със сигурност изобщо не беше тук, но все пак щеше да потърси внимателно, просто за всеки случай.

А дали? Дали не беше съвсем на открито? Възможно ли беше убиецът да е използвал ножа на самия барон Морей?

Не. Сгънатите дрехи на стола си бяха само дрехи. Убиецът не можеше да е използвал ножа на барон Морей, защото той несъмнено беше оставил оръжейния си колан в покоите си, заедно с меча. Баронът, разбира се, не би помислил да вземе със себе си оръжие, след като бе дошъл да пийне с дамата си... само бутилка и две чаши.

Трудно беше да се каже колко вино се е изляло на пода, когато бутилката е била катурната. Кетол я вдигна внимателно. В нея беше останало малко.

Ужасно му се доиска да удари една глътка, но грижливо я запуши и я остави настрана.

Барон Морей не му се беше сторил кой знае колко сантиментален, но Кетол се надяваше, че няма да има нищо против, ако пийне в негова памет по-късно.

По-късно.

До леглото висеше въженце за звънец и Кетол го дръпна. Не беше съвсем сигурен как точно работи системата, макар да беше слизал в кухните — беше видял редиците звънци на стената, всеки с малко по-различен звук. Все едно — който и да се появеше, Кетол щеше просто да го накара да доведе иконома.

Иривън, икономът, се озова на вратата само след няколко мига, приковал очи в лицето на Кетол, сякаш ако се взираше достатъчно упорито в него, можеше да пренебрегне двата трупа на леглото.

— Да, капитане?

Някои неща никога не се променяха. Обичайното мрачно изражение твърдо си стоеше на лицето на иконома.

Но нещо не беше по графика. Мокрото му лице и кървящата резка на брадичката му показваха, че е позакъснял с бръсненето тази заран, което не беше в навиците му. Кетол никога не бе обръщал особено внимание на иконома, но никога не го беше виждал другояче, освен гладко избръснат и дори си мислеше, че се бръсне по три пъти на ден.

— Вие откога сте иконом тука?

Задавай въпроси, беше казал Пайроджил. Очевидният въпрос — кой уби тези двама души? — едва ли си струваше да се зададе. Ако знаеше отговора на това, Иривън със сигурност щеше да го каже.

— Служил съм на граф Вандрос и на баща му през целия си живот, капитане, както и баща ми преди мен. Започнах като момче в кухнята, миех чинии и съм минал през всички служби в домакинството на графа, освен като готвач на сладки и като дойка. — Усмихна се и поклати глава. — Така и не можах да се науча да разбия хубаво белтъка, за да бухне добре пандишпанът и...

— Достатъчно. — Ако Кетол не го беше спрял, икономът сигурно щеше да продължи цял ден. Често се случваше с мълчаливи хора накараш ли ги да заговорят, трудно можеш да ги спреш. — Но като иконом — главен слуга — откога?

— Шест години, капитане. Откакто умря Стария Томас.

— Значи би трябвало да знаеш нещо за тайните проходи в замъка.

Иривън примига.

— Няма никакви...

— Моментът не е много подходящ за дискретност — прекъснато Кетол. — Нямам нищо против замъкът да си опази тайните, но ако убиецът е влязъл през един от тези тайни проходи, ще е донякъде хубаво да се знае къде са, нали?

Иривън кимна.

— Сигурен съм, че е така, капитане, и че е имало тайни проходи, но старият граф заповяда всички да ги зазидат — поне всички, за които зная. — Помълча малко, след което сви рамене и продължи: — Мисля, че все още може да има таен изход от покоите на самия граф, а и както Фантус се промъква от тавана до Орлово гнездо, съм сигурен, че и там има някакъв скрит път. — Поклати глава. — Но не и в крилото за гости.

Мина покрай леглото, към вратата на тоалетната. Кетол го последва.

Над дупката имаше дървена седалка с капак и Кетол се зачуди дали теоретично е възможно някой да се изкатери през стената на цитаделата и да проникне в стаята оттук.

Вдигна капака и погледна замръзналата купчина нечистотии долу на снега. Дупката беше тясна. Можеше да се провери дете, но не и голям човек, дори да можеше да се изкачи по стената.

Пък и нямаше как да го направи, без да остави никакви следи по заледената външна стена: прахта, покриваща седалката, показваше, че не е използвана от доста време. Благородниците, съвсем разбираемо, предвид студа, предпочитаха да използват нощни гърнета, вместо да излагат интимните си части на студения въздух.

Иривън привлече вниманието му към отсрещната стена: дръпна някакво старо пано — избеляла сърна, подскачаща по избеляла ливада — и се видя тухлена зидария, вградена в камъка.

— Това беше килер, с дървен параван в дъното, когато бях момче — обясни Иривън, — и ако човек натиснеше рафта, който беше тук, и натиснеше корнизата там — продължи той, като докосна с пръсти две петна върху тухлите, — се отваряше към дъното на гардероба в Зеления апартамент.

Кетол побутна тухлите и грижливо огледа свръзката между стената и тавана, а после — между стената и пода. Не бе невъзможно цялата тухлена стена да може да се открехва на някоя скрита панта — или само част от нея, — но по хоросана не личаха пукнатини дори колкото косъм, каквито определено трябваше да има, ако стената се отваряше.

— Мога да поискам разрешението на барон Визтрия и барон Лангахан да го огледате от другата страна — рече Иривън. — В гардероба е, но...

— Ще пропуснем искането на разрешения, но ще огледам.

Очакваният протест не последва, нито с думи, нито на лицето на Иривън. Той само кимна — прие необходимостта от огледа.

А Кетол трябваше да огледа добре и другите стени. Както и гардероба в стаята на лейди Мондегрийн; и стените зад всеки гоблен в коридора.

Това най-вероятно нямаше да доведе до нищо, но поне беше нещо, което можеше да прави.

— Можеш да се върнеш към задълженията си — каза на иконома.

— Да, капитане. — Лицето на Иривън си остана равнодушно, както винаги. — Отец Кели ме помоли да питам кога можем да приготвим телата за погребенията.

— Ти и това ли правиш?

— Да, капитане — отвърна Иривън. — Помагам всъщност. Увих стария граф в траурния му саван за кремацията му със собствените си ръце, щом питате.

Дали не проблесна гняв зад този равнодушен тон и това безизразно лице?

— Трябва ли да попитам за това Началника на мечовете, или е част от вашата... власт, сър? — добави Иривън.

Кетол не знаеше, но не искаше да го признае. Точно в този момент признаването, че не знаеш, беше лукс. Пайроджил беше казал, че трябва да изглеждат и да действат, все едно знаят какво правят, а едно честно признание, че няма представа откъде започва властта му и докъде свършва, не изглеждаше разумно повече, отколкото да признае, че изобщо няма представа какво търси.

— Да — отвърна той. — Но не преди залез-слънце, в случай че колегите ми поискат да огледат тук.

— Да, капитане. — Дори Иривън да искаше да разбере какво е видял Кетол, или дори двете мъртви тела в леглото да му бяха повлияли, не попита. Без повече приказки се обърна, излезе и го остави сам с мъртвите.

Кетол загледа лейди Мондегрийн, бледото ѝ лице, така ведро в мига на смъртта. Как бе възможно да изпита болката от ножа и да остане заспала? Би трябвало да е ококорена, лицето ѝ да е сгърчено от страх и болка, а не така — все едно че е потънала в спокоен сън.

Кетол избърса сълзите, бликнали в очите му, и каза на дамата едно мълчаливо „сбогом“.

Проклятие, тази прах почваше да го дразни.

ГЛАВА 14

ПЛАНОВЕ

Благородниците извърнаха очи.

Майло и джуджето пристъпиха в Голямата зала с неохота, боязливо, хвърляха бързи коси погледи към благородниците, събрани в другия край. Личеше, че им се ще да са навсякъде другаде, но не и тук.

Пайроджил в немалка степен споделяше това чувство.

Той стана и махна с ръка на барон Визтрия да си остане на мястото, в единствения друг зает стол до малката камина, и тръгна към нервно пристъпващите на място новодошли.

Този път поне Визтрия не възрази, макар че през целия им разговор ръсеше почти несекващ низ от оплаквания, съчетани, доколкото Пайроджил можеше да прецени, с напълно безполезна информация.

Твърдеше, че бил прекарал цялата вечер — включително и вечерята, която беше прилична, предвид обстоятелствата, макар че месото определено беше старо и всичкият чесън на света не можеше да скрие миризмата на така нареченото овне, заклано „месеци след младостта му“, беше отбелязал — в задушевна беседа с другите в Голямата зала. Това Продължило до празненството, последвало изявлението за решението на Морей и Верхайен да загърбят разногласията си, довело до много и много наздравии и голямо облекчение. „Въпреки некадърното обучение на туткавите слуги в замъка, довело до това, че тия смотани дръвници все забравят да оставят виното да подиша, преди да го поднесат — да не говорим за това, че мазетата на графа са недобре заредени на първо място, макар че един джентълмен би трябвало да не е толкова придиличен тук, в това затънтено място“, беше добавил Визтрия. След което се впусна в подробни обяснения как по-късно, заедно с Лангахан, се качил по стълбите до стаите за гости — покрай съвсем будния страж, но сега, след като бил разбрал, че стражите в Ламът имат навика да спят на пост, към тази слабост със сигурност щял да се прояви голям интерес в

Крондор! — та значи се качил по провинциално незастланите с пътеки каменни стъпала, а сетне минал по коридора и влязъл в апартамента, който делял с барон Лангахан. След това продължил в спалнята си, след като използвал тоалетната за една от целите, за които е предназначена, и разбира се, след като един определен нагъл наскоро повишен капитан явно искал да знае всички подробности за неща, които не са негова работа, то барон Визтрия всъщност се бил изпикал като състезателен кон. После, без настояване от страна на Пайроджил, добави: „А ако на капитана му трябва допълнителна информация, името Визтрия е съкращение на древна делхийска фраза, означаваща «тъмна змия» или «черно влечуго», прякор на основателя на родословната линия, свързана както с относително смуглата кожа, която аз, сегашният барон Визтрия, не съм наследил напълно, така и с други, много по-впечатляващи анатомични характеристики, които определено съм наследил, много благодаря, поради което съм внесъл петиция до Кралската хералдическа гилдия да добавят към фамилията ми герб един Черен питон!“

Пайроджил кимна и не каза нищо. Та след като се облекчил, Визтрия влязъл в спалнята си и съблякъл дрехите си по-бързо, отколкото петнайсетгодишна дъщеря на благородник от Риланон смъква първата си бална рокля на задната седалка на затворена карета, и заспал дълбоко още преди главата му да тупне на възглавницата, и ако няма повече обидни въпроси, предпочитал да остави капитана да обижда някой друг...

Пайроджил, облекчен, че се отървава от Визтрия, отиде при Майло и джуджето и ги заведе в един алков, където имаше маса, използвана от слугите, когато графът организираше гала празненства — в момента беше празна.

— Викали сте ни, капитане? — Майло го каза все едно се съмнява.

— Ако не е, на един от редовните скоро ще му липсват няколко зъба — закани се Макин.

— Да, повиках ви — каза Пайроджил и опря ръце на масата. — До обед трябва да приключа с разпита на благородниците...

— За убийството ли? — попита джуджето.

— Не, за предпочитанията им към коприни и цветя. — Майло го плесна по тила.

Макин понечи да възрази, но Пайроджил каза:

— Да, за убийството. Чули сте значи.

— Мамка му, капитане — отвърна Макин, — всички са чули, включително ония нещастни копелета, дето тъпчат в снега навън, както чух, докато Кели и хората му ти изкарваха от портата сутринта.

Майло кимна.

— М-да. Чухме дори, че вас тримата са ви назначили да откриете кой е оправил двамата. — Усмивката му като че ли беше съвсем искрена. — По-добре ти, отколкото аз, нали?

— Правилно сте чули.

— Ами, струва ми се, че няма да е зле бързо да спипате убиеца, защото ония от Морей вече си имат кандидат, а хората на Верхайен изглеждат колкото шашнати от страх, толкова и бесни. — Потърка пръсти многозначително. — А някои други се сетиха да добавят една мъртва дама и един мъртъв ковчезник и взеха да се притесняват дали благородните ни работодатели няма да решат, че е по-лесно да убият помощта, отколкото да ѝ платят.

Пайроджил вдигна ръка.

— За това спокойно. Погрижили сме се.

Един офицер трябваше да може да лъже хората и да им казва, че всичко е наред. Как щеше да се уреди и от кого, не беше въпросът, над който се опитваше да се съсредоточи точно сега, макар че щеше да е добре, ако Кетол случайно намереше магическата фраза, отваряща хазната на барон Морей. Графът на Ламът и предшествениците му не бяха глупаци и със сигурност бяха допуснали възможността всичките малцина, които знаят тайната, да бъдат убити, и сто на сто бяха подготвили някоя схема за справяне с тази възможност.

Допадаше му хипотезата, че отварящата магическа фраза е скрита някъде в стаите на барона, макар че вероятно нямаше да може да разбере каква е, дори да гледаше право в нея, и нямаше да му се иска да я изпробва, дори да беше напълно сигурен, че разполага точно с нея.

Възможно беше Началникът на мечовете да знае къде е тя или поне да знае как да се стигне до нея, но още по-вероятно беше на Стивън Арджънт да не му хареса, че му досаждат с такива — за него — дреболии като плащане на хората, не и в този момент.

И щеше да е прав.

Пайроджил се обърна към джуджето.

— Макин, от теб искам да събереш капитаните — всички — и да получиш от тях обяснения какво са правили снощи, миг по миг.

— Не мога всичките. — Макин поклати глава. — Четирима са навън на патрул.

— Тогава събери всички останали, по мое нареждане — всеки, който възрази, го пращаш директно при Началника на мечовете. Можеш да ги събереш долу в тъмниците. Том Гарнет държи Ерлик под око и бих искал всички да са там.

— Да заповядвам на капитани, а? — Джуджето се ухили широко. — Може да ми хареса.

— Едва ли. — Майло кривна глава. — А аз?

— Един момент. Макин, ти защо още си тук?

Джуджето го изглежда така, все едно му изрева, че ще обсъдят това по-късно, насаме, и че нито формата, нито резултатът от обсъждането няма да се харесат на Пайроджил. Но той беше чувал и виждал достатъчно заплахи, за да не реагира. Макин сви рамене и се тръгна.

Нова идея пробяга в ума на Пайроджил. Но всичко по реда си.

— Е? — попита Майло, след като джуджето се отдалечи.

— Макин ще може ли да се оправи с капитаните?

— По дяволите, не знам. — Майло поклати глава. — Това не е от нещата, от които разбира, Пайроджил. Същото важи и за мен и...

— И важи и за мен, и за Дърайн и Кетол също, а Стивън Арджънт ни остави толкова избор, колкото аз оставям на вас.

Майло се усмихна.

— Кое то значи никакъв.

— Остро око имаш за очевидното. Първо, можеш да отидеш след Макин и да го накараш да започне с капитаните, и да се увериш, че не е предизвикал бой! Да кажат какво са правили снощи и през нощта. Щом се увериш, че го е подкарал, искам да се върнеш тук и да ми помогнеш с благородниците — виж дали можеш да измъкнеш нещо полезно от Визтрия. Аз не можах.

— Аха, ясно. Не че знам за какво да питам.

— Мислиш ли, че аз знам?

Майло се усмихна.

— Човек все може да се надява. — Усмивката му избледня. — Каза „първо“. Което предполага, че има и второ.

Пайроджил кимна.

— Имам... един въпрос към теб.

— Хм, не харесвам това колебание. Не съм забелязал да си свенлив, напоследък.

— Тогава ще съм груб: за какво те търсят?

Лицето на Майло се изопна.

— Не разбирам за какво говориш.

— Разбираш, разбираш. Мисля, че има цена за главата ти, и то тукашна, и искам да знам заради какво е.

— В никакъв случай за убийство, това мога да ти кажа — изсумтя Майло. — Ако имаше такова нещо като цена за главата ми, тук или където и да е. Но няма.

— Много добре: няма цена за главата ти, и обещавам да те предупредя честно, когато следващия път се видя с пристава — който между другото все още е затворен от снега в село Кернат. Но ако все пак има такова нещо, за какво би могло да е?

— Не бих могъл да кажа. — Майло сви рамене. — Но ако трябваше да предполагам как някой друг може да се е вкарал в такова... затруднение...

Пайроджил кимна.

— Разбира се. Някой друг.

— Е, този някой друг може да е имал различна, хм, професия, когато е бил по-млад и по-глупав. Такава, която се е плащала адски по-добре от войниклъка при това — крадец, да речем. Може би някой е напуснал града тъкмо навреме, преди няколко години, след като е трябвало да напусне много набързо и да отнесе свидетелствата със себе си. И може да е открил, че тази професия се отплаща добре по други места също, и да е понаучил няколко други трика от друг занаят междувременно. Може да се случи.

— Да, би могло. — Пайроджил кимна. — Но защо изобщо е трябвало да се връща?

— Не знам. — Майло сви рамене някак прекалено небрежно. — Навярно не е трябвало. Знам, че аз не бих се върнал.

— Но ние не говорим за теб; говорим за този някой друг.

— Ами... може би когато е избухнала войната, само може би, той си е спомнил, че си е имал някога дом, роден край. — Майло преглътна, макар че спокойното му изражение изобщо не се промени. — Може би си е спомнил за тези неща, въпреки че е било отдавна, и просто може би е поискал да... ъъъ, убие един или двама, или може би дори десетина от кучите синове, нахлули в дома му и в родния му край.

— Но навярно не е могъл да се покаже съвсем открито и да се запише в редовните, и евентуално да се озове в гарнизона на същия град, който е бил напуснал толкова... набързо.

— Да, едва ли му е било възможно.

Очите на Майло се замъглиха.

— Но все пак навярно наистина е искал да направи нещо с това цуранско нашествие, дори да не е могъл да направи много — в края на краищата бил е обикновен човек и единственото, в което наистина е бил добър, не е могло с нищо да помогне на войната. — Сви отново рамене. — Но не бих искал да знам нищо за това.

— Разбира се — отвърна Пайроджил. — Не че щеше да значи кой знае какво, след като приставът е извън града, а и бездруго едва ли има такъв човек в Ламът.

— Надявах се, че ще го погледнеш по този начин, капитане — каза Майло с повече заплаха, отколкото надежда в гласа.

— Това несъществуващо лице — чудя се на кой ли барон може да е бил васал... не на барон Морей или на някой друг барон, надявам се?

Майло поклати глава.

— На никой, бих предположил, ако трябваше да предполагам. Бих допуснал, че този човек е бил градски жител, роден и отраснал в Ламът или в някое близко градче, а не крепостник на някой барон. — Вдигна очи към Пайроджил. — Не повече, отколкото ние с теб, нали?

Пайроджил кимна.

— Бих го допуснал. Е, няма да е зле да идеш да помогнеш на Макин да събере капитаните и го накарай да почне с тях, после искам да се върнеш тук да видиш какво можеш да измъкнеш от Визтрия, докато аз се разправам с Лангахан.

Лицето на Майло светна.

— Това май звучи по-забавно от разговори за някой друг. — После сви устни. — Тъмниците, викаш. Никога не съм си падал много по тъмници, по една или друга причина, но този път поне ще съм от правилната страна на решетките. Мислиш ли, че капитаните ще знаят нещо полезно?

— Ммм... не. — Пайроджил поклати глава. — Много се съмнявам, а и дори да знаят, на мен едва ли ще кажат нещо повече, отколкото на теб. Но човек никога не знае — а и може да имам още нещо за теб, по-късно.

— Знаеш ли... — Майло въздъхна. — Боях се, че ще кажеш точно това.

Дърайн се натъкна на Кетол в доскорошния апартамент на барон Морей.

Бюрото в дневната все едно беше близнакът на онова в подземията. Книгите, струпани на него, изглеждаха същите, които Дърайн беше видял на бюрото на барона долу — вероятно бяха същите, като си помисли човек; едва ли баронът държеше еднакви книги — и бяха подредени на същото място в предния десен ъгъл.

Дърайн не мислеше, че писалката и зацапаната зелена мастилница са донесени от подземията, но те също бяха на същото място като двойниците си долу, а украсената с изящен релеф от стъкло и месинг лампа бе идентична на тази, която стоеше на бюрото в малкия кабинет пред хранилището, или пък беше донесена тук, а първото изглеждаше много по-вероятно. Дори дървеният стол с правия гръб беше идентичен.

Дърайн кимна. Барон Морей бе обичал нещата по своя изряден начин и бе логично да поиска работната му среда да е идентична и долу, и в жилището му. Не беше голяма изненада, че както обикновено беше наложил своето.

Но в края на краищата, наложил ли беше своето? Наистина ли бе пожелал сам да замени шанса за графската титла срещу сигурната връзка с лейди Мондегрийн?

Беше възможно. Ако бе така, то това определено не беше най-добрата му сделка, поне според Дърайн.

Но пък ако някой така и така бе искал да го убие, то той поне бе имал една последна нощ с дамата си, вместо последна нощ с надежди, че ще стане граф на Ламът, тъй че навярно не беше измамен толкова лошо, колкото изглеждаше на пръв поглед.

— Намери ли нещо интересно? — попита Дърайн.

— Интересно? Имаш предвид някаква бележка, на която пише: „Аз убих барон Морей и лейди Мондегрийн, ха-ха-ха“, с подпис и печат отдолу?

— Е, това щеше да е интересно, но мислех за нещо малко по-ненабиващо се на очи.

Кетол явно беше потресен: сарказмът не беше част от репертоара му.

Дърайн не го разбираше много това. Бяха си просто два трупа, нищо повече, а той беше свикнал да вижда трупове, също както Пайроджил и Кетол.

Ей това му беше бедата, ако държиш на хора; В края на краищата те също като конете, кравите и свинете, са си торби месо; а месото рано или късно се разваля и изгнива. Ако ще разчиташ на нещо, металът винаги е по-добър избор от месото, все едно дали е злато, или стомана.

Кетол се плъосна в баронския стол и взе да рови из чекмеджетата.

— Не, не намерих нищо интересно. — Извади малка издута кожена кесия и я обърна. По дървената повърхност се пръснаха сребърни реали и няколко малки златни монети. Кетол ги изсипа обратно в кесията и я прибра в чекмеджето.

Дърайн отиде до рафтовете с книги и извади един том. Порови из страниците, но езикът не му беше познат, въпреки че руните приличаха на елфически. Грижливо постави книгата на килима и извади следващата.

— Какво правиш?

Дърайн сви рамене.

— Ами... онази отваряща фраза може да е драсната на някое листче и да е пхната в някоя книга.

— Наистина ли трябва да го правиш сега?

Дърайн не му обърна внимание. Наистина нямаше смисъл да спори, а не можеше да свърши нищо друго полезно. Пайроджил беше

смятал, че ще може да избие истината от Ерлик, но той вече се бе отпуснал от срам и самоотвращение и беше ясно, че единственото, което може да получи от бедния тъпак, ще са още няколко драскотини по кокалчетата на пръстите и същата история.

Дърайн нямаше никакви възражения спрямо биенето на хора, но нямаше и нужда да се упражнява. Макар да нямаше нищо против да пробва тази техника по някой от благородниците — барон Визтрия според него щеше да изглежда по-добре с няколко избити зъба, — не смяташе, че дори сегашната му власт ще му помогне да се измъкне след това, а да се опитва да измъкне истината за нещо от думите на някого беше специалност на Пайроджил, не неговата или на Кетол.

Би могъл да хвърли един поглед на телата, но трупове беше виждал и преди и му се струваше, че да засече погледът му нещо, което Кетол е пропуснал, е още по-невероятно, отколкото изобщо да види нещо полезно. Убиецът в края на краищата сигурно не беше врязал името си в плътта на жертвите, както не беше оставил тук бележка с изповедта си.

В тази стая навярно имаше повече, богатства, отколкото в някои от торбите долу в хазната, макар да беше трудно да се измисли лесен начин да ги превърнат в монети, а Дърайн не можеше да си представи как тримата ще вържат чували с книги на конете си, преди да напуснат града.

Макар че колкото по-бързо го направеха, толкова по-добре.

Все пак продължи работата си по рафтовете. Магическата фраза може да беше скрита в някоя от книгите — но можеше да е написана и в самата книга.

А дори това едва ли бе вероятно.

Ако го беше организирил Пайроджил, щеше да е нещо по-умно — например, да речем, да раздроби фразата на десетина части и да даде на всеки от бароните по някоя, тъй че всеки трима или четирима да могат да съберат отново пълната фраза... а нямаше основания да смята, че ламътската благородническа класа е по-малко умна от Пайроджил или че просто ей така ще остави нещо толкова ценно да си лежи така на разположение на някой слуга, дошъл да почисти стаите на барона.

Стигнал беше някъде до средата на рафтовете, когато забеляза, че Кетол го гледа ядосано.

— Няма ли начин наистина да се заловиш с нещо полезно? — попита той.

Дърайн сви рамене.

— Разбира се. Само ми дай идея какво би могло да е това полезно.

— Ами, би могъл например да ми помогнеш с бюрото.

Дърайн разпери ръце.

— С радост бих ти помогнал с претърсването на бюрото на барона или на тоалетната, или на каквото и да е — но няма да знам какво виждам дори да е пред очите ми.

Макар че... Оръжейният колан на барона, с все камата, висеше на една кука на стената. Дърайн не мислеше, че баронът си е прерязал сам гърлото, а после и на лейди Мондегрийн...

Извади рапирата. Хубаво оръжие, макар дръжката определено да беше прекалено малка за едрите му пръсти, а и самият той щеше да предпочете по-голям камбановиден предпазител и гладък, вместо с дълбоко всечените кръгчета, покриващи повърхността на този. Вкусовите са различни, а Дърайн предпочиташе нещата да са прости: предпочиташе да знае, че върхът на едно оръжие ще отскочи — и в коя посока също така, вместо риска някой път да се закачи, а друг път да отскочи, но това пък вероятно нямаше много значение за отбраняващия се, пък и можеше да му отнеме време, дреболия, която да се окаже напълно достатъчна.

Лекото тясно острие беше добре смазано, без намек за ръжда, а върхът бе достатъчно остър, за да отпори треска. Той стисна дръжката с лявата си ръка и покри острието с ръкава си по-скоро за да го опази от влагата от дланта си, отколкото за да защити нея — острието се огъна като пружина. Не беше оръжие, каквото би предпочел за битка — дори да си го наточил добре, лекото оръжие няма достатъчно тежест, за да среже до кокала; но беше чудесно оръжие за дуел.

Прибра рапирата и извади камата. Дръжката ѝ бе покрита със същата зеленикава драконова кожа, а месингът — изписан с кръгчета също като предпазителя на рапирата.

Камата беше тежка, добре балансирана и достатъчно остра, за да обръсне космите по ръката му.

И без капчица кръв, нито прясна, нито засъхнала. Той я вдигна и каза:

— Възможно ли е убиецът да е използвал това?

Кетол вдигна глава и ядът в погледа му бързо се уталожи.

— Възможно е. Остра ли е?

— Много. — Дърайн прокара палец по острието и макар стоманата леко да захапа нокътя, нямаше и най-малките щърбели, доколкото можеше да усети, да не говорим за по-груби, които да може да види. — Не е използвана за рязане на нищо.

Кетол поклати глава.

— Което не означава нищо. Убиецът е срязал гърлата много чисто.

— Без рани по ръцете? Странно изглежда — все пак убиването на първия би трябвало да събуди втория.

Кетол кимна.

— Веднъж свалих един на пост, докато партньорът му спеше само на пет стъпки от него, и...

— В Дънгаран?

— Не. В Семрик мисля, че беше, а може би в Маладон. Всички са като в мъгла след време, знаеш как е. Но както казвах, доста съм добър и той не помръдна, докато ножът минаваше през гърлото му, но след това така зарита, че събуди втория и малко трябваше да побързам с него.

— Може би лейди Мондегрийн или баронът са били от тежко спящите.

— Може. — Кетол не изглеждаше убеден. — Или са били двама убийци, които са действали в синхрон, или убиецът е бил много, много бърз. Ако единият се е мятал в предсмъртни спазми, едва ли е било много важно, щом другият вече е бил с прерязано гърло. Но голяма бързина трябва. — Помисли за миг. — От бароните бих казал, че най-бързите са Верхайен и Лангахан, по това, което видях на тренировката със Стивън Арджънт. Верхайен беше може би малко по-бърз и от Началника на мечовете.

— Е, той е по-млад. — Не че в дуела им това се бе оказало от значение. Бързината бе нещо чудесно, но Стивън Арджънт имаше повече години опит.

Което намекваше за една неприятна възможност.

— Не мислиш, че може да е Началникът на мечовете, нали?

— Не. — Кетол се отпусна на стола. — Но и не се бях сетил за това. Защо ще го прави?

— Ами, има слухове, че и той се е домогвал до лейди Мондегрийн.

— Много слухове има. — Кетол поклати глава. — Ако вярваш на слуховете, тя си е разтваряла краката за всеки благородник в графството. Аз не вярвам.

— Аз също.

Дърайн кимна. Нямаше как човек да е сигурен в нищо, но му допадаше хипотезата на Пайроджил, че лейди Мондегрийн грижливо си е избирала любовници с тъмната коса и сивите очи на съпруга ѝ, който не е могъл да ѝ направи дете — което можеше да обясни връзките ѝ с Морей и Арджънт, а пък ако беше лягала и с мъже от простолудието, това добавяше повече местни кандидати, отколкото можеше да преброи.

Но...

— Не всяка стая е миришела на пачули и смирна. Арджънт може да е решил, че щом той не може да я има, никой няма да я има.

Дърайн всъщност не го вярваше, но сега беше с Кетол и не се налагаше да се сдържа и да говори предпазливо. А и си беше възможно.

Кетол помисли за миг — което явно го изтощаваше — и поклати глава.

— И да го направи по начин, който ще предизвика същите безредици, които той толкова се стараеше да предотврати?

Дърайн прибра ножа в канията.

— Прав си — едва ли. — Помълча малко. — Рязане на гърло?

Кетол поклати глава, изненадан от въпроса.

— Вече ти казах, че...

— Не. Не тук. Тогава, в Семрик или Маладон, или където е било.

Кетол кимна, схванал най-сетне смяната на темата.

— Да. Шурна много кръв, и то бързо, но пак риташе и се тресеше като заклана свиня, макар че му прерязах дихателната тръба и не можеше да излезе и звук от устата му.

Дърайн кимна. Тъй като имаше известен опит в такива неща, самият той предпочиташе мушване в бъбрека — шокът от болката обикновено караше жертвата да замръзне парализирана — или

посичане в основата на врата с надеждата да разкъса гръбначния стълб, но това бяха неща, за които професионалистите си имаха различни мнения, а общо взето Кетол беше по-добър от него в професията. Което предполагаше нова, наистина гадна възможност.

— М-да. Все пак ти предпочиташ срязване на гърлото пред мушването отзад. — Постара се това да прозвучи като небрежна реплика, но Кетол не го прие по този начин. — Снощи беше ужасно кротък и мълчалив.

Кетол се изправи.

— Ако имаш да казваш нещо, давай. Ако мислиш, че аз съм... направил това, тогава...

Дърайн вдигна ръка. Не се боеше от Кетол повече, отколкото от всеки друг, но все пак...

— Не, всъщност не. Не знам някога да си убивал някого без причина, а не мога да измисля коя може да е причината тук. Ревност? Вярно, увлечен беше по дамата, но това не е причина да я убиеш, а и бях останал с впечатлението, че Морей ти допада.

— Най-малкото го уважавах, да. — Кетол кимна. — Е, щом не ме обвиняваш за убийствата, какво искаш да кажеш?

— Не кой знае какво. Просто ми се струва, че снощи беше ужасно тих, а това не е обичайно и се чудя дали има нещо, което да не си ми казал.

— А ако има?

— Тогава или ми го кажи, или недей. Твой избор.

Кетол преглътна, седна и започна да говори.

Изражението на Дърайн изобщо не се промени, докато Кетол, с много тих глас, му обясняваше как е направил митичния цурански съгледвач с помощта на малко стара броня, един умрял кон и чифт брезенедени.

Когато свърши, Дърайн само кимна.

— Доста тъпо. Но явно е подействало. — Почти се усмихна. — Прилича повече на работа на Пайроджил, отколкото на твоя. Той няма ли пръст в това?

Кетол поклати глава.

— Нямах време да го обсъдя с никой от вас. Идеята ми хрумна чак когато вие слязохте в града, а си дадох сметка, че нямам и най-смътната представа как да спра един бой, освен ако не избия всички

участници. Вие двамата можете да се правите на офицери, но на мене това не ми е в стила. Тъй че направих каквото можах.

Направил го беше, макар че според Дърайн тревогите на Кетол, че един митичен зимен съгледвач може напълно да обърка стратегията на Кралството, бяха преувеличени. Капитаните бяха клъвнанали, но благородниците, ръководещи войната, бяха свикнали с донесения от по-низшите ешелони, които преувеличаваха нещата — например съобщението от взвод за тежка съпротива обикновено означаваше, че на отсрещния рид има два цурански взвода или най-много рота, но не и полк.

Донесението за съгледвача беше стреснало капитаните, както и Дърайн, но херцозите и техните старши офицери щяха само да го прибавят към другите донесения и нямаше слепешката да посветят всички сили на двете херцогства за отбиване на атака срещу Ламът само заради едно донесение. Ако можеха да бъдат отвлечени толкова лесно, нямаше да са удържали така дълго срещу цураните.

— Тези брезенедени обаче — каза Дърайн. — Доста са интересни. Можеш ли да намериш къде си ги заровил?

Кетол кимна. Можеше, разбира се. Никой друг нямаше да забележи поредната купчина сняг, но той преднамерено бе избрал място между две дървета, просто в случай, че му се доще да си ги прибере — а можеше да запомни едно дърво така добре, както можеше да запомни лице.

— А ще можеш ли да направиш още два чифта?

— Да, но...

Обедната камбана звънна.

— Май трябва да се качим в Гнездото да видим какво е открил Пайроджил. Освен ако не мислиш, че тук ще намерим още от тези „податки“, или не се сещаш за някой, от когото мога да избия някаква информация?

Кетол поклати глава.

— Не.

— Тръгвай тогава — каза Дърайн. — Аз ще ида до нужника и те настигам. — Вдигна предупредително пръст. — Можеш да кажеш на Пайроджил за брезенедените, но за другото не говори. Достатъчно му е на главата, а знаем, че горе има тайни проходи — и стените имат уши, нали?

Кетол не спомена за хитрината с „цуранския съгледвач“, но все едно че го беше направил в мига, в който обясни за брезенедените.

Пайроджил се отпусна в стола си, сплете пръсти на корема си и кимна.

„Много умно“, само измърдаха устата му, вместо да го изрече. После рече много тихо:

— Като приключим тука, можеш ли да направиш три чифта? И колко време ще ти отнеме?

Дърайн беше попитал същото. Кетол кимна.

— Не много. Два-три часа.

Имаше достатъчно дърва и кожа, наред с още няколкото десетки неща, от които замъкът можеше да се нуждае по време на обсада, складирани по рафтовете долу в подземията, а дори да не успееше да намери, подходящи каишки, можеше да изреже от някоя кравешка кожа. В стаята им имаше камина, а котлето за чай щеше да осигури парата. Брезенедените навярно нямаше да са толкова елегантни като направените от рейнджърите, но щяха да свършат работа. Само въпрос на рязане на кожени ивици, да ги овърже, а после да преплете каишките.

— Защо? — попита.

— По най-очевидна причина — отвърна Пайроджил. — Мисля, че може да се окаже разумно да се измъкнем от Ламът, преди снегът да се е стопил, след като вече се стопля достатъчно и... — Махна с ръка. — Е, хайде да не се отвличаме. Какво видя в стаята на лейди Мондегрийн?

Кетол му каза, с възможно най-големи подробности. Пайроджил не го прекъсваше, само го помоли да разясни едно-две неща. Не че имаше кой знае какво за разясняване: двамата мъртви бяха мъртви; гърлата им беше прерязал някой много бърз и добър; и нямаше нищо, което Кетол да може да нарече „податка“.

На Фантус обаче монологът като че ли му хареса; беше се появил скоро след Кетол, а той не забеляза откъде дойде.

Не че беше много важно; Кетол просто извади ножа си и зачеса роговицата над очите на зверчето, докато си говореха, а Фантус изви в дъга дългия си врат, както обикновено. Огнедрейкът бе всъщност

приятен компаньон, макар Кетол никога досега да не беше чувал за друг питомен. Ако тримата изобщо успеяха да се доберат до хана „Трите меча“, можеше дори да види дали няма начин да си хване някой и да го опитоми.

Но мислите за един толкова отдалечен от настоящето ден не прекъснаха монолога му. Прекъсна го почукването на вратата.

— Да?

Иривън влезе с поднос в ръце. Как беше успял да завърти бравата с двете заети ръце беше нещото, над което Кетол се зачуди, но не попита. Всяка професия си има своите малки тайни в края на краищата.

— Наредихте обядът да ви се поднесе тук, сър — каза Иривън с много леко изсумтяване, намек за раздразнението му, че тези натрапници се държат в покоите на Началника на мечовете все едно, че са техни.

— Да, и освен това повиках Макин...

— Джуджето ли, сър?

— Да, джуджето. Погрижи се да намери пътя дотук, моля те.

— Слушам, сър.

След като икономът излезе, влезе Дърайн и се настани на един стол до камината.

— Току-виж свикна с тези удобства. Жалко.

— М-да. — Пайроджил се усмихна сякаш насила. — Наистина жалко. — Взе с пръсти парче месо от платото и замислено задъвка. — Е, добре, значи аз...

Последва ново почукване на вратата и Макин влезе, без да чака за разрешение. Кимна късо на Кетол и Дърайн, след което застана пред Пайроджил.

— Доколкото схващам, Началникът на мечовете все още е долу с другите? — каза той.

— Е, сам виждаш, че не е тук, тъй че това изобщо не те прави толкова умен — отвърна Макин.

— Знам. Това, което ме прави умен, е, че знам, че ти знаеш къде е той, иначе нямаше да влезеш толкова нахално в квартирата му без едно „с ваше позволение“. — Както беше седнал, очите му бяха почти на равнището на очите на джуджето. — Майло още ли говори с благородниците?

— Да. Той... Значи си говореше с Фолсон, който като че ли не е толкова възмутен, че го разпитват, колкото другите. А бе, нервите на всички са изпънати. И значи Майло изтърва чаша вино и всички благородници подскочиха, а половината стража нахълта на бегом. — Джуджето се усмихна. Смущението на благородниците явно го забавляваше.

— Разбра ли нещо полезно от капитаните?

— Не. Макар че не знаех какво трябва да ги питам, освен: „Ти случайно да си прерязал две гърла нощеска?“ Ти наистина ли очакваше нещо?

Пайроджил поклати глава.

— Всъщност не. Но имам още една работа за теб. Нещо, което съм сигурен, че можеш да направиш.

— Да?

— Вземи лопата и провери лайната под всеки нужник. Няма да ти се наложи да копаяш ужасно дълбоко.

— Ти майтапиш ли се? — Джуджето се намръщи. — И какво да търся?

— Гледай за окървавен парцал или кърпа — може би риза. Някакво парче плат с ивици кръв по него.

— И мислиш, че ще го намеря?

Пайроджил поклати глава.

— Не. Мисля, че няма да го намериш. Но ще потърсиш и ще можеш да заявиш, че си потърсил. Като свършиш с търсенето, ела тук и ми докладвай. — Помълча около секунда, след което бързо добави: — И се поумий, преди да дойдеш.

— А после?

— А после двамата с Майло ще подкрепите нас тримата, когато всички се съберем при благородниците около масата в Голямата зала и...

— И?

— И тогава ще разкрия убиеца — каза Пайроджил.

На Макин сякаш му се искаше да каже нещо, но само зяпна за миг Пайроджил, а после се ухили.

— Само защото не е имало окървавен парцал в лайната?

— Може би.

— А ще ми кажеш ли как?

Пайроджил поклати глава.

— Не. Няма да го кажа дори на Кетол и Дърайн. Те ще го разберат в същия момент като вас.

Нова пауза.

— Е, ще изтърпя някак. Лопата значи?

— Върви.

Макин тръгна, а Пайроджил повтори:

— И се поумий, преди да дойдеш.

Макин му отвърна през рамо:

— Вече съм се поумил! — И излезе.

Пайроджил се позачуди какво ли означава това „поумил“. Джуджето изглеждаше като излязло от сандък за въглища и миришеше на канал. После с леко сумтене реши, че Макин сигурно наистина се е измил, тъй като не смърдеше повече от обичайното.

Пайроджил лапна още една мръвка и се обърна към Дърайн.

— Искам с Кетол да идете в стаята ни и да поработите над онези... снежни обуца, за които ми каза. Поне три чифта — пет ще е по-добре. Предположението ми е, че тук нещата ще станат малко неудобни за нас до заранта, и смятам, че ще е най-добре да се махаме, с парите или без тях. Съгласни ли сме?

— Да, мамка му — изруга Дърайн. — Срам ще е, ако оставим парите, но... — Бръкна в куртката си и извади кожена кесия. — Все едно, прибрах заплатата ни от ковчежника и нещо отгоре за неприятностите ни. Стивън Арджънт може да реши, че малко скромничим, но не съм склонен да се мотая тук, за да си приберем разликата, нали?

На грозното лице на Пайроджил се изписа усмивка, но Кетол изпита нещо като отвращение.

Не знаеше защо точно. Нямаше да е за първи път, нито за петдесет и първи, да прибират парите на мъртвец. Кое то формално си беше по-малко кражба от това сега, но някак си беше различно. Човек все пак трябва да погледне мъртвеца, докато му бърка в кесията... а в свиването на парите от бюрото на барона имаше нещо отвратително чисто.

Но човек, изкарващ поминъка си като наемен войник, не можеше да си позволи угризения, тъй че и да беше изпаднал в неловка

сантименталност, Кетол можеше да си я пази за себе си. Затова само кимна.

— Ясно.

— По последна халба ейл в „Счупеният зъб“ довечера? — попита Дърайн.

— Нищо против — рече Пайроджил.

— Това си ни е традиция всеки път, щом изчезваме отнякъде — каза Кетол.

— Освен когато трябва да си плюем на петите — напомни Пайроджил и кимна. — Не държа твърдо на традицията. Все пак досега като че ли ни носеше късмет и ще ме е яд, ако...

— В бутилката, от която са пили баронът и дамата му, има останало вино и бих... бих искал да пия за тях в тази последна нощ в Ламът, И бих искал да сте с мен.

Те го изгледаха безизразно. Накрая Дърайн каза:

— Добре, Кетол. Щом искаш. — Обърна се към Пайроджил. — А ти колко си сигурен?

Пайроджил отвори уста, затвори я и я отвори пак.

— Бих казал, че шансовете нещата да се разрешат както аз мисля са, да речем, шейсет на шейсет. Освен ако не говоря твърде много предварително. Дори и пред вас двамата.

— Е? — Дърайн вдигна вежда. — Затваряй си устата и прави каквото трябва. Приемам шейсет на шейсет, че ще се разрешат.

И стана. Кетол кимна.

— И аз.

ГЛАВА 15

ОТГОВОРИ

В залата беше тихо. Прекалено тихо.

Поне така си мислеше Стивън Арджънт, макар да пазеше мислите за себе си, както обикновено.

— Моля всички да заемете местата си на масата, благородни господа — каза Пайроджил. — След малко ще последва нова молба и ще ви помоля да проявите търпимост към мен.

— Ако знаеш нещо, казвай го и стига с това шикалкавене — изръмжа Визтрия и бързо пристъпи към него.

Стивън Арджънт застана пред барона.

— Мисля, барон Визтрия, че ще е най-разумно всички да направим това, което ни моли капитан Пайроджил — ако не за друго, то защото в момента неговата молба е моя заповед — а докато граф Вандрос се върне, моите заповеди в този замък са закон.

Визтрия като че ли бе готов да възрази, а Стивън Арджънт не знаеше как щеше да се справи с това, но не му се наложи да прекрачи границата, защото дребосъкът просто си затвори устата и седна.

Единственият звук, който нарушаваше тишината, бе прашенето на цепениците в камината и стърженето на столовете, докато събраните благородници сеяха около масата.

Стивън Арджънт оглеждаше лице след лице и мълчаливо се подиграваше на себе си, че си беше помислил, че ще забележи някакъв признак за гузна съвест.

Пайроджил се настани в челото на масата и подкани Началника на мечовете да седне вдясно от него. Барон Лангахан понечи да седне вляво от Пайроджил, но грозният мъж поклати глава.

— Бих предпочел да седнете по-натат, милорд. Ако не възразявате.

В Голямата зала бяха само той и благородниците. Приятелите му бяха някъде другаде — Пайроджил нямаше ясна представа къде, — а

джуджето и наемникът с воднистите очи, които бе принудил да му служат, трябваше да са долу в тъмницата с капитаните и войниците.

Дори слугите бяха освободени и пратени в кухните под зоркото око на иконома, със заповед да ги държи там, докато не ги повикат.

Стивън Арджънт не знаеше какво точно е намислил Пайроджил, но каквото и да беше, смяташе, че ще е добре, ако от това помещение не изтече и дума, докато не реши какво трябва да се каже и на кого.

— Следващият въпрос... — Пайроджил се обърна към него. — Началник на мечовете, бъдете така добър да извадите оръжието си. Боя се, че може да последва опит да бъда прекъснат, и ще се доверя на вашия авторитет и умения да решите дали това да се толерира и как да се справите с него.

— Сигурен съм, че... — почна Визтрия, но Арджънт го прекъсна.

— Сигурен съм, че ще мога да се справя с всяко прекъсване. — Надигна се от стола и извади рапирата си. — И ако някой се окаже толкова глупав, че да стане от стола си и да посегне на капитан Пайроджил, сигурен съм също, че ще го посека на място, преди да е направил и три крачки.

— Интересна фраза, „ще го посека“ — каза Пайроджил. — Не е най-лесното нещо с рапира, макар че никога не съм виждал фехтовач като вас, сър, и не се съмнявам, че можете да нанижете всекиго в тази зала на острието си, преди да е направил и една крачка.

Арджънт кимна.

— Благодаря ви, сър. — Пайроджил се обърна към бароните. — Ще ни отнеме известно време, затова бих искал да се настаните удобно, макар да съм убеден, че тук има едно лице, което няма да се чувства удобно, и по тази причина, за да се чувствам аз по-удобно, бих искал всички да свалите оръжейните си колани и да ги поставите на масата пред себе си. Още сега, ако обичате — или дори да не обичате.

Няколко души извърнаха очи към Стивън Арджънт, но повечето вече разкопчаваха коланите си и след няколко мига върху старата дъбова маса вече лежаха дванадесет колана.

— Благодаря — каза Пайроджил. — Ще говоря доста дълго — мисля, че скоро всички ще разберете защо — и нещата ще свършат побързо, ако не бъда прекъсван, макар че, разбира се, тук командва

Началникът на мечовете и аз ораторствам пред вас само по негово благоволение.

— Нека да започнем от края и бързо да се върнем към началото — продължи той. — Краят: снощи някой уби барон Морей и лейди Мондегрийн. Началото: преди по-малко от една неделя, непосредствено след няколко странни „злополуки“, за които някой подозрителен човек би могъл да реши, че съставляват поредица от опити за убийство, граф Вандрос Ламътски назначи трима наемници — моя милост и моите отдавнашни бойни другари Дърайн и Кетол — да пазим барона. Което ние направихме, без да се случи нещо необичайно, освен онази засада в Мондегрийн.

— Смятам, че тези подозрения бяха логични, но както се оказа, не доведоха до нещо особено. През войната барон Морей е прекарвал много време в Ламът и мисля, че ако някой тук наистина е искал смъртта му, щеше да го е убил тогава. — Той огледа бароните. — Не вярвам в съществуването на някакъв заговор, свеждащ се до няколко безплодни опита тук — падащо от прозорец гърне, което би могло да е причинено от вятъра; лед по стъпалата, нещо обичайно през зимата; дори протритите каиши на седлото му — и цуранско нападение. Ето защо стигам до извода, че нападението няма нищо общо, а злополуките са си били просто злополуки. Такива неща стават, в края на краищата. Макар че злополуките и подозренията, които те повдигнаха, очевидно са дали идея на някого... На някой много умен и много бърз.

— Стига вече, капитане. Ако имаш да казваш нещо, казвай го направо. — Устните на Верхайен бяха пребледнели.

Преди Стивън Арджънт да успее да се намеси, Пайроджил кимна.

— О, имам много за казване, милорд, и ще стигна до него по-бързо, ако бъда прекъсван по-малко. Но все едно, тази зала е пълна с умни хора, много от които биха могли да се окажат в по-добро положение, след като барон Морей е мъртъв. — Извърна се към барон Фолсон.

— Само като пример, да вземем вас, милорд. Един от вашите капитани — капитан Бен Кели, ваш беше, нали? — смята, че от вас може да се получи много добър граф на Ламът, след като граф Вандрос стане херцог; и допреди барон Морей и барон Верхайен да сключат

мир помежду си, за вас все още имаше шанс. — Вдигна ръка да предотврати възражение, макар Арджънт да забележа, че Фолсон остана да си седи кротко и не отвори уста да възрази. — Кое е съвсем вярно и за барон Бентийн, и за останалите местни поземлени барони, всеки от които, убеден съм, чувства, че благородното му седалище ще украси подходящо графския стол — и може би съвсем основателно в много от случаите.

— Това не ме прави убиец — каза Бентийн.

— Не, милорд, разбира се, че не ви прави. Би могло обаче да ви направи подстрекател на убиец и не е нелогично, както ми се струва, да се предположи, че макар мнозина тук да са имали причина да убият и да не са изпълнили това си желание, самият убиец си е имал своя причина, а не просто се е събудил посред нощ и е решил да среже две гърла просто така, за удовлетворение. Може ли да продължа?

След като не чу възражения, Пайроджил продължи:

— Барон Верхайен като че ли е единственият от местните барони, който няма мотив — най-малкото вече няма мотив. В края на краищата, както всички знаем, снощи той и барон Морей постигнаха споразумение и аз поне смятам, че барон Морей държеше на думата си и щеше да окаже пълна подкрепа на бившия си противник, както се закле.

Верхайен се отпусна на стола си.

— Да, той държеше на думата си, това никой няма да оспори.

Пайроджил се усмихна.

— Казано от вас, може би е повече за лична изгода, отколкото от куртоазия, милорд. В края на краищата, ако сте помислили, че барон Морей би могъл да прошепне в ухото на графа нещо различно от онова, което е заявил публично... е, това би ви поставило донякъде в неизгодно положение, милорд.

— Или ако сте били убеден, че лейди Мондегрийн може да реши, че нейният бъдещ съпруг ще е по-подходящият избор — да не пренебрегваме факта, че баронът бе намерен мъртъв в нейното легло, моля — то тя би могла да упражни значителните си сили в убеждаването на граф Вандрос, и то не във ваша изгода. — Сви за миг устни. — Мисля, всички можем да се съгласим, че лейди Мондегрийн, наред с другите неща, беше ужасно убедителна.

Стивън Арджънт се надяваше, че ушите му не са толкова зачервени и горещи, колкото ги усещаше, но все едно, очите на всички бяха приковани в Пайроджил, а не в него.

— Така че нека да не ви изключваме засега, милорд Верхайен, и да насочим вниманието си към бароните Визтрия и Лангахан. Или да се заемем първо с Началника на мечовете? — Кимна сякаш на себе си и се обърна към Стивън Арджънт. — Да го направим. Всички сме чували слуховете, че Стивън Арджънт имал връзка с лейди Мондегрийн, и аз няма да смущавам Началник мечовете с въпрос дали тези слухове са верни. При създалите се обстоятелства на едно отрицание може и да не се повярва, както с основание бихме очаквали някой, който е убил, да лъже; а едно признание би го унизило. Един благородник, поне доколкото знам, не говори за такива неща.

— Не можеш да вярваш, че Началникът на мечовете го е направил, освен ако не си не само надут пуяк, но и глупак — изсмя се Визтрия. — Ако смяташ, че Стивън Арджънт е убиецът, значи си пълен тъпак — да го оставиш единствения въоръжен в залата!

Пайроджил сви рамене.

— А може би се опитвам да го предизвикам да ме нападне и по този начин да потвърди вината си. Напълно способен съм на подобна хитрост, а колкото до това дали е единственият въоръжен в залата, не съм убеден, че е вярно.

Откъде се появи, Стивън Арджънт така и не разбра, но изведнъж в ръцете на Пайроджил блесна нож — приличаше на нож за мятане.

— Както и да е — продължи Пайроджил, навел глава, и прокара върха на ножа по палеца си, все едно че го чисти. — Нека да не се отвличаме, а да се обърнем към бароните Визтрия и Лангахан, които имат всички причини да желаят всеки барон в Ламът да бъде дискредитиран — както и самият граф, впрочем — с което още повече да се усили влиянието и авторитетът на вицекраля, за сметка на херцога на Ябон, който според схващанията на вицекраля е твърде близък с херцог Боррик Крудийски, спрямо когото, както се знае, Ги дьо Батира храни немалка неприязън.

— Ако един от бароните на граф Вандрос бъде убит от друг барон, под собствения му покрив, и убиецът не бъде заловен, не доказва ли това, че той не е компетентен да бъде херцог, независимо за коя ще се ожени? — Пайроджил кимна. — Да, не е рядкост един

херцог да махне от служба некомпетентен барон и макар да знам, че един принц или неговият вицецрал биха свалили един херцог с голяма неохота, никак не би било невъзможно Ги дьо Батира просто изобщо да не допусне граф Вандрос Ламътски да стане херцог Вандрос Ябонски, ако се повярва, че някой от подчинените му барони се е измъкнал с убийство, нали?

Лицето на Лангахан се беше изопнало.

— По-късно, капитан Пайроджил, двамата с вас може би ще имаме възможност да обсъдим проявата ви на неуважение към вицецрала. Той никога не би простил подобно поведение.

Пайроджил сви рамене, без да откъсва очи от върха на ножа, който лазеше по пръстите му.

— Да, навярно не би простил. Ако научи. Но щеше да е наистина странен владетел, ако не се възползва от предложената му възможност, нали? — Вдигна глава. — Така. Разбираме, че всеки в тази зала има поне някакво основание да смята, че е в по-добро положение, след като барон Морей е мъртъв, а засега дори не сме обсъдили възможността същинската цел да е била лейди Мондегрийн и че един от любовниците ѝ — стига наистина да е имала други любовници — е решил, че е по-добре да е мъртва, отколкото топла и жива в леглото на друг мъж, нали?

Арджънт не каза нищо. Не предприе нищо.

Да, във връзката му с Карла бе имало напрегнати моменти, но той винаги беше знаел, че не е единственият, и колкото и да я обичаше, нямаше основание да негодува, че е избрала Морей, както знаеше, че ще направи. Не беше сигурен дори дали тяхната връзка ще приключи с брака ѝ с Морей; Карла Мондегрийн споделяше много източния възглед, че бракът е по-скоро пътепоказател, отколкото граница.

А дори и да щеше да му липсва, дори никога повече да не вдъхнеше парфюма ѝ, докато лежи топла в прегръдката му, дори да го беше измъчвала представата, че е в леглото на друг мъж (макар че нямаше), щеше ли да я убие заради това?

Никога.

— Така че да продължим и да обсъдим въпроса за възможността и само в името на разсъжденията да допуснем, че самият Началник на мечовете е този, който е решил да убие двамата, и се е промъкнал долу

от покоите си в Орлово гнездо със скрит под дрехите нож и с мисълта за убийство.

— Изглежда доста странно съвпадение да види пазача заспал, нали? Освен ако, разбира се, самият той не го е уредил с войника на пост и тези приказки, че Ерлик е заспал, са просто заговор между тях двамата. Но случаят не е такъв. — Пайроджил поклати глава. — Моят приятел Дърайн може да е много убедителен по свой си начин, а той е сигурен, че Ерлик, който сега е заключен долу в тъмницата, е по-смаян от всички от тези две убийства.

— Тъкмо заспалият страж е превърнал желанието във възможност, а убиецът трябва да е видял този заспал страж и бързо — много бързо; до това ще стигна след малко — се е възползвал от тази рядка възможност. — Пайроджил замълча за миг. — Стивън Арджънт може би? Той отговаря за замъка и за цялото графство, докато граф Вандрос отсъства, което означава, че няма да изглежда не на място да обикаля крилото за гости... и да чака веднъж в живота падналия му шанс да заvari постовия заспал.

— Барон Визтрия беше прав — знам, че не е бил Началникът на мечовете, и всъщност дори съм доволен, че той е единственият мъж тук, освен мен с извадено оръжие... Не, убиецът е бил един от вас, бароните, отседнали в крилото за гости, някой, чието присъствие там не би привлякло особено внимание, просто защото неговото място — като на всички вас — е там. — Кимна. — В моята професия винаги съм смятал за важно да се възползваш от изненадващи възможности и в известен смисъл се възхищавам как убиецът е направил това. Не е могъл да е сигурен, че спящият войник на пост ще си остане спящ, забележете, така че е бил готов да убие и него — и то бързо, преди виковете му да доведат някого, а после да се скрие в стаята си, за да се появи след това с останалите барони, привидно не по-малко изненадан от тях. — Пайроджил вдигна глава. — Представете си го, господа, както аз си го представях цял следобед. Убиецът чува Морей в коридора и наднича през вратата. Вижда как баронът влиза в стаята на баронесата. Замисля се за избора си. Двамата са сами и уязвими. Изчаква. По-късно отново надниква през вратата и забелязва, че пазачът е заспал. Възползва се от удобния момент, бързо се облича...

— Облича се?

Пайроджил кимна.

— Няма да крачи из коридора по долни дрехи, в края на краищата, не и с нож в едната ръка и меч в другата — мечът в крайна сметка може да му е трябвал, за да убие бързо пазача на излизане, в случай че се е събудил или са го събудили. Ако преди убийствата го видят в такова странно състояние, на всички ще им стане ясно, че намеренията му са кървави, макар може би не толкова ясно какво точно възнамерява, тъй че защо да рискува преждевременно? Той е едно зло говно, с извинение към всички ви, освен към един, но не е идиот.

— Тъй че, както казвах, той се облича, възползва се от възможността да отиде до стаята на лейди Мондегрийн и може би за миг се вслушва отвън, за звуци от спане, в смисъл хъркане или... е, други звуци. А след това отваря вратата, вижда ги спящи в леглото, пристъпва вътре и затваря вратата. От този момент вече действа и макар да е бърз с ножа, не може да е съвсем сигурен, че ще успее да пререже първо едното гърло, а след това другото, без мятането на първата жертва да събуди втората. — Пайроджил направи многозначителна пауза.

— Ето защо вади меча си и го държи с върха може би над окото на втората си жертва, готов да го забие през окото и в мозъка, за да усмири втората си жертва, ако смъртта на първата се окаже по-шумна, отколкото се надява.

— Но има късмет, а също така е бърз и добър в работата си, и ножът му е много остър, а ръката много спокойна, и след няколко секунди от гърлата на барон Морей и лейди Мондегрийн шурти кръв... И той вече е припрян, сърцето му бие силно, блъска в гърдите му. Извършил е деянието си и трябва да излезе и да се прибере в стаята си. Духва лампата — ако някой е чул нещо и влезе, иска да влезе в тъмно и да се наниже на меча му; освен това иска стаята да е тъмна, когато отвори вратата, по очевидна причина — след което отива до вратата, открехва я съвсем леко, за да види дали пазачът още спи, а той спи... Така че той излиза в коридора с меча в ръка — стражът би могъл внезапно да се събуди дори от тихите му стъпки — и се връща в стаята си. — Пайроджил най-сетне вдигна глава и ги огледа с усмивка. — Но пропуснах нещо, нали?

Обърна се към барон Лангахан.

— Извинете, милорд, но ще бъдете ли така добър да хлъзнете насам оръжейния си колан?

Лангахан го направи, леко намръщен, но без ни най-малко колебание.

— Какво вадиш, Пайроджил? — попита Стивън Арджънт.

— Ами, ножа, милорд — отвърна той, и измъкна ножа на Лангахан от канията. Вдигна го. Най-обикновен боен нож с по-изящно резбована дървена дръжка, отколкото би предпочел Арджънт. Острието блесна. — Когато се пререже гърло — а мога да ви уверя, че съм прерязвал доста гърла в живота си — кръвта не просто капе. Тя швирва. Трябва да е извадил късмет, ако кръвта не е окъпала цялото острие, а може би и ръката му.

— Та значи трудно би могъл да излезе в коридора с оръжие, от което капе кръв, нали? — заключи Пайроджил. — Искам да кажа, че ако не е бил много припрян, е можел да отдели няколко минути, за да почисти грижливо ножа — може би с чаршаф от леглото, или като откъсне парче от чаршафа, макар че това би вдигнало шум.

— Но моят приятел Кетол огледа стаята много грижливо и ми докладва, че не са останали никакви кървави дрипи — само някакви петна по чаршафа, там, където убиецът може би е почистил набързо оръжието си, колкото е могъл, за няколко секунди. Но дали после не е застанал до лампата да почисти грижливо оръжието си, та да не останат никакви следи, след което да е взел и окървавеното парче плат? — Пайроджил поклати глава. — Не мисля. Не мисля, че е излязъл в коридора с ножа зад гърба си или долепен до ръката, и с меч в дясната ръка. Според мен би искал лявата му ръка да е свободна. И пак според мен просто е избърсал ножа два пъти бързо в чаршафа, в тъмното, след това го е прибрал в канията, а по-късно грижливо — много грижливо, господа — е почистил този нож в стаята си до последното петънце кръв, като може би след това е изгорил парцалите, или по-вероятно просто го е измил в каната с вода и е излял кървавата вода в нужника — или може би дори я е изпил, колкото и отвратително да изглежда, за да скрие уликата. Кръвта е толкова... мръсна, господа.

Стивън Арджънт поклати глава.

— Но...

Пайроджил взе ножа и започна да реже канията.

— Моля за извинение, че ви съсипвам канията, барон Лангахан. — Разпери ръце. — Ако е бил барон Лангахан, ще видим тук следи от кръв. Всъщност, ако погледнете тези кафяви петна ето тук...

— Това е старо петно — каза Лангахан. — Не прибира ли всеки понякога нож, който не е почистен? — Сви рамене. — Веднъж например бях на лов с вицекраля, преди години, и убихме един глиган и...

— Да, милорд, кръвта наистина е стара, или поне донякъде стара. — Пайроджил се обърна към Визтрия. — Мисля, че се налага да съсипя и вашата кания, милорд. Освен ако имате някакво възражение?

Този път поне Визтрия остана безмълвен и само хлъзна колана си по масата, а Пайроджил повтори процеса.

— Тук няма петна, милорд. Барон Верхайен да е следващият, мисля.

Верхайен изсумтя и направи същото, а Пайроджил срязва канията му и я разтвори, както беше направил с другите.

— Интересно, барон Верхайен — рече той, докато разтваряше кожата, за да я видят всички. — Тези петна изглеждат доста... пресни. — Дебелите устни на Пайроджил се изкривиха в зла усмивка. — Мръсна престъпна свиня!

Верхайен вече беше скочил и вадеше рапирата от ножницата на Фолсон.

— Мръсен лъжец...

— Спри, Верхайен — заповяда Стивън Арджънт. — Арестуван си, в името на графа на Ламът.

Верхайен поклати глава, лицето му бе зачервено от гняв.

— Невинен съм! — изрева той. — Не знам какво е скроил твоят човек, Арджънт, но ще го разбере, след като го намушкам няколко пъти!

Скочи към Пайроджил, който бързо излетя от стола си и заобиколи масата.

Стивън Арджънт се озова между двамата и изби настрана рапирата на барона със своята.

Пайроджил загледа изправилите се един срещу друг двама мъже, изчакваше възможност да драсне към вратата. Не страхът го подтикваше, а предпазливостта, защото беше чул разказа на Дърайн за двубоя между Арджънт и Верхайен и знаеше, че Началникът на

мечовете ще извади голям късмет, ако излезе жив от този сблъсък. Добереше ли се до вратата, щеше да извика стражите, за да усмирят разгневения барон.

Единственият проблем с плана му бяха бароните, струпали се между него и вратата. Опита се да ги заобиколи, щеше да се озове в обсега на оръжието на Верхайен.

Докато обмисляше следващия си ход, дуелът вече бе започнал.

Пайроджил беше впечатлен. Беше виждал много боеве, от кръчмарски до сражения на бойното поле, с всякакво оръжие, каквото можеше да си представи човек, но барон Верхайен бе най-бързият фехтовач, когото бе виждал. Пайроджил беше убеден, че ако той самият се беше оказал срещу барона, щеше вече да лежи мъртъв на пода. Дори не беше сигурен дали можеше да му се противопостави с Дърайн и Кетол зад себе си, и тримата с извадени мечове.

Арджънт и Верхайен вече си разменяха удари с бързина, която той не можеше и да си помисли, че е възможна. Съсредоточеното лице на Началника на мечовете говореше, че самият той разбира, че е по-слабият. Но продължаваше натиска си. Можеше и да не е толкова бърз като барона, нито толкова ловък с оръжието, но беше много по-опитен, а опитът значи много, когато залогът е смъртта.

Нападаха и парираха, но почти не се отместваха от първоначалните си позиции, правеха по стъпка-две във всяка посока... а Пайроджил продължаваше да наблюдава и да търси възможност да побегне, за да доведе стражите.

Три високи атаки на Верхайен бяха контрирани от Арджънт, който отвърна с два рипоста и откри, че противникът му е готов за тях. След това Началникът на мечовете предприе своя, привидно отчаяна атака, но баронът ловко я отблъсна.

И тогава Пайроджил долови промяна у Арджънт.

Началникът на мечовете като че ли бе забелязал нещо, което Пайроджил бе пропуснал да види. Открояваше се шаблон и Пайроджил изведнъж забрави за викането на стражите, омагьосан от майсторската фехтовка.

Двамата мъже бяха плувнали в пот въпреки студа — единственият звук в залата беше от тупането на ботушите им по студения каменен под, ека на стоманата и тежкия дъх на двамата дуелисти. Удар, парирание, рипост, парирание; двубоят продължаваше.

И тогава Пайроджил го видя. Арджънт залагаше капан. С всяко кръстосване на рапирите остриетата все по-дълго се задържаха в контакт, с малко повече натиск върху оръжието на противника. Арджънт почти влезе в шаблон, три високи удара и един нисък, подвеждаше Верхайен да търси в това удобна възможност. Промени го в два удара, после отново в три, принуждаваше барона да се поколебае в рипоста си.

А после Арджънт натисна напред и Верхайен посрещна удара. Арджънт пристъпи вляво, отпусна рапирата си и Верхайен залитна напред и само за миг се откри...

И в следващия миг Стивън Арджънт вече стоеше над мъртвец, а кръвта на Верхайен се стичаше по рапирата му. Началникът на мечовете погледна мъртвия барон, след което много бавно и много хладнокръвно извади от куртката си кърпа и много грижливо почисти острието, преди да го прибере в ножницата.

— Знаеше, че ще свърши така, нали, Пайроджил? — каза Арджънт.

Грозният мъж кимна.

— Изглеждаше възможно. Притиснеш ли един плъх в ъгъла, ще се бие; а исках този плъх да бъде притиснат, милорд. Заслужаваше го. И предпочитам да не ме знаят като човек, убил барон, каквото и да е основанието или причината. Барон Верхайен има роднини и доста приятели, както знам, и съм сигурен, че някои ще обвинят колкото него за убийствата, толкова и мен, че съм го разкрил.

— И остави на мен неприятното, за да се опазиш от възмездие? Пайроджил поклати глава.

— Честно казано, милорд, не бях го мислил чак дотам. — Сви рамене. — Колкото до „защо“, на бойното поле ще изляза с приятелите си срещу почти всекиго — правила сме го достатъчно много пъти, — но знам, че не мога да се меря с благородник в дуел, а вие бяхте единственият тук с шанс да се изправите срещу барона. — Погледна тялото на пода и добави: — Казвам ви, изобщо не ме притеснява, че един убиец си получи заслуженото.

Лорд Визтрия погледна изстиващото тяло на Верхайен. Кръвта се просмукваше в дебелия килим.

— Но защо?

— Милорд?

— Защо ще убива Морей и лейди Мондегрийн? Нали Морей се съгласи да отстъпи в полза на Верховейн.

Пайроджил сви рамене.

— Само защото Морей е казал нещо, не значи, че е истина. Има ли тук някакво споразумение между барони, обвързващо ги пред графа? Или пред херцога на Ябон? Или пред краля?

— Е, не — отвърна лорд Визтрия. — Но изглежда логично.

— Съюзът между Мондегрийн и Морей дава най-могъщото баронство в херцогството — добави Арджънт. — А самият самоотвержен акт на отстъпване в името на по-висшето благо можеше да се окаже точно това, което да накара граф Вандрос да препоръча Морей пред херцога за свой наследник.

— След като привидно вече няма причина да убие съперника си — обясни Пайроджил. — Верховейн е искал да си осигури, щото Морей без съмнение да не се окаже отново негов съперник за графството. Няма мотив, следователно никой няма да мисли, че го е направил той.

— Толкова просто — отрони Стивън Арджънт.

Пайроджил повдигна вежди.

— Началник на мечовете? Ако позволите...

— Какво да позволя?

— Да се обърна още веднъж към бароните, само за миг?

Стивън Арджънт кимна.

— Моля.

Пайроджил се обърна към всички.

— Искам само да ви благодаря за вежливото внимание и да се сбогувам с вас. Както казах, не съм съвсем сигурен дали някой няма да обвини мен и приятелите ми за разкриването на убиеца, човече, отколкото самия убиец, тъй че ние се оттегляме от службата си на графство Ламът и утре сутринта си тръгваме.

— В снега? — възкликна лорд Визтрия, с обичайно вдигнатите си вежди и кривата усмивка.

— Снегът се топи, лорд Визтрия. Ще се оправим. — Обърна се отново към Началника на мечовете. — Може ли да задържим стаята си за през нощта, милорд? Или да си търсим друга квартира в града?

Стивън Арджънт не го разбра.

„Защо?“

Тези мъже бяха доказали цената си, и то при най-рисковани обстоятелства, и той се канеше да им предложи постоянна служба с потвърждението на графа. Може би не бяха точно онова, което смяташе за офицерски материал, но компетентността и лоялността трябва да се възнаграждават.

Но тук, пред бароните, с лежащия мъртъв на пода Верхайен, не знаеше точно какво да каже, тъй че не каза нищо, а само кимна.

— И лек ден на всички ви — каза нелепо грозният мъж. После се обърна и излезе.

Без да погледне назад.

ГЛАВА 16

ИСТИНА

Навън беше тъмно.

Но това беше навън, а те бяха вътре и запалените лампи правеха стаята уютно светла.

Седяха до огъня в квартирата си, бутилката вино от стаята на лейди Мондегрийн бе на масичката до Кетол, който се беше улисал, в преплитането на кожените каишки на една дървена рамка.

Малкото им вещи като че ли се бяха увеличили по време на службата им в Ламът и се беше наложило да си осигурят още четири пътни торби от склада, за да вземат онова, което не искаха да оставят тук. Товарен кон щеше да им свърши работа, но Пайроджил някак не можеше да си представи кон на брезенедени.

С характерния си скептицизъм Дърайн бе решил да изхвърли част от багажа, но Кетол набързо импровизира нещо като шейна от една стара врата, още няколко парчета дърво и въже — би трябвало лесно да я теглят по снега.

— Няколко дни клатушкане с тези нелепи на вид брезенедени и след това...

След това трябваше да си купят коне, макар че това можеше да се окаже скъпо. От друга страна, имаха достатъчно пари.

Всякакви коне щяха да свършат работа — нали след това трябваше да ги продадат в Ябон, а мъже, които все едно се канят да вземат кораб — за далече, толкова далече, колкото могат да стигнат — едва ли щяха да са в най-добрата позиция за пазарене. Щяха да им трябват пет коня най-вероятно...

Някой почука и отвори, без да изчака да го поканят. Беше Макин, разбира се.

— Влизай — каза Кетол. — Тъкмо говорехме за вас.

— Майло каза, че тръгваме заедно.

— Добре сте дошли да напуснете града с нас — каза Дърайн бавно, много предпазливо. — Макар че ако ще идвате с нас, има някои

неща, с които трябва да сме наясно още отсега.

— Тъй ли? — Джуджето се ухили, изпъна дебелиите си ръце и изпука пръсти. — Чакам с нетърпение.

— След като ги обсъдим. Ние решаваме нещата с обсъждане и гласуване, тримата, не с бой. Боя си го пазим за когато ни плащат.

Макин сви рамене.

— Добре, може да го обсъдим. Ако не се получи, вие тримата може да си тръгнете по своя път, а ние с Майло — по своя. Стига да не ми се налага да те наричам „капитане“ и да казвам „да, сър“, може и да се получи. Или пък не. Казва ли ти някой?

— Аз не съм капитан — каза Кетол. Беше първият, който съблече сивия офицерски табард: сега и трите лежаха спретнато скатани на стола до вратата. — Пък и не бях кой знае какъв капитан.

— Аз също. — Дърайн кимна. — Ние сме просто трима мъже, които убиват хора за пари — добави той, сви яките си рамене и погледна Кетол и Пайроджил.

Може би вече щяха да им стигнат парите да намерят някое място за кръчмата „Трите меча“? Или вече трябваше да са „Петте меча“?

Макин кимна.

— Тогава май ще се разберем. Призори ли тръгваме?

— Вълчата опашка — отвърна Пайроджил. Така я наричаха в Долината сивкавата светлина преди разсъмване.

Макин кимна и каза:

— Значи няма да е зле да му ударя няколко половници ейл и да поспя, а?

И излезе, без да дочака отговор.

— Мислите ли, че ще се получи нещо? — попита Кетол. — Защо да взимаме още двама?

— Можем да намерим работа за петима толкова лесно, колкото и за трима — рече Пайроджил. — А и на Майло му се налага да напусне Ламът. За това можем да поговорим утре обаче.

Кетол се върна към работата си.

— Нищо против.

Пайроджил не беше готов да отреже Майло и джуджето, не и без да са си откупили дяла с кръв и пари, но пък човек никога не знае колко пари има един наемник, не и ако не го претърси грижливо, а беше напълно възможно двамата да разполагат с достатъчно за дяла си.

А и вече имаше намесена кръв, макар той да не искаше дори да мисли за това, не и сега, и нямаше да поиска да говори за това — никога.

Отрязването им обаче щеше да е тема за обсъждане. Дори само за да се избегне обсъждането на други неща. „Тайни“, помисли си той. „Мамка му“.

Двамата с Майло си имаха тайна.

Пайроджил беше почти сигурен, че убиецът е Верхайен, и беше планирал да притисне барона в ъгъла и да го принуди — знаеше се, че е избухлив — да направи нещо, което да разкрие вината му.

Но не беше съвсем сигурен.

Можеше да обвини Началника на мечовете, че ги е поставил в невъзможно положение. Или можеше да обвини себе си, че не се е доверил на инстинктите си.

Или просто можеше да забрави за това.

Последва ново чукане на вратата и този път, който там беше отвън изчака достатъчно, докато Дърайн каже: „Влез“.

Оказа се Майло, с равнодушно изражение и с пет кожени кесии в ръце.

— Началникът на мечовете ме изпрати, със заплатите ви.

— Заплатите ни? — Кетол го изглежда озадачено. — Но как са влезли в хранилището?

— Не обичам да питам много за хранилища — отвърна Майло и се ухили. — Но, доколкото разбирам, Стивън Арджънт ги е събрал от бароните: ще им ги върнат, като се върне графът. Недостатъчно, за да се разплатят с всички, забележете, но достатъчно за нас петимата, тъй че по-добре никой друг да не разбере, а? — Прибра двете по-малки кесии в джоба си и им връчи другите три. — Може да поискате да си ги преброите и да си поговорите с него, ако решите, че някоя монета е изпаднала по пътя.

Дърайн кимна и каза:

— Със сигурност ще ги преброим. Срам ще е да започнем с гаф, след като с джуджето ще пътувате с нас, както ми казаха.

— Да — отвърна Майло и очите му зашариха от Пайроджил към Дърайн. — Срамота ще е да почнем с недоразумения, тъй че по-добре да гледаме да не стане така.

— Спокойно. — Пайроджил вдигна ръка. — Няма да имаме никакви проблеми. Вие ако имате, просто си тръгнете по вашия път, а ние — по нашия.

Майло кимна и излезе.

Кетол остави последния чифт брезенедени на купчината при другите и се протегна.

— Е, като ще тръгваме утре рано, да вземем да поспим тая нощ. Залостваме вратата, редуваме се на три часа или и двете?

— И двете — каза Дърайн.

Пайроджил кимна.

Съвсем разумно си беше. Скоро щеше да се разчуе, щом всички барони поговореха с капитаните си, а това означаваше, че щяха да знаят, че имат доста пари, макар и съвсем не толкова, колкото имаха наистина — а човек никога не може да е сигурен дали няма да се изкушат разните там крадци.

— Аз ще поема първата смяна — каза Пайроджил. Отново към обичайното, поне в това.

— Де да знам. — Кетол погледна с копнеж към вратата. — Май ми се ще да се кача горе в Орловото да кажа довиждане на Фантус.

Дърайн се засмя.

— По-добре недей. Началникът на мечовете сигурно ще те уговори да останем, което ще значи, мен ако питаш, че ще останеш ти, защото аз държа да се махна оттук.

— И аз — каза Пайроджил. — А и никога не съм си падал много по сбогуванията.

— Да де, но това е с хора — отвърна Кетол, все едно имаше някаква разлика. — Драконите са друго нещо. В някой друг свят може би щеше да ми хареса да се запозная с някой, знаете ли.

— В този свят, излезеш ли навън, не се връщай да ни кажеш, че оставаме — твърдо заяви Дърайн.

Кетол се предаде, в лоша имитация на добро благоволение.

— Още нещо... — каза все пак, докато наливаше остатъка от виното в трите глинени чаши, и погледна с очакване Пайроджил. — Твой ред, е, мисля.

— Всички познавахме барона еднакво добре, но лейди Мондегрийн като че ли имаше особена слабост към теб — каза Пайроджил. Освен това си беше играла с него като с лютня, но

вероятно го харесваше също така. А и на Кетол също му се беше завъртяла главата по нея. Както и на Пайроджил, по свой начин. Само защото го плашеше ужасно, не означаваше, че не я беше харесвал — просто предпочиташе да я харесва от разстояние, заради склонността ѝ към манипулиране, съчетана с дарбата ѝ да манипулира.

Което обаче в края на краищата не беше направило гърлото ѝ устойчиво на рязане.

Кетол помисли за миг.

— За барон Морей и лейди Мондегрийн: един истински благородник и една истинска дама. — И изгълта виното си на една бърза глътка, също като Дърайн.

Пайроджил отпи леко от своето, последен.

Не беше най-лошото, което бе пил, макар да бе леко горчиво и стипчиво. Не че един мъж с неговата професия трябваше да е, придирчив за такива неща. Все пак „Трите меча“ — или навярно „Петте меча“ — щеше да си има винарска изба, както и добър джуджешки ейл, и свастно човешко пиво, и може би трябваше да се сдобие с известни познания за такива неща, въпреки че сигурно изобщо нямаше да може да си позволи придирчивост.

Кетол угаси лампите ѝ двамата с Дърайн легнаха на наровите си и почти моментално заспаха.

Пайроджил опря стола си на залостената врата и си позволи за миг да склопи уморените си очи.

Да, за много неща имаше да помисли и за малко — да говори. Но да поотдъхне първо. Отпи отново от виното. Твърде горчиво всъщност. Може би се криеше нещо във всичко това, нещо, което му се губеше.

Сигурен беше, че не е пропуснал много. Верхайен вероятно щеше да се измъкне с убийството, макар че в края на краищата нямаше да свърши като граф на Ламът, не и след като убийството останеше неразкрито и след като всички останеха под постоянно подозрение. Нямаше да са и двамата дебнещи барони на Батира, макар че накрая Ги дьо Батира сигурно щеше да извлече изгода, като постави начело на графството някой свой васал. Вандрос едва ли щеше да може да устои на натиска на вицекраля, не и при такива обстоятелства. Жалко, че се беше оказал прав.

Беше се надявал да се намерят следи от прясна кръв в капията на Лангахан. Визтрия бе прекалено надут и свадлив, за да е убиец, но

Лангахан бе от по-кротките и вероятно по-опасен.

Отпи още от виното. Не много, но защо да не му се понаслади.

Не, Верхайен си беше. Верхайен по свой си начин бе изпитвал също толкова респект към лейди Мондегрийн, колкото и Пайроджил. Щеше да е хубаво, ако беше погледнал предварително канията на Верхайен, но нямаше да има същото въздействие.

Да накара Майло да свие ножа на Верхайен, да пореже собствения си пръст и да го разтрие в канията на Верхайен, преди да върне ножа, беше правилното решение и макар Пайроджил да не знаеше със сигурност дали кръвта на Майло беше покрила тази на барон Морей и на лейди Мондегрийн, можеше да го преживее някак. Може би Верхайен беше просто малко по-деликатен, отколкото си беше мислил за него.

А може би не.

Най-добре беше проблемът да се реши и той го беше направил. На Стивън Арджънт едва ли щеше да му хареса, ако научеше как точно го е решил, но...

По дяволите всичко.

Кажи на някой войник да ти реши проблема и той ще направи точно това, и ще го направи със стомана и кръв, и ще направи всичко, за да не е собствената му кръв, и най-добре беше началниците на Пайроджил просто да не разберат как е решил проблема. Това беше в сила и за Кетол и Дърайн също, поне засега, макар че след време щеше да им го каже, когато бъдеха далече-далече оттук.

Далече-далече... звучеше добре.

Следващото, което осъзна, беше, че Кетол го разтърсва, за да го събуди. Сивата предутринна светлина вяло се процеждаше през зацапаното стъкло на прозореца.

И веднага щом се събуди, осъзна, че ужасно е сбъркал.

Намери убиеца в кухнята. Дори в този ранен час тя гъмжеше от готвачи и помощници, миризмата на печаш се хляб надделяваше над всичко друго.

— Добро утро, Иривън.

— Добро утро и на вас, капитан Пайроджил — отвърна икономът навъсено както винаги, ни повече, ни по-малко. — Разбрах, че напускате — искате ли да ви опаковам малко провизии за път?

— Не. Няма нужда. — Пайроджил поклати глава. — Искам просто да ми отделиш няколко минути — сметнах, че е редно да се сбогувам с теб. И вече не съм капитан — не че съм искал да бъда.

Иривън кимна.

— Времето ми е ваше, разбира се, капитане. За какво ще говорим?

— Ела с мен навън, само за малко.

Парадният плац все още беше покрит със сняг, но започваше да се топи и беше хлъзгаво.

— Знам — каза Пайроджил.

Изражението на Иривън не се промени.

— Какво знаете, капитане?

— Знам, че в бутилката вино, която си дал на барон Морей, е имало опият. Както и, предполагам, във вечерята на бедния Ерлик.

— Представа си нямам за какво говорите, сър.

— О, мисля, че знаеш точно за какво говоря, Иривън. Мога дори да рискувам с предположение за „защо“, но „как“ е съвсем ясно. Колкото до „кой“, изкусен съм да кажа, че хората, заговорничили с покойния барон Верхайен, сте ти и дъщеря ти.

Това вече стигна до ума на Иривън и той пребледня.

— Капитане, аз...

— Но дори не знам дали Верхайен наистина е бил замесен. Той мразеше Морей и беше достатъчно умен, за да съзре хитрината в договореното от лейди Мондегрийн споразумение, но дали е бил убиецът заедно с вас? — Пайроджил сви рамене. — Това не знам. А искам да го науча. И ако не получа отговора тук и веднага, бележката, която съм оставил — все едно на кого, — ще се озове в ръцете на Началника на мечовете. И тогава той ще ти зададе същия въпрос. Освен ако...

— Ако какво?

— Освен ако не ми обясниш, тук и сега. Частта с „как“ е лесна и трябваше да се сетя и сам. Пазач, заспал на пост? Благонадежден мъж, до въпросната нощ. И изведнъж заспива на пост. Много удобно.

— Странно съвпадение обаче — продължи той. — Освен, разбира се, ако в храната му не е било сложено нещо, както и в бутилката вино, което обяснява как си успял да им прережеш гърлата, без да се събудят. Един добър кухненски нож, добре наточен, както би

трябвало да са всички добри кухненски ножове, внесен в стаята на покрит с кърпа поднос. Изобщо не би било странно, че икономът измива някакъв нож в кухнята, нали? — Пайроджил кимна. — Смятам, че дъщеря ти ти е помогнала.

— Тя не знае нищо. Моля ви, не я въвличайте в това. Не е...

— Не е справедливо? В смисъл, че да се прережат гърлата на двама души не е справедливо? Или...

— Той се държа с нея като с играчка — отвърна Иривън без никаква промяна в тона. Добитият през целия му живот навик да държи изражението и гласа си под контрол не го напускаше дори сега. — Примами я в леглото си и ѝ даде какви ли не обещания — не е съвсем необичайно благородник да вземе жена от простолюдието и един джентълмен, направил копеле, да го признае за законно дете.

— Но баронът не го направи.

— Не го направи. Излъга я, а тя си мислеше, че я обича. Беше добро момиче и не беше познавала мъж преди барона. Надявах се да я омъжа за сина на Григсби, търговеца на зърно. Той е заможен човек и синът му един ден ще поеме търговията му. Но кухненска пачавра с копеле на благородник? Тя си мислеше, че Морей я обича, но той не каза нищо, когато коремът ѝ се наду, сър. Мисля... — Гласът му затрепери. — А след това да се ожени за жена, която носи негово бебе — не е тайна, че Мондегрийн беше болен и дамата му беше много пъти с Морей. — В гласа на Иривън се долови горчивина. — Що за мъж би отрекъл своето? Да не признае, че е баща на детето на дъщеря ми, а после да позволи друг мъж да обяви за свое друго дете от жената, с която ще се женят? Двамата с лейди Мондегрийн бяха зли хора.

— И това беше последният ти шанс да ги накажеш, нали? Верхайен нямаше да го остави за ковчезник, то си е ясно. И Морей и лейди Мондегрийн щяха да си заминат и да правят всичко възможно, за да не стъпват повече в Ламът, от страх Верхайен да не си помисли, че събират подкрепа срещу него, каквото и да се е заклел Морей.

— Да, сър.

Пайроджил кимна.

— Този опиат или отрова, каквото си сложил във виното и в храната. Имаш ли още?

Иривън се поколеба за миг.

— Да, сър.

— Тогава имам предложение. Теб няма да спася, но...

— Но дъщеря ми?

Пайроджил кимна.

— Ще оставя тя да се измъкне от това, ако ти го поемеш на гърба си. Изгълтай цялата отрова, която имаш, и ако мислиш, че може да не е достатъчно, за да те убие със сигурност, намери нещо друго и изгълтай и него. Отмий го с бутилка от най-хубавото вино на графа — но преди да направиш това, напиши бележка, че ти си сложил опиат в храната на Ерлик — можеш да кажеш, че си го направил по заръка на Верховайен, ако искаш, но ако кажеш, че си го направил по моя заръка... всичкото зло ще се струпва на главата ти, можеш да си сигурен. Всичкото — плюс как дъщеря ти те е накарала да убиеш бащата на бебето й.

— Но тя не ме е карала! Тя дори не знае!

— И какво от това? Думата на дъщерята на самопризнал се убиец срещу тази на капитана, който е разкрил загатката около убийството на Мондегрийн и Морей? На кого ще повярва графът? Може да я изчака да роди, преди да я обеси. Избирай, икономе. Но го направи веднага и го направи мъдро. Друга възможност няма да имаш.

Безстрастното изражение на Иривън се върна.

— Предложението ви е приемливо, капитане. — Кимна отсечено. После, само за миг, маската падна от лицето му. — И моята кръв ще полепне на ръцете ви наред с кръвта на барон Верховайен.

Пайроджил сви рамене.

— Много кръв лепне по ръцете ми, Иривън. Свикнал съм.

Иривън не беше единственият, който можеше да контролира изражението си, в края на краищата.

Пайроджил можеше да се опита да се оправдае пред себе си. В края на краищата въпреки сключеното примирие Верховайен беше враг на Морей и барон Морей изобщо нямаше да има нещо против Верховайен да е мъртъв и никога да не стане граф на Ламът. Можеше да обвини и Стивън Арджънт, че го беше поставил в положение, с каквото не можеше да се справи. Той беше войник, в края на краищата, а не някакъв си пристав, нито съдия.

Но това нямаше да свърши работа. И ако имаше начин да се върне кръвта в едно мъртво тяло, Пайроджил щеше да го е използвал много пъти досега.

Кръвта на Иривън обаче все още беше в тялото му и Пайроджил поне можеше да ограничи щетите.

Иривън кимна.

— Ще го изпълня точно, сър. И ако ми обещаете, че ще кажете добра дума за дъщеря ми, ще напиша, че е бил Верхайен.

Пайроджил поклати глава.

— Никакви обещания. Ако мина насам отново някой ден — едва ли, но човек не знае — ще се погрижа за нея. Това е най-доброто, което мога да направя.

— Достатъчно добре е, сър. — Иривън се стегна. — Ако нямате нещо повече...

— Не. Нищо повече.

— Тогава мен ме чака малко писане и бутилка вино, с която да отмия прашеца, и не е зле да се залавям, преди да сте решили нещо друго.

— Да.

Икономът се обърна и се прибра в кухнята. Пайроджил също се обърна и си тръгна.

Много неща имаше да свърши, а искаше да ги свърши, преди да намерят мъртвото тяло на иконома и бележката. Ако описанието на Дърайн на онези — как ги наричаше там, снежните обуца — беше вярно, щеше да им отнеме време да свикнат с тях, докато се измъкват от Ламът. А при мисълта, че един съвсем невинен барон — или поне толкова невинен, колкото можеше да е един барон — е умрял ненужно, Пайроджил предпочиташе да не е наоколо при непрестанните приказки за убийствата, за които бе убеден, че ще се дрънка още много дни от всеки благородник в херцогството. Предпочиташе да го запомнят като „онзи ужасно грозен капитан“, вместо твърде много хора да помнят името му. Дори никой никога да не откриеше истината, Верхайен имаше приятели, които можеха да си помислят, че донякъде ще е справедливо Пайроджил да изчезне.

Пайроджил искаше да изчезне от Ламът, но при свои условия, и искаше да се озове някъде на топло, но не и на погребална клада.

Трябваше да хващат пътя — и петимата, — колкото се може по-скоро. Пайроджил мина бързо по коридора, изкачи се по стъпалата и хвърли поглед през един прозорец към град Ламът. Не беше лошо място, като за град. Беше попадал и в по-лоши места, а и в няколко по-

добри. Слънцето се канеше да изгрее и градът скоро щеше да се съживи. Замисли се разсеяно колко много други неща бяха объркали. Не че имаше значение. След няколко години всичко щеше да се забрави, с новия граф в Ламът и с Вандрос в Ябон.

Единственият въпрос, които го гложеше малко, бе как онзи огнедрейк, Фантус, непрекъснато успяваше да се добере до кабинета на Началника на мечовете. Трябваше да има таен проход някъде в замъка, за който дори икономът не знаеше. Все пак животът беше пълен с нерешени загадки и като така, това беше дреболия.

Пайроджил погледна отново през прозореца към новия ден, щастлив, че е жив, за да му се наслади.

Някъде отвън лаеше куче.

СТИВ СТЪРЛИНГ
ДЖИМИ РЪЧИЦАТА

Към моите читатели:

Без вашия ентусиазъм щях да продавам коли за препитание. Благодаря ви от все сърце.

Реймънд Фийст

На Джан... и на Рей, Уил и Джоуел: единствените, които можеха да доведат нещата до успешен край.

Стив Стърлинг

Благодарности

Както винаги, първите ми благодарности са към майките и бащите на Мидкемия, които ме научиха на мъдростта да се вслушвам в чуждите гласове.

На всеки добър писател, който ме е учил как се правят нещата: все още се опитвам.

На Джонатан Матсън, отново и както винаги.

На Джейн и Дженифър, двама чудесни редактори и още по-добри приятели.

И на обичайните заподозрени — заради цялата любов, подкрепата, хумора и щедрото приятелство.

И най-вече на моята дъщеря Джесика и на моя син Джеймс за това, че вярват.

ГЛАВА 1

БЯГСТВО

Мъжете сипеха ругатни и се млатеха.

Джими Ръчицата се промъкваше като змиорка между счепкалите се на тъмния пристан хора. Стоманата блескаше на ръждивочервени дъги под светлината на факли и фенери в ръцете на връхлитащите конници, опитващи се да посекат неуловимите Шегаджии, които ги задържаха. Само още няколко секунди бяха нужни на принц Арута и принцеса Анита, за да успеят да избягат, и схватката бе достигнала настървената ярост на отчаянието. Крясъци на гняв и болка раздираха нощта, придружени от железния грохот на подковите, мятащи искри по камъните, в контрапункт с трясъка на стомана в стомана.

Вярно, че срещу обучените войници налитаха улични разбойници и главорези, но войнишките коне се хлъзгаха по мокрите дъски и камъни, а мигащата светлина бе по-несигурна и от стъпките на конете. Ножовите мушкаха отдолу и те се дърпаха и цвилеха уплашено; яки ръце сграбчваха обутите в ботуши крака на войниците на Батира и ги смъкваха от седлата. Рязката метално солена миризма на кръв надмогваше дори пристанищната воня на смет; някой кон току изцвилваше и рухваше с прерязано сухожилие. Ездачът, с останал в стремето крак, падаше, животното го затискаше, той изкрещяваше от болка — и млъкваше завинаги, щом дрипавите фигури скочеха върху него.

Джими залегна под свисъка на един меч, превъртя се невредим между копитата на един кон, спъна пешака, който се биеше срещу трима от Шегаджиите, и затича.

В края на кея се хвърли по корем върху мокрото дърво и извика към лодката долу:

— Сбогом!

Щом чу гласа му, принцеса Анита се обърна. Бялото ѝ лице се виждаше смътно в предутринната светлина, но Джими знаеше, че морскозелените ѝ очи сигурно са блеснали от удивление.

„Радвам се, че можах да дойда да се сбогуваме“, помисли си той и някакво непознато чувство стегна гърдите му. „Този палав животец си струва риска“.

Ухили й се, но малко изнервено — боят с хората на Джоко Радбърн се разгорещяваше и всеки момент някой можеше да дотича и да го нападне в гръб. От друга страна, много скоро Шегаджиите щяха да се огънат и да побегнат — позиционните боеве не бяха в техния стил.

— Дръж! — извика му принц Арута. — И я използвай добре!

Рапирата в ножницата полетя към ръката му. Джими я сграбчи във въздуха и се претърколи, тъкмо навреме, за да избегне ритника на един от бандитите на Радбърн. После запълзя по дъските на кея, понеже мъжът го подгони и вдигна крак да го стъпче като насекомо. Джими пусна рапирата, сграбчи носа и петата с кръстосани ръце, изви рязко и разбойникът изрева, залитна и след един нанесен с жестока точност ритник се прекатури с крясък през перилото във водата. Тежката броня го завлече надолу още преди крясъкът му да заглъхне.

— Време е да се махаме! — изпъшка Джими.

Скочи на крака, издърпа рапирата от ножницата и се огледа за подходяща цел — но и за най-добрия път за бягство. Чу ритмичното пляскане на греблата долу. „Сбогом“, повтори Джими в сърцето си. А после, щом пламнаха денковете, си каза: „Охо!“

По корабите наоколо се появиха запалени фенери, стражите от съседните складове се разтичаха, разнесоха се викове: „Какво става?“ и по-силното: „Пожар, пожар!“

Един войник в черно-златистия табард на Батира грабна фенера от ръцете на някакъв пазач и закрачи по кея към Джими. Ухили се, като видя мършавото дрипаво момче, и подвижна:

— Нова сабя си ми донесъл, а? Изглежда ми добра. Става да мушнеш в корема измет, чийто мустак още не е виждал бръснач. Благодаря.

И замахна с меча си — лениво и с повече сила, отколкото стил, без да пуска фенера. Явно си въобразяваше, че ще може да избие рапирата от ръката на младия крадец, а след това да го посече.

Фино изкованото оръжие оживя в ръката на Джими — все още тежко за него, но идеално балансирано и по-бързо от нападаща змия. Изсвистя сякаш от само себе си и отби тромавия удар със звънкото

издрънкване на метал в метал. Войникът изпъшка изненадано, щом пренасочената сила на собствения му удар го завъртя на място, след което извика от болка, когато Джими скочи ловко встрани и го перна.

Повече с късмет, отколкото от умение, острата стомана го улучи в китката и срязва и дебелия кожа на ръкавицата, и ръката му. Мъжът изохка, тръсна ръка и отстъпи назад. На грубото му, скрито в предутринната сянка лице се изписа неверие.

Джими се засмя, зарадван и изненадан. Явно не всеки притежаваше уменията на Арута с такова оръжие. Часовете, прекарани в упражнения с принца, докато чакаха контрабандистите на Тревър Хъл да намерят кораб за Арута и онзи стар пират, Амос Траск, да го открадне за бягството им, се отплащаха. Джими имаше чувството, че войникът се движи два пъти по-бавно от принц Арута. Засмя се отново.

Смехът му разпали гнева на войника и той го засипа с удари, кой от кой по-могъщ.

„Като селянин, който вършее зърно“, помисли си Джими. Не разбираше много от селски работи, но дълбоко презираше селяндурите.

Ударите бяха силни и бързи, но всеки бе копие на предишния. Инстинктът подсказа на Джими да вдигне рапирата и градушката удари западало стоманеното острие и извития предпазител. Наложил му се да стисне дясната си китка с лявата си ръка, та оръжието да не изхвърчи от ръката му от грубата сила, но вече се готвеше да скочи вляво, да забие силно и да промуши войника в корема. Все пак изчакваше — Арута сто пъти го бе предупреждавал търпеливо да прецени противника си.

След миг гърбът му опря в някакъв денк; той се огледа и видя, че е почти заклещен между денкове и някакви сандъци. Противникът му се ухили свиреп, замушка да го подразни и изръмжа:

— Сипах те като каналджийско плъхче, а?

Вдигна меч си и Джими се подготви за удара си, убеден, че след миг ще е приключил с войника. И изведнъж до тях скочиха две вкопчени тела — всеки бе стиснал дясната китка на другия, за да не го прободат; тъпчеха по хлъзгавите камъни, псуваха и се въртяха като в някакъв бърз и смъртно опасен кръчмарски танц. Блъснаха се във войника на Батира и го отхвърлиха напред. Той извика изненадано й

Джими не се поколеба. Изпита мигновено съжаление, че не можа да изпълни изящната си забивка, но не можеше да не се възползва от толкова уязвима цел. Мушна силно напред и усети как острият като игла връх на рапирата прониза мускула до кокала, усети и странното потръпване през стоманата чак до дръжката, и с рамото, и с гърба си.

Мъжът изтърва фенера с вик, който преля в дивашки крясък, щом стъклото се счупи. Плисналото масло лумна и раненият войник отскочи, пусна оръжието и почна да изтупва пламъците от дрехите си, а Джими се закатери като маймуна по денковете.

— Друг път да не заклещваш плъхове! — извика през рамо, спусна се от другата страна на земята и затича.

Чу как някой изсвири с уста сигнала за изтегляне и видя как Шегаджиите се заизсипваха в страничните улички като облачета мъгла, разпръсната от силен вятър. Хукна да ги догони, но преди да свърне в близката уличка, се обърна да погледне към залива. Тревър Хъл и контрабандистите му се гмуркаха във водата, някои плуваха под кейовете, други поемаха към дългите лодки, останали на котва. Зад тях се открояваше силуетът на „Морска лястовица“ — обръщаше към линията на разбитата блокада, с издути платна, като призрочни облаци в тъмното. Вдигна ръка да помаха. Знаеше, че ще е без полза: принцесата бързо щяха да я вкарат под палубата на сигурно. Но не можа да устои на порива, също както не можеше да не ѝ каже последната дума за сбогом преди малко.

Младият крадец се обърна и затича по тясната уличка, бърз като котка и почти толкова наясно с всичко, което го обкръжаваше. Може и да не беше кой знае колко добър във фехтовката засега, но бягането по тъмните улици на Крондор, виж, това умение Джими бе усвоил добре много преди да стигне зрялата старческа възраст — цели петнайсетина години.

Мислите му се отвяха назад към времето, прекарано с принцесата и принца през последните няколко седмици. Принцеса Анита бе това, което момичетата трябваше да са и което никога не бяха от дългия му опит. За момче, отрасло в компанията на курви, кръчмарки и джебчийки, тя беше... нещо рядко, нещо изящно, като оживяла приказка на менестрел. Когато беше близо до нея, му се искаше да е... по-добър.

„По-добре, че си отиде“, помисли си той. Младеж в неговото положение не можеше да си позволи подобни идеи.

„Освен това един ден тя ще се ожени за принц Арута“, каза си Джими и се усмихна кисело. Не му беше работа да изпитва такива чувства към нея. Макар че да не му е работа да прави някои неща съвсем не му пречеше да ги прави.

„Май ако трябва да се омъжи, както става с принцесите, ще е най-добре да вземе него“.

Джими харесваше Арута, но имаше и нещо повече. Уважаваше го и... да, вярваше му. Принцът го накара да разбере защо хората избират да следват водач, да го следват, готови да се пожертват за него в бран, като се уповават на едната му гола дума — нещо, което никога не бе допускарал, че ще разбере. Опитът му досега беше само с хора, които властват над теб с помощта на страха, или защото могат да донесат предимства на тези, които ги следват. А Джими служеше и беше зависим от милостта на Праведника, който правеше и двете.

Ръката му опипа ножницата на рапирата на Арута — вече негова — и Джими се усмихна. После изведнъж стана сериозен. Това, че бе живял с тях, бе донесло в живота му нещо особено и то вече бе свършило. Но пък колко хора в Кралството можеха толкова да се доближат до принцове и принцеси? А от тях — колко бяха крадци?

Джими отново се ухили. Беше се справил повече от добре в познанството си с царствени особи: двеста жълтици, чудесно оръжие, при това плюс уроците как да борави с него, и едно момиче, за което да си мечтае. И да му липсваше принцеса Анита — какво пък, нали поне я беше познавал.

Запъти се към Майчиното с наперена походка, готов за леко хапване и за дълъг сън.

„Най-добре ще е да поспя, докато Радбърн поизстине“, рече си наум. Макар че това можеше да означава, че ще спи, докато косите му побелеят.

Джими се приближи до просторната зала, наричана „Майчиното“, „При Мамчето“ или „Шегаджийска отмора“, издълбана между тунелите на каналите. На един обитател на горния град тук щеше да му се стори доста мрачно с капещата вода и миризмата на

селитра по стария камък. И мястото нямаше да е нещо повече от поредното сливане на тунели, малко по-широко от обичайното, но иначе нищо особено. За един обитател на горния град очите, наблюдаващи приближаващия се към Майчиното Джими, щяха да останат невидими, а камите, стиснати в ръцете — незабелязани до последния, фатален миг, в който се забият, за да опазят тайната на „Шегаджийска отмора“.

За Джими това беше дом, сигурност и възможност да си отдъхне. Бутна с ръка един от камъните в стената, чу се изщракване и се появи малък отвор — Малката врата от дърво и платно, хитро боядисана така, че да се слива с каменната стена, се откряна. Джими беше дребничък и можеше да мине само като се понаведе, докато някой по-висок трябваше да пропълзи в тесния проход, за да влезе в скритата подземна бърлога. Един бияч стоеше на пост и му кимна, като го видя, с което фаталното посрещане му се размина. Всеки непознат, озовал се в прохода, разполагаше грубо с около секунда, за да изпее паролата — тая нощ „Купонът е в Майчиното“, — преди мозъкът му да се пръсне върху каменния под.

Помещението беше огромно, издълбано от три отделни мазета, всяко със стълбище към една от трите постройки, собственост на Праведника. Курвенският бардак, странноприемницата и дюкянът за евтини стоки „втора употреба“ осигуряваха многобройни спасителни изходи и Джими можеше да ги намери всичките с вързани очи, както и всеки друг от Шегаджиите. Светлината се поддържаше приглушена по всяко време, та Шегаджиите да могат да виждат добре, ако се наложи да се бяга през каналите.

Джими кимна за поздрав на няколкото просяци и улични гаменчета, които все още бяха будни — повечето Шегаджии спяха дълбоко. В обичаен ден всички щяха да са на пазара минути след изгрев-слънце. Но днес не беше обичаен ден. След като принцът и принцесата бяха успели да избягат, наказателните мерки щяха да са неизбежни. С градската стража и кралската гвардия Шегаджиите се разбираха от години, но тайната полиция, създадена от Ги дьо Батира, след като получи поста на вицекарал, беше друга работа. Не един Шегаджия беше станал доносник й настроението, възцарило се в залата, го отразяваше. Макар да се долавяше леко чувство на триумф, че са подпомогнали бягството на принцеса Анита, изгодата щеше да

дойде едва след време — във всеки случай Праведника го приемаше точно така. Някой ден принцеса Анита щеше да се завърне в Крондор — или поне така се надяваше Джими, — а онези, които поддържаха нея и баща ѝ, принц Ерланд, вече имаха дълг към Праведника и той щеше да се постарее да си го прибере по възможно най-изгодния начин.

Но всичко това беше за в бъдещето и за Праведника. За обикновения крадец, джебчия или улична курва случилото се днес не носеше никаква изгода. В града горе щеше да гъмжи от ядосани шпиони и информатори, щяха да издирват онези, които бяха унизили Джоко Радбърн, шефа на тайната полиция. А той не беше от хората, които ще изтърпят унижение без наказание, разбираше Джими.

Бягството на принцесата беше започнало като тайно начинание и малцина в бандата на Шегаджиите и от контрабандистите на Тревър Хъл знаеха кого измъкват от града. Но щом избухна боят, не един Шегаджия успя да зърне лицето ѝ, както и отличителната ѝ рижа коса, и на заранта мълвата щеше да се разнесе по пазари, ханове и дюкяни.

Повечето щяха да се преструват, че не знаят нищо, но всеки щеше да разбере причината за неочаквания бяс на войниците и тайната полиция на Батира.

Джими отиде до отсрещната стена и взе от сандъка до оръжейните рафтове парцали, брус и малка стъкленица с масло. Главата му се замайваше от такива мисли. Не си знаеше възрастта — на четиринайсет ли беше, на шестнайсет ли — нямаше кой да му го каже, а и такива разсъждения го интригуваха, ала си даваше сметка, че всички тези неща не са му съвсем ясни. Политиката и интригата бяха нещо привлекателно, но и чуждо.

Намери си едно усамотено ъгълче и седна да почисти рапирата. Неговата рапира, и подарък при това! Малко подаръци беше получавал в живота си, което правеше това оръжие още по-скъпо. Сигурно беше отнело половин година на майстора, за да изработи това красиво и смъртоносно изделие. Различаваше се от грубите тежки оръжия на обикновените войници както боен кон от муле.

Издърпа острието от ножницата и ужасен забеляза, че го е прибрал, без да изтрие кръвта. Какво пък, никога досега не беше правил такова нещо: не можеше да се очаква, че ще запомни отведнъж всички подробности по грижите за него. Като огледа внимателно

ножницата, забеляза, че е направена от части, съединени изкусно със слонова кост и месинг, тъй че можеше да се разглоби за почистване и смазване.

Възхищението му от подаръка стана още по-голямо, доколкото това беше възможно. Каква награда!

— Такава плячка можем да я пробутаме на пазара. Ще вземем добри пари — рече Смеещия се Джак и посегна да вземе рапирата, но Джими се дръпна от ръката му с ловкостта на змиорка.

— Не е плячка. Подарък ми е. Лично от принц Арута.

— О, получаваме подаръци от принцове напоследък, а?

Всъщност никой не беше виждал Джак да се смее или усмихва. Прякорът му беше даден от самия Джими, на шега. „Но е най-големият подигравчия, когото познавам“, помисли си той.

Нощният страж отново посегна към сабята и младият крадец отново се дръпна. Като старши помощник на Нощния господар, или Нощния майстор, както също го наричаха, Джак разполагаше с голяма власт. Повечето пъти, щом се стигнеше до спор и се обърнеха към него, Нощният господар заставахе на страната на Джак. Но Джими знаеше, че е в правото си и че този път Нощният господар ще го подкрепи.

Реши този път да упорства. Мнозина от бандата на Шегаджиите го бяха предупреждавали, че вечно навъсеният Джак ще го убие заради прякора, който му беше лепнал. Сега Джак като че ли изглеждаше на ръба да го направи.

Джими беше близо две глави по-нисък от Нощния страж. Беше дребно момче, пъргаво и с бързина на ръцете и краката, с каквато малцина от Шегаджиите можеха да се сравнят и никой — да надмине. Собственият му прякор си беше напълно заслужен, защото никой Шегаджия не можеше по-ловко от него да свие кесия на многолюдния пазар, без да го усетят. Беше красиво момче, с къдрава, високо подстригана кафява коса. Раменете му обещаваха да са широки, когато възмъжее. Усмивката му бе заразителна и той имаше нюх към смешното, но точно сега в очите му се долавяше нотка на заплахата; стоеше с ръката на дръжката на оръжието, готов да се опълчи на Джак с цената на кръвопролитие, ако се наложи. Възрастта му беше неясна — може би на тринайсет, може би на петнайсет, но вече беше видял в

живота си повече опасности от някои два пъти по-големи от него мъже.

— Тя е моя, Джак — тихо каза Джими.

— Негова е. Видях — избоботи грамадният бияч Блейк Фурията с глас като говореща канара. Не каза нищо повече и си продължи по пътя към отсрещната стена на залата, все едно че не беше казал и това.

Смеещия се Джак го изгледа колебливо през рамо. Блейк не носеше прякора си току-така: беше непредсказуем като див звяр и склонен да избухва в бесен гняв. Ако Джак решише да оспорва правата на Джими над оръжието, след като биячът се бе изказал на негова страна, като нищо можеше да си изпати, все едно дали е старши помощник на Господаря, или не.

— Дръж си я тогава — озъби се Джак. — Но трябва да се заключи. — И кимна рязко към оръжейните шкафове.

— Веднага щом я почистя — съгласи се Джими.

Правилата го допускаха и двамата знаеха това.

Нощният страж се отдалечи, а Джими погледна Блейк, който вече беше седнал на една маса с халба в косматата си ръка и гледаше в празното. Не си направи труда да отиде да му благодари — с Фурията не се правеше така. Но си отбеляза наум, че му дължи услуга, нещо по-доблестно и много по-полезно от всякакви устни благодарности.

— О, хубавецо!

Джими вдигна глава и се усмихна на Флора Горещите пръстчета. Бяха я нарекли така заради ловкостта, с която отмъкваше парчета баница като малка, докато пекарите си въобразяваха, че са прекалено горещи за пипане. За жалост Флора го правеше толкова често, че не можа да стане добра джебчийка въпреки усърдието, с което я беше учил Джими. Вече на шестнайсет и хубавелка, тя се беше насочила към друга професия.

Седна до него, уви ръце около врата му, сложи краката си в скута му и го целуна по бузата.

— Здравсти, Джими! — Момичето затрепка с дългите си мигли и го погали по гърдите с пухкавата си ръка, а той се засмя.

— Да нямам нещо ценно там?

Флора се нацупи, после се усмихна закачливо. Свали крака от скута му и посочи рапирата.

— Какво ще правиш с това, а?

Джими забърса острието с мазния парцал, после вдигна рапирата пред очите си на светлината на факлите и заяви твърдо:

— Ще си я пазя.

Тя го погледна замислено, след което огледа просторната сумрачна зала.

— Голям бой е имало нощес. Вече се разнесе мълвата, че принцесата и други благородници са избягали на запад. — Направи гримаса и добави: — Радбърн и копелетата му с право са се разлютили като оси. Върне ли се херцогът... — Не довърши мисълта си, но на лицето ѝ се изписа злорадство от мисълта какво може да направи херцогът със своя шеф на тайната полиция. — Пазарът много ще се кротне, щом толкова Шегаджии си лежат и си ближат раните. — Флора го погледна хитро. — Имаш ли си раничка, която да ти оближа, миличък?

Той се засмя и я сръга приятелски. Усети леката тръпка на възбудата, която събуждаше флиртът — а флиртуването с Флора често свършваше в леглото. Флора не му беше първата, но една от първите. Беше живял сред курви през целия си живот — нали и майка му беше от тях, — но Флора идваше от много по-добра класа: баща ѝ беше пекар, преди да умре, тъй че беше отраснала като свястно момиче, докато не стана на десет. Можеше да говори като дама, ако се наложеше, което понякога ѝ носеше по-заможна клиентела. А и беше по-хубава от повечето, с големи изразителни сини очи, а светлокестенявата ѝ коса падаше на къдрици около лицето ѝ. Имаше деликатна брадичка и носле, което беше малко по-така. И мила усмивка също. Това, че не я биваше с пръстите, си беше пълен срам, неведнъж си беше мислил Джими. Просто не беше годна да си изкарва поминъка на улицата.

Флора му беше казвала, че с него се чувства в безопасност, и той без ни най-малко огорчение бе решил, че е заради по-ниския му ръст — беше с цяла стъпка по-висока от него. Колкото до него самия, ами Флора му харесваше и му беше страхотно, щом намереха време да се усамотят. Усмихна се на безсрамната ѝ покана и я придърпа към себе си. Но тя изведнъж ахна и притисна ръка до устните си.

— О! Забравих, хм, трябва да се срещна с един след час. — И се гушна до него. — Но дотогава цялата съм твоя.

Джими премисли набързо. Първо трябваше да си намерят някое място насаме, което при оскъдното време, с което разполагаха, означаваше, че ще е неудобно и миризливо, а Флора трябваше да си тръгне рано, за да не си изтърве срещата... тъй че оставаше по-малко от час, по-скоро — няколко минути. Все пак нямаше да му е за първи път да се повъргаля с някое от момичетата в някой тъмен ъгъл, докато другите спят наоколо. Беше израснал в място, където хората през целия му досегашен живот се вкопчваха в удоволствието когато и където можеха... Но макар Флора да му беше любимката, този път не изпитваше обичайната гореща страст, а само лека тръпка.

Наистина беше уморен. Освен това принцесата се отдалечаваше с всеки миг и сърцето му се беше свило. Изведнъж реши, че няколко минути в прегръдките на Флора е последното нещо, което му се иска. Не му харесваше това чувство на тъга...

„Не че съм сигурен какво точно изпитвам“. Но нямаше да е честно да зарази с това странно чувство приятелката си.

— Съжалявам, наистина ужасно съжалявам, но не мога да ти отделя време точно сега — отвърна ѝ той с усмивка, докато сглобяваше ножницата. — Извини ме за грубостта. — Но след като го каза, се почувства благородник от главата до петите.

Флора се изкикоти и му прошепна в ухото:

— Не се притеснявай. Ще имаме и други поводи.

Той я прегърна и я целуна по бузката.

— О, Флора, цвете мое, прекалено си добра с мен. А и сигурно щях да те разочаровам. Имам сили само колкото да си намеря къде да поспя. Имам чувството, че съм се скитал насам-натам, откакто съм се родил.

— Насам-натам, но така и не те видях — измърка Флора. — Къде беше?

— Същото си мислех за теб — излъга без проблеми Джими. — Мислех, че са те наели в някой дом за удоволствия. — Щом бе решил да не се възползва от поканата ѝ, нямаше да страда, ако си тръгне обидена.

— Не са — отвърна му тя и го погледна надменно. — Много добре се оправям и сама.

Джими я изгледа. Новата ѝ рокля беше хубава, но ушита от евтин плат, груба и оцветен с бои, които скоро щяха да се изхабят и зацапат:

не бяха хабили добра стипца да се запазят за дълго. Носеше изящни чехлички и лъскав шал — все нови неща, които никога не бе имала. Но изглеждаше уморена и не особено чиста.

Знаеше, че след пет-шест месеца блясъкът по нея ще се похаби и че след година ще изглежда като на трийсет. Животът в домовете за удоволствия в града не можеше да се нарече празник, но беше много по-добър, отколкото на улицата. Момичетата в тях поне имаха някаква надежда за бъдеще.

Не можеше да забрави какво бе сполетяло майка му. Убита от един пияница само защото била сама и нямало кой да го спре. Разбираще по-добре от всекиго, че за жените независимостта понякога се оказва твърде скъпа.

— Не, не се оправяш добре — промълви тихо. — Всеки път, щом идеш с някого, рискуваш живота си или да те осакатят. Виж, Флора, ако наистина искаш точно това, не съм аз човекът, който ще се опита да ти попречи. Но чуй приятелския ми съвет. Ти си достатъчно хубава, за да те вземат във всеки дом в този град, а по-добрите домове ще се грижат за тебе. Говориш съвсем добре, почти като дама, и може да те наемат дори в „Бялото крило“ според мен.

Флора отметна глава с едно „Тц!“, но Джими беше сигурен, че го слуша.

— Домовете за удоволствия ще следят клиентите ти, тъй че няма да се разправяш с гадни пияници и кучи синове, които да те бият за развлечение и после да не плащат. Много по-добре е, отколкото на улицата. — Погледна я сериозно. — Още по-добре е, разбира се, да правиш нещо друго.

Тя сви рамене.

— Какво например? Знаеш, че не ме бива за крадла. А и за просякиня не вървя, нали?

Той я сръга в ребрата и се усмихна.

— Хайде, умно момиче си. Мога да ти уредя някоя препоръка. Как според тебе сестрата на Карстен получи работа в двореца?

Флора се замисли и го изгледа накриво.

— Харесва ли й?

— Така изглежда — излъга Джими. Нямаше представа. — Защо да не й харесва? Спи си на топло и в собствено легло, без никой друг, освен ако сама не го пожелае, всяка година й дават нови дрехи, хубава

храна, а и заплата на всичко отгоре. Е, труди се много, а и заплата не е кралско наследство, но общо взето като че ли смята, че си струва.

Засърбя го езикът да й каже „дори помогна в бягството на принцеса Анита“, но се сдържа. Щеше само да доведе до „също и аз“, а никак не държеше това да се разчуе. Само това му трябваше — името му да попадне в списъка на лично издирваните от Джоко Радбърн.

Флора отвори уста да каже нещо, но в този момент Смеещия се Джак се качи на една от пейките, от нея — на масата и извика:

— Слушай! — И щом всички, лица се извърнаха към него, продължи: — Заповед от Праведника, лично! Всички Шегаджии да се снишат. — Вдигна ръце за тишина, след като думите му предизвикаха възмутен ропот. — Това означава пълно покриване. Тук или който каквато дупка си има, стоите вътре и се спотайвате. Особено вие, просяците и младите крадци. Радбърн, изглежда, се е нацелил точно във вас. Никакво репчене и надувки. — Замълча и огледа навъсено залата. — Само с изрично разрешение на Дневния или Нощния господар. Храна ще ни се донесе, тъй че няма да гладувате, докато приключи цялата тази работа. Въпроси? — Огледа навъсено залата. — Дръжте ги за себе си.

Слезе от масата и тръгна към изхода, съпроводен от развълнувано мърморене.

— Ами курвите? — попита намръщено Флора.

— В името на Банат, Флора! — изсумтя Джими, призовавайки бога на крадците. — Безплатна храна и безопасно място за спане! Най-после ще видим нещо, за което сме си давали дяла досега. Защо да се работи, като можем да помързелуваме, като... — щеше да каже „като принцове“, но го замени с: — като биячите на Батира. А и така ще имаш възможност да си помислиш за бъдещето.

Тя се усмихна палаво, но му кимна, благодарна за вниманието му.

— Не се безпокой за мен.

Нощният страж отново се качи на масата и този път вече викна:

— Който си има бърлога, да изчезва веднага! Тия, които нямат, да останат тук.

— Е, аз ще изчезвам — каза Джими.

Погледна рапирата в ръката си и реши в края на краищата да я прибере в оръжейната. Момче на неговите години, помъкнало такова

първокласно оръжие по улиците, след като скоро щеше да съмне, щеше да привлече нежелано внимание. Цената ѝ сигурно беше колкото десетгодишния доход на шивач или грънчар, да не говорим за прост работник или уличен хлапак. Едва ли щеше да убеди стражата, че не е открадната — подарил му я, видите ли, един отбил се в града принц и...

— А ти, Пръстче? — попита Джими. — Трябва ли ти ескорт?

— Хайде, върви — отвърна му тя през смях. — Ескорт! — Плесна го по задника. — Тц. Оставам тука да се възползвам от щедростта на Праведника.

Джими се огледа притеснено — репликата ѝ беше доста дръзка, но явно никой не я беше чул.

— Лека нощ, тогава — каза той и съвсем по войнишки отдаде чест с рапирата.

Флора избухна в кикот.

— Ескорт! — чу той зад гърба си, докато вървеше към изхода.

ГЛАВА 2

ИЗДЪНВАНЕ

Джими стоеше нащрек и наблюдаваше.

Въпреки ранния час улиците бързо се изпълваха с хора. Мършавите метачки с дългите метли и лопати тъкмо бяха почистили; за миг хлапакът си помисли, че тази работа май трябваше да се плаща от Короната. Малък данък за всеки бизнес — и всички улици щяха да станат удобни за минувачите вместо само по-хубавите булеварди в кварталите на търговците и богатшите, където обитателите плащаха от собствения си джоб. „Точно това щях да направя, ако бях херцог на Крондор“, помисли си той разсеяно.

Метачките скоро се смениха с готвачи и техните помощници — връщаха се от пазарищата с пресни продукти и птици. Чираците на касапите притичваха, понесли кошове с бутове телешко и свинско. Търговците и продавачите — щяха да отворят дюкяните си след час — вече търсеха къде да похапнат, преди да започне работният им ден.

От комините на къщите вече се къдреше дим и Джими надушваше миризмата на яхния, на пържена риба или наденички — все миризми, усилващи вонята на вкиснало зеле, носеща се от победняшките квартали. По калдъръма потропваха дървени обуца, пляскаха боси крака, чаткаха конски копита.

Ливреите в черно и златно на Батира не се мяркаха толкова често, колкото в последните няколко утрини, и Джими се подсмихна наум, като си помисли, че още ближат раните си. Но малкото от градската стража изглеждаха настръхнали, сякаш надушваха, че идва беда, а не знаят на чия страна да застанат. Джими мина покрай една порта, където четирима войници, облечени в табардите на принца, се бяха скупчили и си шепнеха, вместо да гледат кой минава. Ставаше нещо и мълвата се разпространяваше. Джими знаеше, че всички на кея предната нощ бяха или от редовната стража на Батира, или от тайната полиция.

За миг си помисли дали да не пообиколи временните казарми на Батира и да погледне щетите, но благоразумието — макар и да го спохождаше рядко — надделя: предвид това колко докачливи бяха станали стражите, доста нещастни момчета сигурно щяха да изкарат по няколко дни в тъмницата. А в неговия случай сигурно щеше да е много повече от няколко дни — и доста по-мъчително.

Изведнъж се появи един сержант на Батира и четиримата стражи от гвардията на принца се сепнаха и побързаха да заемат постовете си от двете страни на портата. Джими наблюдаваше сцената от скривалището си в дълбокия вход срещу градската стена. Настроението на сержанта беше мрачно и заканателно и щом той си отиде, четиримата войници започнаха да оглеждат бдително всеки, който минеше, все едно че търсеха някого. Тъкмо се канеше да се измъкне, когато видя как спряха някакъв дрипав нещастник и започнаха да го разпитват. Джими го познаваше: не беше истински Шегаджия, а една от окаяните отрепки, пърхащи от време на време на ръба на престъплението. Беше пристанищен докер, казваше се Уилкинс и Джими го беше видял на два пъти тази година да разтоварва стока на контрабандистите на Тревър Хъл. Един от стражите го стисна здраво за рамото и го отведе.

Джими се дръпна назад в тъмния вход. Щом прибираха невежи в занаята като Уилкинс, беше сигурен, че ще го спипат веднага щом се покаже. Макар че ако попаднеше в тъмницата, сигурно щеше да може да направи нещо за бащата на принцеса Анита.

„Ако успея да спася принц Ерланд, Анита никога няма да ме забрави“.

А и щеше да е доста изгодно. Беше спечелил двеста жълтици за това, че помогна на принц Арута, а само трябваше да го изведе на безопасно място. Колко ли щеше да му донесе едно доста по-сериозно усилие?

Младият крадец зарея за миг поглед в празното, а пръстите му посегнаха сякаш по своя воля, за да щипнат една кифла от тавата на продавачката, която се приближи до входа, за да избегне някаква каруца. Ръката му ловко и без да бърза се извъртя и пхна кифлата под дрехата, без окото му да мигне, докато се отдръпваше в тъмния вход. Дебелата жена си продължи по пътя, без да забележи кражбата, и продължи да хвали гласовито стоката си. Джими отхапа от топлата

кифла: прехвърляше наум възможностите и се наслаждаваше на вкуса на канела и мед.

Трябваше първо да поговори с Шегаджии, които са попадали в тъмницата. А това означаваше да се обърне към просяците. Крадците никога не излизаха живи от тъмницата, а побойниците, които пускаха понякога, след като решаха, че са невинни пияници, изтървали нервите си, бяха хора, с които Джими се стараеше да си няма много работа. Особено след като замисляше нещо, което Праведника едва ли щеше да одобри.

„Всъщност със сигурност няма да го одобри — призна си той. — Определено ще го отхвърли с... хм... хладен гняв май че е най-точното определение“.

Предупреждението на Смеещия се Джак да се спотаи и да не прави нищо беше минало от едното му ухо през другото. Предпазливостта никога не носеше изгода, поне според личния му опит, а за неговите тринайсет или колкото там бяха опитът му беше доста голям.

Челюстите му изпукаха в широка прозявка и Джими реши, че е време да дремне, преди да продължи с плановете. Изчака, докато се увери, че стражите не гледат към него, след което драсна от сянката на входа. Свърна на първия завой и се запъти към едно от своите си местенца, онова, за което дори си плащаше. Не беше нищо повече от килер с малко прозорче и място колкото за дървен нар и паянтова масичка с евтин свещник на нея. Двамата старци, собственици на къщата, вярваха, че е чирак на керванджия, което обясняваше честите му и понякога дълги отсъствия. Взимаха му само по няколко сребърника месечно и никога не се качваха чак до стаичката му, което му осигуряваше сигурност и интимност. Все пак държеше там само няколко дрипи. Или това поне беше облеклото, което си беше занесъл в стаичката досега. Горее на тавана си беше намерил още няколко скривалища, но още не ги беше използвал. Сега, с кесията злато, натежала на бедрото му, реши да пробва някое от тях. Беше си мислил за истинска безопасна квартира, но реши, че засега бедността ще е най-доброто му прикритие: никой от приятелите му Шегаджии или от редките гастролиращи из Крондор независими крадци нямаше да заподозре, че в такъв коптор може да се крие злато.

Почука на входа и събуди старците. Посрещнаха го с недоволно сумтене — откакто си бяха продали дюкяна преди години, спяха чак до седем-осем и никак не им беше приятно да стават да го пускат призори.

Старецът залости вратата след момчето и си влезе в стаята, Джими остана сам в сумрачния пращен коридор. Тръгна нагоре по стълбите и мимоходом отбеляза, че домът се е вмирисал по-лошо, отколкото последния път, когато бе идвал. Не беше от най-приличните му кокошарници. Ако нещата продължаваха да се влошават, щеше да се наложи да се премести.

— Чуй се само — промърмори си той с досада. — Много тежкарски взе да го даваш.

Барон Хосе дел Гарза, действащ губернатор на Крондор в отсъствието на херцога, а сега временно и шеф на тайната полиция на Батира, седеше зад бюрото на командира на дворцовата стража, кипнал от яд и вторачен в тесния сводест прозорец в каменната стена срещу него. В стаята миришеше на мастило, на мухлясал пергамент, на евтино вино, лоени свещи и стара пот.

От него ако зависеше, тази сутрин щеше да е навсякъде другаде из Кралството, но не и в Крондор. Много по-щастлив щеше да е, ако поведеше щурм срещу кешийските нападатели, които тревожеха южните граници, редом до херцог Батира, отколкото да се занимава днес с нещата, които го чакаха.

Дел Гарза беше човек със скромни амбиции. Изпълняваше волята на херцога, а херцог Ги бе пожелал да управлява града, докато той отсъства, да се грижи да се плащат таксите, да се събират данъци, да се наказват престъпления и да надзирава обичайните досадни неща с градската управа, докато принцът вехне в частните си покои. Лесно беше човек да си помисли, че принцът не излиза, защото е под домашен арест, но пред покоите му нямаше поставени стражи; лошото му здраве не допускаше никаква възможност да избяга от града, а какъвто и да беше, принцът се бе подчинил на своя племенник, краля. Когато Ги пристигна в града с декрета, с който го провъзгласяваха за вицекрал, подписан от краля, принц Ерланд благоразумно се беше отдръпнал.

Но сега дел Гарза седеше и мълчаливо проклинаше деня, в който бе напуснал родния си Родез, за да потърси служба в Батира. Херцог Ги беше корав човек, но честен. Ала от идването си в Крондор дел Гарза бе принуден да търпи компанията на Джоко Радбърн. Този ужасен маниак имаше лице на прост селянин, но сърце на побеснял вълк. А неспособността му да свърши нещо толкова просто като да задържи под ключ едно шестнайсетгодишно момиченце сега заплашваше да преобърне живота на дел Гарза с главата надолу.

Радбърн беше оставил на дел Гарза командването на тайната полиция, беше взел един от корабите на херцога, „Кралски грифон“, и отплава преди по-малко от час да настигне Анита и спътниците ѝ, избягали от града. Сега дел Гарза трябваше да чисти неговия боклук и по-важното, трябваше да направи така, че ако Радбърн не успее да върне избягалата принцеса, на неговия гръб да падне колкото може по-малко вина.

На вратата се почука и той каза високо:

— Да?

Пазачът отвори и надникна.

— Идва, сър.

Дел Гарза кимна и се постара да запази спокойна физиономия, щом вратата се затвори. Беше заел този кабинет заради един много особен разпит, след което щеше да се обърне към подчинените си. Но най-напред, първо и преди всичко, щеше хубавичко да си поговори с капитана на „Диамант“, блокажния кораб, който съвсем случайно се беше изнесъл от позицията си в един критичен момент тази сутрин.

Чу разгневения глас на приближаващия се по коридора мъж. Никой не отговори на виковете му. На обкованата с желязо дървена врата се потропа и за миг дел Гарза я погледна замислено. След чуването настъпи тишина, прекъсната от възмутения глас на капитана.

— Влез — тихо каза временният губернатор.

Вратата моментално се отвори и дел Гарза срещна погледа на подчинения си, щом той прекрачи прага на кабинета. Видя в него насмешка, раздразнение и дори отвращение. В първия миг се зачуди дали това едва прикрито презрение не е насочено към него, но мъжът хвърли поглед назад и дел Гарза разбра, че насмешката е адресирана към мъжа, който вървеше по петите му.

Макар съвсем да не беше дребен, служителят на тайната полиция бе буквално изтикан от якия и самодоволен мъжага, облечен в побеляло от сол палто на морски капитан, който влезе след него.

— Какво означава това? — ядосано попита капитанът. — Длъжен съм да протестирам срещу такова отношение! Аз съм джентълмен, сър, а ме доведоха тук въпреки протестите ми! Предадох ми писмена заповед да се явя на среща с действащия губернатор, но щом спряхме на кея, този... — озъби се на човека, когото беше избутал — този разбойник ми казва, че съм под арест, и ми взе сабята. Моята сабя, сър! Що за оправдание може да има за подобно действие?

Млъкна и се вторачи в човека зад бюрото.

— А вие кой сте, ако смея да попитам, сър?

Дел Гарза го изгледа продължително, докато другите двама стражи заемаха позиция зад капитана. Капитан Алън Лейтън наистина беше джентълмен, третият син на дребен благородник, чиято фамилия беше готова да плати, за да го разкара от дома на предците му; с други думи, не беше много по-полезен от обикновен пристанищен кръчмарски бияч или копач на канавки. И само за седмица щяха да го изгонят и от двете длъжности поради некадърност. Постът и корабът му бяха купени, а не спечелени, докато по-добри мъже трябваше да чакат. Баронът знаеше що за тип е Лейтън и го презираше. На всичко отгоре беше самодоволен до безобразие, а и не бе толкова важен, че да го цени човек.

— Аз съм губернаторът — заяви той равнодушно и хладно като отворен прозорец посред зима.

Капитанът пристъпи от крак на крак и го изгледа невярващо. Дел Гарза беше съвсем невзрачен на вид: с лице като на плъх и облечен простовато, макар и в дрехи от скъп плат.

— Наистина ли? — попита невярващо капитанът.

— Наистина — отвърна кротко дел Гарза. — Моля, седнете, капитан Лейтън. — И кимна към трикракото столче пред бюрото си.

Капитанът го погледна, после невярващият му поглед отново се върна на изпълняващия длъжността губернатор.

— На това? — Лейтън се изсмя. — Та то ще се разпадне. — Обърна се към един от пазачите. — Ей, ти, я ми донеси по-приличен стол.

Дел Гарза се надвеси над бюрото.

— Седнете! Или ще ви накарат да седнете.

Двамата стражи пристъпиха крачка към настръхналия капитан, готови да го натиснат на столчето. Лейтън чак сега погледна лицата им; примига и бавно седна; очите му зашариха из кабинета.

— Какво означава всичко това? — попита той; мъчеше се да запази гнева в гласа си, но той вече звучеше малко разтреперано.

В отговор дел Гарза потърка наболата четина по брадичката си и го изгледа като уморен човек разбръмчала се муха. Цялото раздражение и досада, откакто беше стъпил в Крондор, та до днешния ден, се надигна у него и като че ли щеше да се стовари върху тази жалка пародия на морски капитан. В този момент дел Гарза реши, че Лейтън трябва да плати за всичко това.

— Не се ли досещате? — запита го през зъби. — Изобщо ли не ви хрумва?

Лейтън го зяпна като мишка, хипнотизирана от змия, и най-сетне изломоти:

— Не. — Понечи да се отпусне назад, но овреме си спомни, че седи на столче без гръб, и се намръщи. Наведе се напред и продължи нападателно: — Това някаква шега ли е, питам? Ако е така, толкова е безвкусна, че ви уверявам, ще се оплача на началника ви.

— Приличам ли ви на човек, който се шегува? — попита дел Гарза. — Случайно да се усмихвам? И хората ми също? Всичко това случайно да ви прилича на весела атмосфера и непринудена приятелска беседа?

На широкото чело на капитана изби нервна пот, очите му зашариха.

— Не — отвърна той и поклати глава. — Мисля, че не. — След което изправи гръб. — Но все още не разбирам защо съм тук.

— Арестуван сте за измяна.

Лейтън скочи, без да обръща внимание на двамата, които пристъпиха още една крачка към него.

— Как смееете?! Знаете ли кой съм аз?

— Вие сте онази вредна твар, която взе подкуп, за да наруши блокадата — каза бавно дел Гарза. — Във военно време подобен акт е чиста измяна.

— Не съм направил такова нещо! — възрази капитанът.

Баронът се усмихна.

— Знаете ли колко глупаци са се опитвали да излъжат пред тайните агенти на херцога? — Махна небрежно с ръка към двамата яки пазачи и още няколкото мъже, които чакаха зад вратата. — Обикновено следващите им думи са нещо от рода на: „Спрете! В името на всички богове, моля ви, спрете!“

— Признавам, че корабът ми се отнесе от позицията — разфуча се Лейтън. — Стават такива неща понякога, нищо преднамерено няма тук. Котвата е изпуснала и приливът ни е отнесъл. Просто нещастно съвпадение, че се случи точно в този момент. Когато чух вълнението на пристанището, станах, качих се на мостика и веднага оправих положението. В най-лошия случай можеше да се нарече отклонение от поста, но и това ще е малко преувеличено при дадените обстоятелства.

Дел Гарза повдигна вежди, отпусна се назад и скръсти ръце върху плоския си корем.

— Нима?

— Разбира се — отвърна Лейтън и в гласа му отново се прокрадна частица от предишното му високомерие. — Казвам ви, такива неща се случват, не е по ничия вина, драги. Никой не е могъл да предвиди, че един кораб ще избере точно този момент, за да...

— Знаем, че Праведника ви е подкупил. — Временният губернатор изчака за неминуемия взрив, но такъв не последва; капитанът само го гледаше облещен и устата му се отваряше и затваряше като на риба на сухо. Значи не само беше виновен, но нямаше и кураж. — Е, за какво беше? За златото? Или заради някакво криворазбрано чувство за вярност към семейството на принц Ерланд?

— Познаваме се от отдавна и... — почна Лейтън, но дел Гарза го прекъсна:

— Най-добре ще е да си признаете всичко, знаете ли. Разполагаме с доказателство.

Капитанът мълчаливо поклати глава.

— О, да — настоя дел Гарза. — Имаме си източници сред Шегаджиите.

Естествено нямаха нито доказателство, нито източници. Но за тайната полиция бе очевидно, че Шегаджиите имат интерес от освобождаването на принцеса Анита. Със сигурност рано тази сутрин хората му се бяха били с Шегаджиите. Освен това всички инстинкти

му подсказваха, че е повече от невероятно един кораб просто „случайно“ да се отклони от поста си в най-неподходящия момент.

Лъжата обаче излезе лесно от устата му, защото ако дел Гарза щеше да отговаря за бягството, на Анита — а той щеше да отговаря, — то тогава други трябваше да отговарят първи, и то много по-болезнено.

Лейтън облиза устни и изломоти:

— Едва ли можете да го наречете измяна.

Дел Гарза се надвеси над бюрото, примига и вдигна вежди невярващо.

— О, да. Съзнателното приемане на подкуп, за да се нарушат военновременни заповеди, не може да е нищо друго, освен измяна.

— Едва ли сме във война с Шегаджиите — възрази капитанът.

— Винаги сме във война с Шегаджиите — поправи го с твърд тон дел Гарза. — Това, че никога не е била обявявана официално, не я прави по-малко война. Защото ако ние не сме били във война с тях, уверявам ви, то тези крадци и наемни убийци са и винаги са били във война с почтените граждани на Крондор.

— Едва ли са сериозни... — подхвана Лейтън.

— Противници? — Дел Гарза се изсмя. — Щом парите им са достатъчно добри за вас, защо да не ги смятаме за... сериозни?

Капитанът стисна устни, вдиша дълбоко и се изправи.

— Бих искал да го видя това „доказателство“, което твърдите, че имате.

Дел Гарза неволно се изкиска.

— Нима тепърва ще твърдите, че сте невинен, след като почти си признахте вината?

— Не съм признавал никаква вина — заяви капитанът. — Хайде, хайде, ще трябва да го представите това ваше „доказателство“ пред съда.

Баронът поклати тъжно глава и попита:

— Наистина ли искате да вкарате фамилията си в целия този позор, след като заключението е неизбежно? Трябва ли да докажем на тях и на целия свят вашето вероломство?

Лицето на Лейтън пребледня.

— Какво предлагате? — Явно разбираше, че е хванат натясно.

— Не е нужно да предприемате нищо радикално — отвърна дел Гарза, изведнъж самата щедрост. — Естествено не можете да запазите

поста си. — Измъкна един документ от малката купчина листове пред себе си и го бутна към маситницата с перото. — С това си подавате оставката. Само подпишете страницата долу и следващата и ще ви върнем у дома. — Топна перото в маситлото и го подаде на Лейтън с лека усмивка. — Големият ви брат няма да е първият благородник, който ще трябва да намери втора кариера за малкото си братче. Проблемът ще е много по-малък, отколкото ако се посрами името на фамилията.

— Това ли е всичко? — попита капитанът и колебливо взе перото.

Дел Гарза кимна.

— За всичко останало ще се погрижим ние. За пътуването ви и всичко останало. — Посочи страницата. — Моля.

Лейтън подписа като хипнотизиран. Дел Гарза вдигна с два пръста страницата, за да открие другата отдолу.

— Подпишете и тук, ако обичате.

С разтреперана ръка капитанът подписа и долната страница, а временният губернатор ги прибра, посипа двата подписа с пясък да се подсушат и ги изтръска.

— Добре. Остава още една малка подробност, преди да приключим.

Лейтън изтри чело с носната си кърпа.

— Каква?

Дел Гарза кимна мълчаливо и стражите зад Лейтън пристъпиха напред. Двама хванаха капитана за ръцете, докато третият стягаше гаротата около врата му. Столчето се прекатури с трясък, а краката на Лейтън се заплетоха в него, тъй че не може да се изправи. Дел Гарза кимна и загледа как осъзнаването за неизбежната смърт и агонията изпълниха очите на дебелия мъж. Петите му изритаха по пода и след няколко мига той издъхна.

Баронът сгъна грижливо двата листа и ги запечата с восък.

— Горкичкият — каза на стражите. — Отнесете го в квартирата му и подредете нещата там. Погрижете се скобата, на която се е обесил, да е здрава, тежичък е. — После връчи двата листа на старшия. — Не забравяй да сложиш оставката му и най-важното — признанието му някъде, където лесно ще се намерят.

Стражът се усмихна и ги взе.

— Чиста работа, сър. Имам чувството, че май ще си опазим гърба.

Начинът, по който го изглежда дел Гарза, даде ясно да се разбере, че баронът не е в настроение да слуша подмазвания.

Когато остана сам, дел Гарза заобмисля възможностите си. Лейтън трябваше да умре — друг избор нямаше. Ако беше останал жив, слухът за уязвимостта на херцога бързо щеше да се разпространи. Вярност към принца или алчност за парите на Шегаджиите, причината за предателството на Лейтън беше без значение. Важното беше към кого щяха да погледнат, когато херцог Ги се върнеше от боевете с кешийците в Долината на сънищата.

Дел Гарза можеше с пълно основание да прехвърли повечето отговорност на раменете на Радбърн. Желязната му хватка над града бе породила размирици, а грубостта, с която се беше нахвърлил върху личната гвардия на принца и градската стража, със сигурност можеше твърдо да привлече някои в лагера на принца.

Нещата бяха от ясни по-ясни. Ерланд умираше, колкото и да се стараеха жреците знахари и лекарите да отложат смъртта му. След като нямаше син за наследник, Анита щеше да е ценна придобивка за всеки амбициозен мъж. А след като кралят нямаше наследници, нейният съпруг се оказваше само на една стъпка до трона в Риланон. Тъй че Ги трябваше да се ожени за Анита и някой ден, по-скоро рано, отколкото късно според дел Гарза, Ги дьо Батира щеше да стане крал Ги Първи.

Дел Гарза се потупа с пръст по брадичката, замислен докъде може да стигне самият той във всичко това. По природа не беше амбициозен човек, но обстоятелствата, изглежда, диктуваха, че изборът му е възход или падение. Средно положение нямаше. Следователно трябваше да избере възхода. Кой знае? Някое графство, най-малкото, може би някъде близо до Родез?

Но за да се издигне, трябваше да избегне падането, а за да направи това, трябваше да преживее гнева на Ги, щом херцогът се върнеше и разбере, че момичето го няма. Надяваше се Радбърн да се върне скоро с момичето — или изобщо да не се върне. Ако Джоко проявеше достатъчно благоприличие да се остави да го убият, всичко щеше да се окаже негова вина, щом дел Гарза приключеше с обясненията си пред херцога. А това означаваше много от другите виновни страни да минат на парад пред него.

— Крей! — изрева той и щом капитанът на гвардията се появи, каза: — Искам всеки командир на всяка част, участвала в акцията тази сутрин, от сержант нагоре, до един час в този кабинет.

— Слушам, сър! — Крей тракна с токове и изхвърча да изпълни заповедта.

Дел Гарза се отпусна бавно в стола и притвори очи. Наслаждаваше се на припряността, с която се подчини Крей, на привилегията, че е заел този командирски кабинет, а и на спомена за лицето на Лейтън, когато разбра, че в момента дел Гарза държи цялата власт в Крондор.

Но бързо се постара да се отърси от тези разсейващи мисли за власт. Как можеше да го радват тези неща, след като господарят му тази сутрин бе унизен? Как можеше онова проклето момиче така да изостави баща си? И защо? За да не приеме високата чест да се венчае с херцог Батира — един от най-великите и благородни мъже в Кралството! Как можеше тази глупачка да се държи така с господаря си?

Горкият принц Ерланд — да има толкова неблагодарно дете. Не че той беше много по-добър, след като и той се бе опълчил на волята на господаря си. Какво пък, да си понесе съдбата, която собствената му дъщеря му бе отредила. И дел Гарза си помисли: навярно ако принцът бъдеще преместен в някоя от по-ветровитите тъмници и се пуснеше мътва, че ще го държат там, докато дъщеря му не се върне... Трябваше все пак да се направи някакъв ход, ако Радбърн не се върнеше скоро с момичето. Щом бяха успели да го убедят да напусне града, това може би щеше да го убеди да се върне по своя воля, а ако принцът не преживееше мъченията, това щеше да е още един проблем, който да се хвърли на гърба на Джоко, щом херцогът удостои града с присъствието си.

Дел Гарза въздъхна. Толкова неща за вършене, а той винаги бе предпочитал рутината пред неочакваното. Но поне знаеше коя е най-предстоящата задача.

Тези... крадци, тия нищожества трябваше да бъдат изловени и напердашени като бездомни псета, каквито си бяха. Да дръзнат да отвлекат законната бъдеща съпруга на Ги дьо Батира, да се месят в неща, от които нищо не разбират, и всъщност не трябва да разбират.

Най-сетне дел Гарза се успокои, макар и с усилие. Не биваше да си хаби гнева, трябваше да го затаи, докато мъжете се съберат, и тогава да го отприщи. Нещата щяха да се променят: скоро и завинаги. Докато Ги дьо Батира се върнеше от юг, Крондор щеше да се превърне в град на реда и под здрав контрол. Да, под контрол.

Замисли се за нещата, които трябваше да се свършат. Първото в списъка бе да се приберат колкото може повече Шегаджии от мръсните свърталища, в които се криеха.

ГЛАВА 3

ПОСЛЕДИЦИ

Кръстопътят беше претъпкан.

Флора Горещите пръстчета си бърбеше с приятелките си и се кикотеше, като в същото време мятеше прелъстителни погледи на всеки минаващ покрай тях мъж. Когато фургонът спря до тях, тя дори не го погледна; улиците гъмжаха от пешеходци, тежко натоварени пристанищни хамали, ръчни колички със златисти самуни хляб, платове, сандъци и денкове, имаше и една носилка — тя завистливо огледа полюшващата се блажено в нея куртизанка — и всевъзможни селски коли и фургони, помъкнали храна за града.

Но след малко разбра, че този фургон е по-различен. Беше наистина интересен, с високи стени и примки отгоре, които на пръв поглед като че ли бяха предназначени да придържат платното. Но за примките бяха вързани кръстосани кожени ремъци, от което фургонът приличаше повече на клетка. Караха го двама мъже от гвардията на Батира, още четирима вървяха отзад и тропотът на подкованите им чизми отекваше в контраст със стърженето на обкованите с желязо колелета по камъка: маршируваха в крак и алебардите им се поклащаха над главите им.

Някои от приятелките ѝ взеха да се отдръпват боязливо — всичко по-необичайно беше опасно. Но повечето момичета само гледаха, скръстили ръце на гърдите си, и макар очите им да пробягваха към съседните улички, останаха на място въпреки подозренията си. Та нали в края на краищата повечето от поминъка им идваше от войници.

От фургона слезе един сержант и тръгна към тях с поклащаща се походка, като човек, прекарал повечето си живот на конския гръб, отколкото на крака. Капралът му отиде да смъкне стълбичката и да отвори вратата на задницата на фургона. Другите от отделението струпаха алебардите си на пирамида.

Сержантът спря пред Флора, щипна я под брадичката, обърна се и се ухили на хората си, които също се приближиха усмихнати. Мъжът

миришеше на пот, на кожа и вкиснало вино; Флора беше свикнала с това, но точно този вонеше ужасно и нослето ѝ леко се сбърчи. Тя вирна брадичка и с малко нервна усмивка попита:

— Мога ли да направя нещо за тебе, войниче?

— Можеш — каза сержантът и се наведе към лицето ѝ. — Можеш да дойдеш с мен, малкото ми триперче, с всичките си приятелки. Утре правим купон във ваша чест, в цитаделата. — Хвана я здраво за ръката със зла кривозъба усмивка.

— Е, няма нужда да си толкова груб — сопна се Флора и се опита да се измъкне.

— Може и да няма — отвърна ѝ той свойски. — Но се налага, разбираш ли.

И изведнъж я сграбчи за косата и за кръста и я хвърли във фургона-клетка. Тя писна и се завъртя във въздуха, падна и си удари коляното толкова силно, че в очите ѝ избиха сълзи. Преди да успее да се изправи, захвърляха приятелките ѝ върху нея и въздухът излезе от дробовете ѝ с такава сила, че едва успя да вдиша. Прехапа си устната, болката я жегна и тя усети как солено-горчивият вкус на кръв изпълва устата ѝ.

— Чакайте! — извика Флора. — Не сме направили нищо лошо! Какво искате от нас?

Другите също закрещяха пронизително: възмутени викове, хлипания, ругатни и проклетия, и безсловесни яростни писъци. Флора успя да се хване за решетките на фургона, надигна се и видя две от приятелките си да тичат по една от уличките с вдигнати поли. Това ѝ вдъхна малко кураж. Вестта щеше да стигне до ушите на Праведника и той сигурно щеше да направи нещо. Тя раздруса с все сила решетките на клетката и викна побесняло:

— Не можете да ни хвърлите в тъмницата за нищо!

Сержантът я удари по пръстите със стоманения си юмрук — не толкова силно, че да ги счупи, но достатъчно, за да я заболи.

— Можем, и още как — отвърна ѝ с тон, който можеше да мине за черен хумор, ако човек не видеше очите му.

В тях имаше нещо, което я накара да потръпне и ѝ припомни думите на Джими за рисковете на свободните професии.

Сержантът плесна облечените си в тежки ръкавици длани и металните халки на гърбовете им издрънчаха глухо.

— Така поне твърди временният губернатор. Можем да ви напердашим колкото си искаме и си го заслужавате. А сега млъкни и се кротни там като разумно момиче, да не ти избия зъбките.

Флора осмука разкъравените кокалчета на пръстите си и се подчини. Болката беше някак далечна, не толкова истинска като страха в думкащото ѝ сърце. Гърлото ѝ се сви. Устата ѝ изведнъж пресъхна.

Докато стигнат до цитаделата, клетката вече беше пълна до пръсване и Флора се беше притиснала плътно до решетките — което все пак беше по-добро, отколкото да си в средата, защото тук поне имаше въздух от едната страна. Фургонът беше претъпкан с курви, просяци и няколко млади джебчии, които не бяха правили нищо незаконно, когато ги бяха заловили. Войниците дори бяха прибрали няколко обикновени бедняци и случайно озовали се до поредната курва минувачи. Но все пак повечето от хората в клетката бяха от гилдията на Шегаджиите. И това я изплаши. Джоко Радбърн явно искаше да си върне на Шегаджиите за принцеса Анита.

Портите се затръшнаха зад тях. Нови гвардейци на Батира се изсипаха и започнаха да ги смъкват от фургоните, за да се влеят в дългата колона пленници, подкарани надолу по каменните стъпала. Ботуши, юмруци и обковани със стомана дръжки на алебарди заудряха по човешка плът, но повечето ругатни и проклетия се сипеха от устата на стражите.

Почти всички пленници мълчаха, само тук-там някой изреваваше от болка.

Джими спа цял ден и цяла нощ и се събуди преди обед на втория ден след заминаването на „Морска лястовица“. Разкърши се блажено, стана, облече чисти дрехи — всъщност попроветрените дрипи, които беше оставил в тази стая след последното си спане тук — и заслиза по стълбите. Инстинктът му подсказа да стъпва по-близо до стената, където беше по-малко вероятно дъските да заскърцат. Общо взето му харесваше, че пораства, но не можеше да отрече, че това прави човек по-тежък, и се стараше да се научи ловкостта му да компенсира поне донякъде добавящото се тегло.

— Ако тъвсиш закуска, не тъвси тука — каза му хазайката. Беше беззъба дебелана и го гледаше сърдито с гурелясалите си очи. — Знаеш, че нивто нямаме ва тебе толкова вано.

— Не бих си и помислил да ви създавам главоболия — отвърна Джими галантно и се усмихна. — Бездруго имах нужда повече от сън, отколкото от закуска.

— На твоите години? — подсмихна се старицата.

— Това пътуване беше доста дълго — отвърна той.

И всъщност наистина си беше така, в цял друг свят, можеше да се каже. Но вече беше време да се захване за работа. Най-напред трябваше да се отбие в „Шегаджийска отмора“ и да разбере какво става. А после щеше да започне да обмисля стъпките към нещо по-голямо от опразването на чужди джобове.

През последните няколко месеца беше чиракувал на Дългия Чарли, макар че това чиракуване се прекрати от нощта, в която срещна принц Арута, който се опитваше да избяга от самия Джоко Радбърн.

Принцът с неговия майстор-ловец — Мартин Дълголькия — и Амос Траск — легендарния Тренчард Пирата — бяха пристигнали тайно в града няколко дни преди Джими да срещне Арута. Бяха се опитали да се прикрият, но от гледна точка на Джими изпъкваха като червени бикове в овчи кожи. Когато Джими се изпречи на пътя на Радбърн, подгонил Арута, Праведника вече бе издал заповедта тримата новодошли да бъдат спипани.

Джими вече беше разбрал, че се крои нещо между контрабандистите и Шегаджиите, нещо по-голямо от обичайното и трудно поддържано примирие, тъй като хората на Тревър Хъл влизаха и излизаха в райони на градската канализация, които отвсякъде погледнато си бяха територия на Шегаджиите, но тъй като беше още момче, макар и доста надарено, не бе посветен в тайната с измъкването на принцесата от цитаделата.

Срещата с Арута бе променила това и така Джими се беше гмурнал в самото ядро на заговора, завършил с успешното бягство на Анита, Арута и спътниците им. Не само се беше превърнал в конспиратор, но и се беше сприятелил с принц Арута и принцеса Анита, докато чакаха да се появи възможност за бягство. Беше си изиграл ролята, спечелил си беше благодарността на кралски особи и

за първи път в младия си живот бе открил у себе си чувството за нещо много по-значимо от собствената му съдба.

Тези триумфи не будеха в душата му охота да се връща към чиракуването и да отваря учебните ключалки, докато Дългия Чарли наднича над рамото му. Освен това отдавна му беше хванал цаката с отключването, а мострите, които го караха да пробва, изобщо не го затрудняваха. Честно казано, обучението, което му предлагаха, го отегчаваше — Джими вече разбираше в сърцето си, че е предназначен за по-възбуждащи неща. Понякога имаше чувството, че Чарли му възлага отегчителна работа само за да го махне от главата си. Още преди цялото това приключение с Арута и Анита Джими си беше наумил да помоли за нов учител. „Животът е твърде кратък, за да чакам онова, за което съм предназначен само да ме намери“, помисли си.

Едно от нещата, които трябваше да свърши днес, бе да си открадне по-прилични дрехи. Тези, в които беше облечен сега, миришеха лошо — дори за самия него.

„А мога и да си купя, просто за разнообразие“, хрумна му изведнъж. Но най-напред трябваше да иде при сарафа.

Сарафът държеше малък дюкян в една тясна уличка наблизко. На табелата бяха нарисувани везни; боята беше толкова избеляла, че златното едва изпъкваше под мръсотията. Джими прескочи мръсната вадичка в средата на калдъръма, кимна на стоящия отвън бияч, който търкаше с рамо тухления зид, и бутна вратата. Биячът щеше да намери повод да задържи всеки гражданин да стъпи в дюкяна, щом вътре е влязъл Шегаджия.

Ференц, сарафът, вдигна глава и възкликна:

— А, Джими! Какво има?

Джими бръкна под ризата си, извади кесията и с ловко въртане на китката търкулна десетина монети на тезгяха. Другите си ги беше скътал над една от таванските греди в стаята си.

— Злато? — удиви се Ференц, щом погледна дебелите колкото нокът монети, наредени от Джими по гладкото дърво.

Беше мъж на средна възраст, с мършаво сбръчкано лице и с вечно присвити очи, като на човек, чийто живот е минал повече в треперене да не му отмъкнат касата с ценности, отколкото в спане.

Носеше строго и изискано облекло като за процъфтяващ в занаята сарафин.

— Амбициозни ставаме, а, момче?

— Спечелени са честно този път — отвърна Джими. И си беше самата истина.

Не откъсна очи от везните, докато жълтиците на принц Арута се превръщаха в звъняща купчина изтъркани и не толкова подозрителни сребърни и медни монети. Правилата, наложени от Праведника, принуждаваха хора като Ференц да се държат сравнително честно — счупените ръце бяха обичайното първо наказание за ощетяване на Шегаджии от страна на сарафи и прекупвачи, а после ставаше още по-гадно — но все пак никога не вреди човек да разчита и на себе си.

— Заповядай — най-сетне рече сарафът. — Това няма да привлича толкова внимание.

— Така си мислех и аз — отвърна Джими и се усмихна.

За всеки случай си купи и един колан, в който да прибере парите — натъпканата дрънкаща кесия щеше да е подозрителна — и излезе на улицата.

— Свински месеници! Пресни свински месеници! — стигна до ушите му и устата му моментално се напълни със слюнка — беше пропуснал закуската.

— Два от най-хубавите, госпожо Пийзи — каза той важно. Баничарката пусна дръжките на количката и извади две парчета; бяха топли и ноздрите на Джими потръпнаха от миризмата. Нещо повече, баничките с месо на госпожа Пийзи наистина бяха от свинско, а не от котешко или някое от още по-гадните неща, които пробутваха други продавачи.

— Забогатял си май — рече тя, след като ѝ подаде четири медни петака.

— Тежък труд и пестелив живот, госпожо — отвърна той важно и туловището ѝ се затресе от смях.

„Какво пък, мършава баничарка едва ли ще е голяма реклама, нали?“, помисли си той. Прокара изгълтаните набързо месеници с чаша сайдер, купена от близкия уличен продавач, седна на слънце, оригна се доволно и подпря гръб на каменната стена на кладенеца.

Тъкмо облизваше пръстите си от мазното, когато едно камъче го чукна по темето.

„Уфф!“, рече си той наум и вдигна глава.

Мъртвешки бледото лице на Дългия Чарли надникна иззад един от фронтоните и ръцете му се задвижиха: „Яви се в «Шегаджийска отмора» веднага — заговори му с жестовите на тайното арго на гилдията. — Никакво бавене. Никакви извинения“.

Джими изгълта набързо останалото от сайдера и припряно върна чашата на продавача с учтиво „благодаря“. След което затича към близката уличка.

Щом нахълта в каналите, продължи да тича уверено — дори през тъмните като катран места, които не бяха малко — покрай постовите на Шегаджиите, скрити по разни места: точно днес те изглеждаха необичайно възбудени и нащрек. Не че в други дни бяха по-малко бдителни — да заспиш или да се запиеш на пост можеше да ти донесе тежка рана или направо да си умреш.

Миришеше като у дома, макар и доста силно. Джими изрита на една страна и един от по-войнствено настроените плъхове изхвърча във въздуха. Цвърченето му секна с тъпо изтупване — човек трябваше да внимава с тези, които не бягат от пътя му, възможно беше да носят опасна болест. Джими беше видял един мъж да бълва пияна след ухапване на плъх и едва ли някога щеше да забрави тази гледка.

Майчиното приличаше на разровен мравуняк, цареше пълна суматоха — макар че мравките не вдигаха толкова шум, нито махаха с ръце така, че да те фрасне някой през лицето, докато се опитваш да се провреш. Възбудени, хората щъкаха от група на група и всички като че ли говореха наведнъж. Джими зърна едно познато момче, което стоеше встрани, и се запъти към него.

— Какво става?

Хлапакът, с прякора Лари Ушето, тъй като ушите му бяха големи и клепнали, стоеше напрегнат като тетива на лък и зяпаше суматоката. Заговори му, без да откъсва очи от навалищата.

— Хората на Батира прибират момичетата, просяците и всеки, до когото се докопат. Спипали са Джералд.

Джими примига. Джералд беше по-малкият брат на Лари, само седемгодишен, ако имаше и толкова. Джими знаеше, че Радбърн е отмъстителна свиня, но чак да прибира невръстни дечица беше отвратително. Понечи да попита:

— Той да не е кра...

— Не! — сопна се Лари и го погледна ядосано. — Нищо не е правил. Просто си е играл, нали е дете!

— Проклет да е в кокалите тоя Радбърн — измърмори Джими.

— Проклет да е, и още как. Само че този път е дел Гарза. Радбърн е извън града — взел е кораб няма и час след тръгването на принцесата. — Джими примига изненадано. Щом Лари знаеше, че принцесата е избягала тази нощ, значи го знаеха всички. Дотук с тайните. — Сега командва дел Гарза и е побеснял от яд.

„Като побесняла лисица“, помисли си Джими и се вцепени, щом през ума му се превъртяха няколко извода. „Принцесата е избягала, Радбърн я преследва, а дел Гарза ще иска да задържи много хора, за да хвърли на тях вината, когато херцогът се върне. Как беше старата поговорка? «Победата си има хиляда бащи, поражението е сирак». Дел Гарза ще иска да има колкото може повече хора за баща на поражението“.

— Дел Гарза е змия от същото люпило като Радбърн — заговори разпалено Лари. — Намислил е нещо гадно и дори от това да пострада едно малко момче, ще го направи!

Джими кимна съгласен, после каза:

— Ами, няма да му позволим. Да видим какво ще реши Праведника и ако не вземе правилното решение, хм, ще видим. — Сръга Лари в хълбока. — С мене ли си?

Очите на по-малкото момче се изпълниха с надежда.

— Кой друг според тебе ще ни подкрепи? — попита го тихо Джими.

— Ще разбере — отвърна Лари и си избърса очите с мръсния си ръкав — по лицето му останаха тъмни петна.

— И аз — каза Джими. — Но това няма да го обсъждаме повече, докато не разберем какво ще се предприеме. — Имаше предвид колкото от страна на Праведника и помощниците му, толкова и от дел Гарза. — Дай да се пораздвижим и да разберем каквото можем.

Запромушваха се из тълпата.

— Някоя от къщите засегната ли е? — попита един дебелак няколкото проститутки, скупчили се около него. — Тия, зад които стоим ние, искам да кажа.

— Още не — отвърна една от жените, с остър като игла нос и с външност на доста повече от четирийсет. — Но ако това не донесе на

дъртия Джоко каквото иска, те ще са следващите. Мътещи патки, това са те.

— Много благородници ходят по тия места — каза една от приятелките й. — Няма да им хареса да им пречат на удоволствията.

— О, знаеш ли колко ще се притесни тайната полиция — изсумтя онази с острия нос. — Само това чакат те, да спипат някой благородник или богат търговец с ревнива жена. Помни ми думите, дори днешното да не донесе на оня кучи син каквото му трябва, това ще е следващата им стъпка.

— Така е — съгласи се дебелият. — Щом е почнал, защо да спира?

Джими трябваше да се съгласи. Дори му се стори познанадващо, че тайната полиция все още не е предприела такъв ход — Радбърн беше достатъчно умен, за да се сети. За полудял за власт и бездушен кучи син като него това изглеждаше съвсем логична стъпка, много повече от прибирането на уличните момичета. Човек можеше да научи ужасно много неща, ако успее да сложи ръка на къщите за удоволствия. Стените там буквално имаха уши — удобно разположени килерчета за подслушване в по-богатите бардаци. Не един търговец с удоволствие плащаше на мадам всеки месец малко отгоре, за да го държат в течение какво са изтърсили пияните конкуренти, за да впечатлят поредната си фаворитка. Нищо не пречеше на Джими да си представи как в килера за подслушване вместо мадам стои някой агент на Короната.

Още преди събитията от последната седмица се носеше клюката, че Ги дьо Батира храни амбиции да стане следващият принц на Крондор, а Джоко Радбърн се гласи да сложи ръка на поста херцог на Крондор. Западните благородници със сигурност щяха открито да възразят в Съвета на лордовете срещу подобни назначения, но пък онези, които имаха какво да крият, нямаше да са толкова пламенни във възраженията си. А и колкото повече полезни неща успееха да измъкнат Радбърн и дел Гарза от цялата тази каша, толкова по-вероятно беше херцогът да им прости, щом се върнеше.

Джими зърна Невил Белята — седеше самотен в един ъгъл на огромната зала. Не беше необичайно, предвид миризмата, лъхаща от него, като се почне с вкисналата пот и оттам нататък. Но просякът беше чест гост на крондорските тъмници и можеше да разполага с

полезна информация. Зависеше само колко смахнат щеше да е точно днес.

Джими клекна пред стария просяк и заразмахва пред очите му един сребърник — знаеше, че това е най-добрият начин да му привлече вниманието. Постепенно Невил спря да се поклаща и очите му започнаха да следят монетата; след това ръката му се вдигна и понечи да я хване, но Джими я дръпна и я стисна в шепа.

— Невил. Трябва ми малко информация.

Старецът се вторачи в него. Беше си съвсем луд, но в очите му се прокрадваше и зрънце остър ум. Нали в края на краищата все още не беше умрял от глад, нито премръзнал или пребит до смърт от улични пияндета.

— К-к'во искаш да знаеш? — провлече той.

— Опиши ми килиите в цитаделата — каза Джими. — Искam да знам всичко, което можеш да си спомниш.

Невил взе да се киска, задави се и се закашля така, че Джими очакваше всеки момент да изхрани поне единия си бял дроб. Ядосан, тъй като подозираше, че кашлянето е намек да му предложи нещо за пиене, Джими все пак стана и плати една халба бира за стария просяк.

Както се очакваше, щом халбата се озова в кривите от възрастта пръсти на Невил, кашлицата секна.

— Повече от един сребърник ще ти трябва за това — изхриптя старецът и отпи.

— Колко?

Просякът сви рамене и цялото му тяло се разтресе.

— Двайсет. — Знаеше много добре, че никога няма да ги получи. Джими стана и понечи да си тръгне.

— Ей! — извика Невил след него, явно ядосан. — Къде тръгна бе?

— Да поговоря с някой, който не е толкова луд — подхвърли Джими през рамо.

— Я ела тука — настоя просякът. — Не знаеш ли да се пазариш бе? К'во ще ми дадеш? Луд съм, ама не съм прост.

Джими вдигна ръката с монетата, а Невил почна да се тресе и да ръмжи.

— Три ми дай!

— Вече похарчих два петака за бирата ти — отвърна Джими. — Няма да хвърлям пари за нищо. Даваш ми нещо за това и ако реша, че струва повече, плащам повече.

— Бива — отвърна старецът с неохота. — Кво искаш да знаеш?

Джими седна пред стареца, вдиша през устата, за да избегне натрапчивата воня, и почна да го разпитва за тъмниците. Колко са дълбоко, как се стига до тях, колко са килиите, пазачите, през колко време се сменят, колко често хранят затворниците, на колко време изхвърлят гърнетата, ако има такива. Невил Белята отговаряше на всеки въпрос, без да откъсва очи от малкия крадец, и с всеки отговор сърцето на Джими се свиваше.

— Има ли някакъв начин да се измъкне човек, без стражите да разберат? — попита той накрая.

Невил Белята се изсмя мрачно.

— Кълна се в богинята на късмета, откъде да знам? Никога не съм се опитвал да бягам. Повече неприятности, отколкото си струва. Най-много четири дни са ме държали там.

Джими се наведе към него и попита:

— Чувал ли си някой да е избягал?

Старият просяк се закиска и размаха мръсен пръст пред лицето му.

— К'во става? Джоко да не ти е прибрал гаджето?

Джими го изгледа твърдо.

— Само три зъба са ти останали, Невил. Икаш ли и тях да ти счупя?

Бърза като змия, ръката на стареца го сграбчи над лакътя със смайваща сила.

— Я опитай — изръмжа Невил. — Копелдак с копелдак. Случайно ли мислиш, че съм останал жив толкова дълго? Или че може би Лимс-Крагма, великата богиня на смъртта, е забравила за мен? Това ли си мислиш? Ха! Тъп копелдак. — Наведе се и се изплю на пода.

Джими реши, че старецът още държи да си получи среброто. Ако прекратеше разговора, сигурно щеше да наплюе и него. „И тогава ще трябва да го убия. Или себе си“. Толкова гнусна беше представата да бъде заплут от Невил Белята.

— Чувал ли си някой да е успял да избяга — бавно повтори той въпроса си.

Старият просяк погледнала една страна и поклати глава.

— Има ли някакъв изход оттам, който да не пазят? — попита отчаяно Джими.

— Единственото, което знам, е дупката в пода на голямата килия. — Невил се изкиска и го погледна злобно. — Но едва ли ще ти хареса: в тая дупка пикаем.

Джими само го зяпна и се замисли трескаво. Нямаше да му хареса, но можеше да се окаже възможност.

— Тя в градската канализация ли води? Или цитаделата си има отделен отходен канал към залива?

Невил пак се изсмя и Джими реши, че старият тъпак се забавлява от този разговор много повече, отколкото се полагаше.

— Откъде да знам? — отвърна троснато Невил. — Да не мислиш, че съм си следил пикнята да видя накъде отива? Дупката е само ей толкоз голяма! — Вдигна ръце и показа кръг колкото чиния и сърцето на Джими отново се сви.

— Ей! — Невил го сръга в ребрата. — Може Праведника да знае някой изход. Що не питаш него? — И се засмя дивашки.

Младият крадец стана и понечи да си тръгне.

— Ей! — викна просякът. — Парите ми къде са? — И протегна костеливата си ръка.

Джими му подхвърли сребърната монета, която бе предложил отначало.

— Чакай бе! — викна троснато Невил Белята. — Щеше да ми дадеш още! Така се спазарихме.

— Спазарихме се, ако реша, че сведенията ти са ценни, да ти дам повече — хладно отвърна Джими. — Дай нещо, което мога да използвам.

Старецът заръмжа и го изгледа сърдито, но нещо накара момчето да изчака.

— До каналите води — най-сетне отстъпи Невил. — Но тунелът е подробен наполовина, не е безопасен.

— А дупката? — попита Джими. — Човек може ли да слезе през нея?

Невил заобръща насам-натам глава, уж възмутен от безкрайните му въпроси, но накрая кимна.

— Била е по-голяма. Запълнили са я с парчета камъни и мазилка. Голяма е колкото да се провере някой по-мършав. Като я ритнеш хубаво два пъти, ще се отвори достатъчно някой да изпълзи долу, ако не му е много голям тумбакът.

Нещо просветна в ума на Джими и той зяпна стария просяк.

— Ти си я използвал! — изръмжа той обвинително и го посочи с пръст. — Използвал си шахтата, за да избягаш!

Невил замаха с ръце като луд, в смисъл „разкарай ми се от главата и ме остави на мира, иначе ще си изпатиш“ — ход, който бе усъвършенствал в дългата си кариера от разправии с публиката, но Джими не се впечатли.

— Престани! — Загледа го начумерено, докато старецът не се укроти и също не го погледна сърдито. — Така. Сега ми кажи всичко, което искам да знам, и ако се окаже истина, ще ти дам ето това. За миг в ръката му блесна злато. — Но ако излезе лъжа, не получаваши нищо.

Една жълтица бе цяло състояние за човек като Невил. Можеше да му донесе петдесет халби бира, че даже и сто, от най-гадната, която продаваха в Бедняшкия квартал. Той взе да смуче беззъбите си венци и да премисля.

— Че що пък не? — измърмори най-сетне. — Не е тайна, дето си струва да я пазя. Бях крадец някога, като млад. Сипаха ме. Не беше леко.

Лицето на Невил Белята се отпусна в унесена от спомена усмивка и тъкмо когато Джими реши, че е време да го поразтърси, за да го върне в настоящето, той заговори.

— Щях да висна на бесилото. — Невил отново се изплю. — Но знаех, че с повечко време и търпение мога да се измъкна. Има решетка. — Посочи надолу с мръсния си пръст и Джими автоматично също погледна надолу, сконфузи се и вдигна очи към стареца.

— Никак не беше голяма, да ти кажа, но аз можах. — Както си седеше, Невил се заизвива с ръце над главата, все едно че се провира през тясна дупка. — Рамената ми се разглабят — добави той и се изсмя хрипливо, като видя неверието на лицето на младия крадец.

Не че Джими не беше чувал за такива преди, но му беше трудно да повярва, че човешката отрепка пред него може да има толкова полезно качество.

Невил го плесна по коляното, без да спира смеха си, и продължи:

— По онова време решетката не беше даже укрепена. Не им беше хрумнало, че някой може да избяга през клозет! — Поклати глава и се ухили. — Да можех да им видя лицата, когато са дошли да ме търсят.

Джими кимна и попита:

— Та откъде се стига?

Невил зяпна в празното и пръстът му зашари във въздуха, сякаш се мъчеше да си припомни пътя.

— Хващаш четвъртата шахта при Петорката — замърмори той неуверено. — Не, втората хвани. — Замълча зяпнал, после отново се оживи. — Тръгваш към пристанището, все по долния път... не, това води към тепавичарниците. Не ти трябва да ходиш там. — Изпръхтя недоволно. — Знам как се стига дотам, ама като не съм разправял на никой как да стигне?

Джими се изправи.

— Покажи ми тогава. По-лесно ще е.

Старият просяк го изгледа, все едно че го караше да се съблече по препаска и да затанцува на масата.

— Не е за мен туй! — И Невил размаха халбата. — Тука си ми е добре, всичко си имам. — Огледа се и махна с ръка, все едно че му показва най-прелестните места в града.

Джими се наведе толкова близо, че за малко да забърше туфите косми в носа му, и прошепна:

— Четири сребърника над жълтицата, ако ми покажеш.

Невил задъвка венци, зяпнал в пустото, и не отвърна.

Джими ухапа нервно горната си устна, разбрал, че Невил е една ръка отгоре. Сега можеше да го разори с пазарлъка.

— Ще купя и половин мях вино — додаде Джими. — Каквото остане, можеш да го задържиш, щом ме заведеш там.

— Пълен мях — контрира Невил.

— Половин.

— Цял! — сопна се старият просяк. — Далече е.

— Готово — отвърна с малко неохота Джими и протегна ръка.

Невил плю в своята и я плесна отгоре, преди момчето да успее да си я дръпне, а после се изсмя гръмко на отвратената му физиономия.

ГЛАВА 4

СЪЗАКЛЯТИЕ

Джими се промуши през тълпата и каза тихо:

— Лари.

По-малкото момче умело прикри сепването си и Джими изпита лек прилив на гордост. Да се промъкваш покрай градската стража беше лесно, но момчето до него си беше професионалист в занаята.

— Открих нещо — прошепна му Джими и се огледа да се увери, че никой не подслушва. — Как да се влезе в тъмницата. — И му даде знак с ръка да не бърза. — Но има един проблем.

— Какъв проблем?

— Единственият, който знае пътя, е Невил Белята, тъй че ще трябва да го вземем с нас.

Светналото от радост лице на Лари изведнъж стана кисело, все едно е захапал нещо неприятно.

— И трябваше да му обещах мях вино. Което значи...

Старият Невил беше от тях, дето изчезват за миг по причини, които само те си знаят, но винаги се връщат да си поискат обещаното. Обещаните неща никога не се изплъзваха от шупливата памет на старчето, колкото и смътен да бе споменът за свършеното.

Двамата се обърнаха и загледаха Невил, който си говореше с някого, дето го нямаше. Джими прекъсна разговора и го подмами извън Майчиното със струйка червено вино — Невил заситни след него да я хване с уста. Щом излязоха, Джими запуши меха.

— Сега води. — Старият просяк млясна с уста, отърка с ръце лице и шия и облиза пръстите си, а Джими метна показно меха през рамо. — Когато си готов.

— Това е — рече Невил.

Тримата стояха присвити и разкрачени над мръсния поток, течащ в средата на тунела. Овалният отвор в стената пред тях изливаше своя

дял в зловонния поток. Засъхналите резки по тухления зид сочеха, че водата някога е била по-висока.

— Много време ни отне — каза кисело Лари.

Джими само сви рамене. Лудостта на Невил Белята не беше само игра — вече не помнеше колко пъти се бяха връщали, докато старецът хленчеше колко е ожаднял. Но младият крадец бе непреклонен — никакво вино повече, докато не намерят мястото.

„Щом сега е наполовина трезвен, ако се беше напил, никога вече нямаше да видим дневна светлина“.

— Сигурен ли си? — попита Джими скептично.

Както беше казал Невил, тунелът беше наполовина срутен. Парчетиите тухли и вар се бяха свлекли под ъгъл в главния канал, което им даваше лесен достъп, но въздухът, който духаше отгоре, беше по-мръсен и от самия просяк.

— Нещо е умряло горе — каза Лари.

Невил пренебрегна думите му, за да отвърне на въпроса на Джими.

— Сигурен съм, да! — Устните му замърдаха ядосано и се показва един от малкото му останали криви зъби. — Ако беше внимавал, щеше да разбереш!

„Старият тъпак е прав“, призна натъжен Джими. Бяха минали покрай знаци, предупреждаващи, че приближават подножията на цитаделата.

— Фу! — каза Лари задавено. — Не е възможно да си имал предвид това! Не можем да влезем тук! Тук и змия не може да се провре!

Джими определено беше съгласен. Хвърли меха към просяка и той забърза навън, без да си поиска останалото възнаграждение. Младежът погледна с гримаса след ситнещия в тъмното Невил, после се изкатери по срутеното и тикна факлата в дупката.

— Виж, ето там се разширява. А тия парчетии лесно можем да ги разбутаме. — Изгреба една шепа настрана и обърса ръка в крачола си. „Добре поне, че бездруго се каня да си купя нови дрехи“.

— За час можем да изчистим достатъчно, за да се проврем, дори ако внимаваме да не вдигаме шум. След това ще е лесно. Няма да яздим кон през тая дупка все пак.

Факлата примига и угасна. Джими се измъкна назад. Догади му се и очите му се насълзиха.

Срещу бюрото на временния губернатор седяха трима изключително богати търговци. Бяха членове на могъщата Гилдия на търговците — включваща най-богатите хора в града наред с представители на останалите важни гилдии: тепавичари, ковачи, корабостроители, майстори на фургони и други. След двора и храмовете Гилдията на търговците беше най-влиятелната в градската управа. Твърде много благородници в Кралството имаха дългове или въртяха търговия с по-властните ѝ членове. Зърното не можеше да стигне до пазара от околните чифлици и имения, ако керванджиите не подкарат фургоните. Пристанищните складове се пълнеха със стоки, които не можеха да заминат наникъде, ако докерите откажеха да ги натоварят на корабите. Съдействието на Гилдията беше жизненоважно за успеха на планове на дел Гарза — или най-малкото трябваше да се подсигури, че няма да му се противопоставят.

Тримата запазиха еднакво високомерни физиономии, но очите им, лъснали на светлината на свещите, следяха неотлъчно всяко движение на дел Гарза. Изчакваха вниманието му с достолепна сдържаност.

Дел Гарза продължаваше да пише — драсваше и отмяташе настрана някой не толкова важен документ, с пълното съзнание колко рядко проявяват подобно търпение тези господа. Наслаждаваше се на тази дребна демонстрация на власт. Всъщност това бе единственото му лично удоволствие — следващата част от тази вечерна среща щеше да е в полза на господаря му.

Най-сетне приключи с писането, поръси документа с пясък и го изтърси, след което го остави настрана, обърна се и погледна седящите срещу него мъже.

— Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ми — каза той с хладна неискреност.

Марцелус Варней, корабовладелец с квегско потекло, повдигна вежда. Беше мъж с бичи врат, явно преживял младостта си в тежък труд. Сега, на средна възраст, под тлъстините му все още изпъкваше здрав мускул.

— Не бяхме точно поканени — заяви той. — Останах с впечатлението, че сме арестувани. — Цялото му държане намекваше за отвращение.

— Все пак можехте да се възпротивите — отвърна много учтиво временният губернатор, килна глава на една страна и разпери ръце. — Не, не, трябва да ми позволите все пак да ви благодаря за съдействието.

— Хайде, казвайте — подкани го с равнодушен тон корабовладелецът и презрително присви очи.

Дел Гарза ги огледа един по един и кимна примирително.

— Както желаете, господа. — Отпусна се в стола. — Не се съмнявам, че сте запознати със специалните заповеди и с извънредното положение, което скоро ще обявя в Крондор. Изпратих копие на заповедта до гилдията ви и се надявам, че сте отделили този ден да я обмислите.

Тримата помръднаха в столовете си и това го развесели: все едно че го бяха репетирали, толкова едновременно стана.

— Поканих ви тази вечер, за да разбера дали мога да направя нещо, за да спечеля подкрепата ви. Очакват ни трудни времена и искам да се уверя, че най-уважаваните гласове в Гилдията на търговците ще се изкажат в подкрепа на тези актове. — „Виж, това спечели вниманието им“, помисли си той с вътрешна усмивка. Малко ласкателство покрай заплахата вършеше чудеса.

Господата се вторачиха в него, все едно че повярваха, че го интересува мнението им. А то го интересуваше, разбира се. Стига да съвпадаше с неговото.

Руфус Тюни, търговец на зърно и собственик на шестте мелници, разположени на кръстопътища около града, направи гримаса и махна вяло с ръка. Беше суетен мъж, склонен да се труфи с много дантела и да се маже с помада, и където и да минеше, след него се носеше облак от силни парфюми и миризма на люляк.

— Новите правила, които сте предложили, не са без достойнства, безспорно — провлече той. — Бедата е в това, че изглеждат... малко крайни. — При което погледна с вдигнати вежди временния губернатор. — Дори ние тримата чистосърдечно да се изкажем в подкрепа на вашата позиция... — Сви деликатно рамене. — Каква ще е ползата само от нашите три гласа?

— Не допускайте това да е съображението, господа — отвърна с твърд тон дел Гарза. — Това, което трябва да прецените в случая, е вашата изгода.

Думите му бяха посрещнати с мълчание и дел Гарза забеляза как едва надвиха желанието да се спогледат.

— Изгода ли? — попита Варней, като се помъчи да не издаде учудването си.

„Очаквах точно той да зададе този въпрос“.

Третият — търговецът на подправки Тадиус Флийт, помръдна на стола си. Беше невзрачен на външност, с добре скроено, но простовато облекло.

— Дайте да се разберем, дел Гарза. Какво точно предлагате?

Дел Гарза беше очаквал точно той да се опита да поведе преговорите. Понякога се оказваше прекалено лесно. Той въздъхна и отвърна отегчено:

— Трябва ли да навлизам в подробности? Спомнете си къде се намирахте, господа, когато хората ми ви поканиха да се явите тук.

Изчака, докато последното уседне в мозъците им. Този път се спогледаха.

„Що за глупаци са тия тримата!“ Изпитваше презрение към повечето от тяхната мая, но тримата седящи пред него бяха особено вредни. Тюни и Флийт удовлетворяваха безогледно срамните си страсти, което ги правеше уязвими. Варней пък въртеше доходна странична търговия с млади жени и деца за роби в Кеш, като ги упойваше и ги превозваше контрабандно в тайни килии на корабите си. Свършеше ли ползата от него, дел Гарза смяташе, че ще е благодат за Кралството да сложи край на търговията му. Робството, освен за пленници на Короната, беше незаконно.

„Може да го продам във Велики Кеш. Това определено ще развесели доста хора“. Колкото до другите, бяха плиткоумни хора с глупави пороци. Единият обичаше да се показва с хубави жени, другият — да се прави на хубава жена. Не вредяха никому, освен на себе си. „Почти съм им благодарен, както и на Радбърн, че поддържа толкова пълни досиета“. Щеше да се срещне с повечето ключови членове на Гилдията по двойки и тройки през следващите няколко дни — щеше всичките да ги постави на колене.

— Това определено поставя нещата в нова светлина — каза мрачно Флийт и погледна към другите двама. Никой нямаше какво да добави — всички си даваха сметка, че дел Гарза разполага с информация, която може да ги съсипе, а в случая с Варней — да го прати на бесилката.

След няколко мига мълчание дел Гарза заговори малко нетърпеливо:

— И в тази нова светлина виждате ли достатъчно добре необходимостта да подкрепите декретите ми? В края на краищата барон Радбърн ще се върне скоро. Уверявам ви, че той няма да се заинтересува от позицията на Гилдията толкова силно като мен.

— Убеден съм — отвърна Тюни.

— Добре. Значи мога да разчитам на гласовете ви? — Дел Гарза ги изгледа бавно един по един, докато всеки от тях не кимна и не измърмори утвърдително. — Чудесно! Няма да ви задържам повече, господа. — Усмихна се равнодушно и взе един документ от купчината вляво от себе си. — Желая ви приятно прекарване на остатъка от вечерта.

Дрънна звънчето на бюрото и вратата се отвори. Стражът чакаше отвън. Дел Гарза заби поглед в документа, явно забравил за съществуването им.

Тримата търговци се спогледаха невярващо. Не бяха свикнали да ги гонят по този начин. Станаха от столовете си и дръзко изгледаха наведения над бюрото дел Гарза — погледите им обещаваха жестока разплата.

Временният губернатор прецени точно момента и когато вдигна глава и видя израженията им, се усмихна. Заплахата в погледа му бе много по-силна от тяхната и те го разбраха.

— Внимание, внимание — викна глашатаят.

Джими Ръчицата спря в сянката зад вратата, мъчеше се да се направи на невидим. До глашатая вървеше войник в черно и златно и гледаше предизвикателно. Бяха изтекли два дни, откакто Джими бе влязъл в каналите с Невил Белята и Лари Ушето, но тъкмо беше забравил дреболията с последвалото бягане и нямаше никакво желание да го погнат отново.

— С декрета на временния губернатор на град Крондор се въвеждат следните промени в действащия закон: уличната проституция вече ще се смята за престъпление, равно на кражба с взлом, и ще се прилагат същите наказания. Всички вертепи и бардаци в града трябва да получат разрешение на Короната, за да работят. Просията също е обявена за престъпление и вече ще се наказва с не по-малко от петдесет камшика.

Глашатаят продължи с формалния завършек „подписано собственоръчно, в еди-кой си ден“, но Джими беше престанал да слуша.

Лицензирането на бардаците означаваше, че агентите и войниците на херцога щяха да ги претърсят и да регистрират момичетата. Това не беше важно.

Но обирите и уличните кражби ставаха тежки престъпления, а петдесет удара с камшик щяха да убият всеки, освен най-силните мъже. Той се отдръпна замаян в тъмната уличка. Това означаваше, че всеки, който вече бе заловен — Флора, Джералд и всички останали — е обречен. Обърна се и забърза през лабиринта от тъмни проходи към най-близката шахта на канализацията. Беше само въпрос на дни, докато умрат.

„Временният губернатор си е пуснал декрета“, измърмори си той, докато се спускаше по железните скоби, преди да скочи безшумно върху хлъзгавия тухлен под. „Да видим сега какво има да каже Праведника“.

„Шегаджийска отмора“ беше претърпкана. Джими никога не беше виждал толкова много хора тук. Цареше страх, но лицата около него бяха безизразни и корави. Тук едва ли можеше да се намери и един Шегаджия, който да няма приятел или близък, прибран в килиите. Джими се зачуди дали затворниците вече знаят какво ги очаква.

Започна да се провира в навалищата и скоро се убеди, че никой няма пресни новини, освен обявлението. Никой не знаеше какво смята да направи Праведника по въпроса, нито беше виждал Дневния господар от часове, а оставаха два часа, преди да дойде ред на Нощния. Междувременно никой не смееше да излезе навън, особено жените и просяците.

Зърна Лари Ушето, кацнал като демонче на кръстосаните тавански греди, и тръгна натам. Погледите, които си размениха, бяха като стиснати ръце — споделяха една и съща мисъл, без да я изрекат. По-малкото момче горе беше стиснало зъби и преглъщаше нервно... а после вдигна очи и видя нещо, което го накара да се вцепени.

— Какво има? — попита Джими.

— Смеещия се Джак — отвърна отгоре Лари.

Чуха го и други и се обърнаха натам, накъдето беше зяпнало момчето; тишината се понесе на вълна, щом се пръсна вестта за появата на помощника на Нощния господар. Докато Нощния страж се качваше на една маса, голямата зала стихна, чуваше се само по някое глухо окашляне и ромонът на капещата вода. Смеещия се Джак се завъртя бавно в кръг да огледа всички, лицето му беше още по-мрачно от обикновено.

— Всички вече сте чули — ревна той. — Тъй че няма да повтарям декрета. Заповедта е да не се прави нищо. Оставете въпроса на Праведника и се покрийте до един. Разбрано?

Тълпата мълчеше; негодуванието се надигаше на вълна.

— Е? — запитва навъсено Джак.

Няколко души замърмориха, но повечето Шегаджии го гледаха мълчаливо, в очакване да чуят нещо повече.

— Хубава пасмина сме, няма що — изръмжа Смеещия се Джак, после ревна: — Никаква вяра, а? Къде щяхте да сте, ако не беше Праведника? А? Ще ви кажа: повечето от вас щяха вече да са мъртви. Много е лесно да си лоялен в добри времена. Много е лесно да спазваш правилата и да правиш каквото се очаква от теб, докато всичко върви добре. Но когато времената станат трудни, точно тогава трябва да се подчиняваш на заповедите. Само верността ще преведе всички ни през трудното време. — Завъртя се отново и ги домете с твърдия си поглед. — Е, и кое ще бъде? Изпълняваме заповеди, или ви изритват на улиците, за да ви спипа стражата?

Въпросът бе посрещнат с объркано мълчание. Очакваше се одобрителен рев, но Шегаджиите се споглеждаха неспокойно и се чудеха как да избегнат да изрекат отговора, че всъщност искат да ги изритат на улиците.

— Е, като го поставяш така... — измърмори Джими под нос, вдигна юмрук към тавана и изрева: — Праведника!

Тълпата подивя и поде вика му, рева, докато от тавана не запада мазилка. Смейщия се Джак вдигна ръце за тишина.

— Скрийте се по курниците и къртичините си. Кротувайте и чакайте заповеди. Едно мога да ви обещаю: това няма да го търпим дълго, но никой да не предприема нищо, докато не му наредят друго.

Това бе посрещнато с нов възторжен рев, който бързо заглъхна, щом Смейщия се Джак слезе от импровизирания подиум. Джими вдигна очи към Лари и му кимна към вратата, сигурен, че малкият бързо ще го догони.

Джими поведе извън каналите и през лабиринта от задни улички, повечето затрупани с боклук, но някои относително чисти. Стигнаха до една ограда с колове от кедр, набити в камъка. Прескочи я, стъпи за миг на перваза на прозореца, после се хвана за дупката, останала от откъртена тухла, и залази нагоре към следващия перваз. Стъпи и на него и изпъна ръце да се хване за стрехата. След малко вече беше на покрития с каменни плочи покрив.

Тихо се отмести встрани, за да може и Лари да се изкатери до него. Не бяха задъхани — и за двамата пътищата към покривите бяха нещо толкова познато, колкото стълбите до таванското за стопанина на някоя къща.

Намираха се на покрива на шумна пристанищна пивница — плочите под тях направо се разтресоха, щом дрезгавите от вкисналото вино моряшки гласове се опитаха да подхванат песен. Ала въпреки това момчетата се стараеха да вдигат колкото се може по-малко шум, докато стъпваха покрай таванския прозорец на една от стаичките за спане. Джими надникна рисковано през прозорчето и видя, че е празна. После легна на гръб, загледа се към звездите и се заслуша за стъпки на преследвачи. Лари седеше смълчан до него.

— Мисля — най-сетне зашепна по-малкото момче с явно недоволство, — че Праведника ще нарече хода на дел Гарза „блъф“.

Джими кимна, но се сети, че в тъмното няма да се види, и изсумтя в знак на съгласие.

— Бедата е обаче, че не блъфира — продължи разпалено Лари. — Защо да го прави? Никой няма да негодува, ако обеси десетина Шегаджии. Че даже и сто!

Джими му шътна да млъкне — още малко и щеше да се развика. Лари измърмори едно „извинявай“ и Джими го потупа съчувствено по рамото. Но беше съгласен с чувствата на по-малкото момче. Временният губернатор щеше да постави Праведника във възможно най-неизгодната позиция, преди да се съгласи да преговаря. Ако изобщо го направеше.

В историята на Гилдията на крадците Шегаджиите и Короната никога не бяха сядали на масата за преговори, но през десетилетията, откакто бе основана Гилдията, Шегаджиите бяха стигали, до договорки с принца на Крондор по няколко повода. Някой търговец с връзки в двора например донасяше вест, друг, с бизнес от двете страни на закона, донасяше съобщение — така от време на време някоя трудна ситуация можеше да се избегне. Шегаджиите предаваха своите, щом ги спипаха в тежко престъпление — това го разбираше всеки крадец, уличен негодяй или просяк. Но понякога някой твърде усърден полицейски началник искаше да прати на бесилката неподходящото момче или безвредно улично момиче, или просяк, задържани уж за по-сериозно престъпление, така че от време на време се уреждаха размени. Не един Шегаджия биваше изритван от затвора, щом шерифът на Крондор получеше сигурно доказателство за невинност — обикновено местоположението на истинския виновник, който или се криеше, или вече бе умрял. В други случаи банда, неполучила правомощия от Праведника, биваше предавана на хората на шерифа, с което Шегаджиите си спестяваха труда сами да се оправят с натрапниците.

— Праведника нищо няма да направи, нали? — каза Лари.

— В положението, в което е сега, не мисля, че може да рискува да утежни нещата още повече. Мисля, че нищо не можем да предложим на дел Гарза — отвърна Джими. — Както аз го виждам, единственото, което може да го зарадва, ще е, ако Радбърн се върне с принцесата. Но ако тя вече е на половината път до Крудий с принц Арута, не си представям как ще стане това. Тъй че ако обеси повечко от нас, поне ще може да каже, че се е опитал да направи нещо, когато Черния Ги се върне. А ако Радбърн вземе, че умре по пътя, тогава дел Гарза може да прехвърли цялата вина на него и да твърди, че все пак се е опитал да направи нещо. Нашите момчета и момичета са в тежко положение, няма спор.

Джими замълча за миг: знаеше, че положението им е не просто тежко, а фатално. Най-сетне добави:

— Само от нас зависи.

— Могат да ни убият...

Джими се засмя тихо.

— Хората на дел Гарза бездруго ще ни убият, ако не направим нещо. Колкото до Праведника... — Замълча и погледна една падаща звезда. Мислеше какво може да им направи Праведника. — Няма да ни наградят, това е сигурно. Сигурно ще трябва да изтърпим един як бой за неподчинение на заповед. Но ако успеем да измъкнем всички навън...

— Всички?! — изписука уплашено Лари.

— Ами да. Защо не?

— Аз искам само да измъкна брат ми.

— Не, това не стига! — рече Джими и се надигна. — Искаш да измъкнеш брат си. Това го разбирам. Но ако успеем да спасим и другите, ще е страхотно. Нали?

Миг тишина, после:

— Ами...

— И ще сме герои в очите на всички в Гилдията. Твърде популярни ще сме, за да ни срежат гърлата.

— Ами... сигурно.

Не беше възторженото потвърждение, на което се надяваше. Но беше по-добре от нищо. Джими стана.

— Първо, да идем да огледаме онова място, дето ти го показва Невил Белята. Щом разберем с какво разполагаме, можем да правим планове. После ще видим. — И тръгна да слиза.

Лари Ушето го последва с неохота.

— Какво ще видим?

— Ще видим дали Праведника ще ни убие, или няма — отвърна весело Джими.

Джими си беше вързал наикиснат в оцет парцал през носа и устата, но въпреки това едва се сдържаше да не повърне от вонята. Бяха разчистили много от преграждащите отвора парчетии, но не всичко; хората, които щяха да освобождават, бяха повечето дребни и със сигурност щяха да са измършавели още повече в затвора. Двете

момчета се трудеха тихо и бързо и дойде моментът, в който един от двамата трябваше да се изкатери по вертикалната шахта, за която им беше казал Невил. Джими погледна Лари, видя, че е изнервен, позеленял и на ръба да му прилошее, и реши, че няма да е много уместно да предложи той да го направи. Вдиша дълбоко през устата, все едно че се кани да се гмурне под вода, и провря глава през отвора. След това се повдигна нагоре.

Не се оказа чак толкова тясно, колкото очакваше от описанието на стареца, но пък старият просяк сигурно бе имал повече месце по костите си като млад. А и стените не бяха особено трудни за катерене, бяха като че ли част от естествената скала под цитаделата, с многобройни цепнатини и издатини за пръстите на ръцете и краката. Дори момичетата щяха да могат да се справят на слизане.

Дотук единственият проблем беше дали няма да се окаже много хлъзгаво от разни неща, за които бе по-добре човек, да не мисли, и дали ще вонят още повече. Беше се заклел да направи жертвен дар на богинята Рутия, Господарката на късмета, ако му позволи да премине, без някой да се изпикае отгоре върху него. И колкото повече се изкачваше, толкова по-щедро ставаше жертвоприношението.

Чу глас над главата си и за миг замръзна, но който и да беше, бързо отмина. Джими благодари наум на Богинята на късмета и погледна нагоре. Бездруго, нямаше да може да продължи повече. Точно над него бяха зазидали малки камъни от едната страна на шахтата, на дълбочина около четири стъпки под отвора, което я стесняваше само колкото да си провре главата.

Заслиза бързо надолу, със свито сърце. Беше си представял, че ще може да изкърти с ръка камъчетата около решетката, и се притесняваше само дали няма да вдигне много шум. Но изобщо не беше допускал, че ще са чак четири стъпки! Невил навярно просто не го знаеше, но определено си беше сериозно усложнение.

Бързо си представи яростта, обзела навремето началника на затвора — може би заради бягството на Невил Белята още тогава, или на някой след него. Тъй че сурово наказаният тъмничар или назначеният след него веднага се беше погрижил това повече да не може да се случи. Помисли си разсеяно как сегашният началник щеше да съобщи на дел Гарза и на шерифа, че през нощта са избягали десетки Шегаджии, но бързо изтласка от ума си тази мисъл и се върна

към настоящия проблем: как бързо да се отърве от многото тухли, камъни и мазилка.

Лари го чакаше долу.

— Е? — попита той шепнешком.

— Трябва ми баня — отвърна Джими. Не го беше казвал твърде често напоследък и никога — толкова искрено.

— И на мен — съгласи се Лари и попита: — И какво?

— Има проблем — отвърна Джими. — Зазидали са го така, че и котка не може да мине. А и е доста дълбоко. Остави ме да помисля.

— Не можем да влезем тук! — изсъска Лари Ушето в ухото на Джими. — Това място е прекалено прилично за нас.

Вярно си беше. Двуетажна сграда с повече комини, отколкото на обикновените къщи, място, където сравнително почтени хора идваха да се къпят редовно, но не бяха достатъчно богати, за да си позволят подобен лукс у дома. Имаше си пазач на вратата — едър мъжага с прошарена брада и дебела тояга до него. Приличаше на пенсиониран войник.

Джими сграбчи Лари и го дръпна към себе си, за да го чуе добре.

— Трябва да се измием. Хората на дел Гарза се оглеждат за каналджийски плъхове. Точно сега ние не само приличаме на плъхове, а и миришем на плъхове. Трябва да се измием. Няма да ни навреди, ако за малко престанем да приличаме на Шегаджии. Нали затова сме тук, вместо да се опитваме да се изкъпем в някоя бъчва с дъждовна вода или да се перем във фонтана на Стария площад. — Обърна се и погледна към портиера. — Просто се прави на важен и си дръж устата затворена.

Джими се приближи до портиера и той сбърчи нос — „Какво пък, не мога да го виня“ — И очите му се присвиха. Ръката му посегна към тоягата.

Без да каже и дума, Джими измъкна от кесията се една сребърна монета. „Убедил съм се, че това върши работа“, помисли си и се постара да си придаде едновременно смутена и самоуверена физиономия.

„Само дето не можех да си позволя да се къпя в прилична баня досега“.

Пък и честно казано, никога не беше си падал много по къпането. Но общуването с благородници, макар и за кратко, изглежда,

имаше свойството да променя човешките навици. Беше открил, че като изтърпи всеки ден едно ведро студена вода и малко сапун, това му печели одобрението на принцеса Анита, а значи си струваше. Открил беше също така, че след това го сърби много по-малко и се чувства по-добре.

— Трябва да се окъпем, господине — почна той небрежно, като човек от по-горна класа. — И да си купим чисти дрехи.

— Баня ви трябва, не ще и дума — избоботи мъжът. — А и сте въшливи сигурно.

— Ни най-малко. Излязохме за... — Джими се направи на притеснен. — Не искаме родителите ни да разберат и... — И довърши припряно: — Разбирате, нали?

Подозрителността на пазача моментално изчезна. Дотук добре.

— Нападнаха ни улични гаменчета — продължи забързано Джими. Прекалените обяснения правеха чувството за вина по-правдоподобно. — Откраднаха ни дрехите и ни бутнаха в една кочина. Слугинята в къщата ни даде тия дрипи. Моля ви, господине, майка ми е много строга и много, ама много ще се ядоса, ако се върнем така у дома. — Джими открай време си беше добър в подражанието, а времето, прекарано с принц Арута и принцеса Анита, му бе предложило изобилие от средства да се изразява добре, когато потрябва. Сега изглеждаше доста убедително в ролята на синче на дребен благородник или богат търговец. Стига Лари да не забравеше да си държи устата затворена.

И двамата имаха предостатъчно драскотини и отоци, та версията им да изглежда достоверна. Промъкването из тъмните канали и катеренето по стени също беше добавило прилична доза цицини и рани.

— Влизайте — изръмжа портиерът. — Можете да използвате курните, но първо се изтъркайте добре. Ще трябва сами да си намерите дрехи — това все пак не е шивашки дюкян, момчета.

Двамата нахлуха припряно; портиерът прошепна нещо на жената, която седеше до дрехите на къпещите се, за да не ги задигне някой, и намръщеното ѝ лице малко се проясни, но все пак тя заяви:

— Няма да оставя тия дрипи до дрехите на свестните хора!

— Изнесете ги и ги изгорете — каза ѝ Джими, докато двамата с Лари се събличаха. Това свърши работа — дори и дрипи като техните

струваха нещо и жената безспорно щеше да изкара няколко петака от тях. Тя кимна и се усмихна и Джими беше готов да се закълне, че късно вечерта след смяната си ще ги извари и на другия ден ще ги продаде на някой вехтошар.

— Ей, момче — подвикна Джими. Всичко това започваше да го забавлява. Малкият прислужник остави метлата на пода и притича до тях.

— На мен и на брат ми ще ни трябват нови дрехи — каза Джими отвисоко. Огледа момчето пред себе си и прецени, че е на ръст горедолу между неговия и на Лари. — Искам да ни купиш някои неща. Панталони, ризи и ленени долнища. Нови. Нещо малко по-голямо от теб, като за мене, и по-малко, като за брат ми. Май ще трябва да минем без обуца и чорапи. — Погледна Лари и той кимна надут. — Гледай да са с по-скромни цветове — продължи той, въздъхна, като видя объркването на лицето на прислужника, и обясни: — Да не е червено, оранжево или шарено.

Отброи пет сребърника — предостатъчно за поръчката.

— Рестото можеш да задържиш — добави за всеки случай. — И ако побързаш, ще получиш и тези в добавка. — Показа му още два сребърника.

— Благодаря, господине — отвърна хлапакът, оправя перчема си и изтича навън.

— Дали да не се понакиснем, докато го чакаме?

Лари се подуши под мишницата, направи гримаса и отвърна разпалено:

— Ама разбира се!

Вече изкъпани и преоблечени, двамата се запътиха към Бедняшкия квартал. Изглеждаха съвсем прилично, като чираци, да речем, освен че си нямаха обуца, тъй че имаха основание да се чувстват сравнително безопасно и в по-свестните части на града. Но при сегашните обстоятелства изобщо не можеха да се чувстват в безопасност — факт, който не им излизаше от главите.

В Бедняшкия квартал новите им дрехи можеше да накарат някой да ги изгледа мимоходом с повдигната вежда, но щеше да е явно, че са тукашни, и едва ли щяха да ги погледнат повторно.

Обикновено. Но пък при обичайни обстоятелства навсякъде щеше да има улични хлапета и просяци, а и немалко курви, предлагащи услугите си. Сега обаче улиците бяха почти пуси. Малкото минувачи бяха предимно възрастни, очите им непрекъснато шареха насам-натам и твърде често се спираха на Джими и Лари. Двете момчета имаха чувството, че са заобиколени от тайна полиция.

— Това не мога да го понеса повече — каза Лари. — Непрекъснато имам чувството, че някой ще ме сграбчи за врата. Прибирам се в Майчиното.

Джими поклати глава.

— Аз не. За днес каналите ми стигат. Викам да пийнем.

По-малкото момче се опъна.

— А, не — не днес. — Изглежда го въпросително. — Утре?

Джими кимна.

— Утре. — Каза го като обещание.

И се разделиха, Лари се шмугна в някаква пряка, а Джими продължи по широката улица. Вървеше и си мислеше.

„Зазиданото трябва да се махне и трябва да го направим така, че стражите да не надушат“. По-лесно да се каже, отколкото да се направи. „Опиати?“ Трябваше да е нещо по-силно, да ги унесе така, че да не усетят шума от къртенето на зида.

Но нямаше как да се доберат до стражите, без да са проникнали в тъмницата, а приближаването до самата охрана в най-добрия случай щеше да е проблематично.

Някъде дълбоко в главата му се размърда идея. Беше все още толкова безформена, че не можеше да се хване за нея, затова Джими продължи механично да върви, като се мъчеше да не мисли за нищо. Беше открил, че много често с идеите става точно така: избягват ти, ако почнеш да ги преследваш, но ако ги оставиш на мира, току-виж сами те споходили.

Продължи да върви, пхнал ръце в джобовете си и вторачен в босите си крака, вслушан в звуците наоколо и много разсеян. Най-сетне спря, вдигна глава и разбра, че е застанал пред кръчма. Нямаше надпис, ако не се смятаха драсканиците на анатомични атрибути по варосаната някога стена, но над вратата бяха набучени няколко сухи клона. Отвътре се носеха шумни гласове и лъхаше на мухлясали, отдавна несменяни рогозки и разлята бира.

„Ах, да! — Той се ухили и влезе. — Че къде другаде? Тази вечер краката ми са по-умни от главата: доведоха ме точно на мястото, което ми трябва“. Чак сега осъзна, че това, което всъщност му трябва, е магия. Как иначе щяха да го направят? А къде на друго място в Крондор можеше да намери магьосник, който да е готов да му помогне? Никъде.

И имаше само един магьосник на цяла седмица път околоръст, който нямаше да задава прекалено много въпроси или да каже на някой друг: Ашър.

Малцината магьосници в града и околностите с достатъчно сила и богатства, за да не ги преследват хората и властта за предполагаеми проклетия — умрял добитък, пресечено мляко, пропаднала реколта — предпочитаха да не общуват много и живееха в усамотение. Имаше една триетажна каменна къща с вътрешен двор, недалече от югоизточната градска порта, за която разправяха, че я обитавал понякога могъщ магьосник, но колкото пъти Джими беше минавал покрай нея, не беше забелязал никакви признаци на живот. От време на време из града се пускаше мътва, че странстващ магьосник е отседнал в тази или онази странноприемница и че е склонен да размени вълшебната си стока срещу злато, но това беше рядкост.

Ашър обаче бе изключение: хем магьосник, хем пияница. А и според слуховете беше склонен да играе на комар и си падал по компанията на жени два пъти по-млади от него. Ето защо живееше постоянно в тази част на града, където никой нямаше добитък, който да пометне, мляко, което да се пресече, или реколта, която да пропадне. При толкова малко процъфтяващи занаяти в Бедняшкия квартал рядко щеше да се намери повод да се търси човек, на когото да прехвърлят вината за хорския провал. Провалите тук си бяха ежедневие.

Кръчмата помнеше по-добри времена — тесните като килии „кътчета“ по ъглите бяха твърде уютни за сегашната ѝ клиентела. Повечето гости седяха върху каниите на ножовете си, докато хвърляха заровете, за да се сетят лесно къде са им дръжките.

Джими погледна към най-отдалечения ъгъл на помещението и усмивката му се разшири. Макар че да намери човек Албан Ашър в тази кръчма бе толкова сигурно, колкото да намериш лоша бира в мръсна халба. Джими не го беше виждал никъде другаде досега, освен

в неговия обрасъл с паяжина ъгъл. Ако питаха младия крадец, Ашър направо беше пуснал корени там. Но то пък къде другаде да ходи? Никъде не ходеше той. Светът му идваше на крака. Макар да беше старо пиянде, запален комарджия и коцкар, когато бе достатъчно трезвен, продаваше магии, които наистина си действаха доста добре. Джими беше чувал за няколко негови провала; но те носеха по-скоро разочарование, отколкото бедствия. Освен това къде другаде в града човек можеше да намери маг, готов да продаде магия за толкова злато, че да му стигне да се напие, да седне да поиграе на карти или да убеди някое младо момиче да легне с грозник на годините на дядо й?

Джими си взе халба бира и поръча и чаша от най-доброто вино в кръчмата. Виното миришеше толкова кисело, че май можеше да остърже и катран, и макар да не беше от най-твърдите въздържатели в града, Джими всъщност нямаше намерение да пие бирата. Отиде при магьосника, сложи виното пред него, седна от другата страна и загледа мръсния черен халат.

Ашър не се съживи веднага, но най-сетне миризмата на вино събуди реакцията му. Ноктестата като на хищна птица ръка се протегна от единия ръкав и надигна чашата; магьосникът отпи и от устата му излезе гърлен одобрителен звук — гърлото на Джими се сви, когато младежът си представи какво поглъща обикновено този нещастник. Магьосникът кихна, после се оригна мощно и се изкиска злобно на киселата физиономия на момчето, щом изпаренията го лъхнаха.

Джими зачака кротко.

Невъзможно бе да се определи възрастта на Ашър. Първо, в кръчмата беше тъмно, а точно в този ъгъл беше още по-тъмно. Второ, магьосникът не се бе подстригвал от години, а и брадата, мустаците и веждите му бяха гъсти и заплетени като храсталак. Колкото до лицето, виждаше се само месест нос с цвят почти като на виното в чашата и лъсналите очи под рунтавите вежди. Подозираха, че сигурно е на не повече от шейсет, но някои допускаха, че е поне на деветдесет и че се държи жив с помощта на черни заклинания. Единственото, което Джими знаеше за него по слухове, беше, че съществува в състояние на привидно безразличие към околния свят, освен когато пие, играе комар и курварства. И според всички сведения, ако не се натряскаше, не му вървеше нито комарът, нито курвалъкът.

— Искаш нещо — отрони Албан Ашър със съвсем безразличен тон. Гласът му беше дълбок и хриплив. Макар и седнал, вече се поклащаше — добър знак, че вече здраво се е наakisнал.

— Да, господине — бодро отвърна Джими. — Ще си платя допълнително за дискретност.

Ашър се изкикоти с откровена алчност и му махна да продължи.

— Трябват ми едно-две заклинания, които да мога да приложа където и когато поискам — заяви младият крадец.

— Любовни ли? — рече Ашър и мъдро закима. — Момчета на твоите години все такива търсят. — Изкиска се мръснишки и се почеса по носа.

На Джими му се стори, че му намигна, но не беше сигурен.

— Не — бързо отвърна той. — Не любовно заклинание.

— Ама момчетата на твоите години... — подхвана магьосникът ядосано.

— Твърдо не е любовно заклинание — повтори Джими. „Предпочитам моите момичета да имат избор по въпроса. Въпрос на гордост все пак“. Не че имаше смисъл да се опитва да го обяснява на човек, за когото това не значеше нищо.

— Трябва да съборя един зид, но не искам да си счупя врата. Имаш ли нещо за това?

Ашър изпъна пръст пред лицето му и изръмжа доста силно:

— Крадец!

Джими завъртя очи с досада.

— Крадците не събарят стени.

Рунтавите вежди се сбраха над носа на магьосника и Джими реши, че се мръщи.

— Хм, вярно — съгласи се Ашър и примига като бухал, пред който изведнъж е светнал фенер. — Имам нещо. Може да свърши работа. — Почеса се замислено по брадата. — Ама за туй ще трябва...

— Взимам го — бързо го прекъсна Джими, вече съвсем сигурен, че магьосникът е пиян. — Освен това ми трябва и нещо, което да сваля хора.

— А! — Ашър се изкиска. — Момичета! Знаех си! — И пак се изкиска.

Джими беше забелязал, че Ашър разполага с най-нюансираните кискания, които бе чувал. Последното показваше, че отношенията на

магьосника с жени, когато не му стигат парите за курви, не са особено деликатни.

— Не, не момичета — отвърна той. — Мъже. Едри яки мъже, тъй че ако големината е от значение, трябва да го предвидиш.

— Мъже ли? — рече магьосникът, сякаш изобщо не бе чувал досега за тях. После сви рамене. — Е, то какви ли ги няма. Имам нещо... ще го позасиля малко. Но тая магия за стената...

Гласът му заглъхна и той зяпна над главата на Джими така вторачено, че и той се обърна да види. Видя само кръчмаря, похъркващ зад тезгяха, и някакъв мъж, който ронеше сълзи над халбата си. Това обикновено щеше да привлече насмешливи погледи, ако имаше и други клиенти, само дето мъжът изглеждаше тежък почти колкото половин боен кон и имаше белег колкото овраг от челюстта до едната му празна очна кухина, да не говорим за лъскавите бели резки по пръстите на двете му ръце.

Джими изгледа магьосника с крайчеца на окото си, после пак хвърли поглед към тезгяха. Ако Ашър искаше още вино, трябваше да почака да свършат пазарлъците и стоката да си смени собственика.

— Че какво ѝ е на магията за стената? — попита той. — Не върши ли работа?

— О, върши тя — бавно отвърна Ашър и поклати глава, сякаш това можеше да намести нещо в ума му. — Само дето нещо... — Зашари с палец и показалец във въздуха, сякаш думата му убягваше.

— Опасна ли е? — попита Джими, а магьосникът изду бузи.

— Само ако не я използва който трябва! Върши работа! И то много добре, казвам ти.

— А онова за свалянето?

Ашър махна пренебрежително с ръка и плесна една малка кесийка на масата.

— Едва ли може и магия да се нарече. Но ти я искаш за едри, здрави мъжаги, а не за мършави момиченца... — Замълча и изгледа Джими за миг, все едно се мъчеше да разбере нещо съвсем непостижимо за въображението му. — Все едно. Остави ме малко. — Затвори очи, замаха с ръка над торбичката и замърмори.

Джими настръхна. Ашър наистина прилагаше магия. Откакто се помнеше, Джими притежаваше почти свръхестествен усет за приближаваща се опасност или че наблизо се прилага магия.

След няколко минути Ашър свърши и рече:

— Сега е по-силно. — Бутна кесийката към Джими. — Само една щипка в лицето на оня, дето искаш да падне, и готово!

— А стената?

Магьосникът изсумтя, после грабна торбата до стола си и я тропна върху мръсната маса. Отвори я и взе да рови вътре, все по-дълбоко и по-дълбоко. Вътре подрънкваха разни неща, Ашър ги опипваше нещо и току се изкискваше, сякаш си спомняше за някой гаден номер, който да извърти, щом му остане време.

— А! — най-сетне рече той и постави на масата между двамата малко шишенце, запечатано с олово. — Ето ги и тях.

Джими присви очи. Шишенцето беше съвсем мъничко, колкото първата става на кутрето му, и доколкото можеше да прецени на смътната светлина, беше съвсем празно. Посегна да го вземе и да го огледа отблизо, но магьосникът го плесна по ръката и изръмжа предупредително:

— Не сме се споразумели за цената.

— Но в това шишенце няма нищо!

— А, има то — прошепна магьосникът и се наведе към него. — Само една капчица. Само това ти трябва, та хоросанът да почне да става на пясък. Но каквото и да правиш, не я капвай на себе си — предупреди той. — Капни я на твойта стена и работата е готова! Все едно къде — горе, долу, по средата — защото щом хоросанът и камъкът са свързани, ще стане работата. — После се отпусна назад. Ако се съдеше по мърдането на мустаците му, се усмихваше.

— Колко? — Джими изобщо не беше сигурен във всичко това, но по-добра идея просто нямаше.

Всъщност това беше единствената идея освен чука, длетото и много молитви към Рутия дано пазачите да се случат глухи. Все пак не мислеше да приеме първата обявена от магьосника цена.

— За тебе колко струва? — попита Ашър.

Джими се усмихна бодро и подхвърли:

— Дай да му ударим още по едно, преди да се спазарим. Кръчмарю! — ревна той през рамо и го събуди. — Донеси още по едно от същото!

Джими напусна кръчмата с придобивките си почти на разсъмване. Вдигна шишенцето пред очите си и примижа на мигащата светлина на един фенер. Въздухът беше студен и влажен, миришеше така, както обикновено мирише в сивата пустош между нощта и деня, също толкова обезкуражаващо, колкото се чувстваше самият той.

„Пак като че ли нищо няма вътре. Но пък старецът има добра репутация“. Ашър можеше да е всякакъв, но през всичките години, откакто продаваше стоката си в Крондор, никой не го беше обвинявал в измама при сделка, което в Бедняшкия квартал се равняваше почти на кралски декрет за смъртна присъда.

Изобщо не се оказа кой знае какъв пазарлък. Колкото и дълбоко да бръкнеше в златото на принц Арута, Джими изобщо нямаше да може да си позволи толкова голяма магия, ако старецът не беше такъв затъпал пияница. „Не е мой проблем, нито е моя вина“. Но цената си беше честна, тъй че не му се налагаше да се безпокои, че скоро ще се събуди цял покрит с пришки. Най-малкото цената беше честна, стига в това шишенце наистина да имаше нещо.

„Нещо, което обаче не бива да капвам върху себе си“, припомни си той. Доста притеснителна идея, като си помисли човек. Как се излива нещо, което като че ли не съществува? Много внимателно, предположи Джими.

„Мисли — каза си той. — Разполагам с нужните средства, за да спася брата на Лари, Флора и останалите. Вероятно. Което значи, че вече сме много по-добре, отколкото преди“.

Сега единственото, което трябваше да направят, бе да го направят.

ГЛАВА 5

СПАСЯВАНЕ

Лари се ококори.

— Албан Ашър е пиянде! — На дребното му личице се беше изписала по-скоро паника, отколкото негодувание, а тонът му беше по-скоро изненадан, отколкото ядосан.

„Всъщност и аз бях реагирал така, ако Лари беше дошъл с такова предложение“ — помисли Джими.

— Не говориш сериозно! — продължи Лари.

— Отчаяни сме. — Джими му даде знак да млъкне. Майчиното не беше толкова претъпкано, колкото преди да съобщят последната заповед, но все пак беше по-пълно от обикновено. Повечето хора, които по това време трябваше да са на улиците, спяха. — Отчаяните времена искат отчаяни мерки. — Джими беше чул някъде тази фраза и много му допадаше: обикновено вървеше, когато човек трябваше да намери сериозно оправдание за нещо.

— Отчаяни, но не тъпи! — опъна се Лари.

— Отчаяните мерки често изглеждат тъпи, преди да си ги приложил — обясни авторитетно Джими. — Това е исторически факт, можеш да погледнеш в кралските архиви, ако не вярваш.

— Не мога да погледна в кралските архиви, а и освен това не мога да чета! — възкликна Лари. Лицето му беше почервенияло, очите му бяха лъснали от отчаяни сълзи. — Но ако можех, бас слагам, че щях да докажа, че не си прав! — Той преглътна и попита унило:

— И какво ще правим сега?

— Първо — каза Джими, — спри да ревеш. Гледат ни.

Всъщност никой не гледаше. Но пък Шегаджиите, като опитни мошеници и крадци, рядко зяпаха никого. Винаги обаче бяха с наострени уши, а Джими не можеше да си позволи да го подслушат. Тъй или иначе думите му като че ли накараха Лари да се стегне. Джими често бе забелязвал, че казаната в подходящия момент глупост може да направи чудеса — стига да е подходящата глупост.

— Извинявай — изломоти момчето. — Аз само...

— Лари — тихо каза Джими. — Ако имаш по-добра идея, кажи ми я. Искам да я чуя.

Приятелят му бавно поклати глава.

— Добре. Виж, ако не успеем, няма и да се провалим. А и Ашър може да е пияница, обаче все пак има репутацията на човек, който си знае занаята. — Потупа момчето по рамото и се усмихна. — Ако не беше така, някой от Гилдията отдавна да му е клъцнал гърлото. Кое то пък означава, че сега нямаше да ми съдейства.

Лари се усмихна все така унило.

— Взе ли въжето? — попита Джими.

Момчето кимна.

— Скрих го в тунела малко зад свлачището и го затрупах с камъни.

— Добре. — „Трябва да е скрито добре“, помисли Джими. Беше оставил там няколко парцала и бутилка с оцет, преди да дойде в „Шегаджийска отмора“ и Лари не ги беше видял. — Добре, да вървим — каза той и стана.

Лари се облеци така, сякаш очите му щяха да изскочат.

— Сега?!

— Колкото по-рано, толкова по-добре — мъдро каза Джими. —
Защо не?

Лари поклати глава.

— Посред бял ден?

— Тъкмо няма да ни очакват — отвърна Джими и му смигна.

— Но ще има повече пазачи, нали? — проплака Лари.

— Че защо? Железните решетки да не би да са по-слаби през деня?

— Не, ама ще са будни, ще обикалят из цитаделата. Ще пазят.

Джими го изгледа с досада.

— Искаш ли да го направим, или не?

— Искам! — отвърна енергично момчето, а Джими го погледна в очите и рече:

— Тогава да тръгваме.

И закрачи към изхода, без да се обръща назад. След миг се усмихна, защото чу стъпките на Лари след себе си. Щяха да успеят и името му щеше да се превърне в легенда сред Шегаджиите завинаги.

Грижливо се постара да не мисли за алтернативата — с разните там въжета, остри и нажежени до червено неща, или още по-остри и нажежени до червено жезла и още по-остри и нажежени до още по-червено жезла и как горят най-нежните части на тялото му.

Джими Ръчицата още нямаше и четиринайсет, общо взето, и като повечето младоци на тази възраст си въобразяваше, че ще живее вечно. Но като повечето Шегаджии, беше виждал доста много смърт — не толкова, че да събуди у него чувството за тленност, но достатъчно, за да го научи на предпазливост.

Единственото, което можеше да направи Джими, бе да се вмъкне в полусрутения тунел и след това да пропълзи в шахтата, водеща към главната килия на крондорската тъмница. Повечето си невръстен живот бе изкарал в скитосване в миризливи канали и вонящи задни улички, тъй че беше свикнал на мръсната миризма и на плътната като кадифе тъмнина. Но ако наистина можеше да съществува ужасна воня, то тя беше тук. Вонята като че ли се беше вкопчила в него. Беше космата, със зъби и зли малки очички, все едно че беше оживяла твар, много зла жива твар, впираща се в душата му почти физически. Но като повтаряше, че никога повече няма да му се наложи да прави всичко това, Джими успя да надмогне предизвикателството ѝ. Върза нариснатия в оцет парцал около лицето си и напъха вързоп с парцали и бутилката с оцет под ризата си за другите. Знаеше, че пристъпът на гадене по пътя надолу може да принуди някой да се смъкне долу много по-бързо и в по-лоша форма, отколкото е редно. Не че миризмата на оцет помагаше кой знае колко, но всичко беше по-добре тук, отколкото да си с открито лице.

Навлече си някакви ръкавици, стегна въжето около гърдите си и се закатери.

Този път стана по-бързо, тъй като вече знаеше какво да очаква, но въпреки това молитвите му към Рутия не бяха по-малко трескави. Щом се добра до зазиданото конусовидно отворстие, опря стъпала и рамене в стените на шахтата, смъкна едната ръкавица, извади шишенцето от кесийката, вързана на колана му, и счупи оловния печат с нокът. После огледа за място, където да излее невидимата капка.

Замазката малко над него беше гладка и Джими си спомни предупреждението на Ашър да внимава да не се покапе. По-нависоко на зидаря като че ли му беше омръзнало или пък му беше станало по-трудно да бърка, защото повърхността ставаше по-грапава, с малки вдлъбнатини и издатини — беше удобно да се капне. Но това означаваше да набута ръката и рамото си по-навътре в мазната дупка. Само от представата в какво бърка му се догади, затова вдиша няколко пъти, бавно и дълбоко, насили се да надмогне вонята и да се съсредоточи върху целта.

„Освобождаваш Шегаджиите. Ставаш прочут. Всички момичета ще ти се възхищават... след като си вземеш прилична баня“. Стомахът му постепенно се успокои.

Част от проблема бе в това, че все още не бе успял да види нищо в проклетото шишенце и вярата му в пияния магьосник изобщо не беше кой знае колко силна, въпреки собствените му уверения пред Лари. Повече се боеше, от провала, отколкото че ще ги хванат и ще ги обесят.

„Хайде де, направи го“ — изръмжа си Джими наум и стисна зъби. Бездруго не разполагаха с нищо по-добро.

Прехапа устни и натика ръката си в дупката към една по-голяма издатина, до която смяташе, че ще стигне, но слепешком, защото ръката му затулваше светлината от килията.

„Скъпа Рутия, моля те, не позволявай това да капне върху мен“, замоли се той. Опря здраво рамене в стената, бързо измъкна запушалката от малката стъкленица, килна я по-настрана от лявата си ръка и опря отвореното гърло в цимента. Задържа го така неподвижно няколко дълги секунди, зачуден как ще разбере дали стъкленицата се е опразнила. Най-сетне реши, че вече трябва да е празна.

Беше го направил. Оставаше само да изчака и да види дали магията ще подейства. Затаи дъх, запънал ръце и крака в стените на шахтата. Не знаеше какво точно да очаква.

Пропусна първите изсипващи се песъчинки от мазилката, но след това един камък падна и го удари по бедрото. Не му беше хрумвало, че ще падат камъни; после си спомни за желязната решетка точно над главата си и бързо се смъкна долу — някаква частица от него виеше възмутено, че ще трябва да се катери пак.

След по-малко от минута тежката решетка, покриваща шахтата, рухна с трясък върху купчината камъни и пясък, в която се беше изсипала доскорошната здрава зидария.

Джими въздъхна от облекчение, отново намокри с оцет парцала, който бе свалил от носа и устата си, и отново се закатери. Щом стигна горе, видя кръг от лица, няколко ръце се протегнаха да го издърпат. Той примига — макар и осветена съвсем слабо, килията изглеждаше ярка в сравнение с тунелите долу. По влажната слама на пода се разшаваха боси стъпала и той по-скоро усети, отколкото видя струпалите се около него приятели.

— Джими!

Беше Флора. Тя притича до него и го прегърна. После се ококори и хубавичката ѝ уста се сви от погнуса. Въпреки окаяното състояние на килията и обитателите ѝ гримасата ѝ бе твърде красноречива.

— Знам — кротко се извини той. — Тихо, ако не искате стражите да нахълтат! Миризмата е неизбежна. — Измъкна парцалите и оцета изпод ризата си. — Това ще я пресече, но друг изход за навън не можахме да намерим.

— Не мога да слеза там — изхленчи един сакат просяк.

— Да слеза през това? — попита един от слепците.

— На който му трябва помощ, можем да го спуснем с въжето — каза Джими.

Разви го, огледа се за какво да го върже и се спря на решетките. Погледна притеснено към коридора, но не видя никого.

„Добре“. Щом възбудата, предизвикана от появата му, не беше привлякла стражите на бегот, може би бяха в безопасност, поне засега. Но пък защо стражите да внимават толкова с килия без изход?

— Защо го правиш всичко това? — попита го шепнешком Флора. Усмихна му се и поклати глава, явно объркана. — Знаеш, че няма да ни държат тук цяла вечност.

— Няма — отвърна Джими навъсено. — Утре или вдругиден се канят да избесят вас, момичетата, а на просяците ще им ударят по петдесет камшика.

Флора го зяпна ужасено.

— Но защо? Какво толкова сме направили?

— Това, което сте правили винаги — отвърна той. — Просто законът е променен.

Тя присви очи.

— Заради принцесата, нали?

— Или просто защото дел Гарза е полудял — отвърна ухилено Джими. — Все едно. След няколко минути тук няма да остане никой, когото да обеси. Освен ако не реши да си избеси пазачите, че са ви изтървали.

Тя го изгледа и бавно отвърна на усмивката му, очите ѝ блеснаха лукаво.

— Ами добре. Тогава да слизаме, а?

Щом чула какво ги очаква, Шегаджиите и дори няколкото непознати между тях се раздвижиха нетърпеливо. След като възето беше стегнато здраво, Джими каза:

— Щом стигнете до каналите, се пръскате. Никой да не изчаква, освен ако не помагате на тези, които не могат да се справят сами. Аз ще съм последен. Вървете в „Шегаджийска отмора“, но внимавайте много. Щом се разбере, че сте се измъкнали, работите в града ще станат още по-лоши.

Пусна първо Джералд, по-малкия брат на Лари Ушето. Най-вече за да уталожии страховете на Лари, но и отчасти за да покаже на момичетата колко лесно е спускането. Като се изключеше вонята. Благоразумно премълча за нея. Но пък бегълците със сигурност нямаше да поискат да се изкатерят обратно, нали ги чакаше бесилката. Е, някои можеше и да я предпочитат.

Накрая останаха само двамата с Флора. Джими я погледна и каза с възбудена усмивка:

— Трябва да направя още нещо, преди да тръгна. — Тя го изгледа озадачено, но му кимна да продължи. — Въртят се слухове, че дел Гарза е тикнал в тъмницата и принц Ерланд. Имаш ли някаква представа къде го държат?

— Откъде да знам?

— Но трябва да е някъде наблизо, нали?

— Предполагам. Щом се носят слухова, че е в тъмницата, значи трябва да е някъде тук. — Килна глава на една страна. — Какво си намислил?

— Ще го измъкна.

— Да не си полудял? — изсъска тя. — Знаеш ли какво ще стане, ако го направиш? — Ококори се ужасена. — Праведника! — И закри

уплашено уста с ръка. — Дел Гарза може и да не те хване, но от Праведника не можеш да избягаш!

— Сигурно ще е много доволен — отвърна Джими убедено. Поубедено, отколкото всъщност се чувстваше. „Праведника бездруго не ми вярва много“.

Тя облиза устни и попита:

— Сериозно мислиш да го направиш, нали?

— Че защо не? — отвърна той с блеснали от възбуда очи. — Какъв по-добър шанс за всички? Кой родолюбив гражданин на Крондор би го пропуснал?

— Добре — отвърна тя без дъх. — Ще ти помогна.

Това го стъписа. Не беше си и помислял да я привлече на своя страна.

— Ще се справя сам — заяви той твърдо. — Няма нужда да рискуваш да те хванат отново.

— Но нали казват, че е болен, Джими. Може да ти трябва помощ.

Изгледа го твърдо и най-сетне той кимна с неохота. После се захвана с ключалката на килията. Оказа се по-здрава, отколкото очакваше, но нали все пак трябваше да държи обикновени затворници, а не специалисти по отваряне на врати с пълен комплект принадлежности. Заопипва я по усет и за първи път в живота си благослови Дългия Чарли за всички досадни упражнения. Флора стоеше до него, изтръпнала от страх, и току хвърляше по едно око навън за тъмничарите. Накрая ключалката изцрака, отвориха вратата и потръпнаха от скърцането на пантите.

— Сега накъде? — зачуди се Джими.

— Нас ни доведоха оттам — каза Флора и кимна наляво. Оскъдна слънчева светлина идваше от тясна дупка в тавана. — Преди нашата килия имаше още две, големи, но почти нищо друго. Затова мисля, че трябва да е насам. — Тя посочи надясно и бързо пое натам.

— По-добре аз да съм първи — спря я Джими. — Имам нещо, което мога да използвам, ако срещнем някого.

Флора повдигна вежда, ала не възрази.

Джими тръгна пред нея с неловкото усещане, че макар казаното да беше истина, главната причина да държи да е първи беше, хм...

„Защото искам да съм първи“. И подозираше, че Флора го разбира.

Коридорът беше тъмен и тесен. Джими не можеше да си обясни защо са го направили точно такъв, освен ако не бяха очаквали обитателите му да са бухали и котки. Реши обаче, че това е само в тяхна полза, защото им осигуряваше прикритие, когато трябваше да надникнат иззад някой ъгъл, за да видят дали напред е чисто. Дотук никой не ги беше забелязал. Всяка килия, която бяха проверили, беше празна.

Това го изненада — беше сигурен, че дел Гарза хвърля в тъмницата всички наред. А като се имаше предвид и нравът на Джоко Радбърн, беше още по-сигурен, че ще завари зад решетките половината град. Поне официалната половина.

Започваше да губи търпение — бяха вървели толкова дълго, че имаше чувството, че вече са обиколили цялата цитадела.

После на мигащата светлина на запалената пред поредната килия факла се откри фигурата на пазач. Гвардеец на Батира, ако се съдеше по черно-златистата униформа, и заспал, въпреки че стоеше прав, подпрян на алебардата си, ако се съдеше по клюмванията и резките трепвания на главата му. Да можеш да спиш прав, изглежда, бе едно от основните войнишки умения.

Джими приклекна, и даде знак на Флора да направи същото. После извади от кесията си малката торбичка, която беше купил от Ашър, и я развърза. Чак тогава му хрумна, че няма представа колко от веществото трябва да използва. Намръщи се. Беше мислил не за каквото трябва — вместо да попита колко да използва и колко ще трае, го беше интересувала само цената.

Реши да се промъкне и да духне една щипка в лицето на климация тъмничар. После, ако трябва, да продължи процедурата, докато пазачът не се смъкне на пода. Сви рамене. Планът изобщо не изглеждаше съвършен, но все нещо трябваше да се получи. В края на краищата дотук нещата вървяха съвсем добре по системата с опита и грешката.

Обърна се към Флора и мълчаливо ѝ даде знак да стои на място. Тя кимна и му махна да върви. Преди да ѝ обърне гръб, Джими извъртя

очи към тавана и ѝ се изплези — физиономия, на която не си беше мислил, че е способен. Но мразеше да му казват какво да прави. Особено когато идеята си беше негова, нали така.

„Съсредоточи се“.

Тръгна напред пъргаво, но без да бърза, стъпваше като котка. Пазачът беше изпаднал в поредната клюмаща фаза на дрямката. Джими щипна с два пръста от магическия пращец и го духна в лицето му тъкмо когато той вдигаше стресната глава. Тъмничарят изгрухтя като прасе, смъкна се на пода като чувал с картофи и младият крадец успя да хване алебардата, преди да издрънчи на плочите.

Флора пристъпи до него и двамата смаяно погледнаха хъркащия в краката им страж.

— Какво използва? — прошепна момичето.

— Едно нещо, купих го от магьосник — отвърна най-небрежно Джими и издърпа връзката ключове от колана на тъмничаря. — Ще взема да си купя повечко. Полезно вещество! — Измъкна торбичката изпод ризата си и ѝ я подаде. — Ако дойде някой, духваш му една щипка в лицето и гледаш да не вдишаш и ти от нея. — Тя кимна и пхна торбичката под елечето си. — Дай да отворим вратата.

В малката килия беше тъмно като в рог, така че взеха факлата. Беше по-студено от коридора навън и миришеше на плесен и човешки изпражнения.

На пода имаше тънък мръсен сламеник, а на него, завит с дрипаво одеяло, лежеше мъж. Лицето му беше бледо като восък, очите и бузите — хлътнали дълбоко, а дъхът му — хриплив и болезнен, сякаш всяко вдишване му струваше усилие.

Флора изохка съчувствено и се наведе до затворника. Хвана едната му ръка и започна да я разтрива.

— Съвсем е измръзнал, Джими! — Обърна се и го погледна. — Иди вземи наметалото на пазача.

Джими учудено вдигна вежди — не беше очаквал, че е способна на състрадание към когото и да било. Но ако това беше принцът, трябваше да побързат, ако искаха да го измъкнат оттук. Той постави факлата в скобата до вратата и излезе.

Щом се върна, тя му прошепна:

— Дай да го завием и отдолу; сламеникът изобщо не го пази от пода.

Джими кимна, но го отчая това, че мъжът все още беше в безсъзнание. Как да разберат, че е затворникът, когото търсеха, като не можеше да им каже? Младият крадец беше виждал принца само веднъж и от разстояние, но тогава той беше много по-здрав от този окаяник.

Пъхна ръката си под главата и раменете на затворника, надигна го и само дето не го отпрати във въздуха — изобщо не тежеше, все едно че беше направен от пръчки и въздух.

— Е, ако се наложи да го носим, поне ще можем — измърмори той.

— Но той е много болен, Джими — промълви Флора, докато загръщаше наметалото около измършавялото тяло. После отчаяно вдигна ръце. — Чуваш дишането му, нали? Явно е пневмония, има и треска.

— И не знаем дали е принцът — отвърна навъсено Джими.

— Кои сте вие, деца? — прошепна мъжът и бавно отвори блесналите си от треската очи.

След това закашля силно и продължително и се присви, докато спазъмът отmine, с изкривено от болка лице. Щом кашлицата свърши, отново се отпусна в постелята и въздъхна. Двата му кандидат-спасители го гледаха съчувствено. Накрая той отново отвори очи.

— Е?

— Шегаджии сме — отвърна Джими. — Вие кой сте?

Мъжът оформи думата „Шегаджии“ на устните си, но не я изрече. После направи усилие да се усмихне и мършавото му бледо лице се разкриви ужасно. Заговори почти без дъх, между думите имаше дълги паузи:

— Аз... съм... принц... Ерланд... Крондорски... — говореше с гордост, въпреки окаяното си състояние.

— Взел ли си нещо за пиене? — попита Флора. — Устните му са съвсем сухи.

Джими поклати глава.

— Ще пребъркам пазача.

Върна се след секунди и й подаде един мях.

— Мисля, че е вино.

Флора повдигна главата на принца и поднесе меха към устните му.

— Благодаря — промълви Ерланд, след като отпи, и вдигна вежди учудено. — Доста е добро. Нищо не са ми давали, откакто ме преместиха тук тази сутрин.

Може и да беше от въображението му, но на Джими му се стори, че цветът на лицето на принца малко се пооправи. Ерланд показа с очи, че иска да пийне още, и Флора му даде.

— Дойдохме, за да ви измъкнем оттук, ъъ, ваше височество.

Поне си мислеше, че „височество“ е подходящото обръщение. Беше съвсем сигурен, че „величество“ няма да е никак на място.

Но принцът поклати глава и им се усмихна.

— Няма смисъл. Не че не оценявам усилията ви, младежи. Но... — Замълча, колкото да си поеме дъх. — Но няма да живея много дълго. — Закашля се и в очите му се изписа страх. След това продължи: — От дълго време боледувам и съм изтощен. Тази килия само ще ускори смъртта, но тя бездруго идва, където и да съм. — Притвори очи и поклати глава. — Жреците и лекарите направиха всичко, което можаха, но тази болест в дробовете ми бавно ме изяжда. — Лицето му беше толкова изпито и пребледняло, че като че ли беше стоял затворен тук години, а не часове и Джими реши, че наистина е много близо до смъртта. — Твърде изтощен съм, за да се опитвам да бягам. — Усмихна им се. — Но вие трябва.

Джими разбра, че принцът е прав. Смъртта просто се виждаше изписана на лицето му.

— Жена ви! — каза Флора. — Можем да ѝ помогнем да избяга.

— Тя е под стража в жилището ни — отвърна Ерланд. — Изобщо не можете да стигнете до нея. — Вдиша бавно и дълго, мъчеше се да не се закашля отново. — Дел Гарза заповяда да ме тикнат тук, когато дъщеря ми избяга от замъка. Крие се някъде из града. Смята, че като ме заплаши с бърза смърт, тя ще се върне, без да му се наложи да съсипе града и да предизвика бунт.

— Не, сър — каза Джими. — Не е в града. Дъщеря ви е на три дни път с кораб към Крудий, с принц Арута.

— Арута! — възкликна Ерланд и кашлицата отново го преви на две. Когато отново можа да си поеме дъх, попита: — Но как се е озовал тук принцът на Крудий?

Джими разказа набързо каквото знаеше — как Арута и приятелите му бяха дошли в Крондор, за да потърсят помощта на

принца в кампанията следващата пролет срещу нашествениците цурани и как бяха заварили града под военно положение и под властта на Ги дьо Батира. Как се бяха постарали да се скрият, докато преценят какво става в Крондор, и как се бяха озовали под наблюдението и на тайната полиция на Радбърн, и на Шегаджиите.

Привърши бързо разказа си с описанието на нощната битка на пристанището и успешното отплаване на „Морска лястовица“, и че Анита най-вероятно е жива и здрава и далече от Крондор.

— Благодаря ви за тази вест — въздъхна принцът. — Това е истинска утеха за мен. Ако дьо Батира се върне и научи, че дъщеря ми е извън града, почти със сигурност ще ме върне на топло в жилището ми и под добрите грижи на жена ми. Не бих могъл и да се моля за по-добра вест от това, че дъщеря ми е в безопасност със сина на Боррик Крудийски. Но... но вие трябва да тръгвате. Пазачът ще се събуди, или ще дойде друг и не бива да сте тук. Върнете меха и наметалото, както сте ги намерили. Пазачът трябва да си помисли, че е заспал. Каквото и да стане, никой не бива да научи, че сте ме видели. Ако из града се разчуе, че съм близо до смъртта, някои хора от глупава лоялност може да се опитат да ме освободят. Кръвопролитие то заради някой, който скоро ще издъхне, е безсмислено. Обещавате ли, че няма да кажете на никого за това посещение?

Двамата го увериха, че ще си мълчат. Принц Ерланд настоя, с изненадваща сила:

— Няма да говорите за това дори помежду си, за да не подслуша някой. Закълнете се!

Джими примига от изненада, но отвърна:

— В името на Рутия и Банат, заклевам се, ваше височество.

Флора повтори същата клетва и принцът се поотпусна.

— Добре. Сега вървете.

Джими бързо върна наметалото и меха на пазача, като поля малко вино по лицето и куртката му, за да не е склонен много сержантът му да вярва на истории за „необяснимо заспиване“. Преди да затвори вратата на килията, погледна за миг принца. Той се беше свил, сякаш бе станал още по-малък. Нещо го жегна в сърцето.

Двамата Шегаджии бързо се върнаха в голямата килия, без да срещнат никого по пътя си. Завариха пода покрит с пясък.

— Откъде се появи това? — учуди се Флора. — Заклевам се, че го нямаше.

Джими погледна нервно към тавана. Изглеждаше здрав. После надникна в дупката в средата на килията и видя, че пясъкът се сипе в нея. Сърцето му изстина. Ашър му беше изломотил за „нещо...“ Явно „нещото“ бе, че е забравил колко точно се използва от течността. Може би само половин капка, а Джими беше излял всичко! Явно отварата бе много по-силна, отколкото очакваше.

А това можеше да означава, че таванът всеки момент ще се срути!

— Да се махаме! — каза той и подбутна Флора.

Тя му обърна гръб.

— Хайде, Флора! Преди таванът да се срути върху главите ни!

Момичето го зяпна ококорено.

— Магия! Ти си използвал магия!?

— Че какво друго? — Джими сви рамене и тикна въжето в ръцете ѝ. — Хайде, тръгвай!

Докато се обърне към него, беше затънала до кръста в сипещия се пясък.

— Само не ми казвай, че си ходил при Албан Ашър.

— В този момент съм готов да ти кажа всичко, което искаш, Флора! — Махна ѝ с ръка да слиза. — Тръгвай! За да мога и аз. Моля те!

Последното, което му каза, докато се скриваше в шахтата, бе:

— В името на Банат, Джими, но той е пияница!

— Знам де — измърмори Джими и се хвана за въжето. — Щеше да е един от онези случаи, когато заклинанието на магьосника не е подействало според очакванията. Не точно както го беше намислил, за да стане името му легендарно. Но след като общо взето цялото начинание бе минало успешно, Джими реши, че може да се примири с това малко неблагоприятно обстоятелство. Дръпна парцала над лицето си, затвори очи и се спусна във вонящата дупка.

Смеещия се Джак го зашлеви толкова силно, че го събори, после го стисна за яката и го разтърси.

— Стига — каза Нощният господар.

Джак се озъби и изръмжа.

— Стига, казах — кротко повтори Нощният господар, вече рязко. Смейещия се Джак пусна Джими и той залитна.

— Можеш да си вървиш.

Джак кимна, изглежда ядосано Джими, обърна се и излезе, като затръшна вратата.

Бяха в горната стая на една уж изоставена къща в Бедняшкия квартал и чуваха как подът скърца под тежките стъпки на Нощния страж.

Нощният господар поклати глава и цъкна с език.

— Многого си смел, Джими Ръчицата. Знаеш ли, че половин кула се е срутила днес? Цяло чудо е, че никой не е убит.

Лицето на Нощния господар беше строго, но Джими долови в гласа му усмивка. Нищо не можеше да направи, освен и той да се усмихне.

— Говори се, че ти си в дъното на тая бъркотия — продължи мъжът. — А Праведника е най-ядосан, че отново си нарушил преките му заповеди. Знаеш ли какви бяха тези заповеди?

Джими реши, че ще е най-добре да отрече, че знае, затова поклати глава.

— Да се криеш и да не вършиш нищо. Не помниш да си го чувал ли? Колко странно, след като имам свидетели, че си бил там, когато тези заповеди бяха огласени. — Нощният господар се наведе над масата и сплете пръсти.

— Поставил си Праведника в трудно положение, Джими. Съзнателно си нарушил заповедите му, но в същото време си спасил над трийсет Шегаджии от сигурна смърт. — Крайчецът на устата му се кривна нагоре. — Да не говорим, че си успял да прикриеш бягството им. Ще минат месеци, докато дел Гарза разбере, ако изобщо разбере, че под целия този камънак няма трупове. При толкова много плъхове там долу, които да оглозгат телата, докато се наводнят главните канали от пролетните дъждове, какво пък, дори и кокалите ще се отнесат в морето, преди работниците да стигнат, дотам. — Нощният господар успя да сдържи усмивката си и добави: — Ти направи противника ни на пълен глупак, макар той още да не го знае.

Нощният господар разпери ръце.

— И въпреки това, какво можем да направим? Праведника ти е благодарен, че спаси трийсетима от своите братя и сестри, но въпреки това трябва да ти клъцне гърлото и да те хвърли в залива. Ако такова нарушение на заповед mine безнаказано, тогава и други ще повярват, че и те могат да правят каквото си щат. Други, по-малко умни или късметлии от тебе. А по този път е мрак и хаос. — Потърка горната си устна и се вторачи в Джими. — Разбира се, ако не можеш да бъдеш намерен и наказан, всичко ще се забрави и нищо няма да се направи по въпроса. В края на краищата Праведника от време на време дава обща амнистия. — Отпусна гръб на стола, без да откъсва очи от момчето.

Джими кимна. Амнистията се даваше на всички, които сами са се явили и са признали нарушенията си. Обикновено се изискваше всяка плячка, която не е разделена както си му е ред, да бъде поднесена с обещанието, че това повече няма да се повтаря. Според Джими идеята беше добра, защото всеки получаваше по нещо отгоре, след като Праведника и другите шефове от екипа му си вземат своето, а и по този начин Дневният и Нощният господар по-лесно научаваха кого да държат под око заради двойни игри. Освен това така Праведника се освобождаваше от необходимостта да избие всички Шегаджии, тъй като рано или късно всеки член на гилдията нарушаваше едно или друго правило. Но в неговия случай щеше да се приложи за нарушение на заповеди!

— Не мога да бъда намерен ли? — попита Джими. — В смисъл, не мога да бъда намерен, или не мога да бъда намерен, защото съм паднал в залива с камък на шията?

— Първото. Ако решиш да напуснеш Крондор и малко да попътуваш... Казват, че пътуването образува, а в твоя случай ще е и много добре за здравето ти.

Джими усети, че примката се затяга, и нещо натежа в гърдите му. Заломоти:

— Н-но аз н-никога н-не съм напускал Крондор!

Нощният господар отново се надвесил над масата.

— Ще ти го кажа по следния начин: или се разкарваш, или си понасяш каквото ти се полага. Ясен ли съм?

— Абсолютно. — Джими се постара да се успокои. Толкова ли лошо щеше да е? Хората се оправяха някак с живота и извън Крондор. Цял свят навън можеше да изучи!

Но му беше и мъчно.

— Тогава можеш да си вървиш. — Нощният господар го изглежда изпод вежди. — И като казвам „да си вървиш“, имам предвид много далече. В случай, че не си ме разбрал от първия път.

— Слушам.

Джими изхвърча навън. До полунощ трябваше да си прибере златото, после да се промъкне до кервансарая при източната порта. Все някак щеше да мине покрай стражата — не се съмняваше в способностите си за това, — а после да си изпроси или плати пътя с първия керван, тръгнал на изток или на север. Казаха му да иде някъде далече, но щеше да си остане все пак в Кралството. Нямахше да рискува из пустините на Велики Кеш.

Много изнервен и не по-малко възбуден, той за последен път забърза през каналите на града.

ГЛАВА 6

ПЪТУВАНЕ

Джими вдигна ръка.

Вирна два пръста и гостилничарят напълни две насмолени кожени халби от буретата, поставени на дървените магарета покрай стената.

Беше на средна възраст, плешив и дебел; кръчмарката, сигурно беше жена му, изглеждаше също като него, само дето имаше коса. Изчака търпеливо, докато Джими порови в кесията си и извади пари. Кръчмата не беше кой знае какво: застлан с рогозки под, тухлени стени с парчетии от някогашна замазка по тях и груби дървени маси и дъсчени пейки и столчета. Миризмата обаче беше много лоша — най-вече на разлята бира, което си беше неизбежно.

Мястото си имаше предимство с това, че не беше известно като едно от предпочитаните свърталища на Шегаджиите: повечето други посетители в момента бяха пристанищни хамали и работници, наблягащи над последната халба бира с малко хляб, сирене и туршия в чинията отстрана.

„Не е кой знае каква реклама за честен труд — помисли си Джими кисело, отпи и отри устата си с опакото на ръката. — Но пък той никога не ме е изкушавал“.

„Платното и котвата“ беше типичен моряшки вертеп, каквито човек можеше да намери в пристанищния квартал на Крондор. Джими беше проучил кервансарая и бе преценил, че едва ли ще може да се измъкне от града до ден-два, при цялото строго внимание, на което бяха подложени всички, опитващи се да напуснат Крондор. Рухването на кулата над килиите беше спасило над трийсет Шегаджии, но също така бе накарало дел Гарза да побеснее от яд и да отвърне със сурови мерки. Няколкото Шегаджии, оказали се твърде глупави да се покажат на открито, вече бяха прибрани в тъмницата на Пазарния площад — пазеха я здраво полицаите на шерифа, — но можеха да се надяват, че ще избегнат бесилката, тъй като никой не бе задържан за углавно

престъпление — освен ако дел Гарза пак не променеше законите. Само че няколко обикновени работници и жени и дъщери на търговци също бяха прибрани, тъй че дел Гарза беше обърнал целия град с главата надолу.

Доколкото Джими бе успял да разбере предната вечер, дел Гарза беше хвърлил едва ли не всеки инженер и зидар в Кралството да залази по тая проклетата кула — като че ли беше решил на всяка цена да я вдигне пак, преди херцог Ги да се е върнал от границата с Кеш. Джими се усмихна. Хвърли му един-двама магьосници, и готово.

— Благодаря — каза Флора, отпи и го погледна над ръба на халбата си. — Замислил си се нещо. За какво?

Той се сви над бирата си, издиха тънкия пласт пяна и се зачуди дали изглежда толкова потиснат, колкото се чувстваше.

— Просто трябва да напусна града. И да се промъкна на някой кораб. Не си падам много по корабите.

— Качвал ли си се някога на кораб? — попита го тя леко възбудено.

— Не. Но знам, че качиш ли се на някой, няма много места където да драснеш, освен ако не можеш да плуваш като риба. В криенето съм си добър, но да се скриеш на кораб... наричат го „нередовен пътник“.

— Ами недей. Иди като редовен.

Джими въздъхна.

— Дел Гарза проверява пътниците толкова внимателно, колкото на градските порти.

— Я по-бодро, Джими! Не е краят на света — каза тя, но също се умисли.

— Не бе, само дето Праведника иска да ида на края на света. Да се покрия за малко. Може би най-много ще му хареса, ако се уредя да ме отвлекат във Велики Кеш, или на онзи свят, от който идват нашествениците. — Погледна я изпод вежди; дори не беше сигурен дали му обръща внимание. „Като ще мрънкам и ще се самосъжалявам, поне да се беше вслушала и да хване същината“.

Не точно така беше очаквал да се развият нещата тази вечер. Някой, а може би някои, би трябвало да го черпят с ейл и да му плащат вечерята, да му пеят хвалебствени песни и да го тупат по гърба, докато го заболи. А вместо това не можеше да припари до „Шегаджийска

отмора“, че даже и до каналите: трябваше да се махне от града, и то скоро. Дори забавянето дотук можеше да е рисковано.

Вместо да бъде герой, се беше оказал съвсем сам в тази хамалска кръчма и го чакаше изгнание.

„Е, добре, не че съм сам, но при цялото внимание, което ми обръща Флора, все едно съм сам. А съм герой, боговете да ме вземат дано! Момичета, цяла тайфа, трябваше да се тълпят сега около мен“.

Тя вече го гледаше преценяващо. Познат му беше този поглед. Беше погледът, който ти хвърля жена, когато се кани да те помоли за нещо. Джими повдигна вежда и я зачака да изпълне камъчето.

Изведнъж тя се усмихна лъчезарно.

— Знам къде можем да отидем.

— Ние? — Виж, това го изненада. — Какво значи това?

— Майка ми разправяше, че имам дядо и леля в Ландсенд. Казваше, че дядо не одобрявал баща ми. — Очите на Флора се заряха като на човек, потънал в спомени. — Не че родителите ми са го ми казвали, но понякога се споглеждаха особено, с онези странни усмивки... тъжни като... Все едно — продължи тя. — Можем да отидем в Ландсенд и да видим дали все още имам роднини там. Ще бъде като приключение! Какво мислиш?

Джими примига. Беше идея все пак. Или поне посока някаква.

— Къде е това Ландсенд? — попита той. Беше го чувал, разбира се, но това още не значеше, че знае къде е или каквото и да било за него.

— Знам ли? Никога не съм ходила там. Но можем да го намерим. Какво ще кажеш?

Той помисли, после кимна и сви рамене.

— Защо пък не? Все някъде трябва да отида, но... дали ще ни посрещнат добре, ако им се тръснем така, без предупреждение? В смисъл, щом дядо ти не е одобрявал баща ти... — Стана му неловко и замълча.

Флора присви устни.

— Ами, както я подкара татко, след като мама умря, едва ли мога да го виня, нали?

Джими реши да заобиколи темата как баща ѝ станал свадлив пияница и попита:

— Затова ли не си отишла в Ландсенд, след като баща ти умря?

Флора намръщено поклати глава.

— Бях само на девет години, Джими. Нямах нито пари, нито представа как да стигна там. — Сви рамене и му се усмихна кисело. — А единствените хора, които познавах, бяха тук.

— Значи знаеш как се чувствам аз.

Флора му се усмихна.

— Знам. — Сложи ръка на неговата и я стисна. — Може след вечеря да се опитам да ти оправя настроението.

Той се подсмихна криво, вдигна вежди и въздъхна.

„Е, наистина се чувствам по-добре“, помисли си Джими няколко часа по-късно, протегна се и се усмихна доволно, щом отвори очи. Свещта примигваше почти изгоряла и шареше сенки по тавана. „Много по-добре“.

Беше я завел в най-хубавото си място — една полусъборена къща, с много добра стая, която сам беше дооправил. Протегна се отново, прозя се, обърна се... и видя, че я няма. Чувството му за блаженство се посмали, той сплете ръце под главата си и си припомни.

Малко преди да заспят, тя му беше благодарила.

Джими се ухили. „Герой съм си и нямам грешка, в името на боговете!“

Вратата изведнъж се отвори, той се сепна и се вкопчи в чаршафите.

— Добрутро! — изчурулика Флора.

— Помислих, че си си отишла — въздъхна облекчено Джими, с една ръка на разтуптяното си сърце. С другата пхна камата обратно под възглавницата.

— Няма да се отървеш толкова лесно от мене — отвърна му тя със смях.

Разгърна шала си. В гънките му беше скрила топъл козунак със стафиди. Устата му се напълни със слюнка от сладката миризма. Флора извади от единия си джоб гърненце с мед, а от другия — масло, увито в носна кърпа.

— Откъде го купи това? — учуди се Джими.

Наблизо нямаше нито пазар, нито пекарна.

— Да го купувам? — Тя го изглежда възмутено. — Не съм толкова добра като тебе, Джими Ръчицата, но ще ти напомня, че прякорът ми идва от крадене на топли печива!

„Вярно“, помисли си той.

Джими стана, уви се с чаршафа и се усмихна, щом тя се засмя на тази негова внезапна проява на свенливост. Докато Флора режеше козунака, той наля останалото от снощи вино и двамата седнаха да свършат важната работа е пълненето на стомасите.

Като свършиха закуската и винцето, доядоха и меда и накрая отново се намериха в леглото.

Лежаха си гушнати кротко и по едно време Флора рече:

— Разбрах къде е Ландсенд.

Думите ѝ го жегнаха като рояк разбръмчали се пчели, нахлули за миг в стомаха му. Изведнъж разбра, че всичко това няма да свърши добре.

— На юг е — продължи тя, след като той не отвърна нищо. — Близо до Долината на сънищата.

„Много благодаря — помисли си той малко кисело. — Тъкмо си позволих лукса да забравя, че напускам Крондор като изгнаник, и ти взе, че ми го напомни“.

Флора заговори отново, малко раздразнено, и на Джими му стана гузно. „Тя само се опитва да помогне, в края на краищата“.

— Пътят дотам е пет дни по море — каза тя и го погледна. След като не ѝ отговори и отказа да срещне очите ѝ, продължи: — Корабната такса е четири сребърника на човек, ако спим в трюма. Имат и каюти, но всички са пълни с хора, пътуващи през Ландсенд за Велики Кеш.

След дълго мълчание, през което той усещаше как от погледа ѝ още малко и ще получи слънчев удар, Джими най-сетне я изгледа накриво.

— Колко било на човек?

— Един кораб тръгва днес с отлива.

— Четири сребърника е кожодерство — изръмжа той. — Не ти ли хрумна да се попазариш?

Флора го погледна изпепеляващо.

— Да, Джими, хрумна ми. Затова не са шест. Така добре ли е?

При тоя поглед май беше по-добре да е добре. Той побърза да смени темата.

— Кога е отливът? — Трябваше да знае: през целия си живот беше живял в пристанищен град, но имаше само смътна представа — такова знание беше безполезно за крадец, който не работи по кейовете.

Флора се протегна изящно, преди да отвърне — гледка, която донякъде му оправи настроението.

— Има още три-четири часа според мен.

— Ами, ако ще се качваме на този кораб, давай да се стягаме — каза Джими.

— Знам, че не искаш да тръгваш — изведнъж каза тя.

Той се усмихна благодарен на разбирането ѝ, наведе се и я целуна.

— Не искам, но трябва. Благодаря ти, че направи това, което сигурно щях да отлагам до утре. — И я огледа преценяващо. — Май ще трябва да ти купим нови дрехи, не мислиш ли?

Тя се намръщи.

— Защо? Повечето ми неща са съвсем нови.

— Е, да де — отвърна той малко объркано.

Не му беше хрумвало, че Флора ще държи да си запази дрехите. Бяха евтини, с крещящи цветове и не оставяха у човек капка съмнение с какво точно се препитава. И му говореше как ще търси изгубените си близки, облечена в тях? Е, как да го нарече това?

— Виж, хм, те са, ъъ, малко така, лъскавички за място като Ландсенд, не мислиш ли? Това, което е на мода в Крондор, може да се окаже прекалено дръзко за дядо ти. Особено щом е от неодобряващите.

Флора го зяпна с отворена уста, а после избухна във весел смях и тънките ѝ крачета заритаха във въздуха. Той я гледаше озадачено. Всеки път, щом видеше обърканата му физиономия, тя отново избухваше в смях, докато най-сетне не спря задъхана и не успя да каже:

— О, Джими, колко си мил! — Целуна го пламенно. — Как само го усука, вместо да кажеш направо: „Флора, но роклята ти е като на курва!“ Не помня някой да ми е грабвал чувствата с такива разсъждения. Ти си истински приятел!

Той се усмихна облекчено.

— Радвам се, че одобряваш.

— Наистина — отвърна тя и стана. — Не бях помислила за това. Но смятам, че си абсолютно прав. Само че какво да му кажа, като ме попита как съм си изкарвала прехраната през последните няколко години?

— Той знае ли, че баща ти е умрял?

— Ами, със сигурност не го е чул от мен — отвърна тя. — Но не мога да твърдя, че не знае. Такава новина обикновено се разнася.

— Чакай да видим... — Джими помисли малко. — Какво ще кажеш за това? Живяла си няколко години при едно съседско семейство, след като татко ти е умрял, шетала си им, за да те хранят. После една мила стара дама с малко скътани парици те е взела да ѝ бъдеш придружителка и да я гледаш в последните ѝ години — все пак можеш да говориш надутото и ако не минеш на уличния жаргон, изобщо няма да разберат, че е измислица.

— Та значи старата дама умира и близките ѝ не искат да те държат повече вкъщи — продължи той. — Но са ти платили пътя до Ландсенд, за да можеш да намериш семейството на майка си. А баща ти? Имал ли е семейство там?

Флора поклати глава.

— И да е имал, никога не ми е говорил за това. Всъщност той изобщо не говореше много, дори докато мама беше жива.

Джими гребна шепа сребърници и ѝ ги подаде.

— Иди се преоблечи като слугиня на една мила стара дама. Кой е корабът, дето ще го вземем?

— „Дамата на Крондор“ — отвърна Флора и преброи парите бързо и с вещица. — Джими, не мога да го взема всичко това!

— Ами не си длъжна да го похарчиш всичкото. Не се притеснявай. В края на краищата ми трябваш за прикритие — малкото братче на милото момиче, гледало една стара дама. Трябва и аз да си намеря по-нови дрехи, после ще се срещнем на пристанището — каза той и бързо я целуна. — До прилива.

Флора изхвърча през вратата — гореше от нетърпение да попазарува — и го остави да се облича сам. Щом навлече панталоните си, Джими си помисли, че няма да е зле да намери някой шивач, който бързо да му спретне прилично палто, за да го облече върху втората си нова риза — оная, която им беше купило момчето от банята, докато двамата с Лари се къпеха, се наложи да я изгори след второто пълзене

през отходната шахта под килията. Трябваше също да си купи ботуши и шапка като че ли. М-да, млада двойка... не, все пак много малък изглеждаше. Флора беше по-голяма, тъй че едно скърбящо момиче и братчето му, да, това трябваше да мине. Тръгнаха за Ландсенд, защото са загубили семейството си.

Изведнъж дори се зарадва, че ще вземе Флора със себе си. Среброто можеше да му е скъпо, но не толкова, колкото вратът му — който дел Гарза с радост бе готов да поопъне — или главата му — която биячите на Праведника с радост бяха готови да пукнат — тъй че идеята никак не беше лоша. Точно така, брат и сестра, тръгнаха да навестят деденцето си. А и тя запълваше леглото му по-добре от всяко друго познато му момиче и щеше да е чудесно облекчение в тежкото му изгнаничество. Само дето не си заподсвирква, когато напусна бърлогата си. После спря. „Откога аз станаме ние? Аз съм този, когото Праведника гони от града. Флора е свободна да си остане тук“. Щом тръгна надолу по стълбите, си помисли, че изобщо не я беше канил да замине с него, нито пък тя го беше помолила за разрешение. Джими поклати глава удивен: май вече започваше да разбира какво имаха предвид някои сред Шегаджиите, когато казваха, че са в състояние да направят и най-голямата дивотия, стига жените им да го поискат.

Но се постара да забрави обзелото го раздразнение и насочи мислите си към меката кожа на Флора и кръглото ѝ задниче, и изведнъж му се стори, че цената, която трябваше да плати, май не е чак толкова висока. Когато излезе на улицата, вече почти си подсвиркваше отново.

„Дамата на Крондор“ се оказа стара, малка и тумбеста; дълга около сто стъпки и трийсет на ширина в средата. Миризмата, която се процеждаше от трюмовете, придаваше на кораба съвсем домашна атмосфера за човек, прекарал повечето си живот в каналите.

Качването на борда се оказа изненадващо лесно. Макар повечето пазачи по кейовете да бяха от гвардията на Батира, „Дамата на Крондор“ бе под наблюдението на няколко от „Трошачите на шерифа“, както наричаха градската полиция. Историйката с гостуването при дядо бе разказана набързо, като Флора изглеждаше истински измъчена

— не беше изцяло игра след преживелиците и в тъмницата, — и ги пуснаха да се качат. Джими беше благодарен, че бяха решили да си сменят облеклата. Само един поглед към рапирата на бедрото му, и полицаят реши, че е младеж от почтена фамилия.

Флора слезе долу да види мястото, което са им заделили за спане, а Джими остана на палубата да гледа тръгването.

— Този курс често ли го правите? — попита той един от моряците, след като се дръпна от другите няколко, които се разтърчаха по палубата и явно бяха готови да сритат досадния пасажер, за да им се разкара от пътя.

— Два-три пъти в годината — отвърна морякът, докато правеше нещо моряшко, включващо две парчета въже и нож; пръстите му работеха почти автоматично. — Обикновено не толкова рано. Заради бурите, нали разбираш.

— О — каза тъпо Джими.

Вдигнаха от кея последната мрежа с товар — бали, сандъци и чували — и я спуснаха в трюма. Няколко моряци издърпаха металната решетка на централния люк и почнаха да правят разни странни неща с въжета и платна, включващи най-вече дърпане и тичане нагоре-надолу по въжени стълби, докато други моряци им крещяха отдолу. Капитанът беше нисък жилав мъж с прошарена коса, със златна халка на лявото ухо и липсващо кутре на дясната ръка.

— Вдигай платната! — ревна той от задната част на кораба. Платнищата забумтяха и се издуха на избелели кафяви вълни. — Дръпни напред, дръпни малко назад, пускай, задръж! Задръж, казах, не до палубата, кучи синове такива!

Няколко моряци започнаха да изтласкват кораба от кея с дълги весла. Джими преглътна и загледа как покривите на Крондор започнаха да се плъзгат бавно назад; палубата се разтърси леко под краката му. В стомаха му се утаи някакво студено и лепкаво усещане.

Горе на кърмовия мостик пристанищният лоцман започна да дава указания на кормчията; капитанът продължаваше да реве команди на екипажа.

„Напускам Крондор“, помисли Джими. Още не можеше да го повярва. Беше все едно да си каже „Отивам на луната“. „Напускам Крондор“ беше нещо, което винаги казваха други хора.

„Харесвам принца и принцесата — каза си той и това малко го поободри. — Излизам на по-голямата сцена, това права“.

Лоцманът прекара плавно „Дамата“ между други закотвени или подхождащи към кейовете кораби. Плъзгаха се леко покрай товарни кораби и дълги тежки бойни кораби, рибарски лодки и баржи. В един момент, съвсем несъществен за Джими, лоцманът бързо се спусна на главната палуба и с изненадваща за човек на средна възраст пъргавина се прехвърли през перилото и се смъкна по въжената стълба в чакащата го долу лодка.

Корабът се движеше изненадващо бавно към устието на залива. Джими пак погледна към кърмата и видя, че капитанът е сложил ръце на руля и продължава да реве команди.

— А, ей го, че се усилва ветреецът — каза морякът до него. Небето се затули от ниски студени сиви облаци. Водата стана от синя зеленикавосива и започна да се огъва на високи хълмове, които се понесоха към тях, увенчани с бяла пяна. Тъпият корабен нос се издигна да ги посрещне, вряза се и отново се вдигна, а бялата пяна прехвърли предното перило и се завихри дълбока до глезените по палубата. С неразумна за Джими бързина земята вляво от тях изтъня до тънка черна линия, а корабът заподскача като побеснял кон.

Един от моряците видя как лицето на Джими Ръчицата преbledня като тесто и как запуши устата си с ръка.

— Подветреният парпет, тъпако проклет! — изръмжа той, сграбчи момчето за яката и колана, избута го и натисна главата му навън от перилото тъкмо когато дойде първият пристъп. — Нахрани рибата и недей да ни цапаш палубата, скапаняко проклет!

— Мразя те — изломоти вяло Джими, без сам да знае себе си ли има предвид, Флора ли, която му бе докарала всичко това, кораба ли, екипажа ли, или всички наведнъж.

Стомахът му беше на възел, главата го болеше, а очите — все едно че ги беше търкал с горещ пясък. „Вече знам за какво е измислена думата ужас“, рече си той, докато пълзеше едва-едва към перилото и стомахът му се надигна отново, макар да не беше останало нищо за изхвърляне.

„И воня ужасно“.

Толкова ужасно, че повечето време изкарваше на палубата, та силните ветрове да произдухат вонята. Това означаваше най-вече при

кърмата, защото вятърът идваше от юг. Бързо се беше научил, че плюенето не е единственото нещо, което не бива да правиш срещу вятъра. Свежият въздух му помагаше донякъде да се изтърпи, но отбягваше всякаква компания.

Понякога, между пристъпите на повръщане, се самоизтезаваше, като си припомняше първоначалните си планове за това пътуване. Беше си представял как ще играе на зарове с екипажа и набързо ще опразни джобовете на моряците. Беше го правил много пъти в Крондор, макар че тогава повечето моряци бяха пияни.

Но вместо това екипажът се забавляваше — промъкваша се до него и му ръмжаха неща от рода на: „Аха, гадно ти е, а? Трябва ти една хубава паница с хубава тлъста мръвка вътре, с мазен сос, момченце! Или к'во ще кажеш за студена рибешка яхнийка?“ И после се смееха, щом почнеше да ругае немошно, без да разбират, че е готов да ги изколи всички на място, стига да не беше толкова слаб и стига от движението да не му ставаше още по-зле.

„А може би ме помнят от игрите на зарове по кръчмите и това сега е някаква форма на зло и извратено отмъщение“.

Флора се добра до него със залитане. Носеше му халба рядък бульон. Присви се до него на завет от влажния вятър зад един вързан за палубата кафез.

— Флора — изстена той и се опита да пийне малко от соления бульон. Като че ли по-малко болеше, когато имаш какво да дадеш на морето. — Мислиш ли, че са ме познали? Дали не съм обрал нечий джоб, или съм попрекалил с печалбата със заровете, как мислиш? — После поклати глава. — Но от това нямат полза, тъй че какво се притеснявам и аз.

Тя сви рамене.

— Ами, ако аз разбера, че край мен има някой, който ме е обрал или измамил, и единственото отмъщение, което мога да му нанеса, е да го накарам да повръща, щях да го направя, и то с радост. И бих решила, че има полза, и то доста. — Усмихна се, като видя измъчената му и уплашена физиономия. — Но не смятам, че са те познали, Джими. Аз самата едва те познах, като те видях отначало на кея, толкова достолепно изглеждаше!

Тя се загърна в дебелия си шал и се присви по-близо до него; потръпваше от студ. Топлината ѝ беше добре дошла, а и това, че го

заслони от вятъра от тази страна.

— Всъщност, изглежда го правят всеки път, щом на някой му прилошее, все едно дали пътник, или моряк — продължи Флора. — Мисля, че е много злобно, и ги помолих да не го правят повече. Но честно казано, не мисля, че ще устоят.

Той се опита да изсипе останалото от бульона през борда — свитият му стомах беше започнал да негодува, — но тя му го бутна към устата.

Значи екипажът не му отмъщаваше — правеха го просто за забавление. Това беше добре.

„Добре, че не мога да проклинам истински, иначе досега целият екипаж щеше да се гърчи по палубата и да мрат в ужасни мъки“. А в пристъпите на ужасната морска болест човек можеше да измисли наистина ужасни неща.

Разбираше, че ако Флора им беше повлияла, моряците сигурно щяха да се държат с него още по-лошо. Обаче не знаеше с какво е успяла да ги вразуми.

Може би трябваше да... Той се поколеба.

— Флора, ти да не би...

— Да им бутам, за да те оставят на мира ли? — Флора поклати глава и се усмихна. — Ако го правех, едва ли щях да получа кой знае какво в замяна, не мислиш ли? Не, вече не. Ще съм почтено момиче, дори това да ме убие. Поне докато не разбере дали наистина си имам близки.

Видя го как нещастно погледна изстиващия бульон и го потупа по рамото.

— Хайде, изпий го, Джими. Трябва да сложиш нещо в стомаха си, иначе наистина ще се разболееш.

Той я погледна жално, но тя само закима окуражително. Джими стисна очи и отпи от бульона. Знаеше, че отново ще се надигне нагоре, но поне малко го постопли отвътре. А и Флора щеше да чака, докато го изпие, дори течността да станеше на буца лед.

После помисли за това, което му бе казала.

— Но аз вече съм болен.

— Още не умираш. Но ако не пиеш вода или бульон, може и дотам да се стигне.

Приятна мисъл, няма що.

Джими започна да усеща как бульонът къркори в свития му от болка стомах — знаеше, че много скоро ще поиска да го напусне. Щеше много да го е срам, ако Флора го видеше точно в такъв момент.

— Готвачът каза, че ако успееш да го задържиш това и малко да погледаш към хоризонта, за да ти се настроят сетивата, може да надвиеш болестта. При някои хора става. — Погледна го жалостиво и добави: — А при някои не става.

— По-добре слез долу — подхвърли той.

Тя го погледна накриво, кимна и прибра кичурчето коса, подало се от гънките на шала.

— Да, тук става студено. По-късно ще се върна с още нещо.

— О, богове! — изпъшка Джими и хукна към парапета.

За щастие, Флора побърза да се махне. Той успя някак, насила, да задържи съдържанието в стомаха си. Послуша съвета ѝ, загледа се към хоризонта и скоро забеляза, че издиганията и спусканията на кораба са по-малко мъчителни, когато не само усещаш движенията, но и ги виждаш. Вдиша няколко пъти бавно и дълбоко и отново отпи от бульона.

От известно време бе забелязал, че един от другите пътници го наблюдава. Беше около трийсетгодишен, среден на ръст и с добре балансирана стойка, което го накара да си помисли: „Майстор саблъор“. Носеше тъмни дрехи от хубав вълнен плат, но доста поизтъркани и с петна засъхнала сол. Такова облекло прилягаше по-скоро на някой пътуващ дребен търговец или на корабен офицер.

„Но коланът е доста носен“, помисли си Джими зарадван, че може да се разсее с нещо в нещастieto си. „Виж как се е излъскал и разтеглил малко. Онова лъскавото е от каишката за сабята“.

Също като него, мъжът повечето време стоеше сам, макар и сигурно по други причини. Помагаше понякога на моряците, щом морето станеше необичайно бурно, иначе или зяпаше вълните, или обръщаше очи към младия крадец, а това започваше да му досажда.

И да го тревожи, освен това. Джими беше обърнал повечето си злато в монети от сребро и мед и ги беше скрил на разни места по тялото си. В някои моменти си мислеше, че непознатият по някакъв начин е разбрал, че носи по себе си над сто и петдесет в злато и сребро, макар че това нямаше как да се забележи от никого.

Освен ако този тип не го беше видял, докато сменяше златото си за сребро.

Джими определено не изглеждаше богат. Флора го беше пременила в един дюкян за употребявани дрехи, посещаван от почтени граждани. Вярно, бяха с много джобове, но това си беше съвсем обичайно за момче на неговите години, все едно градско или от Шегаджиите. А да имаш много джобове не означаваше непременно, че са пълни с пари. Макар че в неговия случай си беше точно така.

„Единственият лъч светлина е, че ако поиска да ме ограби, ще трябва да го направи тук, на палубата, пред очите на капитана и екипажа, и на Флора, когато е тука“.

А и щеше да му отнеме доста време, защото като един от най-добрите джебчи в Крондор, Джими отдавна бе научил цената на харченето на ценности. И с десетината джоба, без да се смятат онези, които сам си беше пришил, разполагаше с достатъчно места, където да си скрие парите. Разбира се, ако се катурнеше, през борда, щеше да потъне като камък на дъното, но човек не може да има всичко наведнъж. Освен това в сегашното му състояние тази идея изглеждаше дори привлекателна.

Джими се вкопчи в перилото и очите му предпазливо се плъзнаха към непознатия, който седеше, опрял гръб на главната мачта. Мъжът улови погледа му и с плавно движение се изправи. Докато се приближаваше, извади нещо от кесията на колана си.

Джими се напрегна.

Мъжът спря пред него и му подаде някаква кожена каишка.

— Дай да ти я сложим.

И без да дочака отговор, го хвана за лявата китка, върза каишката и я понагласи. После каза:

— Не мога да понасям повече да те гледам как страдаш, момче.

— Гласът му беше плътен и спокоен.

Джими усети, че нещо като камъче се е опряло в китката му. Изгледа непознатия подозрително.

— Просто я подръж така и след няколко часа проблемът ти би трябвало да се реши.

— Магическа ли е?

Мъжът изсумтя.

— Едва ли. Този номер ми го показва един стар кешийски моряк и съм готов да заложа последния си сребърник, че в него няма нищо магическо. — Протегна ръка. — Аз съм Джарвис Коу.

Джими я стисна вяло.

— Ако това подейства, господин Коу, ще ви бъда задължен за цял живот.

В този момент корабът се издигна нагоре, а после се спусна стръмно надолу и с него — и стомахът на Джими. Когато се обърна отново, Джарвис Коу вече го нямаше. Той погледна опулен кожената гривна и си помисли жално: „Не, не ми се вижда да действа“. Обърна отново очи към хоризонта и замислено отпи още глътка. Може би със зяпането към хоризонта и с камъчето на китката щеше да преживее някак това пътуване...

„Ама то наистина действа!“, помисли си Джими възбудено след около час и изломоти на глас:

— О, богове, действа!

Погледна в паницата си. Имаше някаква яхния, неизбежната пътническа храна, в която плуваха бобени зърна, парчета сушен домати и солена риба... и не караше стомаха му да ръмжи за парапета!

Дори гърчещата се твар, която се изтърси от твърдия му сухар, щом го почука на масата като всички останали, не го погнуса, както щеше да стане в Крондор. Сега просто се чувстваше...

— Гладен — прошепна той. — Колко време мина! Бях забравил какво е да си гладен!

Флора го гледаше странно. Пътниците се хранеха на една маса, поставена в коридора пред капитанската каюта; Джими ѝ се усмихна и тя също му отвърна с усмивка, щом той загреба с лъжицата и залапа методично, докато не изяде всичко. Не беше кой знае колко, но се почувства натъпкан — нищо чудно след три дни без нищо, освен вода. И яденето си остана на мястото.

Ръката ѝ го дръпна да го събуди, преди лицето му да цопне в празната паница.

— Хайде, братчето ми — каза тя и му помогна да стане.

Събуди се под грубите кафяви одеяла и вътрешното чувство му подсказа, че е спал доста дълго. И не беше чудно, след като толкова време не само че не можеше да яде, но и да поспи не можеше.

„Ако това е да се чувстваш стар, дано да си умра млад“, рече си Джими и потрепери. Дрехите му бяха влажни и лепкави, но това усещане не му беше чуждо и краката му само дето не затанцуваха по коридора и по стъпалата към палубата — отиваше да потърси благодетеля си. Тръгна да обикаля и се загледа в работещите моряци: винаги е приятно занимание да гледаш как някой друг се поти.

Бе доволен от чудото, че се е отървал от морската болест, и целият свят сякаш придоби някак по-розови оттенъци. Младият крадец реши, че пътуването до Ландсенд в края на краищата май няма да се окаже чак толкова неприятно. Просто се беше стъписал от настояването на Праведника да се махне, това беше. И малко се беше попритеснил, че няма да има нищо — и никой познат, на когото да се опре. Никакъв страх не беше изпитал, само го бяха изненадали.

Освен това се беше оправял с тъпите селяни съвсем добре, когато дойдеха в Крондор, защо сега да има проблеми с тях само затова, че са си у дома? „Ще си е истинско приключение, кълна се в Рутия! Ще имам за какво да разправам, като се прибера“.

Това, че гори от нетърпение да се върне у дома още преди да е стигнал до целта си, го накара да се усмихне кисело. Можеше да излъже мнозина, но не можеше да лъже себе си. „Е, добре, не е нещо, което бих си избрал сам. Но и друг път съм обръщал лошия си късмет в изгода. Не виждам защо сега трябва да е другояче“.

Огледа се отново. От Коу нямаше и следа, а вече бе стоял навън почти цялото утро.

— Къде е оня, дето подпираше вчера главната мачта? — попита той един от минаващите край него моряци.

— В каютата си сигурно — изръмжа морякът и го подмина. — Да не съм му бавачка, че да знам.

„Като не можете да ме накарате да драйфам, вече не съм ви забавен“, помисли си Джими злобно.

И все пак беше странно. До вчера не можеше да се отърве от онзи тип, а днес той беше изчезнал. Не му харесваше това, подозрително някак беше това поведение. Твърде много му напомняше за хората на Радбърн.

Измъченият му стомах се надигна ужасно и той си рече наум: „О, богове! Не пак! Мислех, че съм се излекувал вече“. Но не морската болест бе предизвикала гаденето, а представата, че може да го следи тайната полиция на Батира.

Джими познаваше много от дебнещите шпиони на Радбърн по външност, а и познаваше кой е шпионин по държането му. Но те дали го познаваха?

Опита се да се отърси от тази мисъл. В момента изглеждаше порядъчно, в смисъл — не като себе си. А щом заговореше — нещо, което заради болестта се беше случвало рядко — внимаваше да се изразява като добре възпитано момче. Нямаше абсолютно никаква причина някой да подозира, че е Шегаджия. А и Флора беше опознала предостатъчно мъже от сой покрай занаята си, имаше достатъчно опит, за да може да говори като почтено момиче, тъй че не го беше издала с уличния си жаргон. Само „господине“ и „ваше благородие“, никакви там „миличък“, „любими“, и нито една мръсна думичка не беше се изтърсила от устните ѝ, откакто бе сменила курвенското си облекло със скромна рокля, шала на раменете и шапка. Освен това, ако Коу го познаваше, защо просто не го беше предал на пристанището, или просто да го бутне през борда?

„Щеше да е лесно — каза си Джими. — Всички адове и демони, щях да съм му благодарен даже!“

И все пак, след като накрая му се представи, загадъчният непознат беше изчезнал. Дали не беше просто една загрижена душа, притеснена да не би горкото момче да падне през борда? След като му беше дал лек за морската болест, Коу може би просто бе решил да се оттегли в сравнителния уют на каютата си. Подозрително ли беше това? Джими се намръщи. Всъщност щедростта на непознати винаги му се струваше подозрителна. Макар и полезна в някои случаи. Особено когато даващият е някой наивник, лесен за манипулиране. Но Коу не приличаше на човек, когото можеш да използваш. Напротив, по-скоро можеше да те развинти от бой, ако се опиташ, Джими ги надушваше такива като него. Младият крадец въздъхна и изсумтя обезсърчено.

„Мисли! Съсредоточи се!“

Ако някой от шпионите на Радбърн го беше видял и знаеше, че е Шегаджия, знаеше какво е направил, което беше невероятно — кажи

го направо невъзможно, — то несъмнено щяха да го арестуват веднага. Никаква причина нямаше някой от хората на Радбърн да го преследва чак до Ландсенд.

Но ако някой шпионин на Радбърн бездруго пътуваше за Ландсенд? Ландсенд бе близо до границата с Кеш. По-точно, беше владение на господаря на Южните граници херцог Съдърленд, но този пост беше стоял незаеет години наред заради някакви си политически мотиви, които Джими нито разбираше, нито държеше да разбере. „Да, може би е това“, помисли си той. Може би Ги дьо Батира просто се опитваше да разшири властта си. Знае ли човек докъде иска херцогът да разшири властта си? Джими се загледа в издигащите се и спадащи, грамадни като хълмове вълни. Лекотата, с която корабът следваше движенията им, дори бе започнала да му харесва. „Докъдето може, разбира се!“

Умът му се залиса с възможните политически игри на херцога, но тази тема скоро го отегчи. Достатъчно изненадващо беше, че всичко това изобщо го интересува. Допреди срещата си с принц Арута нямаше и понятие как би могло да изглежда управлението, но беше прекарал доста вечери да слуша как принцът, Мартин Дълголькия и Амос Траск си говорят за държавни дела. Сторило му се беше увлекателно и понякога се беше чудил дали и той може да прави преценки, които трябва да обсъдят, и да предлага решения, които ще променят бъдещето на цели държави.

Не, прецени той, не темата го беше отегчила. Беше обезсърчен, че не разполага с информация, на която да основе някое разумно предположение какво точно става. Това също го изненада. Хрумна му нещо глупаво и той се ухили: „Може би някой ден отново ще срещна принц Арута“. Това би било интересно. Щеше да разбере какво крои херцог Ги и щеше да го поразпита за разни такива неща. Но дотогава кроежите на херцога не бяха негова работа.

Замесването в делата на властниците му беше донесло само неприятности — на него, както и на другите като него. Вярно, радваше го мисълта, че принцеса Анита е спасена и на свобода, но цената, платена от Шегаджиите, бе висока, дори прекалено висока. И макар да съжаляваше за принц Ерланд и съпругата му, да спаси и тях беше съвсем невъзможно, а и да го беше направил, нещата сигурно щяха да са много по-лоши. Праведника едва ли щеше да му благодари за това.

Не, време беше да се погрижи за Джими Ръчицата — нещо, в което поне го биваше. Те да си заговорничат — това нямаше нищо общо с него.

Джими стъпи на пристанището на Ландсенд с оскъдния си багаж. Първата улица срещу залива беше широка и застлана с калдъръм, камъните бяха изтъркани от конски подкови и обшитите с желязо колелета на фургони и каруци. Бушпритите на корабите стърчаха над началото на улицата, над главите на хамалите, моряците и пътниците. Колари докарваха фургоните си да натоварят разтоварената стока и бързо да я извозят по близките дюкяни и складове, навсякъде се моташе обичайната пристанищна сган. Джими моментално забеляза две хлапета, които почти със сигурност бяха джебчий, и още едно, най-неприкрития „зяпльо“, когото бе виждал — сигурно наблюдаваше дали от кораба ще слезе някоя важна особа или дали ще разтоварят определена стока, готов да подаде сигнал на някой, мотает се по-нагоре по улицата или гледащ от някой прозорец наблизо. Усмихна се: ако това бе най-доброто, което можеше да предложи Ландсенд, току-виж не се върнал в Крондор — щеше да се позадържи тук и да поеме четата.

Чайки кръжаха над главите им и надаваха крясъци — винаги сигурен признак за процъфтяващо пристанище с изобилна смет. Зелено-синкавата вода премлясваше по бордовете на корабите и по обраслите с черни водорасли и рачета пилони на кейовете, като насмешлив фон на врявата от човешки гласове, стъпки и кънтящо по камъните желязо.

— Изобщо не може да се сравни с Крондор — заяви Джими убедено. „Аз съм от големия град. Това е положението“. — А и заливът не е толкова добре защитен.

И най-големите кораби тук не бяха толкова големи като онези, които човек можеше да види в пристанището на Крондор — тумбестата „Дама на Крондор“ беше може би най-големият, когато влязоха. Освен това повечето бяха кешийски. Крайбрежната улица беше оградена откъм сушата със складове, дву- и триетажни, с клинообразни греди на покривите за вдигане на товарите. Докато гледаше, спуснаха товар миризливи сурови кожи. По дървените

мостчета щъкаха хамали, превити на две под чували, денкове и сандъци — плат, прежда, балиран суров лен, сухи плодове, сирене, желязо за ковачниците, медни котли... По-тежкият товар се прехвърляше в мрежи през оградите на дворовете.

Оттатък складовете, по стръмните улици на хълмовете около залива, се издигаха други постройки; мяркаха се части от градската стена, крепостни порти, пасища и гори зад тях. Джими зяпна, щом разбра, че вижда ферми по най-високите склонове на хълмовете — малки къщички със сламени покриви, с ливади и ниви около тях. Никога досега не беше виждал ферма.

— По-голям е, отколкото си мислех — промълви Флора.

Джими се зарадва, че го каза, защото и той си бе помислил точно това.

— Изобщо не може да се сравни с Крондор. — Разкърши рамене. — А там се справяхме съвсем добре.

Флора го докосна по рамото с благодарна усмивка. После отново погледна към града, разколебана, и въздъхна.

— Представа нямам откъде да започнем.

Той сви рамене.

— Е, знаеш му името и какво работи или е работил, нали? Беше се канил да поговори с нея за това на кораба. Но повечето време беше много болен, а през останалото — много гладен.

— Да — отвърна Флора. — Адвокат е и се казва Ярдли Хейуд.

„О, това хич не е добре“, помисли си Джими. Ако дядо ѝ бе адвокат, сигурно беше защитавал доста престъпници. А това означаваше, че най-вероятно ще се досети с какво се е прехранвала през последните няколко години скъпата му отдавна изгубена внучка, каквото и да му разправя. А и със сигурност щеше да се сети какво е правил Джими.

— Ярдли Хейуд. Звучи като богаташко име.

Флора се засмя.

— Нали?

Джими се наведе, вдигна решително торбата си и част от нейния багаж, колкото да поддържа илюзията, че е добре възпитано момче, и кимна към града.

— Давай най-напред да стъпим на здрава земя. Усещам как този кей подскача нагоре-надолу и ме изнервя.

— Не е от кея, момче — подхвърли с усмивка Джарвис Коу.

Джими примига изненадано. Двойно: първо — защото не можеше да си обясни как бе успял да се доближи толкова до него, без да го забележи; и второ — заради промяната. Облеклото на Коу изглеждаше по-достолепно, отколкото на борда, може би защото си беше обул високи ботуши за езда и се беше наметнал с дълга черна пелерина, а и носеше плоска платнена шапка с пауново перо. Но най-вече заради сабята, за която бе подозирал, че ще носи: тънко оръжие с извит предпазител в невзрачна кожена ножница, и камата на другия хълбок — боен кортик, над педя дълъг, не като обичайния нож, който носят хората на колана за ежедневни неща — да си нарежеш хляба или да изчоплиш камъче от подковата на коня.

Коу пак не изглеждаше богат, нито се набиваше особено на очи, но имаше нещо благородническо у него. Свали шапката си и кимна изискано на Флора, а тя му отвърна с бърз реверанс.

— Всеки се чувства така, когато слезе от кораб. Ден-два и сухоземните ти крака ще се върнат, както казват моряците. Закъде сте се запътили?

Двамата млади Шегаджии го погледнаха намръщено. „Не ми харесва това — каза си Джими. — Нещо много лесно си променя външността този човек, само като си навлече ново наметало и си килне главата.“

Коу се засмя.

— Е, не е моя работа всъщност. Но ако търсите чисто и евтино място за отсядане, мога да ви препоръчам няколко.

Джими и Флора се спогледаха. Щедростта от страна на непознати, особено толкова близо до Велики Кеш с техните търговци на роби, беше подозрителна.

Коу ги погледна и кимна замислено.

— Е, добре. Разбирам, ще се оправите сами. Но ако позволите... — Той кимна към близкия пристанищен хан. — Избягвайте „Петлето“. — Почеса се по носа и смигна. — Просто благоразумен съвет. — Тръгна си и дългата черна пелерина се завихри из навалищата.

— Кой беше този? — прошепна Флора. — Не съм говорила с него на борда.

— Казва се Джарвис Коу — отвърна Джими. — Но кой е — и аз не знам.

Дръпна гривната на китката си и кожената кайшка се развърза. После я огледа внимателно. Лекият натиск, който бе усещал на китката, идваше от малкото камъче, залепено на кожата. Изглеждаше съвсем обикновено, но... Той го хвърли във водата. Знае ли човек кое е магично и кое — не, и какво може да ти направи, ако е магично?

— Какво беше това? — попита Флора.

— Даде ми го за морската болест. Свърши работа. Може да е магично.

— Много мило от негова страна.

Гледаше намръщено във водата, после се обърна и се загледа по кея и Джими проследи погледа ѝ. Коу се беше скрил много бързо в тълпата, слял се беше като струйка мъгла. Както можеше да го направи само Шегаджия.

— Е, хайде да си намерим някое място и да си оставим багажа. После можем да тръгнем да търсим хората ти. — Посочи с палец през рамо и се ухили. — Но с „Петлето“ какво ще правим? Може да се окаже най-безопасното място в града.

— Няма да влезем в пристанищна кръчма, нали?

Джими кимна, но после се сети нещо и спря.

— Чакай.

Флора го изглежда питащо. Без да ѝ обяснява, той клекна до багажа и взе да развива плата около дългия тънък вързоп.

Извади рапирата и стегна колана на кръста си. Обшитият с метал край на ножницата нямаше да чука по земята, стига да вървеше с лявата ръка на дръжката. Дръжката на оръжието нямаше да го безпокои след няколко години, когато станеше мъж, но засега беше малко нисичък.

— Разумно ли е това? — попита Флора.

— Знак за порядъчност — отвърна Джими. — Или най-малкото, че не си човек, с когото могат да се отнасят пренебрежително!

„А и Праведник няма в Ландсенд — помисли си. — Демони и богове, писна ми да ме подмятат!“

Тръгнаха нагоре по хълма, по това, което според Джими щеше да се окаже главната улица към пристанището. По нататък сигурно щяха да излязат на някой градски площад, с приличен хан наблизо. Отново се загледа към далечните ферми и се зачуди какво ли ще е там, горе.

Според това, което разправяха градските хора, животът на фермерите бил доста скучен.

ГЛАВА 7

ТРАГЕДИЯ

Момичето вдигна глава.

— Като свършиш с това — рече Мелда Мерфорд на дъщеря си Лори, — искам да извадиш лена от вира.

— Мамо, моля те! — проплака Лори.

Обърна се от кухненското огнище, което метеше, и изтри от окото си капката пот. Направи го с престилката, защото ръцете ѝ бяха черни, но все пак се оцапа със сажди по бузата. Разлетялата се пепел стигна до носа ѝ — миришеше прашно, като пушек от старо дърво, и тя закиха. Чистенето на огнището не беше тежка работа, но неприятна.

— Щях да ходя днес на лов.

Определено не се беше канила да вади калните вързопи лен от застоялия вир, където киснеха. Никога не беше приятно, но сега щеше да я дразни още повече, докато си мисли за приятната разходка в прохладния лес.

— Не — отвърна Мелда, без да я погледне, гребна с дървената копанка брашно от сандъка и го сипа в нощвите. — Не искам повече да скиториш сама из горите.

Лори седна на пръстения под и я изглежда смаяно.

— Защо?

— Вече си много голяма, за да тичаш насам-натам като мъжкарана — рече спокойно майка ѝ. — А и трябва да го приготвим тоя лен. Ако не извадим достатъчно лен и прежде да ги продадем, няма да можем да си платим данъците. — Погледна намръщено Лори. — Иначе ще си загубим фермата като Морисънови.

Лори извърна глава, намръщена като майка си. Това, че Морисънови си бяха загубили фермата заради неплатени данъци, беше потресло цялото селце. Много хора си губеха фермите напоследък, но тук Морисънови бяха първите. Всички смятаха, че е или защото някой е пратил всичките си синове на война, или че селяните са мързеливи, но не можеше да се каже такова нещо за Морисънови — че то при тях

и бебето шеташе. Данъците през последните години растяха и растяха, още отпреди войната, и колкото по-ти е малка фермата, по-ти е трудно да ги платиш. Вече и среден имот като техния трудно се оправяше.

И все пак не беше чак толкова спешно.

— Но нямаме никакво прясно месо в килера — възрази Лори.

Не че и това беше толкова спешно — не бяха благородници все пак, нито търговци, че да ядат всеки ден прясно месо — но дивечът помагаше да задържат онова, което събираха от нивите. Колкото повече можеха да продадат, вместо да го изядат, толкова по-добре щяха да са. Още някоя пара отгоре от продаденото зърно, вместо обърнато на хляб, значеше да си платят данъците и със заделеното да си купят риба от града или сирене от мандрите, вместо да си платят данъците и да гладуват.

Майка и прехапа устна и вдигна очи към тавана.

— Опасно е момиче на годините ти да тича само из гората. Знае ли човек кой може да срещнеш там, без да има кой да ти помогне.

— Значи като се върне Брам от Ландсенд, мога да ида с него?

— Не! Дума да не става! — каза твърдо Мелда. — Така ще е още по-лошо.

Лори стана и се сопна на майка си, с ръце на кръста:

— Значи не мога да отида сама, защото е опасно, и не мога да отида с приятел, дето го познавам цял живот, защото щяло да е още по-лошо и опасно, тъй ли? — Гласът ѝ беше пълен с жлъч. — Това пък вече е съвсем безсмислено, мамо.

— Лори — въздъхна уморено майка ѝ. — Вече порастваш. Има, за жалост, някои неща, които момичето може да ги прави, но жената — не. Едно от тях е да ходиш с момчета, с които си отраснала. Като дете можеш да го правиш. Но като станеш по-голяма, понякога... същите тези момчета, те като порастат... — Въздъхна отново и я погледна в очите. — Искат разни неща.

Лори завъртя очи с досада. Беше селско момиче и беше виждала животни да се съешават още преди да проходи.

— Мамо, знам за... тези неща.

— Точно затова е опасно! Мислиш си, че знаеш как става при мъжете и жените, но не знаеш, и не е като да гледаш бик и крава, или петел и кокошка. Като ти се усмихне момъкът, и се побъркваш отвътре, и забравяш каквото си мислиш, че знаеш. Ти си добро момиче, от

добър дом, и някой ден, както ти поиска ръката подходящото момче, ще си благодарна за това. Аз съм ти майка и мой дълг е, както и на баща ти, да ти казваме кое е редно и кое — не. И докато не се ожениш и не заживееш в друг дом, ще го спазваме този дълг. — Мелда вдиша дълбоко, очакваше щерка ѝ да избухне.

Но Лори отвърна ледено:

— Значи искаш да кажеш, че вече не мога да ходя на лов? Нещо, в което съм много добра, което обичам да правя и го правя още откакто бях по-малка и от Рип? Но мога да стоя вкъщи и да правя всичките мръсни, миризливи и скучни неща, защото съм жена? Така ли?

— Ще правиш това, което ти кажа, защото си ми дъщеря и това е мястото ти в тази къща. Днес трябва да помагаш тук и не искам думичка да чуя повече. Тъй че си свърши работата и слез при вира. — Мелда изглежда навъсено Лори, скръстила ръце на едрите си гърди. Само дано да не чуеше повече възражения. Май трябваше много порано да се справи с това. Но Лори толкова обичаше горите. Както ги обичаше и самата тя като момиче. Още не можеше да забрави каква мъка беше, докато се примири. „Ах, онази свобода“, помисли си и едва потисна въздишката си. Все едно, рано или късно свободата свършваше.

Лори я изглежда начумерено, обърна се и коленичи да си свърши работата — но стегнала гръб, с отривисти движения и ненужно тропане, само за да покаже на майка си какво изпитва. Накрая тресна с дървената лопата по камъните, стана и мълчаливо изнесе ведрото с пепелта.

„Никакъв лов повече, така ли? — Кипеше отвътре. — Ще видим“. Нищо нямаше да му стане до утре на лена във вира. Знаеше, че майка ѝ ще се ядоса — много, ама много щеше да се ядоса. Но пряското месце, особено ако донесеше някой фазан, сигурно щеше да посмекчи гнева ѝ.

Изсипа пепелта в кацата с луга за сапун и занесе ведрото вътре. После закрачи сърдито към плевника да вземе грапата за теглене на вързопите лен и платното за влачене до сушилника. Затъкна си и прашката и торбичката с камъни на колана под престилката и тръгна към вира.

Спечената пръст на двора беше отрупана с какво ли не — счупено дървено рало, старо колело, пилци, които кълвяха троската и

се пръскаха около краката ѝ, наръчи подпалки, но тя газеше през тях, без да гледа. Бяха ѝ познати като миризмите наоколо — от пещта, от обора, от торището. Твърде познати — точно в този моменти приличаха на затвор.

Усещаше как майка ѝ наднича между пречките на спуснатите кепенци и я гледа и знаеше в какво настроение е. Ядосана беше. Твърде често напоследък прехвърчаха искри между двете.

„Но какво мога да направя? — запита се момичето. — Все едно и също: «или вече си почти жена», или «вече си голяма». А после се държат с тебе, сякаш си повече дете отвсякога. Как да не си изтървеш нервите? А сега изведнъж — никакъв лов повече! В никакъв случай, особено пък с Брам. Просто не е честно!“

Докато крачеше умислено по пътеката покрай оградата, Лори усети близостта на по-малкото си братче и въздъхна. Това силно усещане за близките беше дар, наследен от прабаба ѝ, която тайно била вещица, или така поне разправяше майка ѝ. Винаги можеше да долови кога майка ѝ мисли за нея или е наблизо. Но особено силен бе усетът ѝ за малкото ѝ братче, Рип. В момента усещаше как се е съсредоточил върху нея като стрела, полетяла към целта си.

„Страхотно“, помисли си и се усмихна кисело.

Брат ѝ щеше да стане на седем в Деня на Средилетието, но вече беше открил изгодата от изнудването и проявяваше смущаваща склонност към него. Май нямаше да е зле да поработи днес с лена, докато не му омръзне или не се отврати от миризмата и не се махне.

„Но ако започна, по-добре да го свърша“, каза си тя. Понеже попиеш ли я тази миризма, нищо не може да я махне, освен сапун. А вонята можеше да изгони по-лошите твари от птиците и зайците, които гонеше с прашката си.

Може би дори и крадците и убийците, от които майка ѝ толкова се боеше.

Рип беше вдясно и малко пред нея, прибягваше и се криеше глупаво от храст на храст в шубраците на пасището — градина вдясно от пътеката. Знаеше, че тя го усеща. Самият той усещаше присъствието ѝ толкова ясно, колкото тя — неговото. Понякога дори си мислеше, че е още по-добър в това. Лори не го повика — трябваше ѝ мъничко време да измисли как да се отърве от него.

Най-сетне храстите касис свършиха и той изскочи на пътеката и извика: „Ха!“, вдигнал ръчички над главата си и свил пръсти като нокти на хищно зверче.

Лори го изгледа с вдигнати вежди и продължи по пътя си. След малко той я догони и заситни до нея.

— Мога ли да дойда с тебе? — И заподскача възбудено.

— Искаш да ми помогнеш да почистим лена ли?

Рип се засмя и Лори се намръщи. Знаеше. Винаги, знаеше кога си е наумила нещо.

— Мръсно е и мирише — предупреди тя.

— Ти отиваш на лов! — Той я посочи обвинително с пръст и веднага скри усмивката си с ръка.

— Защо мислиш така? — попита тя с малко преиграно равнодушие и Рип завъртя очи с досада. Сложи ръце на кръста си, погледна я снизходително, съвсем като голям, и тя нямаше как да не се усмихне.

— Обеща ми, че ще ме научиш да ловя дивеч и да намирам дири — каза той. — Обеща ми!

Тя кимна тъжно.

— Знам. И ако успея да уговоря татко, не съм се отказала. — Спря и го погледна. — Наистина, Рип. Честно.

Той наведе глава и зарови пръстта с босото си краче.

— Знам. Но ако това е последният ти път... — Погледна я изпод миглите си. Беше красиво момче и го знаеше. Много често ги използваше тези дълги мигли, за да изкрънка каквото си е наумил от мама и тате. Тя му се усмихна.

— От татко зависи. Ако те заведе днес, ще ни накажат и двамата.

Той замълча умислено и пак зарови с краче в пръстта. Лори го погледна съчувствено.

— Като се върне Брам от чичо си в Ландсенд, ще го помоля да те вземе. — Щипна го леко по рамото. — Ей, знаеш ли? Може пък така и аз да мога да излизам с вас.

Той се потърка по рамото и се усмихна тъжно.

— Може.

— Значи точно това ще се опитаме да направим — заяви твърдо Лори. — Но днес няма да е добре.

Рип кимна.

— Да. Ще го получиш. — Помисли малко и добави: — Ама наистина ще си го получиш. — И я изгледа със смесица от страх и колебание.

Лори усети как прищрака умът му, тъй че обърне положението в своя полза й побърза, да го отбие.

— Ако ме издадеш, ще кажа на Брам да не те взима, никога. Знаеш, че ще ме послуша.

Рип сбърчи челце и я погледна преценяващо, а Лори скръсти ръце и повдигна вежда. Братчето й се опита да го повтори, но безуспешно, и изсъска безсилно.

— Е, добре. Но ако мама ме попита къде си, няма да лъжа.

— Разбира се — отвърна му тя и се наведе да вдигне грапата и платнището. — Кажи й истината. Кажи, че не знаеш къде съм. То си е така. — Усмихна се и разроши косата на ядосания си брат. — Няма да съжаляваш, Рип. Обещавам ти.

Той изсумтя, после й обърна гръб и си тръгна. Лори се усмихна, продължи към вира и мамещите зад него дървета и си затананика весело.

Рип беше объркан и малко ядосан. Защо Лори да не може да ходи повече на лов? И ако наистина не можеше, защо поне не беше почакала, след като го научи на всичко, което знае? И какво беше онова нещо, дето момчетата щели да поискат Лори да им го даде? Сигурно ловният й нож? Страшно му се искаше той да вземе ловния нож на Лори. Имаше си дръжка от еленов рог й две педи стоманено острие, толкова остро, че можеше да среже всичко на този свят.

Някой ден сигурно щеше да стане негов, но все още не. Ако Лори беше много голяма за някои неща, той пък беше „много малък“. Погледна през рамо накъдето бе продължила така му. Дано всичко с нея да е наред. Мама говореше така, сякаш наистина се тревожеше за нея. Даже заради Брам.

Защо трябваше да я притеснява Брам? Брам беше най-добрият човек. И си личеше, че харесва Лори. Рип поклати глава. Възрастните се тревожеха за какво ли не и той не ги разбираше. А като ги питаше, само ставаше още по-лошо.

Рип въздъхна и се огледа. Беше си свършил къщната работа и сега беше свободен да си играе чак до обед. „Аз съм воин!“, реши той и препусна в галоп на въображаемия си кон, за да избие нашествениците от другия свят. Вдигна една хубава пръчка от земята и я размахна:

— А-ха! Злодеи! Ще нападате моя замък, така ли?

И се започна битката за спасяването на Кралството.

„Хайде, миличко, ела при Лори“, помисли си тя.

Зайчето беше младо, тлъстичко и не много умно, дори като за заек. Подскачаше бавно в края на леса по тревата, тучна и смарагдовозелена, поспираше се да хапне стръкчета и ягоди. И щеше скоро да си намери „заешкия рай“ — храсталаците къпина.

Сега!

Заекът беше навел глава, с щръкнали уши и съсредоточен над каквото там ядеше. Следващото поколение щеше да е повече нащрек.

Лори бе приготвила прашката си, с кръгло камъче, и стиснала здраво вътрешния ремък между палеца и показалеца, а външния — стегнат между дланта и средните пръсти. Показа се с едно-едничко плавно движение от скривалището си и прашката се развъртя още докато се изправяше. После се завихри в пълен кръг над главата ѝ. Заекът се изправи на задните си крака, очите и ушите му зашаваха да подирят откъде иде звукът, стръкчета трева западаха от още дъвчещите челюсти.

Камъчето полетя толкова бързо, че се виждаше като сива резка във въздуха. Удари зайчето отстрани по главата тъкмо когато то се канеше да скочи — това винаги я караше да примижи. Все пак храната си беше храна, а заекът умря, преди да му остане много време да се изплаши — много повече мразеше коленето на прасета, прасетата бяха умни и разбираха какво ги чака.

Пухкавото телце изрита за последно и тя изтича до него.

— Добър е — каза си щастливо Лори, щом го вдигна за задните крака. Добро ядене. Заешка яхния с картофи и билки, печени заешки бутчета, месеник с кайма, с лук и картофи... вътрешностите също нямаше да идат на боклука, кучетата и прасетата ги обичаха, а кокалите щяха да се натрошат и да се хвърлят на торището.

„Хубав ден“, весело си помисли тя. Четири фазана и четири тлъсти зайчета. И тъй като не можеха да траят, щяха да ядат като на празника на жътвата, цялата седмица.

Слънцето се снишаваше към хоризонта, а тя лежеше блажено отпусната под големия дъб и си мечтаеше. Брам скоро щеше да се върне от Ландсенд и Лори си представяше какво ще е, като дойде да се видят. Можеше да ѝ донесе някое подаръче, фиба за косата или някой хубав плат за шал, да си го носи на танците. Ако нямаше пари за такива неща, почти сигурна беше, че ще ѝ е набрал полски цветя. Щеше да ѝ ги подаде с милата си усмивка и може би щеше да я целуне. При тази мисъл се изчерви.

На петнайсет години Лори беше съвсем готова да мисли кой ще е съпругът ѝ, а Брам беше най-добрият кандидат наоколо. Хубав, опитен във всички неща, които трябваше да знае човек на село, а и наследник на хубава ферма. Беше работлив, честен и искрен, но не му липсваше и ум, и хумор, качества, които трудният живот на фермера често пъти избиваше от главата и на по-млади от неговите седемнайсет години. И беше сигурна, че той изпитва същото към нея. С доволна въздишка Лори си припомни хубавото му лице, златистата коса и онази особена усмивка, с която я дари, когато дойде да се сбогува.

Майката на Брам, Алет, искаше той да заухажва дебелата глезена Мерибет Глидън, чийто баща имаше най-голямата ферма в района и която се дуеше, че никога нямало да похване нищо — защо ѝ трябвало, като си имаха три слугини и десетина ратаи във фермата. Лори се усмихна криво — много ясно, че на надутата Мерибет ѝ харесваше така. Но после сбръчка носле, ухили се и се отпусна на меката трева. Майката на Брам и Мерибет щяха много да се разочароват — Брам щеше да е неин. Просто си го знаеше.

Въздъхна. Време беше да се връща, макар и по-рано, отколкото се канеше. Смяташе да остане навън малко след стъмване. Щом това щеше да е последното ѝ ловуване — сама или изобщо — и щом бездруго щяха да я накажат, какво толкова да му мисли? Те да се притесняват, помисли си Лори. Толкова ѝ се щеше да остане колкото може повече сред дъхавия аромат на стари гъби и есенни листа в прохладната зелена тишина на леса — толкова щеше да ѝ липсва.

Но чувството за вина я теглеше към дома. Никак не ѝ харесваше, че мама и татко ще се тревожат. Татко щеше търпеливо да понесе гнева

на притеснената ѝ майка, докато Лори се появи, и щеше да слуша заплахи, все по-сурови с всяка минута. Но после щяха да заспорят за наказанието, всеки щеше да вини другия, че е прекалено жесток, докато не се спрат на нещо, което едва ли може изобщо да се нарече наказание. Лори се усмихна: толкова предсказуеми бяха.

Когато стана да си тръгва, у нея започна да се усилва някакво странно чувство — сякаш потече надолу по шията ѝ и се сви в стомаха ѝ. Отпърво си помисли, че си въобразява, но после за миг усети нещо като пронизителен вик, изпълнен със страх. Или дори повече от страх, но секна почти отведнъж. Беше толкова далече от къщи, че това чувство можеше да идва само от Рип. Тя тръсна глава и затича; мъчеше се да подреди в ума си всички неща, което можеха да всеят такъв ужас у едно шестгодишно момче.

Щом се приближи до къщата, тревогата ѝ се усили и тя затича още по-бързо, дългите ѝ крака летяха като на сърна, прескачаше храсти и подмина стадото полудиви свине, ровещи за жълъди в шумата.

Усещаше Рип, но беше все едно, че е заспал, и страхът изведнъж я жегна, щом осъзна, че изобщо не може да усети майка си. През целия ѝ живот бе съществувала тази връзка, тази топлина от майчиното присъствие, затаено в някакво кътче в ума ѝ. Никога не бе изпитвала такава празнота — като боляща кухня на мястото на изваден зъб. Връвта с убитите зайци и фазани се удари в крака ѝ, а после дробовете започнаха да я болят и сърцето да бие като чук. Продължи да тича, без да му обръща внимание.

Постепенно долови миризмата на дим. „Какво гори?“ Спря и се помъчи да разбере откъде идва димът. Ако беше зиме, щеше да реши, че татко е запалил някоя нива. Но беше много късно за това: новото зърно вече беше засято, а купчините запалени плевели нямаше да вдигнат толкова пушек. А и беше вече привечер. Помисли си и за пепелта, която бе изхвърлила сутринта. Не. Кацата не беше чак толкова голяма, че да вдигне толкова пушек, пък и беше до коритото под стрехите, в което се събираше дъждовната вода от покрива за цеденето, и човек можеше да го изсипе с едно дръпване на въжето.

Ужасът отново я прониза, щом си помисли: „Къщата гори!“

В пожарите умираха хора — на всеки две години пламваше по някоя съседска къща...

— Мамо! Тате! Рип!

Паниката я накара да се задъха. Хвърли на земята наниза с убития дивеч и прескочи оградата, отделяща седемте акра ливада от дърветата. Беше окосена и тревата стигаше едва до прасците ѝ. Тя затича през нея като вятъра.

Щом подмина големия стар дъб, за който баща ѝ бе решил, че не си струва труда да го изкоренява и го беше оставил като белег между нивите и ливадите, кракът ѝ се закачи в един корен, тя размаха ръце да запази равновесие, но не можа, земята се надигна, удари я и тя се просна толкова силно, че ударът я зашемети. Усети кръв в устата си — метално солен вкус.

Остана да лежи за миг задъхана и тъкмо се канеше да се надигне и отново да затича, когато видя двамата непознати и пак се сниши изплашена. Дрехите ѝ от кафява домашна вълна и кожа се сливаха със земята, косата ѝ беше със същия цвят. Късното следобедно слънце мятеше дълги сенки и всичко наоколо глъхнеше в предвечерен мрак. В сянката на стария дъб щеше да е невидима за мъжете. Дано да не бяха гледали точно към нея, докато тичаше надолу по склона.

Изглеждаха точно като онези, които обитаваха кошмарите на майка ѝ — с мазна коса, мръсни дрехи и груби лица, от които личеше, че живеят тежък живот. Но бяха млади и силни; виждаха се изпъкналите мускули по вратовете и ръцете им.

Двамата стояха над нещо на земята, нещо, което не можеше да види от мястото, където лежеше. Единият извади някакво сечиво от мръсната си платнена торба. Приличаше донякъде на ковашки щипци, но с по-широки краища.

Единият го хвана за дръжките, а другият се наведе над нещото на земята. Мъжът със сечивото извика от погнуса, отстъпи назад и го вдигна — нещо мокро бе провиснало от щипците, които приличаха на зъби.

Лори разбра, че е кръв и месо, и се смрази от ужас. Ако бяха заклали овца, защо ще я късат така? Защо не я нарежеха с ножовете, които носеха на кръстовете си?

— Ще повърна! — каза оня с щипците, пусна откъснатото месо в една торба и отново се наведе. — Защо трябва да го правим така? — Пусна още един къс месо в торбата.

— Така трябва — рече другият. — Защото ни платиха. — Ухили се и се видяха два реда криви зъби. — Ако знаех, че си женчо, щях да те използвам за по-друга работа.

Другият се изплю в краката му.

— Мислиш ли, че стига?

— Според мене — да. Давай да се махаме.

Тръгнаха си, а тя изчака, докато се скрият от погледа ѝ, а после заситни ниско приведена, за да види какво са направили. Заозърта се боязливо, видя как единият се скри зад хълма към къщата и замръзна. Затаи дъх, докато не се увери, че вече ги няма, и отново тръгна предпазливо напред. Накрая стигна до онова, което бяха късали.

В първия миг едва успя да си поеме дъх, толкова беше стъписана. Доколкото разбираше — беше човек. Нещо изведнъж прещрака зад очите ѝ и разбра, че го познава.

Беше Емет Конгроув, ратаят. Позна го по дрехите, по олисялото теме и бенката на дясната му ръка, която все се издуваше, щом я отскубне.

Работеше при тях още преди да се роди Рип. Как бяха могли да му направят това? Как изобщо можеше човек, да направи това?

Най-сетне успя да откъсне поглед от ужасните рани, обърна се и покри устата си с ръка. Падна на колене — беше ѝ прилошало, задъха се и захлипа неудържимо. Спазъмът отмина, Лори се преви да надмогне болката и плю, за да прочисти устата си.

Внезапно жегналият я страх, който не беше неин, я отрезви. Рип! Тя скочи и се затича към къщата. Рип беше в опасност. „Но къде е мама? Защо не мога да я усетя?“ Сърцето ѝ се сви от страх пред възможния отговор и тя отказа да повярва.

Пушекът се усилваше.

Дотича до билото на хълма, скриващ къщата с плевника от очите ѝ, и затича сред валмата черен дим, толкова гъсти, че не можеше да види нищо. Чу тропот на копита и цвилене, но вече не изпитваше онзи панически страх, който бе излъчил Рип преди няколко мига. Лъхналият вятър раздуха кълбетата дим и тя видя, че плевникът се гърчи в оранжево-червени пламъци — тътнеха и ръфаха напластеното сено и ставаха почти бели по гредите на покрива. Стори ѝ се, че зърна двама ездачи да се отдалечават бързо по пътя.

Гъст черен дим бълваше от всички прозорци на къщата; вече стигаше до покрива и пред очите ѝ треперливите огнени езици заблizaха сухата слама. Лори изпищя и затича надолу, без да гледа къде стъпва.

Вятърът се обърна, запрати валма дим към нея, заслепи я и очите ѝ залютяха. Закашля неудържимо, дробовете ѝ пареха от усилието и от лютивия пушек. Спъна се в нещо и тупна на земята. В какво се бе спънала? Обърна се бавно, сърцето ѝ се разтуптя от страх. Беше баща ѝ — гърлото му беше разпрано, очите му бяха зяпнали нагоре, без да виждат, брадата му леко помръдваше, разлюляна от понеслия пушека вятър. Кръвта му течеше — толкова кръв, че чак земята се беше разкаляла. Брадвата му лежеше до изпънатата му ръка, острието ѝ бляскаше.

Лори понечи да изкрещи, но гърлото ѝ се беше стегнало и от него излезе само жалко писукане. Тя се отдръпна заднешком на четири крака, после изхлипа и се насили да се изправи. Посегна към баща си, спря се и отдръпна ръка, притисна я до гърдите си и поклати невярващо глава. След това погледна към къщата — главата ѝ се въртеше — и видя майка си, паднала по очи. Под нея също имаше локва кръв, толкова кръв, че Лори разбра — не беше възможно да е жива.

Изхлипа отново и се овладя. Рип все още беше жив! Рип вече имаше само нея и само тя можеше да го спаси. Насили се да обърне гръб на целия този ужас, откъсна очи от тялото на майка си, изтича покрай къщата и надолу по пътя, след бягащите конници.

Дробовете я боляха, усещаше вкус на кръв в гърлото си. Изкатери се по склона, затича надолу, после излезе на билото на следващия хълм и ги видя: двама мъже, единият се бореше с някакво момче.

„Рип“, помисли си. Едната обувчица на момчето се свлече от крака му и мъжът, който го държеше, го удари по главата. След миг се скриха от очите ѝ на завоя и след малко тя престана дори да чува кухото трополене на копитата по отъпканата пръст.

Лори затича с все сила и стигна до мястото, където беше паднала обувчицата на братчето ѝ. Вдигна я, падна задъхана на колене и захлипа отчаяно. После, без да спира да плаче, стана и тръгна по пътя след похитителите. Само след няколко крачки обаче спря.

„Трябва ми кон“. Единственият им кон беше Хораций, използваха го за оран. Не беше жребец за гонитба, ала все пак бе по-добър от кранта. Похитителите не можеха все да препускат в галоп, рано или късно щяха да забавят.

„Бързата кучка слепи ги ражда — казваше често баща й. — И ходом човек стига по-далече, отколкото бегом“.

Дъхът заседна в гърлото й като рибешка кост, щом си спомни, че никога повече няма да го чуе да й казва тези неща. Болката беше физическа, като игли, забити в очите и в сърцето й.

Обърна се към къщата. Пламъците вече проблясваха през пушеците, вдигащи се над билото. Гореше всичко. А мама и татко лежаха на земята, плувнали в кръв...

„Те са мъртви“ каза си Лори и стисна зъби. Мракът заплашваше да се надигне и да я погълне. Ужасно й се искаше всичко това да е някакъв ужасен сън или да разбере, че е било само налудничава илюзия, причинена от треска. Продължаваше да се оглежда в очакване нещата изведнъж да се променят. Знаеше, че ако бързо се обърне, ще види баща си да върви към къщата или ако затича бързо, майка й ще стои на прага на кухнята.

Силният хлип я разтърси, последван от писък — повече от писък: гърлен рев, изпълнен с ярост, с болка и гняв. Тя стисна юмруци, отметна глава и закрещя, докато гърлото й не се раздра и в дробовете й не остана въздух.

Задиша задъхано, тръсна глава и се загледа напред. Трябваше да забрави за болката. После щеше да скърби. „Рип е жив! — отново си каза тя и всичко в нея изстина, гневът и болката от огън станаха на лед. — Рип трябва да спася!“ Истерията и объркването щяха само да го изложат на още по-голям риск. На онези, които го бяха отвели, явно им трябваше жив по някаква причина, иначе щеше да е мъртъв вече, с родителите й.

Може би го очакваше робство или нещо още по-лошо. А за родителите си нищо не можеше да направи. Поне засега. Отново се огледа, за да жигоса образите от този миг в паметта си. Никога нямаше да го забрави.

Смълчана и изпълнена с решимост, закрачи към къщата.

ГЛАВА 8

СЕМЕЙСТВО

Лори тичаше.

Още не беше стигнала до къщата, когато видя бащата на Брам, Осри — идваше през нивите. С него беше жена му, Алет, и един ратай; зад тях прииждаха още съседни, цялата долина идеше насам. Мъжете носеха лопати и брадви, жените — ведре. Лори затича към тях, хвърли се в ръцете на Осри и се разплака толкова силно, че дума не можеше да изрече.

Осри я задържа за миг, погали я по косата, после я прегърна през раменете и я поведе към къщата и плевника.

— Къде са майка ти и татко ти? — попита тихо. — Те ли те пратиха за помощ?

Лори само поклати глава — беше останала без дъх от плач и не можеше да му отвърне. След малко видяха къщата и плевника — и трупове на майка й и баща й.

— Сунг да ни пази дано! — прошепна ужасено Алет.

— Стой тук, Лори — каза Осри и леко я избута от себе си.

И тя се вкопчи в ръкава му и не го пусна, и най-сетне успя да проговори.

— Мъжете, дето го направиха това... отвлякоха брат ми. — Посочи към пътя и викна: — Помогнете ми да го върна.

— Първо да видим дали можем да помогнем на родителите ти — каза кротко Осри.

Лори поклати глава и по лицето й потекоха сълзи.

— Не можете, не можете — проплака тя. — Не можете вече.

— О, Лори — въздъхна Осри и я прегърна.

Двамата с Алет се спогледаха над главата й.

— Моля ви — проплака тя и се отскубна от прегръдката му. — Помогнете ми да намеря Рип!

В този миг покривът на плевника рухна сред дъжд от искри и Осри рязко извърна глава към бушуващия огън.

— Трябва да изгасим пожара, момиче. Ако плъзне към нивите, няма само ти да загубиш реколтата.

Другите съседы се бяха скупчили около тях и гледаха с ужас.

— Какво е станало? — приглушено попита един.

Лори ги погледна един по един и разбра, че всички ще се захванат с пожара, че ще са глухи за всичко друго.

— Убийците откраднаха братчето ми. Помогнете ми да си го върна!

— Сигурна ли си, че момчето е... че не е било в къщата?

— Не е. Отвлякоха го! — Беше на ръба на истерията, готова всеки миг да падне в несвоят от изтощение и страх.

— Някой да е виждал днес мъже да яздят по пътя? — попита Осри.

Няколко души измърмориха, че не са.

— Но аз ги видях! — извика Лори.

— Лори. Някой ще отиде за пристава, той ще ги подгони ония.

Осри кимна на няколко от мъжете и те забързаха към другата страна на плевнята, други затичаха към герана да донесат вода. Трябваше да загасят огъня, преди вятърът да го издуха към нивите.

Тя погледна кроткото лице на бащата на Брам и разбра, че никой няма да тръгне след убийците, поне днес.

— Аз ще ида. Ще взема Хораций и ще ида до пристава.

Но Осри поклати глава.

— Ти отиваш с Алет. Преживяното те е съсипало, момиче. Друг ще иде при пристава. Ти трябва да си починеш. Ще се погрижим за всичко.

Съседът Робен се наведе да огледа тялото на баща й.

— Това тук са следи от зъби. Животно го е направило.

Лори ги гледаше удивена. В гасенето се включваха все повече хора. Все едно че не я бяха чули.

— Не беше...

Алет сложи ръка на рамото й.

— Това ще го оставим на мъжете, нали?

Лори се опита да се дръпне, но Алет я стисна здраво.

— Трябва да намеря братчето ми! — извика отново Лори. — Отмъкнаха го убийци, а не животни! Трябва да му помогнем! Трябва да ги проследим веднага, иначе ще ги загубим завинаги!

— Стига! — сопна се Алет и я раздруса. — Това го оставяме на мъжете. Ти тръгваш с мен. Веднага! Не ми изпадай в истерия, дете!

Лори я зяпна с неверие. После огледа струпалите се около тях съседи, които още не се бяха разтичали да гасят.

— Вие не ми вярвате!

Една от жените я погали по бузата.

— Не че не ти вярваме, дете. Работата е какво можем да направим. Никого не можеш настигна със стария ви Хораций, а и да изтича някой от нас до къщата си да вземе коне, няма да са по-добри. — Жената въздъхна. — А този огън може да плъзне... Загубила си къща и плевник, но нивите са засети — ако и те отидат, пожарът може да запали и други ферми. А и да тръгнем сега, няма да сме по-близо до брат ти. Ще се обадим на пристава, той знае какво да направи. Имай вяра, дете.

Лори заплака отново, зави като оплаквачка над мъртвец и се ужаси, щом разбра, че не може да направи нищо. Алет отново я раздруса и я изгледа строго, а другата жена пристъпи към нея и я стисна нежно, но здраво за другата ръка.

— Какво може да направи едно момиче срещу големи мъже, освен да си навлече белята?

— Това го оставяш на мъжете — заяви отново Алет. — Довери им се: те ще направят всичко, каквото трябва.

Лори се остави да я поведат към фермата на Осри.

„Как мога да им се доверя, че ще направят всичко за Рип, щом вече са вдигнали ръце?“

Умът ѝ изведнъж престана да кръжи и я обля хладина, като вятър, прорязал пушек или мъгла. „Ако вдигна олелия, ще ме държат изкъсо. Ще се примиря, а после може да се измъкна“.

Алет я заведе да си легне в стаята на Брам — признак за добра ферма и за малко семейство беше това, че най-големият син си има своя стая — и Лори усети как се сви сърцето ѝ, че тук ѝ мирише на него: толкова ѝ липсваше.

— Я изпий това — рече ѝ Алет. Беше прочута билкарка. — Изпий го веднага, мила.

Лори се задави, малко от вкуса — беше стипчив, със силен аромат, и сладък едновременно. После светът се завъртя и главата ѝ се отпусна на пухените възглавници.

Събуди се бавно. Главата ѝ се цепеше от болка, в гърдите ѝ пареше, имаше отоци навсякъде.

„Богове! — помисли си, щом паметта ѝ се върна. — Колко ли е часът?“

Доплака ѝ се и зарови глава във възглавницата на Брам да спре хлиповете си. Нямаше време за плач.

Стана тихо, отиде до вратата и разбра, че е залостена — залостена отвън.

Едва се сдържа да не изсъска от яд и опита с кепенците. За щастие те се отвориха и вътре нахлу лунна светлина. Тя се огледа и видя, че дрехите ѝ ги няма. Поклати глава, изруга наум „грижовността“ на Алет и отиде до раклата при леглото. След като порови малко, намери няколко окъсели дрехи и обувки на Брам. Почувства се странно, щом ги облече, но реши, че бързо ще свикне с тях. Метна едно старо наметало на раменете си и понечи да тръгне към прозореца, но спря. Ръката ѝ инстинктивно опипа под сламеника на леглото на Брам. Пръстите ѝ се докопаха до меката кожа: кесия, наполовината колкото юмрука ѝ, почти пълна. Пръстите ѝ безпогрешно напипаха малките монети вътре.

Поколеба се за миг — сигурно ги беше кътал години наред, събирани от работите, които бе вършил извън фермата — но после я взе. Като всяко селско дете, беше възпитана да презира крадците дори повече от мързеливците и почти толкова, колкото страхливците, но ѝ трябваха пари.

„Все едно да си заемеш брадва или ведро, когато нямаш време да попиташ“, каза си. Хората често го правеха.

Отиде до прозореца и огледа навън. За разлика от повечето тукашни къщи, домът на семейството на Брам имаше втори етаж, вдигнат от дядо му в някоя по-плодородна година — беше на десетина стъпки над земята. Тя погледна бързо към луната и звездите и разбра, че е някъде между полунощ и призори. Едва ли някой щеше да се разбуди по това време. Под прозореца имаше тясна ивица опасана от овците трева. Лори се прехвърли, увисна на пръсти и се пусна.

Туп.

Нещо се размърда. Тя изчака за миг, след което въздъхна облекчено, като видя, че са двете домашни кучета, Грип и Холдфаст, двата грамадни песа, които я познаваха още откакто бяха кутрета.

— Тихо — каза им и ги остави да подушат дланите ѝ. Псетата бяха бдителни, искаха да се уверят, че не е някой непознат, опитващ се да наруши територията им. — Тихо!

Огледа къщата. Никакви светлини, само лунната светлина над двора и двата плевника, и оградата на стобора, където държаха товарните животни и кравите.

Както беше предполагала, бяха довели добитъка от къщата ѝ да го приютят и тя лесно успя да намери Хораций; нямаше да е бърз, но го беше яздила от време на време, откакто се помнеше, било за водопой или да го подковат, или просто така, за удоволствие. Той изцвили тихичко и я подуши, и сякаш се зарадва, че вижда познат. Лори го потърка по меките като кадифе ноздри. Прехапа устна и се замисли за това, което трябваше да направи. Трябваше ѝ седло, такъми и зоб за коня. Щеше да си е чиста кражба и знаеше, че баща ѝ и майка ѝ щяха да са разочаровани — но пък не можеха да научат, нали.

„А може би не. Може би щяха да се разочароват още повече от това, че съседите не правят нищо“.

Намери някакво старо седло до вратата на по-малката плевня — просто и с тънка подплънка: селяните не яздеха често.

„Ако аз не го направя, никой няма да го направи. Рип може да загине“.

Знаеше, че това щеше да разочарова родителите ѝ още повече.

Изведе Хораций от конюшната, грижливо намести одеялото на гърба му, после с пышкане постави отгоре седлото — тежеше сигурно четвъртина от собственото ѝ тегло, и затегна ремъците. Конят изпръхтя примирено — знаеше, че всички тези приготовления значат усилен труд.

Върна се отново в плевника. Погледна през процепа между дъските към къщата, но нямаше никакви признаци на живот, само струйката пушек над комина.

„Овес“, каза си твърдо Лори. Сладникавата миризма я поведе към сандъка, до който имаше платнени торби. Напълни две и взе още два конски чула за нощите, която щеше да изкара по пътя.

Хораций изпръхтя възбудено, щом метна торбите на гърба му — познаваше миризмата. „После“, прошепна му тя и се постара да го укроти, преди да се покатери на гърба му — беше доста висок за петнайсетгодишно момиче.

Конят покорно тръгна по пътя, виещ се на тънка лента на юг.
„Идвам, Рип“, помисли си Лори.

Намирането на дядото на Флора не се оказа трудно — в такъв относително малък град защитниците на правото се брояха на пръсти. По-трудно беше да се осмелят да му се представят.

— Ами ако ме мрази заради баща ми? — за стотен път попита угрижено Флора, загледана към високата къща с бели каменни зидове недалече от главния площад на градчето. Къщата внушаваше достолепие, чак до скъпите прозорци от цветно стъкло.

— Тогава не ти е никакъв дядо — отвърна твърдо Джими. — Ако е така, на кого му е притрябвал?

Отговорът му бе същият, какъв той беше давал при всяко; задаване на въпроса — беше се автоматизирал чак до интонацията. Джими общо взето беше престанал да я слуша и бе сигурен, че и тя изобщо не го слуша.

Стояха в началото на булевард „Наследство“, явно богаташка улица. Къщите бяха с големи прозорци, закрити с бродирани пердета, с червени керемидени покриви, в приятен за окото контраст с жълтеникавите зидове, и със саксии с пищно разцъфнали цветя под всеки прозорец. Имаше дори метач, дрипав младеж с дълга метла, лопата и кош, в който събираше конския тор от калдъръма.

Беше чисто, спретнато.

„И кара устата на Джими Ръчицата да се пълни със слюнка — помисли си Джими. — О, всички тези сребърни сервизи и златни свещници, които имат вътре, изложени на показ да им се радват гостите! Кристалът, малката желязна каса, «скрита» някъде, и търговецът си мисли, че е на сигурно, а и... Хайде престани, човече! Ти си братчето на една почтена млада жена и я придружаваш да навести скъпите си близки!“

Тази мисъл го накара да се усмихне. „А ако дядото на Флора ни изпъди — какво пък, тогава не съм повече млечният брат на почтената

млада жена. Ставам си пак Джими Ръчицата, на когото са му нужни средства за препитание!“

Така или иначе, старецът щеше да допринесе за благополучието на внучката си. А на Джими му беше все едно как, стига приходът да е приличен.

Дойде някакъв човек и попита:

— По каква работа сте тук? — Говореше властно, но добронамерено. На гърдите си носеше значка на градската стража на Ландсенд.

— Търсим дядото на тази млада дама, ваше благородие — отвърна Джими. Беше изписал любимото си изражение „горкото изгубило се детенце“, с надеждата, че не е твърде голям, за да е неефективно.

— И кой ще да е той? — попита мъжът.

Изражението „горкото изгубило се детенце“ изобщо не го впечатли, от което Джими реши, че вече не е ефективно, макар и да не е и съвсем тъпо.

— Господин Ярдли Хейуд, сър — тихо каза Флора.

— А, господин Ярдли ли? — Стражарят се обърна и посочи с тоягата си. — Третата къща надолу, със зелената врата и теменугите в сандъчетата.

— Благодаря ви — отвърна Флора и приклепна в реверанс. Стражарят кимна любезно и се усмихна.

„Хм, нейното изражение «горкото детенце» май действа — рече си Джими. — Сигурно трае по-дълго при момичетата“. Пъхна под мишница един от вързопите, хвана Флора за ръка и я поведе към къщата, показана им от стражаря. Но след няколко крачки тя взе да изостава, а накрая съвсем спря и ръцете им се изпънаха като при танц.

Джими се обърна нетърпеливо.

— Флора, поемала си много по-големи рискове за много по-малка печалба.

Тя пристъпи колебливо към него, без да откъсва очи от къщата, и каза с тънък гласец:

— Не е същото.

— Тогава се заемам аз.

Джими се качи бодро по няколкото стъпала и хвана месинговата халка. Преди да успее да почука обаче, вратата се отвори и една жена

понечи да слезе на стъпалото.

— О, здравейте! — рече тя е весела изненада и отстъпи. — Не ви видях. — Беше облечена за излизане, с дълъг шал, шапка и пазарска кошница в ръка. — Какво има?

После погледна Флора и лицето ѝ замръзна.

— Орлета? — възкликна тя, но веднага поклати глава. — Но не, това е невъзможно, толкова си млада! — Мина покрай Джими, все едно че изобщо го нямаше, слезе по стъпалата на улицата и спря пред Флора. — Коя си ти, скъпа?

Флора приклекна в реверанс — все още неловко, както от първия път, когато започна да прави реверанси.

— Казвам се Флора, мадам. Баща ми беше Аймер, хлебар, а майка ми — Орлета Хейуд.

— О! — извика смаяно жената, разпери ръце и я прегърна.

Джими се ухили, като видя стъписаните очи на Флора над пълничкото рамо на жената. Да не би да беше баба ѝ? Ако беше така, нямаше да има проблем.

— Аз съм леля ти Клеора, скъпа — рече жената, отдръпна се, без да я пуска, и я загледа. — О, мислех си, че никога няма да те видя, милото ми дете.

И отново стисна Флора в прегръдката си и Джими едва не се разсмя, като видя физиономията на приятелката си — колкото развълнувана, толкова и уплашена.

— Откъде идваш? — извика Клеора.

— От... от К-крондор — заекна Флора, съвсем изумена.

— О, горкичкото ми дете! Сигурно си много уморена! Хайде, ела с мен, ще те настаня. О! — рече лелята и се обърна усмихната към Джими. — А този кой е?

— Джими, приятел ми е — отвърна притеснено Флора. — Направо брат. Той ме придружи дотук.

— Значи и ти трябва да дойдеш! Джими, ще ти намеря нещо хубаво за хапване. Момчетата обичат да си похапват — сподели Клеора на племенницата си, а после тръгна по широката улица, прегърнала Флора през тънките рамене. — Мисля, че май и ти ще трябва да хапнеш нещо, скъпа — добави тя и се засмя.

Джими примига слисано, после взе багажа и затича след тях.

— Извинете, госпожо. Но вие не живеете ли тук? — И посочи назад към къщата.

— Не, не, това е къщата на скъпото ми татенце. Той сега е легнал да си дремне, скъпи. Ще се срещнете по-късно. Все едно, скъпа Флора, засега поне ви искам само за мен. Двамата с милия ми съпруг живеем наблизо. Е, домът ни не е толкова голям като на баща ми, но все ще можем да ви настаним удобно. Ще видиш!

След което закрачи енергично, с щастливата и объркана Флора под ръка и не по-малко слияния Джими с багажа след тях.

Джими лежеше на мекото чисто легло, в което го настаниха, и доволно се потупваше по корема. Готвачката на леля Клеора беше великолепа, а господарката ѝ едва ли имаше нужда да го подканя да яде и да яде; единственото му съжаление беше, че трябваше да спре. Огледа отново стаята — беше малка, но спретната и в главната част на къщата, с каминка и шарки по варосаните стени.

Беше очаквал, че ще го пратят в стаите на слугите, но това явно не беше минало и през ум на Клеора.

— Мъничка е — беше му казала тя, щом го доведе да му я покаже. — Но момчетата нямат нищо против такива неща, нали? — И му се усмихваше с лека тревога в добродушните си кафяви очи, сякаш се чудеше какво ще прави, ако вземе, че не му хареса.

— А, чудесна си е! — беше я уверил той.

И продължаваше да си го мисли. Това безспорно бе най-мекото легло, на което беше лягал. Ако започнеше да не внимава, под влиянието на леля Клеора току-виж започнал да си търси честна работа. Намръщи се: от такава мисъл направо да потръпне от страх човек.

Вуйчо Карл, мъжът на Клеора, се оказа морски капитан, и в момента бил в Крондор. Лелята на Флора увери и двамата, че страшно щял да се зарадва, като ги види. Джими беше длъжен да ѝ повярва, тъй като Клеора нямаше представа кога ще се върне. Намръщи се замислено. Ако се окажеше повече от две седмици, беше съвсем сигурен, че дотогава ще се е махнал. Дотогава Флора щеше да се е уредила.

Оказа се, че Ярдли Хейуд не се занимава вече със съдебни дела. Дядото на Флора тази година се беше разболял и оздравяваше бавно. Почиваше си у дома, а леля Клеора го наглеждаше ежедневно. Обеща на Флора, че може да го навести след ден-два, след като тя първо съобщи на стареца новината, че момичето се е върнало при семейството. Джими отново се намръщи. Голяма досада си беше това с родителите и поддържането на версии. Все пак Флора като че ли се справяше добре и само след няколко часа в тази къща беше трудно човек да си припомни, че е живяла по улиците на Крондор.

За себе си Джими знаеше, че ролята, който играе, бързо ще се издъни. Все пак Флора беше живяла в добър дом първите си девет години, а и много от клиентите ѝ бяха важни клечки. Можеше да говори като благовъзпитано и добродетелно момиче, а той, макар и да успяваше да си придава приличен вид, стига да не се наложеше да говори много, беше слушал хора с висок сан само няколко седмици, докато беше с принца и принцесата.

Е, щеше да си държи устата затворена и да отговаря на колкото може по-малко въпроси. И да търпи, мекото легло и хубавата храна, докато размисля какво да прави по-нататък в изгнаничеството си. Ландсенд можеше и да не е Крондор, но си беше доста приличен град, с изобилие от плячка за едно момче с ловки пръсти.

После усмивката му се върна. Това място щеше да е великолепен отправен пункт за работа: никой нямаше да заподозре, че милата леля Клеора е приютила крадец, и нямаше Нощен и Дневен господар, които да му заповядват какво да прави. Горкият Ландсенд, така и нямаше да разбере какво го е поразило. Изкиска се злобно.

— Защо се смееш? — попита го Флора.

Джими само дето не излетя нагоре от дюшека.

— Ти не си ли чувала, че се чука?

Тя му се намръщи, влезе и затвори вратата.

— По-тихо. Не би трябвало да съм тук.

— Леля ти ли го каза това? — попита изненадано той. Ако се съдеше по държането на Клеора, беше очаквал всеки момент да им даде ключа за външната врата.

Флора го погледна с досада.

— Разбира се, че не. Тя очаква, че млада дама като мен знае кое е редно и кое — не.

Лицето ѝ посърна и Джими учудено вдигна вежди. Флора седна на леглото до него и въздъхна тъжно.

— Трябва да ѝ кажа истината, Джими.

Той рязко седна и се обърна към нея.

— Пак ли?

— Тя заслужава да знае истината. — Флора го погледна изпод дългите си мигли и посочи отчаяно гърдите си. — Затова как съм се... прехранвала.

Джими смъкна краката си от леглото, прегърна я през раменете и я погледна искрено в очите. „Нищо чудно, че от нея не се получи крадец. Честна е до мозъка на костите си“.

— Не можеш да го направиш, Флора.

— Длъжна съм, Джими. Тя заслужава истината.

— Не бива да си такава егоистка, Флора.

Флора зяпна.

— Помисли си колко би я наранила! Ти ѝ каза, че баща ти е умрял, когато си била съвсем малка. Видя лицето ѝ. После ѝ каза, че си живяла с една стара дама, като компаньонка, и тя изглеждаше толкова облекчена! Сега ако ѝ кажеш истината, ще страда ужасно от чувство за вина. Знаеш, че ще страда! Не можеш да ѝ причиниш това!

Флора все още го гледаше зяпнала, устните ѝ помръднаха, но нищо не можа да изрече, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Н-но как мога все да я лъжа? Тя е толкова мила, Джими, наистина я харесвам. Не мога да градя живота си върху лъжа.

— Тогава може би просто трябва да си отидеш — отвърна той и стана. — Щом нямаш силата да спестиш истината на близките си, просто си върви. Така ще е по-добре за тях.

Флора се разплака и Джими завъртя очи: ето, че той стана злият. Погледна я. „Е, може би наистина съм зъл“. Седна отново и прегърна разтрепераните ѝ рамене. „А ако направиш единственото проклето от боговете разумно нещо и лъжеш като пиян моряк, аз ще мога да си остана в това хубаво стайче и да си ям чудесната храна на Клеора“.

Може би признаването на всичко още в самото начало беше най-доброто, най-благородното нещо. Но Джими бе убеден, че също така беше най-добрият начин да ги изритат от къщата и от живота, за който Флора толкова явно беше родена. А и щеше да разбие сърцето на леля си. Той поклати глава. „Аз съм пълен егоист и пълен благородник

едновременно. Проклятие, никакво съмнение няма: роден съм да бъда велик.“

— Понякога, Флора, правилното нещо не е най-добрата постъпка. Струва ми се, че понякога честното признаване на жестоките факти може да причини повече болка и загуба, отколкото благовидната лъжа. Съветът ми е: наспи се и помисли. Утре заран нещата ще са по-ясни. Моля те само първо да ми кажеш на мен — ако ще ѝ признаваш, че си била от Шегаджиите, де. Така става ли?

Тя подсмръкна, погледна го сериозно, прегърна го и стана.

— Прав си. — Изтри сълзите си. — Да, ще премисля. Ще ти кажа утре за решението си, обещавам. — Наведе се, целуна го леко по бузата, после се обърна, полите ѝ изшумоляха и излезе.

Джими кривна кисело устни. Изведнъж всичкото това хубаво ядене натежа в стомаха му като олово. Защо жените не можеха да мислят с главите си? При тях винаги надделяваше емоционалната страна на нещата, не логичната. Въздъхна с досада. Изобщо не можеше да заспи, натъпкан с толкова храна и при това изтезание. Май беше време за малка вечерна разходка.

ГЛАВА 9

СБЛЪСЪК

По пътя крачеше самотен пътник.

Брам беше изоставил търговския керван малко преди залез-слънце предната вечер при отклонението за село Релинг — стига думата „керван“ да не беше твърде надута за два фургона и две товарни мулета.

В Релинг имаше добър хан. Предлагаха чудесна овчарска, баница и варяха хубав ейл. Макар и не толкова хубави като сготвеното от майка му и свареното от баща му. Младежът си плати сметката, след което метна торбата си на рамо, сбогува се и си тръгна.

Ако избегнеше дългата извивка на Кралския път, при разклонението за Релинг и ако вървеше през по-голямата част на нощта — обикновено поспиваше три-четири часа, — щеше да стигне вкъщи някъде по изгрев-слънце, точно когато майка му щеше да е направила закуската. Нямаше големи опасности по пътя, нито животни, които да притеснят голям човек, а и крадец едва ли щеше да дебне по такъв черен път посред нощ.

Всяка стъпка го водеше все по-близо до дома. Разпознаваше дърветата, по които се беше катерил като момче, полята, по които се беше трудил или водил добитъка, прескачаше по някое поточе, пресичащо пътя, и се усмихваше на спомена за първия път, когато бе успял да го направи, без да си намокри обувката. Беше висок за своите седемнайсет години, с малко мек жълтеникав мъх по бузите и къса, грубо подкастрирана русолява коса, широк в раменете и с дълги нозе, с дружелюбно отворени сини очи. От тежкия труд през целия си живот беше натрупал мускули, но дебненето на сърни му беше придало изящна походка и меките му обувки леко стъпваха по пътя.

„А като се сетихме за това“, рече си той и вдигна глава. Нещо доста голямо пробяга с шум през храсталаците. „Прасе ли беше?“, учуди се и спря. Предутринната светлина му бе достатъчна, за да огледа дирите. Да, явно беше сърна.

Бран се засмя. „Побегнеш, и те подгони някой благородник“.

Благородниците гонеха сърните на коне, с кучета. Което беше все едно да избиваш пилци с бойна брадва според него — много лесно и без никаква тръпка, — но каквито хората, такива и вкусовете. Удоволствието беше в преследването и дебненето, не в убиването. След като убиеш, идваше трудната част — да изкормиш дивеча и да го домъкнеш до вкъщи. Но пък благородниците си имаха слуги за тежката работа.

Вдиша дълбоко ароматния хладен въздух и продължи надолу по пътя, като си подсвиркваше. Отривистото ходене четири мили го беше довело почти, до портата и той с усмивка спря да погледне родния си дом.

Пътеката изглеждаше толкова подканяща, че сърцето му се окрили. По коловете на оградата имаше фенери, и един при портата, а прозорците на долния кат бяха засияли от светлината на свещите: пламъчетата примигваха топло жълти зад изстърганите овчи шкембета, използвани за стъкла. Видя, че и при вратата на обора свети фенер.

„Е, наистина ме чакат!“, помисли си Брам; свещите от пчелен восък бяха скъпи, а и маслото не беше без пари.

Но после си спомни, че нямаше как да знаят, че ще си дойде днес. А това означаваше, че цялата тази прекомерна светлина е запалена по някаква друга причина. Сватба? Но не беше чувал да се гласи сватба. Освен това не беше шестък, когато се правеха повечето сватби. Което значеше, че най-вероятното обяснение е бдение, тъй като никой не се скъпеше да почете покойник. И много от мъжете щяха да пият през цялата нощ, докато жените им не кажат „стига вече“ и не си ги отведат вкъщи.

Всички уж бяха здрави, когато тръгна, ала това нищо не значеше: болест или нещастен случай можеха да отнесат изведнъж и най-здравия мъж или жена и селяните го знаеха не по-зле от всеки друг.

Забърза напред, но спря, щом видя фургона на Глидън, спрял зад люляците на майка му. Пак погледна към обора и видя няколко коня — на съседи — и няколко животни на семейството на Лори Мерфорд, включително кравата им, Теси.

Съвсем очевидно нещо ставаше — и май не беше добро. Какво търсеше добитъкът на Мерфорд в обора на баща му? Брам знаеше, че

семейството му не може да си позволи да го купи; нито пък Мерфорд щяха да го продадат.

Забърза към къщата. Чу високи гласове вътре и влезе тихо — през задната врата, — та да чуе по-добре припрения разговор за това какво е станало. Голямата стая с огнището беше пълна със съсед; някои седяха на пейките около масата, други — на трикраки столчета из стаята, трети стояха прави или бяха наклакали до стената.

— Животни са били! Подивели псета или нещо такова! — рече Тъкър Холсуорт, плесна за тежест с ръка по масата и размахна лулата си във въздуха. Лицето му бе почерняло от сажди и пръст.

— Но онова, дето го разправя Лори... — почна баща му.

— За мъжете, дето го правели с някакво сечиво ли? — Холсуорт запуфка с лулата си да я разпали.

— Ами, била е там. Ако е видяла това, което казва, трябва ли да се съмняваме?

— Но онези следи бяха от животински зъби! Нож не може да го направи това — подхвърли Рейф Кимбъл, който стоеше до огнището. Той също беше целият в сажди.

— А малкият Рип? Той къде се е дянал, ако някой не го е откраднал? — попита жена му, Елма.

— Може да е загинал в огъня и момичето просто да не го е видяло — настоя Алет.

— Ако животното е било достатъчно голямо, може да го е завлякло в бърлогата си. — Това го рече Джейкъб Рийзи, който също седеше на масата.

— Но как може толкова голямо животно или даже глутница да се въртят наоколо и да не сме ги забелязали? — попита Осри. — Къде са се дянали тогаз? Не съм чувал някъде да е ставало нещо такова като у Мерфорд.

— За какво говорите? — възкликна Брам. — Какво е станало?

— Брам! — извика майка му, скочи от мястото си и затича да го прегърне.

— Сине! — рече Осри. — Радвам се да те видя, момче! — Подаде ръка през масата и Брам се наведе над скупчилите се съсед и я стисна. По оставената по масата храна и отворените стомни си личеше, че жените са готвили в кухнята цяла нощ, за да приготвят закуска за мъжете, и че те тъкмо са привършили с яденето.

— Сигурно си примрял от глад — каза Алет. — Седни тука, Брам. — Бутна го към мястото си на масата. — Ей сега ще ти донеса нещо.

— Добре съм, мамо — отвърна Брам, но седна на мястото ѝ, след като свали торбата и опря лъка и колчана си на стената до вратата. — Какво е станало? Май нещо лошо. — Огледа съседите, след което се обърна с очакване към баща си.

Осри наведе глава и го погледна изпод рунтавите си вежди. Беше мургав и космат, освен олисялото петно на темето, и поширокоплещест, отколкото щеше да стане някога Брам.

— Съжалявам, че заварваш толкова лоша новина — почна той. — Мерфорд ги сполетя голяма трагедия.

— Лори? — попита моментално Брам.

Устните на майка му се свиха, тя се понамръщи и очите ѝ се отместиха към фермера Глидън, за да види как ще реагира на това, че Брам толкова се интересува от Лори Мерфорд.

— Добре беше, когато я видях последния път — каза Алет и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво значи „последния път“? — попита навъсено Брам и след като не получи отговор, хвана майка си за ръката ѝ почти викна: — Какво е станало, мамо?

— Родители ѝ са убити — отвърна му бързо Глидън. — Къщата и плевникът им изгоряха, цяла нощ гасихме огъня в нивите им. Върнахме се едва преди час. — Помълча малко и добави: — Брат ѝ е изчезнал. Лори пък взела коня им и тръгнала нанякъде. Сигурно да го търси.

Няколко души цъкнаха с езици съчувствено, но и с укор, закимаха и заклатиха глави.

Брам пусна ръката на майка си.

— Значи и Лори, и Рип ги няма?

— Не го ли казах току-що? — сопна се Глидън.

— Някой тръгна ли да ги търси?

По разменените в стаята погледи разбра, че никой не го е направил.

— Кога е станало това? — Брам прокара ръка през косата си и се огледа слисано. — И как?

— Белезите по телата на Мелда и Сам са като от някакво животно — каза Осри. — Мислим, че момчето е било отмъкнато от онова, което ги е убило.

— Животни!? Тук? — Брам ги огледа отново. — Някой проследил ли ги е тези зверове? Да не би да ми казвате, че... че са изяли Мелда и Сам? — Изведнъж се стъписа. — Искате да кажете, че Лори е тръгнала сама да проследи едно животно, толкова голямо и опасно, че да убие двама възрастни? Кога е тръгнала?

— Лори каза, че го били направили двама мъже — намеси се Дора Комър и изгледа упорито Алет и Осри. — Каза, че разкъсвали телата с някакво сечиво, та да изглежда все едно, че е от звяр, а после заминали по пътя за Ландсенд. Искаше веднага да ги проследи, но ние, разбира се, не можехме да ѝ позволим. Мислехме, че просто се е побъркала от мъка. — Жената сви гузно рамене. — А и пожарът — трябваше първо да се оправим с него. Рекохме си, че момчето е било в къщата или в плевника, а тя просто не е могла да го понесе. Освен това — продължи тя, докато Брам я слушаше онемял, — ако е имало мъже и те са убили двамата ѝ родители, какво може да направи едно момиче срещу тях?

— Доведохме я тук и я сложихме да си легне — каза майка му. — Мъжете се бориха с пламъците цяла нощи спорят за това още откак дойдоха. Когато Лоримър си тръгваха, малко преди да дойдеш, видяха, че коня на Мерфорд го няма. Погледнах в стаята ти и я заварих празна. Излязла е през прозореца, облечена в твои стари дрехи, и е откраднала кесията ти! — Последното го каза така, сякаш беше по-важно от всичко останало.

— Добре е направила — отвърна Брам. — Щом иска да намери Рип, ще ѝ трябват пари.

— Огледах фермата им — рече Дългия Пол, ратаят на Глидън. — Взех един фенер, отидох и проверих. И помен няма от нея.

— Нищо не можем да направим за нея сега, нали така? — попита жената на Джейкъб Рийзи и подсмръкна тъжно.

— Ще се обадим на пристава, като съмне — заяви Глидън. — Тяхна работа е да се оправят с такива неща.

Брам го погледна невярващо.

— На пристава ли?

Глидън му отвърна намръщено:

— Едва ли ще излезе нещо от това. Със сигурност имат по-важни работи от това да търсят някакво си момиче, тръгнало да намери брат си.

— Но се появи на минутата, когато трябваше да изгонят Морисънови от фермата, в която семейството им е работило открай време, нали? — сопна се Дора. — Скачат веднага, ако си лихварят и ти трябва заповор.

Спорът отново се разгорещи и заплашваше да продължи дълго. Брам ги огледа удивен, после извика, за да надмогне врявата:

— Какво сте направили, за да намерите Лори и Рип?

— А какво трябваше да направим? — попита обидено майка му. — Дома си й предложихме, настанихме я, а тя взе, че избяга, с твоята кесия и без едно благодаря да каже за сбогуване. Като не ни ще, не можем да й се натрапваме насила.

Той я изгледа ядосано, после се обърна към баща си.

— И никакви следи ли не сте намерили от тези така наречени животни?

— Никакви — отвърна Осри.

— Не намерихме дири, които да проследим — каза и Дългия Пол.

Брам го зяпна. Дългия Пол беше най-добрият ловец в района; тъкмо той ги беше учил с Лори как се ловува. Щом Дългия Пол не бе могъл да намери следи, значи нямаше следи.

— Не ви ли се струва доста странно? — попита той. — Фермата на Мерфорд е на седем мили от горите. Всяко животно, достатъчно голямо да разкъса възрастен мъж и жена, щеше да бъде забелязано от някой, ако мине през полята от Старата гора до Общия лес. Освен ако не си мислите, че просто така си е изприпкало по Кралския път, без да го забележи нито един търговец, пътник или конник, и после е свърнало по пътя за Старата мелница към фермата на Лори.

Всички се заспоглеждаха объркано.

— Е, да де — промърмори Дългия Пол. — Не че има значение. Следите, искам да кажа. Онези белези по телата определено бяха оставени от животински зъби, Брам. Готов съм да се закълна. Това, че е странно, не го променя. Може да е било нещо летящо. — Мъжът сви рамене.

— Летящо ли? — попита Брам.

— Ами, никой не го е видял, но съм слушал да разправят за разни неща горе по планините, дето са толкова големи, че да нападнат човек. Дракони и разни такива. — Намръщи се. — Накъде биеш?

— Натам, че тука нещо не е наред — каза Брам. — Лори е казала, че е видяла мъже да отвеждат брат й, а вие не сте й повярвали. — Погледна многозначително майка си. — Но единственото свидетелство за животни са раните по телата, а тя е казала, че са го правили мъжете с някакъв инструмент. Междувременно Лори е избягала сама и всички просто си седите тук и си говорите глупости.

Осри изглеждаше засрамен, и не беше само той, но никой не отвърна и нито един мускул по лицата им не трепна. Брам стана и си взе торбата.

— Къде отиваш? — попита притеснено Алет.

— Майко, Лори е съседка и освен това ми е приятелка, и е само на петнайсет. Току-що е изгубила всичко на този свят и е тръгнала сама. Рип също е някъде навън, или може да е мъртъв като родителите си, това не знам. Но за Лори знаем. Длъжни сме да й помогнем.

— Не — рече майка му и стисна устни. — Никой не й е длъжен нищо. Предложихме й помощта си, а тя я отхвърли. За мен задълженията ни свършват дотук. А колкото до това, че е на петнайсет, ти самият си само на седемнайсет. Тъй че няма защо да си въобразяваш, че ако тръгнеш след нея, ще направиш повече, отколкото тя сама за себе си.

Брам беше разочарован, но не и изненадан. Откакто бе започнал да проявява интерес към Лори, майка му се беше настроила срещу нея: това сега го доказваше за пореден път. Погледна баща си.

— Направи каквото смяташ за правилно, сине — избоботи Осри. Алет го стисна за ръката и го изгледа с яд.

— Някой иска ли да ми помогне да намерим Лори? — попита Брам и се огледа.

Няколко крака помръднаха и няколко души измърмориха, че не им се щяло да си оставят семействата, докато наоколо дебнала такава заплаха. А и приставът, трябвало да изчака приставата.

— Добре — рече Брам. Беше точно както очакваше. Целуна майка си по бузата, кимна на баща си и се обърна да тръгне. — Значи, ще се върна, когато се върна.

Смаяната Алет посегна да го задържи, но мъжът ѝ я спря. Сложи пръст на устата ѝ, а Брам хвърли няколко неща от масата в торбата си — комат черен хляб, буца сирене и парче пушено свинско — после взе лъка си и колчана, кимна на събралите се хора и излезе в нощта.

На половин миля от Ландсенд Лори дръпна юздите на коня. На стария Хораций бе отнело повече време да преодолее разстоянието, отколкото си мислеше. Вместо да стигне до града рано заранта, горкият докрета едва към обед. Беше идвала в града като дете, разбира се: градът бе единственото място за пазар наоколо, на две седмици път околоръст, и баща ѝ веднъж се бе съгласил да го придружи на празника на Средилетие, но не можеше да каже, че го познава.

„А и цялата нощ съм била път“.

Почти невъзможно ѝ беше да си помисли, че е минала само една нощ, откакто целият ѝ свят бе свършил...

Подмина я фургон, теглен от мулета, и няколко товарни коня. Хората бързаха да се доберат до града и да си разпродадат стоката, преди пазарът да се е опразнил. Още имаше половин ден за търговия. Тя подкара Хораций в лек тръс и се загледа напред.

Градът се просна пред очите ѝ между хълмовете. Най-близките до него бяха стръмни и много каменисти за обработване, но бяха разчистени и по широкия път вървяха много коли, натоварени с дърва за огрев. Десетки по-ниски хълмчета бяха осеяни с чудесни ферми, много от които ѝ напомняха за тяхната, само на един ден път зад гърба ѝ, но от нея бяха останали само пепелища.

Мяркаха се и овце, но кравите бяха повече, което я изненада, докато не се сети, че толкова голям град ще е добро място за продажба на мляко. По-близо до града от двете страни на прашния път вече се редяха работилници и дюкяни: търговци и занаятчии, които не можеха да влязат в града или на които им трябваше повече място — голяма тепавичарница, чиято миризма я накара да се закашля, грънчарски пещи като огромни издути кошерища, от които бълваха вълни от зной, усещаха се от десетина разтега разстояние, налбантници и... а, да, търговец на животни. Коне най-вече. Виждаше ги как обикалят в стоборите и зад високите до гърдите каменни зидове. А до него — и

сарачът с неговата стока. Сигурно двамата наемаха ездитни и товарни животни, а и ги продаваха също така.

Усети как стомахът ѝ закъркори от миризмата на печено, лъхаща от един навес. Нищо не беше яла от предната заран, потресът от случилото се през деня беше заличил всякакво чувство за глад. Но за стомаха ѝ вчерашната сутрин като че ли вече беше много далече.

Знаеше, че няма да може да задържи Хораций, след като стигне до Ландсенд, въпреки че сърцето ѝ се късаше от тази мисъл. Немаше пари да го настави някъде и да го храни — малкото в кесията на Брам едва щяха да стигнат за самата нея.

„Ще му ги върна парите на Брам! — реши тя. — Само да мога да се спазаря по-добре“.

Сарачът седеше пред работилничката си и прибираше сечивата си, преди да затвори за обяд. Вдигна глава, щом тя скочи от седлото — беше на около трийсет, с кожени бричове и елек без ръкави, с мускулести ръце. Очите му бяха зелени и хитри.

— Какво искаш, момче? — рече той.

Лори се смути. Досега не ѝ беше хрумвало, че с дрехите на Брам и с прибраната под шапката коса прилича на момче. За миг прецени, че това може да се окаже предимство, тъй като един младеж щеше да се движи много по-свободно, отколкото едно селско момиче. Какво ли щеше да си помисли майка ѝ сега? Това пък я накара да си помисли за мама и едва се насили да отвърне, преди да са бликнали сълзите:

— Искам да продам коня.

— Дошъл си в града да забогатееш, а? — каза сарачът и изгледа коня и сбруята. — Хм, на животното доста му са стари зъбите, а и такъмите не са по-нови. Чакай да ги видим и двете.

След няколко минути сарачът седна отново на пейката си и направи гримаса.

— Пет сребърника за всичко — юзди, чул и такъми. При това съм щедър, забележи.

— Бива — отвърна разсъдливо Лори. „Селякът не можеш го праметна току-така, каквото и да си мислят градските“, рече си наум.

— За коня ще ти дам двайсет и пет — каза сарачът. — Подарък ти правя, между другото. Подарък.

Лори се поколеба. Цената беше добра, но не ѝ харесваше видът на животните зад стобора. „Май не ги храни много добре“.

Сигурно имаше хора, които ще купят евтино коне, после ще ги изтощят до смърт и ще купят нови. Глупаво, помисли си тя, но пък сигурно беше оправдано в един град, където за фуража трябва да даваш пари и е скъп. Не можеше да донесе обаче мисълта, че и Хораций ще го използват така и че той ще се чуди защо са го изоставили.

— Суидин Бетон отдавна не е правил подаръци, нито на роднина, нито на приятел, да не говорим за непознат — рече някой до нея.

Мъжът, който се беше облегал на зида, бе някъде на годините на сарача, с къдрава рижа коса и приветлива усмивка.

— Ще го взема, момче. Ще ти платя същата цена. Добър е конят, прилича ми на животно за оран повече, а?

„А твоите коне не изглеждат недохранени“, помисли си тя. Сарачът сви рамене и й даде цената за такъмите и седлото, а Лори поведе Хораций към стобора на конетърговеца. От едната страна имаше конюшни и тя надникна вътре: сламата изглеждаше чиста, а копитата на животните изглеждаха в добра форма, чисти, ненапукани, подковите също не бяха много изтъркани.

— Като приятел ми е — каза тя, докато подаваше юздите на Хораций. — Имаме го от години. — Почеса Хораций под брадичката и старият кон примижа от удоволствие.

— Винаги ще се намери някой, който да търси кротко и работливо животно като това — рече търговецът. — Не е жребче, но си има още годинки, несъмнено. Не се безпокой, ще си намери дом.

— Може да изоре най-правата бразда, която си виждал — каза твърдо Лори.

Търговецът се засмя.

— Момче, ти го продаде вече. Но ще запомня да го кажа на възможните купувачи.

Лори се усмихна и кимна, после се обърна и тръгна, като успя да се сдържи и да не погледне назад, щом Хораций учудено изцвили след нея. После въздъхна. Пред нея беше една от градските порти, а по-нататък, някъде в града, беше брат й.

Крачеше по улицата и не знаеше какво да направи. Имаше усещането, че Рип е жив, но никакво чувство за близост. Навярно бе

сгрешила, че дойде тук. Беше намерила службата на градския пристав, но единственият дежурен беше един стар тъмничар, а той ѝ отвърна, че нищо не можел да направи за нея. Най-добре било да дойде пак в края на деня, когато приставът щял да доведе, когото е задържал. Щял да пълни килиите малко преди вечеря, така ѝ каза.

Лори се замисли, че трябва да си намери къде да спи. Бръкна в джоба си и стисна кесията на Брам, която вече се беше поиздула с трийсетте сребърника, които бе получила за Хораций и за сбруята и седлото. Беше се оправила добре с пазаренето, но това все пак не беше състояние. Представа си нямаше за колко време ще ѝ стигнат парите: градските цени бяха по-високи, отколкото на село, това поне го знаеше.

Почувства се леко замаяна и си спомни, че не е яла нищо. Трябваше бързо да си намери нещо свястно за ядене, преди да е припаднала.

След половин час вече облизваше няколкото останали по пръстите и трохи от месеник и се чудеше дали да не си купи още един. Следобедът си отиваше и улиците още бяха пълни с народ, но навалицата започна да оредява. На продавача му беше останало само още едно парче и вече се канеше да си тръгва. Тя тъкмо се канеше да притича до него и да види дали няма да се спазари изгодно за последната му стока, когато някакъв мъж се приближи до нея и каза усмихнато:

— Ей, младежо.

Лори го изгледа. Беше някъде на годините на баща ѝ и по-нисък, само малко по-висок от нея. Не беше от най-чистите, макар да изглеждаше съвсем прилично, а и дрехата му не беше изтъркана на яката и ръкавите. Общо взето приличаше на градски човек и сигурно беше ерген. Имаше широк черен мустак и още по-широка усмивка. По бръчките на лицето му беше сигурна, че си боядисва косата и мустаците, за да са толкова черни. Беше чувала, че някои благороднички си оцветяват косите с разни неща, но да го прави мъж? Стори ѝ се странно, но човекът изглеждаше съвсем дружелюбен.

— Здравейте, господине — отвърна тя предпазливо.

— Изглеждаш ми свястно момче.

— Благодаря, господине.

— Искаш ли да си изкараш два хубави лъскави сребърника?

— Много, господине — нетърпеливо отвърна Лори. Щеше да ѝ е от помощ. Боговете само знаеха колко време щеше да ѝ отнеме, докато намери Рип.

— Можеш ли да тичаш, момче?

— О, да, господине — увери го Лори. — Много бързо.

Мъжът се засмя и посочи близката пресечка.

— Там чака един, в другия край на улицата. Трябва му някой, който да му пренесе един малък пакет през града. Казва се Травърс и ще ти даде указанията си. Кажи му, че си момчето, което му е изпратил Бентон. Хайде да те видя сега дали можеш да тичаш!

Тя затича по уличката до ъгъла, където някакъв мъж си чоплеше зъбите под скърцащата табела на една кръчма. Въздъхна облекчено, щом излезе от тесния проход, в който почти не стигаше светлина. Градът ѝ се струваше по-опасен от гората нощем, с тези къщи, извисяващи се на три и даже четири етажа от двете страни. Лори сбръчка носле: беше селско момиче и не беше гнуслива, но там, където бе отраснала, мръсотията отиваше по нивите, където ѝ е мястото, а хората не пикаеха до сградите.

— Господине? Случайно да се казвате Травърс?

Мъжът кимна, изгледа я от глава до пети и попита намръщено.

— А ти кой си?

— Момчето, което ви изпраща Бентон — отвърна Лори.

— Аха. — Той извади от джоба си кесия. — Това трябва да ми го занесеш до „Огнения дракон“, хана до северната порта. Там ще те чака един господин, казва се Коутс. — Подаде ѝ кесията. — Хайде, тръгвай. Какво чакаш?

— Тъъ, Бентон ми каза, че ще получа два сребърника за работата.

— Ще ги получиш, като я свършиш, момче — ревна Травърс. — Колкото по-скоро я свършиш, толкова по-скоро ще си ги вземаш. Хайде, марш!

Лори си плю на петите. Чувстваше се глупаво и малко притеснено. Разбира се, че щяха да ѝ платят, след като отнесе пратката, никой нямаше да ѝ се довери на голата дума. Но все си мислеше, че този Травърс изглеждаше много по-свадлив и съвсем не толкова мил като Бентон.

Улиците в края на деня не бяха многолюдни и тя си спомни, че още не си е намерила къде да прекара нощта. Може би ако този „Огнен дракон“ се окажеше прилично място, щеше да отседне там. Спря за миг и се огледа. После се втурна по една къса уличка, водеща право към крепостната стена — реши, че ако тръгне покрай нея, рано или късно ще стигне до северната порта.

Изведнъж залитна, челото ѝ се тресна в каменните плочи и болката я замая. По веждите ѝ потече кръв, топла и лепкава. Ушите ѝ забръмчаха и тя чу някъде зад това бръмчене вика: „Стой! Крадец!“, и се зарадва, че е напуснала това лошо място, без да пострада.

Започна да се надига, когато нещо я удари силно в кръста и отново я смъкна на паважа.

— Не мърдай! — ревна познат глас в ухото ѝ.

Тя извърна глава и се слиса, като видя приветливия Бентон — сега изобщо не беше толкова приветлив.

— А-ха! — рече дотичалия Травърс. — Виждам, че сте го хванали малкия плъх!

— Значи това е крадецът? — каза Бентон.

— Точно така, сър! С моята кесия в ръката му! — високо каза Травърс.

Лори ги зяпна невярващо. Малкото минувачи наоколо се спираха да разберат за какво е цялата врява.

— Но вие ми го дадохте това! — възрази тя. — Вие ми казахте да...

Бентон я удари с тоягата си по гърба, с точно премерена сила, и тя отново падна на паважа, зашеметена.

— Тия не ми минават! — извика той. — Лъжете си ги разправяй пред съдията. Ще видим той какво мисли за тях.

Повечето насъбрали се около тях хора гледаха доволно и кимаха. Имаше и съмняващи се, но предпочитаха да не се месят.

— Аз съм Джерем Бентон, независим ловец на крадци, сър. Трябва да ви помоля да дойдете с мен за свидетел — заяви Бентон.

Съмняващите се като че ли повярваха: ловците на крадци работеха косвено за барона, плащаше им се за всеки заловен и предаден в полицейската служба крадец.

— Разбира се — съгласи се Травърс и побутна Лори с крак. — Хайде, ставай, момче.

Лори се опита, но сякаш не можеше да управлява крайниците си.

— Що за нежна глава има това същество? — рече Бентон. — Сър, хванете го под едната мишница, а аз под другата, и да тръгваме.

Надигнаха я — и всичко наоколо потъна в мрак. Пулсираща болка се плъзна надолу по шията ѝ.

Когато най-сетне се съвзе, разбра, че лежи на земята в някаква тъмна уличка. Бентон и Травърс спореха с други двама мъже.

— Това е моя територия, Джерем Бентон, и ти го знаеш много добре! — ръмжеше единият, с черна превръзка на едното око. Беше надвиснал над Бентон, който се мъчеше да се разбере с него.

— Всичко започна на Източния пазар — обясняваше Бентон. — Но трябваше да минем през твоята територия, за да стигнем до затвора. Бъди разумен, Джейк.

— Всичко видях! — изрева Джейк, който явно нямаше намерение да бъде „разумен“. — Не ми пука къде сте започнали, работата ви свърши в моята територия!

И вдигна юмрук, но Травърс го хвана за китката. Спътникът на Джейк скочи и избута Травърс настрана.

— А, демоните да го вземат дано — изруга Бентон. — Добре, имаш право, твоя е територията.

Извърна се настрана, а после с бърз и силен замах шибна с тоягата си Джейк точно под плаващото ребро.

— Обаче кой е казал, че е твоя територия, кьорчо с кьорчо! — Бентон го сграбчи за косата и изви главата му назад. Спря му въздуха, като натисна тоягата в гърлото му, и изръмжа: — Не забравяй кой върти нещата тук, момченце. Ти и шайчицата ти можете да се перчите и да свивате кесии само защото държа ченгетата по-далече от врата ви. Не съм предавал крадец вече от три седмици и щом трябва, ще изкарам от едно селско хлапе крадец. Но да не чувам повече за „ваша територия“ и „моя територия“. — Пусна Джейк и той залитна назад. — За по-засуканите неща целият Ландсенд е моя територия.

Лори изпълзя няколко крачки, обърна се и успя да се надигне, но преди да е направила и две крачки, четиримата я сграбчиха и започнаха да я налагат, крещяха и я дърпаха.

Тя рухна на колене и захлипа. Някой извади нож...

Това, че носеше рапирата на бедрото си, макар и да беше скрита под наметалото му, вдъхваше у Джими чувството, че е някак си по-висок — даже съвсем пораснал. Усещаше го в походката си, станала някак по-наперена — само да се изпречи на пътя му някой, ако смее! Разкърши все още тесничките си рамене и се ухили.

Не беше и сънувал, че ще може да носи рапирата по улиците на Крондор. Стражата щеше да прибере и нея, и него и да го прати в килия, преди да е успял да възрази дори. Колкото до Шегаджиите, освен ако не си бияч, не ти даваха да носиш оръжие открито. Защото това можеше да ти навлече беля.

„Кое то би могло да стане и в Ландсенд, впрочем“.

Но тук той беше облечен съвсем прилично, знаеше, че това значи много, а и по-важното — имаше си много почтен адрес. Надяваше се, разбира се, че няма да му се наложи да опре до това. Флора щеше да го убие — стига да не беше разкрила вече всичко на леля си Клеора и да не седеше на стъпалата да се наплаче. В който случай най-вероятно щяха да ги арестуват и двамата. Но когато ги видя за последен път, двечките си седяха заедно, леля Клеора разправяше на Флора истории за семейството и държеше ръцете ѝ, все едно че са златни. Клеора си нямаше свои деца и, изглежда, беше намерила подходящ обект за майчинските си инстинкти. Някъде тази вечер, предполагаше Джими, двете най-после щяха да навестят и деденцето.

Едва потисна порива да отметне наметалото от рамото си, та рапирата да се вижда, и продължи напред. „Няма смисъл сам да си търся белята. По-добре да продължа да си изглеждам колкото може по-почтено — напомни си. — Пък и си има някои предимства в това. Мога да си посоча каквото ми хареса и дюкянджията ще се кланя до земята и ще ми поднася стоката си, вместо да вика стражата и да ме ругае!“

Тъй че крачеше наперено в сгъстяващия се вечерен сумрак и се радваше на топлия въздух и шумоленето на наметалото. Всъщност това градче май му допадаше. Беше толкова компактно в сравнение с Крондор. И толкова мирно.

— Пуснете ме!

Главата му рязко се изви натам, откъдето дойде викът. Видя в дъното на една тъмна уличка четирима мъже, които биеха някакво дете. „Ето ти случай, при който организация като Шегаджиите щеше да е от полза“, помисли си Джими самодоволно. В Крондор такива неприлични неща изобщо не можеше да се случат. Никой крадец на свободна практика нямаше да прояви глупостта да не сподели плячката си с Шегаджия, а две групи Шегаджии просто щяха да я занесат на Дневния или Нощния господар и той да реши спора. Беше нецивилизовано. А и все още не се беше стъмнило на всичко отгоре.

Само за един кратък миг последният златен слънчев лъч падна на лицето на жертвата и сърцето на Джими сякаш спря, а дъхът заседна в гърлото му. После жертвата извърна глава, а и светлината изчезна, от което уличката стана още по-тъмна.

„Не може да бъде!“, рече си Джими.

Невъзможно беше, и все пак... Бе готов да се закълне, че в този последен блясък на дневната светлина е видял лицето на принцеса Анита. Но в момента тя пътуваше в безопасност към далечни земи. Какво можеше да търси тук, сама в Ландсенд?

Момичето извика от болка и викът му тласна младия крадец към действие.

Беше подминал някакъв сандък с пепел до стъпалата на къщата само на крачка назад. Гребна с шепи и почерпи лицето си, после дръпна качулката над главата си колкото можеше и притича отново до уличката. Извади рапирата и със смразяващ кръвта вик се втурна към боричкащата се група.

— Напред, момчета! В атака!

До този момент се сипеха здрави ругатни и се размахваха още по-здрави тояги, един от типовете беше извадил кама. Но появата на човек с оръжие и възможността нападателите да са повече объркаха четиримата хващачи на крадци за един критичен миг. Джими развъртя рапирата и мъжете пуснаха момичето и отскочиха.

Джими я сграбчи за дрехата и я дръпна. Бързо прецени, че е по-голяма от него, но не и по-висока. И беше пъргава — само за секунда успя да се изправи и да го последва към входа на уличката. Той я пусна, пхна в движение рапирата в ножницата и я поведе към сандъка с пепел.

Четиримата бързо се съвзеха от изненадващото му нападение или пък разбраха, че няма никакви „момчета“ за въпросната „атака“, и затичаха подир тях. Джими подозираше, че могат на драго сърце да оставят предишната си жертва да избяга само за да го пребият. Тъжна работа: твърде често будеше такива желания у хората.

Щом стигнаха до къщата с пепелта, Джими надигна сандъка, извъртя се и го изсипа право в лицата на преследвачите си. Те отстъпиха, като сипеха ругатни и кашляха. С ловкост, граничеща със свръхестественото, той отново извади рапирата и нанесе няколко добре премерени удара. Беше тренирал не повече от седмица с оръжието, ала учителят му беше принц Арута и освен това беше по-бърз от повечето опитни фехтовачи. Мъжете се опитаха да се развърнат и да му подхождат от двете страни, но получиха няколко гадни удара и мушкания в ръцете от много по-дългото му оръжие. После водачът на групата, мъжът с черните мустаци, се опита да му влезе и Джими го перна силно през рамото. Един от мъжете се обърна и побягна и след миг и останалите минаха в бързо отстъпление — момичето и момчето не струваха чак толкова, че да си пролива човек кръвта за тях.

Джими я сграбчи за ръката и я поведе през тесния проход между две къщи. Стигаше едва колкото да мине той и след няколко крачки наметалото му го дръпна назад, закачило се някъде в грубия каменен зид. Успя да извърти ръка и с нейна помощ го освободи.

— Няма да могат да ни догонят тук — каза ѝ.

— А какво ще ги спре да заобиколят и да ни пресрещнат? — попита тя задъхано. Имаше нисък дрезгав глас... и задаваше много разумни въпроси.

На Джими това му хареса, но пък тя не беше принцесата, а това значеше, че се е намесил в нещо, което не е негова работа. „Е добре, едно губиш, друго печелиш“, рече си той философски. Може би нещо тук щеше да се превърне в предимство. А ако се окажеше лудост — какво пък, беше благородна лудост.

Щом излязоха от прохода, Джими проследи с очи възможния път до покривите. Покривите бяха по-различни от тези в Крондор, по-стръмни и повечето покрити с цигли, но не и непроходими. Стените бяха повече камък, отколкото тухла, и от зидарията се подаваха греди, а пръстите му бяха здрави и краката — гъвкави.

— Можеш ли да се катериш? — попита той.

— Да.

Джими разкопча колана си и го стегна през рамото си така, че дръжката на рапирата да легне между плешките му.

„Нагоре по улука“, реши той. Беше от издълбано дърво, доста здраво и стегнато с клинци за камъка. На перваза на един от прозорците, после през стрехата — и на покрива. Момичето му подаде ръка, той я хвана, дръпна я нагоре и ѝ помогна да изпълзи. После я отведе в най-тъмната сянка, която можа да намери, с надеждата, че никой няма да може да ги види от улицата.

Няма и секунда след това от уличката се показаха четирима гневни мъже, въоръжени вече със саби и дълги тояги. Огледаха се, поспориха малко, после ниският посочи в едната и в другата посока и двама от мъжете тръгнаха нагоре, а другите двама — надолу. Мъжът с мустаците изрева:

— Намерете ги. По три сребърника струва всеки! — И тръгна нагоре по улицата, а останалите се пръснаха в различни посоки.

— Три сребърника! — възкликна момичето. — Копелета такива! Явно не беше принцесата.

— Защо?

— Онзи каза, че бил хващач на крадци. Щяха да ме предадат за пари.

Джими помълча малко, после рече:

— Стар номер. Двама-трима „граждани“ свидетелстват, че си крадец, и ако нямаш свой човек да гарантира за тебе, те вкарват в някоя работна група или по-лошо. — Замълча. — Случайно да знаеш името на оня с мустаците?

— Да — отвърна Лори. — Джерем Бентон.

— Аха.

— Да не би да го познаваш?

— Знам го — отвърна Джими и кимна. — Джерем Змията. Въртеше мошеническата си игра в Крондор. Мислех, че е умрял. — Стана. — Аз съм Джими. Ако искаш, ще те придружа до вас.

— Не съм оттук — отвърна тихо момичето, после се умълча. — Благодаря ти. Не знам какво щеше да ме сполети, ако не се беше намесил.

— Зависи — отвърна Джими. — Но нищо добро, уверявам те. Е, а ти как се казваш?

— Ъъъ, Джими — каза тя.

Младият крадец се разсмя толкова силно, че се хлъзна два разтега надолу по покрива. Изпълзя обратно на лакти и ѝ се ухили.

— Не, това е моето име. Не внимаваши. — Наведе се към нея и ѝ прошепна: — Знам, че си момиче.

Тя го погледна стъписана и устните ѝ се отвориха, сякаш се канеше да го отрече.

— Знам, че си — настоя той.

— Как? Те не го разбраха!

— Ами... по-внимателен съм, предполагам. А може би защото приличаш удивително на една позната особа, а тя съвсем определено е момиче. — Сръга я леко по рамото. — Е, как се казваши?

— Лори — отвърна тя обезкуражено. — Лори Мерфорд.

— Приятно ми е да се запознаем, Лори — рече Джими с възможно най-вежливия си тон и се опита да копира в миниатюра дворцовия поклон на принц Арута, както лежеше по корем върху хлъзгавите цигли.

Тя му се усмихна.

— И на мен ми е приятно да се запознаем, Джими.

Слънцето вече залязваше, здрачаваше се. В усиливащия се мрак щеше да е по-трудно да се върви, но младият крадец кръстоса крака, все едно че разполагаха с всичкото време на света. По-добре бе да оставят преследвачите си да се поотдалечат, преди да слязат от покрива.

— Е, щом не си от града, къде живееш? — небрежно попита той.

— Близо до Релинг. Едва ли си чувал за него — отвърна Лори. „Изобщо не съм го чувал. Звучи ми като земя, където рано лягаш — рано ставаш, учат те на честен труд и земна, селска добродетел. Дано никога не ми се наложи да ходя там“.

— Тази вечер ще се връщаш ли там?

— Ъъъ, не. — Лори поклати глава. — Имам да свърша нещо тук.

„Бас слагам, че имаш“, помисли си той. Също така бе готов да се обзаложи, че е нещо, което семейството ѝ няма да одобри. Иначе защо ѝ трябваше маскировка?

— Та къде си отседнала? Както казах, ще те заведа.

Тя се изсмя късо и отвърна:

— Никъде не съм отседнала. Едва днес дойдох в Ландсенд и едва ли не първото нещо, което направих, бе да срещна Бентон и да се съглася да му свърша работа. — Тонът ѝ бе пълен със самопрезрение.

— Не се укорявай толкова — посъветва я Джими. — Голям мошеник е. Аз също съм чужденец тука, тъй че не знам кои ханове може да са добри за теб. Имаш ли пари?

Тук последва много дълга пауза.

— Малко — призна тя предпазливо.

„Почти нищо — рече си Джими. — Горката“.

— Е — каза той и стана. — Да ходим да поразгледаме. Може пък да ти намерим нещо съвсем евтино, където да се настаниш.

Джарвис Коу седеше в най-тъмния ъгъл на хана „Петлето“ и отпиваше от бирата си, плътно загърнат в наметалото. На шиша над огъня унило се въртяха късове печено свинско, но той бе задоволил глада си с комат черен хляб, буца сирене и няколко хубави ябълки, тъй като щяха да му докарат по-малко стомашни болки. Едно от предимствата, че е извън Крондор, бе в това, че тук храната беше по-прясна и по-евтина.

Беше платил за масата още по залез-слънце, тъй като нямаше намерение да пие много и не искаше нищо да го затруднява. Беше тук, за да подслушва. През годините беше открил, че клюките, които са най-полезни за човек с интереси като неговите, обикновено се намират в най-долнопробните кръчми. Тази вечер това определено се доказваше.

Масите покрай стените бяха разделени с дървени паравани, които не стигаха чак до таванските греди. Можеше да следи интересния разговор на съседната маса с добре тренирания си слух и със съсредоточения си ум. Дупките и процепите между дъските също помагаша, защото можеше да зърва от време на време лицата на говорещите.

— Отведи ги тук, заведи ги там; казвам ти, не ми харесва това — говореше един едър мъж на приятеля си. — Все по-лошо става! Не ща да ходя там повече, казвам ти!

— По-полека, Рокс — каза мършавият му спътник. — Никога не са ни плащали толкова добре. — Вдигна чашата си. — Най-доброто

вино тук пием, нали?

Което в „Петлето“ сигурно бе поне малко по-добро от оцет, помисли си Коу.

Рокс се наведе към приятеля си и очите му зашариха нервно из кръчмата.

— Това, дето го правим, не е редно, казвам ти. Не е.

Мършавият се изсмя.

— Много ясно, че не е.

— Нямах предвид това — изръмжа Рокс.

Мършавия се огледа нервно, а Рокс го сръга в ребрата.

— Знаеш за какво говоря. Онова място. Нещо не е наред там...

— Рокс потърка с палец долната си устна. — Не е като хората.

Мършавият тръсна глава, а после — цялото си тяло, като измъкнало се от вода псе. Рокс го сграбчи за рамото.

— Знаеш за какво ти говоря!

— Знам само, че никога не съм виждал толкова пари — изсумтя мършавият. — И само това искам да знам. Ако си умен, ще си като мене.

Рокс се навъси, после попита рязко:

— Добре де, какво иска от всички тия деца?

Мършавият взе да се хили.

— Може пък, хе-хе, може пък да върти сиропиталище! — Плесна се по бедрото и избухна в смях. — Ей тъй, от добро сърце, а?

Дори и Рокс се ухили за миг и отпи от чашата си. Но щом я остави на масата, пак се намръщи и изръмжа:

— Не искам да стъпвам повече там. Що не вземе някои други да ги отведат?

— Мисля, че го пази в тайна — рече мършавият и сви рамене. — Ние бездруго го знаем, затова използва нас, вместо да каже на някой друг. В тайна го пази, схващаш ли?

Рокс поръмжа сърдито, после изведнъж рече:

— Ще се махам.

— Не можем да се махнем! — сопна се мършавият. — Трябват ни пари, а това са най-добрите пари, които сме взимали. И освен това... — Замълча, отри с длани лицето си и пак се огледа. После се наведе към Рокс и прошепна: — Освен това не можем да се махнем.

— К'во искаш да кажеш? — сепна се Рокс.

Мършавият се наведе още по-близо към него.

— Той има влияние. Може да ни стъжни живота.

Рокс само го зяпаше.

— Разбираш ме, нали? Когато хора като нас ядосат такива като него... никак не е здравословно.

— О!

— Тъй че си трай. Нали?

— Май си прав — отстъпи Рокс, вдигна чашата си, пресуши я и млясна, после се обърна и подвижна към тезгяха: — Ханджията! Още!

— Тъй че доставяме момчето в имението, взимаме си парите и се махаме. Само кротко. Може би тая малка разходка извън града ще ни е последна.

Едрият мъж не отговори. Изчака ханджията да донесе каната с вино и да напълни чашите, след което продължи да се напива.

Коу изслуша всичко това и реши, че той също би могъл да си направи „малка разходка извън града“. Сигурно щеше да е интересно да се види какво „не му е наред“ на това място.

Джими поведе момчето към пристанищния квартал със складовете. Опитът го беше научил, че там човек обикновено може да намери изоставено кътче. Освен това такива места се пазеха доста рехаво — по един пазач за цял ред, а и пазачите не бяха от най-бдителните, нито от най-любопитните.

Водеше я в сенките и Лори непрекъснато се препъваше. Отначало той изпитваше съчувствие, после му стана смешно, но тя започна да ругае и Джими вече се притесняваше да не привлечат внимание. Нощната стража едва ли щеше да дойде да наднича тук, но ако двамата се издадяха сами, пазачите едва ли щяха да си затворят очите.

— Лори, трябва да пазим тишина — прошепна той.

— Не виждам къде стъпвам! — изръмжа тя през зъби.

Джими се намръщи, после въздъхна. Винаги беше избягвал да се забърква с обикновени граждани, само беля можеше да ти донесат, но ето, че сега влачеше за ръката със себе си една такава.

— Разбирам, но можеш ли поне да престанеш да ругаеш? На глас де.

— О! Прощавай.

Продължиха напред. Джими търсеше нещо по-занемарено, за предпочитане — изоставено. Но всички складове, покрай които бяха минали досега, изглеждаха здраво залостени и поддържани добре. Ландсенд бе оживено пристанище, макар и по-малко от Крондор. „Би трябвало, след като е толкова близо до Кеш“. После зърна едно място, което му се стори подходящо, и поведе момичето в тъмния проход между две сгради.

— Искаш ли да си починеш?

Тя помълча, после попита с много подозрителен тон:

— Защо?

„Само неприятности“, помисли си той.

— Защото мисля, че видях място, където можеш да спиш безплатно. Виждам по-добре в тъмното от теб, а и не искам да те мъкна дотам за нищо. Ще се върна. Обещавам ти.

— О! — възкликна тя, сякаш идеята за безплатно спане изобщо не ѝ беше хрумвала. — Добре.

Джими я потупа по рамото и тръгна. Съборетината имаше стълба до втория етаж и той сложи крак на първото стъпало съвсем леко, но дървото изскърца. Качването им сигурно щеше да вдигне толкова шум, че да разбуди и мъртвите; трябваше да намери друг път нагоре.

Пообиколи и намери една по-ниска сграда, почти опряна до избраната от него, при това много лесна за изкатерване. Страхата ѝ над — висваше точно над един открехнат прозорец. Джими бързо се покатери, шмугна се през прозореца и...

Хубава, отдавна изоставена таванска стаичка над главния склад. Сигурно я бяха използвали за прибиране на по-скъпа стока — бренди да речем, или подправки. Сега беше почти празна — един-два сандъка с пирони, два-три топа евтино зебло и много прахоляк. Джими застъпва предпазливо, но подът беше от дебели дъбови дъски, добре сковани, и не вдигаше шум. Такива сгради можеха да траят вечно, ако се пазят сухи, а и покривът изглеждаше здрав. Вратата към коридора се отваряше навътре, но пред нея бяха наредени сандъци, които стигаха почти до гърдите му — видя го, щом я отвори. Бутна ги за проба и не можа да ги помръдне. Мушна ножа си в цепнатината между две дъски и той тъпо изтрака, щом се опря в стената. Имаше подложка от слама и върбови клонки.

„Грънци или нещо такова. Адски тежки са. Все едно че са вдигнали крепостна стена — ще ги чуеш часове, преди да са разчистили вратата, а единственият друг вход е през прозореца“.

Явно други преди него бяха открили, че съседната къща е удобен достъп към склада, и собственикът беше взел мерки да го прегради.

— Идеално — каза той на глас и потри ръце.

Лори си беше точно там, където я бе оставил, опряла гръб на стената.

— Хайде. Намерих ти квартира.

Смела беше, трябваше да признае, макар и доста доверчива.

„Можеше да съм търговец на роби или сводник на някой бардак, или изнасилвач. А тя е едно малко агънце далече от кошарката си“.

След като ѝ описа пътя до прозореца и започна да се катери, тя го последва без колебание. Щом влязоха вътре, Джими почна да развива един от топовете зебло.

— Какво правиш? — попита тя и кихна от вдигналата се прах. Точно както си мислеше, след първите няколко пласта зеблото беше чисто и без прах, макар и да понамирисваше на мухъл от дългия престой.

— Легло ти правя — отвърна той и се ухили.

— Не мога да спя на това — възрази Лори с искрен ужас.

— Разбира се, че можеш — увери я Джими. — Само го заемаме. Какво ще му навредиш, ако спиш на него? — Тя все още се колебаеше и той изпъшка. — А ако го оставиш, както го заварихме, никой няма да разбере.

— Май си прав — отвърна Лори и награби другия топ. — Може би някой ден ще се отплатя добре на собственика.

Без да спира работата си, Джими я изгледа. Честните хора винаги го удивляваха.

Нагласиха плата така, че да се получи сравнително удобно легло, и тя му благодари. Джими помисли дали да не си открадне една целувчица, но това само щеше да усложни нещата.

После обаче самата тя реши да усложни нещата, като попита:

— Ще те видя ли пак?

— Ще намина утре. Ако още си тук, значи ще се видим.

— Благодаря ти — каза тя, посегна в тъмното, намери ръката му и я стисна.

Имаше мазоли, но дланта ѝ беше мъничка и топла, зъбките ѝ бяха хубави и беше височка за годините си. Отрудени хора, но не и бедни.

— Няма защо. — Изведнъж му стана неловко. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Джими скочи от прозореца, смъкна се по другата сграда и тръгна към дома на леля Клеора.

„Колко странно“. Замисли се какво ли е довело това селско момиче в големия град. Предрешено като момче при това. Искаше му се да я види на дневна светлина, да разбере дали очите му не го бяха излъгали, когато я зърна първия път. Дали наистина приличаше толкова на принцеса Анита, колкото му се стори? Може би все пак щеше да се върне утре.

ГЛАВА 10

БАРОНЪТ

Спящият се мятеше и стенеше.

Стражите пред вратата не обръщаха внимание на звуците, защото ги бяха чували и преди — рядкост беше баронът да спи нощем, без да го навестят кошмарите му! Стражите бяха корави мъже, подбрани колкото заради способността им да пазят господаря си, толкова и затова, че можеха да останат слепи и глухи за странните неща, ставащи в дома на барона. Всички бяха бивши наемници, хора верни повече на парите, отколкото на традицията, и бяха готови да си запушат ушите за писъците, които често ехтяха от покоите на техния господар или от други части на имението.

Бернар Лортрон, барон на Ландсенд, васал на лорд Съдърленд, херцога на Южните граници, се гърчеше в неспокойния си сън. Мачкаше с юмруци и крака ленените чаршафи, които вече бяха прогизнали от пот. В сънищата си не беше мършавият застаряващ мъж с посребрялата коса, като в будните си часове, а млад, силен и влюбен безкрайно в красивата си жена Илейн.

„Моля те, недей“, помисли си той. Състарените му устни прошепнаха отново: „Моля те, недей“.

Сънищата бяха чудесни и в същото време — омразни, неописуеми. Винаги бяха едни и същи, все едно че пътуваше в ума си като по-млад, виждаше, душеше, вкусваше и усещаше като тогава, макар да знаеше в някакво кътче на същия този ум как бе приключило всичко. Бедствие се извисяваше на хоризонта, издигаше се като призрачна демонска крепост извън края на времето и хвърляше сянка, от която цялата красота и блясък помътняваха болезнено. Но бе обречен да преживява миналото в сънищата си, да понесе радостта и блясъка, само за да разбере, че накрая...

Беше я срещнал в Риланон.

За първи път посети Риланон в едно ранно лято, време на цветя, разцъфтели навсякъде. Накъдето и да обърнеше поглед, всичко цъфтеше. Дори пристанищните кръчми имаха сандъчета с цветя по прозорците.

Докато яздеше от кейовете към кралския дворец, величието на кралската столица секна дъха му. Не искаше да мигне дори, за да не изтърве някоя нова и още по-красива гледка. Само опитът му помагаше да язди непознатия кон през гъстата човешка тълпа, без той да го хвърли от седлото, докато очите му бяха заплениени, а умът — замаян.

Градът бе построен на хълмове, около които се виеха сребристите ленти на реки и канали. Риланон сякаш нямаше връх, а продължаваше да се издига все по-нагоре и нагоре към облаците. Над водните пътища в изиящни дъги се извиваха мостове. На безбройните островърхи кули се вееха флагове и знамена, и всички пърхаха, сякаш се радваха на веселия порив на вятъра.

Не се бе отърсил от скръбта след смъртта на баща си през зимата, но сега му олекна от гледката. Очите му се пълнеха със сълзи от гордост и гърдите му се издуваха от великата чест, че е поданик на Островното кралство.

„Благодаря на боговете, че дългът ме задържа — мислеше си той. — Това трябва да е най-красивото от всички времена, в най-красивия от всички градове. Виждам го в най-великолепния му миг и образът му ще остане в сърцето ми завинаги“.

Беше дошъл, за да поднесе клетвата си за вярност пред краля и да го утвърдят за новия барон на Ландсенд. По традиция владението му бе част от Западното кралство, а господарят му, лорд Съдърленд, беше васал на принца на Крондор, но традицията повеляваше всеки благородник на Кралството, колкото и далечна да е провинцията, да дойде колкото може по-скоро и да коленичи пред краля в древното рождено място на държавата.

Последва вихър от образи: отсядането му в покоите за гости в двореца, обиколките из града и околностите, срещите с мнозината схолари, с които бе водил преписки, посещенията на продавачи на книги, с техните богати колекции със стотици томове.

И се върна един съвсем ясен спомен от онова време: „Никога не съм бил толкова щастлив в живота си — изведнъж бе осъзнал един ден, след като бе затворил поредния тежък том в скута си. — Не искам

да се връщам у дома, за да отсъждам спорове за крави и да броя стрелите в оръжейните, да говоря за зърно, за лов и за лошо време, за безсмислени патрули по границата, която Кеш рядко безпокои, да нареждам на капитани да гонят пирати от Дърбин. Да можех да си остана тук до края на дните си, сред учени и мъдреци, сред онези, които разбират цената на знанието!...“

„Стига“, безмълвно прошепнаха старческите устни и ръцете се впиха в завивките. Сълзи потекоха изпод тънките му сбръчкани клепачи. „О, моля те, стига!“

Бернар измъкна ръцете си от ръцете на своя владетел, стана и се взря в угриженото му лице. Беше толкова близо, че долови миризмата на канела и карамфил от подправеното вино в дъха на стария мъж и видя тъмните кръгове на изтощение около очите му. Залата за аудиенции около тях бе вихрушка от цветове.

Церемонията приключи бързо. Крал Родрик Трети, уморен и измъчен на вид старец, каза няколко думи на новия барон, после придворните бързо го изкараха навън — след него чакаха много други и кралят трябваше да поздрави всички тях. Бернар някак си разбра, че никога повече няма да види този крал — и скоро след като напусна Риланон, наистина получи вестта, че кралят е починал и че короната ще наследи неговият син, също Родрик.

Приеми и аудиенции, кратка среща с принц Родрик, и дните изтекоха. Повечето придворни гледаха с безразличие на провинциалния барон, въпреки че неколцина изпитаха завист заради интереса на принца към учения млад благородник от Запада. Единствена в двора лейди Лизабет, една от придворните дами на кралицата, прояви интерес към Бернар, но дебелият ѝ фигура и безсрамното ѝ поведение го отблъскваха. Тя не искаше него. Искаше някого с титла — дори провинциален благородник като Бернар можеше да разбере това.

Споменът бе съвсем пресен. Бернар едва не подскочи, когато Лизабет изникна от храстите, докато той вървеше по алеята към центъра на дворцовия парк, за да почете сред разкошната зеленина.

Само звънливият ромон на фонтана щеше да му е компания. Той бързо си нахлузи маска на равнодушие, каза хладно и с лек поклон: „Милейди“, стисна книгата си и продължи.

Тя търсеше вниманието му и той, като се стараеше да бъде учтив и сдържан, се опита да се измъкне от ръцете ѝ — обясни, че търси самота, а не компания. Виждаше как се движат устните ѝ и си спомняше части от разговора, но за миг всичко се замъгли, а сетне отново дойде на фокус при звънливия смях, последван от думите:

— О, Лизабет, остави негово благородие да продължи с науките си и ела с мен, хайде. Трябва ни още една за игра на карти и ще се радваме на компанията ти.

Бернар извърна очи от неприятната гледка с досадната Лизабет и се озова пред видение в семпла зелена рокля.

— Не! — прониза старческият глас тъмнината на спалнята. — Не това! Моля те, не това! Остави ме да се събудя, остави ме!

Беше все едно, че някой е дръпнал книгата от ръката му и го е ударил с нея по главата. Виждаше само искрящите зелени очи на младата жена, пищния водопад на черната ѝ коса, бялата извивка на шията ѝ и онази тъй сладка, сладка усмивка. Птици с пищни пера и сребърни пръстенчета на краката стъпваха около нея, а лозниците текома зад гърба ѝ тръпнеха пурпурни под лекия лъх, развял кичурчета от косата ѝ. Сърцето му спря.

В първия миг намесата ѝ като че ли ядоса лейди Лизабет. Но после тя погледна Бернар и вдигна ръце.

— Права си, Илейн — рече и тръгна към приятелката си. — Баронът явно няма време за мен.

Когато се намериха да си тръгват, Бернар се съживи отново, с чувството за някаква неназовима тъга, която стегна сърцето и гърдите му като сянката на бъдеща скръб.

— Милейди Лизабет — промълви той, — няма ли да ме представите на приятелката си?

Макар на бузите ѝ да изби червенина от яд, Лизабет не можеше да си позволи да откаже представянето на един барон.

— Милорд, позволете да ви представя лейди Илейн дьо Бентон.
— Тонът, както и държането ѝ, бяха сковани и формални. — Семейството ѝ притежава малко имение край Тимонс. — Испита зла наслада, като натърти на думата „малко“.

— Омаян съм — отвърна той тихо, почти шепнешком.

„Не беше придворно ласкателство. Тя наистина ме омагьоса само с една усмивка“.

Илейн отвърна с дълбок реверанс, свела поглед, и не се изправи. Лизабет завъртя очи с досада.

— Милейди Илейн, имам честта да ви представя лорд Бернар, барон на Ландсенд.

Илейн се изправи с лъчезарна усмивка и му подаде ръка. Той я пое нежно, целуна я и изведнъж с болка забеляза петната мастило по дългите си пръсти.

— За мен е удоволствие, бароне — каза Илейн.

Имаше трапчинки на бузите. За първи път в живота си той разбра защо ги смятат за прелестни.

— Моля да ни извините — каза Илейн. — Приятелките ни чакат.

— Разбира се. Надявам се да се видим скоро пак, милейди. — Бернар се поклонил; беше му нужна цялата сила на волята, за да пусне деликатните ѝ пръсти.

Тръгнаха си, хванати под ръка. Малко преди да подминат резкия завой на живия плет, Илейн се обърна и го дари със свенлива усмивка и леко кимване. И го превърна в свой роб.

Сънят се замъгли; в ума му проблясваха откъслечни спомени. Дни и седмици отминаваха, а запознанството им почти не напредваше.

Той измисляше стотици поводи да е близо до нея, но така и не намираще възможност да поговорят насаме. Винаги се оказваше, че я чакат други срещи, а ѝ задълженията ѝ към кралицата не ѝ оставяха възможност да се срещнат. Оказваше се обкръжен от млади придворни дами, когато тя бе свободна от задълженията си. Държаха се с него като с натрапник, но високият му ранг го пазеше от външното им пренебрежение, а слепотата му спрямо останалите, докато Илейн бе наблизко, му пречеше да види подигравателната им насмешка заради явното му увлечение. Колкото повече му се изплъзваше тя, толкова повече я желаше той. Въпреки близо тридесетте му години, въпреки отговорностите му на барон и годините, през които бе управлявал

баронството, докато баща му лежеше покосен от болестта, бе неподготвен за момиче, почти два пъти по-младо от него. Почти нищо не знаеше за Илейн, а все по-дълбоко се влюбваше в нея.

Мислеше за нея с копнеж всеки миг, докато беше буден, а и в сънищата си. Струваше му се въплъщение на всичко, което е прекрасно, женствено и мило. Струваше му се невъзможно да я обича така дълбоко, а тя нищо да не изпитва към него. Навярно просто криеше чувствата си и изчакваше момент, когато ще могат да останат сами.

Онази част от Бернар, която беше старец в самотното легло, вече бе престанала да се моли. Той дишаше задъхано като пребито псе, едва потръпващо след ударите на бича.

Барон Хамил де Рейси беше благородник, упражняващ значително повече дворцово влияние от Бернар, и освен това бе наистина богат: по облицованите с дърво стаи на покоите му висяха знамена и оръжия на древните му предци, но също така — имаше и уреди и книги по рафтовете. Тъкмо научните им интереси постепенно ги привлякоха един към друг.

Първите им срещи пробягаха беззвучно в ума на Бернар — споделени чаши вино, пиршество, на което седяха един до друг и си разменяха учтивости, а после изведнъж сънят ясно се открие, като оживял спомен.

Хамил водеше Бернар по някаква тъмна улица в бедняшката част на града. Вонята на боклук, когато подминаха една от задънените пресечки, бе силна като скърцането на ботушите им по мокрия чакъл и калта. Хамил рече:

— Фамилията й е много дребна и незначителна. Добро, старо име, първоначално с баронско родословие от Батира, но вече притежават само едно отдалечено малко имение на юг. Това му е останало. Лишен е от всички наследствени титли, спечелени от предците му, и, отчаяно се е вкопчил в ранга „скуайър“, който Короната му е оставила в знак на благоволение. Тя е само „лейди дьо Бентон“. Той е изключително невъздържан комарджия, пропилял

значително богатство. След като няма мъжки наследник, родът ще се прекъсне с него и съм готов да се обзаложа, че Короната ще закрие имението.

Игралният дом се оказа долнопробно заведение, в сутерена като че ли на някогашен бардак, със стари опушени греди на ниския таван. Влизаше се, след като слезеш по шест изтъркани каменни стъпала. Двата се бяха загърнали плътно в наметалата си, но самата тъкан на черния плат ги отличаваше. Към тях се извърнаха очи: свирепи очи на нашарени с белези лица; помръднаха тела, облечени в дрипи и опърпани някогашни скъпи одежди. Гузните се записриваха от страх, хищните ги обкръжиха.

Хамил се усмихна и остави дръжката на сабята си да се покаже. Изтърканата ѝ кожа отправи по-силно послание от инкрустациите по предпазителя — побойниците и уличните бандити се заотдръпваха.

— Тук няма да видиш благородник — промърмори Хамил, повтаряйки мисълта на Бернар.

— И не сме видели — отвърна също така тихо младият мъж.

Дьо Бентон не можеше да се сбърка — надвесен над масата, без да обръща внимание на никого. Беше слаб, мръсен, а дрехите му, скъпи и изискани някога, бяха на петна и опърпани. Светлите му очи с трескава светлина следяха въртящите се зарове. Направи залога си и облиза похотливо устни.

Бернар извърна глава — беше непоносимо да разбере това за когото и да било, най-малкото за бащата на девойката, която обичаше.

Да, обичаше!

Хамил беше прав: този човек бе пълен позор. Не можеше да повярва, че цете като Илейн е разцъфнало от такъв боклук. „Трябва да я спася — помисли си той. — Преди този звяр баща ѝ да я оскверни“. Разбираше, че човек като дьо Бентон е в състояние да я повлече по мръсния си път, ако някой не я освободи от него. Отчаянието, което се изписа на лицето му при загубата на залога, му подсказа, че дьо Бентон с радост би връчил ръката на дъщеря си на всеки, който му даде кесия жълтици. Трябваше да получи разрешение да се венчае за нея. Трябваше да попречи на баща ѝ да даде ръката ѝ на някой дебел търговец или на глезеното синче на някой немарлив благородник от Изтока.

— Да си вървим — рече той на приятеля си. — Достатъчно видях.

— Надявам се — отвърна Хамил, макар от тона му да беше ясно, че Бернар не го е разбрал. Щом се върнаха в жилището на Хамил до двореца, баронът се увери, че приятелят му не е схванал урока.

Трябваше да се спазят известни формалности. Бернар търпеливо поднесе молбата си Короната да му разреши да се ожени и след срещата със свадливия дворцов служител, отговарящ за препоръките на Короната, разрешението му бе дадено с голяма неохота.

Въоръжен с кралското разрешение, макар и не благословия, Бернар се зае да увещае и спечели дамата на своите мечти. Открил беше, че любовта е великолепно чувство: замайващо, опияняващо, неизмеримо, възхитително.

Отначало не беше сигурен дали Илейн споделя чувството му и тази несигурност го терзаше ужасно; още по-болезнена бе заради съкрушаващата го обич към нея. Отклоняването на поканите му и задълженията ѝ с кралицата я правеха недостижима. Той започна да намира начини да бъде с нея дори това да означаваше да се домогва до покани за светски събития, на които щеше да присъства и тя. Но беше толкова трудно да привлече вниманието ѝ. Винаги беше обкръжена от светските си приятели. Особено един, който все ангажираше времето ѝ, чаровен, но разпуснат младеж, Закри, третият син на дребен дворцов скуайър. Обличаше се според последната дворцова мода и се държеше надутото от арогантност, а не от спечелена в боеве самоувереност. Устата му беше почти женствена, когато нацупеше устни в неодобрение заради някой въображаем недостатък в облеклото на Бернар, а усмивката му винаги беше подигравателна. За Бернар беше очевидно, че намеренията му спрямо Илейн не са чисти, но също така му беше ясно, че тя се увлича по него. Трябваше да действа бързо, иначе милият ѝ нрав и наивността ѝ щяха да я доведат до позор. Бернар бе сигурен, че щом Илейн се увери в искрената му любов, детинското ѝ увлечение по такова развратно хлапе като Закри ще се изпари.

Ако баща му все още беше жив, сигурно изобщо нямаше да се осмели да поиска ръката ѝ. Старият барон щеше да държи на много по-изгоден брак за сина си и бъдещите си внуци. Но Бернар бе свободен да удовлетвори личния си порив към щастие и го стори.

Скоро започна да пренебрегва светските срещи и да търси начини да остане с нея. Просто се озоваваше до нея при всяка възможност, без да обръща внимание на мрачните погледи на Закри и другите ѝ приятели, и ги отблъскваше, залагайки на високия си ранг.

Илейн се държеше мило, но и коректно. Усмивките ѝ бяха сърдечни и се смееше учтиво на шегите му. След известно време се увери, че тя е свенлива, с чиста душа и не знае как да покаже дълбоките си чувства. Беше истинска дама, въпреки ужасния си баща. Криеше се зад маска, поне така мислеше, тъй като му бе невъзможно да си представи, че не може да отвърне на чувствата му. Трябваше да го обича!

Това, че го обича богиня като Илейн, го караше да се чувства особено, силен и способен на всякакъв подвиг. Дори да спечели ръката и сърцето ѝ, въпреки тази нейна скромност. Изведнъж доби друг поглед за стиховете на романтичните поети и за маниите на мъже, тръгнали на война заради любовта си към някоя жена. След по-малко от месец на кратки срещи с нея из двореца реши да сложи край на всичко това и потърси баща ѝ.

Бащата на Илейн даде съгласието си със смайваща готовност. Цял барон искаше ръката на дъщеря му, при това без да го притеснява невъзможността му да предложи дори символична зестра. Съгласи се с всички предложения на Бернар, включително със скромната годишна сума за жилището му като скуайър в Риланон. Бернар не го направи от щедрост — искаше да е колкото може по-далече от тях. Да беше се съгласил, Бернар щеше да му намери жилище в Ролден или в някое от Източните кралства. Скуайърът му обеща, че дъщеря му ще бъде на другия ден сама в дворцовия парк на определено място, за да приеме предложението му. Старецът беше извън себе си от радост, когато Бернар напусна бедняшката кръчма, в която уговори ръката на жената, която обичаше.

Намери я на другия ден на една пейка в центъра на парка, пребледняла и боязлива като стресната сърна. Моментално падна на коляно пред нея и взе ръката ѝ в своите. Този път пръстите му бяха чисти и тъмният тен на кожата му бе в прелестен контраст с нейната белота.

— Говорих с вашия баща и той се съгласи да се венчаем — промълви той и сърцето му буквално подскочи до гърлото, докато

чакаше да види реакцията ѝ.

— Вие не ме познавате — отвърна тя тихо и без дъх. — Как е възможно изобщо да ме обичате?

Усмихнат, той целуна пръстите ѝ.

— Достатъчно е да ви видя, за да ви обичам. Познавам ви по-добре, отколкото си мислите. Но вие не ме познавате, и това е моя вина.

Бернар сведе глава над дланта ѝ и погали пръстите ѝ с палеца си, замаян от чудото да се докосне до нея. После вдигна глава и я погледна.

— Наистина ви обичам, милейди. Обещавам, че ще бъда ваш добър и нежен съпруг. Моля ви да ме направите най-щастливия жив мъж, като ме удостоите с ръката си. Любовта ми ще събуди сърцето ви и ще разберете това, което знам аз: че не бих могъл да ви обичам толкова дълбоко, толкова страстно, без вие да ме обичате в не по-малка мяра. Ще бъдем щастливи, обещавам ви.

Тя го гледаше като в почуда, после затвори очи, затаи дъх и прехапа долната си устна. След миг въздъхна и наведе глава.

— Разбира се, че ще се омъжа за вас, милорд. Не бих могла да откажа такава чест.

Той посегна, повдигна брадичката ѝ и изчака докато очите им се срещнат.

— Готова ли сте да се омъжите за мен драговолно? Защото ме обичате?

Една сълза потече по бледата ѝ буза.

— Разбира се, че съм готова — промълви тя задавено. — Разбира се. — После скочи на крака и каза: — Простете, милорд. Твърде смутена съм, трябва да се съвзема.

След тези думи побягна и го остави озадачен от странното ѝ женско поведение, ала възбуден и възрадваен. Кръвта му кипеше от щастие. Тя го обичаше!

На следващата им среща Илейн настоя церемонията да се проведе колкото може по-бързо. Храбростта ѝ бе отнела дъха му и кръвта му бе кипнала. За миг му беше трудно да мисли и този път я взе в прегръдката си, удивен и зарадваен. Когато вдигна главата ѝ и я погледна, имаше чувството, че ще се разтопи от зноя на страстта си. В

този миг разбра, че е готова да му се отдаде без колебание. Потисна страстта си и прошепна:

— Не бих посегнал на честта ти. — Илейн примигна и го изгледа стъписано. — Но ще се венчаем колкото е възможно по-скоро.

Венчавката бе скромна, в катедралата на Рутия — Богинята на късмета — в двореца, свидетелите бяха повече приятели на Бернар, отколкото на Илейн.

— Няма нищо — лековато отвърна тя на въпроса му. — Тук е така. Аз продължавам по пътя си, те — също.

Той си помисли, че е уязвена от това, че са я изоставили, колкото и пренебрежително да гледаше на отсъствието им. Постара се да го компенсира с изключителното си внимание по време на малкото, но елегантно сватбено тържество. По-късно, след като останаха сами, ѝ поднесе личния си сватбен дар — великолепно смарагдово колие.

— За да отива на очите ти — каза ѝ.

Илейн беше замаяна и стоя цяла минута пред огледалото, без дума да каже. Докосна всяко камъче, после вдигна очи и срещна неговите в огледалото. Устните ѝ леко се разтвориха и тя дръпна панделката, държаща нощницата ѝ затворена. Помръдна рамене, тънката тъкан се смъкна в нозете ѝ и тя се обърна, усмихна се и пристъпи към него, гола — само със смарагдите на шията.

Онази нощ, онази страстна, великолепна нощ, бе най-щастливата в живота му.

Изтерзан, старецът заплака в съня си и сълзите бликнаха изпод затворените клепачи. „Не!“, извика той в ума си, съзнаваше, че за сетен път е навестил и оставил зад себе си единствената най-хубава нощ, която бе познавал, и знаеше каква болка и страдание щяха да последват.

Пътят до дома бе толкова удобен, колкото бе възможно да го уреди, но Илейн не понесе добре пътуването. Облекчението му беше огромно, щом влязоха в залива на Ландсенд, защото бе започнал да се страхува за здравето ѝ. Беше ѝ зле почти през цялото пътуване и той бе решен да я заведе на лекар колкото може по-скоро.

Застанал до нея при корабния парапет и прегърнал я грижовно с ръка през раменете, Бернар долавяше разочарованието, скрито зад усмивката ѝ. Той самият за първи път виждаше Ландсенд съпоставим с Риланон, Саладор и Крондор, и сравнението не беше добро. Малко отрудено градче, сиво и простовато.

— Ти ще го направиш красив само с това, че си тук. Хората ми ще те обикнат — обеща ѝ той.

Илейн се усмихна омайващо, прегърна го и на сърцето му олекна. Беше чудесна: всичко, което си беше мислил, че е, и много повече. Само да не ѝ прилошаваше толкова често.

Взе я със себе си в имението извън града заради по-чистия въздух там. Илейн изглеждаше отегчена и апатична, но му се стори, че поукрепва.

Не бяха изтекли и три седмици, когато в пристанището пристигна кораб с много от приятелите ѝ. Донесоха лоша новина. Баща ѝ бил убит в някаква кръчмарска свада. За негов ужас Илейн припадна.

Бернар нареди на слугите да я отнесат в спалнята ѝ, след което насочи гнева си към приятелите ѝ.

Закри, третия син на скуайъра, по когото Илейн някога бе толкова увлечена, сякаш се стъписа от удивление. На учуденото му красиво лице се изписа ярост заради нападите на барона.

— Никога не бих помислил да нараня лейди Илейн! — избухна той. — Тя е твърде скъпа за нас. — За миг Бернар беше сигурен, че хлапакът ще извади сабята си, и усети, че с нетърпение очаква един такъв сблъсък. Но Закри се овладя и посочи назад към приятелите си. — За всички нас. Съжаляваме, че проявихме нечувствителност към деликатността на вашата дама. Трябваше да предвидим колко ще я потресе тази новина.

Всички закимаха и замърмориха одобрително. Бернар ги изгледа, пребледнял от гняв.

— Тъй като съпругата ми ви цени много и тъй като дойдохте тук с добро намерение, разбира се, ще ви предложи гостоприемството на своя дом. Но ви предупреждавам — при най-малкия намек, че я тревожите, ще заповядам да напуснете.

След тези думи се обърна и последва слугите към покоите на милейди, за да седи до леглото ѝ, докато тя се събуди.

Всъщност преценката на Закри за чувствата на Илейн към баща ѝ се оказаха верни. Защото макар Бернар да очакваше, че ще потъне в дълбока скръб, след като се съвзе от припадъка, тя не показва никакъв признак на мъка: по-скоро прекарваше цялото си време с приятелите си, смееше се и си разменяха клюки, дори танцуваше и пееше. Бернар не одобряваше поведението ѝ — беше неприлично. Но все пак не можеше да ѝ откаже нищо. Особено след като беше видял окаения ѝ баща и можеше да разбере липсата ѝ на чувства. Сигурно е било истински ужас да бъде отгледана от човек като него. Все пак след няколко светски приема и многото разходки за пазаруване из града местните скуайъри и богати търговци едва успяваха да прикриват неодобрението си от фриволното ѝ поведение. Бернар беше объркан. Но продължаваше да ѝ прощава всичко, като отдаваше действията ѝ на безразсъдната младост ѝ на влиянието на суетните ѝ приятели.

Искаше да е до нея непрекъснато, но задълженията, които бе изоставил, се бяха натрупали през месеците, докато го бе нямало, и сега имаше много работа. Често му се налагаше да прескочи до града или в съседните села да ръководи нещата в баронството и го нямаше за по два-три дни. В стария замък с изглед към града имаше гарнизон, но иначе замъкът беше необитаван и изглеждаше запустял. Освен войниците, личния му секретар и градските управници, които го посещаваха, Бернар беше сам. В такива случаи изгаряше от ревност и се мразеше за това.

Знаеше, че приятелите ѝ я тласкат към непристойно поведение. Илейн беше добронамерена, но толкова невинна, че не виждаше нищо нередно в глупавите им игри, които по времето на траура граничеха с разпуснатост. Не и в Риланон може би, но със сигурност в Ландсенд.

Трябваше да направи нещо! Най-малкото трябваше да направи нещо с този Закри. Той беше подстрекателят, онзи, който тласкаше всички към разпътно поведение. Отървеше ли се от него, проблемът щеше да е решен.

Да, нещо трябваше да се направи, и то скоро.

Болката на стареца не намаляваше в съня му, но тънките му устни с дълбоките бръчки покрай тях се свиха и оголиха жълтите зъби. Лицето му беше съвсем изнемощало, но за миг някой наблюдател щеше да го види млад и разгневен, обзет от хладна, ледена ярост, толкова по-гибелна от това, че идеше от ума, а не от сърцето.

Но нямаше кой да види. Нямаше никого. Двамата стражи пред вратата бяха подбрани за да изпълняват заповеди, а останалите в тази нощ бяха същите като всяка нощ, откакто бяха постъпили на служба при барона: каквото и да чуваха или да си мислеха, че чуват от покоите на барона, след като се оттеглеше да спи, нямаше да влязат, освен ако той не ги повикаше. Двамата на пост бяха свикнали с виковете, стенанията и проклятията. И не обърнаха внимание и на жалостивия плач, който чува.

Образите се сипеха като лавина, един през друг, Бернар стискаше завивките като удавник спасително въже.

Беше излязъл на лов и приятелите на Илейн бяха с него. Излетя стрела, глиганът падна убит и Бернар се обърна разгневен. Безочливият хлапак му беше отнел трофея!

Изведнъж се озоваха над скалите, вълните връхлитаха с грохот долу и той чу вика на Закри:

— Сър! Чуйте ме!

Но Бернар нищо не можеше да чуе през шума на прибоя и макар устните на Закри да се движеха, не можеше да разбере какво му казва. Кипнал от гняв, Бернар замахна с копието за глигани и конят на Закри изцвили, и изведнъж Бернар бе сам на скалите.

Езда, после той изведнъж се озова в замъка си, гостите му слизаха от конете, а лекарят тичаше да го посрещне с радостната новина. Щеше да става баща!

После се видя до Илейн и тя плачеше, раменете ѝ трепереха и той не можеше да разбере защо. Заради новината, че Закри е изчезнал? Или бяха сълзи на радост?

После видя впряговете на приятелите ѝ, тръгнали да се връщат в Риланон, нетърпеливи да се качат на кораба, преди зимните бури да им попречат.

Старецът вече лежеше неподвижно, само гърдите му се повдигаха рязко и спадаха, и очите помръдваха под затворените клепачи.

За миг беше изпитал покой. Спомни си тихата радост, която изпитваше в очакването на бащинството. Илейн се беше стаила в покоите си, рядко проговаряше с него или със слугините, грижещи се за нея. Понякога ѝ гостуваше съпруга на скуайър или на някой от по-заможните търговци и тя за малко грейваше от радост в компанията на другата дама, докато пиеха чай или се разхождаха в градините, но повечето време изглеждаше тъжна по непонятна за него причина.

После дойде нощта, когато Илейн трябваше да роди. Откъм морето се беше вдигнала буря: грамади пурпурночерни облаци се струпаха на хоризонта на запад и просветваха от далечните мълнии, обагрени в златисто по краищата от залязващото зад тях слънце. Вълните дойдоха преди пороя, високи като планини, и накараха рибарите да задърпат лодките си по-високо по брега, да ги връзват за дървета и скали и да се молят, щом вятърът запищя около сламените покриви на колибите им. Дъждът заваля на откоси, понесен от чудовищните ветрове.

Камшиците на дъжда заудряха и по имението, мълния разцепи небето и гърмът изтрещя в прозорците. Бернар беше подкупил акушерката да остане последните две седмици и при това ужасно време се зарадва, че го е направил.

Бурята доведе до портата му някакъв пътник със слугите му, помолиха се за подслон и Бернар ги приюти с радост — гостоприемството носеше късмет, а в този момент той имаше ужасна нужда от късмет. Къщата беше станала твърде тиха в последно време, затова се зарадва на компанията на госта си, още повече щом разбра, че е учен човек и много повече е загрижен за книгите в каретата си, отколкото за конете, слугите или за самия себе си.

— Лиман — едва промълвиха името устните на спящия старец.

Бернар не можеше да види лицето на мъжа. То оставаше в сянка и колкото и да се опитваше да си го припомни, споменът за лицето на този мъж му убягваше. В трескавия си сън старецът си спомняше, че пиха вино с този човек, че беше го виждал на дневна светлина, но точно в този момент, докато преживяваше ужасната нощ, не можеше да види това забулено в сянка лице.

После дойде писъкът и той чу гласа на Лиман, идващ като че ли от огромно разстояние, понесен от бурята:

— Трябва да отидете при нея, милорд.

Бернар изтича от стаята, когато вторият вик раздра въздуха. Ужасът даде криле на нозете му. Ала колкото и да бързаше, стъпалата му сякаш отказваха да го държат. Коридорът беше невероятно дълъг и всяка стъпка беше усилие. Чувстваше се все едно, че тялото му е стегнато в тежка броня, че краката му са в оловни ботуши, ужасът се надигаше, докато се мъчеше да стигне до покоите си. После, след няколко мига, се озова пред вратата на Илейн, отвори я...

Акушерката беше вътре, обзета едновременно от радост и от страх. Бебето идваше, но Илейн беше в беда.

— Имате син, милейди! — каза след миг акушерката.

Връчи бебето на една от слугините и тя изтича с него при другата, която приготвяше коритото.

В съня си Бернар стоеше на място, неспособен да помръдне, а после пристъпваше към леглото ѝ и застана при краката ѝ, изтръпнал от ужас. Спомни си как видя милата си бледа жена, с влажното ѝ от пот лице, с черната коса, полепнала по челото ѝ. Нощницата ѝ беше вдигната над корема, а всичко отдолу беше в кръв.

Очите на Илейн го потърсиха и в тях се четеше безмълвна молба, а после той изведнъж усети нечие присъствие до себе си.

— Милорд — промълви тихо гласът до рамото му.

Бернар се обърна и зяпна госта си.

— Какво правите тук?

— Навярно бих могъл да направя нещо.

Последва лавина от образи. Лиман вдигна ръце и стаята потъна в мрак.

Акушерката понечи да му подаде бебето, но Бернар само го погледна и изкрещя:

— Махни го от очите ми! Не искам да го виждам повече!

Изведнъж в стаята се бе появил монах, жрец-лечител от ордена на Дала, а след миг до него стоеше лекарят. После той чу гласа на монаха.

— Съжалявам, милорд. Тя ще издъхне скоро, нищо не може да се направи.

Беше извън стаята и Лиман монотонно мълвеше заклинание. Бернар отново се взря в него, но не можа да види лицето под широката периферия на шапката.

Накрая видя лицето на жена си — тя лежеше в предсмъртна агония в леглото, лицето ѝ беше бяло, а очите ѝ — пълни с кръв.

— Оставете ме да си ида! — примоли се тя.

Бернар изохка и се събуди. Въздъхна и притвори парещите си очи.

Беше го сънувал и преди. Твърде често всъщност. Но краят беше нов. Преди бе сънувал само нейните думи.

— Няма да позволя да умреш — прошепна той на себе си. Извърна глава към прага на стаята ѝ. Свещите бяха угаснали.

Макар времето в стаята ѝ да течеше бавно, все пак течеше. Седемнайсет години бяха минали от онази ужасна нощ. Всеки ден Лиман бе подновявал магията ѝ всеки ден се опитваше да намери заклинание, което да спаси Илейн.

Отначало опитваха само с бяла магия: търсеха знахари из страната, веднъж дори повикаха срещу висока цена един от Велики Кеш, за когото бяха чули, че може да прави чудеса. След това опитаха с целебни заклинания, но нито едно не ѝ помагаше.

Всеки път щом сваляха заклинанието, което я съхраняваше, той се боеше, че ще му се изплъзне, но всеки път тя бе преживявала достатъчно, докато разберат, че и този път не ще успеят, и го подновяваха.

Напоследък се бяха обърнали към по-тъмна магия, заклинание, намерено в древен том, който Лиман бе успял да купи от един търговец от Кеш. Нещо злокобно имаше около тази книга, ала Бернар бе изчерпал всички възможности. Трябваше на всяка цена да опита това ужасно и кърваво нещо, иначе щеше да полудее.

Лиман го увери, че скоро ще успеят. Трябваше да успеят. Иначе щеше да загуби Илейн завинаги.

ГЛАВА 11

ОТКРИТИЕ

Лори се сепна и се събуди.

Утринните звуци бяха обичайни: кукуригане на петли, чуруликане на птици, но миризмата не беше — прашно и пусто бе някак около нея, имаше твърде много пушек и мирис на нечистотии, нямаше го свежия мирис на зеленина. А и подът беше от корави дъски, а не посипаният със слама познат пръстен под.

„Къде?...“ — помисли си тя.

И я удари зашеметяващо, като конски ритник в корема: „Аз съм в Ландсенд. Тук съм, за да търся Рип. Мама и татко са мъртви“.

Беше късна утрин, ако се съдеше по жълтеникавата светлина, процеждаща се през кепенците на прозореца, лъч, изпълнен с танцуващи във въздуха пращинки. Беше сама, толкова сама, че остана да лежи още миг съвсем неподвижно.

„Мамо! — помисли си тя. — Имам нужда от тебе, мамо!“

Но никога вече нямаше да види майка си, а последните думи, които си бяха казали, бяха в караница. Никога повече нямаше да види баща си да идва от нивите, да се усмихне и да разроши косата ѝ, или да седне край огнището в зимните вечери и да ѝ заразказва стари истории с бавния си дълбок глас.

Доплака ѝ се, ала сълзите не идваха. Вместо тях — тъпа, болезнена пустота. Надигна се и седна. „Рип е жив“, сгълча се. Трябваше да се съсредоточи върху това. „Ще го намеря!“

Но щом се съсредоточи, усети още нещо: Рип вече не беше в Ландсенд. Тя отметна плата, с който се беше загърнала като с одеяло, нахлузи обувките си, стана и отиде до прозореца.

Не видя никого долу и макар околните складове да бяха с прозорци, от тях също не видя да наднича някой. Налагаше се да рискува с надеждата, че и нея никой няма да я види. Погледна омачкания плат, който смяташе отново да навие на топ, и поклати глава. Нямаше време за това. На първо място беше Рип. Стъпи с

единия си крак на перваза, а с другия опипа за покрива зад ѝ под себе си.

— Какво правиш, по дяволите!

Викът като че ли дойде точно зад нея. Лори ахна и за малко щеше да се изтърве. Хлъзна се надолу и стисна здраво перваза. Задържа се така, без да мърда, опряла брадичка на перваза и вкопчена в прозореца на живот и смърт, тъй като под нея нямаше нищо, освен каменната настилка на улицата, двайсет стъпки надолу. Извъртя боязливо глава, но не видя никого. Никой не гледаше и през отсрещните прозорци.

— Какво искаш да кажеш?

Този път гласовете дойдоха откъм главната улица, малко по-надолу от мястото, където пресечката под краката ѝ излизаше на нея. Точно където бяха предните врати на склада.

— Тези сандъци трябва да са на кея след по-малко от час, иначе „Ракът“ ще изтърве отлива. Защо не са по фургоните? Какво си правил цяла сутрин, чесал си си задника ли!

— Наредиха ми едва преди няколко минути! Не съм виновен аз!

Облекчението, което изпита, че викът не е към нея, я накара да се спусне още половин педя надолу. Щеше да се опита да се люшне няколко стъпки вдясно и да стигне до цигления покрив. Но щом се залюля наляво, за да се засили, усети болка — внезапно и силно опарване, което в същото време беше по-студено и от зимния лед, а под всичко това — гадното чувство, че си се порязал.

И преди ѝ се бяха случвали злополуки със сечива и с остри клони. Но не беше като това. Нещо много остро се беше забило в крака ѝ. Горещата струйка кръв я накара да потрепери и тя изохка от все по-усилващата се болка при най-малкото движение.

Искаше ѝ се да запищи и да се пусне, и да стисне крака си; но това означаваше, че ще умре — ако не от падането, то след като я заловят.

„И Рип няма да си има никого“.

Главата ѝ се завъртя, но Лори успя да надвие замайването и вдиша задъхано. „Не се пускай!“, заповяда си тя. Погледна надолу и видя уж невинното парче стъкло, вклинило се между камъните. Някой стъklar бе проявил немарливост в работата си и дългото парче беше паднало от счупения прозорец и се беше заклещило между двете

каменни стени. Беше прорязало крака ѝ като кристален нож. Насили се да вдиша дълбоко и разбра, че ще ѝ е нужна и последната капчица воля и сила, за да се изкатери през прозореца.

Пръстите ѝ се вкопчиха в нацепеното дърво. Не можеше да остане така: падането от тази височина щеше да е много по-болезнено от това, което изпитваше сега. Лори вдиша дълбоко и се издърпа нагоре. Болката беше толкова силна, че тя едва не се изтърва, и така я стъписа, че не можа дори да извика. След като изненадата премина, успя да се сдържи да не изреве; стискаше зъби и мислеше за Рип.

Ако я хванеха, щяха да я затворят, а ако я затвореха, нямаше да може да му помогне. „Не мога да им позволя да ме хванат. Трябва да съм силна“.

Кавгата долу продължаваше, дори беше станала по-шумна. Можеше само да се надява, че ще е достатъчно силна, за да заглуши пъшкането и драскането, докато се мъчеше да се вмъкне в стаичката. Но трябваше и да действа бързо, преди виковете да са привлекли хора по прозорците наоколо.

Беше вече наполовина в стаята, увиснала през рамката от кръста надолу. Вдиша и издиша няколко пъти през зъби, бързо и отчаяно, после дръпна рязко и почти изпищя, когато най-сетне се освободи от стърчащото стъкло. Колкото можеше по-тихо изпълзя в скривалището си, смъкна се върху прашния под и захвапа десния си палец, за да спре писъците, които напиреха в гърлото ѝ.

След като си оправи дъха, седна да огледа раната.

От болката не припадна, но от гледката за малко щеше да изгуби сваяст. Дългият дълбок прорез започваше малко над коляното и стигаше до горната част на бедрото. От разкъсаната плът се лееше кръв и вече се сбиреше на локвичка на пода. Добре поне, че не швиртеше. Кракът се движеше, когато го размърда с ужас, значи сухожилието не беше срязано. Парчето се беше врязало точно в средата на мускула. Но толкова силно кървене можеше да я убие до час. Едно селско момиче разбираше от срязано — и колко кръв има едно прасе, почти колкото човек.

„Направи нещо!“, заповяда си тя.

С разтреперани ръце свали манерката си от колана и я изля върху раната. Пареше като огън и за миг ѝ причерня и изтърва манерката.

Бързо я вдигна и се вслуша да не би някой да е чул звука. Нищо не последва и тя отново погледна крака си.

След като кръвта се беше отмила, се виждаше, че трябва да се зашие. Беше гледала как майка ѝ заши раната на Емет, ратая им, когато брадвата се беше изплъзнала от ръцете му, и внимателно беше слушала указанията ѝ. Но това изглеждаше много по-лошо, а и нямаше какво да използва за игла. Нямаше я и мама. Лори затисна устата си с ръка. Нямаше време за плачене — течеше ѝ кръв, и то много.

Допълзя до топа плат и срязва едно чисто парче; после смъкна панталоните си и превърза крака колкото може по-здраво, с дълги ивици, които да придържат дебелия подложка върху раната. Като не можеше да я зашие, поне да я стегне. Може би това щеше да стигне. Навлече отново панталоните и легна на набързо стъкменото снощи легло.

„Какво ще правя сега?“ Усещаше как Рип все повече се отдалечава. Но не можеше дори да слезе долу с раната в крака, дори да нямаше никого. „Не трябваше да продавам Хораций“.

Но тогава беше сигурна, че Ландсенд ще е крайната ѝ цел. Иначе за какво ще крадат брат ѝ, освен да го продадат на търговците на роби? Но го водеха навътре в сушата; чувството беше като някакъв вътрешен ветропоказател, изместваше се бавно и сочеше пътя. „Защо?“, отново и отново си повтаряше тя.

Този вътрешен вик започна с отчаяние и завърши с гняв. Защо Рип, защо родителите ѝ, защо тя, защо сега? Какви бяха тези хора, какво вършеха? И над всичкото това, винаги: защо?

Лори затвори очи. Мракът я връхлетя като разярена вълна.

Беше малко след разсъмване — тиха утрин по крондорските мерки. Флора също така тихо се шумугна в стаята на Джими.

— Къде беше снощи? — попита шепнешком.

Изненадан, Джими дръпна гащите си толкова силно, че си приклеци оная работа. Изглежда я сърдито през рамо и едва се пребори с желанието да се хване там, където го заболя.

— Ти... — Гласът му излезе толкова пискливо, че се окашля и почна отново. — Ти забрави ли, че първо трябва да почукаш?

— Ха! Нямах нищо, което да не съм виждала — отвърна му тя пренебрежително.

Джими вдигна вежди и попита мило:

— А лелчето знае ли за това?

Флора извърна глава, оправи един паднал на челото ѝ кичур и се поизчерви.

— Не. Ти може би беше прав. Може би трябва просто да си го премълча.

— Наистина смятам, че така ще е най-добре — отвърна той без съчувствие. — За всички наоколо, искам да кажа.

Тя изсумтя съвсем не като дама.

— Да, не бива да забравям, че и ти си в купа. — После го погледна с присвити очи. — Та къде беше снощи?

— Излязох на разходка — отвърна Джими намръщено. — Просто да поразгледам града, да се пораздвижа.

Флора сви устни притеснено, пристъпи до него, сложи ръка на рамото му и прошепна:

— Не трябва да правиш нищо нередно, докато си отседнал тук. Моля те, Джими. Важно е.

— Не съм правил нищо нередно — възрази той.

— Добре, недей! — Тя вдигна ръце отчаяно.

— Какво, в смисъл „никога повече“ ли? Не мога да обещаю това, Флора. Все пак съм Шегаджия, а не монах.

— Поне докато си тук — настоя тя умолително. — Ако направиш нещо нередно, то ще се отрази на мен и на тях и позорът ще е ужасен.

— Подозирам, че под „нещо нередно“ имаш предвид нещо повече от „не кради“. Бас държа, че имаш предвид: „не ходи по кръчми, не се напивай, не влизай в свади, не играй комар“...

Тя поклати глава и се ококори.

— Или пък... — Погали я с пръст по бузата.

Флора се дръпна, все едно че никога в живота си не беше закачала моряци.

— Особено това!

Джими я зяпна. „Не беше толкова отдавна, когато го правихме. Я виж ти!“ Нямахше и два дни, а Флора беше станала съвсем почтена. Той сложи ръце на бедрата ѝ и се изсмя.

Тя му изшътка и се озърна притеснено към затворената врата, а Джими поклати глава.

— Флора, не мога да си представя как ще издържиш на чак толкова въздържание. — Макар че, разбира се, вкусните ястия, удобствата и липсата на грижи за бъдещето щяха доста да помогнат. — Но щом искаш, добре. Ще си спомниш обаче някой ден, че съм се притеснявал за теб, когато започна всичко това.

Тя все още изглеждаше разтревожена и Джими я съжали. Сложи ръка на сърцето си и рече:

— Нямам намерение да те опозорявам, нито роднините ти.

А тя го попита кротко, но решително:

— Тогава кажи ми, моля те, къде беше снощи.

Джими въздъхна дълбоко.

— Добре. Щом искаш да знаеш, спасих едно момиче.

Флора ахна. Изненадата ѝ му се стори почти комична.

— Кое? И от какво?

— Селско момиче, предрешено като момче. Беше се забъркала с някакви продажни ловци на крадци. Помниш ли Джерем Бентон?

— Джерем Змията? Шарлатанинът, дето правеше врътки на селяните, дошли да забогатееят бързо, с Наивника и Фалшивия диамант? Той нали умря?

— Жив е и върти тук шайка ловци на крадци. Изглежда, е гъст с местните полицаи, поне на мен така ми изглежда. Почти го беше хванал момичето, но аз я измъкнах. Не знаеше, че е момиче, иначе сигурно щеше да се опита по-упорито да я задържи. — Джими поклати глава. — Знаеш ли, този град щеше да си е много по-добре, ако си имаше Праведник.

— Селско момиче, преоблечено като момче? — Флора недоверчиво сбръчка носле. — И защо ще се маскира?

Джими се замисли.

— Не каза. Но определено беше честна — не искаше да използва някакъв стар плат за завивка, да не би да го развали.

Флора кимна, явно този път повярвала на думите му.

— И къде е сега?

— Намерих ѝ място за спане в една изоставена стая в някакъв склад. Ако не е направила някаква глупост, би трябвало да е добре.

— Заведи ме при нея — каза изведнъж Флора.

— Какво?! Защо?

— Сигурно бих могла да ѝ помогна.

— Откъде тая милозливост? Не ми ли вярваш? — Почувства се уязвен и в тона му се прокрадна лека обида.

— Може би ако някой ми беше предложил помощ още когато останах сираче, и аз нямаше да стана курва! — каза Флора разгорещено.

— О. — „Ух“. — Е, добре. Но може вече да не е там — предупреди той.

— Поне ще сме се опитали. — Погледна го твърдо. — Ще ида да си взема шала и ще кажа на леля Клеора, че излизаме на пазар, тъй че ми напомни да купя нещо на връщане. — До вратата спря и добави: — Трябва да свършим малко къщна работа, като се върнем, като възпитани младежи. Искам да направя добро впечатление, преди леля Клеора да ме заведе да се видим с дядо ми.

Джими погледна към затворената врата. „Къщна работа. Страхотно“. Изгнаничеството започваше да му се струва все по-тежко.

Флора придърпа задницата на полата си между краката и я затыкна на коланчето на кръста тъй, че се получи нещо като торбести гащи, за да може да се покатери.

„Май нищо не може да я откаже“, помисли си Джими, докато се озърташе. В началото на уличката имаше някакви хора, които можеха да ги видят, ако погледнеха насам... но едва ли щяха да го направят. А и да го направеха, едва ли щеше да ги интересува. Мъжете, които товареха сандъци с грънци в теглените от мулета фургони, бяха твърде заети, а опитът му с фургонджии показваше, че обикновено не си търсят неприятности, освен след работа и ако са подпийнали.

Местата, където можеха да се хващат, изпъкваха добре на утринната светлина и двамата се закатериха съвсем уверено по ниската постройка под прозореца на изоставената стая. Флора беше настояла да вземат торба с храна, която бе овързала в полата си, малък мях с вино пък бе вързан за колана на Джими. „Ако ни спре някой, мога да кажа, че сме тук да мием прозорците“, помисли си той, докато Флора се издърпваше нагоре.

И изведнъж тя прошепна:

— Джими! Тук има кръв!

Погледна надолу и му показа ръката си — на дланта ѝ имаше лепкаво кафеникаво петно. Кръвта беше почти засъхнала, значи беше тука от доста време. Джими извади ножа си и го захапа със зъби. Имаше някои обстоятелства, при които ножът можеше да се окаже от полза, и нахълтването в стаята беше едно от тях. Даде ѝ знак да се дръпне встрани, за да мине пред нея, присви се под прозореца, после се хвърли вътре и се превъртя, пусна ножа и го хвана за дръжката, очите му и острието зашариха из стаята.

— По дяволите — промълви той спокойно, прибра ножа, обърна се и подаде ръка на Флора. — Ранена е. Идвай.

Флора се прехвърли през прозореца и ахна, като видя кръвта на пода — знаеше не по-зле от него какво значи сериозна рана, — а като видя бледата Лори, загърната в оцапания с кръв плат, затисна устата си с ръка и се залепи за стената.

— Банат да ни пази! Убили са я!

Джими коленичи до постелята на Лори.

— Не, още диша — промълви той облекчено. Но кръвта наоколо все пак беше много. — Лори! — Пипна я по рамото и повтори шепнешком: — Лори.

Момичето се стресна, събуди се и отвори уста да изпищи, но Джими побърза да я запуши.

— Аз съм, Джими. Всичко е наред. Донесох ти храна.

— Донесохме ти храна — каза Флора и го избута настрана. Явно нямаше намерение да забрави колко се беше опъвал, когато го помоли да купи хляб, сирене и вино.

— Какво стана? — попита той. — Кой ти направи това?

За негова изненада тя се усмихна.

— Аз. — Въпреки гласа ѝ приликата ѝ с принцесата го слиса. — Слизях от прозореца и някой долу извика. — Тя се надигна на лакти и го погледна уморено. — Изненада ме и се подхлъзнах. Разпрах си крака на едно стъкло. — Отпусна се отново в постелята. — Превързах го, но боли.

„Не се и съмнявам“, помисли си той, щом видя прогизналата превръзка. „Богове, колко е непохватна!“ И веднага му стана гузно: „Е, но тя не е Шегаджия, а най-обикновено селско момиче“.

— Кръвта е много — каза Флора. — Няма да е зле да ми позволиш да видя раната.

Лори примига към нея, после се обърна учудено към Джими.

— Всичко е наред. Това е приятелката ми Флора.

Лори кимна, надигна се с усилие, развърза панталона си и го погледна.

— На крака ми е.

— Добре де. Да ти помогна ли?

Момичето го зяпна втрещено.

— Джими — изсъска през зъби Флора. — Обърни се!

— О! — „Все едно, че ми пука“. Послуша я и чу как вдиша рязко. — Какво?

— Зле е. Срязано е дълбоко и много гадно. Трябва да идеш да ми донесеш някои неща.

— Чакай малко — сопна се той и понечи да се обърне, но двете момичета така се ядосаха, че той остана с гръб и попита кисело: — Какво ти трябва?

— Малко ранилист на прах, бял равнец на прах, листа от равнец също, отваря от енъовче, малко върбова кора и... — явно се поколеба — малко маков сок. И тънка игла и конец. Котешко черво, ако намериш. Ако не — лен във восък.

— Какво? Само това? Никакви танцъорки, слонове, никакви...

— Без маков сок — промърмори Лори. — Трябва да намеря брат си.

— Никъде няма да ходиш с такава рана — заяви Флора. — Не и днес. Хайде, върви! — сопна се тя на Джими.

Той тръгна, но много ядосан. Вече беше купил на тази Лори вино и хляб, сега цяла аптека ли да й купува? Какво още очакваха от него? Маков сок! Флора знаеше ли колко струва маковият сок? И то след като Лори каза, че не й трябвал. Замисли се над това, докато крачеше. Не, по-добре да го вземе все пак. При толкова кръв сигурно я болеше ужасно. Джими въздъхна. Защо добрите дела винаги струваха толкова скъпо?

Когато се върна, Лори спеше, а Флора изглеждаше умислена. Вдигна глава, щом Джими се шмугна леко през прозореца.

— Благодаря ти — промълви тя, щом й подаде лекарствата. Помълча смутено, след което добави: — Ужасно ти благодаря, Джими.

Никой никога не е бил толкова добър с мен.

— Няма нищо — смотолеви той и сви рамене.

„Принцесо Анита, какво направи с мене? — запита се Джими; знаеше, че това е шега само наполовина. — Никога не съм се скъпил да помогна на приятел, но това е тъпо! Флора няма нужда от помощ, тя, дето се вика, кацна в гърнето с меда, а тази дървенячка едва я познавам! Въпреки че прилича на теб — на теб, ако не беше такава непохватна селянка де“.

Флора беше избърсала кръвта — в ъгъла лежеше купчина прогизнал плат, а превръзката на Лори беше нова. Миризмата още си я имаше — смътна под мириса на плесен и прах от склада, но поне нямаше да се притесняват, че някой ще забележи да капе през дъските на пода. Освен това беше слязла да донесе вода, много нужна за човек, загубил много кръв.

Флора грижливо подреди лекарствата, иглата и конеца. Лори се събуди, изглеждаше замаяна — Флора сигурно ѝ беше дала всичкото вино, заради болката.

— Помогни ми да я обърна.

Той го направи и потръпна, щом тя разви раната и се залови за работа. Предполагаше, че срамът не е толкова важен, след като оголеното бе само част от бедро, при това все едно поставено на тезгяха в месарница. Но въпреки това извърна очи.

Да шият твоя рана като че ли не изискваше толкова стискане на зъби, колкото ако гледаш как го правят на друг, освен ако наистина не гледаш на другия като на месо.

Лори го понесе добре, не се наложи да я държи, само потръпваше и дишаше задъхано, и първоначалното му добро мнение за нея се вдигна с няколко стъпки нагоре.

„А и Флора се справя много добре“, помисли си Джими. За джебчийка нямаше много ловки пръсти, но с иглата и конеца работеше изрядно.

— Трябва да те помолим за нещо, Джими — каза Флора, без да вдига глава, докато затягаше последния шев и срязва с острия нож котешкото черво.

— Не — отвърна той към стената. — Помислих си на връщане, че ще ме помолиш за още нещо, и отговорът ми е „не“!

Лори отвори очи и го погледна.

— Не! — повтори той и извърна глава. Твърде много напомняха за принцесата тъжните ѝ очи. Трудно му беше да повярва, че е податлив на момичешки очи, но много се боеше, че е точно така.

— Брат ми го отвлякоха — каза прегракнало Лори. — Той е само на шест годинки. — Вдиша дълбоко, явно за да не заплаче. — Убиха родителите ми и изгориха къщата и плевнята ни. Не остана много, но земята си струва и още има малко стока и един фургон. Ще ти дам всичко, ако му помогнеш.

— Случайно да ти приличам на пристав? — сопна се Джими. — Това не трябва ли да го прави приставът? — И изгледа Флора с поглед, който казваше: „Да, това приставът трябва да го прави, много добре го знаеш!“

— Никой не ми вярва — проплака Лори и Флора ѝ изшътка. — Извинявай. Всичките ми съседни помислиха, че са убити от подивели псета или нещо такова и че братлето ми е било отмъкнато от тях. Но не е така. Имаше двама мъже. Единият едър, другият — мършав. Яздеха коне и дойдоха тук. Сега са тръгнали нанякъде и водят Рип. Усещам ги как все повече се отдалечават. — Млъкна ѝ захлипа, сякаш сърцето ѝ щеше да се скъса. — Моля те, намери го. Моля те!

Джими я изгледа стъписано.

— Как? — „Даже и да исках, а не искам“. — Не знам как изглеждат тези мъже, нито къде отиват, брат ти не познавам, кон нямам, а и да имах — не мога да яздя. Искаш от мен невъзможното!

— Я млъкни! — изсъска му Флора. — Иди някъде настрана и помисли, докато почистя Лори.

Разкаран така безцеремонно, Джими седна и заби поглед през прозореца. „Пак ли се оказах злодеят?“, помисли си той и си напомни да не се цупи. „Нали я спасих вече! Два пъти!“

Сякаш след много дълго време — и едно-две леки изохквания, които странно защо го притесниха повече от всичко, което беше чул досега — Флора каза:

— Вече можеш да се обърнеш.

— Виж... — почна той, но видя колко са пребледнели и двете. — Вижте, не искам да съм зъл. Само дето...

— Само дето не исках да се забърквах повече — довърши вместо него Флора.

Той вдигна възмутено пръст.

— Не казах това.

— Не беше и нужно. Познавам те, Джими. Но... — Флора млъкна, после въздъхна. — В Крондор нямаше да помогнеш на Лори. Съжалявам, но съм разочарована. Мислех, че си се променил.

Джими повдигна вежда. Разбира се, че щеше да помогне на Лори, дори в Крондор. Но това Флора нямаше как да го знае; не познаваше принцесата и нищо не знаеше за чувствата му към нея. А може би той не искаше да го знае. Хвърли поглед към Лори и тя отново — ужасно силно — му заприлича на принцеса Анита, чак до онова страдалческо изражение, когато си мислеше за баща си, затворен в тъмницата.

Очите на Лори срещнаха погледа му. Една кристална сълза се търкулна по бузата ѝ. Джими въздъхна тежко. Беше разоръжен: нямаше начин да се махне от тези очи и да не се почувства по-малко мъж.

— Добре, добре. Ще се опитам. — Надигна се от пода с огромна неохота. — Нищо не обещавам и не знам кога ще се върна. — Обърна се към Флора. — Ще трябва да измислиш нещо за пред леля си — защо съм си тръгнал.

— Ще ѝ кажа, че си тръгнал да попътуваш малко...

— Кажи ѝ, че съм си намерил работа. Чирак при някой търговец или нещо такова. Нещо по-неопределено — не съм ти казал подробности. Докато се върна, ще съм измислил някаква история.

Флора кимна.

— Мисля, че се движат на североизток, по крайбрежния път — каза Лори. — Опитай първо натам. И внимавай. Ония двамата убиха майка ми, баща ми и Емет, без да им мигне окото, нито са мекушави, нито са слаби. Пази се.

— Благодаря. — Джими се обърна към Флора, която стягаше превръзката. Щеше да се пукне от гордост. — Поздрави леля си, в случай че се забавя.

Тя стана и го прегърна силно, после го пусна и го подбутна към прозореца.

— Хайде, върви. И се пази. Знаеш къде да ме намериш.

Беше скръстила ръце, наперена и храбра. Джими се усмихна и поклати глава. Толкова бързо се променяше, че едва можеше да я

познае. Обърна се и се смъкна от прозореца. Може би първото, което трябваше да направи, бе да си намери кон.

— Не — отвърна равнодушно ханджията. — Тръгнаха си малко след съмване, както винаги.

Джарвис Коу плесна двете монети на масата. „Странно. По приказките им вчера очаквах да пият цялата сутрин“. Рядко ще видиш дисциплина и чувство за дълг у главорези, работещи за някой жалък сребърник. Освен ако работата им не беше друга... Или им плащаха по-добре.

Ханджията не обърна внимание на петаците и залъска с парцала около тях, но веждата му помръдна, като издрънча и един сребърник, и монетите се озоваха в дебелата му ръка.

— Кой път хванаха?

— На север, по крайбрежния, както винаги.

Човек не можеше да си наеме кон от конюшня, но можеше да си го купи, пък после да го върне на търговеца на по-ниска цена. Коу закрачи отривисто през Северната порта, ругаеше се наум за забавянето; денят бе умерено топъл, идеален за пътуване, но за негова жалост — и за онези, които преследваше, също. Ала колкото и да бързаше, опитното му око улавяше някои детайли — нехайните стражи на портата, подпрели се на пиките и алебардите, старшия им — отпуснат, но очите му будно шарят из минаващата тълпа, а и снаряжението им — позахабено, но годно за употреба. Както беше дочул, господарят на Ландсенд проявяваше необичайна грижа за сигурността на главния град на баронството. Ядрото на войската си — около двеста души — държеше в старото укрепление в края на града, а в домашното си имение, на много мили оттук, бе задържал само малка почетна гвардия. Но той нямаше наследник, тъй че може би смяташе сигурността на гражданите за по-важна от собствената си.

Управлението, изглежда, бе оставено в ръцете на кралския магистрат в провинцията, на водачите на градските гилдии и на пристанищния началник. Системата си беше съвсем подходяща, стига да не избухнеше война или херцогът да не свикаше набор. Но местният гарнизон съвсем беше зарязал околностите — между стария

замък и селските имения на барона край брега нямаше дори един редовен патрул.

Така провинцията оставаше в безпорядък. Много лесно можеха да се раздвижат разбойнически банди. Или шепа местни негодници да решат, че е по-добре да насилват жени и да крадат овце, отколкото да работят. А местният пристав нямаше нито време, нито сили да налага закона, освен при изрична заповед на барона или съдията.

Коу си помисли всичко това на излизане от портата. Ландсенд все пак си беше по-скоро голямо село, отколкото малък град, с обичайните занаяти и дюкяни, непрактични или незаконни в стените на града. Затова истинско занаятчийско предградие не беше и изникнало, освен шумното пазарище на открито под крепостните стени. Той закрачи към безпогрешната миризма на конското тържище, но щом наближи, спря.

— Господин Джими! Каква приятна изненада. Как е милата ви сестра?

Джими сигурно беше не по-малко изненадан, но го прикри майсторски. Тъмните му очи гледаха с хладно спокойствие и преценяващо, много по-зряло, отколкото за възрастта му, макар че със сигурност беше имал сурово детство и бе пораснал бързо, Коу беше убеден в това.

Коу го огледа от глава до пети и се увери в преценката си, която бе направил още на борда на кораба: „Все още почти момче, няма и петнайсет години. Но доста необикновено и надарено момче. Под момчешката черупка почуква вече мъжът, при това доста опасен мъж, както личи“. Къдрава кестенява коса — подрязана лошо, сигурно с нож — в контраст с добре поддържаните и прилични, макар и не натруфени туника и панталони. Колкото до ботушите, Коу подозираше, че не са се изтъркали на краката на Джими.

Но кое беше главното, помисли си той. „Държи се без намек за младежка непохватност. Движенията му са като на акробат, плавни като на котка, долавяща всичко наоколо с остриите си сетива; умее да отбягва хората, без да ги поглежда, шмугва се ловко из тълпата, без да се блъска в тях“. Коу се усмихна. Последното може би не беше съвсем вярно, но подозираше, че ако се блъсне в някого на улицата, ще е нарочно.

Оръжието на хълбока му беше достатъчно, за да привлече интерес: направено бе като за висок мъж, с дръжка, твърде богато украсена за ролята на хлапе от дребен благороднически род, каквато си бе избрал. Коу подозираше, че самото острие е със също толкова добро качество като дръжката и ножницата и струва колкото годишната рента на десетина ферми. Но по-важното от въпроса как е попаднало в ръцете му бе това, че момчето със сигурност умееше да борави с него достатъчно, за да накара човек да си помисли дали да го предизвика. „Дори сега благоразумният човек би внимавал. Бас слагам, че е бърз като пор и няма да ти остане много време, преди рапирата да прониже гърлото ти“.

— А, Флора ли? Радва сърцето на леля Клеора — отвърна Джими. — Радвам се, че се виждаме пак, сър.

— И аз, момчето ми. Да не би да си търсиш работа като коняр?

— Богове, не, сър — ухили се Джими. — Нищо не разбирам от коне. Но трябва да хвана по крайбрежния път, тъй че май ще ми трябва кон.

— В коя посока?

Джими го изгледа подозрително.

— Тъъ, север. И на изток.

— Точно накъдето тръгвам и аз — рече Джарвис. — Защо да не пояздим заедно?

И без да дочака отговор, подвижна на търговеца да оседлае още един кон и преди Джими да успее да възрази, му хвърли една жълтица с думите:

— Като се върнем, ще искаме да ви ги продадем обратно.

Конярят хвана монетата и отвърна:

— Ако ги върнете живи и здрави, ще ги купя.

Коу се обърна отново към Джими с усмивка:

— Ето. Готово.

Джими сигурно не хареса своеволието му, но го прикри добре. Каза само:

— Нямам опит.

— Избери някой кротък — подвижна Коу на търговеца.

— Не искам да ви бавя, сър — каза Джими.

— Няма да ме бавиш, Джими. Не се каня да препускам в галоп — също като човек, конят може да извърви повече ходом, отколкото

ако тича. Продукти имаш ли си? — „Или нещо повече от дрехите на гърба ти, това впечатляващо оръжие и подозрително многото пари“.

— Тъъ, не. Мислех да си уредя коня първо, после да купя нещо на пазара. Както вече ви казах, сър, не искам да ви бавя.

— Ни най-малко, ни най-малко — отвърна Джарвис и го плесна приятелски по гърба. — И както казах, не мисля да хуквам като луд. Та накъде си се запътил?

Криеше нещо това момче. Коу не можеше да го напипа. Но той и така наречената му „сестра“ му се струваха много по-опитни и не чак толкова мили и благовъзпитани, на каквито се стараеха да приличат. Беше заинтригуван и му се искаше да разбере повече. „Винаги го правя. Едно от нещата, заради които съм толкова добър в работата си“, помисли си той с хладен реализъм. А и беше добре дошло, че можеше да задоволи любопитството си, без да се отклонява от пътя. В този случай. В други това любопитство го бе довеждало до ситуации, в които някой накрая оставаше мъртъв. В смисъл — друг някой, не той.

Джими се усмихна фалшиво, още го болеше от „приятелското плесване“. Май щеше да е разумно да се отърве от този тип. Обикновено гледаше да си няма вземане-даване с такива, дето те пляскат по гърба, смяташе ги за побойници, които не смеят съвсем да го покажат. Но побойниците прибираха разни неща от хората, докато Коу направо щеше да се утрепе от желание да ти помогне. Объркващо беше някак.

— А, просто искам да настигна едни приятели. Тръгнали са призори.

— Аха. — Интересът на Коу видимо се изостри. — Чудно, дали не ги познавам. Аз също искам да догоня двама души, с които трябва да си поговоря. Ще си споделим моята храна, приятел. — Конярят доведе двата коня оседлани и готови за път. — Хайде, мятай се.

„Вече съм му в дълг — каза си Джими. — И май все повече ще задлъжнявам. Мразя дълговете, но е тъпо да откажеш помощ, когато ти трябва. Какво разбирам от преследване на хора през полета и гори?“ С тъмните улички и канали, и даже с тъмниците на Радбърн можеше да се оправи. Но извън града щеше да се изгуби като... ами, както Лори тука в града, където дори един пълен чужденец като Джими можеше да се оправи.

Прецени положението. „Мога просто да избягам, но това ще привлече внимание. Освен това винаги имаш избор, докато умреш“. Можеше да поеме риска да пътува с Коу и да види какво ще стане. Ако нещата станеха рисковани, можеше да спре някъде с хора наоколо и да каже, че са приятелите му. Или, ако станеше много лошо, можеше да свие в горите и да се скрие. Биваше го в криенето и катеренето.

Щеше ли да е много по-трудно да се скрие в една гъста гора, отколкото в някоя задънена уличка?

Подозрителен беше към този човек, но пък от друга страна, това бе естествената му реакция към всяко ново лице. Коу му беше помогнал с онази каишка за китката, дето спря морската болест, и им беше дал добър съвет къде да отседнат — по-точно къде да не отседнат в Ландсенд. Едно от нещата, които беше научил от снощното си скитане, бе, че „Петлето“ наистина е по-лошо и от най-лошото място в Крондор. Двамата с Флора нямаха нужда от предупрежденията му, но Джарвис Коу нямаше как да го знае. Всъщност той нямаше какво да спечели и от двете неща, тъй като нямаше причина да очаква, че отново ще види Джими.

„А отгоре на всичко изпитвам любопитство към него. Любопитството е едно от нещата, които ме правят толкова добър крадец, и по дяволите, така преследването на братчето на Лори няма да е толкова досадно“. Всъщност нали се беше чудил какво ще направи, като догони похитителите.

„Добре де, нали съм крадец. Просто ще открадна момчето“.

Но това си беше чисто перчене и той го знаеше. Едно от нещата, които научаваше напоследък, бе това, че не може да направи всички въобразими неща на света, а само повечето от тях. Да се изправи срещу някой корав мъж със сабя в ръка беше обезпокоително. Да се изправи срещу двама щеше да си е пълна глупост. Виж, ако включеше и Коу, може би щеше да има някакъв шанс да спаси Рип.

Имаше нещо скрито у тоя човек, но инстинктите му подсказваха, че Коу не е лош. Потаен може би, криеше дори истинските си мотиви също като Джими, но не беше лош. Младият крадец беше живял в Крондор и можеше, без да мисли, да надуши лошия и в девет от десет случая щеше да се окаже прав. Чукалото му „в беда си“ просто не реагираше на Коу.

Това, което истински го притесняваше, бе кого всъщност се опитва да догони Джарвис Коу. За миг Джими дори си помисли, че може да е колега на двамата, които са отвлекли Рип. Но бързо отхвърли тази мисъл: ако беше така, чукалото „в беда си“ със сигурност щеше да зачука в главата му.

Търговецът се окашля. Коу го гледаше, вдигнал вежди.

— Извинявай — каза Джими. — Мислех.

Един от ратаите събра длани, Джими го погледна, после погледна високия кон и стъпи в тях. Не че имаше нужда да го повдигат, но беше забелязал, че простите хорица малко се притесняват, когато покажеш прекалена пъргавост.

Ратаят беше със здрави ръце. Освен това изненада Джими със силата, която вложи, щом го повдигна — за малко да го прехвърли през коня. Ако Джими не беше толкова пъргав, сигурно щеше да се случи точно това. Изглежда го отгоре сърдито, а онзи сви рамене и се ухили, разочарован едва ли не.

Джарвис поклати глава.

— Всички са такива. Всички си мислят, че е много смешно да извъртиш шега на човек само защото е новак.

Мъжът отново сви рамене и показва жълтите си зъби.

— Животът е скучен, човек трябва да се позабавлява, когато може.

Джими го изглежда ядосано, после извади от колана си един сребърник.

— Възнаграждение искаш ли?

— Ъ?

Джими бързо превключи на уличния:

— Бакшиш викам искаш ли?

Ратаят се ухили още повече.

— Е как не.

— Тогава си намери друго забавление — отвърна Джими и си прибра монетата.

Коу се изсмя и обърна коня си.

— Да вървим.

Още в първите мигове Джими реши, че чувството за хумор на коня му е същото като на ратая.

„Изведнъж всеки, когото срещна, се оказва чешит. Богове кога най-после ще мога да се върна в Крондор?“ Докато подминат и последната сергия на пазара, задникът му вече се беше натъртил. „Не е възможно да става толкова бързо!“

По прашната бяла лента на пътя, виещ се като змия на север, беше доста оживено: от стадата овце, подкарани за продан към града, до тръгнали на дълъг път фургони и коли, и още повече пешеходци. Лекият ветреца носеше мириса на океана и рехавите дървета покрай пътя показваха посоката му, като огъваха клони надясно. Прахта, вдигната от копита, колела и крака, скърцаше между зъбите му, а от дълбоките коловози личеше, че при кал ще е още по-зле.

Джими се окашля, помръдна неловко в седлото, а конят, изглежда, реши, че това е сигнал да затича и че няма да си промени мнението каквото и да направят или да му кажат. Коу го настигна: явно едва се сдържаше да не се разсмее.

— Седни по-назад. Не дърпай юздите, така само го дразниш. Като седнеш по-назад, дръпни само веднъж и отпусни. Ако не спре, дръпваш отново.

Джими премести тежестта си назад. Конят се поколеба, явно несигурен какво точно иска ездачът му, но след няколко стъпки забави и спря.

Конят на Коу извъртя глава, сякаш се канеше да ухапе неговия, и Коу сръчно го дръпна настрана.

— Благодаря — изпъшка Джими. „Тъпо е да ме е страх, че ще падна от това животно! — рече си той и се потърка по хълбока, където го удряше дръжката на рапирата. Скачал съм от много по-високи покриви!“

— Ти май наистина не знаеш да яздиш, а?

Младият крадец поклати глава.

— Никога не бях излизал от Крондор. А там не ми трябваше да яздя. Толкова пъти съм го виждал, мислех, че е много лесно. Сигурен бях, че ще се оправя.

Коу се окашля, което подозрително напомняше на приглушен смях.

— Е, за начало, виждаш ли онзи клуп пред левия ти крак? Можеш да пхнеш през него ножницата на рапирата. Докато не посвикнеш, може да се изхлузи назад и да стане опасно.

Джими измъкна дара на принц Арута от каишката на колана си, напъха ножницата в клупа на юздата и тя се закрепил здраво.

— Ездата прилича повече на танцуване, отколкото просто на седене на гърба на животното. Ти обаче си бърз и силен и не би трябвало да ти е много трудно. Само помни, че конският гръб подскача нагоре-надолу. Колкото по-бързо тръгне, по-бързо е движението. Затова трябва да се вкопчиш — за да не подскачаш още по-силно. Използвай коленете си като пружини — все едно, че скачаш отвисоко...

„Добре, това мога да го опитам“, помисли си Джими. Спомни си как го беше учил принц Арута с рапирата. Забеляза тутакси, че конят се успокои. „С което не ставаме двама“, рече си той горчиво.

— Сега запомни, че конят може да усеща какво искаш от него. Ако стиснеш по-здраво с бедра и се наведеш напред, животното разбира, че искаш да тръгне по-бързо. Ако се дръпнеш назад, знае, че искаш да спре. Опитай да обърнеш, като натиснеш с едното коляно, дръпваш леко юздата от същата страна и се навеждаш малко напред и в посоката, в която искаш да обърне — съвсем малко, повече изместване на баланса, отколкото движение. Да, така е добре. Сега.

— Много е изморително това — измърънка Джими след няколко минути.

— Сигурно защото си прекалено напрегнат — каза Коу. — А и използваш мускули, които не си използвал досега. Не се безпокой, с опита става по-лесно.

— Дано не се налага да ходим много далече — измърмори Джими, а Коу се засмя.

— Погледни го откъм добрата страна — на конския гръб ще покриеш повече разстояние.

— Само дето няма да мога да ходя след това.

— Ти си млад и здрав, Джими. Бързо ще ти мине.

Коу пое напред и помълча известно време, за да може Джими сам да свикне. След като стигнаха с коня до някакво разбирателство, Джими подкара по-бързо и се изравни със спътника си.

Краката го боляха, но това не можеше да се сравни с безпокойството, което изпитваше около Коу и връзките му с мъжете, които преследваха. Затова попита с привидно небрежен тон:

— Тези хора, които търсите, приятели ли са ви?

Коу поклати глава.

— Не. Просто смятам, че ще имат малко информация, която ми трябва. — Обърна се и го изгледа. — А ти?

Младият Шегаджия ясно си спомняше, че му бе казал, че щял да се среща с приятели. Явно Коу не му беше повярвал. „Рано или късно щях да му кажа истината. Защо да не е сега“.

— Истината е, че никога не съм ги виждал — отвърна той предпазливо.

— Да не си пишете? — ухили се Коу.

Джими дори не се усмихна, а само поклати глава.

— Не, сър. Работата е такава: двамата с Флора срещнахме едно момиче. Селянче, току-що дошло в града да търси брат си. Наранила се е и не може да тръгне никъде, а казва, че тези мъже са отвлели брат ѝ от семейната им ферма. Помоли ме да ида и да ѝ го върна.

— Просто така? — Коу изглеждаше искрено смаян. — Много щедро от твоя страна, господин Джими, но как точно смяташ да ги убедиш да ти върнат момчето?

— Първо ми трябваше кон — отвърна младият крадец. — Бях се съсредоточил върху този проблем, когато се появихте. А проблемът с коня се реши бързо и... — Джими се поколеба. — Истината е, че всъщност не бях планирал толкова напред.

Коу се засмя.

— И това ако не е съвпадение. — После поклати глава. — Изглежда, преследваме едни и същи хора. Те са много, много опасни.

Джими се постара да каже уверено:

— Имал съм си работа с опасни хора.

Този път мъжът го погледна много сериозно.

— Това не е шега, момче. Тъй че ако в главата ти се въртят идеи за героични подвизи, без никой да пострада, съветвам те да обръщаш и бързо-бързо да се върнеш в Ландсенд. Защото нещата няма да станат точно така. Тези двамата имат информация, която ми трябва, и вероятно няма да са склонни да ми я дадат на драго сърце. Очаквам да се пролее кръв. И тъй като не искам да ми объркваш плановете, трябва да настоя, че ще командвам аз. Защото аз имам план и допускам, че освен това съм по-опитен в такива неща. Изпълнявай указанията ми и ще се постареем кръвта, която ще се пролее, да не е нашата. Разбрахме ли се?

Джими помълча малко, после се засмя.

— Представа си нямате какво облекчение изпитвам, че съм с човек, който има план. Защото ме уговориха за това въпреки благоразумието ми и нямам представа какво върша. — След което въздъхна театрално. — Е, и какво ще правим?

Внезапният прагматичен ентузиазъм на Джими сигурно изненада Коу, но той го скри зад маската на чисто съмнение. После въздъхна и подкара по-бързо.

— Първо трябва да ги намерим.

ГЛАВА 12

БЯГСТВО

Джими видя двамата мъже далеч напред.

Посочи ги и се обърна да види реакцията на Коу. На лицето на спътника му се беше изписало смаяно, нещастно изражение, сякаш някой беше пхнал под яката му нещо студено и лигаво.

Джими се намръщи, забравил за разните места по тялото си, които му се искаше да разтърка. Доста бяха.

— Какво става?

Джарвис посегна към гърдите си, като че ли напипа нещо под ризата си и го дръпна от тялото си. Бяха яздили непрекъснато от заранта, поне пет часа, доколкото можеше да прецени Джими — едва сега си даваше сметка колко бе свикнал сенките из града да му показват колко е часът. Не бяха спирали дори за да отдъхнат конете и за неопитното му око те бяха не по-малко уморени от собствените му крака и гръб. Нещо повече, през целия този път Джарвис Коу не се беше оказал никак разговорлив и на Джими все още не му беше много ясно какво ще правят, щом стигнат там, където отиват. Насочи отново вниманието си към Коу, който продължаваше да гледа вторачено към двамата на другото възвишение.

— Господин Коу? — натърти Джими.

Очите на Коу се взряха в лицето на младия крадец, но сякаш не го видяха веднага.

— Имам чувството, че из това място витае нещо зло.

Джими се огледа: вдясно имаше малка горичка, вляво и напред — ниви, и леко възвишение с оголена скала, около което обикаляше пътят и което вече скриваше двамата, които преследваха. На полето се трудеше селяк — вадеше нещо от един чувал и го пръскаше по буцестата разорана пръст.

— На мене си ми изглежда съвсем обикновено.

Коу го изгледа накриво, все още стиснал онова, което държеше под ризата си, после сви рамене.

— Може да греша. Само чувство е в края на краищата. — Тръсна глава и примига. — Какво, искаше да ми кажеш нещо?

„Добре — помисли си Джими. И той си имаше такива «чувства» понякога. — Време е да си отварям очите. Може би предчувствията ми не действат извън града, а тези на Джарвис Коу действат“.

— Видях двама мъже напред.

— Тогава да се опитаме да ги догоним. — Коу подкара в лек галоп и когато Джими се изравни с него, го погледна. — Имаш ли друго оръжие, освен рапирата?

— Нож.

— Задръж се зад мен, щом ги настигнем. Ще ги попитам накъде е Ландсенд. Щом ми кажат, че е зад нас, ще те нахокам, че не си разбрал упътванията на ханджията.

Джими се смръщи и Коу го попита:

— Какво има?

— Малко е трудно да пропуснеш Ландсенд от пътя, като си помислиш.

— Е, никога не съм бил много добър в хитруванията — позасмя се Коу. — Ти какво предлагаш?

— Просто ги питайте дали имат нещо против да пътуваме заедно, понеже може да срещнем разбойници. Това ще ги разсее, дори и да откажат.

— Чудесно. Значи яздим заедно. Аз ще ги поздравя и ще ги заговоря, а ти грабваш момчето, ако са нашите хора, и бягаш. Аз ще се погрижа за останалото. Разбрано?

— Да — отвърна младият Шегаджия. Планът му се стори съвсем разумен. — Само че ако наистина са те, трябва едва да са се тътрели, за да ги настигнем, след като бяха толкова пред нас.

Коу не отвърна, но нямаше и защо: Джими съвсем очевидно беше прав. Щом заобиколиха ниския хълм, видяха двамата мъже. Бяха спрели конете си и явно спореха за нещо. Зад седлото на коня на по-дребния имаше вързан обемист чувал, но никакво дете не се виждаше. Двамата се обърнаха към тях и конете им застъпваха нервно.

— Извинете, господа! — подвикна им Джарвис. — Бихте ли ми отделили една минутка?

Двамата се спогледаха и дръпнаха юздите. След това, преди Джими да успее да догони Коу, пришпориха конете и отпрашиха

надолу по пътя, все едно че са ги подгонили демони.

— Хм, това вече май наистина прилича на гузна съвест — измърмори Джими.

Коу не го чу — беше сръгал коня си след двамата веднага щом препуснаха. Нямаше как да спечелят в тази гонитба, техните коне съвсем не бяха толкова свежи като на похитителите. Бяха яздили непрекъснато, докато двамата явно се бяха бавили с много почивки, за да ги настигнат толкова скоро.

„Все пак трябва да се опитаме, може да извадим късмет“.

Джими заби пети в хълбоците на коня и той се впусна в бяг след другия: конете явно обичаха да действат на шайка, реши Джими. Усети мощта в тропота на копитата и шеметния бяг, по-бързо от всичко, което бе изпитвал... и блъскането на седлото по измъчените му бутове. Замах с лакти като пиле, опитващо се да полети, но притежаваше почти свръхестествен усет за равновесие и успя с лекота да влезе в ритъм със стъпките на коня. Хрумна му, че представа си няма какво ще прави, ако конят изведнъж реши да спре — Джарвис не му беше обяснил как се язди в галоп, а той не знаеше какво да направи, за да забави животното. Седлото го пердашеше здраво по задника и зъбите му току изтракваха. Той изправи крака, както му беше напомнил няколко пъти Коу, й се надигна на стремената. Изведнъж зъбите му престанаха да тракат, а главата му спря да подскача — поне дотолкова, че вече можеше ясно да вижда напред. „Аха! Така ставало, значи!“ Присви колене и се наведе почти водоравно на пътя.

В един замаян миг си помисли: „Тази работа с ездата май не е чак толкова лоша, стига да си опичаш ума“. След това конят изведнъж реши, че му е омръзнало да тича, и само невероятният рефлекс на Джими го задържа да не изхвърчи от седлото и да тупне върху спечената пръст с много болезнени последствия. Хлъзна се напред и прегърна коня през врата. Животното, изглежда, се подразни от тази неочаквана проява на обич, затича отново в тръс и пак се почна с тракането на зъби.

Джими се издърпа назад и краката му отново се задвижиха в ритъм. Помисли дали отново да не опита с галопа, но точно тогава конят излезе на билото.

Отвъд следващия хълм имаше голяма, укрепена със стени и бойници къща — направо замък — с ров около нея. Лежеше сред доста

занемарени на вид градини, около които имаше ниска стена; в края на пътеката, отделяща се от главния път, имаше порта от ковано желязо. Двата мъже препускаха към нея като изгубени пилета към квачка.

Джими изведнъж спря, или по-скоро конят му го направи. Усети нещо зло, все едно че нещо мъртво и студено бе прокарало ръка по гръбнака му, а после я натика в него, за да се вкопчи в червата му. Джими изскимтя неволно, а конят изцвили и след това момъкът изведнъж се усети, че препуска обратно към Ландсенд, без да е давал команда. С огромно усилие успя да спре, като се наведе назад, запънал стъпала в стремената, и задърпа юздите чак докато устата на коня почти не опря в гърдите му.

Озърна се задъхан. Коу беше зад него, пребледнял и навъсен.

— Какво беше това? Рутия, какво беше това?

Мъжът дълго помълча, после отвърна:

— Не знам. Но е добре, че не съм единственият, който го усети.

— Вдиша дълбоко и бавно издиша. — Трябва да се махаме оттук, може да пратят хора след нас. Сигурен съм, че щях да се оправя с онези двама разбойници, но не искам да си имам работа с десетина стражи. — Подкара надолу по пътя и погледна Джими през рамо. — Ти оставаш ли?

Джими го погледна, после се обърна назад към имението и поклати глава.

— Не, сър.

— Къде бяхте? Искях го тук още снощи!

Рип не познаваше гласа. Беше като на някой свадлив старец. Чувстваше се странно, както, когато се беше разболял предната зима и непрекъснато спеше. Беше му топло и беше много увит в нещо, но щом си помисли да се размърда, откри, че е твърде уморен. Не можеше дори да отвори очи. Освен това и ръцете му не можеха да се раздвижат, краката му бяха сгънати под него и като че ли просто не можеше да измисли какво да направи. Но можеше да слуша.

— Съжалявам, милорд. Но домът на момчето беше много, много далече. Тръгнахме от Ландсенд рано тая заран, сър. — Това беше ръмжащият глас, който често чуваше напоследък. Не беше звучал толкова угоднически досега.

— Рано значи! И ви трябваше половин ден да стигнете тук! Да не сте си носили конете на гръб? Да не сте вървели на ръце като клоуни? Пет часа!

— Но, сър, като не можехме да го донесем снощи, какво толкоз, че ги поглезихме конете заранта? Уморени бяха горките, сър.

Това пък беше гласът на пора, или така поне мислеше за него Рип. Той и сега не прозвуча хубаво, а мазно, хленчецо и гадно.

— Наглост! — изграчи старческият глас. — Вземайте си парите и се махайте!

Нещо дрънна приглушено, като монети в кесия, хвърлена на земята. Последва много дълга тишина. Рип помръдна неловко и му се прищя всички да млъкнат вече и да се махнат.

— Благодарим, сър — отвърна най-сетне ръмжащият глас.

Рип усети, че го вдигат, и разбра, че го носят. Не беше неудобно, пък и този, дето го носеше, не говореше, което си беше облекчение. Чу как изщрака резе, после — скърцане на отваряща се врата. Още вървене, после още една отключена врата. После усети, че го слагат на нещо меко. Отпусна се и най-сетне заспа.

Събуди се, все едно че изплува от някакво тъмно място. Примигна и се размърда, не знаеше къде е. Усети, че има някой, и разтърка очи.

— Буден е!

Рип изненадано отвори очи. Пред него стоеше момиче с тъмни очи и къдрава кафява коса. Изглеждаше около година-две по-голямо от него, макар че беше нисичко, не беше и с половин глава по-високо. Момичето се усмихна.

— Аз съм Нийса. А ти кой си?

Намираше се в някаква стая. Голяма стая, по-голяма от цялата им къща! И леглото също беше голямо, по-голямо от леглото на мама и тате, с гладки завивки. По стените имаше платове с картини по тях, като от стари истории.

Ококори очи, съвсем изненадан, когато едно момче, някъде на неговите години, се метна на леглото и заподскача.

— Как се казваш, я кажи, я кажи, я кажи? — развика се то ухилено.

— Престани, Кей! — скастри го едно по-голямо момиче, бутна го и момчето се плъсна на гръб. — Знаеш какво е, когато се събудиш.

Кей се изкикоти, без да обръща внимание на навъсения ѝ поглед. Тя подаде на Рип глинена чаша.

— Жаден ли си?

Рип кимна, взе чашата и я изпи на големи глътки. Беше нещо като плодов сок, но не като ябълков сайдер — по-скоро като от малини. Вдиша и отвърна:

— Благодаря.

— Аз отначало бях ужасно жадна — каза момичето. — Аз съм Аманда. Вкъщи ми викат Манди. — Беше по-голяма от Рип, може би колкото Лори, но за разлика от сестра му, изглеждаше много сериозна. Беше със светлоруса коса и светлосини очи.

— Аз съм Рип — представи се той. — Къде съм?

Стаята беше с каменни стени под платовете. За миг се смая от толкова многото плат. Знаеше колко дълго трябва да се трудят мама и тате, за да могат да му купят дори колкото за нова риза.

Камъните бяха оформени на гладки квадратни блокове; не като камъните в огнището вкъщи. Хора в странни облекла се полюшваха на вълни при лекия полъх; всъщност не беше много топло и смътният мирис на плесен във въздуха не му харесваше много. Леглото... той се огледа... не, леглата, бяха с много завивки. Неговото беше дори с покрив отгоре, като шатра.

— Ти си на моето легло — каза Манди. Не че се канеше да го изрита веднага, но явно му даваше да разбере, че не може да остане вечно на него.

— В замък ли сме? — попита Рип. Не можеше да му хрумне за друго място, което да е с каменни стени. „И с «гоблени», думата, дето ми я каза Емет! А в каменните замъци живеят крале“.

Манди сви рамене.

— Предполагам, че е замък.

— Не можем да излезем — каза Нийса и се прегърна с ръце, сякаш ѝ стана студено.

— Понякога идват и отвеждат някой — заговори Кей и продължи шепнешком: — И повече не се връща.

Рип се огледа. Не разбираше какво е станало и защо не си е у дома при родителите. Изплаши се.

— Може би майките и татковците идват и си ги прибират —
промълви той с надежда.

Личицето на Кей се смръщи на бучка.

— Ти току-що дойде! Нищо не знаеш!

Скочи от леглото, затича се към друго и се захлупи в него с гръб
към тях. Рип чу как захлипа в завивките и в очите му също бликнаха
сълзи.

— Искам при мама и тате.

Манди го погледна, после се наведе и го прегърна през раменете.

— Той просто е уплашен. Взимат повече момчета. Аз отдавна
съм тук и са отвели четири момчета. — Погали го с пръст по бузата и
продължи шепнешком: — Кей не е съвсем наред. Колкото Нийса е, на
десет, но се държи, все едно е на пет. — И добави още по-тихо: —
Нийса също не е наред. Вижда и чува разни неща.

Рип се изненада, че Кей е на десет. Нито приличаше, нито се
държеше като толкова голям. Самият той беше як и жилав като за
седем. Гледал беше как татко му коли животни и беше помагал на
сестра си в корменето и дрането на зайците, които тя ловеше. В нрава
му беше да се държи кротко и сдържано, вместо да плаче или мрънка.
Затова само каза тихичко:

— Страх ме е.

Манди го потупа по рамото.

— Всички ни е страх. Гладен ли си?

— Яденето помага — каза Нийса.

Рип се надигна и се придърпа до ръба да пусне краката си,
люшна се замаян и отново падна по гръб. Манди въздъхна и стана.

— Стой тук. Ще ти донеса нещо. Пак му беше прилошало.

— Май не трябва да ям.

— Ял ли си днес?

— Не знам.

Нищо не можеше да си спомни, освен по някоя дума в тъмното
от Ръмжащия или Пора. Къде бяха майка му и татко му? Изобщо не
можеше да усети мама, а това беше странно. Все едно че му беше
паднал зъб и има дупка, преди да е израснал новият. А Лори? Пресегна
се в ума си и усети ехото от присъствието ѝ, смътно и някак много
далечно. Може би просто бе твърде далече от мама, за да я усети. Но

нещо му подсказваше, че не е така. Чувстваше го като спомен, но без картините и звуците, идващи със спомена.

— Твоята майка къде е? — попита той Манди.

Тя сложи една чиния с пушено месо, сирене и ябълки в скута му и го погледна хладно.

— Не говорим за тях.

— Защо? — попита Рип, съвсем на място според него.

— Онова там е твоето легло — отвърна тя и посочи едно легло в ъгъла.

Рип разбра, че му казва да се разкара. Смъкна се внимателно от ръба на високото легло и се изправи, замаян и несигурен дали пак няма да падне.

— Не ми се сърди. Просто не разбирам. — Рип поклати глава. — Защо сме тука? Къде сме? Просто искам да разбера какво става.

— Иди си седни на леглото и яж — сопна се Манди.

После скочи на леглото си и се сгуши, свила колене под брадичката си. Гледаше го сърдито и Рип видя как са блеснали очите ѝ, сякаш се мъчеше да не заплаче.

Объркан и малко обиден, Рип отиде при леглото в ъгъла и седна. Наведе глава над чинията, за да не видят сълзите, потекли по бузите му, и лапна късче месо. Не искаше да плаче, но не можеше да се сдържи. Дори когато Лори му се ядосаше, не се държеше с него, все едно че не е важно какво мисли.

— Нищо не знаем — промълви Кей в натежалата тишина, след като плачът му стихна. — Никой не говори с нас. Носят ни храна, но една дума не казват. Само идват, за да ни донесат храна и вода и да почистят.

— Или да доведат или отведат някой — добави Манди. — Само това знаем.

— Но мислим, че... — почна Кей.

— Мислим, че родителите ни са мъртви — довърши Манди.

— Не! — извика Нийса с почервеняло от гняв лице и плесна Манди по ръката.

— О! Я ми се махай от леглото веднага! — сопна се Манди и я бутна.

Нийса падна на пода и заплака. Кей завъртя очи с досада и дръпна възглавницата над главата си, а Манди скръсти ръце и престана

да им обръща внимание. Рип остави чинията си. Отиде до Нийса и я прегърна, а тя се сгуши до него и захлипа, сякаш сърцето ѝ щеше да се скъса.

— Не искам тати и мама да са мъртви — проплака Нийса.

— Може би всички са добре — опита се да я успокои Рип. — Не знаем.

Тя подсмръкна, вдигна очи и кимна.

— Да, може би всички са добре.

Изправи се, усмихна му се и отиде при леглото си, сгъна една от завивките, гушна я и се върна с нея при него. Седна и започна да люлее завивката и да ѝ пее.

„Добре поне, че пее“, помисли си Рип. Нямахме мелодия и думи, но сигурно трябваше да е приспивна песен, а завивката — бебенце. Той стана и се върна при леглото си и яденето.

Сиренето беше чудесно: меко и не солено, с лек вкус на орех. Никога не беше вкусвал такова нещо и лакомо посегна за още едно парче.

След два дни се събуди, твърдо решен да избяга от луксозния си затвор. Твърде малък беше, за да знае, че са го упоили, ала разбра, че нещо се е променило. Беше уплашен, липсваха му близките, но това, че усещаше Лори някъде далече, го утешаваше. Но по някакъв начин разбираше, че единствената му надежда да види близките си отново, е ако избяга.

Не харесваше нито едно от другите деца. Е, Нийса не че я мразеше, но повечето време беше досадна. Все пееше. Първата нощ не можа да заспи, защото тя така и не престана. Затова отиде при нея и я помоли да млъкне. Тогава разбра, че тя спи дълбоко и продължава да пее!

Манди се надигна и му каза:

— Винаги го прави това. Ще свикнеш.

Но Рип не мислеше, че ще свикне. А Кей го мразеше ужасно. Може и да беше по-едър и по-голям, но се държеше като на пет, точно както беше казала Манди. Ако скоро не избягаше оттук, беше сигурен, че ще се опита да убие Кей. Беше хапач и щипач, обичаше да се промъква до теб и да ти прави едно от двете, или и двете. Рип вече го

беше ударил веднъж в корема, толкова силно, че Кей за малко щеше да повърне и дълго седя на пода и си поемаше дъх. Но като че ли беше все едно. Кей си стоеше настрана известно време, да речем около час, а после пак се промъкваше, ощиπε те и побегне да се скрие под леглото си. Не закачаше Манди или Нийса както Рип, значи Манди трябваше да го е научила някак да ги остави на мира. Но Рип вече знаеше, че трябва да набие Кей, за да го накара да престане, а не искаше да бие никого; искаше само да се върне у дома. Пък и не знаеше дали ще може да набие Кей, освен ако не му скочеше отгоре някак.

А и толкова го плашеше чувството, че някой го наблюдава. Предишната сутрин се беше събудил с усещането, че някой се е надвесил над него. Но когато отвори очи, нямаше никого. Но чувството не се махна, докато не протегна ръка. Понякога имаше чувството, че някой стои зад него, гледа го или държи нещо над главата си. Понякога беше все едно, че го гледат повече хора.

— Манди — прошепна той.

Тя го погледна и той седна на ръба на леглото ѝ.

— Какво?

— Чувствала ли си някога все едно, че... все едно, че те гледа някой, когото не можеш да видиш?

Тя посегна, стисна го за врата, дръпна го към себе си и му заговори през зъби:

— Ако говориш за това или си мислиш за това, само става лошо. — Млясна го по бузата и каза високо: — Сега ми се махай от леглото.

През целия ден го гледаше сърдито и отказваше да говори, а той не можеше да я вини. Беше права, нещата бяха станали по-лоши.

През целия този ден усещаше, че като че ли някакви хора стоят около него и го гледат вторачено. Мъчеше се да не им обръща внимание, но беше толкова неприятно, че едва можа да си изяде вечерята. През нощта се събуди от усещането, че някой го пипа. Отвори очи и видя черния силует на мъж, застанал над него. А после мъжът изчезна, просто ей така. Рип легнаше неподвижно, съвсем неподвижно, и имаше чувството, че мъжът продължава да стои над

него и не му мисли доброто, и че няма никакво лице, а само това, което беше видял — чернота, като възплътила се сянка.

Беше толкова изплашен, че чуваше как тупка сърцето му и искаше да извика, ала не смееше, тъй че гърлото го заболя и устата му беше суха като памук, и трябваше да отиде до нощното гърне, но не можеше. Искаше да събуди някой от другите, за да не е сам в тъмното, но го беше страх да проговори. Дори не му хрумна, че може отново да заспи. Но някак си успя. А когато се събуди, имаше чувството, че някой невидим се е навел над него. Остана да лежи и да си мисли: „Трябва да се махна оттук“.

Два пъти на ден идваше един дебел мъж със зло лице и лош дъх — да им донесе храна и да отнесе нощното гърне, като го смени с празно. Иначе вратата беше заключена, а на прозорците имаше решетки, пък и все едно бяха някъде нависоко. Тъй че Рип трябваше да се измъкне, когато вратата е отворена.

— Ще се махна оттук — каза на другите.

Момичетата само го изгледаха — Манди навъсено, Нийса — с ококорени очи. Май не разбираше за какво им говори.

— О, те ще дойдат и ще те отведат съвсем скоро — подразни го Кей. — И ще ти отсекаат главата ей така: „хрррьц“! — Направи се, уж че замахва с меч.

— Сигурно първо ще дойдат за тебе — сопна се Рип. — Ти си бил тука по-дълго от мене!

Кей зяпна, изненадан от жарта му и от истината. Побесня и скочи към Рип.

— Спри, Кей! — отсече Манди.

Кей така закова на място, че Рип разбра — беше прав, Манди го беше научила на едно-две неща за приличното държане. Кей продължаваше да кипи, но от безопасно разстояние.

— Как мислиш, че можеш да се измъкнеш? — попита Манди.

— Не знам — отвърна Рип. — Може да хвърлим чаршаф на главата му и докато се мъчи да го свали, да избягаме през вратата.

Кей изпърдя с уста и се изсмя.

— Ей, това пък беше съвсем глупаво! Той е два пъти по-голям. Най-много да му хвърлиш чаршафа на задника и мозъкът му може да е там, но очите и ръцете му са важните. — Изсмя се отново и посочи Рип с пръст. — Глупчо такъв!

— Млъкни, Кей! — сръза го Манди. — Всички трябва да мислим за това. Досега имахме късмет, но няма да продължи дълго. — Изглежда го ядосано и добави тихо: — Освен това... става по-лошо.

Кей се ококори и се озърна боязливо. Явно го стъписа това, че тя си позволи дори да намекне за виденията, които ги измъчваха.

— Да. Тъй че престани да се правиш, че не те е страх, и ни помогни да измислим как да го направим — ревна му Рип.

Кей го погледна обидено и намръщено, но лицето му изведнъж светна.

— Ей! Сетих се! Можем да го спънем! После можем да хвърлим чаршафа върху него.

Манди се замисли.

— И можем и да го вържем, за да не може да излезе.

— Можем да му вземем ключовете — каза Рип. — И да го заключим тука.

— Можем да го думнем по главата! — извика весело Нийса. — Дум! Дум по главата!

Другите се засмяха.

— Браво! — Рип потупа момиченцето по гърба. — Точно така ще направим.

Когато едрият тъмничар влезе със закуската, Рип и Кей стояха от двете страни на вратата и си подмятаха една ябълка. Мъжът се обърна да остави подноса, но масата, която обикновено стоеше до вратата, бе преместена в средата на стаята и покрита с чаршаф, който висеше до пода.

— Защо сте я сложили там? — изръмжа дебелакът.

Нийса повдигна крайчеца на чаршафа и каза надутото изпод масата:

— Това си ми е къщата! — И пусна чаршафа.

— Вие двамата — изръмжа мъжът на момчетата, — върнете масата на мястото ѝ.

— Не! — извика отдолу Нийса. Беше смайващо колко сърдито и силно излезе викът от толкова мънишко същество.

— Моля ви — проплака умолително Манди, — не може ли да почакаме, докато си свърши играта? Ако я преместим, ще се разреве.

— Не! Не! Не! — закрещя Нийса толкова силно, че смая и приятелите си.

— Добре, добре! — изрева тъмничарят, затръшна вратата с ритник, но не я заключи, понеже държеше тежкия поднос. Изглежда ядосано децата и двете момчета се смъкнаха и седнаха на пода, Манди продължаваше да лежи на леглото си, ококорила очи, а Нийса пееше тихичко на куклата си под масата. Пазачът тръгна натам.

И в този миг Рип и Кей дръпнаха сатененото въже, което държеше завесите на леглото, от скришното му място под чергата на около един глезен височина, едрият мъж залитна и падна, а подносът с храната изхвърча и се стовари на пода с ужасен трясък.

Пазачът се опита да се подпре на ръце, но не успя — едната се счупи.

Очите му се подбелиха и той изгуби съзнание. Двете момчета бързо овързаха въжето около краката му. Манди скочи от леглото, дръпна чаршафа от масата и го хвърли върху главата му, после двете с Нийса дръпнаха краищата и Манди ги върза здраво.

— Да се махаме — каза Рип.

Набързо събраха пръсналия се хляб, сиренето и плодовете в калъфките на възглавниците и изтичаха навън. Беше все едно, че от топла вода излизат в леден въздух и зъбите на Рип затракаха. Той погледна другите притеснено — бяха пребледнели и уплашени. Манди се обърна назад.

— Не! — каза Рип, затръшна вратата и превъртя ключа, който за щастие си беше в ключалката. — Не можем да се връщаме. Да се махаме оттук.

Бяха в някакъв коридор, който изглеждаше съвсем еднакъв и в двете посоки — каменни стени, малки високи прозорци от едната страна, покрит с плочи под, грамадни почернели греди отгоре.

— Насам — каза Нийса и посочи надясно.

— Защо? — попита Манди.

— Защото пътят е натам.

Манди сви рамене и тръгна надясно. Изборът можеше да е погрешен, но поне беше избор. Ако се съдеше по гледката през прозореца им, трябваше да са на най-горния етаж на къщата.

— Гледайте за стъпала — прошепна Нийса.

Манди я изгледа накриво, но не каза нищо.

Рип се чувстваше неловко, защото тъкмо той бе наложил идеята за бягство на другите — но пък все някой трябваше да го направи. Не разбираше защо по-големите деца с такова примирение бяха оставили ужасните работи, които правеха с децата тук, да продължат, но той нямаше да го търпи. Не знаеше дали ще може да се държи като водач, колкото и пъти да си го беше представял, но все някой трябваше да го прави. Ако не беше заключил вратата, като нищо щяха да се втурнат отново вътре. Там не беше безопасно, но тук навън си беше направо страшничко. Първо, като че ли ставаше все по-студено, а и имаше чувството, че в коридора се трупат много хора, или скоро ще се струпат.

„Стъпалата — помисли Рип отчаяно. — Къде са стъпалата?“

Нийса плачеше — тихичко, уморено и много уплашено. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Мъчеше се да не вдига много шум, но стенеше пискливо и непрекъснато, сякаш останала без дъх. Стискаше ръката на Рип с топлата си ръчица и го теглеше ту насам, ту натам. Никой друг нямаше представа накъде вървят, затова я бяха оставили тя да води.

Рип знаеше, че е много уплашена — и той беше много уплашен. Държеше ръката ѝ колкото за да я успокои, толкова и за да успокои себе си. Иначе трябваше само да мисли за онова невидимо нещо, което сякаш всеки момент щеше да се блъсне в тях. Или за хапещия студ, заради който можеше да види дъха си, макар че все още бе лято, макар и късно.

Бяха се промъквали из огромната къща като че ли часове наред и всички бяха изтощени. Бяха намерили стъпала, но когато слязоха два етажа надолу, трябваше да обърнат, за да се скрият от някой, който се качваше нагоре. Който и да беше, принуди ги да тичат три етажа нагоре, преди да свърнат по коридора на следващия завой. Шмугнали се бяха в една стая, докато зад вратата тътнеха стъпки и нещо сякаш бе надвиснало точно над главите им. Поне си отдъхнаха малко, иначе досега да са съвсем капнали. След като стъпките спряха се измъкнаха навън и успяха да слязат два етажа надолу, но засега бяха заклещени на същия етаж, откъдето бяха започнали.

Всички стаи бяха празни и пълни с прах и невидими наблюдаващи ги очи.

Рип пусна ръката на Нийса и пристъпи на пръсти до стълбището.

Присви се, надзърна предпазливо зад ръба и загледа, напрегна слух да чуе дали нещо се движи долу. Махна на другите и заслизаха тихичко по стъпалата. Преди да стигнат до следващото стълбище, чуха стъпки и затичаха по коридора с разтуптени сърца.

Усещането за невидим преследвач ставаше все по-остро — и чувството за гняв, протягащ се да ги смаже, се усилваше. Децата затичаха още по-бързо, беше все по-трудно, въздухът сякаш се разрежи и студът хапеше, караше ги да залитат и да хлипат.

„Трябва да се скрием“, помисли Рип.

Една врата напред по коридора го примамва. Той сграбчи дръжката и задърпа, но разбра, че е заключено. Измъкна ключа на тъмничаря и се опита да го пъхне в ключалката, но ръцете му трепереха. Ключът беше като нещо оживяло, гърчещо се в ръката му, и той го пусна с отчаян хлип. Манди го стисна за рамото и той изохка.

— Да вървим! — прошепна тя в ухото му и го задърпа за ризата.

Но Рип се вкопчи в дръжката, за да не го повлекат, и тя като по чудо се превъртя. Той сграбчи Манди за полата, отвори вратата и задърпа момичето. Другите две деца влязоха след тях. Двамата с Манди затръшнаха вратата и я затиснаха с гръб, задъхани. Нещо от другата страна удари силно по вратата, разтърси я и по пода със съск се посипа вар.

Рип имаше чувството, че нещо зло удари по вратата, а после се присви и се отдръпна уплашено. Но не беше отишло далече — и това усещаше. Все пак засега се чувстваше в безопасност. По-безопасно, отколкото в затвора горе. Огледа стаята. Кей и Нийса го зяпаха, пребледнели и уплашени. Манди въздъхна, смъкна се на пода и се сви, очите ѝ се вторачиха в празното.

Бяха в спалня. Обзаведена със сурова простота, но мебелите бяха изящни, като в повечето разкази на Емет за стари времена или като в тези, които мама му беше разказвала, за дворци в небесата. Всички мебели бяха изящно резбовани, от тъмно дърво и лакирани, имаше и плат по седалките, с шарки. Нямаше огледала или картини по стените, нито от онези големи „гоблени“ като по стените в другата стая, но Рип разбра, че стаята е за благородници. После забеляза, че Нийса е зяпнала, и се извърна да проследи погледа: точно срещу него имаше врата.

Нийса посочи и промълви тихо:

— Тя е там.

Нещо сякаш го притегли натам и той тръгна, но когато стигна до прага, се поколеба. Нещо лошо имаше зад тази врата. Не зло само по себе си, като онова, което ги очакваше навън в коридора. Все едно че нещо лошо ставаше в стаята зад вратата.

Но Рип трябваше да погледне и страхът не го задържа дълго. Отвори вратата. В стаята беше сумрачно, все едно че нощните сенки се бяха затаили вътре, и свещите я огряваха съвсем слабо. В средата на стаята имаше легло, а на леглото — красива млада жена. Спяща? Не, не дишаше. Беше мъртва. Той неволно отстъпи, после спря.

Вгледа се по-внимателно, омаян и в същото време — изтръпнал от ужас. Вдиша дълго и много бавно, стъписан и разбрал по някакъв начин, че макар жената да трябваше да е мъртва, не беше. После затръшна вратата, облегна се на нея и му призля. Когато вдигна глава и погледна другите, разбра, че и те са видели същото. „Усетихте ли го?“, зачуди се Рип, но не посмя да го изрече на глас. Беше същото като онези привидения: по някаква причина не мислеше, че ще е разумно да признава какво е изпитал.

— Тази дама е мъртва — промълви Кей, още по-пребледнял от обикновено.

— Не е — прошепна Нийса.

— Но тя не мърда — каза Рип. — Не диша.

— Не е мъртва — повтори Нийса. — Тя ми говори.

— Не можем да останем тук! — каза в паника Рип.

Другите го погледнаха изненадано.

— Къде можем да отидем? — попита Манди.

— Не можем да останем тук! — настоя Рип.

Кей седна на стола най-близо до вратата.

— Аз не мога да мръдна.

Нийса се приближи до Рип и сложи ръка на рамото му.

— Всичко е наред. Тук ще сме в безопасност... за малко.

Рип не знаеше какво да отвърне. Нямаше представа къде другаде могат да се скрият, тъй че седна на пода. Беше уморен, гладен и изплашен. Точно в този момент, въпреки дамата в другата стая, това място му се струваше по-безопасно от всичко, откакто се беше събудил.

Огледа стаята; на една маса до леглото имаше гарафа и чаша. Отиде до нея и подуши. Вино. Рип сбърчи носле — не обичаше вино, освен силно разрежено. Но беше толкова жаден, че му беше все едно. Сипа си два пръста и го изгълта.

Очите му се ококориха. Беше хубаво! Топлината се разля през устата му, надолу по гърлото и чак до стомаха. Оттам се плъзна бързо по цялото му тяло и го стопли. Погледна колебливо Нийса и реши, че няма да ѝ навреди, ако пийне малко. Несъмнено беше не по-малко жадна от него.

— Хайде да хапнем — каза той, взе гарафата и чашата и седна наред стаята.

Манди облиза устни, после кимна и извади хляба и сиренето от калъфа на възглавницата. Нийса задъвка толкова съсредоточено, че Рип само дето не се разсмя.

— Не можем да ядем тука! — каза Кей. Едва сдържаше шепота си. — Там има умряла. Ще умрем и ние!

Манди изсумтя, взе комата от ръцете на Нийса и си отчупи едно парче.

— Няма да умрем! Това е най-глупавото нещо, което съм чувала. Човек винаги яде, когато някой умре. Дядо умря и всички ядохме сладкиши. Даже мама, нищо, че плачеше.

— Пийни — каза Рип и поднесе чашата с вино на Кей.

Той се дръпна, лицето му се разкриви от погнуса.

— Няма да го пия това! Сигурно е отровно.

— Не е отровно. Нали пих. Приличам ли ти на отровен?

— Освен това кой ще държи отрова на нощната си маса? — каза Манди и предложи на Кей парче хляб и бучка сирене.

— Аз ще пийна малко! — каза Нийса и посегна за чашата.

Рип ѝ я даде. След три глътки Манди я спря:

— Само още една глътка. Остава и да ни заспиш.

Рип кимна. Като всяко селско момче, беше виждал какво прави многото вино на баща му и другите мъже по празници и знаеше, че за едно малко момиченце няма да трябва много, за да се напие съвсем.

Нийса понечи да замрънка, но Рип дръпна чашата от ръката ѝ и тя запази възраженията за себе си. Кей посегна засрамено към чашата, но Манди го спря:

— Изчакай си реда! — И я надигна.

Кей се усмихна сърдито и се отдръпна. Отиде до прозореца и погледна навън.

— Не можем ли да слезем оттук, ако навържем чаршафите?

Рип също погледна през прозореца. До каменния двор долу имаше поне четирийсет стъпки. Само изглежда Кей и се върна при другите.

Кей се обърна нацупен от прозореца, седна на пода и задъвка хляба си. След малко захлипа, после съвсем се разплака. Беше тъжно и неприятно — лицето му беше почервенияло, от широко отворената му уста падаха полусдъвкани късчета хляб.

Рип и Манди се спогледаха неловко, не знаеха какво да направят. Кей плачеше — Кей, който щеше да се разсмее злорадо, ако някой от тях се разреवेशе. Нийса го погледа малко, стана, отиде до него и го потупа по рамото.

— Не плачи.

След малко Кей вдигна очи към Рип, по лицето му се стичаха сълзи.

— Съжалявам — изхлипа по-голямото момче. — Съжалявам. Но толкова ме е страх... — Наведе глава, отпусна я върху рамото на Нийса и заплака отново.

Нийса се намръщи и се пипна по косата.

— Ще ми я намокриш.

— Извинявай. — Кей подсмръкна, вдигна глава и спря да плаче.

— Всички ни е страх — увери го Рип. — Не ми харесва, че го казвам, но и мене ме е страх.

— Но какво ще правим? — попита Кей. За малко отново да се разреве. Посочи вътрешната врата. — Там има умряла жена. — После посочи външната. — А в коридора има призрак. През прозореца не можем да излезем. Какво ще правим?

Манди тикна чашата в ръцете му, преди отново да е избухнал в плач.

— Я пий! — каза му свирепо.

Кей я послуша и виното май помогна.

Рип се вторачи намръщено в отсрещната стена. Беше украсена с резба — растение в огромна саксия. Беше направено много изкусно, с всяка заврънкулка — не чак красиво, но добре. Докато гледаше, му се стори, че в тази стена нещо не е както трябва. По начина, по който се

издаваше напред в стаята, като че ли в нея трябваше да има килер, но нямаше. Всъщност като си помисли, стената в коридора беше права и гладка. Защо тогава тази вътрешната беше така издадена? „Възможно ли е да е някакъв таен проход, като онзи, през който крал Актер избягал от злия си чичо?“, помисли той.

Изведнъж Нийса каза:

— Да!

Стана, тръгна точно натам, накъдето гледаше Рип, спря пред стената и като хипнотизирана започна да натиска в центъра на всяко плодче и цвят и да опипва всяка извивка на всяка клонка, сякаш търсеше нещо, което ще поддаде под пръстите ѝ.

Рип не беше съвсем сигурен какво е таен проход, нито как действа, когато Емет му беше разказал историята, но пък тогава не беше виждал истински замък. Толкова големи бяха. Възможно ли беше сега наистина да гледа към вратата на таен проход?

— Какво правиш? — попита Манди.

Нийса натисна поредната издатина. Тя хлътна под пръста ѝ и нещо щракна. Стената се хлъзна и се откря с тихо скърцане. Рип се приближи и зяпна, Кей и Манди също дойдоха и застанаха до него.

— Отвори я — каза Кей замаяно.

Рип бутна вратата. Зад отвора се виждаха стъпала, водещи в катранен мрак надолу.

— Тъмно е — промълви Нийса, беше стиснала Манди за ръката.

— Ще ни трябват свещи — заяви Манди, съвсем практично, както винаги. — В стаята на онази жена има...

— Не! — Кей я стисна за ръката. — Не влизайте там!

Рип беше съгласен с него.

— Е какво да правим тогава? — попита сърдито Манди и посочи към масата. — Ако вземем тази, ще разберат, че тук е имало някой.

— Те бездруго ще разберат — каза Рип. — Нали почти им изпихме виното.

— Но ако вземем свещта, може да се сетят, че сме тръгнали оттук. — Манди го изгледа упорито.

— Няма да разберат! — настоя Рип. — Ще трябва да намерят входа, както го направи Нийса. — Погледна Нийса. — Аз си мислех за таен проход, от една история, която ми разказваше тате. Ти как разбра?

— Не съм — отвърна Нийса. — Тя ми го каза. — И кимна към другата стая.

Рип потръпна.

— Вижте, те може да се сетят, че сме били тука, но ще си помислят, че сме излезли през вратата. — Отиде до вратата и я отключи, незнайно защо сигурен, че онова, което се бе опитало да влезе след тях, вече го няма. Не знаеше откъде е толкова сигурен, просто знаеше, че всичко е наред. — Тъй че ще претърсят навсякъде и дори да се върнат и да намерят този проход, ние вече отдавна ще сме се махнали.

Отиде при нощната маса, бръкна в чекмеджето и намери още две свещи и огниво. Едната подаде на Манди, пхна другата под ризата си, после запали тази в ръката ѝ и я взе. Свещите бяха хубави — от восък, а не лой — мама пазеше три такива за специални случаи. Накрая прибра огнивото под ризата си при другата свещ.

Двамата с Манди се спогледаха мълчаливо, после очите на момичето пробягаха към стълбището и тя вдиша дълбоко.

— Ти си пръв. Аз — след тебе.

Рип потрепери — дано да не бяха забелязали. И него го беше страх от тъмната дупка. Но като нямаха друг изход, май трябваше да влязат в нея.

На вратата на лабораторията на Лиман Малахи плахо се почука и той вдигна глава от работната си маса. Погледна барона, който седеше до него, и той се намръщи.

— Влез — каза Малахи, избърса длани в халата си и пристъпи към вратата. Баронът се надигна от стола и остави книгата си.

Вратата се отвори и един много изнервен и много мазен на вид наемник пристъпи половин крачка навътре, с нелепа почтителност.

— Прощавайте, че ви притеснявам, ваш' сиятелства — почна той, без да спира да се кланя, а очите му засвяткаха ту към геометричните фигури на пергаментите, опнати по стените, ту към, разните неща, надраскани с тебешир по пода, ту към безбройните книги и уреди. — Такова, тъъ, децата...

Лиман затвори очи; знаеше, че ще тръгне на зло, но ако нещо се беше случило на тези деца, глави щяха да хвърчат.

— Какво е станало?

— Ми те, тъъ, избягали са изтърсаците, ваш' сиятелства.

Баронът се напрегна. Лиман знаеше, че дори много силен човек, може да припадне от погледа му. А този глупак не беше силен. Така че магьосникът побърза да разведри положението.

— Искаш да кажеш, че са излезли от стаята си — каза кротко. — Всъщност те не могат да излязат от къщата. — И подхвърли през рамо на барона: — Уредил съм някои неща. — После отново заговори на наемника: — Тъй че са някъде в къщата. — Махна му небрежно с ръка и добави: — Намерете ги. И внимавай, косъм да не падне от тях. Много се съмнявам, че ще ти харесат последствията, само една драскотина да получат. Разбрано?

Мъжът кимна и заотстъпва с поклони, като дръпна вратата след себе си, Лиман сви рамене.

— Досадна неприятност!

Баронът се намръщи.

— Мдаа. Впрочем, защо събираш толкова много наведнъж? Поне една седмица няма да ни трябва друго.

Магьосникът прехапа устни и го погледна замислено. После тихо обясни:

— Събирам ги по няколко причини. Едната е, че не е лесно да се намери дете, родено на същия ден, в който вашата лейди... изпадна в сегашното си състояние. И макар че заклинанието, което открихме, за да продължим живота ѝ с помощта на жизнената енергия на тези деца, поне опази състоянието ѝ от влошаване... — той разпери ръце и сви рамене — изобщо не го подобри.

— Стори ми се, че видях нещо последния път — каза Бернар и се загледа в празното, сякаш си спомняше нещо. — Трепване на устата ѝ, на пръст... Сигурен съм, че видях как помръдна един пръст, съвсем леко.

— Хмм, хмм, да, само възможност — съгласи се Лиман. — Но ни трябва повече, много повече, милорд. В края на краищата целта ни е да я освободим напълно, нали?

Бернар погледна чародея и очите му се присвиха.

— Какво си намислил?

Лиман потърка възбудено длани.

— Точно тази книга, която четете сега, ми даде идеята. Ако съберем наведнъж достатъчно могъща жизнена сила, е напълно възможно да изцерим вашата дама и да я събудим.

Освирепял, баронът сграбчи магьосника за яката.

— Защо не си ми го казал досега?

— Защото не го знаех — отвърна с измъчена усмивка Лиман. — Знаете, че току-що се сдобихме с тази книга.

Баронът го пусна и въздъхна.

— Покажи ми!

С разтреперани ръце, чародеят взе книгата, запрелиства я и я върна на барона, щом намери онова, което търсеше.

Бернар огледа текста, намръщен над древните фрази. После вдигна вежди и зяпна.

— Седем пъти по седем — каза чародеят. — Мистично число, знаете го.

— Четиридесет и девет? — възкликна невярващо Бернар. — Четиридесет и девет! Ти луд ли си? А защо не девет по девет? Това също е мистично число.

— Ненужно е — отвърна Лиман и махна с ръка. — Ефектът не се подсилва, ако броят на жертвите е по-голям.

— Ужасно е да убивам тези деца едно по едно! — възкликна баронът. — Но... четиридесет и девет? Ще се окъпем в кръв.

— Това, което според мен ще усили ефекта — заговори Лиман, все едно че не беше чул възраженията на барона, — е да ги принесем в жертва всички наведнъж.

Бернар го зяпна.

— Четиридесет и девет наведнъж?!

— Да. Виждате ли, ще създадем начин да съберем цялата тази жизнена сила наведнъж и да я насочим към вашата лейди. Такъв мощен тласък със сигурност ще донесе успех.

— Предлагаш ми да наемем четиридесет и седем помагачи за такъв кървав акт? — Бернар го изгледа притеснено, сякаш не беше сигурен дали чародеят е с ума си.

— Боговете да не дават! — възкликна Лиман. — Не, това изобщо не би свършило работа. Ударът трябва да се нанесе абсолютно едновременно във всичките четиридесет и девет случая. Човек изобщо

не може да координира това, дори ако помагачите ви са го упражнявали седмици наред.

Обзет от любопитство, макар и отвратен, баронът попита:

— Как тогава предлагаш да извършим такова нещо?

— Изобретил съм машина. — Магьосникът отиде до работната маса, върна се с един пергаментов свитък и го разгъна на коленете си. — Виждате ли... — Посочи няколко точки по скицата. — Щом бъде нанесен първият удар, всички останали ножове също се забиват.

Бернар се наведе над рисунката и заоглежда детайлите.

— Но как можеш да си сигурен, че натискът ще е достатъчен?

— За това са ето тези цилиндри — обясни Лиман и ги посочи на рисунката. — Тежат по двацет фунта и, разбира се, ножовете ще са изключително остри. Е? — Погледна знатния си покровител. — Какво мислите?

— Смайващо — промърмори Бернар. После поклати глава. — Но не ми харесва. Достатъчно лошо е, че ги отвличаме едно по едно, но толкова много наведнъж ще привлече внимание. — Помисли малко и отново поклати глава. — Не. Не виждам как може да го направим.

Чародеят го изгледа обидено.

— Е, разбира се, идеалното решение би било да се използва детето, родено точно в мига, в който бе застрашена вашата лейди. А това би трябвало да е вашият син. — Погледна барона и сви устни. — Но вие, за съжаление, съвсем импулсивно го направихте невъзможно, нали?

Бернар го изгледа с гняв.

— Ами можеше да ми го кажеш още тогава.

— Но тогава вие не ми се доверявахте и сигурно нямаше да ме послушате — изсумтя Лиман. — И съвсем разбираемо бяхте обезумял; друг мъж можеше да се поддаде на бащинския импулс и да запази детето, като остави любимата си да си отиде, но вие видяхте в бебето причината за нейната смърт... — мрачният поглед на Бернар го накара да се поправи, — за окаяното й положение, и заповядахте да го махнат.

Сянка пробяга по лицето на барона и не за първи път Лиман се зачуди дали в този избор не е имало нещо повече, отколкото бе разбрал през всичките тези години. На глас каза:

— Все едно, загубата е ужасна. — Помисли за миг. — Хмм. А да знаете къде са го погребали? Навярно бих могъл да направя нещо с

костите.

Бернар се замисли.

— Не знам. Тогава не ме интересуваше. А и ти не си го споменавал досега. — Баронът се намръщи. — Ще попитам акушерката. Тя живее в едно селце наблизо. Тя ще знае какво точно е станало.

— Чудесно, милорд — каза усмихнато Лиман. — И все пак запазете скицата и помислете над другото ми предложение. Боя се, че без вашия син това може да се окаже единственият начин да върнем вашата лейди.

Баронеса Илейн се събуди с чувството, че някой я е повикал по име. Ала звука вече го нямаше, а призива и да го беше имало, не се повтори. Мислите ѝ течаха бавно: дъхът дори, който си поемаше, бе някак неестествено разтеглен във времето и Илейн се зачуди дали не сънува.

Чувстваше се слаба. Това бе първото физическо усещане, което изпита, а след него — болката. Разкъсваше я като освирепяла котка, дращеше с остри нокти в утробата ѝ, късаше със зъби и дъвчеше. Искаше ѝ да се гърчи, искаше да закреши от агония, ала не можеше. Не можеше дори да отвори очи, нито да примигне. Затворена в мрака зад очите си, Илейн крещеше в ума си, молеше се нещо да облекчи болката ѝ, да дойде някой и да ѝ помогне.

Сегашното не беше като ужасните родилни мъки, които я бяха заливали на вълни, все по-високи и високи; те бяха свършили. Илейн беше сигурна в това: беше чула плача на детето си. „Видях лицето му“, помисли тя. Споменът донесе утеха или поне отвлече ума ѝ от болката. Но не задълго — болката не можеше да се отрече и ѝ се искаше да заплаче, ала не можеше.

Усещаше как изтича животът ѝ, бавно, но неизбежно. Това я ужасяваше. Бореше се да удържи: искаше да живее! Искаше да види своя син пораснал мъж. Искаше Закри!

Представи си как той държи ръката ѝ и ѝ говори да е силна. Допирът му ѝ се стори толкова истински, че напук на всичко за миг я направи щастлива. После болката захвапа още по-силно ума ѝ и тя пищеше, пищеше, пищеше. Скоро започна да се моли за смърт.

Ала смъртта така и не идваше. След малко Илейн потъна в мрака и тя, и болката изчезнаха.

ГЛАВА 13

КРИЕНЕ

Магьосникът вдигна глава.

— Заклинанието не е сложно — каза Лиман Малахи, след като приключи с приготовленията. — Но е засукано. Степените на подобие трябва да се балансират деликатно.

Погледна своя... работодател? Домакин? Приятел? Благодетел? Погледна човека, който му беше давал подслон седемнайсет години и му беше позволил да продължи изследванията си, над които, хм, на някои други места в най-добрия случай щяха да се понамръщят. „Не, поправи се той наум. На повечето места щяха да го обесят или жив да го изгорят.“

Двамата бяха сами в стаята, само пламъкът на свещта им правеше компания. Слугите и охраната, разбира се, бяха свикнали с това. Бяха може би най-добре платените слуги извън големите градове и домакинствата на най-знатните владетели; а и като качество не бяха зле. Но за разлика от обикновените домашни стражи, им се плащаше колкото за да служат, толкова и за да забравят бързо онова, което чуват и виждат.

Чародеят сви устни и придърпа по-плътно халата около тялото си — тази нощ пролетният дъжд беше тежък, думкаше по кепенците и цветното стъкло на прозорците. Самият той щеше много да се зарадва на един буен огън в огнището, но на Бернар му беше все едно — сякаш не забелязваше студа, възцарил се в тази каменна грамада.

„Златото може да свърши много неща — помисли той. — Дори да надвие суеверния страх на слугите и войниците. Но не може да превърне едно каменно укрепление в удобно място за живот“.

Бернар махна и ръката му леко потрепери във въздуха.

— Да, да. Хлапетото трябва да прилича и на мен, и на милейди Илейн, и магията ти ще го открие — рече той. — Проклетата акушерка! Заповядах ѝ да го премахнат!

Лиман огледа трите плитки златни диска с тънките им кристални покрития; всеки бе колкото кръгче от събрани палец и показалец. Сребро и тюркоаз, платина и черен кехлибар бяха инкрустирани на сложни фигури по вътрешната повърхност на златото. Във всяко от тези кръгчета имаше вода, а в нея плуваше игла. Всяка от трите иглички беше увита с косъм — около тази в средния диск бяха усукани два косъма, които се пресичаха. Кристалните покрития държаха всичко това неподвижно.

— Възможно е да не се е подчинила, за наше щастие — каза той. — Жалко, че не можахме да измъкнем повече подробности от нея, но това също ще свърши работа... още по-добре, защото знанието, което ще ни донесе, няма да е остаряло със седемнайсет години.

Лиман се надигна и нави ръкави. Затвори очи, устните му се размърдаха и ръцете му започнаха да описват сложни фигури.

Докато мъжът, за когото Бернар продължаваше да мисли по-скоро като за учен, отколкото като за чародей, редеше заклинанието си, самият той си спомни първата нощ, в която се бяха срещнали.

Беше нощта на голямата буря, стени и грамади от пурпурночерни облаци се трупаха на запад; просветваха от далечните мълнии, ала бяха обагрени в златисто по краищата от залязващото зад тях слънце. Вълните дойдоха преди пороя, високи като планини, и накараха рибарите да задърпат лодките си по-високо по брега, да ги връзват за дървета и скали и да се молят, щом вятърът запищя около сламените покриви на колибите им. Дъждът заваля на откоси, понесен от чудовищните ветрове. Поривът на бурята бе придружил родилните мъки на любимата му, с малкото чудовище, което се опитваха да открият сега. Радостта му от предстоящото раждане на син го беше тласнала да предложи гостоприемството си на чужденеца, странен мъж с опулени кафяви очи и сплеснат нос, който изглеждаше огромен над тясната брадичка. Изглеждаше само с няколко години по-стар от Бернар, но баронът не беше сигурен за истинската му възраст, защото и сега, след тези седемнайсет години, Лиман изглеждаше почти както когато беше дошъл.

Лиман се беше представил за приятел на бащата на Бернар — пишели си, но никога не се били срещали лично със стария барон; понякога съветвал баща му по въпроси, свързани с науката. По-точно за изкупуването на древни томове и ръкописи. Беше се поинтересувал

за намеренията на Бернар досежно семейната библиотека, тъй като не знаел доколко синът споделя бащиния си ентусиазъм към древните знания, и сподели, че би желал да изкупи няколко труда в случай, че синът не желае да продължи да поддържа колекцията. С радост беше открил, че Бернар споделя любовта му към ученето.

И Бернар си спомни, че скоро след това беше дошла вестта: баронесата има трудности при раждането.

Споменът отново върна болката. Той се отпусна в стола си и изруга наум. И тогава видя, че двата косъма, увити около средната игла, се гърчат като змии — змии, които ненавиждат близостта на другата. Гърчеха се и се отдръпваха от плуващата игла, докато накрая не се притиснаха в двете противоположни стени на кутийката и не се отпуснаха отново.

„Това е може би най-очебийният случай на несходство, който съм виждал — помисли си магьосникът, като запази външно безразличие. — Ако нещо е сигурно тук, то е, че тази двойка не е направила дете заедно“.

— Какво означава това, Лиман? — сопна се Бернар. Очите му бяха блеснали подозрително: по въпроси, засягащи жена му, баронът на Ландсенд беше относително с ума си.

„Сякаш точно аз мога да знам“, помисли си Лиман, а на глас отвърна:

— Хм... милорд... възможно ли е да сте имали друго дете? В смисъл, да сте станали баща, преди да срещнете лейди Илейн?

Това смири гнева на Бернар. Той помръдна леко в стола си, посегна към чашата горещо вино с подправки и зашари с очи.

— Ами, като зрял мъж, преди да се ожения... на трийсет лета... по някоя курветина от време на време... и разбира се, доколкото знам...

— Разбира се, милорд. Разбира се. Светски мъже сме все пак, и вие, както и аз — успокои го Лиман. — Но, виждате ли, това може да направи усуканата двойка несъвместима с естеството на заклинанието. Точно затова ви помолих за още един косъм от косата на вашата лейди. Заклинанието няма да е толкова ясно, нито ще действа от много голямо разстояние, но все пак би трябвало да подейства.

Той се надигна и ръцете му се раздвижиха над диска отляво. „И няма да използвам другата с вашия косъм, милорд барон. Защото

подозирам, че ще е съвсем безполезна за целите ни“.

Щом излезе на билото, Брам спря и се загледа надолу към Ландсенд. Градът му беше познат: няколко пъти вече го беше навестявал. Опита се да погледне на него така, както щеше да го види Лори.

„Най-напред ще й трябват пари“, реши той.

Усмихна се въпреки тревогата си и болката в краката. Не се беше бавил по пътя и имаше ужасна нужда от сън, да не говорим за ейл и храна. Нямаше да е стигнала много далече с няколкото медни петака, които беше крил под дюшека си. Макар да бяха спестяванията от целия му живот, все пак този живот не беше чак толкова дълъг и според градските мерки парите никак не бяха много. Успя да потисне неволно споходилата го мисъл: вярно, беше си представял как тя лежи в леглото му, но не точно по този начин.

Намести лъка, колчана и пътната торба и закрачи към северната градска порта. Ако помнеше добре, недалече пред нея трябваше да има двама конетърговци.

— Да ти помогна с нещо, младеж? — каза търговецът и вдигна глава.

Стоеше вдигнал между краката си левия преден крак на един кон и оглеждаше копитото. Якото дребно конче леко помръдна, когато реши, че се е разсеял, и завъртя глава — сигурно се канеше да го ухапе за бедрото. Търговецът го подпря с лакът в хълбока, а Брам се пресегна и го перна леко през муцуната с тисовия си лък.

Животното изпръхтя и се укроти, а търговецът пусна копитото и то глухо тупна върху отъпканата пръст.

— Възпалено е — каза през рамо на собственика на коня. — Глупаво е, че си го намазал с катран, за да скриеш болежката, Улет Омсон. Няма да го взема, даже да му изцериш отока и да ми го доведеш пак. На никаква цена. Зъл е. — Разочарованият Омсон отведе коня, а мъжът се обърна към Брам. — Ти какво искаш?

— Едно момиче — отвърна Брам и се изчерви, понеже търговецът се разсмя гръмко.

— Е, не мисля, че ще ти е много трудно, даже да ти е празна кесията — каза мъжът. — Хубав момък си. Но стоката ми не е такава.

Разгонени кобилки — да, но все от тия с копитата. Аз съм Керсон, между другото.

Брам си каза името, стисна му ръката и не се изненада, че е здрава като неговата, ако не и малко повече.

— Трябва да е продала един скопец — обясни той. — Преди два-три дни. Селски кон, със счупено седло и повече за работа на полето, с белег на муцуната.

Продължи с описанието на коня, чиито белези знаеше, все едно че си беше негов: двете семейства често си заемаха работния добитък.

— Чакай малко! — спря го търговецът. — Ами да, купих го коня, но от момче, не беше момиче. Може да го е откраднало? — Мъжът се намръщи.

„Разбира се, че ще се предреши като момче, идиот такъв“ — помисли си Брам, но на глас каза:

— А, да, познавам го момчето.

Търговецът сви рамене.

— Хубаво момче. Направо като момиче. Година-две по-малък от тебе. Днес дойде някакъв негов приятел да пита за коня.

„Приятел ли?“ — учуди се Брам и се изруга наум.

— Подслушах момчето, дето купи коня, докато говореше с благородника — той купи друг. Момчето май е млечен брат на внучката на Ярдли Хейуд и са отседнали при леля й. Все едно, двамата тръгнаха на север, към обед някъде. Момчето спомена, че приятелят им бил продал коня на мене... — Брам го изгледа озадачено, но търговецът продължи: — Каза, че момичето, чийто бил конят, било отседнало с внучката на Хейуд. — Присви очи и попита: — Ти сигурен ли си, че тоя кон не е краден?

— Хмм. Напълно — отвърна Брам.

Зачуди се кое ли може да е това момче и защо ще тръгва на север, но реши, че е по-разумно да разбере къде може да е Лори.

— Къде мога да я намеря тази млада дама, внучката на Ярдли Хейуд?

Търговецът го упъти и Брам забърза по улиците на Ландсенд. Беше съвсем объркан. Беше очаквал, че Лори ще се е изгубила или че се крие в някой евтин хан. А тя си беше намерила приятел! Богат при това, както изглеждаше. А Рип?

Умът на Илейн се раздвижи. Още не беше сигурна за състоянието, в което сънуваше, защото знаеше, че сънува. Отначало в сънищата имаше болка, ала след толкова много събуждания вече можеше да се отграничи от болката. Беше упорита болка, неукротима, но Илейн успяваше за известно време да я надмогне и да я чувства като нещо далечно. В такива моменти се напрягаше да чуе дали има някой наблизо. Понякога успяваше да долови крясъка на нощна птица и някой далечен звук. Но иначе като че ли беше сама.

Това я озадачаваше. Тя беше съпругата на барона и току-що беше родила. Къде бяха всички? Защо никой не ѝ помагаше? От колко време лежеше така? И най-ужасното: така ли щеше да си остане до края на живота си?

Знаеше, че тялото ѝ лежи съвсем неподвижно, или поне подозираше, че е така. Затова прие, че е попаднала в капана на някакъв много заплетен сън, но сън, който е свързан с будния свят.

Болката беше първото ѝ усещане, а след нея се появи онова ужасно нещо, което я изтезаваше. Трудно ѝ бе да отмерва времето: беше сигурна, че откакто е родила детето, са изтекли много часове, може би дни. Навярно се бореше с болката, свързана с раждането, или с треска, настъпила след него.

Каквато и да беше причината, тя се съпротивляваше, изплуваше до някакво подобие на будност, след което отново потъваше в периоди на пустота, в която се носеха спомени. Понякога образите ставаха толкова силни, че се чудеше дали не са реални, може би като онези пророчески видения, за които разправяха, че спохождат вещици и светици; или навярно бяха ехо от далечно минало, или нечий чужд спомен. После отново идваше мракът. Две неща си оставаха постоянни — мракът и болката.

Между периодите на мрак Илейн зовеше в ума си за помощ, крещеше в ярост и пожелаваше най-лоши неща да сполетят съпруга ѝ, който я бе изоставил така. Веднъж усети как нещо докосна тялото ѝ. Студен допир, чувство за нещо лигаво, което се плъзга по кожата ѝ под нощницата: насилствена интимност, неканена и отблъскваща. Но нищо не можеше да направи срещу това. Истинско ли беше това ужасно докосване, или спомен? Страхът и гневът ѝ бяха истински, защото помнеше как бе извикала в безмълвно отвращение: „Остави ме на

мира!“ И допирът се беше махнал. Върнал ли се беше сега, или беше само споменът за първото докосване? Не можеше да разбере.

С времето умът ѝ ставаше по-силен и страхът и отвращението се превърнаха в ярост и пресметливост. Понякога си спомняше сблъсък, миг на непокорство, в който бе отхвърлила нещо, което се бе опитало да я надвие, но подробности не помнеше. Зли неща я бяха изтезавали и тя по някакъв начин ги беше нападнала; придала беше в ума си телесност на тези зли неща и с ръце, сътворени в ума ѝ, се беше пресегнала и ги беше сграбчила. Бяха се опитали да избягат, но тя бе разкъсала същността им, дереше и късаше, докато не станаха на нишки и късчета — и сякаш се изпариха в пустошта, като оставиха след себе си бавно затихващ вик на болка и страх.

Бе подирила още нещо отвъд болката и студения натрапник, както наричаше в ума си онова зло и лигаво докосване. И тогава ги бе открила: създанията, затаени и дебнещи из ъглите на имението.

Усетила беше присъствието им: стъписани, уплашени, възмутени от това, че нещо може да им навреди. Криеха се от нея. Скоро щеше отново да заспи, защото беше много уморена. Но искаше друго. Ужасно искаше да ги унищожи всички. Но макар да се таяха наблизо, не можеше да се докопа до нито едно. Трябваше да ги накара сами да дойдат при нея. Между периодите на мрак Илейн кроеше в сънищата си планове. Яснотата идваше рядко, но тя разбираше, че ако сънува, може сама да диктува правилата на този сън, и трябваше да се справи с тези дебнещи сенки в ума си.

Престори се, че спи; потисна всякаква мисъл и зачака. След малко един от враговете ѝ се приближи боязливо, за да я изпита, и тя го сграбчи.

Стисна го и то зави, задърпа я насам и натам, мъчеше се да побегне. Най-сетне се докопа до някаква преграда и започна да се дърпа през нея. Илейн го държеше, мъчеше се да го издърпа обратно, за да го хване по-здраво. Но то се оказа силно и упорито. Издърпа я до самата преграда, оставило много малко от себе си във въображаемите ѝ ръце.

Все едно че беше притисната в нещо горещо и твърдо — но същевременно усети, че се плъзга през преградата, и стисна нещото още по-здраво. Изтървеше ли го, не знаеше къде може да се озове, ала

не искаше да попадне някъде, където ще е още по-зле от сега, затова се вкопчи на живот и на смърт.

И изведнъж вече можеше да вижда! Беше толкова смаяна, че изпусна създаването, в което се беше вкопчила. Беше ден, но около леглото ѝ горяха свещи. След това усети, че се повдига, лека като пух на глухарче и също толкова подвластна на полъха; помъчи се да спре извисяването си и успя само да се обърне тъй, че да вижда под себе си.

И разбра, че се визира в собственото си тяло, лежащо в леглото. „Нима съм мъртва?“. Беше чувала да разправят за хора, които се реят над телата си, виждат оплаквачите или домовете си, преди да бъдат отведени в Залата на мъртвите на Лимс-Крагма. Такива неща се разказваха от онези, които жреците-лечители бяха връщали към живота миг преди да прекратят границата на смъртта.

После видя, че гърдта ѝ се повдига, съвсем бавно: но тя дишаше! Огледа внимателно тялото си. Не изглеждаше никак добре. „Умирам ли?“ Изпадна в паника и се опита да се спусне по-близо до тялото си; махаше с ръце все едно плува, но после осъзна, че няма физически ръце. Нямаше тяло! Ужасът от тази истина я накара инстинктивно да се пресегне, все едно че се опитва да се вкопчи във физическото си същество с духовните си ръце. И изведнъж отново се озова в собственото си тяло, с болката и с дългото безмълвие. Мъчителите ѝ ги нямаше: съвсем ясно усещаше, че отново е сама. А след това изведнъж съзнанието ѝ угасна като духнато пламъче на свещ.

Когато разумът се върна отново, тя осъзна: „сънищата“, както ги беше наричала, всъщност бяха умът ѝ, напускащ тялото, а периодите на будност — неговият плен в телесните окови. Трябваше да се научи да контролира тази способност, да освободи ума си.

Не знаеше колко време ѝ бе отнело, но с много съсредоточаване откри, че може да напуска тялото си по своя воля и да прелита от стая в стая, и да минава през стени и подове, все едно че бяха направени от вода.

Имението беше прашасало и запуснато. Малкото хора, които откриваше, бяха от онази порода мръсни наемници, каквито дори баща ѝ нямаше да наеме, но много от тях носеха униформата на домашната гвардия.

Враговете ѝ продължаваха да се таят в тъмните ъгли, но вече не смееха да я доближат. Понякога кипваше от яд заради онова, което ѝ бяха причинявали, и ги търсеше да им отмъсти. Друг път почти им беше благодарна, защото ѝ бяха показали изход от мрака и болката. Искаше най-вече да ги види, да разбере какво представляват. Тогава щеше да реши какво да прави с тях. Дали бяха свръхестествени същества? Или призраци? Или проводници на някаква друга сила?

„Къде е бебенцето ми?“, изведнъж се зачуди тя. И се смая от това, че не се бе сетила за него по-рано. Как можеше да забрави единственото си дете? Момченцето ѝ! Трябваше да го намери.

Ала беше твърде късно, вече я влечеше назад. Илейн не се възпротиви — знаеше, че не може да направи нищо, за да го спре. Поне не беше длъжна да остава тук завинаги. Преди отново да бъде засмукана в болното си тяло, видя, че свещите са догорели съвсем.

Когато се събуди пак, чу гласовете на деца! В далечината отекваше детски глас, зовеше я. Изведнъж Илейн се озова в коридора и за първи път от много време усети присъствието на ужасите, които толкова я бяха терзали. Извика: „Насам!“ В коридора се появи малка група деца, две момичета и две момчета. Изглеждаха изтощени и изплашени.

Надвиснала над тях, Илейн едва сега видя враговете си. Приличаха на струи черен дим, гърчеха се и се извиваха от някакво черно ядро и излъчваха страх и вледеняващ студ.

„Насам!“, отново извика тя и посочи вратата на покоите си. Викаше и викаше, докато най-сетне едното момиченце като че ли я разбра и поведе другите към вратата. Втурнаха се в стаята и затръшнаха вратата.

Илейн замахна с ярост към черния облак и перна едно от пипалата му. То леко се отдръпна и се сви, готово да я жилне с ледената си злоба. Вместо да губи силите си, Илейн се върна в стаята и надвисна закрилнически над децата, зарадвана, че са тук, особено най-мъничкото. Момченце, не повече от седемгодишно. Но макар да беше уплашено, се владееше.

Тя усещаше врага си — как дебне зад вратата, — но той не се опита да влезе. Чак сега забеляза магическата преграда по стените,

шарките от светлина и сила от „тук-нищо-не-ще-се-промени“. Навярно в края на краищата някой бе чул молбите ѝ за помощ.

Щом се вслуша в приказките на децата, разбра, че отчаяно искат да избягат. Натъжи я това, че ги ужасява не по-малко от злокобната сила в коридора, но всъщност не можеше да ги вини. „Само да можех да им помогна...“ Надникна в коридора; съществото ѝ се ухили и тя се отдръпна.

Огледа стаята, успя да долови една по-стара вълшебна преграда и я подири. Мина през стената и отново откри тайния проход зад нея. Мъжът ѝ го беше показал в деня, в който я настани в тези покои. „Всички обикалят цялото имение“, така ѝ беше казал.

Видя, че малкото момче се е вторачило в същата стена, и нещо в очите му ѝ подсказа, че е на ръба да открие прохода. Илейн заговори на момиченцето, което беше довело останалите в стаите ѝ, каза му за прохода и че ключът е в стенния релеф. Скоро се увери, че я е чуло. Детето стана, отиде до релефа и заопипва малките изпъкналости, докато намери вярната. „О, умното ми детенце!“, помисли тя.

После отново се озова извън времето, привлечена в тялото си. Навярно никога нямаше да разбере как ще свърши всичко това — и се отчая. Искаше ѝ се да остане будна завинаги.

Когато се пробуди пак, се зачуди за децата, особено за момичето, което, изглежда, я чуваше. И щом си го представи, изведнъж се озова до него. Беше ѝ се случвало преди, но нямаше контрол над това. Помисляше си за някое лице или място и се озоваваше там, но само в границите на замъка. Никога не бе успявала дори да пристъпи в градината с рози. Но вътре в сградата имаше достъп навсякъде и до всекиго. Освен Бернар. Щом си помислеше за него, виждаше до себе си някакъв много по-стар мъж. Чичо или братовчед, беше решила — нали знаеше, че баща му е починал.

Всъщност ѝ беше все едно, че той не идваше повече — не го беше обичала и не ѝ липсваше. Но искаше да види бебето си, а то със сигурност трябваше да е с барона. Тя въздъхна и свещта, която държеше едното момче, примига.

— Внимавай! — почти извика голямото момиче и гласът му отекна силно в прохода.

Малкото момиче, онова, което понякога успяваше да я чуе, изхлипа, но храбро преглътна сълзите си.

Сърцето на Илейн се разтопи от жал. Лицата на всички бяха мръсни, децата изглеждаха изтощени, а торбата с храна, вързана на колана на голямото момиче, изглеждаше окаяно празна. „Горките мъничета“, каза си тя. Трябваше им убежище, но нейните покои не ставаха. Тя ги плашеше, а и старецът, който приличаше на Бернар, спеше там.

— Не съм виновен! Тук духа — каза момчето, което държеше свещта. В гласа му звучеше гняв — детски гняв, че са го обвинили за нещо, което не е направил.

Другите замълчаха, но се вторачиха с тревога в късата дебела свещ. Ясно беше, че ги е страх да останат сами в тъмното.

Илейн си спомни едно място, където можеха да се скрият. Щеше да свърши чудесна работа. Бернар я беше завел там малко след като бе пристигнала в замъка. „Така е защитено с магически прегради, че когато пожелаеш да останеш насаме, никой няма да може да те притесни“. Беше се усмихнал гордо. „Ще е личното ти убежище“. Изобщо не беше изпитвала нужда от такова място, но той бе толкова горд от подаръка си, че тя се беше усмихнала и се наведе да го целуне по бузата, целувка, който той бе поискал с устните си.

„Елате с мен — прошепна тя на момиченцето, което май я чуваше. — Знам място, където ще сте в безопасност“.

Нийса стана и надникна в тъмния проход. Спря да плаче и се усмихна.

— Какво има? — изсъска Манди. Очите ѝ блестяха на светлината на свещта.

— Натам — отвърна Нийса като в сън. — Това е верният път. — И тръгна.

Кей и Манди се спогледаха, но Рип се надигна и тръгна след Нийса. После каза нетърпеливо:

— Хайде.

Манди стана да го последва и подхвърли през рамо на Кей:

— Идваш ли?

Рип стъпваше предпазливо, за да не угаси свещта, единствения им източник на светлина.

— Почакай! — каза той на Нийса... и дъхът му я угаси.

Манди ахна, а Кей писна от страх.

— Тихо! — изсъска Рип. — Аз съм пред вас. Хванете се за ръце! Трябва да сме заедно.

— Ти си виновен! — сопна се Кей.

— Все едно беше — отвърна уморено Рип. — Свещта бездруго догаряше. Внимателно! Така, всички ли са тук?

— Да — измърмори хрипливо Кей. Не бе на себе си от страх.

— Тогава да тръгваме — прошепна Рип. — Всеки път, когато Нийса почувства това, ни отвежда на безопасно място.

— Да бе, безопасно — изсумтя Кей.

— По`е безопасно от коридорите — напомни му Рип. — И от стаята, в която бяхме заключени.

— Не можем да се измъкнем! — извика другото момче.

— Шшшт! — прошепна Манди. — Преди също не можехме да се измъкнем. Като не можеш да измислиш нещо по-умно, вземи млъкни, Кей.

Всички замълчаха и застъпваха предпазливо в черния като катран мрак. Шмугваха се в проходи, толкова тесни, че трябваше да се обърнат на една страна, за да се промушат, изкачваха се и слизаха по стъпала.

— Тук е — каза Нийса накрая.

Другите стояха смълчани и се вслушваха в тихите потупвания на дланите ѝ по стените. Последва глухо изщракване и всички примижаха, щом от тясната цепнатина проникна заслепяваща светлина. Нийса натисна стената, тя се отмести и момичето писна от радост от това, което видя вътре.

Въпреки че всичко бе покрито с прах и въздухът беше застоял, стаята беше неоспоримо уютна и добре осветена от високия прозорец.

— Тук и свещите няма да ни свършат — каза Манди.

Накъдето и да погледнеха, имаше свещници с цели непокътнати свещи. Имаше и пълно с въглища ведро до камината. Имаше и столове и дивани, отрупани с пухкави възглавнички. И усещането беше за мир и тишина.

— Е, само храна ни трябва сега — измрънка Кей. — И вода. Някой да има?

Рип вдигна вежда и остана доволен от себе си, че вече може да го прави. Тъй че вместо да се ядоса от държането на Кей, реши да зададе

въпрос. Вдигна празната торба и го погледна.

— Да. Искаш ли да дойдеш с мен?

Вместо отговор Кей взе две свещи от близкия свещник и ги запали с огнивото. Рип бе намислил нещо и той искаше да разбере какво.

Рип надникна през дупчицата в резбата. Беше му интересно. Детският му ум не можеше да разбере всичките ужасни неща, които му се бяха струпали, откакто се събуди, но шпионирането на хора от скришно място му приличаше на игра.

Оказа се, че из тайните проходи има много вратички и дупчици в стените, за надничане. В тесните коридори се чувстваха много по-безопасно, отколкото в старата стая. Той потръпна и сложи пръст на устните си, после отново долепи око до дупката.

И отново видя стаята. Наистина беше голяма. Всъщност повечето стаи бяха големи. Тази беше с широко отворени прозорци и за миг той ги огледа с копнеж. Имаше дълга маса, подредена за ядене и с красиви метални прибори, не дървени или глинени, даже не и тенекиени, а от истинско сребро. На масата седеше някакъв побелял мъж и говореше с други двама, които стояха прави и стискаха шапките си в ръце.

Рип се нацупи. Точно тези двамата го бяха взели и го бяха довели тук. Позна ги по гласовете. Изглеждаха жестоки, и страшни също така. С гръб към дупката седеше още един мъж и мълчеше.

— Вземете това — каза накрая онзи с гръб към Рип и избута нещо по масата към двамата с шапките в ръце.

Единият посегна, после рязко дръпна ръката си, все едно че нещото го беше опарило, и изломоти:

— Магия!

— Разбира се, че е магия, глупак такъв — каза старецът. — Иглата сочи към човека, когото трябва да ми доведете.

Другият седнал заговори с гладък и успокоителен тон, който, кой знае защо, напомни на Рип за онова нещо, с което го мажеше майка му, когато се опареше с коприва.

— Съвсем безвредно е, уверявам ви — рече той. — Трябва само да следвате върха на иглата. Може да ви отведе надалече — въпросният мъж може да е на петдесет мили отук, — но не би трябвало да е много трудно.

— И заплащането е добро — отсече старецът. — Повече, отколкото за всички останали.

Единият от правите сръга приятеля си и той вдигна с неохота малкото нещо от масата, уви го в някакъв парцал и го затъкна в колана си.

— Мъж ли е този път? — попита той. — Не е момче?

— Би трябвало да е точно на седемнайсет — каза старецът и извърна глава настрана. За миг Рип видя колко е тъжен и изпита малко жал към него. Гласът му заглъхна, тъй че момчето едва успяваше да го чуе. — Точно на седемнайсет... Би трябвало да е висок, може би русокос или кестеняв.

— Ще го хванем — каза първият прав. — За тия шестстотин ние сме ръцете и пръстите ви, милорд.

— И щом го доведете, му сложете торба на главата. Не желая да виждам лицето му. Изобщо!

— Ама как ще разберете тогаз, че е той, сър?

Мазно говорещият отвърна:

— Тази игла ще сочи само едно лице в целия този свят. Точно него ще доведете. Хайде, вървете!

Двамата се поклониха и излязоха. След миг старецът и приятелят му ги последваха, увлечени в разговор.

— Ох, добре — прошепна Рип и откrehна вратичката в дървения панел. Дори Манди трябваше да се наведе, за да мине през нея. — Добре. Хайде, всички се магнаха!

Четири деца се изсипаха в стаята. Рип за миг спря, щом ги усети отново, онези лошите, но беше гладен. Манди и Нийса затичаха право към масата и почнаха да събират храна: хляб, печено пилешко, банички, пълнени със зеленчук. Рип и Кей не спряха за това, колкото и вкусно да миришеше — затичаха към вратата.

Откrehнаха я леко и надникнаха навън, докато момичетата грабеха толкова ядене, колкото можеха да носят. На Рип му се прищя да покаже глава в коридора, но се сдържа.

Кей го сграбчи за ръката и прошепна:

— Нещо идва. Усещам го.

— И аз — отвърна Рип. Беше му прилошало на стомаха, както в стаята, където ги държаха заключени, и това чувство се усилваше.

Без повече приказки двамата хукнаха към тайната вратичка; момичетата вече се бяха вмъкнали през нея и чакаха, ококорили очи. Всички въздъхнаха облекчено, щом панелът изщрака и се затвори.

Всички моментално се почувстваха по-добре; усещането за дебнещото ги зло се стопи, все едно че гъстият мрак на тайния проход бе от някой друг свят.

„Чудно, защо винаги е така, когато излезем от проходите?“, помисли си Рип.

После Манди почна да развива една от кърпите.

— Какво взе? — попита я той нетърпеливо, щом закрачиха обратно към скривалището си.

ГЛАВА 14

ОТВЛИЧАНЕ

Джими дръпна юздите.

Беше следвал Джарвис Коу неотстъпно покрай земите, принадлежащи на голямата къща, която бяха видели, от един скалист бряг до друг — дълга езда в усиливащия се вятър, който напомняше на човек за ранна пролет.

Дълъг и неприятен път. Единственият начин да разберат дали могат да преминат отвъд онова усещане, от което настръхваха, бе като опитват: една стъпка навътре — и бегом обратно! — една стъпка навън — съвсем нормално.

— Какво всъщност става? — попита Джими, докато се мъчеше да задържи старата си кранта да не драсне като състезателен кон.

— Нищо добро — отвърна Коу.

Джими изсумтя. Страхотно! Какъв късмет, че имаше кой да му го каже. Ужасното чувство като че ли нямаше край. Определено не смяташе да се катери по стръмната скала, за да види дали достъпът до имението от онази посока е чист, защото най-вероятно не беше. Отдавна се беше научил да не си прахосва енергията напразно.

— Изпитвал ли си някога такова чувство? — попита той.

Коу се обърна и го изгледа.

— А ти влизал ли си в къща, обитавана от духове?

Джими се ухили.

— Не съм забелязвал.

— О, щеше да забележиш — увери го по-възрастният мъж. — Доколкото помня, чувството е точно такова.

След като погледа мълчаливо широкия гръб на спътника си, Джими най-сетне попита:

— И като беше в къщата с духове, какво?

— Дълга история — отвърна Коу, без да обърне глава.

Джими изсумтя раздразнено. Моментът му се струваше идеален за една по-дългичка история. Защото освен онези смразяващи душата

мигове, когато се приближаваха твърде много до имението, беше ужасно отегчен. Ако продължаха така още малко, щеше дори да е благодарен на отвличащата го болка в схванатите бутове.

Стигнаха до ръба на стръмнината и Коу подуши въздуха и се загледа към белите гребени на ръмжащия прибой: бяло-зеленото море връхлиташе към скалите и синьо-сивите вълни плискаха пяна зад тях.

— Тази вечер ще е бурно — каза той. — Трябва да си намерим някакъв подслон.

— Предполагам, че да молим в имението е изключено — промърмори младият крадец.

Коу го изгледа кисело, обърна коня си и пое към пояса дървета и през него, в голите поля зад малката гора. Линията на... неприятното... не стигаше до обработваната земя, но тук-там проникваше сред — дърветата и около голия скат, като преграда за ловния терен на имението.

Джими въздъхна и подкара след него, и усети как му поолекна, щом се върнаха на земята, по която личаха следи от човешки труд, от овци, кози и добитък. От тази пътека — беше много тясна и крива, за да се нарече „път“ — можеше да види само полегато поле с нещо зелено, сигурно жито, и хълм, обрасъл с високи дървета.

— Не мисля, че беше дори типична къща с духове — промърмори той под нос.

— Не съм — отвърна навъсено Джарвис Коу.

Джими малко се стъписа от тона му. Коу гледаше назад към укрепеното имение, стиснал устни в тънка резка. Държеше дясната си ръка до гърдите и младият крадец си помисли, че сигурно носи нещо под ризата — някакъв амулет навярно.

— Междувременно денят е почти на свършване и ако искаме да разберем какво става тук, ще трябва да си намерим подслон — каза Коу и вдигна вежда. — Освен ако не предпочиташ да се върнеш в Ландсенд?

— Щом ти оставаш, оставам и аз — отвърна изчервен Джими. — Дал съм дума.

Коу се усмихна и усмивката му се разшири, щом видя как се намръщи младокът.

— Не, момче, не ти се смей, че държиш на думата и на честта. Само си спомням в какво положение се вкарах веднъж заради

обещания. Това всъщност говори добре за теб.

Трудно беше да се погледне на запад, заради залязващото слънце — нещо, което не беше особен проблем в Крондор с многото му високи постройки. При все това Коу поведе точно натам, където двете пътеки се сливаха, и килна глава настрана.

— А, така си и мислех. Има ручей. Чуваш ли го?

Джими се опита. Успя да различи само шумоленето на вятъра през зеленината, песента на птици и жуженето на многото насекоми. Но...

— Онзи звън ли?

— Добър слух имаш, Джими.

— Благодаря, Джарвис.

— Извън градовете, където път или пътека пресича вода, е много вероятно да намериш живеещи хора — каза Коу.

Препуснаха сред дърветата, извисяващи се над пътя. Това напомни на Джими за задните улички в града — там човек трябваше да гледа в седем посоки едновременно, да не би някой да го дебне. Всички дървета изглеждаха с еднаква големина и повечето растяха на кръгове около по-дебели пънове.

— От сечта е — обясни Коу. — Като отсечеш дъб или бук, от пъна израства кръг от фиданки. Оставяш ги десет години и вече са добри било за огрев, било за въглища или колове, а щом ги отсечеш, израстват нови фиданки — наречи го отглеждани дървета. Още един знак, че наблизо живеят хора.

„Ах, селските тайнства“, помисли си Джими с насмешка.

Джарвис спря до тясна пътечка, водеща към малка схлупена къщурка.

— По-нататък има голяма ферма — каза той и посочи облака пушек. — Но ще спрем тук. Един колибар повече ще се зарадва на няколко монети, а и ще е по-разговорлив.

Изправи се на стремената и извика:

— Ей, хора, здравейте!

Къщичката беше на стотина разтега вдясно от тях. Засенчваше я огромен дъб.

„Кое не е трудно — помисли Джими. — И един малък храст може да я засенчи“.

Беше едноетажна, от плет и кал, измазана с бяла глина. Покривът беше стръмен, сламен, прозорец капандура изпъкваше като нос над входната врата. От каменния, измазан с кал комин струеше дим, а наблизо имаше сайвант. Голямата зеленчукова градина отстрани беше наскоро засадена, тъмната почва беше изрядно обърната на лъкатушещи лехи; в малкото оградено с плет пасище скубеше трева стара коза и грухтеше младо прасе. Няколко пилци щъкаха пред дъсчената врата на скромния дом.

— Здравейте, странници — отвърна им един мъж, след като затегна плетената градинска портичка с връзка върбови клонки.

Държеше лопата с дъбова дръжка. Усмихна им се, щом я опря на оградата, но пък така ръката му се озова близо до един косер. Беше с дълга шест стъпки дръжка от здрава хикория, с набит в единия край тежък и остър, извит като кука нож, обичаен селски инструмент, но също така и добро оръжие, ако потрябва. Някои войници също носеха такива, макар че военните модели бяха с по-малка кука в края на острието, за да смъкват конници от седлото.

Мъжът беше облечен в кърпени изтъркани бричове от груб плат и риза, бос и явно вече не млад, но здрав и жилав като стар корен.

Джарвис Коу леко се поклони в седлото.

— Пътници сме — рече той и каза имената им. — Търсим къде да спрем за нощта. Не видяхме хан наблизо и с радост бихме се отплатили за гостоприемството ви с някой и друг сребърник.

Очите на селяка се ококориха, а след това се присвиха: явно това бяха много пари за едно преспиване. Джарвис подхвърли една монета и мъжът я хвана, огледа я и я прибра.

— Много щедро от ваша страна, сър.

Джими забеляза, че говорът му е по-груб от този на Лори — селяшки, гърлен и дрезгав; мъжът гълташе последната сричка на всяка дума.

— Пък и ще помогне да платя наема за къщето. Имаме място за двама на пода — синовете ми не живеят тука, работят за фермера Суидин — имаме и постели с чиста слама, и навес за конете ви. Моята Мег е сварила бобена чорба, а и хляб пече днес.

Горната част на вратата на къщурката се отвори и оттам надникна жена — над средна възраст, с лице, потъмняло от слънцето като на мъжа ѝ, с напукани устни около почти беззъба уста и хитри

тъмни очи. Кимна и се прибра вътре, докато мъжете слизаха от седлата, след което се заловиха да напоят и изтъркат конете — Джими грижливо повтаряше всичко, което правеше спътникът му — а после ги прибраха под малкия навес.

Селянинът донесе сено с една дървена вила, хвърли го на конете и плесна старата коза през ребрата, когато се опита да си скубне малко.

— Имам овес — увери ги той. — Даде ми го Сетин, ей там живее, задето му помогнах в жътвата.

Наведоха се да влязат в къщата и Джими се огледа. Беше само с една стая, не много голяма, със сламеник върху рамка от навързани колове от едната страна, огнището от другата и под от отъпкана пръст — на Джими щеше да му е все едно, ако не личеше, че домакините им нито носят обуца, нито си правят труда да си остържат босите стъпала, преди да влязат от двора. Дървена стълба водеше нагоре към плевника, където сигурно бяха спали заминалите им като ратаи синове.

Колкото до останалото — няколко сечива висяха на куки по стените: сърп, две мотики, коса — и няколко горни дрехи; желязно котле къкреше на слабия огън в огнището. Беше достатъчно топло и не толкова тясно, че да се чувстват натъпкани. Все пак беше по-добре, отколкото да спят навън, реши Джими, дори храната да не изглеждаше особено привлекателна.

Селякът подпря косера на стената до вратата. Джарвис и младият крадец схванаха намека и също оставиха сабите си там.

— Да видим дали разбрах добре — каза колебливо Брам.

Беше доста смутен от високата каменна градска къща и от двете... ами, дами... които седяха срещу него.

„Забележи, държат се съвсем приятелски с тебе“, напомни си той.

Едната, която всички май наричаха леля Клеора, беше облечена фино като жена на лорд, макар и не съвсем в същия стил; беше може би на възрастта на майка му, но за селски очи изглеждаше с десет години по-млада. Госпожица Флора — племенницата ѝ, наскоро пристигнала от Крондор — беше съвсем хубавичко момиче, въпреки че изобщо не можеше да се сравни с Лори. Самата Лори изглеждаше

странно в една от роклите на госпожица Флора и с превързан крак, вдигнат на пейката.

Дори готвачката, която като че ли можеше да е много груба, ако поиска, се държеше с него сладко като бонбонче. Но и пък сигурно изпитваше майчински чувства към него, помисли си Брам.

Кротко и без да съзнава колко хубав е станал с чисто лице и блеснала руса коса след банята и с новите дрехи, Брам довърши последния сладкиш и избърса ръката си в салфетката, която му бяха дали, като съобрази преди това да не си облизва пръстите. Кое то беше жалко, защото бяха накапани с чудесен мед с дъх на детелина. Кухнята беше голяма колкото долния етаж на селската им къща, но по-уютна от всичко в този чудесен дом: каменен под, бронзови котлета и тигани по стените, дълга дървена маса и торби с лук, пушени бутове, суджуци и връзки чесън, и снопове билки, висящи от дебелия тавански греди.

Тук можеше да хапне сладко и удобно и беше благодарен, че госпожица Флора го предложи. Все още беше стъписан от реакцията им, когато се представи в къщата. Лори само дето не се разрева от радост, щом го видя — заради което гърдите му още малко и щяха да се пръснат от чувствата, с които тепърва започваше да се сблъсква — и това бе накарало Флора да се държи с него като с отдавна изгубен приятел. Леля й веднага го взе под крилото си: настоя да се изкъпе и преоблече, предложи му чисти дрехи, останали от някой неин родственик — така и не разбра кой точно е бил, — а след това го настани да се нахрани. Леля Клеора явно обичаше да гледа как се хранят мъже.

— Значи братът на госпожица Флора... — заговори той с пълна уста.

— Джими — подсказа му Флора.

— Той те е освободил от ловците на крадци, намерил ти е място, където да преспиш, после двамата са ти превързали крака и той е тръгнал да търси Рип?

Лори закива оживено.

— И после ти дойде да ме потърсиш. Благодаря ти, Брам!

Брам се изчерви и в същото време гърдите му се издуха от гордост — като всеки мъж, беше готов да се разтопи пред женската възхита.

— Ами, не можех да те оставя да се оправяш сама с всичко това — отвърна той. — Каквото и да си мислят нашите сивобрадковци. Дивите зверове не палят ферми, нито нападат хора посред бял ден. Асталон само знае защо не са ти повярвали — добави той, споменавайки името на бога на правосъдието. — Лори не е празноглавка като някои, дето мога да им кажа имената, но ще си ги премълча. Като Мерибет Глидън например.

Очите на Лори се напълниха със сълзи, от което му стана едновременно тъжно и хубаво. Флора въздъхна, а леля Клеора плесна с ръце под двойната си брадичка и възкликна:

— Та това е като в приказка на менестрел! Младежи, тръгнали да спасяват хора! Че то си е истинско геройство!

Брам се изчерви още повече.

— Не съм герой. Фермерски син съм. Но все пак ще тръгна да търся Рип и да помогна на брат ви, госпожице Флора. — И се прозя. — И ще е най-добре да тръгна рано. Пеша ще е голямо гонене, щом са на коне.

— Значи ще трябва да си вземеш кон — каза Флора. Брам се засмя.

— Госпожице Флора, нищо повече не бих пожелал. Но мога да си позволя кон толкова, колкото да тръгна на север на ръце.

Лори бръкна в джоба на полата, която ѝ бяха дали назаем.

— Брам, цената за Хораций е у мен! Сигурна съм, че ще можеш да вземеш нещо за нея.

Брам я изгледа кисело. И двамата знаеха, че нарочно бе премълчал за монетите, които му беше свила от стаята. Не бяха много пари, но все пак бяха всичко, което си имаше.

— А ако не стигнат, аз ще доплатя — каза Флора.

— И можеш да си вземеш каквото ти трябва за път от кухнята — каза леля Клеора. — Като го гледам това време, няма да е зле да вземеш и наметалото на Джош против дъжд.

Трогнат, Брам заби поглед в грубите си обуца. Това му напомни нещо.

— Поне ще мога лесно да проследя брат ви, госпожице Флора. — Жените се ококориха. — Ами той, изглежда, е купил Хораций. О, Хораций има една щръбка на лявата задна подкова, ще я позная навсякъде. — И добави тихо: — Стига дъждът да не отмие всичко де.

Джими погледна проливния дъжд навън и въздъхна. Така и не можеше да разбере защо Джарвис просто не попита за това, което им трябваше. Затова пък вече знаеше за семейството, съгласило се да ги подслони, повече, отколкото за някои от приятелите си.

— Аз бях акушерката на баронесата — каза с гордост старата. — Слабичка беше една такава, горкото момиче. Кръвта ѝ изтече и умря. Друг стана оттогаз баронът... — Тя поклати глава.

— Не е същият като едно време — измърмори кисело старият.

Джими се обърна и се върна при огъня. Нищо дотук, все такива глупости.

— Едно време, човек ако има оплакване, за наема или друго, ще иде в къщата, когато господарят е там, и работата ще се уреди. Даже колибари като нас! Ама вече не. — Старецът въздъхна.

— След смъртта на милейди баронът изпъди всичките си слуги и пазачи — каза жена му. — Същия ден, в който умря.

— И ги взе ония... ония...

— Наемници — каза твърдо жена му и го стрелна предупредително с очи.

— Наемници — повтори намусено старият, сякаш думата беше мръсна. — Отиде един съсед веднъж да види лорда, когато си беше в къщата, и ония... — погледна жена си накриво — ония типове едва не го пребиха до смърт горкия човек. Питам ви аз, така ли трябва да се държи един лорд?

Според всичко, което Джими беше видял и чул през живота си, повечето лордове се държаха точно така. Но си замълча благоразумно.

— Някак странно се чувства човек около това място — отбеляза Коу.

Мъжът и жената се спогледаха.

— Аха — съгласи се старият. — От година на година става все по-лошо. Никой вече не ходи там, освен ония разбойници, дето ги наема от време на време, а и те гледат да не се задържат дълго там, ако могат.

Коу повдигна вежда.

— Хмм. — Пуфна замислено с лулата един-два пъти. — Голямо погребение трябва да е било.

Мъжът и жената отново се спогледаха притеснено.

— В Ландсенд ще да са я погребали според мене — каза старата.

— Може пък да са я върнали с кораб в двора, откъдето дойде — рече мъжът ѝ.

— А бебето? — попита Джими. — С него какво е станало?

Двамата старци се извърнаха слисани към него, все едно че бяха забравили, че е тук. Джими ги изгледа питащо.

— Ми ние, тъъ, не сме го виждали оттогаз — изломоти жената.

— Живо ли е? — кротко попита Коу.

— Не сме чували да е умряло — изръмжа старецът и погледът му пробяга към жена му.

— Трябва да е към осемнайсе вече — отвърна някак сънено старата.

— Питам, защото в Ландсенд никой не спомена за него — каза Джарвис. — Изненадан съм, че баронът е имал дете.

— Сигурно са го дали някъде за хранениче — предположи старата. — Благородниците ги правят тия работи, нали знаете.

— Хмм — повтори Коу. — Къщата изглеждаше, все едно че е в ремонт. Макар че я видях отдалече, от пътя.

Старият изсумтя.

— Лордът сигурно е накарал ония копеле... — хвърли поглед към жена си, — ...наемниците де, да се грижат за имението. Никой от нас не е стъпвал там от близо осемнайсет години. И да ви кажа право... — старецът изчука пепелта от лулата в огнището, — пари да ми давате, няма да стъпя там.

„И аз — помисли си Джими. — Но могат да ме принудят с плач, да ме придумат и да се обърнат към по-добрата ми половина“. Зачуди се с горчивина дали винаги е бил толкова податлив на женско коткане. Или просто обичаше да прави щедри жестове от време на време? „Само дете много мразя, когато въпросният щедър жест се окаже адски неуместен и заприлича повече на самоубийство, отколкото на геройство“.

Спасяването на принца и неговата дама можеше да е великолепен щедър жест, а и отгоре на всичко истинската му цел бе да спаси свои приятели. Но да спасява някакъв дребосък, когото дори не познавайте, само защото го искаше Флора, бе все едно насила да те набутат в нещо, което никак не ти харесва.

И все пак, след като се увереше, че домакините му и Коу са заспали, смяташе да отиде до онази къща с ужасите и да види дали ще може да намери момчето и да го измъкне. В края на краищата, щом някаква шайка негодници можеше да го изтърпи, и той щеше да го преживее, в името на Рутия.

Дъждът обаче заваля още по-силно и Джими измърмори:
— Май ще ида утре вечер.

Баронът се мятеше в леглото си, стискаше и мачкаше подгизналите от пот чаршафи, почти както всяка нощ. Сънищата винаги бяха едни и същи: ловът, пропастта, смеещото се лице на младока. Бурята, пристигането на тъмния мъж, всичко идваше и си отиваше всеки път в различен ред. Понякога всичко пробягваше бързо, друг път той наблюдаваше самия себе си, все едно че е застанал леко встрани, а понякога преживяваше миналото изцяло. Понякога знаеше, че е само сън, друг път беше, все едно че отново е млад и се опитва да се пребори отново с любовта и омразата, стиснали душата му.

Дни наред Бернар беше търсил възможност да се разправи насаме с младия. Вечно смеещият се натрапник ангажираше твърде много от времето на Илейн. Тя като че ли на драго сърце търпеше вниманието на този глупак — и не само бягаше от задълженията си към другите гости, а буквално беше пренебрегнала Бернар след пристигането на Закри.

Възможността най-сетне се появи по неочакван начин. Беше организиран лов, за да позабавлява гостите си, и освен Илейн всички се включиха с удоволствие. Тя отново се беше разболяла. Този път той повика лекаря и му нареди да я прегледа на всяка цена, без да приема никакви възражения.

Всички бързо бяха обзети от възбудата на гонитбата, радваха се на хладния есенен въздух и на дрезгавия зов на ловните рогове. Гоначите и кучетата подплашиха огромен елен. Кучешки лай, гоначите надуваха овнешките рогове, наперените ездачи, облечени във всички цветове на дъгата и блеснали от злато и скъпоценности, по-ярки от

пъстроцветния покров на листата, препускаха през гората. Великолепна гледка.

Докато препускаха, Бернар зърна нещо тъмно да търчи през храстите.

„Глиган!“, помисли си, щом видя стегнатото издължено тяло и дългите извити бивни. И хитър при това — да удари под прав ъгъл, вместо да привлече вниманието на кучетата, като побегне.

Те не го бяха надушили — вятърът духаше към него. Бернар знаеше, че на дивата свиня не ѝ трябва много да се ядоса и да нападне и че само присъствието на толкова много кучета и ездачи я е накарало да побегне.

„А не би било зле тази вечер да ги нагостя с глиганско“. Щеше да е величествено: главата, поднесена на тепсия, с варакосани бивни, а Илейн щеше да засияе от възторг заради трофея на съпруга си.

Метна лъка на гърба си и измъкна от стегата копие то за глигани с широкото острие. Конят му запрескача камънаците. Бернар не изпускаше плячката от поглед. Ако се съдеше по големината и дългите остри бивни, животното беше в разцвета на силите си, но още младо и безразсъдно, тъй че според барона щеше да е лесна плячка. Някой по-стар и агресивен мъжкар вече щеше да се е обърнал за бой.

Глиганът изведнъж се озова пред дървета, израсли толкова нагъсто, че не можеше да си пробие път през тях. Обърна се първо наляво, после надясно, а накрая срещу препускащия към него сред вихър от окапали листа Бернар и запъна задните си крака в земята, готов за нападение — да разпори корема на коня или краката на ездача.

Баронът леко забави, за да забие копие то отгоре и да пробие сърцето или да прекърши гръбнака на звяра. Нямаше да остави време на неопитния глиган да нападне.

Но изведнъж иззад него, отдясно, изсвистя стрела, заби се точно под рамото и широкото острие мина като нож през сърцето и дробовете на звяра.

Той се срина на земята, забълва кръв, изрита няколко пъти и издъхна.

Бернар дръпна юздите толкова рязко, че конят се изправи на задните си крака и едва не падна на задницата си. Обърна се и видя, че Закри го е последвал. Младежът тъкмо отпускате лъка си.

Закри заговори, с вечната си насмешлива усмивка, но Бернар не чуваше думите му. А след това младия ездач го нямаше.

Бернар вече яздеше с другите приятели на жена си, слугите гордо носеха убития глиган зад него. После образите се стопиха.

„Какво пък, не е много по-различно от това да си крадец в Крондор — помисли си Джими Ръчицата. — Просто внимаваш и не бързаш“.

Бяха изтекли един ден и една нощ, откакто отседнаха в колибата. Двата старци като че ли не намираха нищо странно в това, че решиха да се задържат и да се шляят из гората.

„А може би среброто на Джарвис сдържа любопитството им“, каза си Джими и едва сподави кихавицата си. Наблюдаваше имението иззад гъстите храсти и носът и очите го сърбяха от нещо в тези храсти. А и мирисът на зелено и на мухъл го разсейваше — Крондор много правилно и много често миришеше лошо. С вонята той беше свикнал, но не и с тази сладникаво зелена миризма на ливада. Добре поне, че пролетта беше решила да се държи като пролет, със синьо небе, топлина и пухкави бели облачета вместо студения дъжд от вчера.

„Любопитството не води към добро — продължи мисълта му. — В къщата на някакъв си стар барон става нещо много гадно и освен ако предчувствието ми не ме лъже, Коу търси точно това, търси някой замесен в него“.

— Намери ли нещо? — попита той безгрижно, щом усети стъпките на Коу зад себе си. „Може и да не различавам всяко шумолене и църкане из горите, но човешки стъпки различавам добре“, каза си Джими с известно задоволство. Трябваше само да отсееш помаловажното, също като в града.

— Странното е, че близо до къщата няма едър дивеч — отвърна Коу. — Насекоми, гущери, птици и даже катерици — колкото щеш, но всичко, което доближава човешки ръст, явно изпитва притеснение около това място, също като човек. Ти продължавай да наблюдаваш портата. Аз ще обиколя от другата страна.

„Да, сър, слушам, сър“, помисли си Джими, щом Коу притича като призрак през пътя и се шумугна в храстите от другата страна. „Защо просто не влезем вътре?“ Предпазливостта на Коу започваше да

го дразни, също като тия проклети храсти. Вече искаше да се случи нещо.

И нещо се случи. В централното каре на укрепеното със стена имение се появиха двама души. Той знаеше, че там са конюшните и сайвантите, сигурно за да не развалят гледката откъм пътя. Двамата водеха коне; след малко ги яхнаха и подкараха в лек галоп към външната стена и портата.

„А-ха!“, помисли си Джими, щом се приближиха.

Бяха двацет и няколко годишни, но изглеждаха по-стари. Единият бе тънък и жилав, другият — като нещо, изчукано от ковач от железен блок. Пор и бойно куче, помисли си Джими, щом ги огледа добре. В Крондор щеше да ги вземе за улични биячи — или за „трепачите“ на шерифа. Бяха облечени в непромокаеми кожени дрехи. Сабите на хълбоците им бяха добри, макар и груби, а ножовете, пъхнати в коланите и стърчащи от ботушите, внушаваха респект. Единият имаше и къс рогов лък в калъф до дясното коляно.

„Я да ги проследим — реши той. — Но внимателно“.

Щом излязоха от обкованата с желязо порта, по-едрият дръпна юздите.

— Хайде, мършо. Чу го, човека може да е на шейсет левги оттук.

— Точно затова е важно да не се объркаме още на първата левга, Рокс — отвърна мъжът с лице на пор и се загледа в нещо, което стискаше в месестия си юмрук. — Аха. Право на юг.

— Що не се пишеш ясновидец тогаз? — изсмя се Рокс.

Приятелят му избоботи някаква мръсна ругатня и двамата се разсмяха.

Джими изчака, докато почти се скриха от погледа му по пътя на юг, преди да яхне коня си. „Джарвис Коу нали много се хвалеше как можел да проследи коне и да ги различи един от друг. Ако се зачуди къде съм, може да проследи моя“.

След два дни болезките му от първата езда се бяха уталожили до рязко жегване в бедрата от време на време. Коу още подхвърляше насмешливи шеги, особено за това как махал с ръце, но все пак в повечето случаи Джими успяваше да накара кроткия стар кон да върви натам, където той искаше, въпреки че като че ли на крантата не й се бързаше много. Но пък и конете на двамата негодници като че ли не бяха от най-напористите жребци.

По този участък на пътя нямаше много движение, но все пак бе достатъчно, за да не изпъква много-много един ездач. Джими държа двамата, които преследваше, в границата на полезрението си повече от два часа, преди да спрат до един поток, за да напоят конете. Тогава сви в страни от пътя в една падина, която го скриваше от тях, и обратното, и намери удобно дърво, за което да върже коня — беше се научил вече, че се връзва на равнището на главата, иначе може да се оплете в юздите и да направи ужасни неща — а следващите стотина разтега се промъкна пешком. Ако успееше да се доближи достатъчно, за да може да ги подслушва, без да го забележат, сигурно щеше да се докопа до нещо по-интересно за оня, който ги беше наел, и за нещата, които ставаха в къщата на барона.

Чу мърмореци гласове по пътя напред. Мършавия и Рокс стояха на камъните в началото на брода, а конете им бяха нагазили до глезените във водата и пиеха. Джими се промъкна зад една паднала ела, чийто гнил дънер беше обрасъл с храсти, и заслуша.

— Шантава работа — рече Рокс, по-едрият. — Глей как иглата сочи направо, както и да я обърнеш.

Мършавия държеше нещо. Вдигна ръка към Рокс и едрият мъж с лице на бултериер се дръпна, все едно че са му поднесли скорпион.

— Т'ва е магия бе! — изрева той. — Шантава работа. Проклето да е! — Замълча. — Оная къща, и тя е проклета. И оня магьосник, дето си пада по демони, а баронът го държи — от него направо капят проклетии.

— Това проклето, онова проклето, няма да мирясаш, ако всичко не прокълнеш — изсмя се Мършавия. — Шестстотин жълтици, ако му го занесем, глупако. С толкова можем да зарежем работата — купуваме го оня бардак, дето все си говорим за него.

„Виж ти — каква амбиция — помисли Джими. — Шестстотин жълтици. Сериозни пари дори за един барон с приход от цял град и имение. С това наистина можеш да купиш бардак, че и да го обзаведеш — стига момичетата да не са чак толкова хубави. Кой ли е онзи, за когото говорят? Че и магьосник? Джарвис много ще се заинтересува“.

Двамата наемници изведоха конете от водата и се приготвиха да ги яхнат. Мършавия тихо изруга, докато Рокс пъхаше крака си в стремето.

— Почакай. Иглата май помръдна. Виж, като я обърна наляво или надясно, се движи, все точно пред нас! И чувам нещо.

Джими също го чу, над плисъка на водата в коритото и в камъните на брода. Познатото кухо тупкане на копита.

Вдигна глава, погледна примижал между папратовите листа, избуяли около подслонилия го гнил дънер, и видя ездача, слизащ по полегатия склон към водата. Конят беше невзрачен, такъмите — евтини; мъжът в седлото...

„По-скоро момчето в седлото“, помисли си Джими. Ездачът едва ли бе повече от две-три години по-голям от него. Грубо подрязана коса, лице, което щеше да изглежда красиво, ако не беше изпъкналата челюст и правият нос, будни сини очи, загар като на човек, работещ на открито. Облеклото му беше грубо и практично като на фермер или ловец може би; беше метнал на гърба си дълъг лък от тисово дърво, имаше и колчан стрели и дълъг нож на колана.

— Здравсти, приятел! — подвижна Мършавия.

После погледна спътника си през рамо. Продължаваше да държи в ръката си каквото там държеше; премести го от лявата в дясната ръка в полукръг, след което кимна с доволна усмивка и рече:

— Той е. И идва право в ръцете ни! Лесни пари!

Излезе на отъпкания път, закрачи към непознатия и му подвижна:

— Хубаво място да напоим кончето!

Гласът му прозвуча лигаво, в неискрено подражание на добронамереност.

Хубавият непознат младеж явно си помисли същото — Джими видя как се намръщи и опипа лъка си. Явно не беше свикнал да язди — а и дългият лък беше оръжие за пешаци — и се чувстваше малко несигурно.

„По-добър ездач е от мене, но не много“, помисли си Джими.

— Само ще мина, приятел, стига да нямате нищо против — отвърна младежът. Говорът му беше селяшки, също като на Лори.

„Все деца на фермери ли трябва да спасявам?“, помисли си Джими раздражено и със здравословна нотка страх.

Да се нахвърли върху двама възрастни мъже, при това опитни убийци, каквито явно бяха, не беше шега работа — а и не беше улична свада. Не можеше да разчита, че ще е по-добър в бягането и криенето из горите от наемниците.

Какво да направи, какво?

Мършавия явно нямаше подобни колебания. Изчака край пътя, докато ездачът се изравни с него, след което затича с рев и сграбчи младежа за глезена, явно с намерението да го смъкне от седлото.

Но младежът го изрита и Мършавия залитна назад с нов рев, и се хвана с две ръце за лицето. Пътникът смуши коня си и го подкара в бесен галоп през водата.

— Не, тъпако! — изрева Рокс, щом Мършавия издърпа късия лък от калъфа на седлото си и опъна стрелата до ухото си.

Викът на едрия мъж премина в безмълвен вой, когато Мършавия пусна тетивата, измъкна нова стрела и стреля пак. Първата стрела мина толкова близо до русолявия ездач, че Джими си помисли, че го е ударила. После той профуча покрай него и Джими видя, че наистина го е улучила — по ухото; острият като бръснач връх го беше срязал и то кървеше, но не бе рана, която да спре човек. Втората стрела дрънна в седлото.

— Само да си ми убил шестстотин жълтици, ще те убия! — изрева Рокс.

Измъкна нещо от дисагите си и го завъртя над главата си — три гладки продълговати железни тежести, вързани за здрави каишки. И хвърли оръжието — младият ездач беше вече на двайсетина разтега от него — хвърли го по коня, не по ездача.

Топките и каишките се оплетоха в краката на коня, той изцвили и рухна на земята. Русокосият младеж остана да лежи неподвижен за миг, после се размърда. Рокс и Мършавия изреваха победоносно и хукнаха към него.

„Мога просто да им открадна конете — помисли си Джими. — Не, първо ще видя какво ще направят“.

Никой от двамата не поглеждаше към крайпътните дървета, а и там храсталаците бяха по-гъсти — защото има повече слънчева светлина, беше му обяснил Коу. Джими затича безшумно покрай тях, само на няколко крачки от двамата наемници — достатъчно близо, за да може да чуе задъханото им дишане и ругатните им.

И конят, и младежът вече се бяха изправили. Русият момък изглеждаше зашеметен, лицето и рамото му бяха целите в кръв от разпраното му ухо. Той понечи да смъкне лъка от рамото си, но

двамата наемници вече се бяха приближили и той го хвърли настрана, вместо да се опитва да опъва стрела, и измъкна дългия си нож.

— Опитайте се да ме убиете! — извика момчето колкото възмутено, толкова и изненадано, поне според Джими.

— Не, не, жив струваш много по-скъпо! — отвърна ухилено Мършавия. — Пусни ножчето, стой кротко и няма да пострадаш.

Двата бандити се разделиха, за да заобиколят коня на русия младеж. Настъпваха опитно и предпазливо, с вдигнати саби. Младежът заотстъпва, като местеше ножа си ту срещу единия, ту срещу другия. Беше дълъг цяла педя и от добра стомана, но техните саби бяха три пъти по-дълги, а и двамата имаха и кожени якета и предпазители на ръцете.

„Молитвата трябва да си спомниш, селянче“, помисли със съжаление Джими. Огледа земята и си хареса два хубави, големи колкото юмука му камъка. „Трябва да направя нещо да наклоня везните“.

Същите сметки, изглежда, минаха през главата и на русия младеж. Той скочи срещу Мършавия, явно с намерение да го изблъска. Ако успееше да мине покрай него, щеше да може да се добере до брода и да скочи на някой от конете на наемниците.

Мършавия се ухили, дръпна се лъжливо настрана и замахна със сабята. Тъпото на острието удари ръката на младежа, която стискаше ножа, и оръжието изхвърча; натовареният му ръб блесна под лъчите на слънцето. След секунда Мършавия изрева — със смайващо самообладание и присъствие на духа младежът го беше изритал в чатала. Наемникът залитна и се преви.

— Ей! — извика Джими и хукна към тях.

При вика му Рокс се обърна. Джими хвърли първия камък, докато тичаше, и го улучи в корема. Дебелакът изохка и залитна две крачки назад.

— Не! — извика Джими. — Бягай, проклет да си! Бягай към брода!

С повече кураж, отколкото благоразумие, русокосият младеж се опитваше да вдигне ножа си, въпреки че пернатата му китка беше изтръпнала от болка. Мършавия пък вече се беше посъвзел и успя да избегне втория камък, макар и хвърлен съвсем отблизо — и младият крадец се претърколи на земята под злобния замах на сабята му:

Мършавия нямаше причина да оставя жив някакъв случайно срещнат непознат, а и сигурно още го болеше от ритника. Да не би да си слагаше специална броня под гащите, че изобщо можеше да се движи?

Едната ръка на Джими напипа нещо студено и метално и инстинктивно го стисна. Сабята на Мършавия блесна над озъбеното му лице; русият го блъсна, преди да посече Джими, и той се превъртя и отново скочи на крака.

Мършавия настъпваше към него, с вдигната сабя и злоба в очите. Зад него Рокс се сборичка с младежа — удари го по рамото с ефеса на сабята си и той изпъшка от болка, после го стисна за тила и го блъсна към коня. Лицето на младежа се удари жестоко в седлото и той се свлече. Конят препусна, Джими хукна след него и скочи встрани да се прикрие, когато нещо профуча много неприятно покрай него.

Оказа се, нож: заби се в едно дърво и затрепери с изнервящо бръмчене. Джими не чуваше някой да тича след него и след стотина разтега спря и огледа онова, което бе напипала ръката му. Беше медальон, но само с една игла с увит косъм около нея, върху карта, изваяна в кристалното покритие. Сви рамене и го пхна в джоба си.

Наблизо изпука клонка под нечий крак. „Горе!“ — продиктува незабавният му инстинкт. А и букът изглеждаше лесен за катерене, също като стена. Той изхвърча бързо нагоре и остана да лежи по корем на един клон, по-дебел от тялото му.

Двамата наемници се спряха точно под него.

— Викам да го намерим и да го удушим — каза Мършавия. — Не ща свидетели.

Едрият се изхили.

— Че на кого ще го разправи? На барона? Ха! Ако пък се върне в Ландсенд да се оплаче на пристава, толкоз по-добре — дотогаз ще сме на дни път оттука, докато прати някой насам, ако изобщо направи нещо. Я да взимаме русокосия и да се махаме оттука.

— Сега какво да правя? — промърмори Джими, когато двамата се отдалечиха.

ГЛАВА 15

ОТКРИТИЕ

Бернар сънуваше.

Пот беше избила по челото му и той стенеше в съня си, вкопчен в чаршафите. Сънят беше съвсем като на живо: можеше да чуе вятъра, шумолящ между дърветата, грохота на прибоя в скалите. Цветовете бяха живи, дори мирисът на дърветата, на конска пот и миризмата на кожени дрехи изпълваше ноздрите му.

— Как посмяхте да ми го убиеете? — гневно попита баронът. — Капка възпитание ли нямате?

Глиганът лежеше на земята и трепереше в краката на коня на барона. Бернар едва сдържаше подтика си да извади стоманата и да нападне младежа.

Той се поклони в седлото.

— Съжалявам, милорд. Опасявах се, че няма да го улучите и ще се изложите на риск. — Гласът му беше изпълнен с искреност, но леко кривнатата устна намекваше за подигравка.

Бернар го изглежда хладно.

— Ловил съм глигани из тези лесове още когато сте мокрили пелените си — рече той. — И едва ли съм остарял чак толкова, уверявам ви.

Закри килна глава.

— Извинете, милорд. Ще трябва да кажа да го вдигнат.

— Ще го оставите тук — рязко отвърна Бернар. — Не го искам на масата си. — Дръпна юздите на коня и го подкара назад към ловната свита.

— Милорд — извика зад него Закри. — Бих искал да поговоря с вас насаме.

Бернар спря коня си и стисна зъби. Такава наглост! Въпреки това се обърна и пое обратно към младия мъж, който нервно въртеше юздите в ръцете си.

— Елате с мен тогава. Да излезем от гората и да отидем някъде, където никой няма да чуе този „частен разговор“.

Бернар излезе от дърветата и подкара през ливадите, осеяни с жълти цветя, сухи и златисти в разгара на късното лято, после — нагоре по хълма. Конските копита хвърляха буци пръст; птици излитаха от високите треви пред двамата. Бернар продължи в галоп, докато стигнаха билото. Спряха недалече от стръмните скали, с величествената морска шир долу. Над главите им кръжаха чайки.

Закри дръпна юздите до него и потупа коня по шията.

— Възхитителна гледка — промълви той и вдиша дълбоко.

— Какво искате? — попита нетърпеливо Бернар.

— Милорд — заговори Закри. — Лейди Илейн не биваше изобщо да напуска Риланон: тя вехне за него, дори вие виждате колко е бледа и посърнала. Трябва да се върне в столицата. Този живот не е за нея! Има нужда от забавления, от дворцовия блясък. Бих искал да ви помоля, заради нея, милорд, да я оставите.

Бернар го изглежда невярващо.

— Моля? Бихте ли повторили думите си, сър?

Закри се изненада.

— Милорд, бях останал с впечатлението, че сте светски човек. И че сте разбрали, че с Илейн сме любовници. — Засмя се нервно. — Поне със сигурност сте разбрали, че не беше девствена.

— Спрете! — извика Бернар. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели около юздите, очите му се бяха разширили, дъхът излизаше на съсък между стиснатите му зъби.

— Аз я обичам — продължи Закри, все едно че баронът изобщо не бе проговорил. — Не трябваше да й позволя да тръгне. Но все още не е късно, можете да анулирате брака. Тя ще ви е благодарна за това.

— Да я оставя? Вие луд ли сте?! Илейн ще умре от срам, ако направя такова нещо!

— Тя го желае, сър! Тя ме обича, милорд. И знам, че иска да е с мен. Моля ви, имайте милост към нас и ни позволете да бъдем заедно.

Бернар не се и опита да скрие гнева си.

— Ще се върнете в замъка веднага! Прибирате си багажа и напускате дома ми, и взимате първия кораб за Ландсенд, който намерите, иначе след залез-слънце не отговарям за живота ви. —

Вбесен, той дръпна юздата, за да обърне коня, толкова силно, че животното изцвили.

— Сър! — извика зад него Закри. — Ще ме изслушате! — Младият мъж заби шпорите в хълбоците на коня си и едва не се сблъска с дорестия жребец на Бернар.

„Нима ще ми посегне, на собствената ми земя?“, помисли си Бернар, но замълча. Обърна се и удари младия мъж в лицето с опакото на металната си ръкавица; железните пъпки се врязаха в плътта. Закри залитна и извика от болка. Бузата му беше разпрана до кокала, само на сантиметър под окото. Той пусна юздите и вдигна ръце пред лицето си да се защити.

Конят му заотстъпва, объркан и подплашен, и замята глава. Конят на Бернар, усетил гнева на ездача си и това, че юздите са охлабени, се възбуди, присви уши, завъртя се и зарита. Конят на Закри, ударен силно в гърдите, се изправи на задните си крака. Изцвили уплашено — почти като рев на дете великан — и заотстъпва назад и встрани — една, втора, трета стъпка...

И изведнъж изчезна заедно с ездача си.

Бернар дръпна силно юздите да усмири раздразнения кон, подкара го бавно към ръба на скалата и се изправи на стремената, за да погледне надолу.

И човек, и кон бяха изчезнали. Бесните вълни се разбиваха в назъбените скали, пръските хвърчаха на четиридесет-петдесет стъпки нагоре, дори здравият гранит се тресеше. После, за много кратко, баронът видя туловището на мъртвия кон сред вълните — теглеха го към морето. От Закри нямаше и следа.

Изчезването на Закри бе обяснено със скалъпен повод; получил някакво известие от изток, трябвало да се върне у дома с първия кораб. Помогна и това, че гостите не искаха да обидят домакина си, като покажат недоверчивост. На другия ден багажът на Закри беше изпратен в града, за да му го препратят в Риланон, и приятелите на Илейн продължиха да се радват на гостоприемството на съпруга й. Самата Илейн изглеждаше отчуждена и посърнала.

След няколко дни Бернар повика лекар да я прегледа, защото тя не ставаше от леглото и се оплакваше, че е болна.

— Имам най-хубавата новина за вас, милорд — размаза се лекарят след прегледа.

— Милейди не е болна? — каза Бернар и се усмихна.

— Още по-добра, милорд! — Лекарят се наду, все едно че бе извършил чудо. — Баронесата носи дете! Много бързо сте свършили работата, милорд.

Баронът го изгледа с неразгадаема физиономия, после каза хладно:

— Идете да ви платят.

Но дори вулгарността на лекаря не можеше да помрачи радостта му от новината, че Илейн всъщност не е болна. Тръгна направо към покоите ѝ.

Тя го погледна с широките си зелени очи, изненадана от неочакваната му поява. Бернар коленичи до нея, взе ръката ѝ и я целуна. В съня си още помнеше допира на крехките ѝ пръсти, меката кожа, още виждаше пулсиращата веничка на шията ѝ, докато лежеше преbledняла върху белите възглавници.

Но на лицето ѝ нямаше радост. Той не помнеше нищо от това, което си казаха: помнеше само, че когато излезе от стаята, Илейн плачеше тихо.

Гостите изразиха престорена радост от новината, използваха я като повод да си устроят пиршество и изпиха много вино от избата на барона.

Но скоро бяха принудени да си заминат. С кораб до Крондор, след това по суша до Саладор и оттам за Риланон беше повече от едномесечно пътуване. Щом зимните бури стегнеха Тъмните протоци, единственият път щеше да е около южната част на Велики Кеш, тримесечно пътуване, застрашено от бури, пирати и кешийски разбойници. Щом се разбра, че баронът няма да ги покани да изкарат зимата в Ландсенд, всички учтиво се сбогуваха с домакина и домакинята, и си тръгнаха.

Баронът се мятеше в леглото и стенеше. Бурята...

В нощта, в която дойдоха родилните мъки на баронеса Илейн, от морето връхлетя буря: стени и грамади от пурпурночерни облаци се струпаха на хоризонта на запад, просветваха от далечните мълнии, ала бяха обагрени в златисто по краищата от залязващото зад тях слънце. Вълните дойдоха преди пороя, високи като планини, и накараха рибарите да задърпат лодките си по-високо по брега, да ги връзват за дървета и скали и да се молят, щом вятърът запищя около сламените покриви на колибите им. Дъждът заваля на откоси, понесен от чудовищните ветрове.

Камшиците на дъжда заудряха и по имението, мълния разцепи небето и гърмът изтрещя в прозорците. Бернар беше платил на акушерката да остане последните две седмици и при това ужасно време се зарадва, че го е направил.

Бурята доведе до портата му някакъв пътник със слугите му, помолиха му се за подслон и Бернар ги приюти с радост — гостоприемството носеше късмет, а в този момент той имаше ужасна нужда от късмет. Къщата беше станала твърде тиха в последно време, затова той се зарадва на компанията на госта си, още повече щом разбра, че е учен човек и много повече е загрижен за книгите в каретата си, отколкото за конете, слугите или за самия себе си.

Беше висок мъж с големи очи и проникателен поглед, с няколко години по-стар от Бернар. Казваше се Лиман Малахи.

— Да — каза Малахи, — когато чух за внезапната кончина на баща ви, започнах пътуването си от много далече. Пристигам едва тази нощ, след много пречки и забавяния по пътя. — Тръсна ръкава на палтото си да махне последните капки дъждовна вода. — С баща ви си пишихме, но нищо не знаех за наследника му. Боях се, че няма да знаете какво сте наследили в книгите му и че ще ги продадете на някой друг, преди да успея да направя предложението си.

Баронът се усмихна и поклати глава. Отвори уста да отвърне, когато забеляза, че очите на Лиман са се зареяли, и това го изненада — до този момент Лиман беше великолепен събеседник и много вежлив гост. Но погледът на Лиман почти моментално се проясни и той изгледа строго барона.

— В тази къща тази нощ ще се роди дете — каза той. — Момче.

— Как можете да знаете това? — удиви се Бернар. — Баронесата е бременна, но срокът ѝ не е дошъл.

Лиман се усмихна сдържано.

— Не бих го споделил с всекиго. Но тъй като сте образован мъж и невежата селяшка суеверност ви е чужда, ще призная. Аз съм магьосник.

— А — успя само да каже Бернар. Но се зачуди как да постъпи. Загадъчният гост му беше харесал почти от самото начало, макар че като повечето граждани на Кралството, той хранеше съмнения към онези, които се ровят в магията; но все пак изпитваше любопитство към Малахи... и някаква странна близост с него. Реши да бъде деликатен — в края на краищата човекът щеше да си тръгне на заранта. — Това би трябвало да ви създава... някои трудности.

— Случвало се е понякога — призна Лиман. — Знаете, хората са суеверни и подозрителни към нас, които следваме изкуството, които притежаваме дарбата... Но за мое щастие семейството ми беше доста богато и ме изпратиха далече от къщи, за да се уча. Поради това никой от тези, които ме познаваха като дете, не знае за таланта ми, а родителите ми ми оставиха добро наследство и мога да се издържа без проблеми. Кое то пък значи, че мога да си купувам и книги!

Двамата се засмяха. На вратата се почука рязко.

— Влез — извика Бернар.

Появи се слуга, с изопнато лице и ококорени очи.

— Милорд! Времето на лейди Илейн е дошло!

Бернар скочи, сърцето му се разтупка. Докато минаваше покрай госта си, видя тънката усмивка в ъгълчето на устата му.

Образите забързаха.

Акушерката, застанала до вратата, угриженото ѝ лице.

— Бебето излиза... — Думите ѝ заглъхнаха.

Лицето на Илейн, бледо и мокро от пот... акушерката я кара да се напъне. Писъкът и кръвта.

Ревът на бебето, поднесено гордо от старата акушерка, думите ѝ: „Имате момче, милейди“. Илейн беше толкова изнемощала, че дори не се усмихна.

Кръв навсякъде.

Кръв...

Бернар се обърна в леглото, простена, опита се да извика: „Не!“, но от устата му излезе само поредният тих стон.

После Лиман се озова до рамото му. Държеше се спокойно и властно.

— Всички да излязат — каза той.

После писъците спряха.

Бернар се сепна и се събуди. Дишаше задъхано, все едно че беше тичал часове, и все още здравето му тяло беше напрегнато и плувнало в пот, все едно че се беше сражавал в битка. Смъкна се от леглото, съблече прогизналата нощница и я хвърли на пода. Видя през прозореца утринното слънце, едва-що вдигащо се над планинските върхове. Започнал бе поредният ден. „Само няколко часа още“, помисли си той, седна гол на леглото, взе каната вода, оставени на нощната масичка, изпи една чаша, после втора, за да утоли жаждата си.

Но другата жажда — жаждата този кошмар, който го изтезаваше вече седемнайсет години, да свърши, да види своята Илейн съживена и освободена от безкрайната болка — още не беше утолена.

Стана и отиде до коритото с вода да се измие. Нямаше нищо против студената вода: беше свикнал. Трябваше да се очисти от потта и нямаше да се облече, докато не го направи. Стъпи в малкото бронзово корито, клекна и взе гъбата от масичката, без да обръща внимание на хапещия студ. „Само и болката си да можех да очистя“, каза си наум, както всяка сутрин, вече седемнайсет години.

Но скоро...

— О, Рутия! — ахна леля Клеора, пребледня и се хвана за гърлото.

Търговецът побутна с крак седлото, сложено на каменния под на кухнята. Черно-бялото коте измяука и заситни към него да подуши омайващата миризма на конска пот, кожа и кръв.

— М-да, кръв си е — каза Керсон. — И това... — Кракът му докосна счупената стрела, щръкнала отзад в седлото. — Не е стрела за лов.

Извади малки клещи от връзката на колана си, наведе се, натисна с крак седлото и заципа близо до лъскавия метален връх, където

стрелата се бе забила в кожата.

— Хайде, излез! — изпъшка той и задърпа, мускулите по ръцете и раменете му заиграха.

Стрелата излезе и той я тикна под носовете им.

— Виждате ли? Върхът е шило, не е широко острие. Никой не използва такива стрели за друго, освен за хора — направена е да пробива броня или дебела кожа.

Лори се беше вторачила в седлото, сърцето ѝ се беше свило от страх. Беше по-лошо дори от онзи студ, който таеше в душата си след смъртта на родителите си. Знаеше, че са мъртви; знаеше, че Рип все още е жив, защото усетът за него просветваше за миг — отдалече. Но не знаеше дали Брам е жив, или мъртъв.

— Конят дойде призори — каза Керсон. Сега беше един час след разсъмване: семейството тъкмо беше привършило със закуската, когато търговецът дойде и потропа на вратата. — Горкото животно беше протрило ребрата си от стремената и половината му опашка се беше слепнала от засъхналата пяна. Изглежда, е тичало цяла нощ. Уплаших се и се сетих за високото русоляво момче, приятеля на племенничката ви, дето го купи, а той пък тръгна да гони другия приятел на племенничката ви, момчето, на което продадох... — посочи Лори — твоя стар кон, и все едно де, като че ли нещата се вързаха и рекох, че трябва да го научите.

— А приставът? — попита леля Клеора.

Керсон изсумтя.

— За бой в границите на града — да. Макар че той използва повече ония ловци на крадци за два петака, отколкото своите хора. Не, по пътя трябва да се обадиш на войниците на барона, само че него от петнайсет и повече години хич не го е еня за простия народ. Войниците може да излязат, ако Кеш нападне града, но за някакво си изгубено момче, пленено от разбойници — не. Няма да се размърдат.

Погледна Лори и Флора, които седяха една до друга на пейката, и добави:

— Само това мога да направя, госпожице Флора. Имам си семейство, близки и търговия, която трябва да въртя. Просто си помислих, че ще е добре да го знаете де.

След като си отиде, тишината в стаята натежа. Клеора прегърна Лори през раменете.

— Той отиде да потърси Рип и може да е умрял — прошепна Лори. — Всичко това — заради мен.

За нейна изненада Флора поклати глава.

— Не. Той все едно щеше да потърси брат ти. Такъв човек е, разбрах го.

Лори кимна унило, сдържа сълзите си и изтри очи с опакото на ръката си.

— А Джими е моят... млечен брат и също отиде да потърси Рип, и може да е умрял — заяви решително Флора. — Или и двамата може да са ранени. Трябва да отида да ги потърся.

— Невъзможно! — писна леля Клеора. — Младо момиче да тръгне само извън града?

Въпреки всичко Лори неволно се усмихна — леля Клеора сигурно си мислеше, че таласъмните и разбойниците дебнат от всеки храст. „Пък може и наистина да е така“, каза си тя и отново погледна седлото с неволно любопитство. После заяви:

— Няма да е сама. И аз тръгвам с нея.

„Всичко е заради братчето ми и мен. А и не мога да позволя Флора да тръгне сама, след всичко, което направи за мене!“

— Но ти едва се държиш на крака! — възрази Флора.

— Мога да се подпирам на тояга — заяви упорито Лори. „Вярно, бързо заздравява, но докъде мога да стигна?“, помисли си. — Мога да яздя например. Или да пълзя, ако трябва.

Леля Клеора запремества очи от едната към другата и въздъхна.

— Жалко, че го няма моя Карл с хората му. Само още две седмици и корабът му ще се върне от Крондор.

Лори беше сигурна, че на лицето на Флора се е изписало същото бунтовно непокорство като нейното.

— Невъзможно — повтори Клеора. — Но ако все пак тръгнете, ще вземете двуколката.

Флора скочи и я прегърна. Двуколката беше с две високи колелета със спици, тапицирана седалка, стегната с кожени ремъци, и сгъваем гюрук. Лесно щеше да побере двете и по хубав път нямаше да е чак толкова тежко за един недооздравял крак.

— Благодаря ти, лельо Клеора! — възкликна тя, а Лори закима радостно.

Хубавото добродушно лице на възрастната жена се набръчка угрижено, но Флора вече се беше захванала да пъха разни неща за път в торбите.

— Какво е това? — попита Джими и бутна с пръст голямото колкото медальон устройство на масата.

Старците се бяха свили до огнището, стискаха се за ръцете и зяпаха странното нещо. Тъкмо бяха привършили с вечерята — бяха им поднесли овесена каша, яйца, две ябълки и някаква много горчива напитка, която можеше да мине за ейл, срещу поредния сребърник на Джарвис.

Джими си помисли, че при други обстоятелства щеше да се е съсредоточил изцяло върху кесията на Джарвис Коу, защото като че ли беше неизчерпаем източник на сребърници. Но онова щеше да е „тогава“, а това беше сега. Загадки имаше да се разбулват и момчета да се спасяват.

Джарвис Коу, седнал на трикракото столче и опрял ръце на коленете си, се наведе над масата. Грубото му лице беше смръщено, пламъчетата от огнището мятаха треперлива червенина по скулите му.

— Магия е — промълви той и Джими настръхна. — Забранена магия. Човекотърсач. Обвързана е с кръв, кост и семе. — Пръстът му погали кристала над иглата. — Виждаш ли? Тази игла е кост от мъртво бебенце, добито в тъмна безлунна доба...

Старата жена изхлипа, потръпна и се сви още повече в прегръдката на мъжа си.

— ... а косъмът е на човека, когото искаш да намериш, или на близък родственик. Майка или баща, или и двамата, ако искаш да намериш детето им. Бих казал, че точно такъв е случаят: ти каза, че момчето било русокосо, а този косъм е кафяв. Не е некромантика. Не съм, но е свързана с нея. Във всеки случай — доста тъмна магия.

— Ти кой си, че го знаеш това? — попита Джими.

Джарвис бързо вдигна глава и примижа. След дълга пауза най-сетне кимна.

— Какво пък. Предполагам, че имаш право да го знаеш, след като си въввлечен. Агент съм на Върховната жрица на Лимс-Крагма в Крондор.

Младият крадец отскочи и ръката му посегна за ножа. Старата акушерка замаха с ръце, а мъжът и също стана и заситни към вратата, където беше подпрян косерът.

Но Джарвис Коу се засмя.

— Не, приятели, няма защо да се безпокоите. Тя е Богинята на смъртта, не на убийствата. Всички рано или късно отиваме при нея, тъй че няма нужда да ѝ ги пращат преждевременно. — И изведнъж запя:

*На царството ѝ е покорен роб и властелин,
кралици, принцове, прелати;
тя принца не щади за властната осанка,
ни писаря за бляскавия ум;
от страшния ѝ меч не ще избяга никой...*

Само че на Джими не му беше до такива превземки и попита напрегнато, готов за бой:

— И защо тогава си тръгнал по дирите на хора, които отвличат деца?

— Храмът не обича хората, които правят смъртна магия — отвърна Коу.

— Че защо? — учуди се Джими, сетил се за слуховете, които беше чувал.

— Защото това създава лоша репутация на Богинята — каза Коу. — А това застрашава храмовете. Преди векове, преди храмовете да постигнат съгласие с Короната и да се разберат Храмът на Ишап да решава споровете, е имало немало бунтове, в които разгневената тълпа опустошавала някой храм и избивала всичките му поклонници. Дори след повече от стогодишния мир между храмовете все още има силна опасност от кръвопролития, ако се разчуе за нещо такова и ако хората повярват, че Храмът на Лимс-Крагма е замесен.

— Нещо повече, това е кражба от Лимс-Крагма — продължи той. — Жизнените енергии, които трябва да се върнат в Нейната зала за съд, остават лишени от своето място в следващото завъртане на Колелото на Живота. Тези души биват изтезавани, измъчвани и накрая

изчезват, все едно че никога не са съществували. Това е мерзост и ерес от най-опасния вид.

— Нищо добро не носят такива магии, а тези, които се залавят с тях, са или наистина зли хора, или глупци. — Коу се озъби. — Аз пък съм точно това „нищо добро“, което ще споходи некроманта, действащ в тази околност. Самият аз не съм магьосник — продължи той. — Но имам известен... талант в тази област... и разчитам на своите господари, които ще ми помогнат да се справя с него.

— Но не непременно и с наемници, каменни стени и железни решетки, нали? — подхвърли сардонично Джими.

„Ужасно не ми харесва това — помисли си той. — По-добре да беше някой от шпионите на Джоко. От друга страна, май ще се окаже доста по-полезен от някой от тайната полиция, а като съм тръгнал ни повече ни по-малко да върша геройски подвизи със зъл заклинател, малко помощ няма да ми е излишна“.

Не искаше да се върне при Лори и да ѝ каже, че не е могъл да намери Рип: обещал беше в края на краищата. От друга страна, не искаше и да го приковат на някоя нажежена до червено метална плоча за следващите хиляда години. Или да подсилят някое заклинание със смъртната му есенция. Рискът беше едно, сигурната гибел — съвсем друго.

„Освен това подозирам, че ако кръшна и оставя Коу сам, няма да е никак на добро. Не искам омразата на една богиня да души по стъпките ми. От друга страна, нейното благоразположение и това на жриците й...“

— Добре — най-сетне отсече той. — Какво иска този некромант от нашия русокос приятел?

— Само след четири дни трите луни ще помръкнат — каза Джарвис и небрежно почеса наболата си четинеста брада. — А някои звезди ще се подредят. В такова време... хм, да кажем, че пътникът, когото са хванали и са отвели в имението, може да е полезен за някои тъмни дела. Полезен в краен смисъл. Също като Рип, брата на приятелката ти.

Джими потръпна. Беше свикнал с побоища и кървави свади; самият той беше взимал участие в такива. Но човешко жертвоприношение беше съвсем друга работа.

— Това вече е невероятно — отвърна той. — Деца, после пътници...

— Един определен пътник — промълви замислено Джарвис, сякаш едва сега съобразяваше този факт.

Старицата ахна и мъжът ѝ се опита да я накара да замълчи, но тя го избута настрана.

— Четири дни ли каза, слуга на жрицата?

Джарвис кимна учтиво.

— Да, хазайке. Защо?

— Тогава ще са точно седемнайсет години от деня, в който лейди Илейн умря при раждането. Седемнайсет години до часа, в полунощ.

Лицето на Джарвис се промени. Сянка на страх — или на погнуса навярно — мина по него. „Ох-ох — каза си Джими. — Това май беше лоша новина“.

— Вие... сигурна ли сте, че тя е умряла? — Джарвис вдигна ръка. — Видели ли сте да изнасят тялото?

Старата акушерка поклати глава.

— Той ни изгони всички, а после казаха, че била умряла — промълви тя. — Всички ни изгони, но задържа някакъв случайно дошъл тази нощ гост, схолар.

— Аха. Съмнявам се, че е било съвсем случайно, особено в такава нощ — някои събития хвърлят сенките си напред и назад във времето. — Джарвис погледна медальона на масата. — Случайно да имате нещо от вещите на дамата? Нещо, което се е допирало до тялото ѝ?

Старицата стана, отиде до леглото и издърпа отдолу ракла от кедрово дърво: изглеждаше нелепо изящна в глинената съборетина. Порови в нея и извади малък вързоп, увит в коприна, оцапана със стара, отдавна засъхнала кръв.

— Държеше се мило с мен, беше добра лейди — заговори акушерката. — Знаеше, че може да се довери на старата Мег; много тайни чува една акушерка. Това ми го даде да ѝ го пазя. Ако го беше намерил баронът, живота щеше да ѝ струва.

Джими се приближи, щом Джарвис взе вързоп от ръцете на старицата. Омете с ръка трохите и паниците по масата, постави го на нея и започна да го развива.

— Медальонът дали ще го направи? — попита Джими.

Иглата под кристалния капак трепереше; първо посочи на югозапад, към имението на барон Бернар; после се завъртя към вързопа.

— Не, не би трябвало — каза Джарвис. В копринената кърпа имаше истински медальон, деликатна раковина от електрон. — Дори това да е кръвта на дамата от раждането...

— Тя е — каза старата.

— ... или коса, или отрязани нокти — продължи той. — Заклинанието е свързано с подобие на естествата. Би трябвало да сочи към сина.

Джарвис отвори медальона и заопипва капачето. В едната половина имаше миниатюрен портрет. В другата имаше любовен сплит: два сплетени косъма, единият рус, другият — кафяв.

— Я ми светни, Джими — помоли Джарвис.

Джими отиде до огнището. На голата пръст до него имаше кофа от брезова кора с дълги парчета светло дърво — смолист бор, — готови за палене. Взе едно и го поднесе към пламъците на огъня. То засъска, разнесе се остра смолиста миризма. Джими го занесе при масата и го вдигна по-високо и отстрани, като внимаваше смолата да не накапе по масата, а да не опари и себе си.

Светлината примигваше и съвсем не беше ярка като от свещ, но двамата старци нямаха свещи. Все пак беше достатъчно светло, за да види красивия рус младеж на портрета.

— Рутия! — изломоти Джими. — Това е оня, дето го отвякоха!

— Не — рече старицата. — Това е младият лорд Кетри. Закри — приятел на лейди Илейн от Крондор. Преди да се запознае с барона. Онзи, дето изчезна.

— Охо! — възкликна Джими. — Хм, като го гледам...

— И както се държи иглата...

— Бих казал, че макар лейди Илейн да е имала син преди седемнайсет години, баронът със сигурност не е имал — довърши Джими.

Джарвис се подсмихна.

— Много си съобразителен, Джими.

Старецът въздъхна.

— Вече трябва да им го кажеш. Няма как.

Мег кимна.

— Баронът не искаше да види сина си... да де, бебето. Отначало ужасно се зарадва, че има наследник, но като видя, че жена му е на ръба на смъртта, полудя човекът. Обвини бебето и ми каза да го махна от очите му. Да го дам на вълците искаше да каже, но не можах. Тъй че го занесох при един фермер, дето го познавах — казва се Осри, — близо до Релинг. Жена му беше изгубила бебето си, но още имаше мляко. Взеха го с радост и го отгледаха като свое.

— Релинг не е далече оттук, малко на изток е. В земите на барона е все пак — добави мъжът й. — Осри обеща никога да не говори за това и да ви кажа, не съм чул никакъв слух повече. Може и да са забравили, че бебето не беше тяхно — знаят само, че майка му е умряла при раждането и сигурно са си помислили, че е от някое насилено слугинче.

— Това звучи доста безсмислено — каза Джарвис Коу. — Баронът явно много е обичал жена си.

— До лудост — каза Мег, седна на леглото, въздъхна и погледна раклата. — И мислех, че и тя го обича — даже когато се поболя, след като Кетри изчезна.

— Изчезна ли?

— При лов. Заминал за Крондор, тъй каза баронът, оставил слугите и багажа си да му ги пратят, но никой повече не го видя. Младият лорд Кетри май така и не е стигнал до Риланон.

Джими изсумтя. „Знам ги аз тия внезапни сбогувания. Бас слагам, че никой не го е видял повече. Морето крие много грехове“.

— Хм... — Джарвис ги изглежда един по един, явно мислеше какво и колко да каже.

Джими повдигна иронично вежда — малко беше късно да е предпазлив.

„Освен ако не се кани да не остави свидетели, но се съмнявам, че е толкова безскрупулен“.

Джарвис потвърди предположенията му, като продължи:

— Ако един... подходящ... магьосник е бил подръка, докато дамата е умираше, е можел да... не точно да я опази жива. Само да я задържи между живота и смъртта, за да може да се опита по-късно да я изцери. — Посегна към дървената чаша с горчивия ейл на старите. — Да си оплакна само устата! Задържал я е между живота и смъртта...

колко... в името на Богинята! Седемнайсет години! Умирала е всеки миг!

Джими усети как клисавият хляб и неизменната бобена чорба натежаха като буца под гърдите му.

— Лимс-Крагма да ѝ даде покой дано! — Хрумна му нещо друго. — А защо им трябва синът им?

„Ох; дано никога вече да не се забърквам с магьосници“, помисли си. Спомни си колко глупаво се беше забъркал и със стария Албан и потръпна.

— При смъртта се освобождава жизнената сила. Могат да се опитат да я съживят с нечия друга и колкото са по-сходни, толкова е по-лесно. Деца, тъй като е загубила живота си при раждането на дете. Самото дете — най-добре. Естественият ред е животът на родителите да прелива в децата им, но това може да се обърне.

Старецът се изплю в огъня и той изсъска. Джарвис вдигна глава.

— Разполагаме с четири дни. Както и младият... — Той погледна медальона.

— Брам — промълви Мег.

— Брам — повтори Джарвис.

Джими въздъхна.

— Според мен, щом я е обичал чак толкова... това е зло, и лудост, но има и някакво величие в тая работа.

— По-малко, отколкото си мислиш — каза Джарвис. — В известен смисъл можеш да върнеш някого, но те често са... променени. Разкъсването на границите между живот и смърт пропуска тук... други неща. — Той затвори очи и въздъхна. — Неща, които дойдат ли в нашия свят, се прогонват много трудно.

Джими настръхна и вече наистина съжали, че не се беше снишил в Крондор, вместо да се опитва да се прави на герой.

ГЛАВА 16

РАЗВИТИЕ

Рип се помъчи да надзърне през дупката.

— Оковете го здраво — каза старческият глас. — И не сваляйте торбата от главата му, казах ви!

Рип тихо изохка — боляха го пръстите. Проблемът с шпионските дупки в тайните проходи бе в това, че бяха направени за големи. Прозвуча друг глас — на Пора.

— Както наредите, милорд. А, милорд...

— Ще си получите останалите пари, тъпако. Нямам толкова в брой. Лихварят ми в Ландсенд ще ги достави другата седмица. Бездруго ще ми трябват дотогава. Сега млъкнете и се махайте. Издрънчаха вериги.

— Синът ви се събужда, милорд — каза мазният глас. — Може би е време да си тръгваме. Прегледах го и освен няколко драскотини и отоци е съвсем здрав. Повече от здрав, за да издържи последните три дни.

— Не го наричай мой син — изръмжа закана̀телно старческият глас. — Той уби скъпата ми Илейн.

Стъпките заглъхнаха и светлината от фенера през дупката угасна, след като външната врата на стаята се затръшна. Чуха как изщрака ключалката.

— Някой друг ли са хванали? — попита Манди. — И са го оковали във вериги?

Рип кимна и изхриптя утвърдително.

— Но това е жестоко — рече Нийса. — Искam да кажа, даже още по-жестоко!

— Но старият каза, че бил негов син — промърмори намръщено Рип.

— Искаш да кажеш, че е оковал собствения си син? — попита Кей ужасен и зарадван едновременно. — Като Злия крал и Добрия принц?

— Да идем да видим — каза Рип.

Опипа за резето на тайната врата и влязоха в стаята. Беше гола и празна, с каменен под и каменни стени, и беше смътно осветена през единствения прозорец с решетки високо от другата страна. Не беше голяма като за стая в такова голямо имение. Рип си помисли, че някога сигурно е служела за склад: беше на приземния етаж близо до кухненските помещения и вътре беше студено и влажно.

— Но той е голям! — прошепна малко по-силно, отколкото трябваше, Нийса.

Фигурата, окована до отсрещната стена, вдигна глава. Беше висок младеж с торба от зебло на главата. На китките му имаше белезници, от които тръгваше желязна верига, на която бяха закачени и белезниците на глезените му: ако беше изправен, щеше да му се наложи да се изгърби и да стъпва ситно. Друга верига минаваше от единия глезен към железен клин, забит дълбоко в каменната стена. На една ръка от младежа имаше ведро с вода и друго за ходене по нужда, но той не можеше да направи повече от шест стъпки обиколка.

— Кой е? — попита той уморено.

В сърчицето на Рип лумна надежда, главата му се замая от възбуда. Момчето изприпка по камъните, изшътка и пръстите му припряно развързваха връвта, стегнала торбата около главата на младежа. Ръцете му го стиснаха силно, но не болезнено.

— Брам! — изписка Рип, в последния миг забравил, че трябва да пази тишина.

— Рип! Рип, момчето ми! — ахна Брам и го прегърна.

Рип също го прегърна. Толкова хубаво беше, че вижда познато лице.

— А аз дойдох да те спасявам! — засмя се Брам и го избута пред себе си да го огледа по-хубаво.

— А сега аз мога да те спася! — каза засмяно Рип. — Имам ключове. Брам се засмя тъжно и вдигна окованите си китки, обърна ги така, че Рип да ги види на смътната светлина. Нямаха ключалки — двата края бяха свързани с желязна пръчка, огъната с ковашки чук.

— Направиха го на една наковалня, и на краката е същото — тъжно каза Брам. — Това поне го помня, както и двамата, дето ме хванаха — хората пари биха дали да видят тоя бой и да се посмеят от сърце, не се съмнявам.

— Единият едър и силен, другият — мършав и прилича на пор, нали?

— Същите — отвърна Брам. — Тъй че ако нямаш здраво длето и чук, Рип, няма как да ме освободиш.

Погледна над рамото му към другите деца, които бяха останали по-назад и гледаха ококорени. Нийса гризеше палеца си. Лицето на Брам омекна.

— Хм, май не ви държат затворени тук, а?

— Държаха ни — отвърна Рип. — Само че избягахме.

— Рип се сети — каза Манди. — Спънахме оня, дето дойде с храната.

— И го вързахме! — ухили се Кей.

— А после му хвърлихме един чаршаф отгоре и го овързахме — добави Манди и свенливо оправи светлорусата си коса.

— Аз пък го тупнах с един свещник по главата — добави ухилена Нийса.

— Добре сте се справили, браво — каза Брам. — Трябваше да се сетя, че Рип все ще измисли нещо, след като ми пъкна онази прах от сърбел в гащите, докато плувах миналата година.

Рип се изчерви, а останалите го изгледаха с уважение.

— Мама и тате ли те пратиха? — попита той нетърпеливо.

Брам се намръщи.

— Момче. Имам тъжна новина и нямам време да мисля как да ти я кажа, че да ти е по-леко.

Обясни за родителите на Рип, като прескочи подробностите около смъртта им, и веднага го увери, че Лори е жива и здрава в Ландсенд.

Рип рухна в прегръдката му. Но сълзите не продължиха дълго. Беше си поплакал достатъчно, откакто го плениха, на тъмно, докато никой не го виждаше. След малко усети, че другите деца са ги заобиколили. Брам прегърна и тях, докдето можа да стигне.

— Искам да ги убиеш! — каза след малко Рип и избърса очите си. — Те са... те са зли!

— Така си е — каза Брам, дръпна веригите и те тъжно издрънчаха. — Но засега съм малко вързан. — Изведнъж се намръщи. — Все още не разбирам защо са ви пленили, нито защо плениха мен — продължи той. — Дори един барон не може дълго да прави такива

неща. Да краде деца — хората ще въстанат, ако се разчуе. Родителите няма да чакат да дойде съдията от Крондор. Онези, които са загубили деца, ще се разбунтуват първи.

— Държаха деца и преди нас — каза с тъничък гласец Манди. — Държаха ги по-малко, после ги отвеждаха някъде и те не се връщаха.

Рип преглътна.

— Мисля... мисля, че единият е магьосник.

Брам се намръщи.

— А старецът?

— Баронът ли? Не знам. Но всички правят каквото той каже.

— Баронът — кимна Брам. — Барон Бернар.

— И... Брам... тук има едни неща. — Рип се озърна в сенките. Усещаше ги. — Лоши неща.

Брам кимна, гласът му стана мрачен.

— Вече знаем какво се е правило със среброто, което сме му давали с толкова пот през годините, купено с хляба, който не сме яли, и дрехите, които не сме обличали зиме. Не за да плаща на войници, за да ни пазят, или да раздава правосъдие, или да кърпи пътищата. Да, и аз го усетих. Дори главорезите, които ме доведоха тук, го усещаха. Нещо лошо има тук, нещо гнило.

Брам вдигна глава, настръхна и се озъби. Вятърът — всички го усетиха — раздвижи въздуха над главите им.

— Какво беше това? Този зов?

Мисълта се върна и спомените се събудиха. „Децата!“

Не бяха там, където ги бе видяла последния път. Не разбираше циклите, които преживяваше, болката, мрака — в тялото си и извън него. Някакви сили я дърпаха и понякога жадуваше просто да остане в пълно забвение. Понякога се гневеше от отчаяние, че не може да контактува с тези около нея, и често се объркваше от внезапните скокове от нощ в ден и обратно, от внезапната промяна на светлината зад прозорците: ту студените и мъгливи небеса на зимата, обичайни за това крайбрежие, ту яркото златно слънце на лятото. Това объркваше сетивата ѝ повече от всичко друго, още повече че не можеше да разбере колко дълго лежи така, откакто се беше родило бебето. Излетя от тялото си и се зарея да потърси децата.

Момиченцето, което останалите наричаха Нийса, почти можеше да говори с Илейн, а Илейн жадуваше за човешки контакт. Не знаеше колко време е изтекло от раждането на сина ѝ, но имаше чувството, че не е усещала докосването на ръка и не е чувала човешки глас от много дълго. Долови, че децата са се преместили в друга стая, и забърза натам. Щом влезе, видя черния облак, духовното присъствие на някакво неназовимо зло. Бе надвиснало над децата.

Илейн с гняв се понесе срещу черния облак, перна едно от пипалата му. Съществото се дръпна, заотстъпва и накрая побягна. Вместо да хаби сили да го гони, Илейн надвисна закрилнически над децата, зарадвана, че са тук, зарадвана най-вече на най-малкото, момченцето, и усетила връзката с момичето.

А после осъзна, че нещо се е променило. Имаше ново присъствие! Беше...

„Закри!“ — извика Илейн.

Бяха довели Закри. Бяха го оковали, бяха го били. Гневът ѝ се завихри над мъжа, когото обичаше, и те се отдръпнаха, присъствието им заглъхна като отвяна от вятъра миризма на леш.

Гневът ѝ бе осезаем, достатъчно силен, за да разроши косите им и да размърда торбата от зебло на пода до него. Пребит! Окован!

После чу как го нарекоха децата. Брам. И се вгледа — вече можеше да наднича по-дълбоко, да вижда връзките между нещата.

Не беше Закри. Въпреки че беше почти пълен негов двойник. Беше по-млад, поне с десет години по-млад, и по-различен. Чертите му бяха по-меки, а косата — по-тъмножълта, не толкова руса. По-тъмносини очи. По-широк в раменете и с по-здрави ръце.

„Моят син!“ Това я поразя. Не можеше да го отрече. „Бебето ми, синът на Закри!“ Отчаянието щеше да я смаже. „Колко години? Колко съм стояла тук, между живота и смъртта?“ Яснотата се върна и едва сега тя разбра: онези периоди на мрак, онези моменти, в които си мислеше, че е спала няколко минути, те бяха дни, седмици дори. Сменящата се светлина бе промяната в сезоните. Държали я бяха години в това ужасно състояние, нито жива, нито умряла. Години, за които си беше мислила, че са дни! „Кой ми е причинил това?“ Заплака беззвучно от болка и Нийса сякаш усети и погледна точно натам, където се рееше Илейн. В очите ѝ имаше тъга. Момичето наклони глава към Брам, все едно му каза: „Виж, ето за това си дошъл“. Илейн

отново погледна сина си и тихият копнеж се смени с гняв. Искаше ѝ се да го прегърне, да го утеши, да му каже за любовта си. И искаше да го защити, защото вече разбираше защо и какво търсят тук черните пипала на злото, разбираше защо е нужен нейният син и без съмнение знаеше, че животът на Брам е застрашен. Някой трябваше да го предупреди.

„Кажи му, момче! Кажи му!“, извика Илейн.

— Кажи му, момче — промълви Нийса, сякаш се вслушваше в нечий друг глас. — Кажи му — тихо повтори тя.

— Брам... — почна Рип.

— Ммм? — Брам го погледна; белите му зъби ръфаха комата хляб. Бяха го откраднали от масата на един пазач, докато той беше в нужника, и беше корав и черен, от ечемик и ръж, и пълен с люспи. Но това не притесняваше нито Рип, нито младежа — беше същият като този, дето ядяха вкъщи всеки ден.

— Извинявай — каза Брам, след като изгълта и последната троха. Пи дълго вода и отхапа от пушеното свинско. — Адски бях огладнял. Освен здрав пердах май нищо не съм ял днес.

— Брам, онзи старец — баронът — каза нещо много странно. — Рип се намръщи, като си го спомни. Не можеше да го забрави. Все се въртеше в главата му. — И мазникът. Той каза, че си бил син на барона, а баронът му каза да не го казва повече, щото си убил жена му.

— Аз — син на барона!? — Брам се изсмя. — Барон Брам Баирски! Милорд на Торището! — После се намръщи. — Какво каза за някаква жена?

— Че ти си убил жена му — затова искаше да ти оставят торбата на главата.

Кей го прекъсна.

— Като онова за Лошия крал и Добрия принц! Злата мащеха иска да убият принца, а кралят го мрази, щото майка му умряла, когато го родила, затова го оставя в гората, ама дърварят го намира, надвива вълците и го завежда в дома си, и го отглежда като свое дете!

— Това е само приказка, малчо — отрони притеснено Брам. — В момента сме в тая част, дето е преди щастливия край.

Рип го погледна. „Брам не мисли, че ще има щастлив край. Но ще има! Брам е герой!“

— Какво правят? — попита Флора и посочи.

Лори я изгледа ококорена, после се обърна към полето покрай пътя. Към двете момичета в двуколката лъхаше силна сладникава миризма на окосено сено, косите бляскаха пред косачите по осеяното с цветя поле. Птици излитаха от тревата пред тях, кръжаха над главите им и се стрелкаха надолу към бръмналите, разсърдени от коситбата насекоми. Косачите пееха — така работата спореше повече, тя го знаеше много добре, от спомените си за дните с брадвата или бъркалото, с чекръка, мотиката и греблото — докато един не извика да спрат. После отвърза бъклицата, която бе провесил на врата си, дръпна чепа със зъби, отметна глава и струята потече на дъга в устата му — сайдер сигурно.

Изтърканата му риза беше залепнала на гърба му от пот; той вдигна глава, щом подаде бъклицата на косача до себе си, и ѝ махна с усмивка. Сигурно бе фермерът, Господарят на жътвата. Увери се, че е права, щом след миг той махна отново да почват работа.

С косите се трудеха шестима, петима мъже и една жена, едра и яка: за косенето се искаше много повече сила, отколкото за жъненето със сърп.

— Ами, косят — каза Лори, осъзнала, че в изненадата си е мълчала дълго. — Първа коситба, но малко позакъсняла. Не си ли виждала коситба?

Флора поклати глава, а Лори я зяпна и за малко да изтърве поводите.

Кареха в бавен тръс: товарният кон на леля Клеора беше едър и лъскав, много по-добър от горкия стар Хораций, но не много по-бърз. Освен това заради кожените ремъци двуколката плавно полюшваше, не като грубото друсане на селска каруца, и Лори трябваше да признае, че раненият ѝ крак не я болеше много повече, отколкото докато лежеше в пухеното легло в къщата на приятелката си.

— Никога не си виждала да косят? — възкликна тя.

— Добре де, ти пък не си виждала шествието на принца по улиците на Крондор — отвърна Флора.

— О, не ти се подигравах — увери я Лори. — Просто... ами, досега не бях срещала човек, който да не е виждал косене. — После въздъхна и добави свенливо: — На едно такова косене Брам ме, целуна за първи път. На танца в края на коситбата, миналата година.

— Значи ще се омъжиш за Брам? — попита Флора, явно зарадвана, че сменят темата.

— Ами, мисля, че той го иска — отвърна срамежливо Лори, без да откъсва очи от коня и пътя пред тях.

— Богове на любовта, много е хубав! — изкикоти се Флора и Лори също се засмя.

— Хубавец е, нали?

В сърцето ѝ бликна радост, колкото и нелепо да беше при тревогата ѝ. „Не е мъртъв. Не може да е мъртъв!“ Но щом майка ѝ и баща ѝ, стълбовете в живота ѝ, можеха да умрат, какво можеше да е сигурно? Отхвърли решително тази мисъл, за да се порадва на хубавия ден. Погледна Флора и изведнъж каза:

— Флора, а ти защо ми помагаш? — И добави припряно: — Не това имам предвид! Но ти и брат ти... отнесохте се с мен като с близка — а аз съм само едно селско момиче, с четири крави и един кон във фермата, не съм изтънчена дама като тебе.

Флора седеше намръщена, леко умислена, но щом чу думите ѝ, се засмя и каза малко горчиво:

— Ха, изтънчена дама!

Лори примига объркано.

— Ами такава си.

Само мебелите в къщата на леля Клеора струваха колкото десетгодишната рента на десет къщи в родната ѝ долина, плюс хана в Релинг и може би воденицата.

— Аз съм дъщеря на сестрата на леля Клеора — каза Флора. — Но тя избягала с един хлебар. Избягали в Крондор.

— Аха! — каза разбиращо Лори. — И дядо ти го отрязал.

Това се случваше понякога и в родния ѝ край. Младежите като че ли се скарваха с бащите си още щом им поникне първата четина и понякога ставаше напечено. Дори Брам, колкото и да беше добросърдечен и работлив, често се караше с Осри. Това бе една от причините да се хваща от време на време с търговските кервани като пазач или колар — освен парите.

— Точно така. А после хлебарят... баща ми, решил да докаже, че той е правият, а не майка ми, и се пропи.

Лори кимна. Това определено се случваше и на село.

— И е трябвало сама да си изкарваш хляба. С пране, шиене и така нататък, нали?

Беше чувала, че това са нещата, които правят бедните жени в градовете. Едва ли можеха да си намерят работа като ратайки и доячки, нали така.

— Да. И с разни други неща — отвърна Флора и се засмя. — В града е трудно за едно малко момиче. Съвсем само, и всички са ти чужди. Аз... върнах се в Ландсенд и нещата ми потръгнаха... но ти си нямаше никой.

Замълчаха. След малко пътят се заизкачва. Караха през малка горичка и приятната прохлада болезнено напомни на Лори за дните, когато ходеше на лов. Видяха някакъв мъж, превит на две под дървата, които едва носеше. Щом стигнаха до него, той остави товара си — хем да се почеше по гърба, хем да ги погледне: двуколка с хубав кон и две хубави момичета в нея не беше нещо, което можеше да види всеки ден. Свали смачканата си вълнена капа и каза почтително:

— Гуспо'йци.

Лори се почувства смутена от това: ако вървеше по пътя в нейните си дрехи и срещнеше някой край село, той щеше само да каже „здрасти, моме“ и да ѝ махне с ръка.

— Търсим един младеж — каза тя.

Като чу гласа ѝ, мъжът малко се поотпусна: всеки, който я чуеше, веднага щеше да разбере, че е момиче от простия народ — дъщеря на по-заможен фермер най-много. Точно както щеше да вземе Флора за градско и знатно момиче, ако си отвореше устата.

И не само се отпусна, а и се усмихна и се понапери.

— Е, аз не съм вече толкоз млад, госпоице. Де да бях, като ви гледам таквиз хубавици, като маргаритки напролет. От Релинг ще да сте, нали?

Флора се засмя, а Лори също се усмихна неволно, въпреки тревогата си.

— Близко до Релинг — съгласи се тя. — Близки сме му и трябва да му предадем нещо важно, за семейството му. Трябва да е минал

оттук онзи ден, на кон — сив кон. Младо момче, едва на седемнайсет, но е висок и як, с коса като зрял ечемик и сини очи. И с тисов лък.

— Аха! — рече дърварят, пак се почеса по гърба и разкърши рамене. — Да, сетих се. Аз самият не съм го видял, нали разбирате, но Беса — Беса от „Бодливата зеленика“, малко по-нататък по пътя, при отбивката за Върбова вада — тя спомена за него. Както го описа, същият ще да е бил. Омаяла се беше по това момче!

— Това е моят Брам! — каза Лори.

— А, роднина, викаш, ти бил тоя Брам, а, моме? — заяде се дървосекачът. — Късметлия, да има такива сестри!

— Скоро ще ми е роднина, по брак — отвърна тя. — Е, ще питаме в хана тогава.

Мъжът се намръщи.

— Хм, не бих ви пожелал злото, тъй че внимавайте. Щото там се отбиват едни типове...

— Керванджии? С наемници?

Мъжете, които караха стока по пътя, наистина имаха лошо име — далеч от съседи и там, където няма да се върне повече, човек се чувстваше по-свободен. Така че наемниците често правеха повече бели от парите, които оставяха.

— Войници, от имението — отвърна дърварят и се изплю на земята. — Нищо лошо няма да кажа за лорд барона, нали разбирате...

„Не искаш да те напердашат с камшик“, помисли си Лори и кимна.

— ... но някои, които е наел да го пазят напоследък, са си главорези и свалячи на женски ризи, и често ги свалят насила. — Смигна и направи с пръст мръсен жест. — Външни. Чужденци. Ще прощавате де.

— Няма защо — отвърна кротко Лори — дори у дома смятаха за чужденец всеки, който е дошъл от повече от един ден път, и за подозрителен също така.

— Може пък вашият роднина да е решил да се хване на служба при барона? — рече дърварят. — Имението е само на няколко мили. Добре ще е за хората наоколо някое по-възпитано момче да облече баронската ливрея.

Лори поклати глава.

— Брам е селски син, хваща се с керваните понякога. Благодаря, че ни отдели време и ни помогна, дядка.

— Ти пък. Побъбрих с едно хубаво момиче в хубав пролетен ден. Ще има да го разправам чак до лятос.

Лори кимна за благодарност, след като два пъти го попита за посоките. Знаеше колко е трудно да упътиш човек, когато познаваш околността като родния си дом и не можеш да си представиш, че друг не я знае.

— Близо сме — каза тя на Флора. — Аз... усещам Рип. — После се намръщи; чувството всъщност не показваше точна посока. — В Ландсенд можех да кажа „на север и леко на изток“, но тука мога само да кажа „наблизо“.

— А където е Рип, там ще са и Брам и Джими — отвърна Флора. — И знам къде да идем, ако искаме да разберем нещо.

Лори я погледна, а Флора се усмихна кисело и тази усмивка я посъстари. Често пъти се държеше като вряла и кипяла, поне според Лори.

— Къде?

— В кръчмата. Там мъжете пият... и приказват.

ГЛАВА 17

ПЛАН

Джими се размърда изнервено.

— Защо не влизаме?

Да гледаш замъка на барон Бернар си беше жива досада. Абсолютна досада дори за човек толкова търпелив и свикнал да изчаква като него. Грамадната тромава сграда просто си клечеше сред занемарените градини стихнала, освен гласа на някой ездач, идващ откъм главния път, и непрестанния грохот на прибоя в скалите на половин миля встрани. Дори дивите лози, израсли по гранитните стени, като че ли бяха умрели от скука — бяха кафяви и посърнали въпреки разцъфналата наоколо пролет.

От време на време блясваше стомана, щом обкованите с желязо порти се отвореха. И толкова. Джарвис Коу сви рамене.

— По три причини. — Вдигна ръка и започна да брои на пръсти. — Първо, онова, което се вихри там, кара всички да изпитват неохота да влязат; затова си търсим поводи да не го правим.

Говореше съвсем сериозно и Джими го зяпна слисано.

— Искаш да кажеш, че се маем и си търсим извинения, и ти го знаеш? — избухна накрая.

— Да. — Джарвис вдигна ръка да го прекъсне. — Не е точно маене. Омая е. Магия. Понякога не можеш да ги различиш.

— О! — Джими нямаше представа какво точно му казва Коу, но нямаше и желание да си го признава. Освен това смяташе, че все пак е разбрал същността на казаното. Потръпна при мисълта за неща, които влияят на ума и чувствата му, без да го знае. — А другите причини какви са?

— Второ, трудно е да се влезе — крепост е, макар и да не е много здрава, и е с гарнизон, нищо, че войниците не са много, нито много добри. Все пак ние сме двама.

— А не можеш ли да...

— Не. Точно сега Батира мисли за други неща. Докато официалното оплакване стигне до него, всички доказателства ще са заровени дълбоко.

— О! — „Точно както си помислих, морето крие много грехове“.
— А номер три кое е?

— Още не му е времето. Ще трябва да ударим, когато са разсеяни — а това означава да изчакаме почти до момента на жертвоприношението.

— Но...

— Да. Това означава да рискуваме да го извършат, преди да успее да проникна вътре и да ги спра. — Джарвис извади парче пастърма и почна да го дъвче. — Това би било много лошо. А магията, по-точно страничните ефекти от тази некромантска магия, влияят на преценките ти.

„Искам да се върна в Крондор“, помисли си Джими. Гневът на Праведника и заплахата от страна на тайната полиция му се струваха все по-привлекателни.

— Добре поне, че Флора й Лори са в безопасност — каза той.

„Бодливата зеленика“ не беше кой знае какъв хан, веднага реши Флора, щом скочи от двуколката.

Всъщност беше по-скоро фермерска къща, ако се съдеше по миризмите на сено, разорана пръст, тор и кал. Имаше два етажа наистина, и беше обшита с дъски, избелели до сребристосиво, след като много сезони бяха стояли небоядисвани, но все пак си беше селска къща със сламен покрив, с плевник и сайвант отзад, с нива зад тях и овощна градина — дърветата вече връзваха плод. Единствените знаци, че е хан, бяха клонът зеленика, вързан над прага, дървените пейки от двете страни на вратата и широката разкаляна пътека, водеща от коловозите на пътя, както и малко по-големият от обичайното двор, където пътниците можеха да приберат конете си.

„Не, ще се поправа — каза си Флора. — Наредили са все пак десетина камъка около вратата, а и стъргало има. Цивилизация!“

Един от навесите служеше за ковачница, не напълно оборудвана, но достатъчно колкото за налбант, с малко огнище, в което горяха

въглища, имаше и духала и една наковалня: колкото да се наковат подкови или за малки поправки. Там работеше мъж и желязото кънтеше. Един младеж раздухваше огъня с кожените духала. Флора махна с ръка и мъжът натопа клещите с подковата във ведрото с вода и ги остави. После закрачи през двора. Беше с тежки дървени налъми. Хвана поводите на коня им, огледа го с уважение и изломоти:

— Ще отседнете ли, госпойки?

— Стига да имате стая — отвърна Флора и видя как му щръкнаха ушите, като чу изискания й крондорски говор.

— Стаи колкото щеш — отвърна ханджията-фермер. — Днес няма ни търговци, ни пътници.

Беше среден на ръст и телосложение, с потъмняло от слънцето лице, жилав. Единственото по-необичайно беше червеникавата му коса и многото лунички по лицето му.

— Аз съм Таел и държа хана тука и фермата. Беса! — продължи той, извърна глава и подвижна по-силно: — Беса! Ела да вземеш багажа на дамите. Дейви, бързо тука!

Флора подаде ръка да помогне на Лори да слезе от двуколката, а Таел зацъка с език, като видя тояжката, с която момичето се подпираше заради превързания си крак.

— Я се опрете на мен, госпоице. Малко е разкаляно тука, от дъжда.

— Благодаря — отвърна свенливо тя. — Казвам се Лори. Мъжът вдигна вежда, като чу говора й, почти като местния и толкова различен от акцента на Флора. Загледа ту едната, ту другата — не му приличаха на сестри, макар че сигурно ги беше взел за такива в началото.

— Търсим приятеля на Лори, казва се Брам — каза Флора и Таел се намръщи.

— После — пресече я той. — Да влезем вътре. Стаята е три за нощ, с вечерята.

Отвътре изскочиха момче и момиче. Момчето беше същото като мъжа, само че много по-малко, петнайсетгодишно, и с удивително пъпчиво лице, а момичето бе хубавко и закръглено, и то луничаво. Свалиха ракитения кош с багажа им и го внесоха вътре.

Ханджията ги отведе много учтиво до една маса в гостилницата и Флора усети, че й харесва. Хубаво беше да се държат почтително с нея — не да я пъдят или да я блъскат и натискат из тесните улички.

Слънцето залязваше и в гостилницата беше сумрачно. Една жена на средна възраст запали мазните парцали в глинените гърнета покрай стените. С това към миризмата на храна се добави мирисът на горящо ленено масло. Но пък подът беше чист, а огънят грееше весело в огнището.

— Бобена чорба с шунка — подвижна жената, докато пълнеше с черпака две глинени паници от котела, окачен над въглените. — Има сладък сайдер, силен сайдер, ейл и светла бира. Горещ сайдер, ако искате. Сигурно сте гладни, като сте пътували толкова. От Ландсенд ли идвате?

Сложи глинените паници пред тях, а също питки, масло, сирене и лук, и дървена чинийка с морска сол.

— Да — отвърна Флора. — Аз... живея при леля Клеора, в Ландсенд. За мен горещ сайдер.

Таел също влезе, свали си налъмите и зашляпа бос по нарязания речен папур, с който беше покрит подът и който издаваше приятна свежа миризма, тъй като беше смесен с дъхави билки и цветя, ухаещи на спомен за сухо сено.

— Клеора Уинсли ще да е — рече той. — Жената на Карл Уинсли и дъщерята на Ярдли Хейуд, нали?

— Да — отвърна Флора малко изненадано. „Хубаво е да си имаш семейство, което и хората знаят“.

— Имал съм си работа с Карл Уинсли — каза Таел. — Купувал съм хмел. — После погледна Лори. — Брам ти е приятел значи?

— Съседи сме — отвърна тя. — Той... конят му се върна в Ландсенд с празно седло и стрела в него. Отседнала съм при госпожа Уинсли. Дойдохме да видим какво е станало.

— Не мога да ви кажа.

Жена му донесе чаши от кленово дърво и желязна пръчка с дървена дръжка; върхът ѝ беше нажежен до червено.

— Благодаря, мила.

Таел взе желязото за сгорещяване и го топна в сайдера на Флора. Напитката кипна. Желязото почерня, но все още беше много горещо и той го върна предпазливо в огнището. Вдигна се приятна миризма на ябълки и подправки. Флора отпи внимателно, за да не се опари.

Таел удари здрава глътка от бирата си, избърса пияната от мустаците си и се замисли. Флора сръбна от чорбата — беше гладна, а

тя миришеше хубаво — и си отчупи хляб да си топне. Още беше горещ и вдигаше пара — и беше хубав пшеничен хляб, почти бял.

— Ами, Брам значи се отби тук за храна, някъде към обяд, преди два дни — изведнъж заговори Таел като човек, подредил мислите си. — Добро момче, възпитано, нищо, че е от Релинг. Ще ме прощаваш.

— Няма нищо — отвърна Лори и се усмихна, макар и малко насила.

— Та значи беше тръгнал да търси едно малко момче, Рип, което според него било с двама мъже и това никак не му харесвало.

Флора и Лори кимнаха. Ханджията замълча, отново отпи и закима, все едно че си говореше наум.

— Хм такова момче не съм виждал. Но знам двама, които може да са същите, които търсеше, видите ли. — Нова пауза, след което продължи: — Войници, от имението. Хора на барона. Мършавия и Рокс, така им викат. От тия, дето плачат за бесилото. И аз съм ходил малко войник, като по-млад, срещал съм много като тях. Готови на всичко, стига това „всичко“ да значи пари без труд, но един добър капитан няма да ги ще в отряда си, нито разумен човек ще им довери кесията или гърба си, ако ме разбирате. — Момичетата кимнаха. — Това му го казах на Брам, щото ми се стори свястно момче, пък и ония двамата не са ми приятели, нищо че си харчат парите тук. Той ми благодари, учтиво едно такова, и тръгна на север, към замъка на лорда. А после — гледаме коня му, тича на юг. Опитяхме се да го хванем, обаче не можахме. Докато се сетя да го примамя със зърно, беше отпрашил към Ландсенд. Радвам се, че се е върнал при вас; щях да проводя вест, ако го бях хванал.

Лори не се съмняваше, че го казва искрено, но знаеше как се „праща вест“ по селски: щеше да спомене на коларя на някой минаващ фургон, че е намерил кон, ако някой си го търси.

— А на другата вечер идват тука Рокс и Мършавия, смеят се и харчат нашироко — печена гъска и всичко от най-доброто. Вино, бира, бренди... Пратих Беса да си легне рано.

Флора погледна Лори и сърцата им изтръпнаха. Лори се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Рип е тук... не е далече. Много близо е.

— И ако Рип е тук, значи и онези двамата са тук. Може и Брам да е с тях.

„Освен ако не е мъртъв — помисли си Флора. — А би било жалко. Сладък е, хубав като на картинка. И е приятелят на Лори. Не е хубаво да загуби любимия си още преди да го е имала.“

Таел ги изчака, сръфа една глава лук със здравите си жълти зъби и после изсумтя:

— Работата е там, че...

— Да? — подкани го нетърпеливо Лори.

— Момиче, двамата изглеждаха все едно, че са се били, не чак зле, но имаха едни... така де. А оня, Мършавия, носи лък в калъф на седлото си. Къс лък, с рогови накрайници и двойно извит, като кешийските.

След тези думи кимна и отиде да си върши работата. Двете момичета продължиха да ядат. Флора се огледа и прошепна:

— Я виж там. — И посочи с очи към тавана.

Не беше много висок — най-много седем стъпки, сигурно го бяха направили нисък, та стаята да се затопля по-лесно. Гредите бяха от грубо издялан бор, а дъските, наредени върху тях, бяха с широки цепнатини и между тях се показваше слама.

Пееенето под стаята им беше стихнало. Флора и Лори лежаха по корем на дъските; Лори беше прилепила око до една цепнатина, която, грижливо бяха разчистили. От масата долу се носеха прегракнали мъжки гласове.

„Джими беше прав — каза си Флора, като си спомни блясъка в очите на сержанта, който я бе хвърлил в колата при разчистването на Шегаджиите в Крондор. — Не ми бива за занаята“.

— Те са! — прошепна Лори.

Беше пребледняла, но Флора веднага разбра, че е от гняв, а не от страх. Убийствен гняв.

— Двамата, които отвлякоха Рип — продължи Лори с глас като разпукващ се лед, когато стъпиш върху него: пращи и водата извира отдолу. — И изгориха дома ми, и убиха родителите ми...

Флора я потупа непохватно по рамото. И тя бе изгубила родителите си, но доколкото помнеше, бездруго не бяха стока.

После погледна през пролуката. Бяха четирима и седяха около масата, отрупана с оглозгани пилешки кокали. Позна Мършавия и Рокс

по описанията на Лори. „Гадни са“, помисли си и сбърчи носле. Надушваше вкисналата миризма на бира в потта им, а кожените им дрехи не бяха прани сигурно откакто ги бяха облекли, със стара засъхнала кръв по тях. „Много гадни“.

Мършавия се усмихваше прекалено често, а Рокс беше вечно намръщен. Наистина изглеждаха все едно, че са се били наскоро; Мършавия имаше оток на едното око, а Рокс — няколко синини на дясната ръка. Другите двама бяха невзрачни, нищо особено, освен необичайно многото белези и злите им очи, които лъсваха от време на време, щом надигнеха чашите си, и мазната черна коса, полепнала по челата им.

Единият от непознатите извади нещо от кесията на колана си и го разтърси в шепа — зарове сигурно. После каза:

— Я да ви видя вас двамата. Да го видим това злато, дето толкова се хвалите с него. Чувствам, че ме търси — иска да си легне в моята кесия, и още как.

— Сигурно, ако сме глупаци да играем с твоите зарове, Фортен.

Юмрукът на Фортен се стегна над костените зарове. И сигурно щеше да почне свадата, ако Рокс не беше надвиснал над масата от другата страна. От мястото си Флора видя дясната ръка на Мършавия и как пръстите ѝ забърсаха дръжката на ножа, тикнат в ботуша му.

— А още не сме взели всичкото, не и парите за тоя, новия — каза Мършавия.

Фортен изпръхтя, прибра си заровете и си наля още вино.

— Не ни стигат ония мъници, дето се крият и шарят насам-натам в стените. За малко да си строша главата, когато натъркаха смазка на стъпалата при главната порта. Тоя новият може големи бели да направи, ако се измъкне, едър е като мъж. Бе майната му. Баронът и магьосникът скоро ще го оправят.

Наемниците замълчаха, направиха жеста за пьдене на злото и вдигнаха чашите.

Флора извърна глава. Лицето на Лори беше грейнало от надежда. Отдръпнаха се в другия ъгъл и заговориха тихо.

— Те са! — каза Лори. — Новият — едър като мъж — това трябва да е Брам. А малките... трябва да е Рип с някакви други деца!

„Брам, да — помисли си Флора. — И може би малкото ти братче. Най-вероятно“.

Кимна, а Лори продължи, вече намръщено:

— Само че са в имението. Как можем да влезем? То е като крепост, охраняват го и... чу какво каза ханджията.

Флора потръпна.

— За онова лошо чувство ли? Да. Но...

— Но трябва да ги измъкнем — каза Лори. — И то бързо. Чу ги. Мислят да направят нещо лошо на Брам!

— Чакай малко! — прошепна Флора. — Мисля, че можем да влезем! Точно тези типове ще са ключът ни. — Опипа полата си: торбичката още си беше там. „Джими знаеше какво прави, като ми я даде!“ — Чуй сега как ще го направим.

Флора поопипа корсажа си и го развърза, за да може да си върти телцето, а и да се виждат гърдите й, също както когато се шляеше из улиците на Крондор. Смъкна кърпата, която си беше вързала, докато се возеха в двуколката, и разтърси буйната си коса така, че да падне на вълни по раменете й. Нощта бе хладна и облачна, с мирис на дъжд, понесен от вятъра откъм морето, и тя настръхна, но това не можа да помрачи широката й усмивка, щом двамата войници излязоха залитайки от вратата на „Бодливата зеленика“. Червеникавата светлина на огъня ги очерта за миг, преди да нагазят в калта.

— Ей, здрасти-и — закачи ги тя със сладък гласец. Наемниците се спряха опулени — бяха Фортен и Сонарт. Приятелите им си бяха тръгнали по-рано, не толкова пияни.

— Коя си ти ма? — попита единият.

— Не е щерката на ханджията с големите цици — отбеляза опулен другият.

— Новичката съм тука, момчета — отвърна им тя закачливо, завъртя бедро и намигна: прилагаше всички номера, които беше усвоила, за да надвие отвращението си; беше лягала с още по-отблъскващи мъже, но това беше преди да почне да мисли, че в живота има по-добри неща от това да оцеляваш ден за ден. Вдиша дълбоко да не се задуши от гадост и попита: — Прибирате ли се, или искате първо да се пояздим малко в конюшната?

Преговорите свършиха бързо: мъжете буквално замучаха, задъхаха се, бутаха се един друг, пъшкаха и залитаха след нея, докато

обиколят зад хана.

— Хайде стига — изпъшка единият и посегна да я хване.

— Тук е кално, а и скоро ще завали — подхвърли Флора през рамо. — В конюшната има покрив, хубава слама и конски чулове. Само още няколко крачки де!

Колкото и нетърпеливи да бяха, двамата я оставиха да ги поведе през вратите на тъмната конюшня... и посегнаха към сабите, като видяха застаналата там Лори.

И след миг се ухилиха, че има още едно момиче.

— Рутия! — изломоти единият. — Голям късмет извадихме днес!

Лори протегна ръка с дланта нагоре и щом Фортен стигна до нея, вдиша дълбоко и духна в ръката си към лицето му.

Флора — вече беше свърнала встрани — затаи дъх. В конюшната беше тъмно като в пещера, съвсем малко светлина струеше през вратата и отворите между стрехите, но тя беше оставила една топоришка точно където трябва и сега я докопа.

Фортен вече бе паднал по очи. Сонарт обаче не беше вдишал много от пращеца, така че изпъшка и успя да извади сабята си наполовина. Металът блесна в тъмното и Флора замахна...

Дългата цял разтег топоришка се стовари в капачката на дясното му коляно със звука на брадва, разцепила дърво. Наемникът нададе пронизителен писък, който заглъхна в глухо гъргорене, щом Флора се стегна и го цапардоса пак, този път по тила.

Блесна светлина — Лори запали лампата, която бяха взели от хана. Конете в яслите се разшаваха неспокойно, един изцвили, уплашен от миризмата на кръв. Двамата наемници бяха живи, но Сонарт нямаше да се почувства много добре, когато се събудеше.

Лори измъкна ножа на колана си и тръгна напред. Флора притича и я хвана за ръката.

— Не!

Лори се обърна към нея и изръмжа:

— Защо? Те работят за оня, дето поръча да отвлекат брат ми и да убият родителите ми!

— Но не са го направили те. Нямаше да те спра, ако бяха те. Но ако ги убием, Таел ще си има големи неприятности — животът му ще е застрашен. Може да са свине, но са войници на барона, Лори!

— Не чу ли какво казаха за Брам? — продължи Лори, но гневът в очите ѝ поугасна и тя престана да се дърпа.

— Чух. И измислих нещо. — Вдигна две шишарки, които бе взела от сандъка за подпалки в ковачницата. — Виждаш ли как листчетата им вървят в една посока?

— Да? — каза озадачена Лори. — И какво?

След половин час две загърнати в наметала закачулени фигури язدهа по широкия път от „Бодливата зеленика“ към замъка на барона. Едната се почеса и измърмори ядосано:

— Никога ли не ги перат тия дрехи поне да махнат бълхите?

— И по-лошо можеше да е — отвърна другата.

— Как?

— Напомни ми някой ден да ти разкажа за Невил Пакостника — отговори Флора.

Баронът стенеше и стискаше завивките. Но този път кошмар и спомен се бяха размили, както се бяха размили будност и сън. Пренасяше се от съзнаването, че е нощи лежи в леглото си, в представата, че е млад и е изправен пред ужасен избор.

Стоеше и гледаше в ужас бледото лице на жена си, гледаше как животът изтича от нея с кръвта, изливаща се в леглото, гледаше акушерката, вдигнала плачещото бебе.

Глас до лакътя му:

— Мога да помогна.

Без да погледне, разбра, че е Лиман.

— Какво можеш да направиш?

— Завийте милейди и излезте — заповяда гостът и те го послушаха.

После беше извън стаята, акушерката вече беше отнесла детето, за да го даде на вълците. Но...

Бернар примига и разбра, че е нощ и че е сам, и че бебето вече е млад юноша, окован в една тайна стая. Простена и се обърна в леглото, стисна възглавницата и затвори очи.

— Един час е само миг, един ден са секунди в тази стая — каза Лиман. — Тя ще се съхрани, докато намерим начин да я спасим от Залата на смъртта.

Идваха знахари, лечители, един жрец на Дала и друг от някаква секта в пустинята на Велики Кеш, но никой не можеше да съживи господарката, когато Лиман вдигаше заклинанието, забавящо времето. С всеки следващ провал Лиман се заклеваше да удвои усилията си, за да намери изход. И всеки път щом приемеше клетвата му, Бернар усещаше как все по-голям мрак завладява ума и сърцето му.

Скоро Лиман стана постоянен член на дома, получи стаи и място за слугите си. Закупиха се книги, томове и свитъци, пращани от всички кътчета на цивилизования свят. Каквато и да беше цената, Бернар плащаше, но решение така и не се намираще.

После се появиха книгите за черна магия и беше нужна кръв. Първо животинска, а след това...

Бернар се стресна, от гърдите му се изтръгна вик на непоносимо страдание. Отвори насила очи, насила се събуди и насила пристъпи към стъклените врати на терасата. Отвори и пристъпи навън в студената тъмна нощ. Само още две нощи. Вдиша дълбоко ледения въздух. И прошепна:

— След две нощи всичко ще свърши.

ГЛАВА 18

МАГИЯ

Бурята бушуваше.

— Мег! — изрева нечий глас пред колибата.

Гръмотевицата изтътна и блясъкът на мълнията се процеди през летвите на кепенците. Дъждът съскаше в сламата на покрива, но тя беше дебела и не пропускаше.

Джими — точеше камата си — вдигна глава и наостри уши. Джарвис вече беше заметнал наметалото на раменете си.

— Мег! — отново извика гласът, този път тънък като на момче.

Джарвис отвори вратата — и момчето залитна вътре. Джими реши, че е с година-две по-голямо от него, с лице, обсипано с младежки пъпки, които поне на него му бяха спестени засега, слава на Банат, бога на крадците. Момъкът беше подгизнал от поройния дъжд и дишаше задъхано, сякаш беше тичал мили наред, без да спира — нещо, което издаваше и калта, с която се беше оплескал чак до кръста.

— Влез, Дейви — изръмжа колибарят. Мег вече наливаше една глиненна чаша с нещо горещо и ухаещо на билки от котлето, което държеше до огнището. — Какво търсиш навън в такава нощ?

Щом видя двамата непознати, момчето спря. Джими му се усмихна и тикна камата в канията на колана си; светлината на огъня заигра по фината резба на предпазителя на рапирата му.

— Пътници — обясни домакинът. — Е, Дейви, момчето ми, защо си дошъл да викаш Мег? Болен ли е някой, или на някоя й е дошло времето?

После се обърна към Джарвис и младия крадец:

— Тоя е Дейви, син на Таел от „Бодливата зеленика“. Не за първи път Мег я викат в такава мръсна нощ.

— Двама от войниците на барона — успя да каже Дейви, след като отпи от билковия чай и се успокои. — Пребити! Пребити и голи, в конюшната.

— Пада им се — изръмжа колибарят. — Да гноясат дано, мене ако питат.

— Майка ти може да се оправи с отоци и да намести счупена кост — каза Мег и още докато говореше, отиде при леглото и издърпа друг сандък, дъсчен и обшит с кожа. — Какво друго им има?

Дейви погледна мъжете, запристъпва нервно от крак на крак и накрая избълва:

— Излязоха през вратата и казаха, че... някаква курва ги прилъгала до конюшната, а сводникът ѝ ги пребил!

Колибарят се навъси още повече.

— Виж ти. В „Бодливата зеленика“ няма леки жени.

— Така казват те — настоя Дейви. Пъпчивото му лице стана още по-грозно, щом се изчерви. — И... ами, дрехите и оръжията им ги няма, и косите и брадите им са остригани, и са отъркаляни и оцапани с тор, и... и...

— Хайде, казвай, момче!

— И някой им е напъхал шишарки в задниците! И на двамата!

Мег закудкудяка от смях. Мъжът ѝ зяпна невярващо, след което и той нададе вой, преви се на две и взе да залита и да се блъска в стените.

— Ох-ох, колко пъти съм искал да го направя това на тия надути кучи синове! Ха, ха, ха! Сега с месеци ще има да седат кротко-кротко, ох-ох! Много ще внимават, като клякат в нужника, хе-хе-хе!

Дейви се ухили смутено, но май и той си беше стегнал задника.

Джими също се изкиска. „Май е по-смешно да го чуя, отколкото да го видя. Все пак няма да е лошо да чуя същото за Джоко Радбърн или дел Гарза, или за шефа им.“

— А ония момичета ги няма — продължи Дейви.

— Какви момичета? — попита рязко Джими.

— Ония, дето дойдоха с една двуколка от Ландсенд някъде по вечеря — отвърна момчето. — Едни таквиз хубавички, като на картинка.

— Флора! — възкликнаха Джими и Джарвис едновременно.

— Едната куцукаше — добави момчето.

— Лори! — възкликна Джими.

Стомахът му се сви, а Джарвис Коу изруга тихо на някакъв непознат език. Двамата с Джими се спогледаха.

— Чашата преля — каза навъсено Джарвис.

Джими кимна и навлече наметалото си. Дръпна качулката над главата си и си помисли с горчивина докъде го бе довело новото „чувство за отговорност“ на Флора. Пак го бе накарала да си натика главата в нужника.

— Няма време за хитрини — рече той.

— Никакво — отвърна Коу. Излязоха от топлата задимена колиба.

Джими настръхна. Не беше от дъжда и студения вятър. Беше от мисълта, че Флора и Лори са там.

Брам вдигна рязко глава, сепнат в неспокойната си дрямка. Навън гърмеше и мълнии святкаха през високия тесен прозорец — твърде малък, за да се провре човек през него, а и с решетки, дори да не беше окован.

Не беше времето за жалкото парче хляб, което му носеха — досега щеше да е премаял от глад въпреки храната, която му оставиха децата. Не беше часът и за смяна на ведрото за нужда. Но въпреки това чу как изстърга ключът в ключалката и след миг примижа срещу светлината на фенера, вдигнат високо в ръката на ключаря — ламаринен цилиндър, изрязан, за да пропуска пламъка на свещта само в една посока.

После лъхна вятър и фенерът угасна, остана само струята лютив дим. Ключарят изруга, наемниците зад него също.

— Ами запали го де — изръмжа някой. — Трябва светлина.

Брам се усмихна. Вече не усещаше смразяващия страх, който лъхваше понякога в тази стая. По-скоро долавяше нещо, което излъчваше ярост — но не беше насочена към него и по някакъв начин го караше да се чувства стоплен и защитен, колкото и налудничаво да беше. Напомняше му за майка му.

Фенерът светна и пак угасна. След миг го запалиха пак и трима въоръжени мъже пристъпиха към Брам. Единият носеше чук и длето.

— Без номера — каза най-едрият. Брам го позна от боя при брода и се намръщи. Мъжът се ухили. — Лорд Бернар каза, че не можем да те убием. Но можем да те набием, нали? Никой не казва, че трябва да си със здрави крака и ръце, нали така?

Навлече върху главата му чувал и стегна връвта болезнено силно. Младежът изохка, вдиша сладникавата миризма на овеса, с който бе пълен доскоро чувалът, и закиха безпомощно.

— Пълна глупост — рече един от наемниците. Брам вече нищо не можеше да види, само усещаше грубите ръце, които го бутеха. — Защо да не оставим веригите?

— Нещо за студено желязо спомена магьосникът — отвърна друг глас: на Мършавия, дето приличаше на пор.

Чукът удари, белезниците се смъкнаха и Брам въздъхна облекчено. Но веднага прехапа устни да не изреве, щом грубо дебело въже се впи в ожуглените му от желязото китки. Краката му обаче си останаха свободни и за миг той се изкуши да изрита някой от тримата.

„По-добре недей. Изчакай подходящия момент. Където и да ме водят, няма да е по-лошо от тази стая с невидимите духове, дето се вихрят из нея“.

Когато го повлякоха навън, чу неуместен звук: подсвирване на глумче, малките птичета, гнездящи в живите плетове на село.

Ухили се под зеблото. Миналото лято беше учил малкия Рип да свири така. Имаше си повече приятели, отколкото подозираха похитителите му.

Лори едва се сдържаше да не се почеше по крака. Сърбеше и болеше — сърбежът показваше, че кракът нараства, но още не се беше изцерил и ако го почеше по-силно, раната можеше да се отвори.

„Брам“, помисли си тя. „Рип“. Беше готова на всичко.

— Дано и Джими да е тук — нервно прошепна Флора.

— Никой не го е виждал — каза Лори.

— Няма и да го видят, ако той не иска — отвърна Флора. — Но ние трябва да направим нещо.

Мълнията светна отново и очерта мрачните контури на замъка на фона на нощното небе. Дъждът шуртеше. Тя примижа и се вгледа напред.

— Виж! Там свети! Ей там, в кулата на ъгъла.

От тесните прозорци горе наистина струеше треперлива жълта светлина.

— Е, значи няма как да ни забележат оттам — каза Флора.

Продължиха към замъка. С всеки миг ги обземаше все по-голямо безпокойство.

— Нещо не е наред тука — прошепна Флора.

— Може би трябва да потърсим Джими?

— Права си — отвърна Флора и тъкмо се канеше да обърне двуколката, когато и хрумна нещо. — Чакай малко!

— Какво?

— Ти наистина ли искаш да се откажем да търсим Брам?

— Е, не точно да се откажем, но...

— Да го поотложим мъничко?

— Да, точно това ще направим — съгласи се Лори. — Пък и времето сигурно ще е по-добро утре, по-добре ще виждаме и... — Забеляза странната физиономия на Флора и млъкна.

Челото на Флора се беше набръчкало и тя беше стиснала челюсти, сякаш се мъчеше да не изкрещи.

— Проклятие! — каза тя и шибна коня с юздите.

Стигнаха до обкованите с желязо порти и малката стаичка, иззидана до тях. Стената, обикаляща имението, беше висока само шест стъпки, макар и увенчана с шипове; явно бе построена много по-късно от замъка, по-скоро като преграда за добитък, отколкото за отбрана.

— Какво би предпочела да правиш точно сега, вместо да влезеш тук?

Лори се притисна назад в кожената седалка, сякаш ѝ се щеше да е колкото може по-далече от вратата.

— Каквото и да е, стига да е друго.

Флора кимна енергично.

— Точно така. Мисля, че току-що се блъснахме в една от онези прегради, за които богатите плащат понякога на стария Албан.

— Кой е Албан?

— Един магьосник — отвърна Флора. — Слагаш го това нещо, дето се казва „преграда“, около нещо, в което не искаш хората да влизат, и те си намират причини да не искат да влизат, все едно че на самите тях им е хрумнало.

— Разбирам — каза Лори. — Но нямаше ли да е по-добре, ако първо намерим Джими?

— По-добре щеше да е — отвърна Флора и ѝ подаде юздите. После слезе от двуколката, стиснала торбичката с прашеца, дето

събаряше мъжете като юмрук, и тръгна към стаичката за стражите. — Но ако го намерим, ще си намерим други причини да не влизаме. Точно сега ми се ще да съм навсякъде другаде, но не и тук, а това ми подсказва, че трябва да съм точно тук.

Лори не я разбра съвсем, но попита:

— Значи влизаме, тъй ли?

— Ако Джими беше тук, щеше да е по-добре, но все едно, влизаме. — Надникна през прозорчето, единствения отвор от тази страна, и огледа. — Няма никой.

— Как ще влезем? — попита Лори и погледна притеснено високите железни крила на портата. „Можех да я изкатеря, ако кракът ми беше здрав. Може би да изчакаме да се оправи...“

— Няма проблем — отвърна Флора и прекъсна следващия довод на Лори да не влизат.

Смъкна си наметалото и го пхна през решетката на портата, после откопча колана с меча, който си беше заела — откраднала поточно — и направи същото и с него.

Отстъпи няколко крачки назад, засили се, скочи нагоре като котка, прехвърли се ловко и се смъкна от другата страна.

Лори се ококори. С какво се беше прехранвало в Крондор това момиче? Да не беше панаирджийска акробатка?

Флора свали лоста, който държеше вратата затворена, и се ухили.

— Няма ключалка! Само този лост.

Отвори и докато си прибираще наметалото и оръжията, Лори подкара напред.

— Идвам, Брам, Рип! — каза мрачно Лори. И щом го каза, ужасното чувство, че трябва да направят нещо повече, преди да влязат, изчезна.

— Кои сте вие? — попита Брам.

— Тишина — отвърна мазният глас и за миг болката жегна Брам, отвсякъде и от никъде.

Той изсъска през зъби. В стаята миришеше като в лечебница — на гнило и на засъхнала кръв. Камъкът под гърба му беше студен, а наемниците го стягаха с кожени ремъци. Странно, поставяха ги около коленете и лактите му, не на китките и глезените.

„О, богове — помисли той и му се догади. — Това е за деца! Тук са принасяли в жертва откраднатите деца!“ Стомахът му се загърчи.

Наемниците си вършеха работата енергично, като касапи, връзващи шопар за клане. Разпънат беше като морска звезда и много болеше, тъй като ремъците бяха малко по-ниско от грапавата повърхност, на която лежеше. Срязаха ризата и бричовете му и ги свалиха и студеният въздух лъхна по кожата му. После нечии пръсти зашариха по връзката на торбата, покриваща главата му. Щом я смъкнаха, успя да зърне за миг голяма, богато обзаведена стая с прозорци, две врати... а през едната се виждаше легло, на което лежеше красива жена с бледо лице, явно заспала.

— Покрий му лицето! — изрева мъжки глас. Звучеше старчески и уморено, но и властно.

Брам успя да зърне само гърба на мъжа и стиснатите отзад ръце. Пръстите бяха отрупани с пръстени с драгоценни камъни, а палтото му беше от черно кадифе.

— Готово, милорд — каза невзрачният мъж на средна възраст, който стоеше до главата на Брам.

Невзрачен, стига да не видиш очите му. Бяха като прозорци, гледащи в... не празно, а пустош, в която и мракът щеше да угасне. Стомахът на Брам се сви от ужас, лед пробяга по гърба му. Очите на този човек бяха като прозорци, гледащи в нищото на нищото.

Мъжът се усмихна и метна върху лицето на Брам дълъг копринен шал.

— Не искам да те лиша от празненството, момче — измърмори той и се залови за работа.

Коприната щеше да го скрие от всеки, който го погледне, но самият Брам можеше да вижда през нея, макар и смътно.

В краткия миг, докато очите му бяха още открити, беше успял да зърне и начертаните по пода фигури около каменната маса, на която го бяха вързали, и черните свещи, които горяха по върховете им. Навитият до стената килим показваше, че обикновено са покрити. Брам не знаеше какви са тези фигури и нямаше желание да го узнае. Погледнеше ли към тях, очите го заболяваха — и той изви глава настрана. На ръба на съзнанието му нещо се хилеше и се кискаше.

— Пусни ме, кучи сине! — изрева Брам.

— Тихо — повтори мъжът и болката се върна, изстреля шипове в червата, в слабините и ставите му.

„Ще видиш ти тишина“, помисли Брам и дръпна да пробва ремъците. Здрава кожа, както личеше, много по-здрава, отколкото трябваше за деца, а и каменната маса не можеше да обърне — щяха да трябват сигурно шест души да я вдигнат, или двама с лост.

„Лошо — помисли си той. — Много лошо. Помощ!“

И се стъписа, щом нещо го докосна за миг по лицето — нещо като женска ръка, топло и нежно.

Чу някъде в далечината трясъци и дрънчене. Чу и как някой зави от болка, а после извика:

— Пак тия проклети копеленца! Дайте пясък, вода, загасете го тоя проклет огън!

Невзрачният мъж с ужасните очи сви рамене.

— Време е за началото, милорд. Остава само час и... — погледна пясъчния часовник — около пет минути.

— Илейн — каза старият мъж.

Прозвуча повече като напев. Толкова копнеж имаше в тази дума, че Брам потръпна.

Онзи със злите очи, магьосникът според него, вдигна малък инструмент и едно гърне и Брам се стегна да понесе още болка, но последва само кратка, мокра хладина, която го докосна малко над срамните косми. Магьосникът припяваше нещо на непознат език.

Нов допир, този път малко над първия. Брам завъртя глава, докато вратът му не изпука, мъчеше се да надзърне над мускулестата дъга на гърдите си и да види какво прави мъжът. Само след миг разбра какво става и отново задърпа ремъците.

Магьосникът рисуваше линия от червени резки в средата на тялото му, към гръкляна.

— Защо няма никой? — промълви Флора, щом огледа преддверието на замъка.

В огромната сграда все трябваше да има някой на пост на вратата, нищо че беше малко преди полунощ. Но вместо стража — само синият пламък от скъпата лампа, пълна с ароматно масло.

— Ти се радвай, че няма — каза Лори.

Смъкнаха мокрите наметала — мазната вълна не миришеше по-добре намокрена, а и от нея им беше по-студено, отколкото навън — и ги пуснаха на пода.

— Рип е тук — каза Лори. — Близко е — и мисли за мене!

— Накъде да... — почна Флора.

След което подскочи и писна. Част от дървената ламперия до голямата камина се плъзна навън и се отвори врата.

Лори посегна към ножа си, но изведнъж ахна, падна на колене и протегна ръце напред.

— Лори! — изписука Рип.

И затича към нея, и се хвърли в прегръдките ѝ толкова силно, че едва не я събори. След него излязоха още три деца. Лори изохка.

— О, извинявай — каза Рип и се дръпна. — Забравих. Брам каза, че си си порязала крака.

— Брам? Къде е Брам?

— Там горе. — Каза го едно русо момиче малко по-малко от Лори, с прашна рокличка. И посочи ъгъла на стаята, откъдето тръгваше вито стълбище. — Отведоха го — продължи момичето. Сините му очи бяха измъчени. — Когато отведат някой там, не се връща.

Другите две деца закимаха. Те бяха по-малки — момче с наперен вид, но и уплашено, и момиченце, което отчаяно стискаше до гърдите си кукличка.

— Гледахме, но не можахме да направим нищо — каза момиченцето, след като извади палеца от устата си. — Те са големи.

— Имат саби! — добави момчето. Мъчеше се да говори храбро, но не можеше да скрие колко е уплашено.

По-малкото момиче посочи Лори.

— И тя има сабя. — Пръстчето ѝ се отмести към Флора. — И тя има.

— Ама те са момичета — упорито отвърна момчето.

— Я млъкни, Кей! — срязва го голямото момиче.

Лори се стегна и изправи гръб.

— Наистина имаме саби — каза тя и потупа неизползваното още оръжие на кръста си. „Само дето не знаем как се използват. Но пък съм силна и зная как се върти брадва!“

Флора се наведе и заговори:

— Имаме и нещо по-добро от сабите. — И се потупа по джоба.
— Магия!

Децата се ококориха.

— Тук има магия — каза Рип. — Лоша магия.

— Заведете ни при Брам — подкани ги Флора.

Лори закуцука след тях. Флора ѝ помогна по стъпалата. Изкачването сякаш продължи безкрайно — Лори никога не беше влизала в толкова голяма къща. Това само по себе си беше достатъчно плашещо, но и други неща я караха да ѝ се доще да затрака със зъби, и тези други неща съвсем не бяха студът от мокрите дрехи. В крайчеца на полезрението ѝ мърдаха разни неща, неща, които не можеше да види, но като че ли бяха направени от черни жилки, неща, които се кискаха, хилеха ѝ се и посягаха към нея.

А и във въздуха имаше някакво напрежение, като пред буря — но пък самите стени на замъка се тресяха от бурята отвън, така че не можеше да е това. Главата ѝ бе готова да се пръсне, сякаш нещо отвътре се издуваше и щеше да е истинско облекчение, ако избухне.

— Там — прошепна най-сетне Рип. — Аз... сигурен съм, че е там. Посочи към дъното на дългия коридор. Беше тъмен, с каменен под, с тежки резбовани маси покрай стените и гоблени, които леко се полюшваха от течението. В края имаше завой и иззад него струеше смътна светлина.

— Вие отивайте — каза Рип; беше извил глава настрани, все едно че се вслушваше в нещо. — Ние ще се приготвим. Много скоро ще наранят Брам.

Лори кимна, малко объркана, но се постара да се съсредоточи върху задачата, която им предстоеше.

Двете тръгнаха по коридора. Щом доближиха ъгъла, светлината се усили; стигнаха още по-близо и тя видя, че коридорът е Т-образен и вървят по дългата черта. Светлина вдясно, тъмно — вляво.

— Вие ли сте, Фортен, Сонарт? — извика някой. — Мързеливи свине такива, вече е почти полунощ! Трябваше да сте тука преди час!

Флора изсумтя приглушено, като се помъчи да придаде дрезгавина на гласа си, и Лори я последва. Според звука едва ли имаше повече от пет-шест стъпки от ъгъла до мястото, където беше заговорилият ги.

Лори набързо каза наум няколко молитви към няколко богове, надникна, вдиша дълбоко и размърда пръстите си.

„Брам. Мисли за Брам“.

Завиха зад ъгъла. От двете страни на железни скоби в стените горяха светилници. Четирима мъже пазеха висока затворена врата от лъскаво дърво. Двама седяха на пейки; други двама стояха един до друг пред нея, подпрени на алебардите си.

Джарвис Коу ахна и дръпна юздите пред обкованата с желязо порта. Беше отворена. Трябваше почти да спрат след бесния си галоп, за да минат.

„Тъмно е като в рог“, помисли си Джими и попита:

— Нещо лошо ли?

Разстоянието и дъждът скриваха всичко, освен треперливата светлина от един висок прозорец.

— Много — процеди през зъби Коу. — Закъснели сме. Много. Нещата вече са започнали.

Смушиха уморените коне и скоро видяха входа на замъка и пред него една двуколка — конят търпеливо стоеше под дъжда.

— Това е конят на лелята на Флора! — възкликна Джими. — Флора и Лори са дошли да ни търсят!

— Или да търсят младежа, на когото си се натъкнал — отвърна Коу.

Вратата беше отключена и Джими неволно се усмихна — Флора не си беше губила времето, нито беше забравила наученото като крадец, преди да се захване с креватния занаят. Двамата вързаха конете за железните халки на ниската стена покрай моста над рова.

„Може да ни потriebват, ако се наложи да се махаме бързо“, помисли младежът.

— Аз ще вляза пръв — каза Коу, изправи се и извади сабята си.

— Нямам нищо против — съгласи се Джими и измъкна рапирата.

Откъм вратата на залата за жертвоприношения долетя приглушен вик, после — трясък на стомана и пронизителен писък, който можеше

да излезе само от женско гърло, а след него — болезнен вик, който можеше да излезе от всякакво гърло.

Мъжът с кадифеното палто изрече рязка заповед. Мършавия и Рокс стояха до вратата; единият вдигна капака на шпионката и предпазливо надникна навън — страх го беше да не го промушат през нея сигурно.

— Сигурно са пак малките плъхчета, милорд — каза Рокс. — Ото е паднал — не виждам кръв. Другите, изглежда, са ги подгонили.

— Дръпни се оттам, но стой близо до вратата — рече барон Бернар. — Не пускай никого, с цената на живота си. — И отново се обърна към магьосника.

— Разчетът на времето е съдбоносен, милорд — каза мъжът с празните очи. — Трябва да ударим точно в подходящия момент. И ще имаме само няколко секунди, докато дамата ви е между живота и смъртта. Бихте ли заели мястото ми?

Барон Бернар се приближи. Магьосникът му подаде крив нож и той го взе смущаващо похватно. Острието беше нашарено със символи и също като онези по пода, които младежът вече не можеше да види, бяха някак загадъчно отблъскващи и изнервящи.

— Внимавайте — предупреди магьосникът. — Най-доброто символично изобразяване на един остър нож е един остър нож.

Баронът се изсмя късо и механично като човек, който е чувал много пъти една и съща шега.

В стаята беше студено, но Брам усещаше миризмата на собствената си пот и го сърбеше от вледенените капки по лицето и слабините. Винаги се беше мислил за храбър — и преди се беше изправял пред опасности — пожари, наводнения, няколко битки, докато работеше по керваните — но точно сега подозираше, че е готов да се моли и да проси милост, стига да не беше толкова безполезно.

Лори видя как се опулиха пазачите, щом двете завиха на ъгъла.

— Ха, ама вие не сте Фортен и Сонарт — каза единият от двамата с алебардите. Имаше превръзка на едната ръка, сигурно от изгаряне.

— Проклет да съм! — извика другият. — Това е момиче!

Флора духна в шепата си.

Първият се строполи и замря. Двамата на пейката скочиха с рев и посегнаха към сабите си. Лори вече бе извадила своята, стиснала я беше с две ръце за дългата, увита с кожа дръжка. Успя да я извърти навреме и удари острието на алебардата, щом то изфуча към Флора. Стоманата издрънча в стомана, после острието се хлъзна и се закачи в жлеба между шипа и брадвата. Мъжът се ухили, завъртя оръжието с цялата сила на ръцете и раменете си и сабята изхвърча от ръцете на Лори; приятелите му отскочиха встрани и сабята издрънча във вратата зад тях.

После мъжът изрева и се дръпна: Флора го беше промушила в бедрото с ножа си.

— Бягай! — извика тя.

Лори я послуша. Флора хукна по другата черта на буквата „Г“. Двамата със сабите хукнаха след нея, но не можаха да я догонят, ако се съдеше по ругатните, които засипаха. Лори тичаше с все сили и охкаше всеки път, щом стъпеше на земята с левия крак. Мъжът зад нея сипеше смесица от закани и мръсотии. Тя погледна за миг през рамо и видя, че куца не по-малко от нея.

„Гонитба на куци“, помисли си и само дето не се изсмя.

„Все едно че отново съм Флора Горещите пръстчета — каза си тя, докато тичаше по коридора и се оглеждаше за място, където да се скрие. — Но така няма да се оправя“. Ботушите тропаха след нея. „Те познават сградата. Аз — не. Ще ме хванат“. Беше се задъхала и вече усещаше киселия вкус на страха. „А можех да съм си в Ландсенд и да си похапвам сладкиши с боровинки и сметана с леля Клеора!“

После тропотът на ботуши изведнъж спря, тя се обърна и видя как преследвачите ѝ рухват по очи на пода. През коридора трептеше опънато въже. Единият край беше вързан за тежък дъбов рафт, а от другата стена дървеният панел се откrehна и от него се появиха четири фигурки и започнаха да хвърлят разни неща — Флора улови бляска на сребърен свещник. После се чу дрънчене на счупени гърнци и тя усети миризмата на масло.

„Бягай!“ — каза си; децата вече се скриваха зад стената, а наемниците се надигаха. Свърна покрай стената, после хукна по друг, по-къс коридор и надолу по някакво стълбище.

— Насам! — извика Джарвис Коу и затича нагоре по витото стълбище.

— Идвам — отвърна задъхано Джими. Тичането из господарска къща посред нощ не беше нещо особено ново за него, но усещането за напрежение зад очите му ставаше все по-лошо. — Ще можеш да се справиш с тоя магьосник, надявам се?

— Длъжен съм — отвърна Коу. — Остави го на мен.

— О, не възразявам.

— Усещам какво прави. В името на Богинята! Нямаме много време! Тичаха по някакъв дълъг коридор и сякаш ги следваше шепот.

После Джими долови извисяващ се глас, заглушен от врата, но груб и властен; думите капеха накъсани на срички, като горящ катран.

„О, наистина не държа да се срещна с тоя човек“, каза си Джими и продължи да тича. Освен с Албан Ашър всяка среща с магьосници, помнена от Шегаджиите, беше свършвала лошо — ако някой не вярваше на магьосници и се страхуваше от тях повече от крадците, Джими не можеше да си представи кой ще е.

Завиха надясно. На десетина крачки пред тях имаше врата и пред нея стояха двама души с извадени мечове: единият едър и мургав, другият — дребен и мършав; и двамата пристъпиха крачка напред.

Джарвис Коу изобщо не спря. Хвърли се право срещу тях с насочено напред острие. Едрият отби сабята му встрани, опита се да го изрита в коляното и оръжията им се сплетоха. Ритникът се хлъзна покрай крака на Коу, той заби рамото си в корема на грамадния мъж и го отпрати през вратата в стаята.

— Побързайте! — извика някакъв младеж отвътре. — В името на всички богове, побързайте!

Джими не си направи труда да се обърне натам: Мършавия идваше към него с меч в дясната ръка и дълъг, нож в другата. Младият крадец отчаяно се помъчи да си спомни всичко, което му беше казвал принц Арута, всичко наведнъж и без думи.

— Татко ще те накълца хубаво момченце — изръмжа Мършавия. — Ела при татко, копеленце такова, да те напердаша!

— Помощ! — извика младежът от стаята. Вътре изтрещя стомана. — Помогнете!

Мършавия заби в движение — пристъпи напред и в същото време се хвърли, което му даде страхотен обхват. Джими не се опита да

отстъпи: използва по-ниския си ръст, за да отбие меча нагоре, и влезе отдолу, като се опита да прониже противника си в гърлото. Не стана: рапирата мина над рамото на наемника и дръжките се сплетоха. Джими се изви отчаяно, щом ножът в другата ръка на войника замушка, после двамата опряха гърди; ръката с ножа бе заклещена до хълбока на Джими от неговата.

„Лошо — каза си Джими, след като се опита да изрита наемника с коляно в слабините, но вместо това го улучи в коляното. — По-силен е от мен“.

За миг се завъртяха в кръг — дъхът на наемника бе по-лош и от този на Мърсния Рон, — после Джими успя да стъпче с пета пръстите му. Мършавия нададе вой, блъсна го и Джими залитна назад... и се озова в стаята: бяха направили пълен кръг, без да забележи.

В стаята беше по-светло, отколкото в коридора. С едно светкавично озъртане Джими забърса всичко, което ставаше вътре, докато отстъпваше, след което рязко заби напред и за малко не прониза връхлитащия го противник. Мършавия на свой ред отстъпи и отново закръжиха.

Някакъв мъж с черно палто и бричове стоеше с извит нож над гол младеж — който трябваше да е Брам. По тялото на Брам имаше червена линия и той също крещеше.

— Пет хиляди златни крони, ако ги убие! — изкрещя мъжът. — Пет хиляди — пълна прошка и пет хиляди!

Колкото и да беше затруднен, Джими се ококори. „С пет хиляди мога да го купя тоя замък“.

Мършавия си помисли същото. Скочи отново напред още по-широко ухилен и от ъгъла на устата му потече слюнка.

И над всичко това кънтеше монотонното заклинание, като воденични камъни, стържещи в темелите на света.

Флора зави на ъгъла и изпищя. Лори беше в другия край и тичаше насам — а стражът, когото беше проболала в крака, куцукаше след нея.

„Какво да правя, какво да правя?“, помисли си Флора. След което извика:

— Лори! Завий надясно към вратата по средата на коридора!

Затичаха една към друга и виковете на преследвачите им се усилиха. Двете момичета едва не се сблъскаха; после и двете блъснаха вратата с рамене, тя се отвори, вмъкнаха се и я затръшнаха.

Стаята беше спалня, с четири двойни легла, празна. Глинен светилник гореше на единствената маса, до която имаше само един стол. Флора се огледа отчаяно.

— Дай стола! Ще подпрем вратата!

Лори се втурна към стола, но в същия момент преследвачите им блъснаха вратата и отметнаха Флора чак в средата на стаята.

Мъжете бяха побеснели: устите им се бяха запенили от яд. Целите бяха омазани с масло от гърнетата, които бяха хвърлили децата...

Флора мислеше бързо, въпреки че всичко останало сякаш ставаше много бавно. Извърна се и вдигна глинената лампа, като внимаваше да не угасне от бързото движение. После направи две крачки напред, хвърли я и видя как се завъртя във въздуха и пламъците облизаха лицата на мъжете.

Маслото прихвана веднага: не с резкия пламък като борова смола, но достатъчно бързо, с гъсти жълти пламъци в косите и брадите им. И двамата заподскачаха като в танц на място, запищяха и се заудряха по лицата, а пламъкът плъзна по прогизналите им от масло дрехи, Флора за миг замръзна стъписана.

Лори обаче пристъпи покрай нея, наведе се, вдигна единия от изтърваните мечове с две ръце и го размаха. Беше тежък за нея, но пък тя целеше точно.

„Сигурно доста е помагала в клането на свине“, помисли си Флора.

Мъжете паднаха, загърчиха се и закрепяха. Лори стоеше задъхана с кървавия меч в ръце.

Последният наемник спря стъписан на прага и мечът падна от ръката му. Заломоти несвързано, заотстъпва, после се обърна и побягна.

Спъна се в приклепналия Кей, праметна се през него и падна по лице на каменния под. Манди пристъпи отнякъде с ръжен в ръцете, зад нея — Нийса със свещник и Рип с още един, по-тежък.

„Това започва да ми омръзва“, каза си Джими.

Двете остриета бляскаха, двамата продължаваха да се въртят в кръг. Мършавия бе ранен под коляното, но това само като че ли го влудяваше още повече.

— Златцето ми! — изсъска той и отново пристъпи напред.

— Аз ще се справя с него — каза Джарвис Коу до рамото на Джими.

Мършавия и Джими се озърнаха. Рокс лежеше проснат до стената, стиснал корема си с ръце. Между пръстите му бликаше кръв.

— Освободи жертвата! — изрева Коу. — Богино, това е все едно да се опитваш да запушиш четири дупки с един чеп!

Мършавия изкрещя нещо и нападна; Джими се дръпна назад на драго сърце.

Беше голяма стая, а другата отзад — още по-голяма. Трябваше му шест крачки, за да се добере до магьосника, който стоеше до масата с вдигнати ръце. Около него пълзеше тъмен ореол, по-точно мрак с контурите на човек. Джими се хвърли напред с безупречен скок.

„Няма да можеш да ми пееш с две стъпки стомана в дробовете!“

Магьосникът махна небрежно с едната си ръка. Зад очите на Джими изригна светлина и той изкрещя от болка.

— Не! — изрева Брам, щом младежът с рапирата залитна назад.
— Не, не, не!

Старецът вдигна кривия нож, а магьосникът продължи монотонното си заклинание.

Брам усети как лъхна вятърът — вятър от гняв. Нещо изшумя, женски писък разкъса въздуха, писък, който идваше отвсякъде и отникъде.

— Сега! — прогърмя гласът на магьосника. — Сега! Удряй!

И коприната се смъкна от лицето на Брам. Той се взря в сбръчканото лице на мъжа, който се канеше да го убие, и изръмжа от ярост. Ножът падна от ръката на стареца.

— Закри? — прошепна той невярващо.

„Кой?“ — удиви се Брам, зашеметен от страх и гняв. Не беше виждал толкова мъка като тази, изписана на състареното лице над него: лицето се сгърчи и от очите на стареца потекоха сълзи.

— Закри! Синът на Закри. Вярно е било! Илейн, курво! Кучко!

— Тя е мъртва — въздъхна другият глас. — О, проклятие! Закъсня. „Аз съм мъртъв!“

Мисълта прокълтя в главата на Брам като звън на бронзова камбана. Пред барона вече стоеше някаква смътна фигура. Чуваше гласа ѝ — не бе силен, но отекуваше сякаш в костите му.

„Седемнайсет години умирах! Седемнайсет години умирах всеки миг. Ти ме уби! Ти уби моя Закри, скъпия ми, бащата на моя син! Ти се опита да убиеш и детето ми, но аз те спрях, чудовище!“

— Курва — изхъхри старецът. — Седемнайсет години живях само за да те върна, а сега виждам, че Закри ми каза истината. Била си негова любовница и това е неговото дете! Колко те мразя! — Вдигна камата и я заби в призрачната фигура.

И нададе безкраен скръбен вой, който накара Брам да заудря глава в каменната маса, за да не го чува. Ножът блесна още веднъж, и отново.

Джими Ръчицата изхъхри от болката — бе толкова силна, че не можа дори да изкрещи. Писъкът продължи и го пронизваше като вятър, като смъртна агония, продължила безкрайни години. Но след малко погледът му се проясни и той разбра, че повече болка няма да изпита — нито нещо друго, никога повече — стига да не помръдне от мястото си в следващия миг.

„Там!“ Блясък на стомана. Извъртя се и се хвърли напред.

От усилието го заболя, но главата му се проясни. Видя как баронът залитна и отскочи към прозореца да избегне върха на рапирата.

Прозорецът в дебелината стена беше пригоден за позиция на стрелец: много по-широк вътре, със скосени ръбове, тъй че боецът с лек да може да покрива голямо пространство. Баронът се спъна в перваза и залитна назад, изтърва ножа и той се заби в дървения под. Но това му позволи да се хване за гладкия каменен зид и да се изправи.

Нещо се появи между барона и Джими. Стори му се, че е жена, но главата все още толкова го болеше, че не можеше да е сигурен; освен това му се стори, че вижда барона през нея.

Призрачната фигура изпищя и Джими пусна рапирата и стисна главата си с ръце. Видя как ръцете на стареца също полетяха нагоре и видя и как зяпна, докато падаше през прозореца с писък; разби скъпия витраж и полетя надолу в блесналата от мълнии нощ.

— Петдесет стъпки надолу, на камъните — изхриптя Джими, преви се на две и ръката му зашари за дръжката на рапирата.

Огромна тежест сякаш се вдигна от плещите му — или от главата. Нощта изригна през строшеното стъкло и черните свещи примигаха и угаснаха. На десет стъпки от него Мършавия се опули и се свлече на пода. Джарвис Коу измъкна сабята си от гърлото му и от раната швирна кръв.

Въздишка се понесе в тишината.

Магьосникът до Брам тръсна глава и сви ръце в ръкавите на халата си.

— Май ще трябва да си потърся друг покровител за моето... изкуство — каза той с капризно-безгрижен гласец, вдигна ръка... и изчезна.

Коу изруга. Джими не позна езика, на който изруга, но тонът беше безпогрешен.

Флора влезе в стаята — подкрепяше Лори. Зад тях подскачаше братчето й.

Брам вдигна глава и проплака жално.

— Някой ще ме отвърже ли? И ми дайте някакви гащи!

На пътя Джими Ръчицата се обърна и погледна назад. Пред портите на имението гъмжеше от хора, гласовете им се чуваха чак тук, на половин миля. Той поклати глава със съжаление, потупа дръжката на рапирата и въздъхна:

— Толкова с менестрелите.

И вдиша хладния пролетен въздух.

В небето хвърчаха чайки и му напомниха за родния град с болка, която го изненада.

Двамата с Коу яздеха, а Флора караше двуколката. Лори беше решила да остане с Брам и децата, които щяха да заминат за Ландсенд с един стар фургон от конюшната на барона. Джими бе обяснил на Флора кой всъщност е Коу, понеже държеше тя да научи цялата истина,

но реши да не разкрива идентичността му пред Брам, Лори и другите. Не знаеше точно защо, просто му се стори, че си е в реда на нещата един Шегаджия да крие някои неща.

— Менестрели ли? — учуди се Флора.

Джими я изглежда накриво: явно беше гледала как Лори се оправя с поводите, защото се справяше доста добре с двуколката. Джарвис Коу се изкиска.

— Според мен младият Джими си мисли как героят взима момичето, златото и половината кралство.

— Само че го прави Брам Дръвника — отвърна Джими. Флора въздъхна, той я изглежда накриво и попита Коу: — Що за барон ще излезе от него според теб?

Коу сви рамене.

— По-добър от предишния, стига дворът и херцогът да се съгласят. Има много свидетели, че е изгубеният син на баронеса Илейн — а и съвсем подходящо ще е да имат местен човек, след като Бернар беше съсипал цялото владение и изоставил задълженията си. Херцогът не е обръщал внимание на това, защото прекарва повечето си време в Риланон, вместо в Западния двор, а баронът си е плащал данъците навреме. Смятам, че като се върне в Крондор, Ги дьо Батира ще погледне по-критично на Ландсенд. Велики Кеш е близо и тук е нужен силен мъж. От младия Брам може да се получи герой.

Джими сви рамене.

— То пък един герой. О, външност има... но какво толкова направи? Ударили го по главата, вързали го и после го освободили...

— Две момчета, четири момичета, един крадец и един търсач на вещици, който официално не съществува — кисело каза Флора. — Все пак според мен Брам е сладък.

— Много сте глупави това момичетата — изсумтя Джими, а после се засмя. — Е, аз тогава може да съм стажант-герой.

— Или търсач на вещици — подхвърли Коу. — Показа голям талант, Джими. Мога да те взема за чирак...

Джими потръпна и вдигна ръка.

— О, не, благодаря. Тази чест е твърде голяма. Уважавам богинята ти... и чакам с нетърпение да се запозная с нея... но след много години.

— Е, ако си промениш решението, обади се в Храма. Ще трябва да го издиря онзи магьосник и малко помощ няма да ми е излишна.

— Къде мислиш, че е?

— Някъде — отвърна Коу. — Готви се да направи някоя беля. — Погледна Флора, която гледаше Джими, и продължи: — На този свят, приятелю, има неща, които може би никога няма да разбереш. Като далечната война с цураните на запад. Можеш да чуеш за тях и по някакъв начин да повлияят на живота ти, обаче сигурно ще предпочетеш да не знаеш за повечето неща, които стават. Но също така може да ти се случи да се сблъскаш с някаква страна на конфликт, който и аз самият не мога да си въобразя, камо ли да ти го обяснявам.

— Лиман Малахи неслучайно се е оказал гост в имението точно в нощта, в която се е родил Брам — продължи той. — Защо се е озовал тук, точно на това място, точно в същата нощ, може завинаги да си остане загадка, но едно поне мога да ти кажа. Той или някой друг като него ще се върне, за да причини още злини. И най-сетне, усетих в тази къща присъствието на тъмни духове. Каквото и да си е въобразявал баронът, че ще се случи, боя се, че можеше да стане нещо много по-ужасно. Струва ми се, че може би е имало друг проводник на злото, който е изчакал да обладае тялото на лейди Илейн в критичния момент... В този свят има тъмни сили, приятелю; тъмни сили, които се хранят с кръв, убийство и хаос. Бихме могли с помощта на един умен юноша като теб да се опълчим на това зло.

Джими се засмя.

— Благодаря, но смятам да се лепна за нещо не толкова опасно — например да открадна златото под носа на спящ дракон.

— Би могъл да останеш с нас, Джими — каза Флора.

Младият крадец я погледна накриво и тя се изчерви.

— Не мисля, че ставам за твой... брат — подхвърли той весело. — А пък и ако остана, ще ме караш да помагам на стари дами да пресекат улицата, да избивам демони и Рутия само знае какво още! А знаеш ли какво ще направи капитан Карл с мене? Юнга ще ме направи — да си повръщам червата вахта след вахта.

Флора и Коу се засмяха.

— Тогава какво ще правиш? — попита Джарвис.

— Връщам се в Крондор... и то по суша! — отвърна Джими.

Коу се засмя.

— Тогава обръщай коня, приятелю, защото си тръгнал в погрешна посока.

Джими примига като бухал, стреснат от светлина на фенер. И също се засмя.

— Знаех си! — извика той, заби пети в хълбоците на коня и го обърна. — Сбогом, приятели! Флора, ако се върнеш някой ден в Крондор, знаеш къде да ме намериш!

Тя спря двуколката, изправи се, махна му и извика:

— Знам, Джими Ръчицата!

— И ще прощавате, господин Коу, но все пак ще спя по-добре, ако пътищата ни не се кръстосат повече!

Коу се засмя.

— Сбогом, младежо!

Двамата дълго гледаха след него.

— Мислиш ли, че ще се върне в Крондор жив и здрав? — попита Коу.

Флора се засмя.

— И с джобове пълни със злато при това. Гарантирам.

— Злато?

Тя плесна поводите да подкара двуколката и се ухили.

— Ще се скрие от Брам, Лори и децата във фургона, ще заобиколи през дърветата и ще навести още веднъж замъка, преди да тръгне към Крондор. Ако Брам намери и един сребърен свещник или нещо от бижутата на лейди Илейн, значи не познавам Джими.

Джарвис Коу се засмя и подкара коня си до двуколката.

— Дано това момче си намери друго житейско призвание. Ще е срам да го видя свършил на бесилката.

Флора отново се засмя.

— Това никога няма да се случи, господин Коу. Не зная какво ще стане с него, но залагам живота си, че никой палач никога няма да сложи клупа на врата на Джими, Ръчицата.

ЕПИЛОГ

КРОНДОР

Дневният господар вдигна глава.

Вратичката — за чието съществуване повечето членове на Гилдията на Шегаджиите не знаеха — рязко се отвори. Беше скрита в каменния зид, замаскирана от тъмните ъгли и сумрачната светлина; и човек трябваше да знае, че е там, за да я намери.

От тъмното изникна дребна фигура. Тъгълът на огромното мазе под бардака, известно под името Майчиното, се пазеше за Дневния или Нощния господар и техните преки подчинени и повечето Шегаджии стояха настрана, докато не ги повикат.

Дневният господар — постара се да не се засмее — възкликна:

— Я! Младият Джими Ръчицата. Толкова скоро?

— Имах причина — отвърна Джими. — Защо, не мина ли достатъчно време?

И седна на дървения стол от другата страна на масата.

— Зависи — отвърна Дневният господар. — Навън още вилнеят биячите, мъчат се да разберат кой какво е направил в замъка. Херцог Ги се върна с триумф, разбил кешийците в Долината на сънищата, никой нищо не знае за екипажа на „Кралски грифон“ и се смята, че Джоко Радбърн се е удавил, стига да не са празни мечти. Дел Гарза успя да припише повечето вина за всичко на Радбърн. — Мъжът сниши глас, все едно че не искаше да го подслушат, което си беше малко театрално, тъй като бяха съвсем сами в недрата на Майчиното. — Разправят, че принц Ерланд бил на смъртно легло и че Ги побеснял, като научил, че са го хвърлили в тъмницата, но Гарза и това приписал на Джоко, тъй че, изглежда, никой няма да пострада много. Освен принца, разбира се. Тъй че нещата са малко по-кротки, но ти все пак ще трябва да имаш нещо за Праведника да уталожеш гнева му след всичките главоболия, които му причини в замъка.

Джими бръкна под туниката си, извади малка кесия и безгрижно подхвърли:

— Двеста златни суверена. Това ще помогне ли?

Дневният господар закима така усилено, че двойната му брадичка се разтресе.

— Добре е като за начало. Предполагам, че това ще го спре да те хвърли в залива, но няма да е зле да добавиш в банката още нещо, иначе пак може да идеш при биячите затова, че се върна толкова рано.

Джими изправи рамене и се ухили.

Дневният господар неволно отвърна на заразителната му усмивка.

— Криеш нещо в ръкава си, млади Джими, не се съмнявам. Хайде, казвай.

— Помниш ли Джерем Змията?

— Джерем Бентон ли? Естествено. Защо?

— Въртеше банда хващачи на крадци за стария барон на Ландсенд.

Дневният господар се сепна.

— Мислех, че е умрял.

— Според мен е искал всички да мислят така. Въртеше си бизнеса там и хващачите му се оправяха доста добре. Задържаха всеки тарикат, който се появи в Ландсенд, и дори невинни селянчета, но техните мошеници си ги кътах, а хората на барона бяха решили, че им е на сметка да пазят Джерем. Намекнах на новия барон за тия негодници и той ме награди със злато. Тъй че разкарах и Джерем, и сганта му от бизнеса.

Джими беше решил, че е по-добре да не споменава, че „новият барон“ е селско момче, все още неодобрено от кралския двор в Риланон, и че „наградата“ бе дошла без знанието на Брам, след като сви приличен брой ценности от неохранявания замък в нощта, когато всички си мислеха, че е напуснал Ландсенд. Беше взел каквото можеше да носи и да продаде лесно — наръч сребърни свещници и една красива кама, принадлежала на някой от предците на Бернар. И дълго време се мъчи, докато реши кое от бижутата на лейди Илейн да свие и кое да остави, та Брам да го подари на Лори. Все още беше озадачен от това, което Коу му беше казал за ролята на дамата в събитията от онази нощ, но чувството му за дълг към нея надделя над алчността му, тъй че открадна от нея съвсем малко. Беше намерил добри купувачи за ценностите, преди да стигне в Крондор, тъй че

когато влезе в града, вече не му се налагаше да си има работа с прекупвачи.

Беше влязъл на кон, облечен в скъпо палто и чиста риза, а стражите на портата се интересуваха повече от дрипльовци и крадци, опитващи се да избягат от града, отколкото от заможен младеж, дошъл на гости от Ландсенд. Продаде коня и седлото и сега единственото останало от авантюрата му беше красивата шапка, палтото и още една торбичка със злато, която не смяташе да дели с Праведника.

Дневният господар го изгледа продължително.

— Искаш да кажеш, че Ландсенд е узрял за десант на една добре организирана шайка?

— Точно — отвърна Джими. Мъчеше се да не изглежда прекалено самодоволен, но без успех.

Дневният господар се изкиска.

— Добре, ще говоря с Праведника за това. Струва ми се, че е съвсем прилична цена за опрощението, ако си ни поднесъл на тепсия цял град. С добро разположение при това, съвсем близо до границата с Кеш. Сега си отиваш в бърлогата и се спотайваш няколко дни, и ако каже „не“, ще ти се обадя колко още да се криеш. Най-много още месец-два ще е според мен. Но ако каже „много добре“, искаш ли да се върнеш с бандата в Ландсенд и да ѝ помогнеш да се устрои?

Джими бързо стана от стола.

— Не, благодаря. Ще си остана в Крондор. Тук ще ме притесняват само биячи, стражата и от време на време някой търговец с нож. Детска игра. Животът в провинцията се оказа доста опасен за вкуса ми.

С тези думи младият крадец обърна гръб на Дневния господар и се върна в каналите. Вдиша дълбоко и зашляпа през мръсния тухлен тунел, усетил отново уюта и сигурността на мястото, което смяташе за роден дом. Знаеше, че Праведника ще го накара да се скатае още седмица-две, само за да се увери, че не е забравил кой командва града, но знаеше, че все пак има кесии за рязане и стаи за отарашване, а Гилдията винаги беше алчна за своя дял. Рано или късно разрешението щеше да дойде и Джими Ръчицата щеше да се върне към своя занаят. До гуша му бе дошло да помага на принцеси и селски момичета и да се бие с тъмни сили и незначайни ужасии.

Вървеше в мрака и си подсвиркуваше.

ПОСЛЕСЛОВ

Защо в сътрудничество?

Често ми задават този въпрос.

Това е третата книга от поредицата „Легенди за Войната на разлома“. През следващите няколко години ще се съсредоточа върху самостоятелни творби, но стига да е възможно, смятам и в бъдеще да работя в сътрудничество. Причината да го желая е двойна.

Първо, за мен Мидкемия винаги е била свързана с „други гласове“. За да разберете какво имам предвид, трябва да си спомните, че светът на Мидкемия се разви като кампания „ролева игра“ от много умни хора през годините, докато следвахме в Калифорнийския университет Сан Диего в края на 70-те.

За мен хората, замесени в сътворяването на този свят, имаха дълбоко въздействие върху начина, по който виждам Мидкемия, нейното многообразие и уникални свойства. Когато избирам място в света, където да разположа труда си, характерът на това място често се оказва нещо, решено от някой друг преди години.

Тъй че работата с други автори е възможност да вкараш в играта „други гласове“. Първите трима, Уилям Р. Форсчън, Джоел Розенберг и съавторът на тази книга Стив Стърлинг, са писатели, на чийто труд се възхищавам. Стилите им съществено се различават от моя, но всички работихме заедно с лекота.

Начинът, по който работехме, беше забележително сходен и много различен от начина, по който работих с Джани Вурц върху трилогията „Империята“. С Джани си разменяхме главите и ги преписвахме по няколко пъти — дотам, че има места, за които не мога да ви кажа кой какво е написал.

С Бил, Джоел и Стив се споразумявахме за основния сюжет, след което ги оставях. Щом получех черновата им, я пренаписвах, като се стараех да съхраним „гласовете“ им непроменени и в същото време гледах творбата да се съгласува със света, за който пишехме.

Разменяхме имейли или си говорехме по телефона — и мимоходом се появяваше смесеният „глас“.

За тази книга, „Джими Ръчицата“, Стив Стърлинг избра този герой — един от любимите му — и бях щастлив да направим разказ за „първата“ соло авантюра на Джими, много преди да спаси Арута от убиеца на покривите на Крондор. Мисля, че е редно да кажа, че след като бях написал много книги за Джими/лорд Джеймс, едва ли щях да мога да се върна към този герой, обременен от онова, което знаех, че му предстои. Стив успя да открие момчето, което изникна в последните четири глави от първата половина на „Магьосника“, и да ми напомни кое е то и какъв мъж ще стане.

В „Убийство в Ламът“ двамата с Джоел успяхме да „клонираме“ трима от моите любими герои от неговата вселена, да ги променим съвсем мъничко, за да ги направим мидкемийци, но с отзвук от тяхната добре хронизирана история от поредицата „Стражи на огъня“ на Джоел. Първоначалната ми идея за тази история се корени в едно мое старо намерение да напиша самостоятелна книга за Роалд, приятеля-наемник на Лаури, който бе упоменат в „Сребротрън“, в задушен от снежната буря град, където е извършено убийство. Така стана по-добре според мен.

Бил искаше да пише за похода на Ксенофонт през Персия като фентъзи, а аз — книга в стила „Стрелците на Шарпи“, тъй че накрая стигнахме до „Доблестен враг“. Много добрата подготовка на Бил във военната история и запознатостта му с исторически фигури ми предложиха силни характери, които ценя, наред с героите, които създадох сам. Но сам едва ли щях да мога да се справя.

За мен беше удоволствие да работя заедно и с тримата автори и както винаги, научих много от надничането в главата на друг автор. Надявам се читателите да изпитат същото удоволствие. Очаквам в бъдеще да мога да работя и с други талантиви писатели.

Издание:

Реймънд Фийст. Легенди за Войната на разлома

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN 954-585-729-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.